Giới thiệu Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!

Một đêm trước ngày kết hôn, Trì Hoan bị vị hôn phu phản bội, lại chẳng hiểu tại sao lên giường cùng vệ sĩ cận thân.

Ly kì hơn là vị vệ sĩ đại nhân kia chỉ sau một đêm lắc mình trở thành nhân vật thần bí quyền lực nhất Lan thành.

Trước giường lớn, Trì Hoan mặc áo sơ mi nam phách lối tuyên bố : "Trở thành người đàn ông của tôi hoặc là tự thiến!"

Người kia cúi đầu dồn cô vào góc tường : "Tốt, cái này thì tôi thoả mãn em!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1: Là khó chịu hay đau lòng

Trì Hoan yêu Mạc Tây Cố, ai ai cũng biết, từ năm mười bảy đến năm hai mươi. Cuối cùng cũng được như nguyện, vào tháng trước Trì Hoan lấy thân phận thiên kim tiểu thư thị trưởng định ngày kết hôn cùng thiếu gia Mạc Thị.

Tối nay, Trì Hoan bỏ ra một khoản lớn, cô quyết định đem gạo nấu thành cơm, triệt để hạ gục Mạc Tây Cố trên giường.

Bar Ôn Hải là quán bar xa hoa đắt đỏ nhất Đế Đô, được xây dựng hoàn toàn trên biển. Lúc này trong phòng tổng thống, Mạc Tây Cố vừa đẩy cửa bước vào, ngực nhất thời va chạm chấn động, Trì Hoan bất ngờ nhào tới.

Mạc Tây Cố đưa tay đỡ lấy theo bản năng, cau mày thấp giọng trách mắng:"Trì Hoan, em làm cái gì?"

Đôi tay cô luồn qua cổ anh, nhón chân muốn hôn lên môi anh, nũng nịu kêu : "Tây Cố…"

Mạc Tây Cố nghiêng đầu tránh né, nụ môi liền rơi trên má anh, anh đưa tay muốn đẩy tay cô ra nhưng không ngờ lại bị quấn quýt chặt hơn.

"Tây Cố, em thật khó chịu… Anh tới giúp em đi!"

Mạc Tây Cố bị ôm lấy, cảm thụ nhiệt độ nóng bỏng trên người cô, khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay hồng lên bất thường, khiến cô vốn dĩ thanh thuần ngây thơ nay lại mang phong vị quyến rũ mị hoặc.

Yết hầu Mạc Tây Cố lên xuống vài lần, anh nhíu mi trầm giọng hỏi: "Em bị bỏ thuốc?"

Trì Hoan dây dưa muốn hôn, đem các kĩ xảo khiêu khích đàn ông học được trên mạng cố gắng phát huy. Một tay lần mò đi xuống giật phăng thắt lưng đang gây trở ngại, tay kia kéo xuống khoá quần. Thần sắc Mạc Tây Cố đột nhiên biến đổi, giữ chặt tay cô khiển trách :"Trì Hoan, em chớ hồ đồ".

Khuôn mặt quyến rũ ngước lên nhìn anh bằng đôi mắt ngập nước, tràn đầy uỷ khuất nói: "Không phải chúng ta sắp kết hôn rồi à… Sao lại không được?"

Mạc Tây Cố ánh mắt híp lại, bên trong một mảnh âm u, đúng là chẳng bao lâu nữa anh sẽ cùng cô gái này kết hôn, chuyện này sớm muộn gì cũng tới thôi.

Trì Hoan nhìn thấu sự do dự cùng dao động của anh, lại tiếp tục khiêu khích: "Nếu như trước khi cưới không thử một lần, em làm sao biết anh có được hay không? Chẳng may anh không lên được, vậy em sẽ thua thiệt à?"

Khiêu khích cùng kích thích mức này đàn ông nào cũng không chịu nổi. Mạc Tây Cố nhìn đôi môi đỏ mọng khép khép mở mở không ngừng liền thô bạo muốn hôn lên.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, đúng lúc môi anh chỉ cách cô một tấc, tiếng chuông trong đêm an tĩnh lãng mạn này có vẻ đặc biệt chói tai. Đáy lòng Trì Hoan dâng lên dự cảm bất an mãnh liệt, thêm thuốc trên người phát tác, cô siết tay anh mềm giọng nỉ non :"Tây Cố, không cần nhận… em khó chịu quá!"

Mạc Tây Cố đã tỉnh táo lại, nhìn điện thoại lại nhìn cô có chút do dự. Cuối cùng vẫn vươn tay nhận điện thoại, màn hình nhấp nháy ẩn hiện hai chữ Nhã Băng.

Trì Hoan đưa tay cướp lấy điện thoại của anh:"Không cho anh nghe."

Cô yêu Mạc Tây Cố đã mấy năm, sao có thể không biết người kia là ai. Tô Nhã Băng, cô ta ba năm trước là bạn gái cũ của Tây Cố, bởi vì xuất thân bần hàn mà bị Mạc gia ép buộc tách ra, sau đó liền xuất ngoại lấy chồng là một thương nhân. Nhưng đúng lúc hôn lễ của cô cùng Mạc Tây Cố đã xác định được ngày thì cô ta lại về nước.

Mạc Tây Cố liếc cô một cái, ngón tay trượt lên màn hình nhận điện thoại thấp giọng trả lời: "Nhã Băng!"

"Tây Cố, cứu em… nhanh cứu em, anh ta muốn giết em, anh ta đánh chết em mất… Tây Cố, mau tới cứu em…"

Sắc mặt người đàn ông biến đổi vội hỏi: "Em ở đâu, anh lập tức tới"

Trì Hoan cắn môi, rõ ràng người cô nóng ran nhưng nơi nào đó đang dần dần nguội lạnh. Trong một giây hốt hoảng, cô không nghe rõ bên kia Tô Nhã Băng nói những gì, chỉ thấy Mạc Tây Cố cúp máy, lạnh giọng nói với cô: "Trì Hoan, tôi phải đi."

Cô luống cuống, anh vì người đàn bà khác rời đi vậy còn cô thì phải làm sao bây giờ?

Trì Hoan dùng sức nắm chặt tay anh: "Không được, anh bây giờ không thể đi, anh đi vậy còn em?"

Mạc Tây Cố bình tĩnh nói: "Em gọi xe tới bệnh viện hoặc gọi vệ sĩ của em tới đưa đi."

Mắt Trì Hoan đỏ lên: "Mạc Tây Cố, em vì anh uống thuốc kích thích, anh lại vì người đàn bà khác bỏ rơi em! Em mới là vợ sắp cưới của anh?"

Mạc Tây Cố vẫn dứt khoát gỡ tay cô ra: "Chồng của Nhã Băng là một kẻ điên cuồng bạo lực, tôi không đi cô ấy có thể sẽ chết."

"Chúng ta có thể gọi cảnh sát tới giúp cô ấy."

Mạc Tây Cố liếc cô, một lần nữa thoát khỏi tay cô, không quay đầu rời đi.

Tiếng đóng cửa vang lên, cả căn phòng rộng lớn chỉ còn sót lại một mình cô.

Toàn thân càng ngày càng nóng bỏng, cảm giác hư không càng thêm rõ rệt, mãnh liệt trống rỗng khiến cô càng khó chịu, nhưng lúc này cô cũng không phân rõ đây là cơ thể khó chịu hay là nỗi đau trong lòng.

Trì Hoan xoay người, lảo đảo đi tới bàn trà, cả người cô vô lực mềm nhũn ngã rạp xuống thảm trải sàn.

Từ trong túi xách lục được điện thoại, vội vàng tìm một dãy số, nước mắt lộp bộp rơi lên màn hình, cô ấn gọi đi.

Chỉ sau một tiếng tút vang lên đầu kia đã bắt máy, cô nghe thấy giọng nam lành lạnh trầm thấp khiến lòng người ta vững vàng: "Đại tiểu thư!".

"Anh…mau tới đây, tới phòng tôi đã đặt".

Sau một giây yên lặng, đầu kia vang lên tiếng đáp "Được", tiếp sau đó điện thoại liền ngắt kết nối.

Mặc Thời Khiêm, vệ sĩ do cha cô trả lương cao đặc biệt mời về, cũng là người cô ghét nhất nhưng lại tin tưởng nhất trên đời. Cô không thích hắn vì tính tình người này vừa cứng vừa thối. Nhưng hắn lại luôn luôn bên cô, không gì không làm được khiến cô tin tưởng hắn tuyệt đối.

Chưa đầy ba phút sau, bóng dáng đàn ông thon dài cao ngất đẩy cửa đi vào, Mặc Thời Khiêm vận một bộ đồ đen đơn giản, khí chất trầm ổn nội liễm có cảm giác như gần như xa.

Hắn bước tới chỗ cô gái đang co người trên mặt đất rồi ngồi xuống, đôi mày kiếm chau lại:"Đại tiểu thư, Mạc thiếu đâu?"

Trì Hoan căn bản không nghe thấy hắn nói gì, cô chỉ biết có hơi thở nam tính vấn vít gần kề, dẫn dụ tất cả các giác quan của cô men theo mùi vị mê người này.

Mặc Thời Khiêm vừa định đưa tay kiểm tra tình trạng của cô, đột nhiên hương vị thiếu nữ thoang thoảng xông vào mũi, một giây kế tiếp liền bị thân thể mềm mại nóng bỏng của người nào đó nhào vào trong ngực. Biến cố bất ngờ khiến hắn cứng lại, cả người siết chặt, các bắp thịt gồng lên.

Chỉ vài phút ngẩn ra, đôi môi đã bị tập kích, Trì Hoan đem đôi môi đỏ mọng hôn lên môi hắn.

Thần trí Trì Hoan đã hoàn toàn không duy trì nổi, vốn dĩ chỉ cần một viên thuốc đã đủ liều lượng, nhưng cô sợ không đủ nên dùng một lúc hai viên, hiện tại tác dụng bộc phát khiến mỗi dây thần kinh trong cô đều khao khát kêu gào đòi thoả mãn. Mà người đàn ông này tràn ngập hơi thở nam tính, mùi vị mát lạnh không chút lẫn lộn khiến cô say mê.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Bộ dáng anh đẹp mắt như vậy, tới để cho tôi hôn.

Cô giống như con mèo một mực nhào tới, hôn lên môi, cằm, mặt người đàn ông, cặp mắt mờ mịt, lẩm bẩm kêu: " Tây Cố, anhđã trở lại… Em biết anh sẽ không để mặc em ở lại".

Mặc Thời Khiêm đem cô từ trên người mình kéo ra, xách qua một bên, giọng nói lành lạnh trầm ổn: "Đại tiểu thư, tôi không phải là Mạc thiếu."

Trì Hoan vào lúc này đâu còn nghe được vào tai những gì hắnnói.

Cô chỉ cảm thấy nóng, rất nóng, chỉ có dựa vào gần thân thể củađànông mới có cảm giác hơi hóa giải một chút.

Thần trí không tỉnh táo, cô lại nhào tới ôm lấy hắn, mang theo tiếng nức nở nói :"Đừng đi, anh không được đi… Tây Cố, em không cho phép".

Mặc Thời Khiêm né tránh nụ hôn của cô, nhưng cô chỉ một mực lao đến, luôn tìm mọi cách mọi chỗđể hôn, nên có vài lần vẫn bị hôn trúng.

Một tay kìm giữ cô không để cho cô làm bậy trên người mình, một tay khác ung dung lấy điện thoại di động ra bấm số gọi: "Nếu bị trúng thuốc mà không cùng đàn ông phát sinh quan hệ thì giải quyết như thế nào?"

"À?"

"Nói."

"Đưa đi bệnh viện?"

Bên kia cười hắc hắc thô bỉ "Anh Mặc, anh không phải là kẻ có tà tâm không có can đản đi, thuốc đã uống còn quản cái gì, tiến lên!"

"…"

"Chẳng lẽ con nhóc quá xấu, anh không xuống tay được? Tắt đèn đều giống nhau, anh làm luôn đi haha".

Mặc Thời Khiêm cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong ngực mình không ngừng làm loạn, một khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt mông lung ngập nước, môi đỏ mọng mềm mại hôn ở trên mặt, trên cằm của hắn.

Còn không ngừng muốn hôn miệng của hắn.

Yết hầu hắn chuyển động lên xuống, nhíu mày lại, âm trầm nói: " Cậu còn dám nói nhảm?"

"… Ai, đi bệnh viện không được, nếu như thật sự là không xuống tay được thì để cho cô ấy ở trong bồn tắm nước lạnh, cũng tương đối khó chịu, chờ hiệu quả của thuốc đi qua là được".

Cạch một tiếng, điện thoại cắt đứt, tiện tay ném điện thoại di động lên thảm.

Mặc Thời Khiêm đem Trì Hoan từ dưới đất ôm ngang, sãi bước đi về phía phòng tắm.

Trì Hoan mở cặp mắt yêu kiều vòng hai tay qua cổ hắn, ghé đầu vào bên tai hôn lên một chút, vẫn không quên hướng tai của hắn thổi một hơi, thanh thuần mị hoặc: "Ôm người ta kiểu công chúa, khí lực của anh thật lớn, tôi thích, ở trên giường chắc dũng mãnh vô cùng."

Mặc Thời Khiêm "…"

Hắn nhắm hai mắt, yết hầu chuyển động mấy cái, mạnh mẽ đè xuống cảm giác nóng rực đang chậm rãi dâng lên.

Hắn không nói một lời đem cô bỏ vào bồn tắm sau đó buông tay, nhưng Trì Hoan ôm cổ hắn không chịu buông, thấy hắn sẽ mạnh mẽ đem cô đẩy ra,không vui nói: " Muốn ôm một cái."

Mặc Thời Khiêm không còn cách nào chỉ có thể với tay vặn vòi nước.

Chờ cho nước lạnh trong bồn tắm xả đầy, áo sơ mi đen của hắn cũng bị kéo ra, lộ xương quai xanh đã bị in mấy dấu hôn đỏ tươi.

Hắn cúi đầu nhìn cô gái đang vùi đầu hôn, dấu son môi mềm mại ở trên lồng ngực của hắn, đầu lưỡi ướt át thỉnh thoảng phớt qua, mang đến liên tiếp luồng điện.

Đôi mắt u ám, hít thở như có phần rối loạn.Nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng một chút do dự cũng không có, trực tiếp đem cô từ trên người mình đẩy ra, ném vào trong bồn tắm nước lạnh.

"A…"

Nước lạnh giá thấu xương, Trì Hoan bật thét lên.Hiện tại mặc dù không phải ngày đông giá rét, nhưng đã là cuối mùa thu, hơn nửa quán rượu này dưới đáy biển, nhiệt độ vốn so với trên đất liền thấp hơn rất nhiều, còn là buổi tối. Cô vốn được nâng niu từ bé, thân thể mảnh khảnh lập tức liền run lẩy bẩy đứng lên.

Trì Hoan ý thức hỗn độn, chỉ cảm thấy rất lạnh, muốn bò ra ngoài.

Tay mới vịn đến bên cạnh bồn tắm, liền bị người đàn ông chặn lại nhấn xuống.

Như thế lặp lại vài lần, cô mỗi lần lộ ra thân thể nghĩ muốn bò ra ngoài, sẽ bị một bàn tay không chút lưu tình đè xuống, chỉ chừa một cái đầu ở mặt nước.

Hai tầng nóng lạnh thay phiên nhau, đây là cảm giác của cô lúc này.

Trong cơ thể liên tục không ngừng nóng ran trống rỗng, đồng thời lại cảm thấy ngâm mình trong nước lạnh giá đến tuyệt vọng, còn có bàn tay kia bất cứ thời khắc nào cũng ở đây, mỗi một lần cô muốn rời khỏi lại đem cô ấn trở về.

Trừ bỏ trong chuyện yêu thích Mạc Tây Cố, cô cả đời này chưa từng bị giày vò như vậy lại bất lực không thể làm gì.

Cô là Trì Hoan, sinh ra liền được kêu là Đại tiểu thư thiên chi kiêu nữ.

Ba là Thị trưởng thành phố, mẹ là nữ cường nhân nổi tiếng ở nước ngoài.

Mười bốn tuổi xuất đạo, mười bảy tuổi thành danh, mười chín tuổi cầm giải người mới nổi tiếng nhất, bây giờ ở trong vòng giải trí có danh tiếng là tiểu hoa đán.

Nếu nói diễn xuất tốt như cô thì lại không xinh đẹp bằng cô, ngoại hình có thể so với cô thì diễn xuất lại không sánh bằng, người vừa có khả năng diễn xuất lại vừa xinh đẹp thì sau lưng không có bối cảnh…

… … … …

Cho tới một hai giờ khuya,ý thức của cô mới thanh tỉnh một chút, có thể thấy rõ ràng người đàn ông ở bên cạnh là vệ sĩ của mình.

Cô nằm ghé vào bên cạnh bồn tắm, uể oải nói: "Mặc Thời Khiêm."

Người đàn ông quỳ một chân trên sàn phòng tắm, quần tây màu đen đã bị ướt một nửa.

Thái độ kính cẩn mà xa cách: "Đại tiểu thư."

"Lạnh quá, ôm tôi ra ngoài."

Mặc Thời Khiêm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ướt sũng của cô, nhàn nhạt hỏi: "Tiểu thư không sao chứ?"

Trì Hoan bất mãn thúc giục: "Nhanh lên một chút ôm tôi ra ngoài."

" Được."

Người đàn ông đứng dậy, sau đó mới cúi người không để ý cô một thân quần áo ướt đẫm ôm cô từ trong bồn tắm lên, chuẩn bị xoay người đi ra ngoài.

Khuôn mặt cô tiến tới trước mặt hắn, con mắt mở lớn:"Mặc Thời Khiêm."

"Chờ lát nữa tôi phái người đưa tới cho tiểu thư một bộ quần áo khác?" Lông mi dài trên đều dính nước, không có cao ngạo quyến rũ như bình thường, ngược lại lộ ra cô gái điềm đạm đáng yêu: "Anh tới nhà chúng tôi bao lâu rồi?"

Người đàn ông đơn giản trả lời:"Ba năm."

Cô nghiêng đầu:"Anh cảm thấy, tôi xinh đẹp sao?"

Mặc Thời Khiêm nhìn mặt cô, lát sau đáp: "Xinh đẹp."

Tay cô từ từ đưa lên gương mặt tuấn tú, góc cạnh rõ ràng của hắn, một bên nháy mắt nói: "Ba năm à, tôi như thế nào chưa từng có phát hiện qua, thì ra bộ dáng anh đẹp mắt như vậy… So với những người trong vòng giải trí còn đẹp mắt hơn, thậm chí… so với Tây Cố cũng không kém."

Người đàn ông này tuấn mỹ, không phải là giống Mạc Tây Cố ôn hòa anh tuấn, mà là một loại yên lặng kiên quyết có khí chất ngang ngạnh của đàn ông.

Khí tức hóc-môn vô cùng nồng đậm.

Mặc Thời Khiêm không tiếng động nhìn cô.

Trì Hoan mân mê môi đỏ mọng, lẩm bẩm nó: "Bộ dáng anh đẹp mắt như vậy, tới để cho tôi hôn."

"Phù phù " một tiếng.

Cô lần nữa bị ném trở lại trong nước.

… … … …

Bốn giờ sáng, ở trong nước lạnh suốt tám tiếng, hiệu quả của thuốc Trì Hoan uống rốt cuộc đã đi qua toàn bộ, đầu óc cũng khôi phục tất cả thanh tỉnh.

Cô quấn khăn tắm ngồi ở trên giường, mặc cho người đàn ông ở bên giường an tĩnh lạnh nhạt không nói một lời thay cô lau tóc dài ướt đẫm .

Cắn môi, Trì Hoan lạnh lùng nói: "Mặc Thời Khiêm, anh thật to gan, ai cho phép anh đem tôi ngâm mình trong nước lạnh?"

Người đàn ông vẻ mặt không biếnđổi, tiết tấu lau tóc cũng không thay đổi, trầm thấp nhẹ nhàng quay lại:"Tôi cho là so với việc thất thân với một người vệ sĩ, đại tiểu thư càng muốn ngâm mình trong nước lạnh hơn."

Trì Hoan cắn răng, trong lúc nhất thời lại không tìm được lời phản bác nào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3: Nếu như bà đây ngủ với anh ta thì sao?

Nghĩ bình thường cô nói cái gì chính là cái đó, lại uổng việc cô ăn nói khép nép cầu xin, hắn lại kiên quyết lãnh đạm, lại từng lần một ép cô, cô liền không nói ra được một bụng nóng giận nghẹn khuất.

Cô nhớ rất rõ ràng.

Cô cầu xin hắn rất lâu, hắn không chỉ không có dao động một chút gì, hơn nữa từ đầu tới cuối đều hé ra khuôn mặt lạnh, một tia đau lòng cũng không có. Cô còn thân thiết với hắn, thậm chí…còn tưởng đây là chuyện vui…

Trì Hoan thậm chí không biết mình là đang buồn giận hay sao nữa, hay là…

Cô không đẹp sao, vóc người cô không tốt sao?

Đàn ông muốn theo đuổi cô nhiều như cá diếc sang sông, chẳng lẽ cô ở trước mặt của hắn không có một chút sức hấp dẫn gì hay sao? Bà đây phải chăng không nữ tính?

Mạc Tây Cố vì một người phụ nữ đã lập gia đình không để ý cô bị trúng thuốc.

Còn người này ở cùng cô một đêm khi cô trúng thuốc, cũng không có ý định động chạm gì sao?

Trì Hoan có chút ấm ức cùng cô đơn, ngón tay nắm chặt thành quyền, lạnh lùng nói: "Chuyện tối hôm nay, không cho phép nói ra một chữ."

Mặc Thời Khiêm lạnh nhạt nói: "Tôi đã rõ, đại tiểu thư yên tâm."

Lại an tĩnh trong chốc lát, Mặc Thời Khiêm ném khăn lông, đi ra tìm máy sấy tóc cho cô.

Âm thanh máy sấy tóc rất yên lặng, Trì Hoan đột nhiên có một cái ý nghĩ rất hoang đường.

Tối nay cô giống như cảm thấy người đàn ông này đặc biệt nhìn rất được, thấy hắn thật đẹp mắt, hay là cô uống thuốc đầu óc bị mê muội?

Xoay người nghĩ đi xem một lần nữa cho rõ ràng, kết quả mắt tối sầm lại ——

"Đại tiểu thư."

Trì Hoan ngất đi.

Trước khi mất đi hoàn toàn ý thức,Trì Hoan cảm giác được cánh tay có lực ôm lấy cô.

Thực sự là… Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng có thể dễ như trở bàn tay tiếp lấy Trì Hoan giống như xách con mèo nhỏ.

… … …

Trì Hoan sốt, sốt cao 39° 2.

Chờ cô tỉnh lại, đã là chạng vạng tối.

Vẫn chưa hoàn toàn mở mắt ra, nhờ vào nắng chiều mông lung, trông thấy ở mép giường có thân hình đàn ông cao to.

Cô theo bản năng cho rằng là vệ sĩ của cô: "Mặc Thời Khiêm, tôi khát."

Mạc Tây Cố nghe thấy cô tỉnh lại liền kêu Mặc Thời Khiêm, lại đột nhiên nghĩ tới lúc mình nhận được tin tức liền chạy tới phòng bệnh, người đàn ông kia mặc dù một dạng bình bình đạm đạm như bình thường, kêu một tiếng Mạc thiếu, nhưng đáy mắt rõ ràng lại xẹt qua tia lạnh lẽo.

Mạc Tây Cố nhíu mày lại, vẫn xoay người đi rót một ly nước.

Chờ Trì Hoan được đỡ ngồi dậy, mới nhìn rõ ràng người trước mắt không phải là Mặc Thời Khiêm, mà là người đàn ông tối hôm qua để lại mình cô ở quán rượu rồi rời đi.

Cô không có nhận nước, cũng không nói chuyện, liền như vậy nhìn anh ta.

Mạc Tây Cố đưa ly nước đến tay Trì Hoan, nhưng cô không nhận, anh ta vẫn duy trì động tác này, trầm giọng mở miệng :"Trì Hoan, tối hôm qua thật xin lỗi."

"Nếu như tối qua em cùng đàn ông khác ngủ với nhau thì sao?"

Ngón tay anh ta căng thẳng, nhíu mày một cái, mới nói: "Tôi biết vệ sĩ của em một mực theo em, sẽ không để cho em xảy ra chuyện gì."

Trì Hoan nghiêng đầu, cô xưa nay thanh thuần nhưng cũng quyến rũ, truyền thông đánh giá cô yêu mị chứ không kiều diễm ướt át tục khí.

Đột nhiên cô cười hỏi: "Vậy nếu như em ngủ với anh ấy thì sao?"

Mạc Tây Cố vẻ mặt thực bình thản: "Anh ta nhìn qua sẽ không phạm sai lầm cơ bản như vậy."

Trì Hoan cúi đầu, nhìn trong phòng bệnh ga trải giường màu trắng.

Âm thanh của Mạc Tây Cố vang trên đỉnh đầu: "Trì Hoan, em trước tiên uống nước đi."

Yên tĩnh trong chốc lát, cô vẫn đưa tay ra nhận lấy ly nước, uống vài ngụm.Để ly xuống, cô mới ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt khôi ngô trước mắt, người cô luôn yêu thích lại theo đuổi nhiều năm, kéo khóe môi, cười nói: "Cô ta lấy không được người tốt anh định làm sao? Hủy bỏ hôn ước của chúng ta, phụ trách hạnh phúc của cô ta à ?"

Mạc Tây Cố một tay để trong túi quần tây, lông mày đẹp hơi hơi nhíu.

Trì Hoan ngửa mặt lên, khinh thường kéo dài giọng nói: "Bốn năm trước cô ta là một cô bé lọ lem nghèo khổ, nhà các anh coi thường cô ta, bây giờ cô ta là một người đã kết hôn, nếu như bây giờ anh muốn cùng cô ta quay trở lại… Mẹ anh đoán chừng sẽ nhảy lầu?"

Yên tĩnh một lúc lâu.

Mạc Tây Cố nhàn nhạt chậm rãi mở miệng:"Hôn ước không hủy bỏ, tôi sẽ lấy em, chuyện của cô ấy… trước hôn lễ tôi sẽ giải quyết gọn gàng."

Mạc Tây Cố vẻ mặt hời hợt lãnh đạm, cơ hồ nhìn không ra bất kỳ cảm tình nào.

Trong lòng Trì Hoan một trận đau nhói.

Nhưng trên mặt cô vẫn mỉm cười: "Được, em tin anh"

Nói xong vén chăn lên muốn đứng dậy :"Đói quá mời em ăn cơm đi, coi như xin lỗi chuyện tối ngày hôm qua."

Mạc Tây Cố đưa tay đè nhẹ trên bả vai của cô, trầm giọng nói :"Em còn đang sốt, muốn ăn cái gì, tôi cho người mua tới cho em."

Cô cong môi đỏ mọng làm nũng nói: "Em khỏe rồi, ghét nhất nằm ở trên giường bệnh, nhàm chán chết đi."

"Thật sự khỏe?"

Cô nặng nề gật đầu.

"Tốt lắm, nào thì đi ăn cơm."

Trì Hoan thay quần áo khác, sau đó gọi điện thoại cho Mặc Thời Khiêm thản nhiên nói: "Tôi cùng Tây Cố đi ăn cơm, anh thay tôi làm xong thủ tục xuất viện, cũng không cần tiếp tục đi theo tôi, Tây Cố sẽ đưa tôi về nhà."

Người kia yên tĩnh mấy giây, sau đó trả lời chỉ một chữ đơn giản: "Được."

Cuối ngày mùa thu, Trì Hoan mặc áo lông vàng nhạt cổ áo hình chữ V làm nền tảng, bên ngoài là cái áo khoác mỏng màu đỏ, tóc dài xoăn như rong biển rũ xuống bên hông, trong tay là túi xách hàng hiệu số lượng giới hạn.

Ngũ quan xinh xắn, da thịt trắng noãn, đáng yêu mà xinh đẹp.

Cửa phòng bệnh vừa mở, Trì Hoan còn chưa bước ra, liền thấy người phụ nữ đứng ở cửa.

Trì Hoan ngẩn ra, trên mặt vốn tràn đầy nụ cười rất nhanh phai nhạt đi.

Tô Nhã Băng.

Cô ta mặc quần áo bệnh nhân trắng xanh đan xen, tóc đen dài cũng không giấu được vết thương tím bầm trên mặt, cúi đầu đứng ở nơi đó, mười ngón tay xoắn chung một chỗ, tựa hồ rất lo lắng bất an.

Thấy Mạc Tây Cố, cô ta rõ ràng sửng sốt một chút.

Trì Hoan nhàn nhạt lên tiếng: "Tô tiểu thư."

Tô Nhã Băng lúc này mới phục hồi lại tinh thần, một bộ áy náy nhìn Trì Hoan: "Thật xin lỗi Trì tiểu thư… Tôi… Nghe Tây Cố nói cô lên cơn sốt nằm viện, vì ở gần đây cho nên muốn đến xem một chút."

Vừa nói xong cô ta nghĩ tới cái gì,đột nhiên lui về phía sau hai bước: "Hai người muốn đi ra ngoài sao? Tôi đây không quấy rầy."

Dứt lời liền xoay người, một dạng chạy trối chết phải đi.

Trì Hoan lần nữa gọi cô ta lại: "Tô tiểu thư."

Tô Nhã Băng dừng chân lại, xoay người nhìn Trì Hoan, miễn cưỡng cười, hỏi nhỏ: "Trì tiểu thư còn có việc sao?"

Nếu như nói Trì Hoan là kèm theo hào quang xinh đẹp, như vậy Tô Nhã Băng chính là dạng phụ nữ có bộ dạng nhu nhược yếu đuối.

Mạc Tây Cố đưa tay kéo cánh tay của Trì Hoan lại, nhíu mày thản nhiên nói: "Không phải đói sao, đi thôi, đi ăn cơm."

Mạc Tây Cố dùng một lực lớn trên cánh tay của cô làm cho cô bị đau.

Trì Hoan cúi đầu nhìn ngón tay đàn ông khớp xương rõ ràng, ngực cứng lại.

Anh ta chẳng lẽ cho là, cô định làm khó dễ người phụ nữ này sao?

Cô quay đầu, nghiêng đầu nhìn về phía Tô Nhã Băng: "Nghe Tây Cố nói chồng cô có khuynh hướng bạo lực gia đình, thường xuyên đánh ngươi, tôi nhớ không lầm, ở nước Mỹ bạo lực gia đình có thể báo cảnh sát."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thích anh, cho nên thích nhìn anh.

Lực đạo trên cổ tay bỗng nhiên tăng thêm, Trì Hoan thiếu chút nữa đau đến kêu thành tiếng.

Mạc Tây Cố ở một bên lạnh lùng hỏi: "Trì Hoan, em có ý gì?"

Cô nhắm hai mắt, chịu đựng mới không có lên tiếng, ngửa mặt lên vẫn mỉm cười, mở to đôi mắt vô tội ủy khuất nói: "Em là nhắc nhở Tô tiểu thư, nếu như chồng cô ấy lần sau lại đánh, thì nhớ báo cảnh sát, chẳng lẽ cứ để cho anh ta hành động như vậy hoài sao?"

Mạc Tây Cố cau mày nhìn Trì Hoan, ánh mắt phức tạp.

Tay của Tô Nhã Băng lại xoắn chung một chỗ, rũ đôi mắt, nhẹ nhàng nói: " Trì tiểu thư nói đúng, là tôi vô dụng… Bởi vì anh ta đã từng giúp đỡ ba tôi chữa bệnh, tôi trước sau không có cách nào báo cảnh sát để bắt anh ta."

Trì Hoan nhìn chằm chằm: "Vậy cô định làm như thế nào, một mực tiếp tục như thế, mặc cho anh ta đánh, không có ý nghĩ ly hôn?"

"Tôi… " cô ta ngẩng đầu lên, rất nhanh liếc nhìn Mạc Tây Cố, trên mặt khổ sở cười: "Gần đây dự định trở về nước, cũng đang suy nghĩ ly hôn."

Trì Hoan kéo dài đến giọng thật dài ồ một tiếng.

Tại sao cô nhận thấy một loại ám chỉ, giống như là vì Mạc Tây Cố, cô ta mới cân nhắc ly hôn, mà còn muốn trở về nước đây?

Trì Hoan trên mặt không lộ ra cái gì, chẳng qua là cười nhạt: "Nếu như Tô tiểu thư ly hôn có nhu cầu tìm luật sư, có thể tìm tôi, ở Lan thành tôi biết không ít nhân tài ở phương diện này, tuyệt đối có thể giúp cô tranh thủ được lợi ích lớn nhất."

Tô Nhã Băng hướng Trì Hoan lộ ra mỉm cười: "Được, cám ơn Trì tiểu thư."

Trì Hoan lúc này mới cùng Mạc Tây Cố kề vai rời đi.

Tô Nhã Băng đứng tại chỗ nhìn bóng lưng xứng đôi của họ, trên mặt là bi thương hiu quạnh, nước mắt bất tri bất giác liền rớt xuống.

… …

Mạc Tây Cố mang cô đi nhà hàng cơm Tây.

Bởi vì cô là đại minh tinh, cho nên Mạc Tây Cố cố ý chọn một chỗ khuất yên tĩnh.

Trì Hoan gọi thức ăn xong đem Menu đóng lại đưa cho nhân viên phục vụ, liền nâng má, mắt không hề nháy nhìn Mạc Tây Cố ở đối diện.

Mạc Tây Cố so với Trì Hoan chậm hơn, gọi xong mới phát hiện cô vẫn nhìn chằm chằm vào mình, bật cười nói: "Thế nào nhìn tôi như vậy, có chuyện?"

Trì Hoan chỉ mớihai mươi tuổi, mặt đầy vẻ non nớt đúng số tuổi, môi đỏ răng trắng, mắt không hề nháy nhìn Tây Cố, cười khúc khích nói: "Thích anh, nên thích nhìn anh nha."

Nụ cười của cô rất thuần khiết, không có vẻ lo lắng gì.

Kết hôn gia tộc, anh ta lựa chọn Trì Hoan, ngoại trừ gia thế của cô, cô còn yêu thích anh ta, cũng bởi vì đi cùng với cô cảm giác rất nhẹ nhàng.

Nhưng lúc này nghĩ tới một Trương Đồng tuổi còn trẻ mà gương mặt lại khô héo, ngực anh đè xuống không được buồn bực đau đớn.

Từng có thời gian, cô ấy cũng giống như Trì Hoan, vô câu vô thúc cười.

Nhưng bây giờ, từng ôn nhu có trí tuệ như Tô Nhã Băng, giống như chết yểu.

Trì Hoan kinh ngạc nhìn ánh mắt Mạc Tây Cố đang nhìn mình chằm chằm đến xuất thần.

Phụ nữ chỉ cần không lừa mình dối người, thật ra thì rất nhạy bén.

Chẳng hạn như giờ phút này, Trì Hoan cũng nhận ra được anh mặc dù nhìn cô,nhưng suy nghĩ cũng không phải về cô.

Cô bưng ly rượu lên, nhắm mắt lại chậm rãi uống.

Cho đến cái mùi hương thuần khiết của rượu ngấm dần trong khoan miệng, mới để ly xuống, nụ cười ngọt ngào trên mặt lần nữa cười: "Tây Cố, các bạn của em một mực kêu gào muốn gặp anh, tối nay anhcó rãnh không, buổi tối đi theo em họp mặt với bọn họ được không?"

Mạc Tây Cố cũng bưng ly rượu lên uống.

Một lát sau, anh thản nhiên nói: "Lần sau đi, buổi tối đã có hẹn."

Trì Hoan mặt tràn đầy mong đợi liền xụ xuống.

Mạc Tây Cố nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ấm ức của cô, mi tâm hơi hơi nheo lên, nhưng vẫn không có mở miệng nói gì.

Sau khi cơm nước xong Mạc Tây Cố đi lấy xe.

Trì Hoan đứng ở cửa, trong chốc lát điện thoại di động trong túi xách liền vang lên.

"Hoan nhi, tất cả mọi người đều tại 1999, nhanh tới."

"1999 " là quán bar có chế độ hội viên ở Lan thành, cũng là sào huyệt của đám yêu quái bọn họ, cơ bản có gì tụ họp, hoạt động, đều tới chỗ ấy tụ tập.

Trì Hoan lười biếng hỏi: "Có chuyện gì vui sao?"

"Chơi thôi, cậu đã lâu không tới, thế nào,đang tập trước làm người phụ nữ có gia đình à?"

Ngón tay Trì Hoan cuốn tóc mình, nhếch môi đỏ mọng lên cười đắc ý: "Mình đây thật vất vả ôm mỹ nam về, nào có thời gian để ý đến mấy cậu a."

"Phi, đức hạnh, rốt cuộc là không tới ?"

"Được rồi, các cậu nếu nghĩ như vậy, mình liền không làm khó các cậu, hạ mình đi qua, chờ a."

Bên kia lại cười mắng đôi câu mới cúp điện thoại, Trì Hoan đem điện thoại bỏ vào trong túi, ngẩng đầu đã nhìn thấy xe của Mạc Tây Cố, cô nhấc chân bước nhanh tới, bất quá cô không có mở cửa xe phía ghế phụ, mà gõ cửa sổ xe bên người lái.

Cửa kính màu đen chậm rãi hạ xuống, lộ ra khuôn mặt đàn ông khôi ngô ôn hòa.

"Bạn của em mới vừa hẹn em tụ tập, em đón xe tới được rồi. "?

"Hẹn ở đâu?"

"1999."

"Lên xe đi."

Trì Hoan không có cự tuyệt, mặt cong cong lên cười ngọt ngào: "Cảm ơn a."

Vòng qua đầu xe, mở cửa xe chỗ ghế phụ, khom người lên xe.

Xe chạy đến một ngã tư đường, vừa vặn gặp phải đèn đỏ, xe ngừng lại trong dòng xe cộ.

Điện thoại di động của Mặc Tây Cố liền vang dội.

Anh tự tay cầm lên, nhận điện thoại, nhàn nhạt hỏi: "Chuyện gì?"

"Mạc thiếu… Có người đàn ông tự xưng là chồng Tô tiểu thư, bây giờ đang ở bệnh viện náo loạn, nhất định phải đem Tô tiểu thư đi."

Mạc Tây Cố cau mày, âm thanh cũng nghiêm túc: "Để cho bảo vệ đuổi anh ta đi, không cho phép tới gần phòng bệnh nữa. "

"Nhưng… Nhưng là, vị tiên sinh kia la hét nói nếu như chúng ta ngăn cản anh ta, liền đem chuyện này ầm ĩ ra ngoài… Nói… Nói…"

Mạc Tây Cố không nhịn được, giọng nói trở nên lạnh lùng :"Nói cái gì?"

"Nói vị hôn phu của Trì tiểu thư cùng phụ nữ có chồng cấu kết…"

Mạc Tây Cố theo bản năng, nghiêng đầu nhìn Trì Hoan ngồi kế bên.

Trì Hoan là đại minh tinh có danh tiếng lớn, nếu cùng cô liên quan đến một chút bát quái gì, đều có thể dẫn đến đám chó săn truyền thông truy đuổi, huống chi nếu như lộ ra vịhôn phu của cô cùng phụ nữ khác quan hệ…

Hội Fan của cô một người một ngụm nước bọt sẽ dìm chết Nhã Băng.

"Kéo dài thời gian, tôi sẽ đến."

Trì Hoan nghe vậy, ngẩn ra.

Cô tự nhiên nghe được cú điện thoại này có liên quan đến Tô Nhã Băng.

Mạc Tây Cố cúp điện thoại, đem điện thoại để xuống.

Chốc lát, âm thanh của anh đè ép mở miệng: "Xin lỗi, tôi có việc gấp muốn đi xử lý, lần này em tự đón xe đi đi."

Trì Hoan nhìn anh, nhếch môi đỏ mọng:"Có phải là trong cuộc sống sau này, nếu như cô ấy có chuyện, anh đều sẽ giống như tối hôm qua cũng như bây giờ, đem em ném đi?"

"Tôi ở phòng bệnh cũng đã nói, trước hôn lễ tôi sẽ đem chuyện này xử lý gọn gàng."

Mạc Tây Cố bình tĩnh, nhưng đề tài câu chuyện có chút xoay chuyển, nhàn nhạt nói: "Nhưng mà Trì Hoan, em cũng không nên quên, thời điểm tôi đáp ứng cưới em còn nói cái gì."

Thời điểm đáp ứng cưới cô, còn nói cái gì.

Trì Hoan đứng ở ven đường, xe tới xe đi, tay cô nắm chặt túi xách, khí lực càng ngày càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Nói đến xã hội thượng lưu của Lan thành thì xưa nay bắc có Sở Tích, nam thì có Trì Hoan.

Mạc Tây Cố nói, Trì Hoan, tôi có thể cưới em, nhưng nhớ kỹ, tôi sẽ không yêu em.

… …

Đã lâu, cho đến lúc sắc trời đã tối, ven đường đèn từng cái từng cái sáng lên, cô không cảm giác từ trong túi xách cầm kính râm màu trà, che kín hơn nửa bên gương mặt, sau đó đưa tay gọi taxi.

1999 bởi vì là hội viên tạo ra cho nên không có vẻ huyên náo nhiều người.

Cô vừa đi vào đại sảnh, đối diện liền một bóng người đụng tới.

Người kia trực tiếp té lăn trên đất, Trì Hoan cũng bị đụng lui về sau hai bước.

Chân mày của cô nhíu lên, cúi đầu nhìn nữ nhân chật vật mới bị ngã xuống.

Tuổi rất trẻ, rất đẹp, hơn nữa rất có khí chất.

Trì Hoan xưa nay cao ngạo,ánh mắt cũng cao, cực ít có người cùng phái có thể lọt được vào mắt của cô, chớ nói chi là có thể làm cho cô tán thưởng được một câu đẹp đẽ có khí chất.

Đây là… Sở Tích?

Trong xã hội thượng lưu của Lan Thành,xưa nay bắc có Sở Tích, nam có Trì Hoan.

Đều là thân phận thiên kim tiểu thư hiển hách, tuổi tác tương đương nhau, lại đều là đại mỹ nhân.

Trì gia cùng Sở gia vừa vặn tọa lạc tại Lan thành, nhà phía nam, nơi phía bắc.

Chỉ bất quá Trì Hoan là đáng yêu quyến rũ, trong vòng giải trí là nữ vương cao ngạo, Sở Tích thì khiêm tốn thần bí lãnh ngạo mỹ nhân.

Hai người mặc dù bị đơn độc nói ra, nguyên nhân trực tiếp nhất là bởi vì hai người này ——

Đẹp đẽ, cùng với nổi danh rất khó theo đuổi.

Chẳng qua hiện nay hai ngọn núi lớn này đã sụp đổ.

Bởi vì Trì Hoan cùng Mạc Tây Cố đính hôn, độc thân kết thúc, Sở gia đoạn thời gian trước tụt dốc đi xuống, Sở Tích không hiển hách nữa.

Ngày thu đã về, Sở Tích chỉ mặc một cái váy đơn bạc đã bị ướt, trên người mùi rượu nhàn nhạt. .. Hẳn là bị rượu đổ ướt, chiếc váy ở trong rạng thái trong suốt, mơ hồ có thể thấy bra bên trong, rất chật vật.

Sở Tích bò dậy, vội vội vàng vàng liền nói: ” Thật xin lỗi…”

Chờ khi cô ấy ngẩng đầu lên, mới nhìn rõ mặt của Trì Hoan, hơi ngẩn ra lăng, giọng nói lành lạnh lặp lại một lần: ” Xin lỗi, Trì tiểu thư.”

Các cô trước đó cũng không nhận ra, mặc dù nghe qua tên của nhau, biết tướng mạo nhau, nhưng chưa từng có xuất hiện cùng nhau.

Trì Hoan không có lấy kính râm xuống.

Còn chưa lên tiếng, một đám công tử cùng vệ sĩ của bọn họ đã đuổi tới nơi.

Cúi đầu liếc nhìn, trên mặt Sở Tích hơi hơi trắng bệch, chân mày cau lại.

Trì Hoan còn chưa lên tiếng, một vị công tử liền âm dương quái khí lên tiếng: ” A, đây là bằng hữu của Sở đại mỹ nhân? Cũng là một mỹ nhân, buổi tối đeo kính râm lớn như vậy làm cái gì, đến đến, vừa vặn Sở mỹ nhân một cái không đủ, tới một cái nữa thì vừa vặn.”

Vừa mới nói mấy câu, tay tên công tử liền muốn đặt lên bả vai của Trì Hoan.

Chân mày Sở Tích càng nhíu chặt , lạnh lùng nói: " Dừng tay."

Vị kia cười đến phóng đãng: " Gấp cái gì? Vừa mới còn là một bộ trinh tiết liệt phụ , thế nào hiện tại có những nữ nhân khác, ngươi liền mất hứng?"

Trì Hoan phì một tiếng cười như chuông bạc.

Cho dù cách kính râm màu trà, trên mặt này vẫn xuyên thấu một tia kiêu căng khinh miệt .

Môi cô đỏ mọng hơi hơi nhếch lên, nở nụ cười nhẹ, mà nói những lời lạnh lùng:" Thử đem bàn tay bẩn thỉu của anh đụng vào tôi một chút xem thử??? "

Khi cô thốt ra những lời này, sự chú ý vj công tử kia lập tức chuyển tới trên người của cô.

Không biết phải trái hắn ta đã từng thấy, loại từ trong xương lộ ra liều lĩnh cao ngạo, thật đúng là không thường gặp.

Cười lạnh một tiếng, tay hắn ta trực tiếp hướng cằm Trì Hoan với tới.

Trì Hoan nhíu đôi mi thanh tú lại, đang định tháo kính mát xuống, mới vừa giơ tay lên, một cái tay thon dài có lực,có khớp xương rõ ràng từ trên trời hạ xuống, lưu loát mà nhanh chóng giữ lại cổ tay hắn ta.

Sau đó, thanh âm gãy tay rõ ràng vang lên.

Công tử đau đến sắc mặt biến đổi lớn, giọng tê khàn hét lên.

Theo sát cái cổ tay bị bẻ gảy bị dùng sức kéo một cái, người đi phía trước lảo đảo hai bước, ngay sau đó bị đánh vào bụng, người vội vàng hướng lui về phía sau mấy bước, sau đó đứng không vững, hung hăn ngã rầm trên mặt đất.

Trì Hoan đã lấy xuống chiếc kính râm, nghiêng đầu nhìn nam nhân đang đứng ở bên người mình.

Hắn vẫn là mặc quần đen áo đen động giản, thon dài cao ngất, chẳng qua là vẻ mặt tỉnh táo lạnh nhạt đứng ở đấy liền lộ rõ ràng vẻ lạnh lùng, không cảm xúc.

Trì Hoan lần này "Thuận tiện " thấy rõ.

Có thể là hắn tới Trì gia thời gian quá dài, lại thêm nữa hắn mười năm như một ngày đều là biểu tình lạnh lùng, thế cho nên để cho cô có thói quen không để mắt đến người khác, nhưng đối với người đàn ông này thật ra rất khó, hắn có gương mặt tuấn mỹ điên đảo chúng sinh.

Khó trách, hắn theo cô trong mấy năm này, chỉ có cái thân phận vệ sĩ chọc cho không ít thiếu nữ hay ngôi sao định câu dẫn hắn, thậm chí còn có nhiều thiên kim gia thế tốt theo đuổi hắn.

Trì Hoan mắt liếcnhìn tên công tử nằm ở trên đất, đem kính râm đẩy lên tóc, đem áo khoác màu đỏ trên người cởi ra, thuận tay khoác lên trên bả vai Sở Tích.

"Như vậy đi ra ngoài chỉ sợ là không được, khoác che đi."

Sở Tích nhìn cô một chút, lại cúi đầu liếc nhìn áo khoác ngoài màu đỏ trên người, giọng nói trong suốt mềm mại :" Cám ơn, quần áo tôi rửa sạch sẽ sẽ đưa cho cô."

"Một bộ quần áo mà thôi, không liên quan."

Sở Tích khẽ mỉm cười: " Nhưng là bộ quần áo này quá đắt rồi."

Rốt cuộc vẫn là thiên kim lớn lên trong gia đình giàu có, liếc một cái là có thể phán đoán chuẩn xác.

Trì Hoan nhíu nhíu mày, cong môi đỏ mọng:" Vậy tùy cô, nghĩ muốn trả thì gửi cho ông chủ 1999, tôi thường xuyên tới."

Sở Tích nhìn ánh mắt của cô: " Cám ơn, nhân tình này tôi ghi nhớ nhớ."

Dứt lời, Sở Tích khoác trên người áo khoác ngoài, sau đó lạnh lùng liếc nhìn đám người kia, xoay người rời đi.

Trì Hoan đem kính râm gở xuống, cầm ở trên tay vuốt vuốt, tự tiếu phi tiếu nhìn bọn họ: " Còn không đi, chờ bị đòn à? "?

Từ lúc cô tháo kính mát xuống, bọn họ tự nhiên nhận ra cô là ai.

Dù sao gương mặt này của Trì Hoan không nhận ra thì không có mấy người.

Công tử kia bị đỡ đứng lên, sắc mặt dữ tợn liếc nhìn nam nhân có khí chất lạnh lùng tới giờ vẫn chưa nói lời nào, lại hướng Trì Hoan cười lạnh: " Cô tốt

nhất bảo đảm người ba Thị trưởng kia không tán gia bại sản , bằng không đợi ngày nào cô cùng Sở Tích một dạng không phải là đại tiểu thư, lão tử bảo đảm cô so với cô ta càng thảm hại hơn."

Trì Hoan không những không giận mà còn cười: " Một đám người bắt nạt một nữ nhân thế còn rất đắc ý? Các ngươi phía dưới là không muốn món đồ dài kia chứ ?"

" Con mẹ nó, Trì Hoan, đừng tưởng rằng cô là thiên kim Thị trưởng thành phố chúng tôi cũng không dám động tới cô, con mẹ nó cô thử mắng nửa câu nữa xem một chút!"

Trì Hoan cười, lười biếng lại tùy ý: " Không phục tôi là thiên kim Thị trưởng thành phố? Được a, như vậy, các anh cùng tiến lên, có thể đánh ngã vệ sĩ của tôi, tôi đêm nay cùng các người chơi đùa, không hạ nổi —— sau này đừng để cho tôi ở 1999 nhìn thấy các người nữa!"

Mặc Thời Khiêm mày kiếm không tiếng động nhíu lại.

Kéo cổ tay cô, chân dài quay bước muốn đi.

Trì Hoan sững sờ, muốn giãy giụa, nhưng không thể thoát khỏi khí lực đàn ông: " Mặc Thời Khiêm, anh làm gì?"

Cô có chút giận, nam nhân này thật là to gan, còn dám không vâng lời của cô.

Cô một mực giãy giụa, Mặc Thời Khiêm ngược lại như ý nguyện của cô dừng lại bước chân.

Hắn nửa nghiêng người sang, tầm mắt là rơi trên đám người công tử kia, mà nói cũng là nói với bọn hắn, môi mỏng như gọt, hơi hơi dương lên, giọng nói lãnh đạm: " Các người muốn cùng tôi đánh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tôi muốn hỏi, anh ấy có bạn gái sao?

Bàn về tướng mạo, bàn về thân hình, thậm chí là khí thế mạng mẽ lại ung dung lãnh đạm.

Hắn cùng với đám công tử quần áo lụa là đối diện giằng co, hoàn toàn không giống thân là bảo vệ thấp kém, càng giống như người có địa vị cao nhàn nhạt nhìn người ta bằng nửa con mắt, huống chi trong lúc này, giọng nói trầm trầm ẩn vẻ mỉa mai.

Trì Hoan một mực quen thuộc nhìn hắn, giờ phút này lại đột nhiên cảm thấy lòng hơi rung động với nam nhân xa lạ kia.

Đám người kia trong đó bị chọc giận liền trực tiếp muốn đi lên, nhưng lập tức bị những người bên cạnh kéo lại.

Mặc dù thấp giọng, nhưng Trì Hoan vẫn là nghe rõ ràng.

"Hứa thiếu đừng xúc động, động thủ với hắn chúng ta không có chỗ tốt."

"Nam nhân này lăn lộn qua quân đội , lăn lộn qua hắc đạo, nghe nói một người có thể đánh ngã mấy chục người."

"Đi thôi, tội gì cùng thứ người như vậy động thủ."

"…"

Cuối cùng, cái gã công tử bị Mặc Thời Khiêm bẻ gãy xương hung tợn nhổ ngụm nước bọt hét: " Trì Hoan, cô tốt nhất không nên có ngày rơi vào tay lão tử."

Trì Hoan môi đỏ mọng kéo ra nụ cười đẹp lạnh lùng nói:" Cho dù có ngày hôm đó, anh cũng vẫn là cái thứ hèn nhát chỉ có thể khi dễ đàn bà ."

Cố kỵ Mặc Thời Khiêm, bọn họ rốt cuộc vẫn là nhanh chóng rời đi.

Sau khi chờ bọ họ đi, Trì Hoan mới cúi đầu xuống, nhìn ngón tay mình bị cổ tay Thời Khiêm nắm lấy.

Đang chuẩn bị nói, Mặc Thời Khiêm đã buông lỏng ra, cũng thu hồi tay của mình.

Giọng nói nhàn nhạt thật thấp ở đỉnh đầu cô vang lên: " Mạo phạm, đại tiểu thư."

Trì Hoan lui về phía sau hai bước, kéo ra khoảng cách.

Áo khoác ngoài cho Sở Tích, trên người cô cũng chỉ còn sót lại một cái áo lông mong mỏng vàng nhạt, cổ áo hình chữ V.

Nam nhân cao lớn cao ngất nổi bật cúi xuống.

Cô ngẩng đầu, hồ nghi nhìn hắn: " Anh tại sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ anh theo dõi tôi?"

Cô nói để cho hắn trễ giờ tới đón cô, chẳng lẽ sớm như vậy hắn đã tới rồi?

Trì Hoan nhìn gương mặt đẹp trai trước mắt, lại không đúng lúc nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, lập tức không được tự nhiên, suy nghĩ cũng không bị khống chế nhẹ nhàng bay xa.

Nam nhân này là thực sự làm việc hết sức trách nhiệm, lo lắng cô xảy ra chuyện, cho nên lại tới rất sớm, vẫn là…

Mỹ nhân có chút không được tự nhiên, lại có chút kiêu ngạo nghĩ, hắn sẽ không phải là… Yêu thích cô chứ ?

Suy nghĩ kỹ một chút, hắn tới Trì gia mười năm, chỉ là ở bên người cô liền đợi hai ba năm, cô cho tới bây giờ chưa thấy qua bên cạnh hắn từng có nữ nhân nào, cũng không thấy hắn cùng nữ nhân khác thân mật qua.

Cơ bản… Đều tại bên cạnh cô.

Ừ, giống như cô có cấp bậc đại mỹ nhân, hắn cả ngày theo cô yêu thích cô cũng không kỳ quái nha…(beta: moẹ má này ảo tưởng ko kém =)))

Nhưng hắn yêu thích cô phải làm gì đây…

Mặc dù cô không ngại xuất thân của hắn, nhưng cô đã có Tây Cố, cho nên là giả bộ làm như không biết, vẫn là từ chối thật tốt để hắn hết hi vọng?

Mặc Thời Khiêm hơi hơi cúi đầu, một chút cũng không nhận ra được trong mấy giây ngắn ngủi, nội tâm của cô biến đổi như thế nào, chẳng qua là trước sau như một ung dung lãnh đạm trả lời: " Tôi qua xử lý một ít chuyện, vừa vặn thấy ngài."

Trì Hoan nhìn hắn, thật dài ồ một tiếng.

Nam nhân tư thái kính cẩn, lại lạnh nhạt xa cách: " Tôi xử lý chuyện của tôi, ngài đi tìm bạn thân, lúc tan cuộc thì điện thoại cho tôi, tôi tới đón ngài."

Cô đang chuẩn bị gật đầu một cái, đột nhiên cảm giác được có chút lạnh.

Cô đem y phục của mình cho Sở Tích, dĩ nhiên là sẽ lạnh.

Trì Hoan cau mày một cái, ôm bả vai: " Mặc Thời Khiêm, tôi có chút hơi lạnh."

Mặc Thời Khiêm liếc nhìn trên người cô chỉ đơn bạc chiếc áo lông, yên tĩnh chốc lát, nói: " Tôi để cho ông chủ đem lò sưởi vặn mức độ cao hơn một chút."

Trì Hoan "…"

Bây giờ còn chưa bắt đầu mùa đông, vẫn là mùa thu, lờ sưởi mở cái gì mà mở.

Cô mất hứng nói: " Vậy người khác sẽ nóng."

Mặc Thời Khiêm nhíu mày kiếm.

Một lát sau, hắn nói: " Tôi gọi điện thoại phái người đưa bộ quần áo tới."

"Nhưng hiện tại tôi lạnh."

Mặc Thời Khiêm rốt cuộc chú ý tới, nữa tầm mắt của cô, là rơi vào trên người của hắn.

Hắn liếc nhìn nơi khác, vẫn là giơ tay lên, đem áo khoác mỏng màu đen trên người cởi ra, lại thay cô mặc bên ngoài.

Trì Hoan mặc cho hắn khoác áo cho mình, thời điểm ngẩng mặt lên trong lúc vô tình thấy độ cong kiên nghị của cằm hắn, ánh mắt lộ ra rất lãnh đạm, lại lộ ra chuyên chú.

Chỉ là như vậy lộ ra mập mờ nhưng lại tự nhiên, có thể là quá gần, cô hô hấp hơi có chút khó khăn, lại rất nhanh thu hồi tầm mắt.

"Tôi mặc y phục của anh, anh sẽ lạnh không?"

Giọng nói đàn ông trước sau như một trầm thấp cùng lãnh đạm: " Tôi không sao."

” Ừ, nếu anh lạnh liền đi phụ cận tùy tiện mua một cái đi.”

Cô thật ra thì cũng chính là ý tứ hỏi một chút.

Mặc Thời Khiêm không lên tiếng trả lời , thay cô mặc tốt áo khoác ngoài liền thu tay về, nhàn nhạt nói :” Tôi đi làm việc trước.”

Dứt lời, lui về sau một bước, sau đó xoay người rời đi.

Bóng lưng cao ngất mà lạnh lẽo cùng cô đơn.

Trì Hoan nhìn thân ảnh của hắn bĩu môi một cái, đi theo cô cũng có hai ba năm, thật là một chút cảm giác thân cận cũng không có.

Cô cúi đầu, ngửi một cái quần áo trên người, là một loại hơi thở nam nhân rất mát lạnh.

Cùng một dạng trong trí nhớ cô… nhớ kỹ mùi vị của đàn ông này.

… …

Đưa tay đẩy ra cửa của phòng bao, Trì Hoan một tay vuốt vuốt kính râm, thân thể dựa trên khung cửa, bày ra lối đứng diêm dúa lòe loẹt, môi đỏ mọng phác hoạ ra độ cong lười biếng, giọng nói cũng là lười nhẹ: ” Đại tiểu thư đến.”

Trong phòng bao đại khái bảy tám người.

“Chậc chậc, Trì đại tiểu thư từ sau khi yêu, thật là trăm kêu ngàn gọi mới thỉnh thoảng giá lâm một lần.”

“A, hôm nay cậu đây là hình dáng y phục này sẽ không quá lớn một chút? Vẫn là hôm nay giới thời trang đã thay đổi từng ngày đến ngay cả tớ đều không chú ý tới?”

“Cái này là y phục của nam nhân a, Trì Hoan, cậu sẽ không phát điên đến đem y phục Mạc Tây Cố mặc tới đẹp đẽ để ngược đám ” cẩu dộc thân” bọn tớ chứ ?”

Trì Hoan nhấc chân đi vào, thuận tay khép cửa lại.

“Loại chuyện này người khác không làm được, Trì đại mỹ nhân cũng không có gì không làm được, bất quá Hoan Hoan, tình yêu đẹp đẽ rất dễ tan vỡ, cậu coi chừng một chút.”

Trì Hoan liếc người vừa nói chuyện một cái, tìm một chỗ trống tự động ngồi xuống, đưa tay bưng ly rượu, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch, sau đó mới đem ly thủy tinh trống rỗng đặt trở về trên bàn trà.

Cuối cùng, cô mới hời hợt mở miệng: ” Mới vừa ở phía dưới thấy mấy người cặn bã khi dễ nữ nhân, tạt người ta một thân toàn rượu, mình thương hương tiếc ngọc, liền đem áo nhường cho cô ấy mặc,mình tạm mặc áo của vệ sĩ ”

Cô mới vừa nói, một cái giọng nữ rụt rè mềm mại liền vang lên: ” Trì tiểu thư.”

Trì Hoan ngẩng đầu nhìn qua: ” Ừ ?”

Nói chuyện là một cô gái cùng cô tuổi tác không sai biệt lắm, cũng cùng với cô không thân thiết lắm, là bằng hữu của bằng hữu cô, nhìn là biết một thiên kim nhà giàu, nếu như cô nhớ không lầm, gọi là Quý Vũ.

Quý Vũ ngượng ngùng nhìn cô, gò má có đỏ ửng: ” Cậu nói vệ sĩ… Gọi là Mặc Thời Khiêm sao?”

Trì Hoan nhíu nhíu mày: ” Là Mặc Thời Khiêm, cậu biết?”

“Có chào qua mấy lần… Mình muốn hỏi, anh ấy có bạn gái sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Lúc trước, Trì Hoan cũng biết có rất nhiều nữ nhân yêu thích Mặc Thời Khiêm, thậm chí còn có cả một nữ minh tinh là nữ hoàng điện ảnh hướng hắn lấy lòng, hơn nữa còn nguyện ý công khai.

Đương nhiên, cô cũng tận mắt thấy hắn mặt mày bình tĩnh, không có chút rung động nào mà cự tuyệt. Cho dù minh tinh đó không chỉ là nữ hoàng điện ảnh, còn là vưu vật trời sinh được vô số kẻ giàu có tranh nhau theo đuổi.

Hắn ở trước mặt nữ nhân vô cùng khiêm tốn, vĩnh viễn duy trì khoảng cách lạnh nhạt, có thể nói, đối với nữ nhân đến gần không có chút dục vọng, vô cùng tỉnh táo…

Khó mà hiểu được, càng khó đến gần.

Quý Vũ tuy bộ dạng cùng gia thế tuy không bằng cô bây giờ hay Sở Tích ngày xưa, nhưng cũng là thiên kim nhà giàu có, nam nhân theo đuổi cô ấy người trước ngã xuống người sau tiến lên.

Trì Hoan cười hỏi: "cô yêu thích hắn? "

Quý Vũ đỏ mặt, nhưng vẫn kiên định gật đầu : "Hắn… trong lúc vô tình đã cứu tôi một lần".

Trì Hoan nhàn nhạt nói :" Hắn mặc dù là vệ sĩ của tôi, nhưng cuộc sống riêng tư của hắn từ trước giờ tôi không có hỏi tới, nên cũng không biết hắn có bạn gái hay chưa…Nhưng, tôi có nghe cha nói qua, hắn từ nhỏ đã định ra vị hôn thê, cụ thể tôi cũng không biết."

Đối với Mặc Thời Khiêm, cho dù hắn là vệ sĩ của cô, nhưng trừ tên cùng tướng mạo, những thứ khác — cô không biết gì cả.

Quý Vũ mong đợi nhìn cô :" Trì tiểu thư… Cô có thể cho tôi số điện thoại của hắn không? "

Trì Hoan chống đỡ, không nói một lời, không nói được, không nói cũng không được.

Ninh Du Nhiên cùng cô quan hệ tốt nhất khẽ đụng vai :" Hắn là bảo vệ cô chứ không phải người yêu, có thì cho đi, Tiểu Vũ là cô gái tốt, vệ sĩ kia mình nhìn cũng đáng tin".

Trì Hoan nhìn Quý Vũ, cuối cùng không nói gì, đem số viết lên tay Quý Vũ.

Bởi vì Tô Nhã Băng đột ngột xuất hiện, tâm tình Trì Hoan không tốt, dù không biểu hiện trên mặt, nhưng cô không nói chuyện phiếm với Ninh Du Nhiên, cũng không cùng mọi người chơi game. Một mình ngồi trong góc uống rượu.

Ninh Du Nhiên xa xa nhìn thấy, đi tới ngồi cạnh hỏi:" Hoan nhi, sao nhìn buồn buồn vậy?"

Trì Hoan liếc một cái, xoay người ôm lấy, cằm tựa lên vai , lẩm bẩm cười :"Vui vẻ a, sắp kết hôn rồi, nam nhân mình theo đuổi bốn năm, rất nhanh hoàn toàn thuộc về mình".

Mặc dù là làm nũng cùng quyến rũ,lời nói vẫn không che dấu nổi sự tiếc nuối sâu thẳm.

Ninh Du Nhiên nói:" Là ai nói, lúc nữ nhân vui vẻ sẽ không uống rượu, nữ nhân uống rượu chỉ có thể nói rõ , cậu khổ sở?

"Nói bậy. "

" Cùng Mạc Tây Cố cãi nhau? "

Trì Hoan lắc đầu, dùng giọng mũi nói:" Không có. "

Tối hôm qua bị Mặc Thời Khiêm ngâm ở trong nước lạnh một đêm, mặc dù đã tốt lên rất nhiều, nhưng cảm mạo là bệnh nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, không phải thoáng cái là khỏi ngay được.

Tính cách Trì Hoan, bình thường mà hứng thú chơi đùa, thì tất nhiên đứng nhất trong đám. Mà cô lúc không hứng thú, liền ngồi im lặng một chỗ, cũng không có ai cứng rắn lôi kéo nổi.

Ninh Du Nhiên nhìn một hồi, vuốt ve tóc cô, khẽ thở dài:" Vậy được, uống ít rượu một chút, về sớm ngủ một giấc. "

Uống hết nửa chai rượu , cô dựa cả người vào tay vịn ghế salon, liếc mắt nằm úp lên trên. Bên tai ồn ào, nhưng trong lòng lại quá yên tĩnh.

Cảm thấy người rất tịch mịch, muốn tìm một nơi yên tĩnh không người, ở một mình, hoặc vào nơi náo động bên trong, nơi ồn ào cũng có thể mang cho người ta cảm giác an toàn.

Bởi vì có trở về cũng chỉ có một mình, mà giờ này còn rất sớm.

… …

Uống một chút rượu mà nhắm mắt ngủ một hồi, lúc tỉnh lại, cô nâng cổ tay liếc nhìn chiếc đồng hồ màu vàng nhạt, ngáp nhỏ một cái, đã hơn chín giờ. Từ trong túi sách lôi điện thoại ra, trực tiếp gọi cho Mặc Thời Khiêm.

Gọi lần đầu, hắn không nhận.

Trì Hoan nhíu lông mày, hắn lại không nhận điện thoại cuả cô?

Hắn ở bên người cô lâu như vậy, loại tình huống này chưa từng xảy ra. Cô lại gọi thêm một lần, lần này rất nhanh điện thoại được nối.

Đầu bên kia giọng nam trước sau như một trầm thấp lạnh nhạt :" Đại tiểu thư".

Trì Hoan ngẩn ngơ, không biết có phải ảo giác không, cô cảm nhận được một tia hàn ý lạnh thấu xương. Cô không để ý, thản nhiên nói :" Tôi không thoải mái, muốn về sớm ngủ, anh tới đón tôi đi. "

Yên tĩnh chốc lát, nam nhân bên kia trả lời:" Chuyện bên này chưa có làm xong, tôi cho người tới thay tôi đưa ngài về được không? "

Trì Hoan vốn không để ý, đang định đáp ứng, đột nhiên nghĩ tới cái gì, đổi ý trả lời :" Không cần, tôi gọi điện thoại cho Tây Cố, để anh ấy tới đón".

" Xin lỗi, đại tiểu thư, sáng mai tôi sẽ đi đón ngài. "

Trì Hoan là một ngôi sao, nhưng vẫn là học sinh, lúc không c diễn cô liền đi học, vì kế hoạch hôn lễ với Mạc Tây Cố, thời gian nửa năm này đều vô ích.

"Được. "

Cúp điện thoại, Trì Hoan quay lại gọi cho Mạc Tây Cố.

Điện thoại di động reo rất lâu mới được thông máy, thanh âm của nam nhân tỏ ra rõ ràng mệt mỏi :" Trì Hoan, có chuyện gì sao? "

"Em ở 1999,Mặc Thời Khiêm có chuyện tạm thời không thể đưa em trở về, Tây Cố, anh có thể đến đón em không?

Yên tĩnh chốc lát, bên kia mới trả lời :" Được, tôi nửa giờ sau đến."

Trì Hoan mặt mày lập tức hớn hở:" Được, em chờ anh."

Cúp điện thoại, liếc nhìn thời gian trên điện thoại, cô lại mở trò chơi ra chơi logo.

Có hơn 20 phút sau cô đứng lên, tay vuốt tóc lười biếng cười:"Hai ngày nay tôi bị cảm còn chưa khoẻ hẳn, nay về sớm một chút ngủ."

Trì Hoan thỉnh thoảng cũng sẽ về trước, nên không người nào cảm thấy kì quái.

Ninh Du Nhiên không an tâm nói :" Hoan nhi, có cần chúng ta tìm người đưa về hay không?

Trì Hoan ngọt ngào cười một tiếng:" Không cần … Tây Cố tới đón ."

Đang đánh bài ,bằng hữu trêu ghẹo :" Muốn bạn trai thì nói muốn bạn trai, có gì không thể nói, còn phải nguyền rủa mình cảm mạo."

Trì Hoan cũng không giải thích thêm cái gì.

Mới uống chút rượu, cộng thêm cảm mạo chưa lành, cả người có chút choáng váng, đi đường cứ thấy phơi phới. Cho đến khi ra 1999, một cơn gió lạnh thổi tới, khiến cô giật mình, lúc này mới thanh tỉnh được chút ít.

Áo khoác rộng lớn trên người, cúi đầu là có thể ngửi thấy mùi đàn ông mát lạnh mà trước giờ nàng quen thuộc đến an tâm.

Mặc Thời Khiêm rất ít khi không ở bên cạnh cô, trong lúc nhất thời lại cảm thấy không quen.

Đèn xe xa xa chiếu lại, Trì Hoan ngẩng đầu đã nhìn thấy một chiếc lamborghini xám bạc đi về hướng này.

Đó là xe của Mạc Tây Cố, Trì Hoan tung tăng, bước nhanh hơn đi tới.

Không kịp chờ đợi kéo ra cửa xe cạnh chỗ ngồi tài xế :" Tây Cố… "

Giọng nói tràn ngập vui sướng trong phút chốc bỗng im bặt, chỗ tài xế nam nhân cũng không phải là Tây Cố.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8

” Xin hỏi là Trì tiểu thư sao? ”

Nụ cười lúm đồng tiền trên mặt Trì Hoan nhạt dần:” Là tôi”.

Chỗ tài xế là một người đàn ông ngoài 30, dáng dấp khá đẹp mắt, nhưng có vẻ nói chuyện không quá lưu loát: ” Mạc tiên sinh… Bảo tôi tới đưa ngài về nhà. ”

Cô nhíu đôi mi thanh tú: ” Anh ấy ở đâu? ”

Tài xế nhìn cô chằm chằm, có chút do dự ,nhưng vẫn trả lời: ” Mạc tiên sinh… Còn đang ở bệnh viện.”

Ở bệnh viện…Mạc Tây Cố đến bây giờ còn đang ở cạnh Tô Nhã Băng sao?

Mặt Trì Hoan lạnh xuống :” Không trở về nhà, trực tiếp đưa tôi đi bệnh viện”.

Dứt lời cô dùng sức đóng cánh cửa xe cạnh chỗ ngồi tài xế lại, kéo ra cánh cửa chỗ ngồi phía sau, khom người ngồi lên .

Tài xế khổ sở nói: ” Nhưng Trì tiểu thư, Mạc tiên sinh dặn tôi đưa ngài về nhà.”

” Nếu như anh ấy hỏi anh, anh cứ nói tôi không thoải mái,nên đi bệnh viện khám.”

” Vậy… được rồi”

Trì Hoan bởi choáng váng mà cúi đầu ,bởi vậy không chú ý tới đằng trước tài xế đang nhìn chòng chọc cô qua kính chiếu hậu, trên mặt là nụ cười lạnh lẽo.

Màu đen rumble phát động, dần biến mất trong dòng xe cộ.

Gần chỗ chiếc rumble mới đậu,có một chiếc xe con màu đen ,sang trọng hơn, càng ít phô trương hơn.

Thân hình cao gầy của nam nhân trẻ tuổi lười biếng dựa lên thân xe, tay kẹp điếu thuốc lá, gương mặt đẹp trai trong làn khói thuốc có chút mơ hồ, lại lộ ra ngả trớn tà khí.

Mắt hắn híp lại nhìn chiếc rumble rời đi, ngón tay búng tàn thuốc lá: “Ban nãy cô gái nhỏ kia, hình như là đại tiểu thư của Thời Khiêm? ” Bên cạnh một nam nhân gật đầu: ” Là Trì Hoan Trì đại tiểu thư không sai.”

Nam nhân hít một hơi khói dài :”Kêu hai người đuổi theo xe kia. ”

“À? ” Thủ hạ có chút khó tin nhìn anh: ” Thất ca, ngài như vậy không tốt đâu, Trì Hoan đẹp thì đẹp thật, nhưng cô ta bây giờ thuê ngũ ca, tính tình ngũ ca ngài không phải là không biết, ai đụng người của hắn người đó chết, đầu năm nay bắt cóc nhà nào cũng không dám động tới Trì đại tiểu thư đâu. ”

Nam nhân hút thuốc lá không nói một lời, lạnh lùng nhìn cậu ta.

Thủ hạ toát mồ hôi lạnh, tận tình khuyên nhủ: “Bằng không ngài chờ một chút, chờ cho Trì Hoan cùng Mạc Tây Cố kết hôn, Ngũ ca liền rời đi Trì gia, khi đó ngài mới hành động, cũng sẽ không tổn thương tình cảm huynh đệ. ”

Nam nhân nhả ra một vòng khói, phun ra ba chữ: ” Còn không đi”.

Thủ hạ vẻ mặt đưa đám: “Thất ca, động vào đàn bà có chồng… Cũng tốt hơn động vào người của Ngũ ca.”

Nam nhân dập tắt đầu điếu thuốc:” Đại tiểu thư của Ngũ ca gặp chuyện rắc rối gì, cậu tự đi nói với chú ấy, là cậu làm trễ nãi thời gian. ”

“Cái… Cái gì chứ”

Nam nhân liếc cậu ta một cái, đứng thẳng người, thản nhiên nói :”Chính là, tài xế kia có vấn đề!”

… …

Ở trong xe hơn mười phút, xe đột nhiên tròng trành xuống.

Trì Hoan vốn nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng mở mắt, đỡ cái trán, mắt bỗng vô tình liếc ra ngoài cửa xe.

“Đây là đường đi bệnh viện? ”

Tài xế liếc nhìn kính chiếu hậu, một lúc sau mới trả lời:” Đúng, Trì tiểu thư. ”

Trì hoan nhướng mày, lạnh lùng nói: ” Anh đem bản đồ dẫn đường mở ra.”

“Tôi biết đường, không cần bản đồ”.

Giọng nói dĩ nhiên không phải thái độ nên có của một tài xế riêng.

Trì Hoan bỗng nghĩ đến, lúc lên xe, hai lần đều là cô mở cửa xe, nhà giàu mời tài xế, không chỉ muốn tài xế vượt qua kiểm tra, cũng phải am hiểu lễ nghi cần thiết.

Cô không lên tiếng, tay nhanh chóng mò vào túi xách lấy điện thoại di động. Thuần thục mở khoá, nhanh chóng gọi cho Mặc Thời Khiêm.

Điện thoại mới kịp kêu lên nửa tiếng, xe đột nhiên thắng gấp. Trì Hoan không kịp chuẩn bị, theo quán tính ngã về phía trước, mặc dù có dây an toàn ổn định cơ thể, nhưng điện thoại từ trong tay rơi xuống đất.

Từ lần bị bắt cóc năm mười bảy tuổi, ba ba liền cho vệ sĩ đi theo cô. Mặc Thời Khiêm ở bên cô mấy năm nay, không có bất cứ nguy hiểm gì, cho nên hắn là đã rất lâu rồi cô chưa từng sợ hãi.

Giờ phút này, cô rõ ràng luống cuống.

Còn chưa kịp ngẩng đầu lên, mũi dao lạnh như băng đã kề sát cổ cô. Tay Trì Hoan rũ xuống nắm chặt, bắt buộc bản thân giữ tỉnh táo,cũng bắt buộc mình ngẩng đầu lên :”Đại ca, nếu ngươi muốn bắt cóc, tống tiền có thể nào không cần phải giết người? ”

Xe đậu ở ven đường, tuy không phải khu vực nội thành, có xe cộ qua lại, nhưng vẫn rất vắng vẻ.

Tài xế đã xoay người, cầm trong tay con dao ngắn, để ngay động mạch chủ trên cổ của cô.

Khuôn mặt đẹp kia, lộ ra biểu tình không bình thường. Hô hấp hỗn loạn, giống như không thể khống chế tâm tình :” Cô là Trì Hoan?”

Vấn đề này, không phải anh ta đã xác nhận qua rồi sao?

Nhưng Thừa hoan không nói dư thừa, đơn giản trả lời: “Vâng. ”

“Mạc Tây Cố là vị hôn phu của cô? ”

Trì Hoan ngẩn ra,sau đó mím môi: “Vâng. ”

Sắc mặt người đàn ông đột nhiên dữ tợn, hướng cô hét: “Cô tại sao không coi trọng người đàn ông của mình.”

Đột nhiên bị rống, Trì Hoan bị doạ sợ đến đầu óc bị ngốc hết mấy giây.

Điện thoại rơi trên thảm trải sàn đột nhiên chấn động, phá vỡ sự tĩnh lặng.

Trì Hoan theo bản năng cúi đầu, điện thoại loé lên một cái tên,Mặc Thời Khiêm.

Dao còn ở trên cổ, cô dĩ nhiên không dám cúi người nhặt điện thoại. Người đàn ông lạnh lùng, gân cổ chất vấn : “Người gọi điện thoại cho cô là ai? ”

Trì Hoan không biết phải trả lời thế nào, qua mấy giây đều không lên tiếng.

Anh ta bất thình lình lại hỏi: ” Có phải hay không cô ở bên ngoài có đàn ông khác. ”

Anh ta bộ dạng hung ác lạnh lẽo, ánh mắt như muốn ăn thịt người, hùng hổ doạ người: ” Có phải là bởi vì cô ở bên ngoài có đàn ông khác, cho nên Mạc Tây Cố mới có thể câu tam đáp tứ, mới có thể cấu kết với vợ của tôi. ”

Mặc dù đã suy đoán ngay từ đầu, nhưng nghe những lời này, Trì Hoan mới xác định người cuồng loạn trước mắt là ai. Anh ta là người chồng bạo lực của Tô Nhã Băng.

Sửa sang lại ý nghĩ, Thừa Hoan cố gắng dùng âm thanh bình tĩnh trả lời :”Người gọi điện thoại cho tôi là vệ sĩ, tôi không có nuôi đàn ông, Mạc Tây Cố cũng không có câu tam đáp tứ, hoặc là cấu kết với vợ của anh, có thể có chút hiểu lầm” .

Cô không biết Mạc Tây Cố cùng Tô Nhã Băng kia thật có cái gì hay không, cô chỉ biết là hiện giờ không thể kích thích gã đàn ông trước mắt. Nếu không bị thương hoặc chết, chỉ có thể là chính mình.

” Hiểu lầm? Hắn không cho phép tôi mang vợ của tôi đi, còn cho vệ sĩcủa hắn trông chừng phòng bệnh của vợ tôi, không cho tôi thấy cô ấy, hắn từ chạng vạng tối tới bây giờ đều ở trong bệnh viện ở cùng vợ tôi chung một chỗ, thậm chí để vợ tôi li hôn với tôi, cô bảo, đây chỉ là hiểu lầm? ”

Từ chạng vạng tối đến bây giờ đều ở chung một chỗ?

Rõ ràng đã đáp ứng tới đón cô, lại để tình địch mình tới trói cô?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Trì tiểu thư thật giống như chịu kích thích không nhỏ, không cho phép bất luận kẻ nào đến gần cô.

Ngón tay của Trì Hoan từ từ khắc chế không nổi, run rẩy, đầu óc cũng ngắn ngủi trống không.

Cho dù bình tĩnh hơn nữa, cô cũng chỉ là một tiểu nữ nhân hai mươi tuổi.

"Nếu như là bởi vì chuyện này, vậy anh thả tôi, tôi cam đoan với anh, vị hôn phu của tôi tuyệt đối sẽ không lại làm phiền vợ chồng anh "

Cô cơ hồ là ngừng thở, nói :" Hơn nữa anh nên rõ ràng, chỉ có tôi mới có thể làm cho Mạc Tây Cố không có cách nào xuất hiện bên cạnh vợ của anh."

Có thể hay không, thật ra thì cô không biết.

Nhưng trước mắt cô chỉ có thể nói như vậy.

Có thể nam nhân không nghe cô nói, ngược lài trên mặt lại lộ ra nụ cười quỷ dị:" Cô là một xử nữ sao?"

Trì Hoan sững sờ, mặt bắt đầu trắng bệch, lông mi uốn cong tinh tế cũng bắt đầu run rẩy liên tục.

"Thời điểm vợ của tôi gả cho tôi, liền đã không phải là một xử nữ, tôi biết, cô ấy cùng Mạc Tây Cố có yêu đương qua… Mạc Tây Cố hắn đã ngủ với vợ của tôi!"

Tay nàng chỉ dùng sức bấm vào lòng bàn tay, cất cao giọng nói: " Tôi không phải là xử nữ, tối hôm qua tôi đã cùng Mạc Tây Cố ngủ qua… "?

"Ba " một tiếng thanh thúy vang lên.

Trên mặt Trì Hoan bị tát một bạt tai thật vang dội.

"Thật là một nữ nhân buông thả, tại sao không biết tự ái? Không kết hôn tại sao lại cho nam nhân ngủ?"

Anh ta vừa nói vừa tự nói, cả người đắm chìm trong một loại điên cuồng, khi tức giận, lại một bạt tai tát trên mặt của Trì Hoan, đánh cô nửa bên mặt đều tê cứng.

Dao trong tay anh ta đột nhiên ném qua một bên, Trì Hoan còn chưa kịp phản ứng, trong tầm nhìn liền xông vào một gương mặt thô bỉ thật lớn, tay đã đưa về phía y phục của cô, dùng sức lôi xé.

Đầu óc của cô trong phút chốc căng thẳng đến nóng lòng đên khỏi bệnh, không bị khống chế rít gào: " Anh làm gì?"

"Mạc Tây Cố ngủ với vợ của tôi, tôi cũng phải đem nữ nhân của hắn cưỡi !" Áo khoác của Trì Hoan rất nhanh bị hắn kéo xuống dưới, duy nhất còn dư lại áo lông cũng bị lôi xé biến hình :" Giả trang cái gì… Các cô đều là loại nữ nhân phóng đãng hạ tiện."

Nam nhân,xa lạ, gương mặt dữ tợn xa lạ.

Thời điểm tay anh ta đem Trì Hoan từ đằng sau kéo lên, cúi đầu hôn trên mặt cô, cái va chạm da thịt làm mỗi dây thần kinh trên người Trì Hoan toàn bộ căng cứng, cũng tìm không được một chút lý trí.

Cô rít gào: " cút —— "

Trong lòng sợ hãi là bản năng của loài người.

Khi lòng người sợ hãi sâu đến trình độ nhất định, sẽ mất khống chế đến không cách nào ức chế, ngược lại biến thành sinh lý sợ hãi, tục xưng làm bệnh tâm lý.

Trì Hoan bài xích gặp gỡ cưỡng ép xâm phạm, cô cơ hồ cũng điên rồi.

Thanh tỉnh, sợ hãi, trên người nàng làm nàng chán ghét nam nhân, trong trí nhớ bẩn thỉu tận cùng nhớ lại, cùng nhau đan vào gào thét tới như thủy triều bao phủ tất cả ý thức cô.

"A…"

… … ?

Nửa giờ sau, cục cảnh sát.

Không có cách nào!! Một cái cảnh sát khều một người khác rồi trố mắt nhìn nhau, nhìn về phía trên ghế, có một nữ nhân cúi đầu, cả người run không ngừng.

Mười phút trước, Trì Hoan báo án bị hai nam nhân đưa tới, kể cả một phạm nhân cường gian không thành công.

Năm phút trước, cục trưởng hỏa tốc tự mình xử lý chuyện này.

Nguyên bản Cục trưởng nghe nói Trì Hoan được người đi đường "Đi ngang qua " kịp thời cứu rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, nhưng ông ta mới vừa đến gần cô, nghĩ muốn nói hai câu, tay còn không có đưa tới, liền bị cô cực kỳ mất khống chế bài xích.

Ngay sau đó cũng không dám lại kích thích cô .

Trì Hoan được đưa đến cục cảnh sát đến bây giờ, cô không cho phép bất luận kẻ nào đến gần.

Vô luận nam nữ.

Có nữ cảnh sát muốn đưa cho nàng ly nước, đều bị cô đập bể ly.

Ai nấy đều thấy được, tâm tình Trì Hoan vô cùng không ổn định.

Tuy nói cô chẳng qua là bị quăng mấy bạt tai, quần áo cũng bị lôi kéo, xé lộ ra rất nhiều nơi nhưng vị trí kín đáo vẫn bị nàng gắt gao phòng vệ, cũng không có bị cái gì tính là xâm phạm.

Có thể phản ứng của cô so với nữ nhân chân chính bị xâm phạm qua là quá kích đông.

Mạc Tây Cố nhận được tin tức liền hỏa tốc chạy tới.

Nhưng Mặc Tây Cố không phải là một người tới, đi theo phía sau liền ngay cả đồng phục bệnh nhân đều không đổi, chỉ ở bên ngoài che phủ cái áo khoác ngoài thật dày rụt rè Tô Nhã Băng.

Mạc Tây Cố vừa tiến đến liền thấy trên ghế có một nữ nhân cuộn thành một khúc.

Ngay sau đó anh ta liền ngây ngẩn, bởi vì anh ta từ trước tới nay chưa từng gặp qua cái bộ dáng này của Trì Hoan.

Ở trong ấn tượng của Mạc Tây Cố, Trì Hoan là điển hình thiên chi kiêu nữ, đại tiểu thư kiều my, xinh đẹp, chủ động, không buồn không lo.

Anh ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thân thể nhỏ thảo không ngừng run của Trì Hoan.

Mạc Tây Cố trong lòng cứng lại, bước nhanh hơn đi tới, cúi người, tay muốn chạm vào bả vai của Trì Hoan.

"Cút."

Trì Hoan không động, một chữ từ trong môi nhạt nhẽo không chút huyết sắc phun ra, lặp đi lặp lại vô số lần mấy chữ: " Đừng đụng vào tôi"

Đồng mắt Mạc Tây Cố co rụt lại, tay cứng lại ở giữa bên trong không trung.

Từ lúc anh ta bắt đầu nhận biết cô, Trì Hoan gần như đối với toàn thế giới, tất cả mọi người đều cao ngạo ngang ngược, nhưng nàng ở trước mặt anh ta, cho tới bây giờ đều là cười tươi như hoa, chớ nói chi là để cho anh ta cút.

Chỉ có thời điểm lúc ban đầu dây dưa với anh ta hắn tằng không nhịn được nói qua cái chữ này.

Mạc Tây Cố vẫn cho rằng chính mình vậy là đủ , có thể giờ phút này loại xác nhận, đột nhiên có một dấu vết kẽ hở để lại.

Cảnh sát trực đi tới nhỏ giọng nói: " Mạc thiếu, Trì tiểu thư thật giống như chịu kích thích không nhỏ, không cho phép bất luận kẻ nào đến gần "

Vốn cho là bạn trai nàng tới rồi sẽ khác nhau, không nghĩ tới vẫn là cái bộ dáng này.

Xa xa, mỹ nam tuấn tú xem cuộc vui một dạng không liên quan đến mình, tầm mắt rơi vào dáng đứng cô đơn của Mạc Tây Cố cùng Tô Nhã Băng, môi mỏng kéo ra độ cong châm chọc.

Cuối cùng, anh cúi đầu liếc nhìn thuộc hạ đang dứng một bên:" Cô gái nhỏ kia thật không có bị cái gì chứ?"

"Khẳng định không, chúng ta đi qua là lúc tên cặn bã kia vừa mới bắt đầu cởi y phục của cô ấy, bất quá bộ dạng nữ nhân bị cường gian thật hù dọa người, tựa như không muốn sống."

Nam nhân không nói thêm gì nữa, nheo mắt lại, như có điều suy nghĩ.

Động tĩnh nhỏ nhẹ vang lên, cửa lại đi tới một người đàn ông.

Mặc Thời Khiêm vẫn là một thân quân áo màu đậm, lạnh lùng cao ngất, mặt tuấn mỹ lạnh âm trầm có thể chảy nước, cả người đều tràn ngập một loại lệ khí làm người ta kinh sợ.

Hắn nhìn nữ nhân bị vây quanh, giống như mèo bị hoảng sợ, co lại thành một cục, đôi mắt tối sầm lại, môi mỏng mím thành một đường thẳng, chân dài bước ra, đi thẳng đi qua.

Người đàn ông này từ khi bắt đầu xuất hiện, liền tản ra một loại khí tức cường đại.

Thời điểm hắn đi qua, không biết vô tình hay là cố ý, động đến bả vai Mạc Tây Cố,đem người Mạc Tây Cố lùi về sau nửa bước.

Sau đó, hắn làm một cái động tác giống Mạc Tây Cố ——

Tay đưa về phía bả vai Trì Hoan.

"Đừng đụng tôi."

Trì Hoan ánh mắt động cũng không động, vẫn là lạnh lùng nói ra ba chữ.

Mạc Tây Cố nhìn người tuấn tú lạnh lùng, rõ ràng chỉ là một vệ sĩ lại không coi ai ra gì, lại nghe được Trì Hoan cũng nói ra ba chữ kia, thần kinh cẳng thẳng lại hơi hơi buông lỏng một chút.

Mặc Thời Khiêm nhìn như yên lặng nhún nhường, nhưng trừ người thuê hắn cùng với Trì Hoan thì hắn khá lịch sự, những người khác hắn chưa bao giờ coi ra gì.

Mạc Tây Cố cũng không thương Trì Hoan, nhưng anh ta cũng theo bản năng không thể tiếp nhận trong lòng cô, có nam nhân so với anh ta càng đặc biệt.

Có thể một giây kế tiếp ——

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Chương 10: Thái độ lạnh lùng kiêu ngạo khinh cuồng như vậy… Thật là sống lâu mới thấy được.

"Đại tiểu thư."

Mặc Thời Khiêm đỡ bả vai của Trì Hoan lên, sau đó thay cô sửa sang lại áo khoác trên người cô.

Đương nhiên, cái áo kia là của hắn.

Động tác tỉ mỉ mà chuyên chú, cho dù Trì Hoan lạnh giọng lặp lại ba chữ "Đừng đụng vào tôi", hắn giống như là không nghe được,động tác trên tay vẫn tiếp tục.

Thực ra Trì Hoan đối với tiếp xúc gần của hắn cũng không kịch liệt bài xích.

Nói chính xác, Trì Hoan không có phản ứng chút nào, không nói một lời, động cũng không động một cái, mặc cho hắn giúp cô sửa sang lại bên ngoài, cho dù chỉ là dùng một cái áo khoác ngoài xốc xếch bọc lại, lại thuận tay đem tóc trên trán vén đến sau tai.

Mới vừa có một nữ cảnh sát cũng định đụng chạm cô, kết quả thiếu chút nữa làm cho tâm tình Trì Hoan mất khống chế.

Nam nhân lạnh lùng cao lớn ở trước mặt Trì hoan ngồi xuống, ngón tay rơi vào trên đầu gối của cô, giọng nói trầm thấp mà yên tĩnh: "Tôi đưa cô trở về trước nhé! "

Là hỏi, nhưng là ý hỏi thăm rất nhạt.

Trì Hoan vẫn không nói chuyện, nhưng thân thể tinh tế run rẩy của cô bình phục rất nhiều.

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tái nhợt một cách chăm chú, giọng tiếp tục thật thấp nhàn nhạt hỏi: " Là trở về Trì gia biệt thự, hay vẫn là ở nhà trọ của tiểu thư?"

Trì Hoan vẫn không có ý lên tiếng.

Vì vậy Mặc Thời Khiêm cũng không tiếp tục hỏi, trực tiếp cúi người ôm chặt hông của cô, đem cả người từ trên ghế bế lên.

Mạc Tây Cố thần sắc lạnh lẽo, đưa tay muốn ngăn cản.

Lông mi Trì Hoan được vẽ tinh xảo không tiếng động nhíu lại.

Đồng thời, nam nhân cao ngất lạnh lùng lạnh nhạt nhìn anh ta, thanh âm trầm thấp càng lộ ra lạnh lùng: " Mạc thiếu, đại tiểu thư nói anh sẽ đi đón cô ấy, tại sao xuất hiện ở đây là một tên phạm nhân thô bỉ?"

Hắn ôm Trì Hoan, dễ dàng giống như là ôm một con mèo mềm mại,nhu thuận lại chật vật, liếc nhìn vẻ mặt phẳng phất lo sợ bất an của Tô Nhã Băng, hắn híp mắt xuống, mặt mày dần dần tỏa ra tia mát lạnh châm chọc: " Nếu để cho thái thái biết chuyện xảy ra, bà thế nào cũng sẽ giận cá chém thớt cùng trách tội với Dương thái thái."

Mạc Tây Cố sắc mặt hơi đổi một chút, người này đang uy hiếp anh ta.

Mạc Tây Cố liếc nhìn người con gái đang nằm ở trong ngực Mặc Thời Khiêm, nhắm mắt lại yên lặng không tiếng động, lạnh lùng nói: " Mặc Thời Khiêm, anh chẳng qua là cảnh vệ của Trì Hoan, phụ trách bảo vệ an toàn nhân thân của cô ấy, sự tình giữa cô ấy và tôi, không tới phiên anh hỏi tới."

Trên môi Mặc Thời Khiêm chứa đựng độ cong mỏng lạnh, tựa như cười mà không phải cười: "Cho nên, Mạc thiếu, tại sao chồng hiện tại của bạn gái cũ biết lái xe của ngài đi đón đại tiểu thư, hơn nữa còn có ý đồ xâm phạm cô ấy?"

Mạc Tây Cố nhíu mày, sắc mặt trầm xuống, giọng cũng không tự nhiên: " Chuyện này, tôi tự nhiên sẽ tra."

"Yêu cầu phải tra?"

Mạc Tây Cố nhanh tỉnh táo, chống lại đáy mắt lạnh cùng nồng đậm đùa cợt của Mặc Thời Khiêm, trong lòng cũng bốc ra lửa giận.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Mặc Thời Khiêm nở ra nụ cười lạnh như băng, thản nhiên nói: " Cho nên vẫn là không nhọc công Mạc thiếu phí tâm, để tránh để cho mọi người sinh ra một chút ý tưởng cùng suy diễn không tốt lắm."

Tô Nhã Băng rốt cuộc đi về phía trước hai bước, vội vàng nói: " Chuyện này không có liên quan gì với Tây Cố, chồng của tôi…anh ấy đã…"

Nam nhân lãnh đạm mắt hướng nàng.

Rõ ràng chỉ là một ánh mắt nhạt như không có gì, Tô Nhã Băng nhìn thấy tim không khỏi run lên.

Nhưng tầm mắt của Mặc Thời Khiêm chẳng qua là xẹt qua người của cô ta xẹt, cuối cùng lưu lại một câu nói hời hợt: "Ngay cả không có cách nào bảo đảm an toàn cho vị hôn thê cho tốt, Mạc thiếu cũng không cần quản nhiều việc vớ vẩn."

Dứt lời, ôm nữ nhân trong ngực trực tiếp sải bước ra bên ngoài, không nhìn bất luận kẻ nào.

Một bên cục trưởng, nữ cảnh sát cùng các cảnh sát viên khác nhìn sắc mặt lãnh trầm Mạc Tây Cố, trố mắt nhìn nhau.

Phách lối nữa những người có tiền bọn họ đều gặp.

Thái độ lạnh lùng kiêu ngạo khinh cuồng như vậy của một vệ sĩ… Thật là sống lâu mới thấy.

Cho nên rốt cuộc ai là vị hôn phu?

……

Bên ngoài Cục cảnh sát, Mặc Thời Khiêm không nói một lời, yên lặng không nói ôm nữ nhân lên ghế kế bên người lái.

Mới vừa đóng cửa xe, quay người lại liền thấy đứng cách đó nửa thước là một chàng trai dáng cao tuấn mỹ. Người đàn ông kia nhìn hắn cười: " Mặc dù nói chú làm bảo vệ không được bao lâu, nhưng trước mặt nhiều người như vậy ôm vị hôn thê của người ta đi, chú có phải hơi quá phận không?"

Hơi lạnh mùa thu lướt qua bọn họ.

Mặc Thời Khiêm không thèm để ý nhàn nhạt nói: " Phải không?"

"Chú có phải hay không yêu thích cô gái nhỏ này?"

Mặc Thời Khiêm nhếch môi: " Tôi thích người là vị hôn thê của người khác?"

“Nhưng cũng có thể làm vị hôn thê của chú.”

Mặc Thời Khiêm không đáp mà nói: ” Còn có việc?”

Ngon tay nam nhân búng một cái tro thuốc lá :” Dầu gì tôi cứu đại tiểu thư của chú mà một câu cảm ơn cũng không có?”

“Trước tiên cậu đem cám ơn mà cậu còn thiếu tôi trả hết nợ.”

Dứt lời nhìn cũng lười nhìn liếc anh một cái, liền từ bên người anh đi qua, vòng qua trên ghế lái của đầu xe Ferrari trắng.

Mặc Thời Khiêm áo khoác ngoài cho Trì Hoan, trên người chỉ có một cái áo lông màu đậm mỏng không nhìn ra phẩm chất, nhưng mặc trên hắn hắn thành quý công tử tuấn tú lạnh lùng.

Hắn cúi người đến gần kế bên người lái, khớp xương ngón tay thon dài rõ ràng, thay nữ nhân đang ngồi nịt chặt dây an toàn.

Hơi thở của đàn ông không chút tạp chất mà lạnh tanh, bên trong xe không tiếng động yên tĩnh.

Hắn nhìn chằm chằm tròng mắt của Trì Hoan nói: ” Tối hôm nay, thật xin lỗi.”

Trì Hoan nhắm hai mắt :” Đưa tôi trở về nhà trọ, tôi không đếnTrì gia.”

Yên tĩnh chốc lát, hắn nhàn nhạt hỏi: ” Xử trí tên đàn ông kia như thế nào?”

Cô ôm y phục của nam nhân trên người, đầu tựa vào cái ghế dựa lưng bên trên, nhắm mắt nghỉ ngơi, lẩm bẩm nói : “Tùy anh.”

Mặc Thời Khiêm híp mắt: ” Tốt.”

Ferrari màu trắng rất nhanh rời khỏi cục cảnh sát.

Mỗi bên hai con đường đều có đèn đường đứng thẳng, chiếu sáng tới lui dòng xe chạy.

Mặc Thời Khiêm vừa lái xe mang tai nghe thông điện thoại, giọng nói thanh tuyển lãnh đạm: ” Tôn cục trưởng.”

Cục trưởng hiển nhiên nghe được thanh âm của hắn, thái độ tương đối khách khí :” Trì tiểu thư có thấy khá hơn chút nào không?”

“Sáng mai đem cái tên thô bỉ từ trại tạm giam thả ra ngoài.”

“À? ” Cục trưởng bất ngờ hỏi: ” là… Ý của Trì tiểu thư?”

Mặc Thời Khiêm thản nhiên nói: “Theo lời nói của tôi làm mới không có phiền toái, cục trưởng.”

“Nhưng… Có thể ý của Mạc thiếu là… Đem hắn nhốt ở trong sở, để cho những phạm nhân khác giáo huấn hắn.”

“Còn có việc phải dùng đến hắn, cho nên thả ra.”

“Chuyện này…”

Cục trưởng có chút hơi khó cùng do dự, dù sao Mạc Tây Cố đã chào hỏi, nhưng Mặc Thời Khiêm nơi này, lại là Trì Hoan… Trì Hoan sau lưng có Thị trưởng.

Mặc Thời Khiêm cười một cái :” Tôn cục trưởng chắc không hy vọng chuyện này sẽ kinh động Thị trưởng.”

“Hảo hảo hảo, ta hiểu được, sáng mai liền thả hắn ngay.”

Treo cú điện thoại này, hắn lại bấm mã số dài gọi đi ra ngoài.

Mặc Thời Khiêm tay vịn tay lái, cặp mắt thâm thúy tỉnh táo nhìn thẳng phía trước :” Thay tôi làm một chuyện.”

Đầu bên kia điện thoại di động là giọng nam lười biếng hấp dẫn: ” Ừ ?”

“Không thể chết được, tạm thời không thể tàn, thay tôi xử lý một chút rác rưởi, hắn sáng mai sẽ được thả ra.”

“Thả ra ngoài làm gì?”

Mặc Thời Khiêm thản nhiên nói: ” Vô duyên vô cớ hắn ta làm sao biết mở xe của Mạc Tây Cố, làm sao biết Trì Hoan ở nơi nào.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

<<< Vợ yêu ở trên: Mặc thiếu nhẹ nhàng hôn >>

Beta : Chi Moe

Chương 11: Cái nhìn của Mặc Thời Khiêm.

Yên tĩnh trong chốc lát, cô cười khẽ một tiếng :" Đi thôi , em biết rồi."

Mặc Thời Khiêm" ừ "một tiếng, sau đó liền cúp điện thoại, tiện tay đặt chiếc điện thoại di động ở trước mặt.

Trì Hoan một mình trên xe, chiếc Ferrari màu trắng dừng lại dưới lầu căn hộ cao cấp. Cô gái bên ghế phụ lúc này mới mở rộng tầm mắt: " Đến rồi à ?"

Mặc Thời Khiêm thắng xe, chậm rãi đi xuống giúp cô mở cửa xe.

Thấy cô động tác chậm chạp, hắn liền cúi người, không nói một lời đưa tay thay cô mở đai an toàn.

"Mặc Thời Khiêm."

Giọng nói của cô hoàn toàn không bình thường, nhẹ nhàng hơn hẳn mọi khi , lại có chút vắng lặng, lại có chút khàn khàn.

"Ừ ?"

"Em không thoải mái, không có khí lực."

Hắn không lên tiếng, trực tiếp nhấc bổng rồi ôm choàng ôm ra xe, đầu gối qua đỉnh đầu, đóng cửa xe.

Trán cô đặt trên vai hắn , mái tóc dài nhẹ nhàng hạ xuống, bị gió thổi nâng lên.

Cô lại thấp giọng gọi tên hắn.

" Mặc Thời Khiêm."

"Ừm."

"Chuyện ngày hôm nay anh xử lý rất tốt, thực sự tôi không muốn nghe truyền thông sẽ nhìn ra chuyện này bị liên quan tới chuyện Bát Quái."

"Sẽ xử lý tốt."

Mặc Thời Khiêm ôm cô từ bãi đỗ xe đi vào trong căn hộ, gió mát phất phơ, an tĩnh thấm vào ruột gan.

Trì Hoan ngửi đến mùi vị mát lạnh quen thuộc trên người hắn, cảm thấy chính mình đột nhiên mềm yếu tột đỉnh:

" Tối nay anh bận gì sao ?"

Thanh âm của nàng từ đầu đến cuối rất thấp, một câu nói như tiêu tan ở trong gió.

Một lát sau, hắn thanh đạm trả lời:" Thay vị hôn thê của tôi giải quyết vài chuyện phiền toái."

Cô lẩm bẩm nói: " Anh đối với vị hôn thê của anh thật tốt…"

Thang máy mở ra trong nháy mắt, Trì Hoan nghe được hắn dùng giọng nói vô cùng nhạt nhẽo nói một câu nói: " Đại tiểu thư, thật ra thì cô xứng đáng được tốt hơn."

… …

Nhà trọ cửa vừa mở ra, hai chân Trì Hoan vừa chạm đất , liền cởi áo khoác bên ngoài , thuận tay đưa cho người đàn ông bên cạnh: " Tôi đi tắm."

Dứt lời cô liền thẳng đi vào phòng tắm.

Mặc Thời Khiêm nhìn bóng lưng của cô biến mất ở trong tầm mắt, cũng thuận tay đem áo khoác đặt ở trên ghế sa lon, liền xoay người đi ra ngoài ngồi.

Vặn ra vòi hoa sen, nước ấm áp từ đỉnh đầu truyền đến ngón chân của cô.

Hòa hợp trong hơi nước, mặt cô tinh xảo không chút kiều mị , sắc mặt lạnh như băng.

Trì Hoan choáng váng đầu lại buồn ngủ, chưa tắm bao lâu, rất nhanh thì tắt vòi hoa sen, kéo khăn lông qua rất tùy ý xoa xoa tóc cùng nước trên người, nghĩ muốn cầm quần áo liền phát hiện mình cái gì đều không cầm vào, vì vậy kéo khăn tắm choàng lấy thân thể đi ra.

Cô giẫm lên thảm vài rồi tuỳ ý lau tóc, cả nhà trọ an tĩnh đến gần tĩnh mịch.

Trải qua chuyện đêm nay, Trì Hoan rất bài xích sự yên tĩnh này.

Cô mím môi, hướng ngoài cửa hô: " Mặc Thời Khiêm."

"Mặc Thời Khiêm…"

Liên tiếp kêu mấy tiếng, đáp lại cô cũng chỉ có tiếng vang của chính mình, cùng với an tĩnh sâu hơn.

Đi rồi sao ?

Cô cau mày, người đàn ông này đi cũng không nói với cô một tiếng sao?

Trì Hoan nguyên bản là uất ức , giờ lại xảy ra chuyện này tâm tình càng sa sút, không nói rõ ràng giờ này, cô phá lệ hy vọng hắn ở lại bên cô , dù là không nói lời nào, thậm chí không đợi tại một căn phòng.

Cô tuy về phòng ngủ, nhưng hắn ở bên ngoài phòng khách, cũng rất tốt mà.

Cô không có kiên nhẫn gì để lau tóc, tiện tay đem khăn lông ném vào trên giường, sau đó thuận tay từ trong ngăn kéo quần áo lấy cái quần ngủ ra.

Liếc nhìn cánh cửa , một ý nghĩ xuất hiện trong đầu cô.

Trong nhà của chính mình, cửa phòng ngủ đóng không hay không cũng không sao, rèm cửa sổ kéo xuống liền có thể.

Đem khăn tắm kéo xuống mặc cho nó trượt đến trên thảm, Trì Hoan nhấc chân đi về phía trước một bước, chuẩn bị đi đến chỗ quần ngủ được cô đặt ở cuối giường.

Cửa đột nhiên vang lên tiếng vang nhỏ xíu.

Trì Hoan đột nhiên ý thức được cái gì, tay cứng đờ, vẫn là phản xạ có điều kiện nghiêng đầu.

Mặc Thời Khiêm tuấn tú cao ngất liền đứng lặng tại cửa, cặp mắt tĩnh táo, tròng mắt thâm thúy hơi hơi co rút, ánh nhìn rơi ở trên người của cô , cả người trong lúc nhất thời cũng cứng ngắc tại chỗ, không làm ra chút phản ứng nào.

Trì Hoan ngơ ngác nhìn hắn, ước chừng nhìn nhau ba giây.

Bỗng dưng, thần kinh cô thoáng cái bị lửa đốt liền phản ứng lại, hai tay che ngực ngăn cản ở trước mặt, hốt hoảng luống cuống hướng hắn rống: " Anh… Anh đứng ở nơi đó làm gì? Anh không phải… Đi rồi ư ?"

Cô tái nhợt cả một buổi tối, mặt không có chút máu trong vài giây, phẫng phất toàn thân máu đều vọt lên tới đầu , mặt nhất thời đỏ bừng.

Mặc Thời Khiêm đưa mắt nhìn thân thể trần quyến rũ của cô gái trước mặt, người cứng ngắc không giảm bớt, đôi môi mỏng khẽ nhếch, giọng nói thật thấp: " Tôi … Xuống lầu mua ít thuốc."

Lúc nói những lời này, ánh mắt của hắn bị quỷ thần xui khiến vẫn nhìn chằm chằm cô.

Trì Hoan ngây người mấy giây, mới thở hổn hển về phía hắn hét to: " Vậy mà còn nhìn? Ra ngoài!"

"Phanh " một tiếng, cửa bị một lực thật lớn đóng lại.

Hắn lui về phía sau một bước, từ bên ngoài đóng cửa lại.

Trì Hoan bị thanh âm này rung một cái, đơ người như vậy đứng tại chỗ.

Cô đang ở trạng thái "trần như nhộng", ngay cả quần lót cũng không mặc, ngoại trừ mái tóc dài, đứng trước mặt của hắn không có bất kỳ vật che đậy.

Ngoài cửa.

Mặc Thời Khiêm đứng cúi thấp đầu, hô hấp dồn dập rối loạn, dùng sức nắm chốt cửa, khớp xương tay phải trắng bệch.

Hắn nhắm mắt lại,trong đầu trong phút chốc liền xuất hiện rõ ràng một màn mới vừa nhìn thấy kia.

Trì Hoan rất nhỏ nhắn, ôm vào trong ngực càng là một dạng nhỏ. Trước mặt truyền thông cùng người ngoài đồng thời có cả khí chất thiếu nữ cùng nữ vương, được truyền thông phong làm nữ vương vui vẻ.

So với hắn bất luận kẻ nào ngắm nhìn nàng cũng đều là có ý xấu .

Da thịt trắng như tuyết, chân nhỏ dài, trước ngực mềm mại không coi là quá to tròn , nhưng… Hình dáng rất đẹp mắt, hắn thậm chí ngắn ngủi tưởng tượng cảm giác tuyệt vời thế nào khi được chạm vào.

Tóc dài ướt nhẹp như rong biển rủ xuống tận bên hông, xõa trên bờ vai trắng nõn.

Sắc đẹp của cônhư một yêu nữ quyến rũ hắn , bộ phận nam tính nào đó đã sớm có phản ứng như một con thú rục rịch săn mồi.

Nơi nào đó đã cứng đến mức bỏng rát , hắn mới cúi thấp đầu nhìn xuống đũng quần ….. Một vật nhô ra thô cứng … Thật là !

Nhắm hai mắt, yết hầu ở cổ họng trên dưới lăn mấy cái, mới từ sâu bên trong tràn ra một tiếng rên rỉ, mồ hôi lạnh cũng từ cái trán thấm ra, theo sống mũi anh tuấn , từ độ cong hấp dẫn cằm nhỏ xuống.

Mười lăm phút sau.

Trì Hoan mặc chỉnh tề, vẫn là lựa chọn mở ra cửa phòng ngủ đi ra.

Cô mặc lấy quần dài màu trắng, áo trong màu xám tro, trang nhã phối hợp, tóc dài màu đen vẫn ướt nhẹp.

Cửa vừa mở ra cô liền thấy ai đó đang đứng trước cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ là bóng đêm tràn ngập, hắn không biết là nhìn, vẫn là thưởng thức cảnh đêm.

Cắn môi, Trì Hoan chính đang muốn mở miệng, có thể nghe được động tĩnh, người đàn ông vừa vặn quay người sang.

Tầm mắt yên tĩnh rơi trên người cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Trì Hoan chống lại ánh mắt của hắn, nội dung ban nãy cô chuẩn bị để nói với hắn bỗng chốc lại mất tích không thấy tăm hơi.

Mặc Thời Khiêm nhìn cô , sau đó cúi đầu nhìn đôi chân trần của cô vẫn trắng nõn , lập tức làm hắn nhớ đến kí ức ban nãy của hắn…

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

<< Vợ yêu ở trên: Mặc thiếu nhẹ nhàng hôn >>

Chương 12: Lợi ích to lớn

Beta : Chi Moe

Giọng nói trở nên trầm thấp, có chút khó phân biệt , nhẹ đ gần như không thể nghe nổi: ” Thế nào , không mang giày?”

Trì Hoan tính tình lười biếng, ỷ trong nhà trải thảm, ở nhà rất ít khi mang giày, mặc dù bây giờ là mùa thu, nhưng trời có chút se lạnh.

Cô bị hắn nhìn —— dù là ánh mắt vô cùng bình thường cũng không khác gì nhau cả… Ít nhất, cô không nhìn ra cái gì khác nhau.

Nhưng cô vẫn cứng ngắc đứng đó, vẫn có loại cảm giác không biết rõ nên làm sao để thả lỏng được chút.

Cô cắn môi :” Anh ….. tại sao còn chưa đi?”

Mặc Thời Khiêm mới vừa từ trong ‘ khoa kiểm chế” đi ra, mặt mày tuấn tú vừa thâm trầm vừa lãnh đạm không thể suy đoán , hắn thản nhiên nói :” Chuyện mới vừa rồi, xin lỗi.”

Trì Hoan vốn không muốn nói đến chuyện này, muốn đưa nó trở thành chuyện ngoài ý muốn.

Dù sao cô tự nhận là mình hiểu người đàn ông này làm người như thế nào, trách nhiệm quy ra chủ yếu cũng bởi ở chỗ cô thay quần áo quá vô ý, không đóng cửa phòng.

Nhưng khi nghe hắn nhắc lại , cô không nhịn nổi mà giận dữ hét to: " Anh vào phòng ngủ của tôi tại sao không gõ cửa?"

Mặc Thời Khiêm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại đỏ lên, tĩnh lặng đáp: " Anh chuẩn bị gõ cửa."

Khi tiến vào phòng người khác… Nhất lại là phòng ngủ của nữ, gần như không hề đóng cánh cửa cũng phải gõ vang hai tiếng tỏ vẻ hỏi, hắn đã biết tất cả đều là làm như vậy.

Trì Hoan nhìn gương mặt anh tuấn giờ đang nguội lạnh , bỗng nghiêng mặt , dùng tốc độ rất nhanh nói :" Chuyện mới vừa rồi chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, tôi sẽ quên, anh cũng quên hết đi nhé!"

Mấy giây sau, ai đó tĩnh lặng đáp: " Ừ"

Thần kinh Trì Hoan lúc nãy còn rất căng thẳng giờ được thả lỏng đôi chút, nhưng vẫn rất giận , cũng không dám nhìn tới hắn, chỉ nhắm hai mắt nói lầm bầm: " Được rồi, anh về trước đi, tôi đi ngủ."

Mặc Thời Khiêm nhìn mái tóc dài được thả xuống gương mặt của cô: " Đại tiểu thư, cô nhớ uống thuốc cảm."

Cô hấp háy lông mi: " Anh đi đi , tôi sẽ tự uống."

"Cô không biết."

Trì Hoan "…"

Thật sự thói quen từ trước đến giờ của cô là không tự giác uống thuốc.

Người đàn ông này…

" Sáng hôm nay anh đến bệnh viện xem qua một chút rồi, không cần uống thuốc, thuốc cảm mạo uống nhiều đối với thân thể cũng không tốt, cứ chăm sóc bồi bổ cơ thể , sau hai ngày sẽ ổn thôi "

Giọng hắn thâm tĩnh, nhàn nhạt đều đều nhưng rất rõ ràng: " Cô ngày mai có kiểm tra, giờ đang cảm , tinh thần lại không tốt . Nếu cô thấy quá khó chịu thì dùng thuốc một ít cũng không sao "

Trì Hoan nặng nề cắn môi, không thèm để ý nói: " Kiểm tra thì sau này lại thi lại là được, tôi thường xuyên như vậy mà , anh cũng không phải không biết."

Mặc Thời Khiêm lại nhàn nhạt nhắc nhở cô: " Các giáo sư của cô đều biết cô ghét thi cử , nếu như cô có thời gian cũng kiếm cớ không đi… Trực tiếp coi như cô rớt ,thì có thể học lại ."

Trì Hoan "…"

Cô thường xuyên chụp hình , không có cách nào đi học đều đặn , trường học ngại vì cô là đại minh tinh, càng ngại vì cô có một người cha là Thị trưởng, phần lớn đều nể nang mà mắt nhắm mắt mở.

Nhưng cô gần đây không chụp hình , tất cả truyền thông đều biết sự tình.

Cô chỉ cần nhìn cái tư thế hắn đứng ở nơi đó liền hiểu ý , hắn không nhìn tận mắt cô uống thuốc sẽ không đi, người đàn ông này đi theo cô mấy năm, tính cách của hắn cô ít nhiều mà rõ được.

Từng có người nói với cô Mặc Thời Khiêm ngoại trừ cô cùng cha của cô, đối với người khác mặc dù chưa nói tới thái độ mạo phạm, nhưng không biểu hiện ngoài mặt sự bảo vệ như thế . Ai cũng không biết , người đàn ông này cho dù là sau hay trước mặt cô, cũng phơi bày tất cả hành động bảo hộ như thế !

Có bảo vệ nhà nào dám buộc chủ nhân uống thuốc?

Lúc đầu cô đối với nam nhân mà cha phái tới giám thị này , thái độ của cô vô cùng kháng cự, cái gì cũng đều chống đối, kết quả ăn đủ giáo huấn mới học ngoan ngoãn, may là mấy năm sau cũng coi sống chung bình an vô sự.

Cô bĩu môi một cái, đi tới bàn uống trà nhỏ trước mặt cầm viên thuốc cảm lên , rót ly nước lớn , sau đó uống vào.

Cô để ly xuống bàn :" Xong rồi "

Mặc Thời Khiêm khẽ nâng cằm lên: " Tóc cũng phải thổi khô."

Trì Hoan "…"

Hắn vẫn nhàn nhạt đều đâu vào đấy: " Sẽ tăng thêm cảm mạo."

Trì Hoan đứng không nhúc nhích.

Mặc Thời Khiêm đứng trong chốc lát, đại khái đã quen vị trí của đồ vật trong nhà , liền đem máy sấy vừa tìm được cắm vào ổ cắm điện đưa cho cô.

Trì Hoan vẫn đứng yên, không đưa tay nhận, cũng không có ý muốn nhận.

Qua mười giây đồng hồ, cô thuận thế ngồi xuống ghế , đầu nằm ở trên tay vịn ghế sa lon, nói: " Anh nhất định bắt tôi phải sấy khô tóc, vậy anh sấy cho tôi là được rồi."

Mặc Thời Khiêm nhìn cô nằm, đột nhiên cũng liên tưởng tới hình ảnh Thịnh Đường nuôi mèo , mà mèo cũng yêu thích nằm trên ghế sa lon chờ người vuốt lông cho nó.

Một lát sau, thanh âm của gió thổi trong máy sấy tóc vang lên.

Gió thổi ấm áp qua da đầu của Trì Hoan, ghế sa lon mềm mại, gió ấm thoải mái, Trì Hoan vốn cũng không thích mệt mỏi, hơn nữa thuốc cảm mạo có hiệu quả an thần, thổi không mấy phút cô liền buồn ngủ.

Chờ tóc hoàn toàn khô, ai đó tắt máy sấy, cô đã ngủ.

Thanh âm của gió dừng lại, trong không khí cũng chỉ còn lại hô hấp đều đều của cô.

Mặc Thời Khiêm cúi đầu nhìn dáng vẻ nằm lẳng lặng, nhẹ nhàng thở dài, cúi người chuẩn bị đem cô ôm trở về giường.

Tầm mắt trong lúc vô tình lại rơi xuống đôi chân màu trắng dưới làn váy của cô.

Đồng mắt đen từ từ trầm xuống, hai cái chân rất nhỏ, rất trắng, thời điểm ngủ ngón chân cũng co ro, hô hấp hơi trầm xuống, hắn đột nhiên đưa tay, trong bàn tay lớn nắm giữ một cái chân.

Chân của cô rất lạnh , nhất là khi bàn tay ấm áp của hắn vừa chạm đến.

Có lẽ là nhiệt độ này làm cho Trì Hoan đang ngủ cảm thấy thoải mái, cô thở một tiếng:" Ử…"

Hắn rất nhanh thu tay về, nhìn đôi mi thanh tú bị tóc dài che giấu, mặt nhíu lại, mấy giây sau, vẫn nhanh chóng đem cô ôm ngang.

Trì Hoan ngủ không sâu, nhưng cũng không có thức giấc.

Cô mơ mơ màng màng kêu: " Mặc Thời Khiêm."

"Ôm cô trở về trên giường nghỉ ngơi."

Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, cô thấp giọng tố cáo nói :" Tôi rất mệt "

Mặc Thời Khiêm không lên tiếng.

Cô lại mơ mơ màng màng nói: " Anh nhìn thấy hết rồi ! Đúng là quá lợi cho anh"

Mặc Thời Khiêm "…"

… …

Sáng ngày thứ hai, Trì Hoan là bị ánh mặt trời chói mắt đánh thức.

Cô nhẹ nhàng khẽ hừ một tiếng, sau đó hất chăn, trên giường lớn mềm mại không chút kiêng kỵ vặn eo bẻ cổ.

Qua mấy giây, cô đột nhiên ý thức được có cái gì không đúng, trở mình một cái ngồi dậy, cúi đầu nhìn trên người chính mình.

Áo lông, quần dài, cô mặc cái này ngủ sao ?

Trong lúc suy nghĩ , kí ức trở về trong vài giây , tối hôm qua … chờ Trì Hoan kịp phản ứng, cô vội vén chăn lên bước gấp đi ra ngoài, cửa phòng ngủ vừa mở ra, cô liền thấy hắn đang đứng lặng trước cửa sổ sát đất.

Hắn đứng ngược chiều sáng, màu vàng nhạt của ánh nắng mặt trời sáng sớm phảng phất lên thân hình của hắn , dát lên một tầng ánh sáng.

Khí chất thanh tuyền , tuấn mĩ làm người ta phải hoảng hốt.

Cảm giác được động tĩnh của cô, người đàn ông đang nói chuyện điện thoại kết thúc cuộc nói chuyện, nghiêng thân hình thật cao nhìn nàng, giọng nói trầm thấp: " Thức rồi ?"

"Anh là tới sớm, hay là… Tối hôm qua ở đây …?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

<< Vợ yêu ở trên: Mặc thiếu nhẹ nhàng hôn >>

Chương 13: Ngươi tối ngày hôm qua, đi cùng với hắn?

Mặc Thì Khiêm liếc nhìn cô một cái, thản nhiên nói :"Không phải là cô để cho tôi lưu lại, buổi tối theo cô qua đêm sao?"

Trì Hoan trợn to mắt :"Không thể nào!"

"Một mực ôm tay của tôi không để cho tôi đi, nói một người buổi tối sẽ ngủ không được."

Cô không chút nghĩ ngợi nói :"Anh nói bậy bạ gì đấy, không phải tối nào tôi cũng ngủ một mình sao? Làm sao có thể không ngủ được."

Người đàn ông dùng đôi mắt thâm trầm đen như mực, nhìn nàng :"Thật sao?"

Sự đụng chạm với ánh mắt của hắn, làm ngón tay Trì Hoan rũ xuống ở bên người liền vô ý thức siết chặt một chút.

Một lúc sau, cô nói :"Tôi buổi sáng muốn uống sữa đậu nành, đi xuống tiệm ăn sáng dưới lầu mua cho tôi một lồng bánh bao hấp đi."

Mặt không cảm xúc ném xuống những lời này, Trì Hoan liền xoay người trở lại phòng ngủ, hơn nữa thuận tay dùng lực thật lớn đóng cửa lại.

Bên trong phòng ngủ, Trì Hoan cúi đầu đứng ở cửa, trên đôi môi lạnh lùng chế giễu mở ra một độ cong.

Không phải là đi theo bên người cô thời gian hơi lâu một chút, thật sự coi chính mình hiểu rõ cô sao?

Nửa giờ sau.

Trì Hoan rửa mặt, thay quần áo xong, đơn giản chọn lấy đồ trang sức trang nhã liền đi ra ngoài.

Sữa đậu nành cùng bánh bao hấp đều đã đặt ở trên bàn, vừa ấm áp vừa thơm.

Cô ăn bánh bao hấp, người kia còn mua cho mình một chén cháo, cô lẳng lặng ngồi uống.

Hai người đều không lên tiếng, trên bàn rất an tĩnh.

Trì Hoan nhìn chén cháo nhạt nhẽo, bĩu môi một cái, gắp cái bánh bao hấp đặt ở trong bát của hắn.

Nhưng mà ở giây tiếp theo cô liền nhìn thấy——

Nguyên bản lông mi lãnh đạm của hắn liền nhíu lại.

Vẻ mặt này mặc dù không tính là rõ ràng, nhưng rất dễ dàng giải thích, chính là rất thẳng thắng chê, giống như cô cho hắn một cái bánh bao hấp, làm ô nhiễm cả chén cháo của hắn.

Nam nhân này nhìn qua đâu chỉ không muốn ăn cái bánh bao hấp của nàng, quả thực là ngay cả chén cháo của chình mình cũng không muốn ăn.

Trì Hoan nhìn hắn cái bộ dáng này, vốn là có chút mất hứng.

Hắn như thế này mà chê cô, ngay cả Mạc Tây Cố đều không như vậy chê cô, cô nhẹ cắn môi, vẫn là chịu đựng không lên tiếng.

Mấy giây sau, hắn đem cái muỗng buông xuống, nhàn nhạt nói :"Thời gian không còn sớm, cô vẫn là ăn nhanh một chút, tránh cho tới trễ buổi kiểm tra."

Trì Hoan lần này không nhịn được, đem đũa ném đi, lạnh lùng nói :"Anh mua bánh bao hấp ở đâu, khó ăn chết, không ăn!"

Hắn lại chê bánh bao hấp của cô bẩn?

Cô lại chưa từng ăn qua, chẳng qua là đụng phải đũa mà thôi, hắn liền cả chén cháo đều không ăn!

Dứt lời cô liền đứng lên, cái ghế kéo về phía sau, làm ra âm thanh rất lớn.

Dù là ai cũng có thể nhìn ra được đại tiểu thư đang khó chịu.

Trì Hoan cầm túi xách tại thư phòng, thu thập đơn giản một chút, chuẩn bị đồ dùng cần cho kiểm tra, khuôn mặt xinh đẹp không có chút biểu tình lại có chút lạnh lùng, từ thư phòng đi ra liền hướng ngoài cửa mà đi, nhìn cũng chưa từng nhìn đến Mặc Thời Khiêm trong phòng một cái.

Kéo cửa ra, cô giận đùng đùng đang chuẩn bị muốn bước đi, lại ở giây tiếp theo nhìn thấy bóng người đang đứng ở cửa .

Bước chân cứ như vậy lập tức dừng lại.

Đứng ở trước mặt cô là Mạc Tây Cố.

Trì Hoan nhìn mặt hắn ôn nhu tuấn mỹ, bàn tay cầm túi xách lại tăng thêm lực.

Mạc Tây Cố cúi đầu nhìn cô, tóc dài bị cột gọn lại sau đầu tạo cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, cô hiếm khi thấy hắn chọn một thân trang phục trang nhã màu sắc cùng kiểu, so với bình thường ít thêm vài phần đáng yêu, thêm mấy phần khí chất học sinh.

Duy chỉ có trên mặt không chút biểu tình gì, càng không như bình thường anh ta thấy cô sẽ nâng lên cười.

Sau đó, anh ta mới nhìn sau lưng Trì Hoan, người đàn ông cao hơn nàng ước chừng một cái đầu bước ra.

Mạc Tây Cố im lặng, vốn chuẩn bị tốt lời kịch liền quên mất, trầm trầm hỏi :"Cô tối ngày hôm qua, đi cùng với hắn?"

Trong thanh âm này, trang nghiêm cũng có lại thêm vài phần chất vấn.

"Hình như là vậy."

Mạc Tây Cố chân mày nhíu chặt hơn :"Cái gì gọi là hình như là?"

Trì Hoan thản nhiên nói :"Bởi vì trước khi tôi ngủ hắn vẫn còn ở đây, lúc tôi tỉnh lại hắn cũng ở đây."

Mạc Tây Cố ngước mắt liếc nhìn người đàn ông tuấn tú lãnh đạm đi phía sau nàng, ánh mắt từ từ trở nên phức tạp.

Hồi lâu, hắn mới trầm giọng nói :"Trì Hoan, hắn mặc dù là hộ vệ của cô, nhưng cô lại đối với một người đàn ông như vậy không đề phòng, có phải là không tốt hay không?"

"Có cái gì không tốt sao?"

Trì Hoan lời như vậy không thèm để ý vừa nói, nhưng trong đầu bỗng nhiên nhớ lại một màn lúng túng tối qua, đáy mắt xẹt qua tia mất tự nhiên, bất quá chỉ là lóe lên một cái rồi biến mất.

Mạc Tây Cố bởi vì để ý đến thái độ của nàng mà có chút lo âu không nói ra được, chỉ là muốn nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, hắn vẫn đem suy nghĩ này cưỡng ép ép xuống :"Trì Hoan, hắn là đàn ông."

Yên tĩnh chốc lát, Trì Hoan ngoẹo đầu cười :"Tôi bị uống xuân dược, anh an tâm để cho tôi cùng anh ta đợi tại một chỗ nha, hiện tại tại sao lại đột nhiên để ý việc anh ấy là nam nhân rồi hả?"

Để ý?

Hắn không cho cái này gọi là để ý, hắn chẳng qua là…

Trước mắt hắn không tính kết thúc cùng cô, dù sao tối hôm qua bởi vì hắn để cho cô bị thương tổn, càng bởi vì Mặc Thời Khiêm để cho hắn thân là đàn ông lại bị khiêu khích.

Lại yên tĩnh trong chốc lát, thanh âm của Mạc Tây Cố thấp xuống :"Đi trường học?"

" Ừ, có kiểm tra."

Mạc Tây Cố liếc nhìn người phía sau nàng từ đầu đến cuối đều an tĩnh, khàn khàn nói :" Tôi đưa cô đi."

Trì Hoan nhìn hắn, sau một lúc lâu cô cười nói :"Tôi cho là anh tìm đến tôi, là muốn giải thích chuyện tối ngày hôm qua."

“Chuyện tối ngày hôm qua, Trì Hoan, thật xin lỗi.”

“Tôi muốn không phải là xin lỗi ” Trì Hoan có một cặp mắt hắc bạch phân minh, thời điểm trong đôi mắt ấy không mang theo nụ cười, sẽ cho người ta không nhớ nổi bộ dạng cô cười tươi như hoa là có bộ dạng gì :” Tây Cố, anh nên hiểu từ trước đến nay con người của tôi đều là có thù tất báo, người để cho tôi thua thiệt, rất ít có kết quả gì tốt.”

Kì thật giống như hiện tại Trì Hoan lạnh lạnh cười, cũng để cho hắn không nhớ nổi tối hôm qua bộ dạng cô như chim sợ ná là như thế nào.

Thanh âm của hắn có so với tối hôm qua càng dày đặc mệt mỏi, nhàn nhạt giải thích :”Tối hôm qua vốn là dự định tự mình đi đón cô, nhưng tôi còn không rời bệnh viện, thì có người tới, cho nên tôi để cho tài xế của tôi đi đón cô.”

Dừng lại, hắn mới thấp giọng nói :”Cục cảnh sát gọi điện thoại cho tôi tôi mới biết được, tài xế tại hầm đậu xe bị chồng Nhã Băng đánh ngất xỉu, sau đó giả mạo đi đón cô.”

Trì Hoan khẽ mỉm cười, hỏi :”Nhưng là hắn làm sao sẽ biết anh để cho tài xế đi đón tôi, liền ngay cả địa chỉ đều biết.”

Mạc Tây Cố nhíu mày lại, nói :”Tài xế nói chồng Nhã Băng cầm dao găm uy hiếp hắn, cho nên hắn cho địa chỉ của cô. Hắn đại khái nhận biết tài xế của tôi, cho nên tại bên ngoài bệnh viện thời điểm thấy hắn liền đuổi theo tài xế.”

Trì Hoan tròn mắt, đứng tại chỗ không động.

Một lát sau, Mạc Tây Cố lại lặp lại một lần “:Trì Hoan, tôi đưa cô đi trường học.”

Cô rốt cuộc ngẩng đầu lên :” Đi thôi.”

Ném xuống hai chữ này, cô liền dẫn đầu đi đến trước.

Sau lưng, hai người đàn ông tương đối nhìn nhau mấy giây, Mạc Tây Cố xoay người đi theo bước chân của Trì Hoan.

Màu đen của xe Lamborghini dừng ở bãi đậu xe của nhà trọ.

Trì Hoan nhìn chiếc xe kia, đột nhiên dừng lại bước chân, nhắm hai mắt :”Tây Cố.”

“Ừ ?”

“Lái xe của tôi đi, tôi tan lớp có thể tự mình lái xe trở về.”

Mạc Tây Cố nghiêng đầu, thật sâu nhìn cô một hồi, nói :”Đem chìa khóa xe của cô đưa cho tôi.”

Sau khi xe Ferrari màu trắng phát động, ngoại trừ âm thanh động cơ xe, trên xe rất an tĩnh, Mạc Tây Cố nghiêng đầu trước sau như một liếc nhìn nữ nhân đang an tĩnh khác thường :”Cô chừng nào thì thi xong, tôi đi qua đón cô.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

<< Vợ yêu ở trên: Mặc thiếu nhẹ nhàng hôn >>

Chương 14: Đậu ở chỗ chiếc xe Rolls-Royce Guts màu đen đó

Trì Hoan nghiêng đầu liếc hắn một cái, đơn giản trả lời :”Mười một giờ ba mươi phút trưa , buổi chiều còn có một bài kiểm tra, bốn giờ kết thúc, anh tới đón trễ rồi chúng ta đi ăn cơm tối.”

” Ừ, tốt.”

Bên trong xe rất nhanh đã yên tĩnh lại.

Im lặng một hồi, Mạc Tây Cố đè thấp đến âm thanh thản nhiên nói :”Trì Hoan.”

“Thế nào?”

Giọng nói hắn có chút căng thẳng :”Cùng Mặc Thời Khiêm giữ một khoảng cách.”

“Tôi không quá rõ, hắn là cận vệ của tôi, tôi phải làm thế nào để cùng hắn giữ khoảng cách?”

Huống chi, nếu như cô nhớ không lầm, đợi cô sau khi kết hôn, Mặc Thời Khiêm cùng quan hệ với Trì gia cũng sẽ kết thúc.

“Ít nhất, tôi không muốn cô cùng hắn cô nam quả nữ sống chung một phòng.”

“Anh nói tối hôm qua sao? Tối hôm qua chỉ là một ngoại lệ”. Trì Hoan nhàn nhạt trả lời, một lát sau lại nhẹ nhàng cười một tiếng :”Huống chi nếu như anh tối hôm qua tới tìm tôi, thì tôi cũng sẽ không cùng hắn ở một đêm.”

Mạc Tây Cố sắc mặt lại hơi trầm xuống, mấy giây sau hắn thuận miệng một dạng, nói :”Thời điểm tối hôm qua đi qua thấy đèn phòng ngủ của cô đã tắt, liền cho rằng cô đã ngủ.”

Xe một mực lái vào T lớn, tại vị trí kiểm tra giáo học hồi lâu mới dừng lại.

Hắn thay cô mở cửa xe, sờ đầu của cô một cái :”Kiểm tra thật tốt, buổi tối tôi tới đón cô.”

Trì Hoan đang đứng trên bậc thang của phòng dạy học, nhìn chiếc Ferrari màu trắng biến mất ở trong tầm mắt.

Tối ngày hôm qua, hắn đến tìm cô rồi sao?

……

Chưa tới chạng vạng tối, buổi trưa Trì Hoan liền nhận được điện thoại của Mạc Tây Cố, cô chưa kịp lên tiếng, liền lạnh nhạt mở miệng :”Trì Hoan.”

Cô đang ở phòng ăn bên cạnh trường học cùng Ninh Du Nhiên cùng nhau ăn cơm.

Nghe thanh âm của hắn, cô liền nhíu lên lông mi :”Thế nào?”

Hắn lạnh như băng hỏi :”Tôi hỏi cô, có phải là cô để cho cục cảnh sát đem Dương Hạo thả ra hay không?”

“Dương Hạo… Là chồng của Tô Nhã Băng?”

Hắn không lên tiếng, yên lặng thì đồng nghĩa với ngầm thừa nhận.

Trì Hoan có thể rõ ràng nghe âm thanh của người đầu bên kia điện thoại thở hào hển, đại biểu hắn xuất hiện một ít tức giận.

Trì Hoan vừa định chối, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua lúc trở về, ở trên xe Mặc Thời Khiêm hỏi thăm cô, sau đó hắn thật giống như gọi điện thoại cho ai, cô không chú ý nghe, cũng không biết hắn gọi điện thoại cho ai lại nói cái gì.

“Tôi không biết, có thể là Mặc Thời Khiêm để cho bọn họ thả người.”

Mạc Tây Cố lạnh lùng chế giễu cười :”Mặc Thời Khiêm để cho bọn họ thả? Trì Hoan, không có chủ ý của cô hắn sẽ làm như vậy sao? Không phải cô đem thân phận của ba cô ra, Tôn cục trưởng sẽ nghe một hộ vệ sai khiến sao?”

Trì Hoan cầm khăn giấy xoa xoa môi của mình, tĩnh lặng nói :”Anh đã cảm thấy mọi việc đều là do tôi làm, vậy chính là tôi làm đi, ngược lại Mặc Thời Khiêm là người của ta, hắn làm hay tôi làm cũng không khác nhau gì cả.”

“Trì Hoan.”

Hai chữ này bị hắn đọc lên, là cắn răng nghiến lợi mà đọc :”Cô tại sao phải đem hắn thả ra?”

Cô thật ra thì cũng không biết, tại sao Mặc Thời Khiêm muốn cục cảnh sát thả người.

Cô mím môi, nhàn nhạt hỏi :”Đã xảy ra chuyện gì? Hắn bị thả ra ngoài, lại đánh Tô Nhã Băng sao?”

Mạc Tây Cố ở đầu kia lạnh giọng trả lời :”Trì Hoan, cô cũng bởi vì nhìn Nhã Băng không vừa mắt, cho nên mới mượn đao giết người phải không? Cô không sợ hắn được thả ra lại đi tìm cô cường bạo sao? Tối hôm qua nếu như không có bạn của Mặc Thời Khiêm cứu cơ, cô cho rằng hôm nay cô còn có thể có mặt ở trường học sao? Loại người như vậy cô cũng dám thả ra?”

Sắc mặt của Trì Hoan chuyển thành màu trắng nhợt.

Cố gắng quên đi sự tình sẽ càng làm cho bản thân cảm thấy không thoải mái, là Trì Hoan đã trong mấy năm nay hình thành bản năng đấy.

Ninh Du Nhiên ngồi ở phía đối diện, lo lắng nhìn bàn tay tinh tế của cô đang ở trên mặt bàn, run rẩy chỉ.

Trì Hoan cười một cái :”Anh hỏi tôi chồng của Tô Nhã Băng có phải hay không do tôi thả ra, tôi có thể không phủ nhận, nhưng là mượn đao giết người chuyện này… anh biết tôi lâu như vậy, lúc nào thấy qua Trì Hoan tôi giết người không phải mình cầm đao không, sao còn cần mượn tay của người

khác?"

Mạc Tây Cố ở đầu bên không có âm thanh, chẳng qua là hô hấp chậm hơn nữa.

Một lúc lâu không âm thanh.

Trì Hoan nhắm mắt lại nói :"Anh đáp ứng buổi tối tới đón tôi, Tây Cố, nếu như anh lại bởi vì cô gái kia thả chim bồ câu ta. Tôi không bảo đảm mẹ của anh lại không biết —— bởi vì đó là sự tồn tại ảnh hưởng tới tình cảm giữa chúng ta."

Đáp lại là âm thanh điện thoại di động bị cắt đứt.

Trì Hoan dùng sức cầm điện thoại di động, hàm răng dung sức cắn đôi môi đỏ mọng, cho đến khi cắn ra một dấu răng thật sâu.

Ninh Du Nhiên nhìn sắc mặt của cô, thận trọng hỏi :"Hoan nhi?"

Cô gác lại điện thoại di động, cúi đầu lần nữa cầm dao nĩa lên :"Không việc gì, ăn cơm đi."

"Mạc Tây Cố… có nữ nhân bên ngoài?"

"Tô Nhã Băng trở lại."

"Ai là Tô Nhã Băng?"

"Bạn gái trước của hắn."

"Chính là người… Bởi vì gia thế mộc mạc cho nên bị mẹ của Mạc Tây Cố chia rẽ sau đó xuất ngoại?"

"Ừm."

"Hoan nhi, các cậu liền muốn kết hôn rồi. Câu thật xác định lấy thái độ hiện tại của hắn, cậu gả cho hắn sẽ hạnh phúc sao?"

Trì Hoan tay cầm dao lại cứng đờ, ngay sau đó để xuống, giơ tay lên bưng ly rượu vang nhấp một miếng.

Cô dùng ánh mắt lạnh lẽo, nói: "Bốn năm qua mình qua bao nhiêu khó khăn, đối thủ như thế nào không có thấy qua, hôn lễ sắp tới, mình chẳng lẽ sẽ thua bởi bạn gái trước kia đã kết hôn rồi của hắn sao?"

… …

Bốn giờ chiều, kiểm tra kết thúc, Trì Hoan cầm túi xách từ trong tòa nhà dạy học ra, dùng tầm mắt tìm kiếm chiếc xe quen thuộc Ferrari của nàng hoặc là Lamborghini của Mạc Tây Cố.

Cô muốn tìm nhưng không tìm được, ngược lại phát hiện dừng ở phía dưới là một chiếc xe sang trọng làm cho không ít nữ xinh chung quanh nhìn chăm chú lại còn xôn xao bàn tán—— Trì Hoan học hệ biểu diễn, học sinh hệ biểu diễn không thiếu được các đại lão gia có tiền bao nuôi, trước cửa lớn trường học cũng chưa bao giờ thiếu siêu xe sang trọng.

Nhưng xe sang trọng cũng phân cấp bậc.

Tỷ như chiếc Rolls-Royce Guts màu đen kia, là xe thương vụ cao cấp, vừa sang trọng vừa khiêm tốn, trầm ổn.

Thanh âm ôn hòa bên người Trì Hoan vang lên.

"Xe này chưa thấy qua, lần đầu tiên tới đi, vị mỹ nữ nào trong hệ chúng ta lại thất thủ."

"Lộ liễu như vậy, là muốn cùng Trì đại tiểu thư cướp danh tiếng sao?"

"Ngươi ít nói lời châm chọc, cô ta bây giờ là hậu viện lửa cháy, nào còn có tâm tình quản những thứ này."

"Ngươi nhỏ tiếng một chút, cẩn thận bị cô ấy nghe được, cuộc thi hôm nay cổ có tới. "

Trì Hoan hướng lên trời liếc mắt.

Có thể là hôm nay cô mặc đồ thanh nhã, mấy nữ nhân chỉ lo bát quái lại không phát hiện ra cô.

Cô nhíu mày từ trong túi xách lấy ra điện thoại di động, trực tiếp gọi cho Mạc Tây Cố.

Lần đầu tiên bị cúp.

Cô vẫn chưa từ bỏ ý định, lại gọi đến lần thứ hai, cho đến lúc sắp tự động cắt đứt mới được thông.

Giọng nói của cô nhẹ nhàng tự nhiên :"Tôi đã tan lớp, anh đã tới chỗ nào?"

Thanh âm của Mạc Tây Cố so với buổi trưa còn lạnh hơn :"Trì Hoan, loại thủ đoạn ngây thơ,hạ cấp chơi nhiều rồi, cô thật không sợ không những không chiếm được hiệu quả cô muốn, lại còn để cho tôi càng ghét cô nhiều hơn?"

Trì Hoan yên tĩnh năm giây, mới hỏi :"Thủ đoạn gì?"

Cô cả ngày hôm nay đều làm kiểm tra, tranh thủ lúc rảnh rỗi sử dụng thủ đoạn hạ cấp gì?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

<< Vợ yêu ở trên: Mặc thiếu nhẹ nhàng hôn >>

Chương 15: Tôi chỉ có vị hôn thê, không có mối tình đầu

"Trì Hoan, tôi cho cô một cơ hội cuối cùng"

Thanh âm của Mạc Tây Cố ung dung dị thường lại càng lãnh đạm :"Khi Nhã Băng cùng chồng chưa hoàn toàn thoát khỏi quan hệ, tôi sẽ không để mặc kệ cô ấy, nếu như cô bất mãn, có thể hướng về phía tôi, nhưng nếu như cô lại tiếp tục ở trước mặt truyền thông bôi nhọ cô ấy, hoặc là lợi dụng mẹ tôi giúp cô đối phó cô ấy, tôi cũng không quan tâm là phải hủy bỏ hôn ước với cô đâu."

Dứt lời, không đợi Trì Hoan có phản ứng, điện thoại di động lần nữa bỗng nhiên bị cắt đứt.

Ở trước mặt truyền thông bôi nhọ cổ, lợi dụng mẹ hắn đối phó cổ?

Trì Hoan đứng trên bậc thang ước chừng một phút, mới dùng sức điều chỉnh hô hấp, ngược lại gọi cho Mặc Thời Khiêm.

Điện thoại di động cơ hồ chỉ vang lên nửa tiếng đường giây liền được nối.

"Tới trường học đón tôi."

Một lát sau, giọng nói nam nhân trầm thấp bên tai cô vang lên :"Đã đến"

"Đến? Ở đâu?"

"Hướng mười giờ, nhìn thấy không?"

Hướng mười giờ?

Trì Hoan men theo phương hướng hắn nói nhìn sang, tầm mắt rơi vào chiếc xe Guts đậu bên đó, tựa như là đáp lại cô, một bên cửa sổ xe vừa vặn hạ xuống.

Mặc Thời Khiêm?

Trì Hoan có chút u mê ôm túi của mình đi tới, người đàn ông cao ngất lạnh lùng đã từ chỗ ngồi tài xế đi xuống, vòng qua đầu xe thay cô kéo ra cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế.

Trì Hoan thừa nhận, người đàn ông tên Mặc Thời Khiêm này bản thân rất đẹp, so với Rolls-Royce Guts thì càng đáng chú ý một chút, người khác đều nói xe hơn người, hắn đây là người hơn xe.

Đương nhiên, xe nổi tiếng với mỹ nam, quay đầu tỷ số 100% không áp lực, hơn nữa đại minh tinh Trì Hoan, hiệu quả không cần nói cũng biết.

Cơ hồ là đang lúc mọi người thán phục, ghen tị, hâm mộ và ánh mắt nghi hoặc, cô đi tới trước mặt hắn, ngửa mặt lên nhìn hắn :" Anh, đây là xe của ai?"

Người kia nhàn nhạt nói :"Xe của ngài tại chỗ Mạc thiếu…."

"Cho nên?"

Mặc Thì Khiêm yên tĩnh mấy giây, mặt không đổi sắc nói :"Tôi mượn xe của bạn tới."

"Ồ… Vậy bạn anh không nghèo khó sao?"

"Hắn là anh em tốt của tôi."

Trì Hoan suy nghĩ một chút, cũng phải, mượn xe, chuyện này quan hệ bình thường cũng không tiện mở miệng.

"Người có tiền đều là một kho xe sang trọng, bạn anh sẽ không khác chứ . Có thể cho tôi thấy được không?"

Cô cùng mọi người đều biết Mặc Thời Khiêm là hộ vệ của nàng, nhưng cũng không có nghĩa là mỗi một người đi đường đều biết, huống chi đi Guts mà tới, Mặc Thời Khiêm đã hoàn toàn không có hơi thở của một vệ sĩ.

Cô đoán là chiếc xe Ferrari màu trắng cũng bị truyền thông săn lùng rất nhiều.

Hiện tại lấy điện thoại di động chụp cô liền không phải là một hay hai cái.

Phỏng chừng ngày mai Bát Quái báo lại sẽ viết :"Trì Hoan vui mừng được xe sang trọng mới đưa đón."

Cánh tay của Mặc Thời Khiêm tùy ý khoác lên trên cửa xe, cúi đầu nhàn nhạt nói :"Thật giống như là có, bên cạnh là Pagani cùng Bugatti cũng chạy siêu nhanh, những thứ khác thì tôi không chú ý, nhưng chiếc này nhìn qua vai trò thấp nhất."

Trì Hoan :"…"

Cô không nói gì, khom người lên xe.

Đợi hắn trở lại chỗ tài xế, khởi động động cơ, Trì Hoan mới đột nhiên hỏi :"Anh làm sao biết để sớm tới? Mạc Tây Cố gọi anh tới đón tôi?"

Cô hơi chút dâng lên tâm tình vui vẻ lại bị người kia nhàn nhạt nhả ra hai chữ dập tắt đi :"Không phải."

"Vậy sao anh lại đến?"

"Tôi đoán Mạc thiếu sẽ không qua đón, cô biết gọi điện thoại gọi tôi tới, vừa vặn tôi lại ở gần đây làm việc, liền thuận tiện tới."

"Anh … cũng có thể đoán được?"

An tĩnh tới mười giây đồng hồ, người trước sau như một không có chút rung động nào giọng nói trần thuật :"Tôi ở hộp đêm, nghe tiểu thư nơi đó đang nghị luận scandal Mạc thiếu cùng Tô Nhã Băng, bọn họ gần đây lui tới với nhau bị phóng viên báo tra ra, cho nên tôi nghĩ, hắn đại khái sẽ cho là cô kêu phóng viên làm như thế."

"Scandal?"

Anh dùng ánh mắt nhìn thẳng phía trước, chuyên chú lái xe :"Ừ."

Trì Hoan lúc này mới nhớ tới lời nói của Mạc Tây Cố, lấy điện thoại di động tìm tin tức, chữ mấu chốt chính là —— Trì Hoan.

Nhảy ra đều là tin tức mới nhất, nóng nhất, quét mắt qua một cái là vô cùng nhiều, vị hôn phu Trì Hoan quá trớn, tiểu tam Tô Nhã Băng……..

Ngoại trừ tên của Tô Nhã Băng cùng thân phận bị lôi ra, liền ngay cả hình của cô đều bị lôi ra.

Liên quan tới chuyện này Micro Blog toàn bộ đều là Fan của cô tức giận mắng Tô Nhã Băng là tiểu tam, và dĩ nhiên, Mạc Tây Cố cũng không thể thoát khỏi. Mặc dù không có truyền thông nhà nào dám chỉ đích danh nói Mạc thị thiếu đông gia quá trớn. Nhưng Fan cô cũng mặc kệ, tấm ảnh mắng không có lầm.

Trì Hoan mặt không cảm giác xem đại khái :"Mạc Tây Cố cảm thấy những thứ này đều là tôi tiết lộ cho truyền thông, lại khiến cho bọn hắn viết như vậy?"

Mặc Thì Khiêm thản nhiên nói :"Dĩ nhiên, dù sao loại chuyện này, CÔ cũng không phải chưa làm qua."

Trì Hoan :"…"

Cô nổi nóng :"Chẳng lẽ anh cũng cảm thấy là tôi làm?"

"Dĩ nhiên không."

Nghe hắn nói như vậy, Trì Hoan trong lòng có chút thư thái, nhưng nam nhân liền nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái, thanh âm lãnh đạm nói :"Cô không để cho tôi liên lạc với bên truyền thông."

Trì Hoan :"…"

Cô lại bị một trận phiền muộn :"Anh nếu liệu sự như thần cái gì cũng biết, vậy anh nói là ai làm?"

Mặc Thời Khiêm híp mắt một cái :"Là ai có trọng yếu không, truyền thông nói những thứ kia cũng tám chín phần đúng."

Cô mím môi, ấm ức nói :"Hắn hiện tại cảm thấy tôi lấy chuyện đó làm tổn thương bạn gái trước của hắn"

Nam nhân yên tĩnh chừng mấy giây, giọng trầm thấp từ bên trong xe lộ ra phá lệ lương bạc :" Có quan hệ gì? Cô cùng Tô Nhã Băng đấu, hắn chắc chắn không chọn cô, hắn như vậy, chẳng qua là không thích cô mà thôi."

Trì Hoan :"…"

Một hơi thở giấu ở trước ngực của cô thật lâu đều không lời phản bác, lời nói của nam nhân này cay nghiệt như vậy, cô lại không tìm được lời phản bác?

Cuối cùng, cô cắn răng nói :"Im miệng, anh nói nhiều quá."

Thời điểm đèn đỏ sáng, xe tại ngã tư đường dừng lại.

Mặc Thời Khiêm trong lúc vô tình quay đầu mắt liếc người đang co đầu rút cổ tại ghế lái phụ, cô ôm chiếc túi xách vàng nhạt lớn nhìn phía trước ngẩn người, thân thể nhỏ, vành mắt hồng hồng.

Đèn xanh tới, hắn thu hồi tầm mắt, lần nữa cho xe chạy, chậm rãi thản nhiên nói :"Đại tiểu thư, nếu như cô muốn đem người tiết lộ bắt tới, tôi có thể tìm người bên truyền thông tra, bọn họ đều sẽ tiết lộ người dành trước, truy tìm nguồn gốc không khó tìm ra."

Hắn vừa mới bắt đầu liền không lý giải được nữ nhân này đối với Mạc Tây Cố quá cố chấp, có lẽ là hắn chưa bao giờ có sự cố chấp tương tự.

"Mặc Thời Khiêm."

"Ừ ?"

"Vị hôn thê của anh là mối tình đầu của anh sao? Nếu như có một ngày mối tình đầu thê thảm xuất hiện ở trước mặt của anh, anh cũng sẽ không để ý cảm nhận của vị hôn thê của anh, dùng mọi cách giúp mối tình đầu sao?"

Trì Hoan nhìn đường nét trên khuôn mặt hoàn mỹ, lại không nhìn thấy chút nào tâm tình phức tạp.

Thật lâu, nam nhân cúi đầu liếc nhìn cô một cái, lạnh lùng đáp :"Tôi chỉ có vị hôn thê, không có mối tình đầu."

Trì Hoan :"…"

Nhưng mà Mặc Thời Khiêm lại không để ý cô đang kinh ngạc, thả chậm tốc độ xe hỏi :"Trực tiếp trở về nhà trọ hay là đi tìm Mạc thiếu?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Chương 16. Mạc Tây Cố ánh mắt định trụ trên người Trì Hoan.

Trì Hoan còn chưa kịp đáp lời, điện thoại trong túi đã rung lên. Vừa lấy điện thoại ra cô liền sững sờ, màn hình nhấp nháy tên người gọi "mẹ Tây Cố"

Trì Hoan nghe điện thoại không chút do dự, vui vẻ đáp :" Dì Cố"

"Hoan Hoan, buổi tối con có rảnh không?"

"Có chuyện gì sao a dì?"

"Cũng không có gì, chỉ là đột nhiên nổi hứng xuống bếp, nếu con không bận thì tới đây cùng a di ăn cơm"

Tuy Hoan Hoan chưa đến mức hiểu mẹ của Tây Cố nhưng cũng biết bà thoạt nhìn ôn nhu nhưng cũng là nữ nhân có thủ đoạn, lúc này lại gọi cô tới hơn phân nửa là có liên quan tới chuyện của Tô Nhã Băng.

Trì Hoan mím môi cười đồng ý :"Con hiện không có công chuyện gì nên qua liền"

Bên này cô vừa cúp máy, bên kia Mặc Thời Khiêm đã đánh tay lái đổi hướng qua nhà họ Mạc.

Trì Hoan vừa cất di động vừa nhắc :"Chờ lát nữa ghé qua siêu thị, tôi cần mua chút lễ vật mang qua"

Xe dừng trước cửa Mạc gia, biệt thự trắng bạc dưới ánh tịch dương lộ ra vẻ xinh đẹp tuyệt vời. Trì Hoan bước vào phòng khách đã trông thấy Mạc Tây Cố ở nhà, ngoài ý muốn thấy Tô Nhã Băng cũng đang ở đây.

Tiết trời cuối thu, cô ta chỉ vận chiếc áo lông tím nhạt, tóc dài đen mượt xoã trên vai, tuy cúi đầu nhưng vẫn thấy được băng gạc màu trắng, ngón tay vặn vẹo bồn chồn, bất an.

Mạc Tây Cố thấy cô xuất hiện, chân mày lập tức cau lại :"Sao cô lại tới đây?"

Trì Hoan trên tay cầm lễ vật, thu lại tầm mắt từ trên người Tô Nhã Băng, hời hợt trả lời :"Dì Cố gọi tôi tới dùng cơm"

Nghe được âm thanh của cô, Tô Nhã Băng mới bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn về phía Trì Hoan, nhẹ nhàng kêu :"Trì tiểu thư".

Vừa nhìn Trì Hoan liền sợ hết hồn. Lần trước gặp Tô Nhã Băng, tuy trên mặt có vết bầm nhưng không tính là nghiêm trọng, lại càng khiến cô ta phá lệ thống khổ đáng thương, mà hiện tại khoé mắt ứ máu, vết thương trải khắp trên gương mặt.

Trì Hoan không kìm được nhíu mày, dù là cô còn thấy bàng hoàng, chớ nói chi tới Mạc Tây Cố, hẳn là vô cùng không đành lòng. Tô Nhã Băng một bộ đau khổ áy náy :"Chuyện tối qua thật xin lỗi, Trì tiểu thư"

Trì Hoan đem lễ vật đặt lên bàn trà, thản nhiên đáp :"Cô là cô, chồng cô là chồng cô, trừ khi là cô xúi giục chồng mình làm như vậy, nếu không chuyện tối qua không có can hệ gì tới cô cả, cô không cần phải xin lỗi"

Tô Nhã Băng nhìn Trì Hoan, tựa hồ muốn nói lại thôi, lần nữa cúi đầu.

Mạc Tây Cố yên lặng ngồi trên ghế salon, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn cô chằm chằm.

Trì Hoan tuỳ ý ngồi xuống, đón tách trà từ tay người giúp việc, cô cúi đầu nhẹ thổi, vẫn cảm thấy nóng liền đặt lại bàn, thân thể lui về phía sau, cô hơi ngả người, bấy giờ mới ngước mắt nhìn người đàn ông ngồi đối diện lộ ra nụ cười châm chọc :"Nhìn tôi như vậy làm gì, cho là tôi bảo mẹ anh kêu Tô tiểu thư tới sao?"

Mạc Tây Cố nhìn Trì Hoan khuôn mặt tinh xảo biểu tình vui vẻ, trên gương mặt tuấn mỹ lạnh băng đầy vẻ mỉa mai :"Cô là muốn nói không phải do cô?"

"Không phải tôi, bởi vì tôi không nghĩ chuyện nghiêm trọng đến độ khiến cho dì Cố phải ra mặt, nhân tiện, scandal giữa anh và Tô tiểu thư đây cũng chẳng can hệ gì tới tôi hết"

Dừng một chút, Trì Hoan ngước đôi mắt hắc bạch phân minh bình thản chống lại ánh mắt của Mạc Tây Cố :"Tôi thừa nhận tôi từng làm ra chuyện như vậy, anh hoài nghĩ cũng đúng lý hợp tình, nhưng mọi chuyện vẫn cần có chứng cớ, không thể chỉ vì tôi có liên can mà chắc chắn do tôi làm, anh không thấy như vậy rất oan cho tôi sao?"

Nghe vậy biểu tình trên mặt Mạc Tây Cố có chút giãn ra, ánh mắt trở nên phức tạp, trầm giọng hỏi :"Không phải cô lén tiết lộ cho truyền thông?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Chương 17. Cô mới là người ngoài cuộc

Tô Nhã Băng ngẩng đầu đối diện với tầm mắt Cố phu nhân, rõ ràng là gương mặt tươi cười ôn hoà nhưng ánh mắt tựa như hàng ngàn cây kim. Cô sao không nghe ra ý cảnh cáo, cắn cắn môi qua một lúc lâu mới nói :"Hôn lễ của Tây Cố thứ lỗi cháu không tham gia được"

Mạc phu nhân hời hợt ồ một tiếng, lại chuyển đề tài hướng về Trì Hoan :"Áo cưới Tây Cố đi Pháp đặt đã xong, ngày mai nếu rảnh để Tây Cố đưa con đi thử, nếu không vừa liền sửa, thế nào?"

Trì Hoan nhìn Mạc Tây Cố :"Chỉ cần Tây Cố sắp xếp được thời gian, còn liền sao cũng được"

Mạc Tây Cố ngẩng đầu, thật sâu nhìn cô chừng mười giây lại cúi đầu ăn không đáp ứng, cũng không cự tuyệt.

Tô Nhã Băng cúi đầu nhìn từng hạt cơm trong chén, cố nén ý định bỏ của chạy lấy người, loại khó chịu này không phải là lần đầu cô chịu đựng qua. Chẳng qua khi đó cô là vai chính, có người bên cạnh che chở cho mình. Bây giờ tình cảnh vẫn thế, cô lại chỉ là người ngoài chẳng thể nói được một câu.

Sau khi ăn xong, Mạc Tây Cố lấy chìa khoá trên bàn trà thuận miệng nói :"Tôi đưa hai người về!"

Không đợi Trì Hoan mở miệng, Mạc phu nhân nhàn nhạt liếc nhìn Tô Nhã Băng, lập tức cô liền đứng lên khoát tay gượng gạo cười, nói :"Không cần, tôi tự mình trở về, Tây Cố anh đưa Trì tiểu thư về đi"

Mạc Tây Cố ngón tay treo chìa khoá, nhẹ giọng, nói :"Ở đây rất khó bắt xe". Lan thành là khu biệt thự giới nhà giàu nổi danh, nhà ai cũng có không chỉ một chiếc xe riêng.

Tô Nhã Băng vẫn là cự tuyệt :"Không cần phiền phức như vậy, đi một đoạn liền có trạm xe bus, tôi đi xe bus về cũng rất tiện"

Trì Hoan nhìn họ một cái cười,i nói :" Không phiền, đều thuận đường cả, đi thôi"

Tô Nhã Băng nhìn Trì Hoan, cuối cùng khẽ gật đầu :"Vậy, làm phiền!"

Ra khỏi biệt thự, Tô Nhã Băng nói với Mạc Tây Cố :" Tây Cố, cho em về nhà trọ"

Mạc Tây Cố cau mày trầm giọng :"Đi bệnh viện, bác sĩ nói em còn cần ở lại bệnh viện một thời gian nữa"

"Em không muốn về bệnh viện"

Khuôn mặt đàn ông lập tức trầm xuống :"Nhã Băng, đừng tùy ý nữa!"

Phía sau một lúc lâu không có thanh âm, im lặng cả phút đồng hồ, Tô Nhã Băng mới cất tiếng :" Nếu anh không đưa em về nhà trọ thì tới giao lộ phía trước cho em xuống đi"

Mạc Tây Cố nhìn qua kính chiếu hậu thấy gương mặt cô thê lương, tay lái bỗng nhiên tăng thêm lực, môi mím thành một đường thẳng, không nói một lời đạp ga tăng nhanh tốc độ xe, vẫn hướng bệnh viện lái đi.

"Dừng xe!"

"Dừng xe! Dừng xe! Mạc Tây Cố dừng xe!"

Vô luận Tô Nhã Băng ở ghế sau ầm ĩ thế nào, Mạc Tây Cố cũng không có nửa điểm dao động.

Xe tại cửa bệnh viện dừng lại, Tô Nhã Băng liền lập tức đẩy cửa xuống xe, Mạc Tây Cố ánh mắt lạnh lẽo không chút nghĩ ngợi giật ra dây an toàn đuổi theo.

Trì Hoan ngồi ở ghế phụ, xuyên thấu qua cửa kính ô tô nhìn người đàn ông gương mặt lạnh lùng giận dữ đang vượt qua dòng xe, móng tay cô thật sâu bấm vào lòng bàn tay. Cô biết Mạc Tây Cố không yêu cô, nhưng cho tới bây giờ cô mới biết hắn thờ ơ tới mức này. Chưa từng thấy qua Mạc Tây Cố yêu ai, cô chưa từng thấy đau đớn như thế này.

Lời Ninh Du Nhiên nói lại vang lên bên tai :" Hoan nhi, hai người sắp kết hôn. Cậu thực xác định với thái độ hiện tại, cậu gả cho hắn sẽ hạnh phúc sao?"

Tầm mắt đột nhiên mơ hồ.

Ngoài xe bỗng trở nên ồn ào náo động, cô nghiêng đầu nhìn ra lúc này mới phát hiện bãi đậu xe chật kín người, ai nấy thi nhau ném đồ trong tay về phía Tô Nhã Băng.

Cô ngẩn ra muốn đưa tay mở cửa xe, một chân vừa chạm đất giữa trán đã trúng ngay một quả trứng gà, trời đã tối, bãi đậu xe ở bệnh viện ánh sáng lại càng ảm đạm, Trì Hoan bị trứng gà đập trúng liền đau tới gập người lại vì vậy không ai thấy rõ diện mạo của cô. Đột nhiên xông tới đều là mấy cô bé trẻ tuổi, có vẻ như đã ngồi ở đây chờ một hồi lâu.

"Đồ tiểu tam không biết xấu hổ"

"Đánh ả"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

"Đi đâu vậy, xe của chúng ta không ở chỗ đó"

Người đàn ông coi như không nghe thấy, trực tiếp hướng bên kia đi tới.

Trì Hoan không biết bị thứ gì lần nữa đập trúng, trên trán chảy ra chất lỏng ấm áp, cô ngẩn người, bất tri bất giác mới kịp phản ứng. Là máu.

Một giây hoang đường trôi qua để lại trong đầu một ý nghĩ duy nhất. Mặt của cô không thể bị thương, cô là dựa vào khuôn mặt kiếm cơm a.

Tiếng kêu đến cổ họng lại nén xuống, cô cho tới bây giờ cũng chưa từng chật vật như vậy. Cànglà không ở trước mặt người khác chật vật như vậy.

Ồn ào náo động phảng phất hỗn loạn trong đầu khiến Trì Hoan không biết phải làm thế nào để đối mặt, cô thậm chí hy vọng mình cứ như vậy biến mất cũng không muốn để bất luận kẻ nào bắt gặp cô nhếch nhác, khổ sở cùng khó chịu.

Lại có vật gì đập tới, cô theo bản năng giơ tay lên cản, trước mặt đột nhiên tối sầm, khí tức mát lạnh quen thuộc bao quanh thân thể, bao phủ cả khứu giác của cô.

Giọng đàn ông trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu :"Ngây ngốc đứng đây làm gì, không sợ bẩn, không sợ đau?"

Mặc Thời Khiêm vô cùng cao lớn, Trì Hoan bị trang phục của anh bao lại nhỏ nhắn, không để ý liền không thể thấy cô đứng sau anh.

Anh tới liền khiến người chú ý, anh cúi đầu, mày kiếm nhíu lại nhìn vết bẩn cùng máu trên trán cô, hơi nghiêng đầu liếc thấy Mạc Tây Cố cùng Tô Nhã Băng, mặt mày âm trầm xuống. Trì Hoan kéo ống tay áo anh, nhỏ giọng kêu lên :"Mặc Thời Khiêm"

Anh ừ một tiếng, thấp giọng nói câu mạo phạm liền giơ tay đem cô bế ngang lên :"Cô bị thương rồi, tôi đưa cô đi tìm bác sĩ để xử lí vết thương"

Một động tác này liền khiến nhiều người nhìn lại, xì xào bàn tán. Trì Hoan trực tiếp đem mặt vùi vào trong ngực anh, hận không thể giấu cả người mình vào.

Mặc Thời Khiêm xoay người, ánh mắt lạnh lùng quét qua hai người kia, trong lúc vô tình bắt gặp tầm mắt Mạc Tây Cố nhìn về phía bọn họ, bạc môi mỏng hơi nhếch lên kéo ra mấy phần châm chọc khiến tâm

Mạc Tây Cố vô cớ trùng xuống, trong lòng dâng lên tư vị khó nói. Dường như muốn đưa tay bắt lại thứ gì nhưng chưa kịp nắm lấy đã biến mất.

Trì Hoan rũ mắt, lấy áo khoác ngoài lau trán mình nhưng lại đụng phải vết thương, đau đến cô hút khí, nước mắt đảo quanh tròng.

Mặc Thời Khiêm cúi đầu, thấp trọng trách mắng :"Chớ đụng lung tung"

"Tôi không đi bệnh viện, anh đưa tôi về"

"Vết thương của cô cần xử lý"

"Những vết thương này không coi vào đâu"

Mặc Thời Khiêm lần này nhìn cũng không thèm nhìn cô, dưới chân không ngừng, phương hướng càng không có thay đổi.

Trì Hoan lên giọng :"Tôi nói đưa tôi về, anh có nghe thấy không?"

Anh thản nhiên nói :"Cô ban nãy cũng rống như vậy một câu đã không bị ai đập"

"Mặc Thời Khiêm!"

Anh nhẫn nại nói qua :"Cha cô nói qua, bất cứ thứ gì liên quan tới vấn đề an toàn và thân thể của cô, không thể tuỳ theo cô tự tung tự tác"

Trì Hoan nhìn theo độ cong kiên nghị dưới cằm anh, chỉ cảm thấy chính mình cho tới giờ cũng chưa từng uỷ khuất như vậy.

Vị hôn phu trong tâm thì trong mắt chỉ chứa một người phụ nữ đã có chồng.

Không biết ngu ngốc thế nào mới có thể bị người hâm mộ mình ngộ thương.

Nuôi cái kẻ hộ vệ lại căn bản không nghe lời mình.

Càng nghĩ càng uỷ khuất, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống, từng giọt từng giọt cho tới khi không cầm được mãnh liệt mà rơi, nằm trên vai anh khóc thút thít.

Cổ nhân nói nước mắt tứ hoành lưu, Mặc Thời Khiêm dừng chân lại, cúi đầu nhìn áo khoác ngoài loang lổ, trên người chỉ còn mỗi chiếc áo len mỏng cũng chịu chung số phận.

Trì Hoan khóc lên căn bản không đẹp như trong phim, nước mắt nước mũi đều cọ lên y phục của anh.

Mặc Thời Khiêm nặng nề nhắm mắt, huyệt thái dương hai bên nhảy thình thịch, nhịn rồi lại nhịn mới không đem cô ném xuống.

Chê cười, cái gì mà nữ thần vui vẻ, như vậy thất thố lại còn bẩn thỉu.

Giọng đàn ông trầm thấp lại cứng ngắc vang lên :"Đừng khóc!"

"Tôi muốn về, tôi không muốn đi bệnh viện"

Mặc Thời Khiêm nhìn cửa bệnh viện ngay trước mặt, lại nhìn mặt cô trong lòng, chân thon dài lưỡng lự vài lần.

Ánh sáng bạc lướt qua, người đàn ông tuấn mỹ dựa trên xe thể thao, nhìn họ tới gần chân mày nhếch lên :"Ồ, Đại tiểu thư"

Mặc Thời Khiêm mặt không biểu tình: "Lái xe"

Lông mày người kia lại vểnh cao hơn :"Tôi là tài xế của cậu chắc"

Miệng nói vậy người lại đứng thẳng lên, với tay mở cửa ghế sau, sờ sờ cằm tựa tiếu phi tiếu "Đại mỹ nhân đây là bị người hâm mộ mình vây công?"

Mặc Thời Khiêm không để ý tới hắn, ôm Trì Hoan lên xe, lãnh đạm liếckẻ vẫn đứng bên ngoài lảm nhảm :"Nhiều lời như vậy, cậu là đàn bà sao?"

"…"

"Không phải là quần áo bị đàn bàcọ nước mũi sao, lại còn giận cá chém thớt tôi làm gì?"

Nói đoạn phóng xe đi.

Người đàn ông lái xe liếc nhìn kính chiếu hậu, thuận tay đưa mấy tờkhăn giấy ra phía sau, Mặc Thời Khiêm tự nhiên nhận lấy.

Vốn Trì Hoan muốn cầm, nhưng người bên cạnh trước khi cô đưa tay ra đã lấy, cô những tưởng anh đưa cô lau mặt. Trên mặt cô vừa trứng vừa máu, còn có cả nước mắt trộn lẫn vào nhau dính dính rất khó chịu. Cô thậm chí còn nhắm mắt lại theo bản năng.

Nhưng là đợi thật lâu, thật lâu cũng không đợi được khăn giấy lau, vì vậy cô liền mở mắt, nghiêng đầu nhìn sang thấy anh đang nhíu chặt mày, mặt không biểu cảm lau chùi bả vai ướt nhẹp. Cô đương nhiên biết thứ kia là nước mắt nước mũi của mình a.

Chợt nhớ lại buổi sáng cô gắp bánh bao cho anh, anh liền gác thìa bỏ luôn bát cháo đang ăn dở.

Cô có đến mức đáng ghê như vậy sao?

Cảm giác tức giận xông lên đầu, cắn cắn môi bực mình nhưng vẫn là không nói gì, nước mắt rơi càng lợi hại hơn, chẳng qua là không khóc ra tiếng.

Mặc Thời Khiêm bận làm sạch y phục của mình, không chú ý tâm tình người kia, ngược lại người ngồi trước cong môi có chút buồn cười.

Làm huynh đệ nhiều năm anh đương nhiên biết Mặc Thời Khiêm người này dù lăn lộn từ tầng chót, trà trộn trong hắc đạo, cũng từng trải qua huấn luyện quân đội lại không hiểu được nuông chiều ở đâu ra cái bệnh sạch sẽ của các quý công tử nhà giàu.

Hắn tự tay chuyển cả hộp khăn giấy ra sau, giọng nói từ tính gợi cảm :"Trì tiểu thư"

Trì Hoan có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn đưa tay đón lấy.

Miệng chưa kịp nói cám ơn lại có bàn tay khớp xương rõ ràng mang khăn giấy đi mất.

Trì Hoan cảm thấy tức đau cả gan, đang muốn nổi bão, cằm đột nhiên bị nâng lên đối diện gương mặt anh

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19

Chương 19. Mùi hương dụ hoặc, tâm tình rung động.

Khoảng cách có chút gần, hô hấp của anh phả lên da thịt cô ngưa ngứa, Trì Hoan theo bản năng muốn lui về sau lại phát hiện cằm bị tay anh giữ không có cách nào nhúc nhích.

“Đừng động!”

Mặc Thời Khiêm đặt hộp khăn giấy giữa hai người, một tay nâng cằm Trì Hoan, tay kia tỉ mỉ giúp cô lau mặt. Trì Hoan ngồi im không động, mặc cho anh lau. Trong xe Pagani xa hoa đắt tiền, khăn giấy tự nhiên cũng là loại hảo hạng, vừa mềm vừa thơm, thực ra có thơm hay không cô cũng không ngửi thấy vì khứu giác giờ phút này bị bao trùm bởi hương vị của người đàn ông trước mặt. Không biết là mùi sữa tắm, dầu gội hay kem cạo râu. Đơn thuần là mùi của anh, nhẹ nhàng, khoan khoái rất dễ chịu.

Dùng khăn giấy lau khó có thể sạch được, Mặc Thời Khiêm cau mày hỏi “Có khăn ướt không?”

Trì Hoan mở túi lật tìm lấy khăn ướt đưa cho anh, Mặc Thời Khiêm lại lau thêm hai lần nữa, lau tới khi cả gương mặt cô trắng nõn trở lại, trừ vết thương trên trán thì không còn chút lấm lem. Đem chỗ khăn bẩn vứt đi, lúc này anh mới nhìn cô trầm giọng chất vấn :“Đại tiểu thư của tôi, cô hiện tại có thể cho tôi biết lí do tại sao cô ngây ngốc đứng đó để mặc fan làm bị thương?”

Bên cạnh bảo vệ cho cô vài năm, anh thực ra hiểu được cô vài phần, vì vậy lúc ấy anh không nói gì, trực tiếp ôm cô rời đi. Trì Hoan nhìn có vẻ hào phóng kiêu ngạo, nhiều lúc cũng chỉ là vẻ ngoài thôi.

Cô mím môi mất mác nói :”Fan của tôi, chỉ vì ánh sáng có chút mờ ảo, vậy mà không một ai nhận ra tôi”

Một hồi cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn người đàn ông tuấn tú lãnh đạm trước mặt :“Anh, cách xa như vậy sao có thể nhận ra?”

Mặc Thời Khiêm nhàn nhạt liếc cô, nâng mắt lên :“Bọn họ đương nhiên không nhận ra cô, dù sao trong ấn tượng của họ cô cao trên 1m65, hôm nay cô lại không mang giày cao gót nên không ai liên tưởng cây nấm lùn trong góc kia là nữ thần của họ”.

Trì Hoan :“…”

Ngươi cao ngươi liền rất oai, hừ!

Mang tâm tình sa sút, Trì Hoan tựa trên cửa sổ xe nhìn cảnh đêm bên ngoài không ngừng biến hóa. Lan thành rất đẹp, mà giờ này hết thảy những phồn hoa xinh đẹp ấy chẳng liên quan gì tới cô. Nhớ tới chuyện vừa rồi,cô lặng lẽ nhắm nghiền mắt, môi bị cắn đến trắng bệch.

Chiếc Pagani dừng trước cửa căn hộ cao cấp, Mặc Thời Khiêm xuống xe thay cô mở cửa, Trì Hoan mang trang phục bị cô cọ bẩn ôm trong tay :“Tôi tự mình lên được, anh cùng bạn anh cũng nên trở về đi thôi”. Nói đoạn bĩu môi mất hứng bổ sung một câu :“ Trang phục của anh tôi sẽ để người giặt sạch rồi trả lại, hoặc đền cho anh một cái giống y như thế!”

Mặc Thời Khiêm không có tâm tư quản Trì Hoan châm chọc, một tay cắm vào túi quần, mắt vẫn nhìm chằm chằm vết thương trên trán cô, nhàn nhạt hỏi :“Cô chắc chắn sẽ tự thoa thuốc?”

Trì Hoan không thèm để ý nói :“Vết thương nhẹ thôi!”

Anh liếc cô một cái, đi tới trước cửa kính ô tô giơ tay ra hiệu :“Cậu đi về trước”

Người đàn ông trên ghế lái cợt nhả :“Thế nào? Chuẩn bị qua đêm với đại tiểu thư?”

“Trán cô ấy bị thương, cần xử lý”

Người đàn ông trong xe lắc đầu cười, gương mặt yêu nghiệt nhuốm màu ngoan tuyệt :“Bên người phụ nữ của tôi tồn tại nam nhân như vậy, tôi liền làm thịt hắn”

“Nếu như cậu có thể có nữ nhân, tôi đây liền thay cậu làm thịt”

Nói xong, Thời Khiêm không thèm để ý Trương Tuấn đờ mặt phía sau, xoay người hướng phía Trì Hoan đi tới. Anh nhất định phải đưa cô về, Trì Hoan cũng không cự tuyệt, đứng tại chỗ giương mắt nhìn xe lao vút trong đêm, lại nhìn người đàn ông cao ngất lạnh lùng đang bước tới :”Mặc Thời Khiêm, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?

Anh lãnh đạm ừ một tiếng

“Chiếc Ghosts anh lái đi đón tôi hôm ở trường cũng là mượn của người kia?”

“Ừ”

“Ồ” , cô hơi hơi kéo dài giọng :“Anh ta không chỉ rất có tiền, dáng dấp cũng thực đẹp”

Mặc Thời Khiêm hiển nhiên đối với vấn đề này không có hứng thú bàn luận, qua loa ừ một tiếng.

“Anh cùng anh ta thật sự là anh em sao?”

“Không thì sao?”

“Anh đây không phải là bị anh ta bao nuôi chứ?”

“…”

Anh cúi đầu nhìn cô một cái, ung dung nhếch môi đáp trả :“Trì đại tiểu thư không bằng cân nhắc Mạc Thiếu có đang bao nuôi Tô Nhã Băng không thì hơn”

Trì Hoan cứng đờ, sau đó liền không lên tiếng. Cô không nói một lời đi ở phía trước, Mặc Thời Khiêm không nhanh không chậm theo phía sau.

Về tới phòng, Trì Hoan ghét bỏ quần áo bẩn thỉu, nhất định phải tắm xong đổi quần áo mới chịu bôi thuốc. Mặc Thời Khiêm mặc dù nhíu mày nhưng cuối cùng cũng không nói gì, an tĩnh chờ cô ở ngoài phòng khách.

Cô ở bên trong rất lâu sau mới mặc áo choàng tắm từ trongphòng đi ra, anh liếc mắt liền phát hiện vành mắt cô đỏ hơn nhiều so với lúc ở trên xe, hẳn là vừa rồi đã khóc. Ánh mắt tịch mịch lại có chút lạnh nhạt chế giễu. Ngay từ đầu đã biết trước Mạc Tây Cố không yêu cô, giờ còn khóc gì chứ.

Trì Hoan không có chú ý ánh mắt chẳng che giấu tâm tình của anh, khoác áo ngồi xếp bằng trên ghế, bó gối mặc anh thoa thuốc quấn bông. Trì Hoan vừa tắm xong, Mặc Thời Khiêm mới dựa vào cô hơi gần liền ngửi được hương vị thiếu nữ thoang thoảng. Bất giác trong đầu hiện lên hình anh tối qua cô không mặc gì. Lẽ ra anh phải vội vã chuyển mắt, nhưng lúc ấy thần trí mê muội khiến anh nhìn cô chòng chọc tới mười mấy giây đồng hồ, thế cho nên từng đường cong lả lướt trên cơ thể cô anh đều khắc sâu trong tâm trí.

Thời thiếu niên mười bảy mười tám anh từng bị bạn bè cười nhạo rằng người ta lộ chút da thịt cũng quay đầu, đến ngực phụ nữ hình dạng thế nào cũng không biết. Yết hầu trượt lên trượt xuống, đáy mắt phát ra nóng bỏng cùng thâm sâu, hết lần này tới lần khác cô gái này lại tín nhiệm anh như thế, bị anh thấy hết còn không chút nào phòng bị.

Mặc cho trong đầu toàn hình ảnh xấu xa, Mặc Thời Khiêm vẫn giữ biểu cảm lãnh đạm không chút dao động, Trì Hoan càng không nhận thấy điều bất thường.

Tối qua nhìn cô không mảnh vải, hiện tại lại dựa gần như vậy, anh thấy càng rõ da thịt cô tinh tế nhẵn mịn toả ra mùi hương mê người dụ hoặc anh dao động.

“Mặc Thời Khiêm”

Cô đột nhiên mở miệng gọi anh, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn khiến đồng tử anh co rụt, âm thanh trầm khan nhẹ hỏi :“Làm đau cô?”

Cô nhìn anh mím môi hỏi :“Mẹ của Mạc Tây Cố muốn anh ta ngày mai đưa tôi đi thử áo cưới”

Sau một khoảng tĩnh lặng, anh khôi phục giọng nói thanh tuyền lãnh đạm :“Cho nên?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Chương 20. Tôi nói cho cha anh phi lễ tôi.

Cô co ro trên salon, cằm tựa lên đầu gối, lầm bầm nói :“Từ lúc bắt đầu thích anh ấy, tôi cũng biết anh ấy không thích tôi, tôi cho rằng không sao hết. Có một thời gian tôi theo đuổi anh ấy làm anh anh ấy rất ghét tôi, mặc dù có chút khổ sở nhưng tôi chưa từng dao động. Sau này anh ấy đáp ứng kết hôn cùng tôi đã nói qua sẽ không yêu tôi, trong lòng tuy tiếc nuối nhưng có thể được ở bên người mình yêu thì cũng không nhằm nhò gì”.

Cô nghiêng đầu nhìn Mạc Thời Khiêm :“Nếu không có gì thay đổi, ngày mai tôi sẽ đi thử áo cưới, Mạc gia tuyệt đối xử lý gọn gàng Tô Nhã băng, tôi vẫn là vợ sắp cưới của anh ấy, nhưng là…..”

Cô kéo dài giọng, rũ mắt, lông mi dài che đi tia sắc bén.

Mặc Thời Khiêm không lên tiếng, nhàn nhạt lẳng lặng nhìn cô. Trì Hoan ngả người ra phía sau, ánh mắt lãnh đạm khẽ mở miệng :“Ngày mai tôi không có tâm tình đi thử áo cưới”. “Không có tâm tình” nói ra bốn chữ thực là hời hợt. Nhưng Trì Hoan đối với Mạc Tây Cố chưa từng có loại thái độ hời hợt này. Cô đưa tay vuốt lông mày, cười nhẹ, giọng nói tiêu điều :“Tôi không hiểu, tại sao nhiều năm như vậy đều nhịn được, chỉ còn một tháng lại không thể nhịn tiếp”. Trì Hoan cô cho tới giờ đều hiểu rõ bản thân muốn gì mà không ngừng tiến tới, bất luận giữa đường phải bỏ ra bao nhiêu đều không lùi bước.

Mặc Thời Khiêm môi mỏng nhẹ cong không tiếng động cười nhạt :“Bởi vì Mạc Tây Cố lúc trước, mặc dù không thích cô nhưng anh ta cũng không có đàn bà khác, nhưng bây giờ mối tình đầu cùng chấp niệm của anh ta trở lại, mà cô lại đánh giá bản thân quá cao, cô không dễ dàng tha thứ cho sự phản bội của anh ta.”

Trì Hoan gương mặt tinh xảo hơi cứng lại, ngồi trên ghế salon không lên tiếng. Căn phòng an tĩnh chỉ có tiếng hít thở. Trên trán cô chỉ là vết thương nhỏ, bôi thuốc chỉ tốn mấy phút đồng hồ. Mặc Thời Khiêm xong việc liền đứng lên, thuận tay đóng nắp hộp thuốc, thản nhiên nói :"Không còn chuyện gì khác, tôi đây về trước"

Trì Hoan nhắm mắt, mặt đầy lãnh ý :"Cho người trông chừng Tô Nhã băng"

Anh nhàn nhạt nói được.

"Sáng mai mang đồ ăn sáng tới cho tôi"

Nhiều thời điểm Mạc Thời Khiêm có chút không rõ Trì Hoan cô gái này tột cùng là kiên cường hay yếu đuối, khôn khéo hay thực ngu xuẩn. Anh đương nhiên sẽ không qua đêm ở đây, cài cửa lại rời đi.

Trì Hoan trở về phòng rửa mặt rồi lên giường tắt đèn đi ngủ.

Sáng ngày thứ hai, khi Mặc Thời Khiêm tới vừa lúc Trì Hoan chạy bộ về, cô đi tắm thay quần áo khác sau lại an vị trên bàn ăn điểm tâm, ngoại trừ vết thương trên trán đã không còn chút bộ dáng uể oải hôm qua. Vừa ra hiệu anh múc canh vừa lướt Weibo xem tin tức, cô nâng môi, nói :"Chuyện tối hôm qua cùng scandal trước đây của Tô Nhã Băng đều bị đè xuống?"

"Ừ, Mạc Tây Cố đè xuống"

Mạc Tây Cố là Mạc thị thiếu đông gia, trừ phi anh ta mặc kệ nếu không việc này với anh ta chẳng coi vào mắt.

"Tối qua bọn họ khi nào thì tách ra?"

"Sau khi chúng ta rời khỏi, Mạc thiếu điều động bảo an giải tán đám đông, bắt giam những fan quá khích, ở trong phòng bệnh Tô tiểu thư đợi nửa giờ"

Trì Hoan không lên tiếng, một lúc sau thoát Weibo, đặt điện thoại sang một bên chuyên tâm ăn điểm tâm rồi về phòng thay trang phục. Bận một bộ đồ thể thao màu trắng nhàn nhã lộ ra tươi đẹp thanh xuân, ném chìa khóa cho người kia ra lệnh :"Hôm nay đi leo núi"

Mặc Thời Khiêm nhìn gò má trắng nõn kia nhẹ hỏi :"Không đi thử váy cưới?"

Cô thản nhiên :"Không phải đã nói rồi sao, không có tâm tình"

Những tin tức kia đã bị Mạc thị xóa bỏ, lại vì Trì Hoan Weibo một lần nữa sôi sục lên top tìm kiếm, dù điều động cả phòng quan hệ xã hội Mạc thị cũng không kịp xóa bình luận.

Bên này Trì Hoan lái Ferrari ra khỏi tiểu khu, điện thoại một bên không ngừng rung báo tin mới. Cô coi như không thấy, nhắm mắt lại hưởng thụ xe mui trần chạy trong gió.

Sáng sớm hôm nay khi kiểm tra di động liền thấy có mấy cuộc gọi nhỡ của Mạc Tây Cố, suy tính thời gian cảm thấy đại khái là anh ta đã giải quyết xong chuyện kia, đưa Tô Nhã Băng đi bác sĩ xử lý thương thế, lại mãi sau mới nhớ tới gọi điện thoại cho cô. Trì Hoan cô có thể bỏ qua anh ta không yêu thích nhưng không thể tha thứ anh ta bỏ qua cô như vậy.

Mãi tới giữa trưa Trì Hoan leo núi về, ghé nhà hàng phụ cận ăn trưa, điện thoại di động của Mặc Thời Khiêm vang lên, anh liếc nhìn màn hình lại nâng mắt nhìn cô gái đối diện nhàn nhạt nói :"Là cha cô"

Dao nĩa trong tay Trì Hoan ngưng lại một hồi lạnh lùng nói :"Không cho phép anh nghe!"

Nhưng anh ở giây tiếp theo lại ấn nút trả lời :"Trì tiên sinh"

Trì Hoan tức giận trừng anh, người này sao lúc nào cũng trái lời cô

"Trì Hoan đi cùng với cậu?"

"Vâng"

"Lập tức mang con bé về Trì gia"

Mặc Thời Khiêm thản nhiên :"Tôi đoán Đại tiểu thư sẽ không trở về",sau đó yên lặng lại bổ sung :"Yêu cầu trói trở về sao?"

Trì Hoan :"…"

Tên hỗn đản này.

Cô trực tiếp đứng dậy đem di động trong tay anh đoạt lấy, dùng lực ném ra ngoài, lại mò tay vào túi mang di động của mình ném luôn. Nhà hàng này trên đỉnh núi, nói cách khác di động của hai người đều bị vứt xuống núi.

Cô giận giữ uy hiếp :"Anh dám trói tôi về tôi liền nói cho cha rằng anh thèm thuồng nhan sắc của bản tiểu thư, vô lễ tôi"

Người đàn ông chỉ nhàn nhạt nhìn cô :"Cô có thể thử một chút xem Trì tiên sinh có tin không?"

"Anh….." cô cắn môi đột nhiên nghĩ tới điều gì, đắc ý nhếch môi :"Tôi liền nói cho vị hôn thê của anh, nói anh mưu đồ bất chính định gây rối tôi, nhìn hết thân thể tôi, cha tôi tin anh nhưng anh thử nói xem vị kia có thể tin anh hay không?"

Trì Hoan liếc anh, hừ lạnh :"Đừng cho là tôi không biết vị hôn thê của anh là ai, tùy tiện tìm người tra một chút liền biết"

Mặc Thời Khiêm cau mày nhìn. Thấy anh không nói, cô lúc này mới tiếp tục vừa lòng cắt bít tết, hừ, cho anh không nghe lời.

Cơm nước thanh toán xong Trì Hoan nghe nhân viên vô tình nhắc tới gần đây có địa điểm ngắm mặt trời lặn rất đẹp, rất nhiều người nghe danh mà đến, cô liền nháo lên muốn đi xem. Mặc Thời Khiêm không thể làm gì khác, cũng lười nói cô liền lái xe dò đường đưa cô đi. Kết quả đến nơi mặt trời lặn đâu không thấy, trên đường về gặp bão, gió cuốn mây đen, cơn mưa như trút nước cứ như vậy ập xuống.

Trì Hoan ngồi bên ghế phụ lầm bầm biết vậy đã mặc thêm nhiều đồ. Xe đột nhiên tắt máy, cô quay đầu mờ mịt nhìn người kia :"Mưa lớn như vậy anh dừng xe làm gì?". Mặc Thời KHiêm không biểu cảm nhìn cô phun ra hai chữ :"Thả neo"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Chương 21. Đi ra sau, tôi muốn cởi quần

Chết máy sao?

"Xe của tôi cho tới bây giờ chưa từng chết máy"

Anh thản nhiên đáp "Bây giờ đã bị chết máy!"

"Vậy liền gọi cứu hộ tới kéo xe đi"

Mặc Thời Khiêm yên tĩnh nhìn cô, Trì Hoan cúi thấp đầu, điện thoại của cả hai người đều bị cô ném xuống núi rồi a.

Bởi vì là ban đêm, nhiệt độ trên núi vốn đã thấp, lại bởi vì mưa bão, đã lạnh lại càng lạnh, Trì Hoan bị lạnh đến mức co rút cơ thể lại bộ dáng vô cùng đáng thương ,cô nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người kia hỏi "Bây giờ phải làm sao đây ?"

Trời đã tối thời tiết lại xấu khiến con đường vắng bóng xe cộ lại càng thêm vắng vẻ. Mặc Thời Khiêm nhìn cô co lại một góc không nói một lời nào,cởi áo khoác ngoài trên người mình phủ lên cho cô, vị đại tiểu thư này gần đây cũng gieo hoạ cho không ít quần áo của anh đấy.

Trì Hoan xem như anh lịch sự, vừa kéo áo khoác ngẩng đầu lên nhìn thấy anh đang tháo dây an toàn đẩy cửa bước xuống.

Cô kinh ngạc hỏi "Anh muốn làm gì"

"Mưa rất lớn, ở trên xe đợi tôi"

Bên ngoài trời mưa rất lớn, chẳng khác nào bên trên có người mang nước ào ào trút xuống, cần rẽ nước trên kính xe vẫn đang gạt đi gạt lại liên tục, trong mông lung có một bóng dáng cao lớn đang mở nắp capo.

Trì Hoan xoắn tay áo lên,ra phía sau tìm cây dù, mở cửa xuống xe, gió thổi mạnh làm nước mưa lạnh băng tạc lên người cô làm cô run lẩy bẩy.Vóc dáng Trì Hoan đã xem như hoàn mỹ nhưng đứng cạnh anh lại kém hơn cả cái đầu, người đàn ông cao 1m87, cho dù là khom lưng cô đều không che cho anh được.

Mặc Thời Khiêm thấy cô xuống xe lông mày nhíu chặt lại, đoạt lấy dù che chắn cho cô "Cô xuống đây làm gì"

Trì Hoan lau nước mưa trên mặt vô tội nhìn anh "Che cho anh nha"

Anh liếc nhìn cây dù hoa hoè loè loẹt, nhỏ đến đánh thương, dù là một mình cô che còn không đủ liền nói "Trở về trên xe đi"

"Trên xe của tôi có đèn pin, tôi giúp anh chiếu sáng, có thể sửa xong sớm chút lad có thể trở về", cô vừa nói vừa rút từ trong túi ra chiếc đèn pin nhỏ, chiếu lên gương mặt anh. Mưa lớn khiến mọi thứ trở mơ hồ, ngay cả thanh âm cũng có chút mông lung.

Mặc Thời Khiêm xuyên qua làn mưa rơi, từ đỉnh dù nhìn xuống cô gái đang cật lực trụ vững phía dưới, chợt cảm thấy cô tinh tế yếu ớt tuỳ thời sẽ bị gió cuốn đi. Ngón tay giật giật nhẹ cài nút cổ tay cho cô, đi vài bước mở cửa xe đem cô nhét trở lại, vươn tay đoạt đèn pin và cây dù

Mười phút sau anh lần nữa leo lên xe, Trì Hoan vội vàng hỏi anh "Có thể sửa xong sao?"

"Có thể"

"Thật?"

"Ừ, nếu như có công cụ"

Trì Hoan "…"

Mặc Thời Khiêm dĩ nhiên sẽ sửa xe, anh biết vấn đề ở đâu, cũng biết phải sửa như thế nào, nhưng không bột đố gột nên hồ, không có đồ phụ trợ anh cũng không có cách nào tháo lắp.

Bên trong xe mở đèn, Trì Hoan nhìn người đàn ông như vớt từ trong nước ra, quần áo trên người mỗi chỗ đều vắt được ra nước, nước mưa theo mái tóc đen ẩm ướt không ngừng nhỏ giọt, dọc theo sống mũi anh tuấn, men theo đường cong khuôn mặt xuống cằm hấp dẫn rơi xuống.

Trì Hoan đột nhiên nhớ ra "Trong cốp sau hình như có quần áo, trong đó có một quần áo cho nam, anh lấy tới thay đi, chưa biết bao giờ mới có thể về"

Mặc Thời Khiêm nhìn cô, thản nhiên đáp "Tôi không sao, không cần"

"Cái đó là lần trước hẹn Mạc Tây Cố ở quán rượu… tôi chuẩn bị"

Trì Hoan không quá tình nguyện nhắc lại chuyện đêm đó, nhíu mày hạ giọng "Mới mua từ siêu thị, còn chưa có ai mặc qua, anh có cần hay không"

Đêm đó cô chuẩn bị đầy đủ, ngay cả đồ sáng hôm sau thay cũng đã chuẩn bị xong.

Mặc Thời Khiêm tĩnh lặng, trầm giọng nhàn nhạt nói "Lát nữa nếu có xe chạy ngang tôi còn phải xuống ngăn lại, đổi rồi lại ướt thôi"

Trì Hoan cắn môi, cô có ý tốt lại lần lượt bị anh lạnh lùng cự tuyệt, trong lòng có cảm

giác khó chịu không nói lên lời. Huống chi Trì Hoan cảm thấy bọn họ quen biết vài năm, thậm chí ở chung một chỗ lâu như vậy, trừ những lúc công việc bắt buộc, cô có thể thấy anh giữ khoảng cách với cô ngàn dặm, xa cách mà lãnh đạm.

Không phải chỉ là một bộ đồ sao, dù là quan hệ bạn bè bình thường nhất, hay là quan hệ giữa chủ nhân và vệ sĩ thì dưới tình huống này cũng đâu có vấn đề gì, hơn nữa cô đã nói đồ đều mới tinh, chẳng lẽ còn có thể chết người.

Trì Hoan lạnh mặt đem áo khoác cởi ra dùng sức ném trả lại người kia, quay đầu sang một bên nhìn chằm chằm màn đêm đen đặc ngoài cửa kính. Tức chết cô, chưa thấy qua người nào không biết phải trái như vậy.

Bên trong xe an tĩnh chỉ còn lại tiếng mưa rơi.

Qua một lúc lâu, Mặc Thời Khiêm mang áo khoác lại lên vai Trì Hoan, cầm dù mở cửa xuống xe, lát sau trở lại lần nữa ,trên tay xách theo túi đựng quần áo, anh nhìn cô gái nhỏ cố chấp ngoảnh mặt ra cửa không nhúc nhích thấp giọng nói "Tôi cần thay đồ, cô ra phía sau đi"

Lúc này Trì Hoan mới nghiêng đầu, liếc nhìn túi đồ không nóng không lạnh mở miệng "Không phải là không chịu mặc sao, tội gì lại đổi ý, dù gì quần áo cũng đã ướt, anh liền đứng ở ngoài chờ xe đi ngang được rồi"

Đôi mắt Mặc Thời Khiêm đen thẳm yên tĩnh nhìn cô, Trì Hoan cũng không yếu thế lạnh lùng nhìn mắt anh. Một phút sau anh đột nhiên động tay, khớp xương rõ ràng bình tĩnh tháo từng nút áo sơ mi ướt đẫm, chỉ một lát lồng ngực trơn nhẵn liền lộ ra cả mảng.

"Anh làm gì??"

Người kia nhàn nhạt đáp "Thay quần áo"

Mấy câu qua đi áo sơ mi trên người chỉ còn hai nút chưa mở. Trì Hoan không nghĩ tới anh còn có chiêu này liền lắp bắp "Anh…anh… ai cho anh thay quần áo rồi hả? Anh lưu manh, ai cho anh ở trước mặt tôi cởi đồ?"

"Vừa rồi tôi nói không cần cô liền lên cơn"

"Hiện tại cô nói không được"

Mặc Thời Khiêm liếc nhìn cô "Không kịp nữa, tôi đã đổi ý rồi" nói xong đem áo sơ mi lột xuống, nửa người trên thoáng cái liền trần trụi.

"Cô đi ra sau, tôi muốn thay quần"

Trì Hoan "…"

Cô cố làm ra vẻ bình tĩnh, cười lạnh "Có bản lĩnh liền cởi, anh nghĩ tôi không dám nhìn"

Mặc Thời Khiêm nhìn cô thần sắc không đổi thâm sâu một chút đáp "Cô muốn nhìn cũng được, xem như hoà nhau, lần trước tôi không cẩn thận đem cô nhìn sạch"

Anh vừa nói tay tự nhiên luồn xuống dây nịch, mở chốt, kế tiếp đem khoá quần kéo xuống.

Trì Hoan thét lên một tiếng, vẫn là không nén được lập tức từ ghế phụ bên trên trèo ra sau, vốn dĩ đã chật hẹp, thêm tâm trạng cô hốt hoảng liền từ trèo thành lăn một vòng lộn qua, vội vàng trùm áo khoác của anh lên đầu. Cô thế mà tưởng anh ta thuần khiết không màng nữ sắc, kết quả ngay trước mặt phụ nữ nói cởi liền cởi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Chương 22. Khí tức nguy hiểm

Trì Hoan giấu mình trong áo khoác, khuôn mặt đỏ muốn bốc hơi. Nghĩ tới người kia vừa thoải mái tự nhiên kéo khoá xuống đã thấy anh lưu manh không chịu nổi.

Hoặc là chuyện này căn bản không có gì, anh chỉ đơn thuần muốn thay quần thôi, là những năm này cô đã quá quen với Mặc Thời Khiêm áo mũ chỉnh tề không gần nữ sắc, đột nhiên xảy ra việc này thật sự rất tương phản khiến cô luống cuống.

Hơn nữa… vóc người kia là tiêu chuẩn trong tiêu chuẩn mẫu đàn ông hoàn mỹ a. Vai rộng eo thon, làn da không trắng cũng không đen, là màu lúa mạch rất mạnh mẽ nam tính, cơ bụng sáu múi lộ ra săn chắc, thừa một chút liền đồ sộ, mà thiếu một phân lại thành suy kiện. Kia đường nhân ngư kéo dài xuống quá thắt lưng, chậc, nam sắc bực này thực khiến người ta thèm thuồng.

Đột nhiên nhận ra chính mình đang suy nghĩ cái gì, Trì Hoan gấp gáp thu hồi hết suy nghĩ vẩn vơ, Trì Hoan a Trì Hoan, không bắt được Mạc Tây Cố bây giờ còn mơ ước đến cả vệ sĩ bên cạnh sao.

Mặc Thời Khiêm xoay nửa người, nheo mắt nhìn người kia co rúc đằng sau, đem áo khoác của mình trùm kín đầu, bờ môi vô ý thức cong lên.

Tiếng sột soạt đã ngừng, Trì Hoan khẽ hỏi " Thay xong rồi?"

"Được rồi"

Cô lúc này mới đem áo đang trùm trên đầu bỏ xuống. Mặc Thời Khiêm xưa nay vẫn luôn một thân tây trang màu đen đơn giản đến. không thể đơn giản hơn, mà quần áo cô chọn cho Mạc Tây Cố lại phong tư nho nhã, áo sơ mi trắng phối với quần âu tối màu, kết hợp cơ bản mà kinh điển.

Trì Hoan thuận tay đưa khăn lông cho anh "Khăn dùng một lần, chưa có ai dùng qua"

Người kia liếc cô một cái, đưa tay nhận lấy tự lau khô tóc, xong xuôi lại mang khăn giấy cùng khăn lông xử lý nước đọng trong xe.

Đợi chừng nửa giờ sau, Trì Hoan đang mơ màng muốn ngủ, rốt cục có ánh đèn mông lung, Mặc Thời Khiêm vẫn lẳng lặng ngồi trên ghế lái bấy giờ mới cầm lấy dù chuẩn bị xuống xe. Cô gái phía sau đột nhiên gọi anh lại "Mặc Thời Khiêm"

Anh quay đầu ừ một tiếng, Trì Hoan cởi áo khoác đưa cho anh "Anh mặc vào đi, dù quá nhỏ anh sẽ bị ướt"

Mặc Thời Khiêm nhìn cô chằm chằm mấy giây mới vươn tay nhận lấy áo, khoác lên người.

Trì Hoan thấy anh đi rồi lại nhoài người lên ghế phụ lái,muốn nhìn một chút tình huống trước mặt, dù sao mưa bão trong đêm khó tránh khỏi có chút doạ người, cô hơi sợ gặp phải chuyện không may.

Sau đó, ừm….

Giữa đồi núi không trăng không sao, chỉ có mưa như thác lũ cùng với sấm chớp rền vang, chuyện xấu quả thực để cho cô gặp được, chẳng qua mà nói…

Là chiếc xe kia gặp phải người xấu Mặc Thời Khiêm.

Bọn họ cũng là một đôi tình nhân nhỏ tự lái xe đi du ngoạn, từ xa đã nhìn thấy có xe dừng lại rọi đèn, dù sao mưa lớn đường núi cũng không an toàn vì vậy liền thả chậm tốc độ xe. Đoán rằng xe này chết máy, đường cũng bị ngăn lại, họ cũng thuận theo dừng xe.

Mặc Thời Khiêm gõ gõ cửa kính ô tô, trong tiếng mưa ầm ầm giọng anh lộ ra trầm thấp rõ ràng "Xe chúng tôi bị chết máy, làm phiền hai vị có thể đưa chúng tôi xuống núi hoặc cho chúng tôi mượn di động dùng một chút được không?"

Trì Hoan đã quen với anh thì không thấy gì, nhưng đối với người khác lại không đơn giản như vậy. Nhất là tại giữa đêm mưa to như trút nước, người đàn ông anh tuấn cao ngất, áo trên người bị mưa làm ướt hơn phân nửa phảng phất hoà làm một thể với bóng đêm, trên người toát ra khí tức nguy hiểm khiến người ta tim đập chân run.

Đôi tình nhân nhỏ liếc nhau do dự trong chốc lát vừa đưa điện thoại cho anh vừa nói " Tôi cho anh mượn di động nhưng là nơi này tín hiệu vốn không tốt, trời lại sấm vang chớp giật, có khả năng là không có sóng".

Mặc Thời Khiêm một tay che dù, tay kia nhận lấy điện thoại, quả thật không có tín hiệu. Lần đầu không gọi được, lần thứ hai thì tín hiệu quá yếu, đầu bên kia căn bản không nghe rõ anh nói gì. Anh nhìn điện thoại trong tay không nói gì, cũng không đem trả lại mà lần nữa lặp lại hỏi "Có thể thuận đường đưa chúng tôi xuống núi không, chỉ cần tới nơi có người dân địa phương là được" hơi ngừng chút anh bổ sung "Xuống tới nơi chúng tôi sẽ cảm tạ hai vị"

Thật ra trong tình huống bình thường thì thuận tiện đưa hai người đi cùng cũng không có vấn đề gì, khổ nỗi tháng trước cũng tại nơi này xảy ra một vụ án giết người. Một cô gái thành phần trí thức leo núi đi xem mặt trời lặn tốt bụng dẫn người xuống núi kết cục lại bị tiền dâm hậu sát, tử trạng vô cùng thê thảm. Chuyện này hai người nghe được lúc ăn tối nên đối với Mặc Thời Khiêm thật cao cảnh giác. Dù sao đối phương cao lớn rắn rỏi khiến người khác cảm thấy vô lực bị áp bách.

Người đàn ông do dự chốc lát khổ sở nói "Phía sau xe của chúng tôi chất quá nhiều đồ đã không còn chỗ ngồi, hay là như vậy, chờ chúng tôi xuống núi sẽ giúp hai vị gọi xe cứu hộ, hoặc hai người cho chúng tôi số điện thoại của bạn bè, chờ có tín hiệu tôi liền lập tức giúp anh liên lạc"

Mặc Thời Khiêm thản nhiên nói "Nhưng ở đây sấm sét quá lớn, rất nguy hiểm, trên xe còn một cô gái, cô ấy sợ"

Trong xe không có tiếng đáp lại nhưng là dễ dàng nhận ra họ không có ý muốn giúp.

Mặc Thời Khiêm híp mắt không tiếng động trả lại điện thoại, người kia lặng lẽ thở phào đưa tay ra nhận. Xuyên qua tiếng sấm chớp cùng tiếng mưa rơi Trì Hoan vẫn còn nghe rõ mồn một người đàn ông đau đớn gào thét. Ngực nhói lên nhưng ngay lập tức cô nhận ra điểm không đúng, nhớ lại có một lần cô mở họp báo bị phát sinh hỗn loạn, Mặc Thời Khiêm lúc ấy vì bảo vệ cô mà bị thương, nhưng không giống người khác kêu rên anh vẫn một mực bảo trì im lặng, kết quả tay cô vừa đụng tới liền thấy tất cả đều là máu.

Bên kia trên xe, Mặc Thời Khiêm một tay dễ dàng vặn tay người đàn ông, tựa hồ chỉ dùng sức liền có thể mang tay hắn bẻ gãy, đau đến mức mặt hắn vặn vẹo, người phụ nữ đi cùng càng bị doạ sợ phát khóc.

Anh thản nhiên nói "Tin tưởng tôi, nếu anh không chịu phối hợp, cái tay này của anh sẽ huỷ tại đây, không tìm được người bồi thường, ngay cả báo cảnh sát cũng không lần ra"

"Tôi tin, tôi tin… đại ca này, anh nhẹ tay chút, nhẹ một chút…"

Người phụ nữ kia khóc nói "Chúng tôi đáp ứng anh, anh mau buông tay"

Mặc Thời Khiêm ngước mắt nhìn cô, mỗi khẽ mấp máy "Trong xe Ferrari đằng trước có một cô gái, cô mang dù qua đón cô ấy"

Cô gái kia vừa khóc vừa đáp ứng,tay chân luống cuống tìm dù sau đó vội vội vàng vàng xuống xe. Xuyên qua tiếng mưa rơi tí tách, có giọng đàn ông rõ ràng lọt vào tai "Đem dù che cho cô ấy, không được để cô ấy bị ướt"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Chương 23. Cả ngày hôm nay cô đều cùng anh ta ở chung một chỗ.

Trì Hoan thấy có người tới, cho là người ta nguyện ý dẫn họ xuống núi, lập tức mở cửa xe. Kết quả nhìn thấy gương mặt trẻ tuổi đẫm nước mắt, thút tha thút thít :"Bạn trai cô để tôi qua đón cô".

Bạn trai???

Trì Hoan đại minh tinh cô đây như thế nào ai cũng không nhận ra rồi.

Nhưng thực ra mưa quá lớn khiến mọi thứ mơ hồ, lại thêm sợ hãi khiến cô gái trẻ không quá chú ý tới tướng mạo của Trì Hoan, huống chi người bình thường ai lại nghĩ có thể vô tình gặp được đại minh tinh ở đây.

Trì Hoan không hiểu lắm tại sao cô gái này lại khóc nhưng vẫn không có hỏi ra miệng, xuống xe đi tới chiếc ô, cô gái kia lập tức hướng ô sang che hết cho cô sợ cô bị ướt.

Cái ô này rất lớn, nhìn liền biết là ô tình nhân, Trì Hoan nói :"Tôi không sao, chính cô đừng để mình bị ướt".

Đối phương liếc cô một cái không lên tiếng nhưng ô vẫn là hướng bên cô che chắn.

Trì Hoan hoàn toàn mê mang rồi.

Ghế lái xe đã bị Mặc Thời Khiêm chiếm cứ, đuổi chủ xe ra ghế sau, đợi hai người tới gần anh liền mởcửa ghế lái phụ cho Trì Hoan ngồi vào, cô gái kia thuận thế ra sau ngồi.

Xe nổ máy hướng chân núi đi xuống.

Ai ngờ cơn mưa này tới nhanh đi cũng nhanh, họ vừa xuống núi thì mưa cơ hồ cũng tạnh.

Trì Hoan mím môi nhìn người kia, lại chỉ thấy đường một nửa gương mặt anh lãnh đạm không có ý giải thích, người ta không nhận ra cô, cô cũng không muốn bại lộ thân phận liền không lên tiếng.

Kết quả xuống tới quán rượu dưới chân núi, xe mới vừa tắt máy đã bị ngay một đám cảnh sát bao vây. Trì Hoan còn chưa kịp định hình thì hai người phía sau không chờ xe dừng hẳn đã lăn một vòng ra khỏi xe, chạy tới phía cảnh sát chỉ vào Mặc Thời Khiêm tố cáo: "Chính là hắn ta, cướp xe của tôi còn đả thương người".

Trì Hoan :"…"

…..

Cục cảnh sát.

Mặc dù Trì Hoan giải thích đây chỉlà hiểu lầm nhưng có báo án thì vẫn phải tới cục cảnh sát kê khai, huống chi Mặc Thời Khiêm đúng là động thủ, dù không gây thương tổn.

Nửa tiếng sau, Trì Hoan hắt hơi một cái cầm túi xách lên :"Chúng tôi có thể đi được chưa?".

Cảnh sát liên tục nói :"Có thể có thể, Trì Tiểu thư đợi ghi chép hoàn tất chúng tôi liền đưa xe của cô trở về".

Cô khẽ mỉm cười cảm ơn. Dứt lời hướng cửa rời đi.

Khi đi ngang qua đôi tình nhân kia, Trì Hoan dừng chân lại, gật đầu mím môi nói :"Thật ngượng ngùng, vốn chỉ muốn hai người đưa chúng tôi xuống núi, ai biết vệ sĩ của tôi lại xuống tay không biết nặng nhẹ như vậy, thực xin lỗi".

Trì Hoan vẻ ngoài xinh đẹp, cười rộ lên càng khiến người ta xem mà vui vẻ, hơi chút hạ thấp tư thái khiến người không còn sức miễn dịch,nhất là người đàn ông kia, xấu hổ ngại ngùng nói :"Chỉ là hiểu lầm thôi, nếu chúng tôi đáp ứng ngay từ đầu thì cũng không xảy ra chuyện".

Trì Hoan đưa tay vào túi xách tìm được món trang sức mới tinh đưa cho cô gái trẻ :"Đồ trang sức này là tháng trước tôi đi Milan định mua tặng bạn, nếu tiểu thư không chê tôi xin tặng cô làm quà cám ơn".

Đồ trang sức nhìn qua thực sự rất đẹp, bản thân giá trị cũng không rẻ, cô gái kia tự nhiên cảm thấy nếu nhận cũng không hay :"Không cần, chúng tôi cũng không giúp gì lại còn ầm ĩ tới cục cảnh sát, cô tặng tôi vậy còn bạn cô thì sao?"

"Cô ấy không sao, dù sao cô ấy cũng là người có mới nới cũ, đưa cho cô ấy cũng chỉ phí hoài món đồ này thôi".

Thấy Trì Hoan một mực đưa tay, cô gái cuối cùng vẫn là nhận lấy nói cám ơn.

Mặc Thời Khiêm nhìn cô gương mặt tinh xảo tươi cười cũng không có lên tiếng, yên lặng đi theo bên người.

Ngoài cửa có một thân hình cao lớn đứng đó. Mạc Tây Cố một thân tây trang ướt đẫm nước mưa, đầu hơi cúi nhìn Trì Hoan chằm chằm, có vẻ như đã đứng đó rất lâu rồi. Trì Hoan thấy anh tới, đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó bật cười nói :"Tin tức của Mạc thiếu quả nhiên linh thông". Thế mà lại tới tận đây tìm cô.

"Trì Hoan"

Anh ta gọi tên cô, phảng phất tâm tình đang giằng xé, lại không biết giằng xé vì điều gì :"Nếu như không phải ầm ĩ tới cục cảnh sát, cô định chơi trò mất

tích đến khi nào?"

Trì Hoan nhìn anh ta cười :"Tôi chỉ không muốn tiếp điện thoại của anh, thế nào lại thành chơi trò mất tích?"

Anh lạnh lùng nói :"Bao gồm cả điện thoại của cha cô sao?"

Cô rũ mắt cười cười :"Tôi đây thường xuyên không nhận điện thoại của ông ấy, dù sao quan hệ cha con của chúng tôi vốn cũng không tốt lắm".

Thái độ này dừng trong mắt Mạc Tây Cố thực sự là hời hợt tuỳ tiện, không chỉ là với cha cô, mà còn là đối với anh. Đồng tử anh co lại, nhướng mày nhìn về phía người đàn ông bên cạnh cô. Mặc Thời Khiêm nhìn thẳng anh ta, ánh mắt lương bạc. Nhìn qua rõ ràng là không biểu tình gì nhưng Mạc Tây Cố vẫn tự nhiên cảm nhận sâu sắc ánh nhìn mỉa mai cùng châm chọc. Yết hầu trượt xuống, Mạc Tây Cố nhìn họ đứng sóng vai nhau, đột nhiên cảm thấy nhức mắt chưa từng có.

Có lẽ bởi vì người phụ nữ này đột nhiên biến mất cả ngày, có lẽ là vì Mặc Thời Khiêm thay đổi quần áo không giống phong cách mọi khi, cũng có thể là do nguyên nhân nào khác anh không muốn nghĩ tới.

"Hôm nay cô ở cùng hắn cả ngày?"

Trì Hoan hơi nghiêng đầu :"Lời này của anh thực kì quái, ngày nào tôi với anh ấy chẳng ở chung một chỗ, lúc trước không phải anh còn cảm thấy có anh ấy bên người tôi rất nhiều chuyện không cần phiền toái tới anh, anh ấy đều có thể giải quyết hay sao?"

Mạc Tây Cố nhìn cô gương mặt tinh xảo vẫn đang nở nụ cười, môi mỏng mím thành một đường thẳng,có chút lãnh đạm, cho đến khi tầm mắt rơi vào trên trán cô, bỗng nhiên bao u buồn cùng nóng nảy cả ngày nay đều tan biến hết.

"Trì Hoan, chúng ta nói chuyện riêng đi".

Lúc trước có người nói với anh, Trì Hoan là đại tiểu thư tính khí kiêu ngạo, tự do phóng khoáng, ai khiến cô không vui, cô liền cay nghiệt khiến người khó chịu, ai lấy cô, thuần phục được thì cô liền là cô gái nhỏ thú vị đáng yêu, không thuần được cô… cô chính là ngựa hoang mất cương .

Anh vẫn cho rằng hình dung như vậy có chút làm quá, giờ phút này đột nhiên anh lại cảm thấy đúng như vậy.

Trì Hoan thu lại tầm mắt từ trên người anh, nhìn về phía đường núi nơi họ vừa đi xuống :"Không cần, anh muốn nói gì tôi đều biết hết, anh chỉ cần nghe tôi nói là được"

Vì mục đích leo núi, mái tóc dài được cô búi lên, càng hiện ra vẻ bénhỏ, nhưng giọng nói lại hoàn toàn không còn tư thái nũng nịu, ngược lại nhàn nhạt bình tĩnh :"Tin tức lúc trước không liên quan tới tôi, nhưng Weibo sáng nay là tôi post, tôi sẽ không làm sáng tỏ, hơn nữa…"

Cô nhìn thẳng vào ánh mắt anh, nhíu mày cười :"Tôi đây, một không bịa đặt, hai không phóng đại sự thật, lúc trước tôi không nói gì, làm gì là vì tôi cho anh thời gian xử lý chuyện cũ, điều chỉnh lại cảm xúc chứ không phải tôi bao dung tha thứ cho vị hôn phu cùng bạn gái cũ cứ gặp nhau không rõ ràng".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Chương 24. Thật giống như cô cố ý quấn quýt anh.

Trì Hoan vừa dứt lời liền cúi mặt, nhắm chuẩn bên cạnh anh mà lách qua, nhưng vừa lướt tới vai anh lại bị cánh tay đàn ông giữ lại.

Mạc Tây Cố nắm cổ tay cô, ngón tay căng chặt, cúi đầu nhìn chăm chú gương mặt trắng trẻo, giọng nói theo cổ họng thoát ra: "Cô hãy mở họp báo hoặc đăng bài thanh minh trên Weibo, tôi tìm luật sư giúp Nhã Băng ly hôn xong sau này sẽ cùng cô ấy giữ khoảng cách".

Trì Hoan tĩnh lặng, qua một lúc lâu sau mới nói: "Giữ khoảng cách, cụ thể là như thế nào đây?"

Người kia buông lỏng tay thản nhiên nói: "Sẽ không đơn độc gặp mặt nữa, cho dù thật xảy ra chuyện cũng sẽ báo lại cho vị hôn thê là cô, như thế cô đã hài lòng chưa?"

Trì Hoan cảm thấy bất ngờ, bởi vì cô rõ ràng Mạc Tây Cố đang hạ thấp tư thái thoả hiệp với cô.

Cô mân môi khẽ cười :"Sao, đột nhiên thông suốt?"

Mạc Tây Cố nhìn vào mắt cô :"Tôi từ khi đáp ứng cùng cô kết hôn cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày huỷ bỏ hôn ước, cho tới giờ vẫn luôn như vậy, về phần Nhã Băng…"

Ánh mắt anh hơi trùng xuống, giọng nói nhàn nhạt: "Cô ấy hiện tại không tốt, mà nguyên nhân cũng bởi vì tôi, bởi vì mẹ tôi ép cô ấy tha hương, hốt hoảng liền gả cho người ta, kết quả lại gặp phải kẻ điên như vậy!"

Trì Hoan nghe ra tiếc nuối cùng oán trách dành cho Mạc phu nhân, cô cũng tin anh nói thật, nhưng là một màn tối qua trước cửa bệnh viện liền hiện lên trước mắt. Anh ta hết sức bảo vệ cùng ánh mắt tràn đầy tình yêu của Tô Nhã Băng khiến lòng cô cứng lại. Trì Hoan dùng sức điều chỉnh hô hấp, sau đó mới ngẩng mặt lên đối với anh kéo ra nụ cười vui vẻ: "Vậy thì ngày mai tôi lại đặt phòng tại 1999, anh hẹn Tô tiểu thư cùng chồng cô ấy, gọi cả luật sư tới, chúng ta cùng giải quyết cho xong".

Mạc Tây Cố nhìn cô một lúc lâu, đáp được, lần nữa kéo tay cô hỏi: "Đã ăn tối chưa?"

Trì Hoan lắc đầu.

"Tôi dẫn cô đi ăn tối rồi về nhà nghỉ ngơi"

Cô không cự tuyệt, xoay người nhìn Mặc Thời Khiêm :"Xe của tôi không lấy được, ở đây khó bắt xe, anh đi cùng chúng tôi đến thành phố lại đón xe về nhà"

Mạc Tây Cố không tiếng động nhìn Trì Hoan, mấy năm nay Mặc Thời Khiêm cùng cô như hình với bóng, anh nhớ không lầm lúc đầu cô đối với người đàn ông này rất không thích, sau đó giống như thói quen dần trở nên có chút ỷ lại. Nhưng bây giờ giữa họ có thêm một loại ăn ý tự nhiên, thậm chí là thân cận, gắn bó không ai có thể chen vào được.

Mặc Thời Khiêm nhàn nhạt liếc cô một cái, lãnh đạm nói: "Tôi đã gọi bạn rồi, bây giờ hẳn cũng tới, Đại tiểu thư, cô cùng Mạc thiếu cứ đi đi".

Dứt lời anh khẽ vuốt cằm, nhấc chân cố ý đi trước.

Trì Hoan không nói gì, theo Mạc Tây Cố quay lại nội thành, đi ăn xong đến cửa hàng phụ cận mua điện thoại mới, nghĩ một chút điện thoại của Mặc Thời Khiêm đã bị cô ném đi vì vậy liền thuận tiện cũng chọn cho anh một cái.

Lamborghini dừng trước cửa tiểu khu, Mạc Tây Cố cúi đầu tháo dây an toàn, bên kia cô liền nhích lại gần, tựa đầu lên vai anh, xoạt một tiếng chụp một tấm hình. Anh cau mày giương mắt liếc màn ảnh, mặc dù chụp chung nhưng không thấy rõ mặt anh, chỉ có gương mặt cô tựa trên vai cùng một chút bối cảnh trong xe.

Chụp xong cô trở về vị trí của mình: "Đã xong, ngày mai anh tới đón tôi, thuận tiện đi thử áo cưới".

Anh nhìn cô chậm rãi ừ một tiếng, dặn cô nghỉ sớm rồi lao vút đi trong đêm.

Trì Hoan trở về tắm rửa thay một bộ đồ khác, trở ra liền thấy điện thoại có cuộc gọi nhỡ, thuận tay ấn gọi lại, sau mấy tiếng vang là giọng đàn ông trầm thấp lạnh nhạt: "Đại tiểu thư".

Cô cười một tiếng vừa lau tóc vừa hỏi: "Làm sao anh biết điện thoại của tôi gọi được rồi hả?"

Cô mua di động xong liền thuận tiện bỏ vào sim số cũ, dù đã qua giờhành chính nhưng chút chuyện nhỏ này không làm khó được Mạc Tây Cố.

"Ngày mai có cần tôi qua không?"

"Không cần, đặt giúp tôi phòng riêng tại 1999, Tây Cố sẽ tới đón tôi qua"

Anh đơn giản đồng ý, cô liền hỏi :"Anh mua di động mới chưa?"

"Còn không có"

"Lúc nãy tôi có thuận tiện mua luôncho anh một cái, đền cho cái ban ngày tôi ném của anh".

"Đã biết"

"Tôi sấy khô tóc rồi đi ngủ đây, ngủ ngon!"

"Ừ, gặp sau"

Cúp điện thoại, Trì Hoan bĩu môi một cái, nói chuyện có nhất thiết phải kiệm lời như vậy hay không, làm như cô quấn lấy anh, rốt cuộc ai mới là chủ ai là người làm thuê đây.

May cho anh ta cô đây tính khí tốt, là người khác mà anh đối thái độ bất kính thế này liền sa thải cũng không phải không thể.

Sáng ngày thứ 2, Trì Hoan vừa xuống lầu đã thấy xe của Mạc Tây Cố, nhưng khi tới gần thấy bóng dáng phụ nữ ngồi vị trí kế bên tài xế, thần sắc trên mặt phai nhạt đi nhiều, tuy nhiên cô không biểu lộ gì nhiều nên giày cao gót đi qua. Mạc Tây Cố xuống xe thay cô mở cửa ghế sau, ánh mắt không rời khỏi ngũ quan tinh tế mở vô thức giải thích :"Bệnh viện ở gần đây nên tôi tiện đường qua đón Nhã Băng, trên mặt cô ấy có thương tích ra ngoài không

tiện".

Tâm tình của Trì Hoan trước giờ không khó suy đoán, bởi vì tính cách tự do phóng khoáng đã lâu nên không có ý ẩn giấu tâm tình, hết thảy đều hiện ra trong mắt, viết lên trên mặt. Như hiện giờ cô có chút nhàn nhạt không vui, ý cười không tới đáy mắt còn chứa gai nhọn. Cô không ngại anh đi đón Tô Nhã Băng nhưng cô là để ý anh để cô ta ngồi vị trí kế bên người lái, cái vị trí ấy đại biểu cho cái gì, càng ở tầng lớp cao càng hiểu rõ cùng kiêng kỵ những điều này.

Trì Hoan khom người lên xe, môi đỏ mọng kéo ra độ cong :"Nhắc tới Tô tiểu thư mới nhớ dù gì cũng bị thương do fan của tôi, quả thực có chút ngượng ngùng, nhưng là họ cũng bị tạm giam một đêm, nếu như Tô tiểu thư đây bớt giận, không biết có thể hay không thả họ ra?"

Tô Nhã Băng vội vàng xoay đầu:"Xin lỗi Trì tiểu thư!"

Câu nói còn chưa dứt liền đối mặt với ánh mắt của Trì Hoan, không khỏi ngẩn ra, sau đó mới miễn cưỡng cười nói :"Tối hôm qua tôi có nói với Tây Cố, nhưng anh ấy còn đang bực bội, tôi khuyên mãi không được, chờ lát nữa tôi liền để anh ấy gọi đến cục cảnh sát rút đơn kiện"

Nhìn vết thương trên trán Trì Hoan, cô thận trọng hỏi :"Trì tiểu thư, vết thương của cô không sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Chương 25. Muốn chết liền chết, chết sạch sẽ chút.

Vừa dứt lời, Mạc Tây Cố đã quay trở lại.

Trì Hoan nhàn nhạt nói :"Thương thế nhẹ thôi, sống trên đời khó tránh khỏi một lần bị ngộ thương"

Tô Nhã Băng lúng túng đứng ngồi không yên, nguyên bản khí chất nhu nhược thống khổ giờ lại càng thêm thương tích trên mặt lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu. Nghe cô nói như vậy tựa hồ không biết nói sao cho phải, vì vậy cúi đầu xoay người không nhúc nhích.

Đi được nửa đường Tô Nhã Băng nhẹ nhàng mở miệng :"Tây Cố, em hẹn hắn tới nhưng chưa chắc hắn ta đã xuất hiện, hắn ta chắc chắn biết em gọi anh ta tới để li dị"

Không đợi Mạc Tây Cố đáp lời, Trì Hoan một bên nghịch móng tay một bên lơ đãng nói :"Yên tâm đi, hắn sẽ tới"

Tô Nhã Băng ngẩn ra gượng gạo cười khổ :"Có thật không? Hôm qua lúc tôi gọi, còn bị hắn ta mắng, hắn ta nói có chết cũng không ly dị"

Trì Hoan cười lạnh một tiếng :"Trừ phi anh ta là thật sự muốn chết, nếu không, không muốn cũng phải ly hôn"

Trong phòng 1999.

Trì Hoan đi trước, Tô Nhã Băng đi sau lưng cô, Mạc Tây Cố cài cửa theo cuối cùng. Mặc Thời Khiêm đã đến, ngồi một mình trước cửa sổ sát đất, bận đồ đen như thường lệ, toàn thân toát ra một cỗ khí thế.

Nghe thấy tiếng động liền mở mắt đứng dậy, ánh mắt rơi lên người Trì Hoan, cúi đầu nói :"Đại tiểu thư, tôi đã đưa người tới"

Luật sư ly hôn do Mạc Tây Cố lựa chọn, anh chỉ "người" đó dĩ nhiên chính là chồng của Tô Nhã Băng : Dương Hạo.

Trì Hoan vừa thấy hắn liền nhớ lại chuyện lần trước, không nhịn được cau chặt mày, không muốn ghé mắt lần thứ hai, trực tiếp đến bên cạnh Mặc Thời Khiêm ngồi xuống.

Cô mở túi lấy ra hộp điện thoại mới tinh đưa cho anh :"Đây, của anh".

Mặc Thời Khiêm liếc cô một cái liền nhận lấy, lạnh nhạt nói cám ơn. Xong xuôi lùi ra hướng cửa sổ sát đất, cúi đầu xem điện thoại mới, nhìn cũng không thèm nhìn người khác, nói cho cùng người đáng để anh để mắt cũng chỉ có Trì Hoan .

Dương Hạo nhìn qua rất bình thường, nhưng hắn tựa hồ đứng cũng không đứng nổi, lần trước có ý định xâm hại Trì Hoan thiếu chút nữa bị đánh đến tàn phế, nhưng là không có bị đánh vào mặt. Hôm nay hắn không định tới mà là bị thủ hạ của Mặc Thời Khiêm dùng bạo lực áp giải tới.

Tô Nhã Băng nhận đơn ly hôn luật sư đưa, đem tới đặt trước mặt Dương Hạo nhẹ nhàng nói :"Tôi cùng anh ngay từ lúc bắt đầu đã là sai lầm, dây dưa tiếp cũng không còn ý nghĩa, đây là đơn ly hôn, anh ký tên đi"

Dương Hạo từ lúc bắt đầu ánh mắt vẫn luôn đặt trên người cô, như muốn dùng ánh mắt giam cô lại, vừa vội vàng vừa tức giận xen lẫn nỗi thống khổ.

Cô cúi đầu tiếp tục nói :"Anh yên tâm, mấy năm nay tôi không làm ra tiền nên tất cả nhà ở, xe cùng tiền gửi ngân hàng đều là của anh, tôi cái gì cũng không cần, sau khi li dị anh liền quay lại Mỹ sống thoải mái đi"

"Tôi sẽ không ly dị"

Một tiếng gầm thét làm cho ngay cả Mặc Thời Khiêm đang ở một bên nghiên cứu điện thoại di động mới cũng bị giật mình.

Mạc Tây Cố cau mày, gương mặt đầy hàn ý lạnh băng, luật sư đại khái tình huống như vậy đã thấy nhiều nên đứng một bên nhìn không có phản ứng gì đặc biệt. Trì Hoan nhíu mày như có điều suy nghĩ.

Chỉ có Mặc Thời Khiêm cúi thấp đầu thiết lập điện thoại, liếc cũng không thèm liếc qua bên đây, bình yên lãnh đạm.

Dương Hạo cuồng loạn kích động :"Tô Nhã Băng, cô dẹp ý định này đi, vô luận thế nào tôi cũng không ly hôn, trừ phi là tôi chết"

Tô Nhã Băng liền rơi nước mắt :"Anh chết? Chẳng lẽ anh muốn bức tử tôi sao? Anh có biết hay không nếu chúng ta tiếp tục tôi mới là người tình nguyện đi chết?"

"Tôi đây cùng cô chết"

Trì Hoan nâng trán, dù biết người này thần kinh có vấn đề, bây giờ nhìn thấy lại nghĩ sao không ai tống hắn vào viện tâm thần giùm đi.

Mạc Tây Cố híp mắt, đi tới kéo Tô Nhã Băng ra chính mình đối diện hắn ngồi xuống. Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, ngón tay nhịp lên bàn uống trà lãnh đạm nói :"Dương tiên sinh, là anh cứu cha của Nhã Băng nên bây giờ mới có thể êm đẹp ngồi chỗ này, anh bây giờ hoặc là ngoan ngoãn kí giấy ly hôn, muốn tiền tôi có thể cho anh, hoặc là…"

Một chữ cuối cùng âm cuối bị kéo dài ra, mang theo âm trầm lãnh liệt :"Ngục giam cùng viện tâm thần tuỳ anh lựa chọn"

"Mạc Tây Cố, cô ta là vợ tôi"

Mạc Tây Cố cười lạnh :"Rất nhanh liền không phải"

Dương Hạo nhìn chằm chằm Tô Nhã Băng, thở gấp sau lộ ra nụ cười dữ tợn :"Tôi không ly hôn liền vĩnh viên cũng không ly hôn, bà xã, cô nếu như yêu người đàn ông này đến vậy tôi đây liền chết đi thành toàn cho cô, tất nhiên là nếu lương tâm cô không gặp trở ngại mà thôi"

Tô Nhã Băng cắn môi sắc mặt bị doạ đến trắng bệch.

May là Mạc Tây Cố, đối mặt là một kẻ cuồng loạn mở miệng cùng ngậm miệng đều là chết như thế này dù hận không thể đấm vào mặt hắn thì cũng chỉ kìm nén ý nghĩ mà siết chặt nắm đấm.

Vua cũng thua thằng liều, cho dù giết hắn anh cũng không sợ, chẳng qua nghĩ tới Nhã Băng… không thể vì vậy mà ly hôn, đồ khốn kia hẳn cũng nắm chắc điểm này.

Chợt có tiếng cười thanh thuý vang lên trong vắt như chuông bạc phá vỡ không khí giằng co đình trệ này.

Trì Hoan đưa tay mở cửa sổ sát đất hời hợt nói :"Muốn chết đúng không ? Được rồi, cửa sổ ở chỗ này, tôi đảm bảo không ai ngăn cản anh, một người đàn ông chỉ biết lấy mạng ra níu giữ đàn bà, sống hèn mọn như vậy chi bằng chết đi, nhớ chết sạch sẽ chút"

Cánh cửa thuỷ tinh mở ra, gió lạnh cứ như vậy ùa vào, thổi tung mái tóc dài của cô bay tán loạn, lộ ra gương mặt cười cợt như nữ yêu :"Tới nhảy a, nói không chừng Tô tiểu thư nể tình vợ chồng liền không ly hôn nữa"

Cô đứng đó, khí tức khinh cuồng nồng đậm phiêu tán, nụ cười lạnh lẽo khinh miệt :"Nhắc tới tự sát, phải nói chiêu này quả thực hữu dụng, nhớ năm đó ngài thân sinh ra tôi đây mỗi lần muốn cưới mẹ kế tôi liền đem chiêu này ra đuổi người"

Mạc Tây Cố nhìn thân ảnh phiêu vũ tuỳ ý nói cười đằng kia, ngực đột nhiên chấn động, tâm tình phức tạp dâng đầy đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Chương 26. Người rơi nước mắt không phải là người đáng thương nhất.

Mạc Tây Cố những tưởng Trì Hoan là thiên kim tiểu thư không rành thế sự, cho dù gia nhập giới giải trí cũng nhờ có bối cảnh tốt mà thuận buồm xuôi gió. Anh thậm chí chưa từng nghĩ trong cuộc đời cô có khái niệm thất bại.

Bên này, Trì Hoan thấy Dương Hạo ngây ngẩn cả người, lặng im không nhúc nhích, mà thực tế với tình trạng bây giờ, anh ta dù muốn từ trên ghế lao ra cửa sổ cũng nửa bước khó đi.

Ném bọc tài liệu lên mặt bàn, cô dời bước chân hướng bàn trà đi tới, lọn tóc quăn dài rủ xuống bên hông, Trì Hoan từ trên cao nhìn xuống thanh lãnh cười gằn :"Lương tâm? Sao phải bất an? Trên đời này mấy kẻ bạo lực gia đình bị vợ phản kháng một búa đập nhừ tử không biết có đến bao nhiêu, huống chi là một kẻ đê tiện chết đi còn muốn dằn vặt người sống như anh".

Bên cửa sổ sát đất, Mặc Thời Khiêm đã thiết lập xong điện thoại, tiện tay thu vào túi áo lại mang vỏ hộp bỏ vào thùng rác, sau cùng mới nâng mắt lên trầm tĩnh nhìn bóng lưng cô.

Dương Hạo biểu tình rất đáng sợ, gân xanh trên trán thình thịch nảy lên, cặp mắt đỏ bừng đầy tơ máu, hô hấp kịch liệt dường như có thể nổi điên bất cứ lúc nào.

Mạc Tây Cố nhíu mày theo bản năng đưa tay kéo Trì Hoan bảo hộ sau lưng.

"Tôi không muốn để cô ta sống yên? Còn cô ta, đã có lúc nào cho tôi được yên?"

Dương Hạo tuy rống giận nhưng trong mắt dâng lên vô tận thống khổ cùng tự giễu, ngược lại nhìn về phía Tô Nhã Băng :"Tôi đối với cô còn gì chưa tận? Cha cô bị bệnh, tôi bỏ tiền mời bác sĩ xem bệnh cho ông ấy, cô nói cô muốn tiếp tục đi học, tôi tạo điều kiện cho cô tới trường, cô có biết ngày đó cô đồng ý gả cho tôi khiến tôi cao hứng biết bao nhiêu. Việc gì tôi cũng đều không nỡ để cho cô làm, cô thích gì tôi đều mua cho cô, đến cả chuyện vợ chồng, cô không muốn tôi đều không dám đụng, càng không có miễn cưỡng cô. Nếu không phải vì cô, là cô luôn nhớ tới người đàn ông này, muốn quay về nước với hắn thì tôi có thể ra tay với cô sao?"

Lời vừa nói ra, Trì Hoan ngây ngẩn cả người. Mà Mạc Tây Cố, vốn vì đề phòng Dương Hạo mà nắm chặt cổ tay Trì Hoan, bởi vì quá kinh hãi mà đồng tử mở lớn, cái tay kia cũng chậm rãi buông lỏng.

Ngay cả luật sư đã xử lí qua vô số vụ kiện tụng ly hôn cũng lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn.

Tô Nhã Băng ngồi sụp xuống bên bàn trà bụm mặt khóc không thành tiếng.

Chỉ có Mặc Thời Khiêm, tay đút túi quần một bộ việc không có liên can gì tới mình, môi hơi nhếch lên đầy lãnh đạm, ánh mắt càng là lương bạc đến tận cùng.

Vài cái nháy mắt trôi qua Trì Hoan cảm thấy thực hoang đường.

Bên cạnh cô, Mạc Tây Cố giọng nói đè nén sự khiếp sợ :"Các người từ ngày kết hôn tới giờ chưa từng xảy ra quan hệ?"

Dương Hạo nhìn Mạc Tây Cố đầy thù hận cùng ghen tị, âm thanh khàn khàn khó nghe :"Cô ta nói không muốn, tôi vẫn luôn đợi, nhưng đợi tới đợi lui vẫn không đợi nhận được sự nguyện ý, mà từ đầu tới cuối cô ta chỉ nhớ tới anh, ngày ngày lên mạng tìm kiếm tên anh, đêm đêm viết nhật kí nói cô ta có bao nhiêu nhớ anh. Tôi uống say, nói không muốn chờ đợi thêm nữa, cô ta vẫn luôn kêu tên anh, kêu anh cứu cô ta"

"Nếu không phải là cô ta muốn trở về sao tôi lại đánh cô ta chứ, tôi coi cô ta như bảo bối, tôi làm sao lại nỡ xuống tay…"

Trì Hoan nhìn người đàn ông từ cuồng loạn chuyển sang lầm bầm tự hỏi, trong lòng chợt dâng lên trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cuối cùng hoá thành nực cười.

Quả là…tình yêu băng thanh ngọc khiết đáng trân quý.

Tô Nhã Băng hai tay bưng lấy mặt, cả người như nằm rạp xuống sàn nhà, chỉ có tiếng khóc :"Thật xin lỗi… Thật xin lỗi, tôi đã nỗ lực, tôi đã từng muốn cố gắng yêu thương anh nhưng là tôi không làm được…"

Dương Hạo nhìn cô cất tiếng nói :"Nhưng anh ta sắp kết hôn rồi, chưa đầy một tháng nữa anh ta liền cùng Trì Hoan đám cưới. Nhã Băng, em theo anh về có được không? Chỉ cần em không rời bỏ anh, anh hứa sẽ không bao giờ động thủ với em nữa"

Trì Hoan liếc mắt nhìn anh ta, lại nhìn tới người đàn bà đang thống khổ kia, môi đỏ khẽ nhếch lên, xoay người đi tới cửa sổ sát đất.

Mùa thu gió không lớn nhưng vẫn làm bay bay mái tóc dài, Mặc Thời Khiêm đứng cách cô nửa thước. Giọng cô phảng phất phiêu tán theo làn gió, mát lạnh lại xa xăm: "Anh đi mời Dương tiên sinh kí tên đi, đau dài không bằng đau ngắn"

"Được"

Mặc Thời Khiêm bước chân đều đều trầm ổn hướng bàn trà đi tới, Tô Nhã Băng ngẩng đầu lên sững sờ nhìn anh :"Anh muốn làm gì?"

Mặc Thời Khiêm không trả lời cô, thực ra mà nói, đến cái liếc mắt cũng lười cho.

Trong nháy mắt anh bắt lấy cổ tay Dương Hạo, gương mặt vốn lác đác tang thương đột nhiên vặn vẹo dữ dội, cổ họng không nhịn được hét lên đau đớn, ngay cả luật sư đứng bên cũng không khỏi lộ ra ánh mắt đồng tình.

Mặc Thời Khiêm mặt không đổi sắc, tựa hồ trên tay chỉ xuất ra một hai phần khí lực, nhưng Dương Hạo đã đau đến toát mồ hôi lạnh.

Mạc Tây Cố mày nhíu chặt, ánh mắt phức tạp lạnh lùng nhìn người đàn ông kia, môi mỏng mím thành một đường.

Tô Nhã Băng đứng dậy, tay vịn lên bàn trà :"Dừng tay! Anh đừng làm thế!"

Mặc Thời Khiêm đương nhiên không để ý tới cô ta. Trong phòng này, có thể để anh nghe lời chỉ có Trì Hoan.

Mà cô lúc này, đang đứng tựa lưng vào cửa sổ, đưa tay nhẹ vuốt tóc :"Dương tiên sinh, tôi đáp ứng Tô tiểu thư hôm nay nhất định giúp cô ấy ly hôn thành công, vệ sĩ của tôi lại là người không hiểu rõ nặng nhẹ cho lắm, vợ không còn có thể tiếp tục tìm, chỉ là tay này phế đi thật giống như cả đời không thể lấy lại"

Trên trán Dương Hạo mồ hôi đầm đìa, từng hạt từng hạt to như hạt đậu, nhưng hắn vẫn cắn chặt răng không có nửa phân ý tứ khuất phục.

Tiếng khớp xương bị vặn trật vang lên rõ ràng. Dương Hạo thế này mới rít ra từ kẽ răng :"Tôi sẽ không ly hôn"

Tô Nhã Băng hoảng loạn mất dạng vội la lên :"Đủ rồi! Đủ rồi! Dừng tay! Dừng tay!"

"Mặc Thời Khiêm"

Chờ tới khi thanh âm của Trì Hoan vang lên, anh mới buông lỏng tay, một lần nữa đứng thẳng người, ánh mắt lãnh đạm như không. Dương Hạo đổ người xuống salon thở hổn hển, Tô Nhã Băng đã tựa trên bàn trà khóc đến không thở nổi.

Mặc Thời Khiêm thời điểm bước qua bên người cô ta, cười nhạt nhoà, giọng anh lạnh lẽo cất lên :"Tô tiểu thư, tiện nghi cô đều chiếm hết, có đôi khi kẻ rơi nước mắt lại không phải là kẻ đáng thương nhất!"

Tô Nhã Băng đại khái không ngờ tới người đàn ông này lại đột nhiên nói chuyện, nhất thời ngẩn ngơ.

"Cho dù hôn nhân không có tình yêu mà nói, cô hiến thân cho anh ta coi như đôi bên cùng thoả mãn nhu cầu, loại người như cô chỉ có qua mà không có lại, ăn cháo đá bát, dằn vặt chơi đùa người đàn ông ngu ngốc kia suốt mấy năm trời, cô cho rằng cô thủ thân như ngọc thì cô liền vĩ đại cao quý?"

Anh cười lạnh lùng, giữa hai hàng chân mày cao ngạo lại tỏ vẻ nghiền ngẫm :"Giữ mình trong sạch sao? Chính cô không trả nổi, thế nào lại không nhờ Mạc thiếu đây giúp cô trả nợ?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Chương 27. Ánh mắt định trên người cô giống như đêm đó vô tình thấy cô không khoát y phục.

Lời này cho dù là Trì Hoan nghe vào đều cảm thấy nghiêm khắc cùng lạnh lẽo, chớ nói chi tới Tô Nhã Băng. Quả nhiên nghe xong gương mặt cô ta liền tái đi, đôi môi trắng bệch không còn huyết sắc, cả thân người kịch liệt run rẩy.

Mạc Tây Cố nhíu mày nổi giận, lạnh lùng nói :"Mặc Thời Khiêm, anh câm mồm"

Mặc Thời Khiêm trái lại không thèm để ý đến cơn giận của anh ta, tầm mắt vẫn đặt trên thân hình nhỏ bé bên cửa sổ, chỉ trầm tĩnh nhìn cô dường như không có ý gì khác.

Mạc Tây Cố cũng nhìn Trì Hoan, có thể do ngược sáng, thần sắc trên gương mặt cô chợt sáng chợt tối không cách nào thấy rõ.

Trì Hoan nhìn lại, nâng môi cười :"Áo cưới, đi thử nữa hay thôi?"

Cô đứng đó, môi đỏ mọng mím lại cười nhạt, như truy vấn mà cũng như chờ đợi, lại phảng phất như có như không.

Mạc Tây Cố cổ họng giật giật không thốt nên lời.

Hai người đối mặt, một lúc lâu đều không lên tiếng.

Cuối cùng, là Tô Nhã Băng cất giọng phá vỡ cục diện :"Tây Cố, anh cùng Trì tiểu thư đi đi thôi", thanh âm nhè nhẹ, cô nhắm mắt lại nước mắt ướt đẫm gương mặt :"Chuyện của em, anh đừng nhúng tay nữa, em tự có tính toán của mình"

Mạc Tây Cố chân mày càng nhíu lại. Muốn anh mặc kệ chuyện của cô, anh không có cách nào làm được, trong lòng sẽ bất an. Lại thêm Dương Hạo vừa rồi biểu đạt tâm ý khiến anh càng hỗn loạn.

Trì Hoan sao lại không nhìn ra, lẳng lặng cầm lấy túi xách, một tay đeo túi một tay khẽ hất tóc, cô trầm thấp cười :"Tôi đoán Mạc thiếu lúc này hẳn là không có tâm tình, vậy trước hết anh cùng Tô tiểu thư xử lý cho xong, tôi tự mình đi thử áo cưới. Có điều, tôi thấy, Tô tiểu thư đây thực giỏi, khiến một người đàn ông trở nên vừa đáng thương, đáng trách lại đồng thời làm rung động một người đàn ông khác"

Tô Nhã Băng cắn môi sắc mặt trắng bệch bật thốt :"Trì tiểu thư…"

"Trì Hoan, cô đủ rồi"

Trì Hoan hơi ngừng, sau lại cười nhạt :"Tôi có nói sai sao?"

Mạc Tây Cố mặt mày âm trầm, môi mím chặt, nhìn cô hồi lâu vẫn không nói gì.

"Hôn kỳ cận kề, hai người tự giải quyết cho tốt, tôi đây tự mình đi xem. Nếu như anh muốn huỷ hôn, tôi cũng không có cách nào. Có điều, tôi là người của công chúng, trước hôn lễ lại bị thoái hôn, tôi tuyệt đối không cho phép bản thân có nửa phần tổn thất"

Ánh mắt lành lạnh xẹt qua người Tô Nhã Băng, cô nhàn nhạt tiếp tục :"Nếu anh cuối cùng vẫn kết hôn cùng tôi, như vậy, Trì Hoan tôi cũng không phải chồng Tô tiểu thư đây đầu óc có bệnh, đã thua thiệt một số tiền lớn còn bị vợ cắm sừng"

Dứt lời, cô nghiêng người đi ra cửa, biểu tình lãnh đạm :"Chúng ta đi!"

Ra khỏi phòng 1999, ánh mặt trời dịu nhẹ, gió nhẹ nhàng làm người ta khoan khoái.

Xe Ferrari màu trắng lẳng lặng nằm trong bãi đỗ xe. Trì Hoan liếc nhìn người đàn ông đang thay cô mở cửa ghế sau :"Anh cho người mang xe qua đây từ lúc nào?"

Anh nhàn nhạt đáp :"Trước khi tới"

Cô khom người lên xe, vừa thả túi xách xuống bên cạnh vừa nói :"Tới tiệm áo cưới, hôm nay tôi muốn đi thử"

Mặc Thời Khiêm đánh xe đi, từ gương chiếu hậu nhìn cô gái phía sau :"Không đợi Mạc thiếu cùng đi với cô à?"

Cô rũ mắt lười biếng đáp :"Hôn lễ có mặt là được, lần đầu mặc áo cưới lại chỉ có anh nhìn, tiện nghi cho anh nha"

Trì Hoan nói xong tự thấy có điểm không đúng. Cái chữ "lại" này… hình như đang nói tới sự việc lần trước, lúc anh nhìn cô sạch sành sanh.

Rõ thực là vạch áo cho người xem lưng, Trì Hoan ảo não nhìn ra ngoài cửa xe.

Tới tiệm áo cới bậc nhất Lan thành, Trì Hoan vừa bước vào liền có nhân viên tiếp đón :"Trì tiểu thư". Khuôn mặt hướng nàng cười lấy lòng sau đó nhìn về người đàn ông yên lặng đi sau lưng, mắt sáng lên như fan cuồng gặp được thần tượng, giọng nói khách khí mang theo nét ngượng ngùng :"Mạc thiếu, áo cưới đặt riêng cho Trì tiểu thư đã hoàn thành xong từ hai ngày trước"

Trì Hoan "…"

Cô thừa nhận Mặc Thời Khiêm anh tuấn mê người, nhưng là đã đạt tới trình độ khiến người ta đui mù từ khi nào rồi a.

Tiệm này chỉ kinh doanh những mặt hàng xa xỉ , mà nhân viên trong cửa hàng lại càng là những kẻ lão luyện tinh ranh, đã sớm luyện thành hoả nhãn kim tinh, chỉ cần nhìn qua cử chỉ cùng trang phục là có thể đoán ra thân phận người tới.

Mặc Thời Khiên thản nhiên nói :"Cô hiểu lầm, tôi không phải vị hôn phu của Trì tiểu thư, tôi chỉ là vệ sĩ của cô ấy"

"A…"

Mấy người trố mắt nhìn nhau có chút lúng túng, sau đó liền hướng Trì Hoan xin lỗi :"Trì tiểu thư, thật ngại quá!"

Trì Hoan ngược lại không quá để ý :"Đem áo cưới ra đi, thử xong tôi còn có việc"

"A, dạ được"

Áo cưới của cô là do Mạc Tây Cố mời nhà thiết kế nổi tiếng Milan đặc biệt làm riêng, tuy anh đối cô không có tình yêu nhưng nhữngđiều anh làm đều không để cô thua thiệt, huống chi cô còn có danh phận thiên kim thị trưởng.

Trì Hoan chưa từng mặc qua áo cưới, kể cả trong phim. Bộ váy này thiết kế vô cùng hoa lệ, đuôi váy trải rộng kéo dài, phải một nhóm nhân viên cùng

làm mới có thể giúp cô mặc lên, toàn bộ quá trình, Mặc Thời Khiêm an vị ở bên ngoài, ngồi trên salon chờ đợi.

Anh trầm tĩnh ngồi ở đó, cả người lộ ra vẻ anh tuấn lạnh lùng, tay khẽ lật vài trang tạp chí, chỉ dáng vẻ này thôi cũng đủ để người ta mặt đỏ tim đập nhanh.

Mấy cô gái trẻ tuổi cách đó không xa đang nghị luận.

"Quá đẹp trai, quá cực phẩm rồi, Trì Hoan sao lại tốt số vậy chứ, gả cho Mạc thiếu không nói, đến vệ sĩ tuỳ thân cũng khiến người bùng nổ thế kia"

"Tôi muốn tới làm quen, các cô nghĩ anh ấy có để ý tôi hay không?"

"Thôi bỏ đi, dẫu sao cũng chỉ là vệ sĩ, dáng dấp có đẹp cách mấy cũng không thể nhìn ra cơm áo gạo tiền không phải sao?"

"Có thể a, nếu như ngày ngày có thể ngắm nhìn gương mặt ấy, tôi đây tình nguyện ăn ít đi một bữa cơm"

"…"

Tuy là nói như vậy, cuối cùng vẫn không có ai tiến tới. Người đàn ông này mặc dù không nói một lời, cũng có thể vì anh không nói chuyện nên khiến người có cảm giác lạnh lùng xa cách, khó tiếp cận.

Cho tới khi rèm bên phòng thử đồ được kéo lên, nghe được động tĩnh Mặc Thời Khiêm theo bản năng nâng mắt. Có lẽ là mấy năm nay luôn bảo vệ bên người cô đã tạo cho anh thói quen thời thời khắc khắc đều phải để mắt, thế nên đối với cô gái này chỉ một động tĩnh nhỏ không quan trọng cũng khiến anh phản xạ có điều kiện. Một bộ váy cưới trắng tinh cứ như vậy bất ngờ in vào đôi mắt, phụ nữ mặc váy cưới luôn là thời khắc họ đẹp nhất, huống chi cô vốn dĩ đã chói lọi động lòng người.

Kiểu cách không tính là phức tạp nhưng phần ngực cúp vừa khéo ôm trọn bầu ngực mơ hồ để lộ đường cong gợi cảm, bờ vai trần hương diễm hút mắt cùng xương quai xanh quyến rũ, hoàn toàn khiến người ta quên đi vóc dáng thon nhỏ cùng khí chất sắc bén thường ngày.

Trì Hoan từ chối làm tóc, làn tóc dài đen mượt tự nhiên buông thả, tán lạn trên vai rồi rủ xuống eo thon, cả người yên lặng đứng đó.

Mặc Thời Khiêm đáy mắt không gợn sóng, chẳng qua là chăm chú nhìn cô. Đôi đồng tử cố định lại chẳng thể rời giống như đêm đó, trong lúc vô tình bắt gặp cô không mặc quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Chương 28. Không vui thì đừng lấy.

Trì Hoan nhìn anh, đối với vẻ mặt không biểu cảm này tuy cảm thấy thực bất mãn, nhưng trong lòng thế mà lại có chút thấp thỏm. Chẳng lẽ khó coi?

"Rất xấu sao?"

"Không" Mặc Thời Khiêm ánh mắt giật giật, cũng coi như là có phản ứng, thấp giọng hơi mất tự nhiên khen :"Rất đẹp!".

Trì Hoan lại cảm thấy anh qua loa lấy lệ, bĩu môi một cái :"Đẹp sao? Nếu khó coi anh cứ nói thẳng, tôi cũng đâu có làm gì anh"

Người đàn ông gác cuốn tạp chí sang một bên, từ từ đứng lên, giọng nói vẫn vậy đơn giản nói ra hai từ :"Rất đẹp!"

Anh hướng cô đi tới, nhân viên bên cạnh vô ý thức lùi lại, tay anh đặt lên bả vai cô xoay cả người cô lại đối diện với gương lớn sát đất. Trì Hoan từ trong gương ngắm nhìn chính mình, trong lòng cảm thấy hoá ra anh không có lừa, cô thực sự rất đẹp mắt.

Nhìn người xinh đẹp trong gương đáy lòng Trì Hoan có chút tiểu nhân đắc ý, cảm giác kiêu ngạo giống như mỗi đêm tắm rửa trong làn hơi nước mông lung bắt gặp thân hình nóng bỏng của mình mị hoặc như yêu tinh hắt lên mặt kính.

Nhưng tới cùng thì xinh đẹp gợi cảm đến đâu cũng có ích gì. Đã không thích, dù đẹp nghiêng nước nghiêng thành đi nữa cũng vẫn là không thích. Tóc trên cổ được vén lên, Trì Hoan ngẩn ra, lúc này mới ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng sau lưng đang luồn từng ngón tay vấn tóc cho cô, anh thản nhiên nói :"Nên bới cao lên như vậy".

Cô có chút cà lăm hỏi :"Tại sao?".

Anh thả tay, tóc dài lần nữa buông xuống, lúc này mới thuận miệng đáp :"Cổ của cô rất đẹp, nên để lộ ra"

Nhân viên đứng một bên vội cười đồng ý :"Đúng vậy thưa cô, cổ của cô thon dài lại trắng, để lộ ra sẽ xinh đẹp vô cùng, đến lúc làm tóc tôi sẽ dặn nhân viên bới tóc lên"

Trì Hoan nhìn người trong gương, lại nhìn người đàn ông phía sau, nét mặt buồn phiền tự giễu.

Bên tai bỗng vang lên giọng nói trầm thấp lãnh đạm :"Không vui không cần gả"

"Anh cảm thấy tôi không nên gả sao?"

Anh nhìn cô cách mình chỉ vài centimet, cô lại nhìn theo bóng anh thấp thoáng trong gương.

"Xét về điều kiện, Mạc thiếu trong giới phú hào đích xác là lựa chọn tốt nhất, nhưng anh ta không yêu cô, trên đời không thiếu nhất là đàn ông, luôn có người so với anh ta đáng giá hơn"

Trì Hoan bật cười :"Đàn ông nhiều như vậy nhưng tôi còn chưa thấy qua mấy ai đáng giá gả"

Vừa nói vừa quay lại hướng phòng thử đồ :"Tôi thử xong rồi, rất đẹp, rất vừa người, không có vấn đề gì"

"A" nhân viên tiệm có chút ngoài ý muốn, vẫn cẩn thận hỏi lại :"Tiểu thư không có ý kiến gì sao, còn tới một tháng nếu cô muốn sửa chỗ nào vẫn kịp thời gian"

Trì Hoan đầu cũng không ngoái lại :"Không có, không cần"

Đổi lại trang phục, cô nhận lấy túi xách nhân viên đưa tới, mang lại giày cao gót đi ra cửa :"Nhiệm vụ hoàn thành, giờ về nhà thôi!"

Vào trong xe Mặc Thời Khiêm cất giọng hỏi :"Về phòng luôn sao?"

"Vậy thì đi ăn trưa rồi về ngủ, ăn đồ ăn nhanh nhiều quá, chán rồi"

Anh ngước mắt nhìn lại :"Buổi chiều cùng buổi tối cô không ra ngoài sao?"

"Không, có chuyện tôi sẽ gọi, sau khi đưa tôi về anh có thể nghỉ, có thể ở cùng vị hôn thê của anh, nhưng mà anh thực sự có vị hôn thê sao?"

"Ừm"

"Sao tới giờ tôi chưa từng thấy qua, mà anh như vậy, có lúc nào bồi cô ấy sao?"

Chẳng phải thời gian của anh hầu hết đều theo bên người cô hay sao.

Mặc Thời Khiêm thản nhiên trả lời :"Cô ấy ở sát vách nhà tôi, khi còn bé đã cứu tôi một mạng, lớn lên tự nhiên trở thành vị hôn thê của tôi thôi, chờ cô ấy tốt nghiệp tôi liền cầu hôn"

Tự nhiên sao? Đúng vậy a, thanh mai trúc mã đẹp như thế.

"Cô ấy học đại học?"

"Năm tư"

"Ồ! Cô ấy rất đẹp sao?"

Mặc Thời Khiêm một lúc lâu sau mới lên tiếng :"Cũng được"

Ánh mắt cô chuyển một vòng :"Chỉ thường thường, mà anh nhưng là vì cô ấy có thể cự tuyệt rất nhiều người"

"Bởi vì tôi đối với mấy người đó không có hứng thú"

Trì Hoan :"…"

Buổi tối Trì Hoan ở nhà một mình. Cô ngồi trên thảm trong phòng ngủ, dựa lưng vào mép giường, đầu cúi xuống lật lật sách, căn phòng chìm trong yên tĩnh chỉ có tiếng hô hấp cùng tiếng trang giấy chuyển động. Ipad bên cạnh đột nhiên vang lên âm thanh thông báo, cô đưa tay mở lên kiểm tra, chờ thấy rõ ràng nội dung email, mắt nheo lại không chút do dự gọi cho Mặc Thời Khiêm :"Là anh gửi?"

"Ừ"

"Tới đón tôi"

"Được"

Nửa tiếng sau, xe đưa Trì Hoan dừng trước tầng một tiểu khu cao cấp.

"Anh chắc chắn cô ta ở đây?"

"Gửi email rồi thuận tiện tra một chút"

Trì Hoan nhìn phía ngoài cửa xe lạnh giọng nói :"Cô ta cùng Dương Hạo kết hôn xong cũng không có đi làm, tự xưng xuất thân bần hàn, thế nào có thể thuê được căn hộ đắt tiền như vậy"

Yên tĩnh ngắn ngủi trong chốc lát, giọng nam mới trầm tĩnh trả lời :"Là căn hộ đăng kí dưới tên Mặc thiếu"

Trì Hoan cắn chặt môi, miệng cười nhưng nét cười không đạt tới đáy mắt :"Nhanh chóng tiến tới như vậy mà còn chưa có mở miệng nói là huỷ hôn với tôi đấy".

Cô cũng từng nghĩ qua, nếu như sau sự kiện ly hôn hôm nay Mạc Tây Cố quyết định cùng cô huỷ bỏ hôn ước, cùng Tô Nhã Băng quay lại vui vui vẻ vẻ ở bên nhau, thì Trì Hoan cô quả thực vẫn không có cách nào đối mặt.

Mặc Thời Khiêm nhìn gương mặt nửa sáng nửa tối đằng sau qua kính chiếu hậu, nhàn nhạt hỏi :"Còn muốn lên không?"

"Không đi, về nhà" ánh mắt trở nên lãnh mạc, cô lạnh giọng mỉa mai :"Cô ta không phải ước gì được xuất hiện công khai, không tiếc bị công chúng mắng chửi là tiểu tam cũng muốn bôi đen Trì Hoan tôi cho Mạc Tây Cố thấy hay sao, tôi thành toàn cho cô ta"

Thân là thiên kim thị trưởng, cô đương nhiên quen biết không ít nhân vật trong giới chính trị, mà họ tự nhiên cũng vui vẻ giúp cô làm vài chuyện nhỏ.

Mà đại minh tinh như cô có giao hảo với vài phóng viên cũng là chuyện thường tình.

Mặc Thời Khiêm thản nhiên nói :"Công khai quan hệ của Mạc thiếu cùng Tô Nhã Băng, đại tiểu thư, cô đây là không cần đám cưới nữa hay sao?"

Trì Hoan hơi ngẩn ra, sau lại từ từ lắng đọng lại. Qua rất lâu cô mới hỏi lại một câu :"Chuyện lần trước Dương Hạo giả mạo tài xế tới đón tôi anh đã điều tra ra chưa?"

"Mạc thiếu đại khái là không liên can, anh ta không biết gì hết"

"Cho nên thực sự là do tôi xui xẻo hay sao?"

Mặc Thời Khiêm lại trầm mặc mấy giây mới nói :"Tôi điều tra theo dõi, đêm đó sau khi cô gọi điện thoại, Mạc Tây Cố đúng là ra khỏi phòng bệnh của Tô Nhã Băng chuẩn bị đi đón cô, sau đó Dương Hạo thừa dịp bảo an đi gọi y tá lẻn vào phòng bệnh gây tranh chấp, Mạc thiếu thế này mới vội vàng quay lại"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Chương 29. Hôn kỳ tổ chức sớm đi.

Trì Hoan mím môi nhìn chằm chằm đôi mắt trong gương chiếu hậu :"Anh còn không có nói ra kết luận ?"

Mặc Thời Khiêm thản nhiên :"Dương Hạo rời phòng bệnh lập tức đi tới bãi đỗ xe. Thực sự là hắn có đậu xe ở trong bãi cho nên không có cách nào khẳng định Tô Nhã Băng đã tiết lộ tin tức của cô, sau đó thì như Mạc thiếu đã nói, hắn vừa vặn đụng phải tài xế"

Trì Hoan tròn mắt, thật lâu mới hỏi :"Vậy anh cảm thấy chuyện này thế nào?"

Người kia kéo khoé miệng tạo thành độ cong vô cùng nhỏ :"Tôi xưa nay chưa từng tin những chuyện quá trùng hợp"

Ban đêm gió mát phất phơ thổi tung lá khô bên đường.

Trì Hoan ngồi trong xe nhìn nhìn một hồi mới nói :"Chúng ta trở về"

Không có chuyện gì đặc biệt Mặc Thời Khiêm sẽ không theo cô lên phòng. Dừng bên cạnh xe anh vẫn lãnh đạm khách khí :"Nếu đại tiểu thư không có việc gì nữa tôi đi về trước"

Trì Hoan nhìn vào đôi mắt lạnh lùng thâm sâu của anh khẽ gọi :"Mặc Thời Khiêm"

Anh không trả lời chỉ ngước mắt lên nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh.

"Tôi vẫn biết anh ta đối với Tô Nhã Băng chỉ tồn tại sự thương hại cùng không cam lòng, nhưng giờ tôi mới ngộ ra là anh ta mãi cũng không thể thoát khỏi thứ tình cảm ấy"

Giọng cô lẳng lặng phiêu tán trong gió, vẻ mặt có chút mê mang.

Mặc Thời Khiêm đã gặp qua nhiều dáng vẻ của cô, duy chỉ có vẻ mê mang này là hiếm khi thấy, bởi cô luôn biết mình muốn gì.

"Dựa vào đâu mà cô nghĩ vậy?"

Trì Hoan liếc anh, sau đó thu hồi tầm mắt nhìn ra phía xa xa, gió thổi bay mái tóc của cô, vài sợi bướng bỉnh rơi trên khuôn mặt, trên gò má trắng nõn.

Cô cúi đầu :"Tôi về ngủ đây"

Mặc Thời Khiêm thu lại biểu tình, không hỏi nhiều, giọng nói vẫn như thường đáp :"Được, tạm biệt"

Trì Hoan xoay người lên lầu, cô đi rất chậm, trong tay cầm túi xách, tóc dài theo gió tung bay. Mặc Thời Khiêm đứng lặng tại chỗ, chỉ có ánh mắt tĩnh mịch đuổi theo bóng lưng đã đi xa, môi mỏng khẽ nhếch. Cô đây là không muốn để người khác biết trong lòng mình có tâm sự sao.

Ba ngày liền Trì Hoan đều ở lì trong nhà không ra ngoài. Cô cho Mặc Thời Khiêm nghỉ ngơi cũng không đi tìm Mạc Tây Cố, thậm chí cũng không gọi điện cho anh. Dĩ nhiên, Mạc Tây Cố cũng không tìm cô.

Cô vốn không phải là người trầm tĩnh, thế nhưng lần này lại chỉ ở nhà đọc sách, thuận tiện đem kịch bản được quản lý gửi đến cũng đọc qua một lần. Đến giờ cơm thì liền gọi giao hàng, đến khi chán thì trực tiếp gọi cho đầu bếp Trì gia làm cơm mang tới. Thời gian trôi qua cũng coi như nhàn nhã thoải mái.

Cho tới chạng vạng tối ngày thứ ba, chuông cửa đột nhiên vang lên, cô nghĩ là người giúp việc đem cơm tới liền cầm sách trong tay đi ra mở cửa :"Sao hôm nay tới sớm như vậy, không phải tôi nói 6 giờ…"

Âm thanh im bặt đi, bởi vì trước mặt cô bây giờ không phải người giúp việc như mọi ngày mà là Mạc Tây Cố. Biểu tình trên mặt Trì Hoan lạnh lẽo đi vài phần, sau đó lại cười cười :"Không gọi báo trước đã tới, xem ra anh đã ra quyết định"

Mạc Tây Cố nhìn cô giọng có chút khàn :"Không mời tôi vào nhà sao?"

"A, đương nhiên, mời vào"

Vừa nói Trì Hoan vừa nhường ra một bên cho anh đi vào. Mạc Tây Cố tới trước ngưỡng cửa đổi giày, tầm mắt liếc thấy đôi dép nam hơi khựng lại, bên này Trì Hoan đã mở tủ giày cầm ra một đôi mới đưa tới "Dùng đôi này đi, còn mới nguyên"

Trên kệ giày có hai đôi của nữ, chỉ có một đôi của nam. Mạc Tây Cố vừa đổi giày vừa nhàn nhạt hỏi :"Đôi này của Mặc Thời Khiêm sao?"

"Ừm"

"Anh ta thường ra vào nhà cô à?"

"Cũng coi như thường xuyên"

Rõ ràng là câu trả lời trong dự liệu, thậm chí sự tình quá rõ ràng không cần suy nghĩ, nhưng Mạc Tây Cố vẫn không nhịn được hỏi nhiều một câu, chờ anh thay xong giày ngồi ở ghế salon, Trì Hoan đã pha trà ngon bưng tới.

"Anh thích uống trà, đây là tôi cố ý lén lấy từ chỗ cha tôi, hẳn là lá trà thượng hạng đi"

Mạc Tây Cố nhìn cô ngũ quan tinh xảo, bởi vì ở nhà mà không dính chút phấn son, không trang điểm khiến gương mặt cô nhìn qua đáng yêu như một cô bé, tóc dài buộc lỏng trông có vài phần tuỳ ý mà duy mỹ.

Nhà cô bày trí đơn giản sạch sẽ ngoài sức tưởng tượng của anh, không phải toàn màu hồng như anh nghĩ, càng không có chuyện quần áo vứt lung tung cùng rác rưởi, chén đũa bẩn. Trì Hoan một tay chống đầu nhìn anh quan sát xung quanh cười nói :"Hàng ngày đều có giúp việc theo giờ qua quét dọn, tôi cũng không thích nơi ở quá lộn xộn"

Mạc Tây Cố ánh mắt cuối cùng đặt lên người cô :"Trì Hoan"

Cô một thân đồ ở nhà nhàn nhã, váy len mỏng mùa thu đơn giản, khoác áo lông ngồi đối diện với anh tạo cho người ta cảm giác lười biếng nhàn nhã.

Thanh âm trở nên khàn khàn nhưng rõ ràng :"Chúng ta đổi hôn kỳ lên trước thời hạn đi"

Trì Hoan ngây ngẩn cả người :"Trước thời hạn? Tại sao?"

Người đàn ông nhìn ánh mắt cô giọng nói phảng phất như dụ như hoan :"Cô không muốn gả cho tôi sao?"

Trì Hoan chậm rãi gật đầu :"Gả"

"Như vậy tôi lập tức cho người an bài hôn lễ"

"Tại sao phải nhanh như vậy?"

Mạc Tây Cố lại nhìn cô một lúc lâu mới thản nhiên nói :"Cô không phải từng nói thời gian tuỳ tôi cân nhắc sao, tôi đã nghĩ kỹ, chúng ta kết hôn sau đó cùng đi châu Âu du lịch"

Dừng một chút anh lại bổ sung :"Mấy năm nay chúng ta chưa từng cố gắng chung đụng, thừa cơ hội này bồi dưỡng tình cảm"

Cô hơi nhíu mày :"Còn Tô Nhã Băng?"

Anh rũ mắt che đi tia sắc bén vừa loé lên, giọng điệu lãnh đạm :"Cô ấy sẽ quay về Mỹ, tôi để người bên kia giúp cô ấy tìm việc, cũng thay cô ấy liên hệ luật sư chuyên nghiệp giải quyết việc ly hôn"

Trì Hoan cười một tiếng :"Tôi cho là anh biết cô ta vì anh thủ thân như ngọc nhiều năm như vậy, thế nào cũng sẽ cùng tôi huỷ bỏ hôn ước để nối lại tình xưa, dù cho có khó khăn đến mấy cũng vượt qua"

Mạc Tây Cố nhìn cô, miệng cười nhưng mắt lạnh đến thấu xương :"Trì Hoan, cô không nên hiểu lầm"

Nghe vậy ánh mắt cô liền trở nên chuyên chú, cũng không liên tiếng, chẳng qua là nghiêng đầu nhìn anh.

"Nhã Băng là mối tình đầu của tôi, cũng là người phụ nữ duy nhất tôi yêu"

Thanh âm của anh nghe vào rất thanh lãnh vô cùng :"Chẳng qua quả thực giống như cô đã nói, nếu ở bên cô ấy cái giá phải bỏ ra quá lớn, mẹ tôi tuyệt đối không cho phép, toàn bộ Mạc gia cũng không cho phép, cả tình thế cùng thực tế đều không cho phép, huống chi tôi bây giờ không phải thiếu niên mới biết yêu, có thể vì một người phụ nữ liền buông tha hết thảy quyền thế địa vị"

"Cho nên anh buông tha cho cô ta?"

Mạc Tây Cố nhìn cô giễu cợt :"Chẳng lẽ cô rất chờ mong tôi vì cô ta mà huỷ bỏ hôn ước?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chương 30. Không giống nụ hôn trong mơ.

Trì Hoan lắc đầu một cái, cười khẽ :"Tôi cho rằng dù thế nào anh cũng từng thống khổ khi cô ấy ra đi"

Khi cô vừa bắt đầu theo đuổi anh cũng là lúc anh cùng Tô Nhã Băng bị Mạc phu nhân chia rẽ, cô thấy rõ ràng suốt một thời gian dài anh đắm chìm trong men rượu, trở nên nóng nảy tồi tệ.

Mạc Tây Cố bình thản nói :"tôi đồng ý với cô sau khi kết hôn sẽ không qua lại với cô ấy nữa, cũng không nuôi đàn bà khác bên ngoài, tôi nói được làm được, chuyện này cô không cần phải lo lắng"

"Nhưng anh đến cùng vẫn không cho tôi lí do, rốt cuộc tại sao hôn kỳ lại phải tổ chức sớm?"

Mạc Tây Cố dung một đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn cô hồi lâu mới giật giật cổ họng :"Kết hôn rồi sẽ không thay đổi được gì nữa"

Không thay đổi được gì là ý tứ như thế nào?

Trì Hoan nhìn gương mặt anh tuấn lãnh đạm trước mắt, chẳng phải là vì sợ, sợ rằng bản thân sẽ dao động hay sao.

Cô gật đầu một cái :"Lý do này tôi chấp nhận, dù thế nào cũng không thể trao cơ hội cướp chồng cho người phụ nữ khác có đúng hay không?", nói đoạn cô hơi ngừng, mím môi cười :"Như vậy , cô Tô có phải cũng nên dọn khỏi căn hộ đăng kí dưới tên anh hay không? Chẳng may bị phát hiện, tất cả mọi người đều khó coi"

Mạc Tây Cố mặt mày lập tức trầm xuống, khí tức u ám âm lãnh lan tràn khiến căn phòng trở nên ngột ngạt, trong nháy mắt cơ hồ Trì Hoan đã nghĩ anh ta sẽ nổi giận, nhưng không.

Mạc Tây Cố thanh âm kiềm nén :"Nơi đó tuy là nhà của tôi nhưng đã bỏ không rất lâu rồi, Nhã Băng cô ấy không có nơi ở, tạm thời để cô ấy ở đó đi", ánh mắt lại sâu thêm một tầng, anh nói tiếp :"Tôi chưa từng qua đêm ở đó, cũng không cùng cô ấy phát sinh quan hệ"

Trì Hoan cong môi cười :"Tôi tin anh"

Mạc Tây Cố khẽ động mắt, cười nhẹ hỏi cô :"Thật sự tin tưởng?"

"Tôi lựa chọn tin tưởng anh"

Lựa chọn tin tưởng, bốn từ này sao anh không nghe ra thâm ý vi diệu trong đó.

Ánh chiều tà xuyên qua rèm cửa sổ phủ lên người cô quầng sáng màu cam nhạt nhoà, phảng phất như là viễn cảnh trong phim, đẹp đẽ mà duy mỹ.

Mạc Tây Cố nhìn cô, bỗng thấy động lòng, anh đứng dậy đi về phía cô đang ngồi, hai tay chống lên sofa, từ trên cao nhìn xuống, âm thanh thật trầm :"Ngày đó ở bar Ôn Hải, là em muốn đem chính mình giao cho tôi sao?"

Trì Hoan không nghĩ tới anh đột nhiên nhắc lại chuyện này, vô thức đưa tay bó gối, cúi đầu mơ hồ nói "Ừ, ngày đó tôi có chút say"

"Em bị bỏ thuốc?"

Trì Hoan chột dạ lại có mấy phần hốt hoảng :"Lúc ngâm suối nước nóng, có lẽ là bưng nhầm ly, Mặc Thời Khiêm đã thay tôi giáo huấn kẻ đó rồi"

Ánh mắt cô chớp động, vừa nhìn liền nhận ra cô đang nói dối. Nhưng Mạc Tây Cố cũng không tiếp tục truy vấn, anh cho là cô vốn định bỏ thuốc anh, chẳng ngờ chính mình lại uống nhầm, hơn nữa người như Mặc Thời Khiêm sao có thể để cô xảy ra chuyện như vậy.

Mạc Tây Cố đột nhiên đưa tay nâng cằm cô lên, hô hấp ấm áp nhàn nhạt phả xuống :"Cho nên em nguyện ý đem chính mình giao cho tôi thật sao?"

Trì Hoan nhìn gương mặt tuấn tú mị hoặc gần trong gang tấc, đầu óc trở nên trống rỗng, cơ hồ là cắn răng nói :"Dĩ nhiên! Chúng ta sắp kết hôn rồi"

Người đàn ông nâng cao cằm của cô sau đó cúi đầu, muốn hôn lên.

Trì Hoan không tránh né cũng không ngượng ngùng nhắm mắt, cả người cứng ngắc như lâm vào đại địch, tay siết chặt ghế salon.

"Keng"

Tiếng chuông cửa thanh thuý vang lên, cô đột nhiên dùng sức đẩy Mạc Tây Cố trên người, chờ anh kịp phản ứng thân mình người kia đã tới trước cửa :"Người giúp việc mang cơm tới rồi, tôi đi mở cửa"

Mạc Tây Cố nhìn cô chạy trối chết, ánh mắt thâm trầm, trong lòng không nói ra được là cảm giác gì, phảng phất có chút mất mác.

Cô phí hết tâm tư muốn giao mình cho anh, thế nhưng tới khi anh thực sự muốn hôn cô, cô lại không cảm giác vui mừng cùng mong chờ như trong tưởng tượng, thậm chí có chút không thích ứng cùng sợ hãi.

Người giúp việc tới đưa cơm nhìn cô sắc mặt trắng bệch quan tâm hỏi :"Đại tiểu thư, người có chỗ nào không thoải mái sao?"

"Không có gì, Tây Cố đang ở đây, ông về trước đi"

Trì Hoan không để cho người giúp việc đi vào, nhận lấy hộp giữ nhiệt liền đóng cửa lại quay về ghế salon, đặt hộp thức ăn lên bàn trà hỏi anh :"Tây Cố, anh ăn tối chưa?"

Anh nhìn cô tỉnh rụi trả lời :"Chưa"

Tay cô mở hộp giữ ấm vừa nói :"Tôi không biết anh tới nên chỉ chuẩn bị một phần"

Mạc Tây Cố ngắt lời cô :"Đã mấy ngày không ra ngoài rồi?"

"Ừ"

"Có thể cùng tôi ra ngoài ăn bữa cơm không?"

Trì Hoan mở miệng muốn đáp ứng nhưng thế nào cũng không nói ra lời, cổ họng như bị chặn lại. Qua một lúc lâu cô buông mắt :"Tôi hôm nay không muốn ra ngoài, anh đi đi"

Lạt mềm buộc chặt sao, Mạc Tây Cố nhìn cô nhàn nhạt suy tư. Mấy ngày rồi cô không tìm anh, điện thoại không gọi một cuộc, tin nhắn cũng không gửi một cái, cho dù là bây giờ anh chủ động tới tìm cô cũng không có nhiệt tình như trong dĩ vãng, thậm chí bữa cơm cũng từ chối cùng anh. Nhìn cô hơi nghi

ngờ anh liền chất vấn :"Cô lại phát cáu gì vậy Trì Hoan?"

Cô ngẩng đầu nhìn anh :"Ngày mai tôi sẽ tới tìm anh"

Anh lại nhìn cô chằm chằm một hồi :"Được, tôi về đây, không chậm trễ cô ăn cơm"

Trì Hoan buông lỏng, gương mặt lộ ra nụ cười anh quen thuộc :"Tôi tiễn anh"

Mạc Tây Cố ừ một tiếng, hai người một trước một sau đi ra ngoài cửa. Xuống lầu, bên ngoài mặt trời đã khuất núi, đêm tối bao phủ, Trì Hoan nhìn anh lên xe mới giơ tay tạm biệt :"Đi đường cẩn thận, mai gặp"

Cô đang muốn lui về sau ai ngờ người đang ngồi trên xe lại vòng vo đi xuống, kéo tay cô cúi đầu muốn hôn. Trì Hoan ngẩn ra, theo bản năng nghiêng mặt tránh né, cánh môi anh rơi xuống má cô.

Mạc Tây Cố giơ tay vuốt tóc cô :"Ngày mai gặp"

Trì Hoan gượng cười :"Được, hẹn gặp sau"

Anh trở lại xe, nổ máy sau đó rời đi, cuối cùng biến mất trong tầm mắt.

Ý cười trên mặt đã tắt, cô giơ tay chậm rãi vuốt chỗ tóc kia, sau đó từ từ ngồi thụp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cần tôi ôm cô không?

Cô ngồi mãi tới khi máu toàn thân như ngừng lại, cả người tê dại, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu. Có bóng người cao lớn phủ lên người cô, đôi chân thon dài thẳng tắp, nhìn lên thêm một chút là gương mặt tuấn mĩ lạnh lùng.

Mặc Thời Khiêm một tay đút túi quần, từ trên cao nhàn nhạt nhìn xuống khiến Trì Hoan cảm thấy bản thân rất chật vật, không biết giấu mình vào đâu. Cô luống cuống muốn đứng lên, nhưng không ngờ vì mình đã ngồi lâu tới mức đôi chân bị tê liệt, đứng không vững liền lảo đảo muốn ngã. Đúng lúc này, một đôi tay vững vàng đỡ lấy hông cô, giọng nói từ tính vang lên bên tai :"Cần tôi ôm cô đi lên không?".

Mấy năm nay, Mặc Thời Khiêm đã ôm cô không ít lần. Trì Hoan bám lấy tay hắn, vừa lê bước chậm chạp vừa nói: "Anh dìu tôi qua băng ghế bên kia ngồi một lúc là được rồi".

Mặc Thời Khiêm cúi đầu nhìn động tác của cô, cuối cùng vẫn là đưa tay ôm ngang cô lên, sải bước đi về phía băng ghế, chỉ để lại cho Trì Hoan nửa bên gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng.

Cô nhìn hắn, thầm nghĩ, cho dù là cận vệ thì ôm ấp kiểu này có phải quá thân cận rồi không, cô chỉ là tê chân chứ đâu phải bị thương nặng đến nỗi không đi nổi.

Hắn không biết suy nghĩ trong đầu Trì Hoan, đặt cô lên ghế, lại nhìn cô gái nhỏ đang cúi đầu bóp chân. Vừa xoa nắn vừa ngẩng đầu hỏi: "Anh tới muộn thế này là có chuyện gì muốn nói?".

Băng ghế dài yên vị dưới gốc cổ thụ đã trăm năm tuổi, ánh đèn đường xuyên qua tầng tầng tán lá trở nên ảm đạm, le lói rơi trên thân mình hai người từng vệt sáng.

Mặc Thời Khiêm nhớ tới vừa nãy có chiếc Lamborghini vụt qua, ánh mắt híp lại: "Hai người đã quyết định chưa?".

Trì Hoan lần nữa cúi đầu ấn ấn lên chân mình, nhẹ giọng đáp: "Đã xong, anh ấy đến tìm tôi nói muốn sớm một chút cử hành hôn lễ".

Không khí trở nên ngưng đọng, giọng hắn phẳng phất như không có gì bất ngờ, trầm thấp mà lạnh nhạt hỏi: "Tổ chức hôn kỳ trước dự định sao?".

"Tôi đồng ý"

Hắn ừ một tiếng, ý cười thật đạm mạc: "Xem ra tôi có thể kết thúc công tác trước thời hạn rồi".

Ngay từ lúc cô cùng Mạc Tây Cố định ra hôn kỳ, hắn trong lúc vô tình nghe được đã nói với cô sẽ kết thúc hợp đồng sau khi cô kết hôn. Giờ nghĩ lại, cô hơi nhíu mày nhưng cũng không có biểu hiện gì.

Trì Hoan lại hỏi hắn: "Anh tới tìm tôi có chuyện gì không?"

“Không quan trọng nữa!”

Không phải là không có chuyện mà đã là chuyện đó cũng không cần thiết nữa rồi.

“Tây Cố nói Tô Nhã Băng đã dọn ra khỏi căn hộ kia, là thật sao?”.

“Tôi cho là Mạc thiếu nói gì cô cũng đều tin”.

Cô cau mày đáp: “Anh tới nên tôi thuận miệng hỏi thôi”.

“Ừ, đã dọn ra rồi, anh ta không lừa cô.”.

Trì Hoan gật đầu một cái, chân cũng gần như khôi phục lại cảm giác, cô muốn đứng dậy về nhà, nói với hắn: “Tôi về ăn cơm, anh nếu không còn chuyện gì thì cũng về đi thôi”.

Nói xong cô liền vòng qua hắn muốn đi.

“Đại tiểu thư!”.

Cô quay đầu lại: “Còn có chuyện gì?”

Ánh mắt người đàn ông thâm thuý mà bình lặng, cất giọng vô cảm: “Ngày cô kết hôn tôi sẽ không tới, nên nếu có cần tôi chuẩn bị thuốc cho đêm động phòng thì nói trước một tiếng”.

Gió đêm thổi tới đung đưa những tán cây xào xạc.

Ánh mắt Trì Hoan cứ như vậy rơi trên người hắn. Mặc Thời Khiêm hơi cúi đầu, giọng không đổi: “Nếu cần thì gọi cho tôi, không còn chuyện gì nữa, tôi về đây”.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trì Hoan còn chưa ra cửa Mạc Tây Cố đã tới. Cô trang điểm đơn giản rồi cùng anh ra ngoài.

Xuống dưới lầu, Mạc Tây Cố thân sĩ kéo cửa xe giúp cô, cô mỉm cười : “Không phải đã dặn để em qua chỗ anh sao?”.

Người đàn ông nở nụ cười nhu hoà: “Đó là em nói, tôi cũng chưa từng đồng ý để em đi”.

Cô cúi đầu thắt dây an toàn, lại nghiêng đầu nhìn anh: “Chuẩn bị đưa em đi đâu đây, anh đã sắp xếp xong rồi sao?”.

Mạc Tây Cố lái xe đi, thuận miệng đáp: “Đi xem phòng tân hôn”.

Cô ngẩn ra: “Phòng tân hôn?”.

Người kia liếc cô cười cười: “Sau khi kết hôn em không muốn chúng ta sống riêng sao?”.

“Ồ…đĩ nhiên là có” – Cô đưa tay vuốt ấn đường: “Chẳng qua là anh chưa từng đề cập tới, nên có hơi bất ngờ”.

Mạc Tây Cố vịn vô lăng, mắt tập trung lái xe: “Vậy có phải vì chúng ta chưa từng thân mật nên hôm qua em không quen?”.

Trì Hoan bất giác nắm chặt tay, ánh mắt cũng buông xuống: “Có chút chút”.

Phòng tân hôn là ở căn biệt thự của Mạc Tây Cố, vị trí cùng cảnh sắc đều rất tốt, tuy không lớn nhưng hai người ở vừa đủ ,lại thêm phần ấm cúng.

Trì Hoan đứng tại khuôn viên, chắp tay đầy mơ ước nói: “Em muốn nuôi một con chó, lại thêm một con mèo, Tây Cố, anh có thích thú cưng không?”.

Mạc Tây Cố một thân tây trang màu xám, ưu nhã lịch thiệp, anh nhàn nhạt nhìn gương mặt tràn đầy nụ cười của cô, thản nhiên đáp: “Không ghét, em thích thì cứ nuôi đi”.

Cô bởi lời này hướng anh nở nụ cười : “ Là anh nói đó nha, đợi đi châu Âu về chúng ta liền qua cửa hàng chọn”.

Mạc Tây Cố ngắm nụ cười xinh đẹp kia, yết hầu lên xuống hồi lâu, nói: “Được”.

Giờ phút này trong lòng anh thấy cùng một người phụ nữ như vậy chung đụng cả đời cũng không hẳn là việc quá khó khăn.

Trên đời này biết bao người công thành danh toại cuối cùng đánh mất cả tình cảm chân thành.

Cách hôn lễ chỉ còn một tuần nữa…

Mạc Tây Cố đối với Trì Hoan biểu hiện vô cùng kiên nhẫn, thậm chí còn tặng cô một bó hoa hồng đỏ thắm vào ngày hai người đi chọn nhẫn cưới.

Trì Hoan ôm hoa, gương mặt trắng nõn tinh xảo dường như lây nhiễm sắc hoa mà trở nên nhàn nhạt ửng đỏ, cô mân môi cười : "Cảm ơn".

Mạc Tây Cố thực ra hiếm khi nào thấy được dáng vẻ nhu nhược nhỏ bé này, trong lòng chợt động liền cúi đầu hỏi cô: "Không có thưởng sao?".

Cô ngẩn ra rồi ôm hoa, nhón chân hôn nhẹ lên má anh một cái, sau đó liền lui về phía sau hai bước ngửa mặt lên cười: "Đợi em chút, em mang hoa lên cắm vào bình sau đó có thể đi rồi". Nói đoạn thật nhanh rời đi.

Mạc Tây Cố nhìn bóng lưng kia, khoé miệng khẽ kéo lên một đường cong nhỏ.

Trì Hoan tìm được một cái lọ, cẩn thận đem hoa cắm vào, đúng lúc này di động của Mạc Tây Cố liền vang lên, anh nhíu mày, đi ra ban công nhận điện thoại: "Chuyện gì?".

Đầu bên kia, thanh âm trợ lý có chút vội vàng: "Chúng tôi vừa nhận được tin tức của Tô tiểu thư…Là Dương Hạo gọi tới, hắn ta nói… Tô tiểu thư tự sát, bảo anh tới cứu cô ấy…"

Tự sát…

Mạc Tây Cố ánh mắt lạnh lẽo, thanh âm càng trở nên doạ người : "Tự sát? Mẹ tôi không phải đã đảm bảo chỉ cần tôi kết hôn sẽ không động đến Nhã Băng nữa hay sao?".

Trợ lý có chút khó trả lời: "Hình như là… Phu nhân cố ý lừa Tô tiểu thư cùng Dương Hạo ở chung một chỗ, còn hạ thuốc bọn họ, ý muốn… nhưng không ngờ Tô tiểu thư phản ứng kịch liệt, dùng dao gọt trái cây cắt cổ tay tự tử."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Làm gì mà hưng phấn như cắn phải thuốc vậy?

Cắt cổ tay…

Mạc Tây Cố siết chặt tay như muốn bóp nát điện thoại, âm thanh lãnh trầm tới mức tận cùng: "Anh đánh xe qua đưa cô ấy tới bệnh viện, tôi lập tức tới".

"Anh chớ vội, tôi đã gọi xe cứu thương rồi, hẳn là rất nhanh sẽ tới"

Mạc Tây Cố bẻ gãy điện thoại, bước dài trở lại phòng khách. Bên kia Trì Hoan đã cắm xong hoa, vừa ngẩng đầu đã bắt gặp gương mặt anh âm u chưa tan, cô ngây ra đó nhìn anh nói lỏng cà vạt, nhẹ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện?".

Người đàn ông mi tâm đầy lệ khí đang cố gắng kiềm chế bản thân, thanh âm trầm khàn: "Công ty có việc gấp. Anh phải qua xử lý". Anh nhắm mắt lại thở dài: "Hôm nay không đi chọn nhẫn cùng em được rồi".

Trì Hoan dài giọng ồ một tiếng: "Không sao đâu, việc công ty quan trọng hơn, anh đi đi".

Mạc Tây Cố qua loa lấy lệ ừ một tiếng liền nhanh chóng xoay người rời đi.

Căn hộ trở nên trống trải, chỉ còn cô một mình một người, không gian yên tĩnh đè nén, Trì Hoan đưa tay lên mặt, ngón tay đẫm nước mắt, hoa hồng trong lọ vẫn tươi đẹp đỏ au.

….

Tới chạng vạng tối, Trì Hoan gọi điện cho Mạc Tây Cố nhưng gọi hai lần đều không ai bắt máy. Cô ngồi trên sân thượng nhìn trời chiều như có điều suy nghĩ. Mãi tới khi tia sáng cuối cùng cũng tắt, cô mới cầm điện thoại di động lên gọi một phần đồ ăn nhanh, sau đó đứng dậy vào phòng.

Sáng hôm sau Trì Hoan nhận được một cuộc gọi từ số lạ, cô vừa nhấp trà vừa hỏi : "Ai vậy?".

-"Trì Hoan phải không?".

Là giọng phụ nữ vô cùng cao ngạo.

-"Không biết rõ thì cô gọi cho tôi làm gì?"

Người bên kia tựa hồ rất không hài lòng thái độ của cô, dừng một chút mới nói: "Tôi là bạn Tây Cố, bây giờ đang ở quán cà phê cạnh nhà cô, cô xuống đây đi".

Trì Hoan kéo kéo khoé môi: "Tôi chưa gặp cô bao giờ, cũng không quen biết cô, cô nói cô là bạn của Tây Cố thì tôi phải tin cô hay sao?".

Người bên kia khẽ cười lạnh một tiếng :"Tôi là Thẩm Tiếu, cô chưa từng nghe qua cái tên này sao?".

Thẩm Tiếu.

Trì Hoan biết cô ta, là bạn chung của Mạc Tây Cố và Tô Nhã Băng, sau khi Tô Nhã Băng xuất ngoại, cô ta cũng đi Ireland du học.

"Tiệm cà phê phải không? Chờ tôi".

….

Mười lăm phút sau, Trì Hoan tới, cô bình tĩnh gọi đồ uống sau đó mới ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đối diện : "Tìm tôi có chuyện gì?".

Tuổi tác của Thẩm Tiếu cùng Mạc Tây Cố tương đương, cô ta lớn hơn cô mấy tuổi, ăn vận trang điểm thành thục hơn cô rất nhiều, đặc biệt là hôm nay tô môi đỏ thẫm, quả là một mỹ nhân bốc lửa.

Trì Hoan ở nhà luôn tuỳ tiện, không giống như khi lên hình, trang điểm cùng y phục thanh thuần đơn giản, trước khí thế mạnh mẽ của đối phương cô vẫn lãnh đạm như cười như không.

Thẩm Tiếu nhìn cô chằm chằm: "Tôi hôm nay tới đây là hy vọng Trì tiểu thư có thể chủ động huỷ bỏ hôn ước cùng Tây Cố".

Trì Hoan nâng lên mí mắt :"Cô hy vọng?".

"Trì tiểu thư chắc cũng hiểu rõ, trong lòng Tây Cố chỉ có Nhã Băng".

Cô hơi hơi câu môi: "Cưới tôi là chính anh ấy quyết định. Không phải tôi dí súng vào đầu ép buộc anh ta".

Thẩm Tiếu nhìn cô gái trẻ tuổi trước mặt. Đột nhiên nhận ra mình không nhìn thấu suy nghĩ trong lòng đối phương.

Cô nhìn chằm chằm Trì Hoan hỏi : "Cô biết tại sao Tây Cố muốn đẩy nhanh hôn kỳ không?".

Tay Trì Hoan đang nhịp nhịp trên bàn trà thoáng ngừng lại.

"Bởi vì mẹ của Tây Cố đem Nhã Băng giam lỏng, uy hiếp cậu ấy, nếu cậu ấy không kết hôn cùng cô thì Mạc phu nhân sẽ khiến Nhã Băng vĩnh viễn biến khỏi tầm mắt của cậu ấy".

Trì Hoan không lên tiếng, gương mặt tinh xảo không biểu tình.

-"Ngày hôm qua cô hẳn là không liên lạc được với Tây Cố có đúng không?".

Trì Hoan vẫn im lặng.

"Bởi vì Nhã Băng cắt cổ tay tự sát, cho nên Tây Cố cả ngày đều túc trực bên cô ấy. Mạc phu nhân vì hoàn toàn chặt đứt ý niệm của cậu ấy, không tiếc đem Nhã Băng cùng người đàn ông rác rưởi kia giam chung một chỗ, còn bỏ thuốc kích tình khiến bọn họ phát sinh quan hệ".

Thẩm Tiếu còn chưa kịp dứt lời đã bị tiếng cười của Trì Hoan cắt ngang. Cô gái đối diện tựa như đang nghe được chuyện gì buồn cười nhất thiên hạ.

-"Trì Hoan, cô có ý gì?".

Trì Hoan nhẹ phất tay: "Không có ý gì cả! Chính là cảm thấy đầu năm nay xảy ra chuyện lạ. Có người lấy cái chết ra để bảo toàn trong sạch, đối tượng thế mà lại chính là người chồng cô ta nguyện ý kết hôn. Cô nói tôi có nên giúp Tô tiểu thư lập một cái đền thờ trinh tiết hay không đây?".

Châm biếm giễu cợt rõ ràng như vậy khiến mặt Thẩm Tiếu biến sắc: "Trì Hoan, cô….".

"Thẩm tiểu thư hình như đi học tiến sĩ mới về. Tiến sĩ nước ngoài yêu cầu sao lại thấp như vậy chứ? Cứ cho là tình yêu chân thành tha thiết của bọn họ bị chia cắt, nhưng là tôi chia rẽ hai người họ sao? Là Mạc phu nhân, là mâu thuẫn giàu nghèo chênh lệch giai cấp, cũng là vì chính bản thân Mạc Tây Cố đưa ra lựa chọn giữa tình yêu và sự nghiệp… Không có một Trì Hoan thì cũng sẽ có một Thẩm Hoan."

Từng ngón tay đẹp đẽ của cô nhẹ vuốt vòng cổ: "Cũng có thể là Thẩm tiểu thư đây thực hi vọng Tô Nhã Băng đánh bại tôi, cô lại thay thế tôi hất văng cô bé lọ lem, ngồi làm ngư ông đắc lợi. Dù sao với gia thế của Thẩm tiểu thư… chậc, thế mà tôi lại nghe nói năm đó tranh giành tình nhân với ai kia, cô cũng là kẻ thất bại".

Sắc mặt của Thẩm Tiếu vô cùng đặc sắc.

Trong ấn tượng của cô cùng những lời nhận xét của bạn Tây Cố, Trì Hoan chính là thiên kim tiểu thư đơn thuần ngây thơ. Cô chưa từng nghĩ tới đối phương thế mà lại là một cái đinh sắc nhọn.

Trì Hoan khẽ mỉm cười: "Xem ra Thẩm tiểu thư cũng không còn tâm tình cùng tôi uống cà phê. Chúng ta tạm biệt được rồi!".

Dứt lời, cô rút tiền đặt lên mặt bàn sau đó đứng dậy rời đi.

Bóng đêm đã buông xuống, Trì Hoan lặng lẽ bước trên hè phố, nhìn khung cảnh người xe nhộn nhịp xung quanh. Trong lòng cô không biết nên vui mừng vì anh vẫn chính là người trọng tình như vậy hay nên thay chính mình khổ sở khi anh muốn sớm kết hôn lại là vì an nguy của người con gái khác.

Thuận tay đón một chiếc taxi, cô cúi người lên xe báo điểm đến: "Đi 1999".

Yên vị trên xe cô lưu loát ấn một dãy số: "Rảnh không? Đi uống rượu với tôi!"

-"Sao vậy? Tâm tình không tốt?"

-"Ừ, rất tệ!".

-"Được! Gặp ở chỗ cũ!".

Cất điện thoại di động, cô hít một thơi thật sâu rồi thở chậm. Cuối cùng mới hơi cau cau mày sờ bụng, chợt nhớ ra là mình vẫn chưa ăn tối.

Sau khi tới 1999 cô loáng thoáng nhận ra nơi này náo nhiệt hơn rất nhiều so với những lần trước, nhưng cô cũng không hề để tâm, đi thẳng tới phòng bao riêng đã đặt trước. Lúc sắp tới cửa thang máy lại bị người quen Ninh Du Nhiên tinh mắt nhận ra chạy tới kéo tay:

"Hoan Hoan".

Trì Hoan nhìn thấy cô kích động đến đỏ bừng cả mặt liền hỏi: "Thế nào mà hưng phấn như cắn thuốc vậy?".

-"Cậu biết hôm nay ai tới đây không?".

-"Ai?".

-"Đường Việt Trạch đó".

Đường Việt Trạch…

Trì Hoan đưa tay nhéo nhéo mặt cô nàng đang điên cuồng: "Cậu có thể yêu một người đàn ông không biết giữ mình hay sao?".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Vị hôn thê của Mặc Thời Khiêm

Ninh Du Nhiên chu môi một cái: "Đối với tớ mà nói, người ấy như ánh sao trên trời, xa không thể với tới, chỉ có thể từ dưới ngước nhìn lên. Nam thần nếu không thể lấy làm chồng thì không giữ mình trong sạch lại có can hệ gì? Đẹp trai được rồi, dù sao cũng chỉ có thể nhìn, dùng không nổi a".

Trì Hoan "…"

Ninh gia thật ra thì cũng không tệ lắm. Cha mẹ Ninh đều làm ăn, chỉ là công ty quy mô nhỏ không thể so cùng Mạc Gia hay Đường gia.

Đường Việt Trạch là người đàn ông sáng giá nhất Lan thành, không ai bì kịp.

Gia cảnh cùng Mạc Tây Cố tương đương nhưng anh ta lại cao hơn Tây Cố rất nhiều ở khoản phong lưu, đàn bà xung quanh anh ta hết một người lại đổi một đôi, người trước ngã xuống người sau tiến lên. Bởi vì người đàn ông này ngậm thìa vàng mà lớn lên, bởi vì anh ta anh tuấn tiêu sái, không chỉ giàu sang tuấn mỹ, anh ta còn tốt nghiệp song hệ Harvard, đối với các loại nhạc cụ tương đối tinh thông, có thể thưởng rượu có thể chơi xe.

Nói tóm lại đây là một kẻ chịu chơi không gì không thể.

Mà người người lưu truyền thứ khiến anh ta nổi tiếng nhất, đó là chỉ có anh ta chinh phục đàn bà, không có người phụ nữ nào khiến anh ta khuất phục.

Trì Hoan hoàn toàn không biết Ninh Du Nhiên cùng Đường Việt Trạch chạm mặt khi nào, yêu thích anh ta bao lâu, hỏi cô ấy cũng chỉ mơ hồ không rõ, có thể ngay từ lần đầu gặp, vì vẻ đẹp trai kia khiến cô mê say. Nhưng là cho dù luôn chạy đến nơi anh góp mặt nhưng cô chưa từng có ý định tiếp cận hay thật phát sinh quan hệ gì cùng anh.

Trì Hoan coi như cô đang mù quáng đơn phương, đợi khi cô ấy tìm được chân ái của đời mình sẽ quên ngay thôi.

Bị cô gái này làm cho buồn cười, Trì Hoan chòng ghẹo :"Đây là theo tớ uống rượu giải sầu hay vì đi ngắm nam thần hả".

Ninh Du Nhiên ôm lấy cô :"Đương nhiên là vì Trì Hoan nhà chúng ta rồi".

Vừa nói cô vừa đưa tay ấn thang máy.

Trì Hoan đang muốn đưa chân bước vào, sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói vô cùng quen thuộc.

Thanh âm mát lạnh, trầm thấp từ tính lộ ra vẻ ung dung tự tại khiến ai kia luôn có bộ dạng cao cao tại thượng, nhìn người bằng nửa con mắt.

-"Đường thiếu".

Giọng nam nhàn nhạt thật chậm rãi.

-"Tháng trước thiếu anh một triệu, về nhà tôi sẽ chuyển khoản cho anh, sau này cô ấy liền không nợ anh cái gì nữa".

Đó là…

Trì Hoan dừng bước chân lại, quay đầu nhìn sang.

Đường Việt Trạch đối mặt với cô, dù cách thật xa cô vẫn nhìn rõ gò má anh tuấn cùng khí chất hào sảng.

Anh đứng cách một cái bàn, đối diện với một cặp nam nữ. Người đàn ông khoác áo màu xanh, bóng lưng cao ngất mà cô quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn, nhưng loại quen thuộc này hôm nay lại nhiều thêm một phần xa lạ.

-"Hoan Hoan!" .Ninh Du Nhiên nhẹ đẩy đẩy cô:"Hoan Hoan!".

Đột nhiên Trì Hoan giống như cảm giác được điều gì, ngẩng đầu nhìn lên trên lầu. Quả nhiên, người đàn ông yêu nghiệt bên miệng ngậm điếu thuốc đang đứng ở đó, bạc môi khẽ nhếch lên. Nhìn từ trên cao, khói thuốc vấn vít tản mạn không che được gương mặt kia – là bạn của Mặc Thời Khiêm – chủ của hai chiếc siêu xe Ghosts cùng Pagani.

Trì Hoan vẫn luôn cảm thấy người này là một đại nhân vật nhưng không biết tên anh.

-"Thật rảnh rỗi, Đường Việt Trạch sao lại đến đây?".

-"Tôi vừa tới đã thấy cậu nên không qua xem. Nhưng mà nghe nói gần đây anh ta theo đuổi một bông hoa đã có chủ, ở chỗ này chắc cũng vì người kia…Anh ta có vẻ thực sự thích cô gái này, theo đuổi đã mấy tháng, cha người ta nhập viện anh ta lập tức an bài cùng thanh toán toàn bộ chi phí giải phẫu."

-"Sau đó thì sao?".

Ninh Du Nhiên bĩu môi: "Sau đó liền nhân cơ hội quấn quýt cô gái kia chứ sao?. Nhưng là bây giờ bạn trai chính thức của người ta tới rồi, bất quá…".

Cô nhìn bóng lưng cao ngất đằng xa cười một tiếng: "Dám cùng Đường Việt Trạch trắng trợn cướp đàn bà… Còn thực sự thành công, chắc cũng là kẻ có tiền. Đúng là hồng nhan hoạ thuỷ mà!".

Trì Hoan liếc cô một cái: "Thế nào? Muốn qua xem sao?".

-"Cậu không phải trước giờ đều không hứng thú với mấy chuyện qua đường Giáp Ất à?".

-"Thi thoảng cũng có ngoại lệ chứ… Lại nói mình cũng muốn nhìn một chút xem nam thần cùng vệ sĩ nhà mình tranh giành cái dạng phụ nữ tầm cỡ bực nào".

Ninh Du Nhiên trừng lớn mắt: "Vệ sĩ của cậu?".

-"Cậu không nhìn ra đó là Mặc Thời Khiêm à?"

Ninh Du Nhiên: "…".

Lúc hai người đi tới, Mặc Thời Khiêm vừa khéo kéo cô gái bên cạnh quay người sang, sau đó tầm mắt hai người cứ như vậy đụng nhau.

Trì Hoan nhìn thấy anh, lại chuyển ánh mắt sang người con gái bên cạnh.

Thực không giống trong tưởng tưởng của cô, ít nhất là không kham nổi bốn chữ hồng nhan hoạ thuỷ. Tuy không tính là đại mỹ nhân nhưng khuôn mặt cũng xinh xắn đáng yêu. Tuổi tác chắc là hơn cô một hai, tóc đen dài thẳng, gương mặt sạch sẽ không trang điểm lộ ra vẻ nữ sinh thanh thuần.

A, khó trách Đường thiếu nghiệm qua bao nhiêu đàn bà cũng phải quỳ. Đầu năm nay xinh đẹp thịnh hành nhiều lắm, nhưng thanh thuần bực này quả là hiếm thấy.

Đây chắc là vị hôn thê thanh mai trúc mã của Mặc Thời Khiêm rồi.

Mặc Thời Khiêm liếc mắt liền thấy Trì Hoan, mi tâm cứ thế nhíu chặt lại.

-"Lương Mãn Nguyệt"

Thanh âm thật thấp từ trong cổ họng Đường Việt Trạch phát ra, mang theo mùi vị cắn răng nghiến lợi. Anh ta bước tới phía họ, trong giọng nói lộ ra giễu cợt: "Em chắc chắn lựa chọn rời đi cùng anh ta? Em chắc chắn vì em yêu anh ta chứ không phải vì anh ta là vị hôn phu của em?".

Mặc Thời Khiêm cùng Lương Mãn Nguyệt đều đứng im không nhúc nhích. Người trước cau mày nhìn chằm chằm Trì Hoan, người sau cúi đầu cắn chặt môi không nói chuyện.

-"Em chắc chắn trong lòng em không yêu tôi? Thời gian em vui vẻ bên tôi chẳng lẽ là giả? Có phải em lo sợ ở bên tôi sẽ mang danh tham lam phú quý?".

Bả vai Lương Mãn Nguyệt hơi co rút, càng dùng sức cắn chặt môi.

Giọng đàn ông căng thẳng lộ ra vội vàng: "Em hãy nghĩ cho rõ đi! Tôi yêu em hơn anh ta. Nhưng nếu hôm nay em quyết định cùng anh ta rời đi… Đường Việt Trạch tôi đảm bảo thành toàn em, không cùng em dây dưa chút nào nữa".

Trì Hoan nhìn ra được, người nào sáng suốt đều nhìn ra được cô đang động dung.

Mặc Thời Khiêm hơi nghiêng người, mắt đen như giếng cổ âm u, môi mỏng nhạt nhẽo vén lên một nụ cười, khí tràng toát lên áp lực cường đại vô hình: "Đường thiếu, thua chính là thua, đừng vì mình thua mà đánh mất mặt mũi họ Đường các người".

Lương Mãn Nguyệt cuối cùng quyết tâm, thấp giọng nhả ra từng chữ: "Tôi rất nhanh sẽ kết hôn cùng anh ấy rồi… Đường thiếu, hy vọng anh…. Nói được làm được!".

Đường Việt Trạch nhìn chòng chọc bóng lưng cô bước đi không quay đầu lại, cười lạnh nói: "Được! Như các người mong muốn!".

Dứt lời nhìn lướt qua bên cạnh, thuận tay lôi một người phụ nữ vào ngực rồi cúi đầu hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vệ sĩ nhà cô thật không đơn giản.

Trì Hoan vốn chuẩn bị rời đi, dù sao chuyện của Mặc Thời Khiêm cô không tiện hỏi tới. Nhưng là cô vừa định kéo tay Du Nhiên lại phát hiện bên cạnh trống không. Trì Hoan sững sờ ngẩng đầu. Thế mà lại thấy người vừa ở bên cạnh đã bị Đường Việt Trạch giam trong ngực cưỡng hôn.

Muốn tránh cũng không được.

Mặc Thời Khiêm thấy rõ ràng Trì Hoan giận tái mặt. Cô là người bao che ra sao anh rất rõ ràng, không nói Ninh Du Nhiên người này là bằng hữu tốt nhất của Trì Hoan, dù cho là người lạ cô cũng đều có thể gặp chuyện bất bình chẳng tha.

Đường Việt Trạch tay hơi buông lỏng một chút, còn chưa kịp nhìn rõ mặt người con gái trong lòng, lồng ngực đã trống rỗng, tiếp đó là một cái tát vang dội.

Trì Hoan thật sự tức giận: "Đường Việt Trạch! Cái đồ thần kinh nhà anh! Gặp người liền hôn. Anh cho rằng anh là hôn cá hay sao? Du Nhiên nhà tôi là người mà cái thứ đàn ông năm ngoặt bảy rẽ như anh có thể đụng vào à?".

Đường Việt Trạch bị đánh mộng mị cả người, chưa kịp phản ứng đã lại bị mắng tới cẩu huyết lâm đầu.

Vệ sĩ đi theo nhìn không nổi liền tiến lên muốn động thủ với Trì Hoan, nhưng là một sợi tóc còn chưa kịp động vào, cổ tay đã bị người bẻ gập, giọng đàn ông lạnh lẽo đầy nguy hiểm vang lên: "Muốn động cô ấy, hửm?"

Lương Mãn Nguyệt đứng ở một bên kinh ngạc nhìn Mặc Thời Khiêm đột nhiên ra tay, trong nháy mắt khí tức toàn thân đột biến, lệ khí tràn đầy, mắt thật sâu trầm xuống.

Đường Việt Trạch sờ sờ chỗ bị đánh. Mặt trầm xuống nhìn Ninh Du Nhiên, sau đó gắt gao nhìn chằm chằm cô gái nãy giờ đứng bên cạnh cùng người đàn ông đang xuất thủ tương trợ.

Anh ta kéo kéo môi cười thành tiếng: "Mặc Thời Khiêm! Tôi đây thấy anh đối với vị hôn thê cũng không ra sức bằng vị tiểu thư này đâu. Nếu không làm sao ngay cả cha vợ tương lai nhập viện anh cũng không biết!".

Lời này hiển nhiên là nhát dao đâm vào lòng Lương Mãn Nguyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Muốn khích bác ly gián sao?

Trì Hoan nguyên bản còn chưa nguôi giận, cô căn bản không muốn dây dưa với cái loại mặt hàng này, huống chi nội tâm đương nhiên nghiêng về phía Mặc Thời Khiêm – người một nhà. Mặc dù cô đối với Lương Mãn Nguyệt tràn đầy bất mãn, vì cô ta mà Mặc Thời Khiêm đã cự tuyệt không biết bao nhiêu người, chỉ bằng Đường Việt Trạch cũng xứng cho cô ta thay lòng".

Nhưng nói thế nào cũng không thể trơ mắt nhìn vị hôn thê của Mặc Thời Khiêm bị người ta cướp đi, Trì Hoan bỗng dưng cười lạnh lên tiếng: "Đường Việt Trạch! Anh lừa cô gái nhỏ trẻ người non dạ không hiểu sự đời thế này mà không thấy chột dạ sao?".

Mặc Thời Khiêm nghe lời này liếc mắt nhìn cô.

"Cô gái nhỏ" là chỉ ai đây, tiểu thư cô còn nhỏ hơn người ta hai tuổi đấy.

Đường Việt Trạch giễu cợt: "Tôi lừa cô ấy?".

-"Người ta đã có hôn ước. Đường thiếu! Cưỡng ép chen một chân vào người ta đã gọi là tiểu tam, anh hiểu không? Hay anh cho rằng anh là đàn ông thì không thể kêu tiểu tam? Lại nói anh giả bộ lừa gạt người ta cũng thật cảm động. Anh yêu cô ấy như vậy! Nhưng là anh thực sự sẽ cưới người ta sao? Đường gia chọn con dâu, điều kiện xét tuyển có kể cũng không hết, tạm không nói tới anh có quyền quyết định hôn nhân của mình hay không, nhưng mà anh qua lại với nhiều đàn bà như vậy, anh chắc chắn anh đối với Lương tiểu thư đây là tình cảm chân thành hay vẫn chỉ là cảm giác mới mẻ thêm ham muốn chinh phục?".

Đường Việt Trạch tuấn nhan cứng nhắc, trong lúc nhất thời cũng nói không ra lời phản bác, anh nhìn cô gái quyết liệt trước mặt cười lạnh một tiếng :"Trì Hoan, cô cho là đàn ông ai cũng giống Mạc Tây Cố sao, đến hôn nhân của bản thân cũng không thể làm chủ, cuối cùng chỉ có thể chấp nhận kết hôn với một người mình không yêu?"

Tươi cười trên mặt Trì Hoan phai nhạt đi: "Kẻ thất bại lại có tư cách gì đi quyết định hôn nhân?" . Cô lạnh lùng cười nói: "Xem thường Mạc Tây Cố cưới người không yêu? Vậy thì thế nào, so ra ít nhất tôi cũng thích anh ấy, còn anh cam nguyện làm tiểu tam cũng không cưới được người ta".

Ninh Du Nhiên nhẹ nhàng lôi kéo Trì Hoan tỏ ý cô không cần phải như vậy. Trì Hoan ban đầu là vì che chở cho cô mới bị Đường Việt Trạch đâm chọt vào nỗi đau.

-"Đủ rồi!".

Hai chữ đột nhiên vang lên, lại là từ người nãy giờ vẫn không lên tiếng Lương Mãn Nguyệt.

Nói xong câu đó cô liền nhấc chân chạy ra ngoài.

Đường Việt Trạch thần sắc chợt động muốn đuổi theo nhưng bị Trì Hoan trực tiếp ngăn lại.

Anh giật giật chân mày kiềm chế nói: "Trì Hoan! Cô tránh ra cho tôi!".

-"Nói xin lỗi bạn tôi trước, tôi liền để anh đi!".

Ninh Du Nhiên "…"

Mặc Thời Khiêm nhìn Trì Hoan cản trước mặt Đường Việt Trạch, anh làm sao không hiểu ý cô, hơi nhếch môi cười cười ngay sau đó ngước mắt nhìn về người nào đó đang đứng trên lầu xem cuộc vui nãy giờ. Ánh mắt ý tứ rõ ràng nhắc nhở người kia để mắt Trì Hoan, một sợi tóc cũng không thể thiếu.

Người đàn ông trên lầu nhả một vòng khói khoát khoát tay, không nhịn được nghĩ thầm : "Người đàn bà phiền phức chọc bao nhiêu rắc rối như vậy có cái gì tốt mà đuổi theo, lo lắng đầu mình còn chưa đủ xanh?".

Đường Việt Trạch lạnh lùng nhìn Trì Hoan, liếc sang Ninh Du Nhiên càng là âm trầm.

Ninh Du Nhiên giơ tay lên dùng tay áo lau lau miệng, động tác này càng khiến huyệt thái dương người đàn ông nảy lên kịch liệt, tròng mắt híp lại lạnh lẽo nói: "Cô dám nói cô không ái mộ tôi?".

Tay của Ninh Du Nhiên khẽ ngừng, trên mặt nóng bỏng đứng ngẩn ra. Trì Hoan càng tức giận hơn. Tiện tay bắt lấy người ta còn cường hôn, biết rõ Du Nhiên thích anh ta lại càng ức hiếp cô, quá vô sỉ. Chân cô dùng dằng bước lên lại bị Du Nhiên cản lại.

Ninh Du Nhiên ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện, nghiêm túc nói: "Đường thiếu, tôi nghĩ anh nên đuổi theo Lương tiểu thư, cô thấy quả thực giận anh nên mới bỏ chạy".

Đường Việt Trạch nghe lời này hơi sửng sốt, tầm mắt rơi lên người cô mấy giây sau đó trực tiếp lách người đi qua.

Trì Hoan nhìn bóng lưng của anh ta mà phát cáu: "Du Nhiên!".

Ninh Du Nhiên kéo cổ tay cô bất đắc dĩ: "Chẳng lẽ cậu còn muốn đánh anh ta? Mặc Thời Khiêm không có ở đây. Nhỡ đâu người của anh ta ra tay thì biết làm sao bây giờ?".

Trì Hoan mím môi tức giận :"Nhìn mà tức".

Ninh Du Nhiên kéo cô đi về phía thang máy: "Được rồi! được rồi! Cậu ngay trước mặt mọi người cho anh ta một cái tát đã khiến anh ta đủ mất mặt lắm rồi!".

Trì Hoan nhìn cô chằm chằm: "Cậu không phải đau lòng thay anh ta đấy chứ?".

Du Nhiên trừng mắt nhìn cô: "Chẳng qua chưa thấy anh ta nghiêm túc với ai như vậy thôi".

-"Nghiêm túc thì cũng chỉ là cái đồ tiểu tam!".

Ninh Du Nhiên "…"

-"Nhưng mà Trì Hoan, vệ sĩ của cậu có vẻ cũng không phải là người đơn giản đâu".

Không cần cô nói thì Trì Hoan cũng nhận ra được, mà thực ra cô cũng đã sớm nhận ra từ lâu, người với người nếu như chênh lệch quá nhiều sẽ rất khó trở thành bằng hữu. Nhìn bạn bè của anh mà xem.

-"Anh ta ở bên cậu nhiều năm như vậy, cậu không biết sao?".

Trì Hoan nhấp nhấp môi nhàn nhạt: "Không biết. Không rõ lắm!".

-"Nhưng mà ban nãy cậu rất thiên vị anh ta đó nha! Ngăn Đường Việt Trạch đuổi theo Lương Mãn Nguyệt chẳng phải vì sợ anh ta bị bỏ rơi à!".

-"Tớ trước giờ vẫn luôn nghĩa khí có được không? Huống chi tên kia còn là kẻ thứ ba mặt dày!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chưa từng chân chính có được, nhưng đã sắp mất đi.

Ninh Du Nhiên hiểu rõ tính tình cô bạn thân này, trượng nghĩa quả thực là tác phong của Trì Hoan, thế này mới không nói gì thêm.

Náo loạn một hồi làm tâm tình uống rượu phai nhạt đi rất nhiều. Mới nãy hai người cũng uống vài ly rượu vang, Trì Hoan nhớ ra mình còn chưa ăn tối liền cảm thấy đói nên lôi kéo Ninh Du Nhiên đi nhà hàng gần đây ăn cơm. Vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm lại qua vài chén rượu, chẳng mấy chốc đã hai tiếng trôi qua, khi Ninh Du Nhiên thanh toán xong thì Trì Hoan cũng say đến không đứng vững.

Ninh Du Nhiên cố hết sức đỡ cô: "Hoan Hoan! Hay là để bạn trai cậu tới đón đi! Không thì gọi Mặc Thời Khiêm cũng được!".

Trì Hoan ôm cánh tay bạn, đầu cũng tựa lên vai cô: "Ừ!…. Tất nhiên là phải gọi bạn trai tới rồi!".

-"Vậy cậu đem điện thoại đây để tớ gọi cho anh ấy!".

Trì Hoan không biết có nghe được hay không, mắt nhắm nghiền cọ tới cọ lui trên bả vai Du Nhiên, không đáp lời cũng không đưa điện thoại ra.

Ninh Du Nhiên quả thực hết cách rồi, dù có lấy được di động cô cũng không biết mật mã a… Mà bây giờ cái người này đã say thành như vậy, chắc cũng không cách nào mở khoá.

Đưa tay vào túi xách tìm tòi lấy ra điện thoại của mình, tìm một lúc lâu mới thấy số của Mặc Thời Khiêm. Thời điểm Trì Hoan cho cô dãy số này đã nói nếu như có chuyện không tìm được cô ấy thì hãy gọi cho vệ sĩ của cô.

Điện thoại nhanh chóng được bắt máy.

-"Mặc Thời Khiêm phải không? Tôi là bạn của Trì Hoan, vừa nãy đã gặp qua ở 1999, bây giờ anh có rảnh không?".

Yên tĩnh chốc lát, bên kia truyền tới thanh âm trầm thấp lạnh lùng: "Cô ấy sao rồi?".

Hỏi ai thì không cần nói cũng biết.

-"A là như vậy! Hoan Hoan uống say, tôi lại không có số điện thoại bạn trai cô ấy, anh có thể tới đón cô ấy về nhà được không?"

Lại im lặng mấy giây mới có tiếng đáp: "Ninh tiểu thư! Tôi cho cô số Mạc thiếu, cô gọi anh ta tới đi!".

Ninh Du Nhiên nhíu mày có chút bất mãn "không phải anh ta là vệ sĩ của Trì Hoan sao, đưa đón cô chủ là nhiệm vụ của anh ta có được không, huống hồ vừa nãy Trì Hoan bảo vệ anh ta như vậy, thế mà anh ta thái độ kiểu gì đây?"

Đại khái là đoán được ý nghĩ của cô, Mặc Thời Khiêm nhàn nhạt giải thích: "Đại tiểu thư uống say, đại khái là vì cãi nhau với Mặc thiếu".

Ninh Du Nhiên cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên là minh bạch ý tứ của anh, Hoan Hoan cùng Mạc Tây Cố cãi vã, thế này cũng xem như một cơ hội.

-"Vậy được! Anh gửi số cho tôi!".

Chưa tới mười giây đồng hồ cô liền nhận được tin nhắn, Ninh Du Nhiên trực tiếp bấm gọi.

Ở trong phòng bệnh nào đó, Mạc Tây Cố đang tâm phiền ý loạn nhìn người con gái nằm trên giường bệnh. Di động vừa rung, anh lập tức cầm lên. Liếc thấy số lạ liền không vui, sợ đánh thức Tô Nhã Băng đang mơ màng ngủ, anh nhướng mày trượt một cái từ chối. Nhưng cái tay còn chưa kịp cất điện thoại liền có cuộc gọi tới, chân mày càng nhíu chặt. Anh đưa tay chuẩn bị ngắt lại phát hiện là Mặc Thời Khiêm gọi tới. Ánh mắt chợt ngừng lại trở nên tối tăm, sau đó sải bước ra ngoài, khép cửa lại mới ấn nút trả lời. Lạnh lùng mà hời hợt hai chữ: "Mạc thiếu!".

Mạc Tây Cố đứng ở hành lang bệnh viện, chỉ có màu trắng trải dài cùng mùi thuốc sát trùng nồng đậm: "Tìm tôi có chuyện?".

Mặc Thời Khiêm bên kia thản nhiên nói: "Đại tiểu thư uống say".

"Trì Hoan say sao?", bạc môi mím thật chặt, tâm tình càng phiền chán, nhắm nghiền mắt, âm trầm đáp: "Đã biết!".

-"Mạc Thiếu! Tôi thành thật khuyên anh một câu!".

Đầu bên kia truyền tới giọng đàn ông lành lạnh lãnh đạm:

-"Trì Hoan không có nông cạn như anh tưởng tượng! Tô Nhã Băng tâm tư còn sâu hơn anh nghĩ. Còn nữa! Đừng quá võ đoán cùng lạnh bạc người phụ nữ luôn yêu anh. Anh chưa bao giờ chân chính có được cô ấy, nhưng là đã sắp đánh mất đi rồi!".

Mạc Tây Cố sững sờ, còn chưa kịp nói lời nào người kia đã cúp máy. Bên tai vẫn còn vang vọng thanh âm lạnh lùng giễu cợt:

-"Anh chưa từng chân chính có được nhưng đã sắp mất đi rồi!".

Khi Ninh Du Nhiên gọi tới lần thứ 2, anh nhìn chằm chằm dãy số một lúc lâu cuối cùng nhận cuộc gọi.

"Là Mạc Tây Cố sao? Tôi là bạn của Trì Hoan"

"Các cô đang ở đâu?"

"A.."

"Tôi qua đón hai người, cho tôi địa chỉ"

Ninh Du Nhiên không khỏi bất ngờ, cô còn chưa có nói là chuyện gì mà, nhưng cũng không nghĩ nhiều trực tiếp báo địa chỉ "chúng tôi ở 1999 tại quán cơm đối diện, anh biết chỗ này không?"

"Biết, tôi tới ngay"

Còn không chờ Ninh Du Nhiên đáp lại, điện thoại đã vang lên tiếng tút tút.

Mạc Tây Cố thu lại di động trở về phòng bệnh, lại phát hiện người đáng ra phải đang nằm ngủ trên giường bệnh bây giờ đã tỉnh, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, cả người đơn bạc tiều tuy, mong manh như giấy"

"Xin lỗi, có phải đánh thức em rồi không"

Tô Nhã Băng nhẹ nhàng lắc đầu "Tây Cố"

"Bác sĩ nói em cần nghỉ ngơi, ngủ đi"

Ánh mắt người kia chợt dâng lên đầy bi thương "mẹ anh nói, hai ngày nữa… anh liền cùng cô ấy kết hôn rồi…"

Mạc Tây Cố nhìn cô trầm mặc mấy giây mới đáp "phải"

Cô có chút chật vật hỏi lại "là… bởi vì em sao?"

"Không có, anh vốn là dự định cưới cô ấy"

"Vậy… Tây Cố, anh yêu cô ấy không?"

Yêu?

Trước mắt anh đột nhiên hiện ra hình ảnh anh tặng hoa cho cô, thời điểm cô ôm lấy bó hồng đỏ nở nụ cười khiến cổ họng anh như nghẹn lại, không cách nào thừa nhận cũng không nói ra lời phủ nhận.

Tô Nhã Băng lặp lại mà hỏi "anh yêu cô ấy sao?"

Một lời chưa dứt nước mắt cũng đã trào ra, khóc đến bi thương cùng tuyệt vọng.

Cô cúi đầu mặc cho nước mắt thi nhau rơi lên chăn đệm, hết lần này tới lần khác lại cười lớn "trong lòng anh thật ra là đang trách em có đúng không… chia tay chưa lâu đã lập gia đình rồi"

Mạc Tây Cố chỉ nhìn cô không nói.

Thật ra Tô Nhã Băng đoán đúng, thật sự là anh oán trách cô, khi anh còn đau đớn không thể thoát ra được thì cô đã tân hôn ngọt ngào.

Tô Nhã Băng ngẩng đầu lên, nước mắt ướt đẫm gương mặt, thê lương cầu khẩn "nếu anh không yêu cô ấy… có thể hay không đừng cùng cô ấy kết hôn?"

Cô dùng sức cắn môi "em vốn chỉ muốn quay lại xem người phụ nữ sắp kết hôn với anh là người như thế nào. Nhưng là em phát hiện, em vô pháp đối mặt với việc anh sắp lấy người khác…"

Người con gái yếu đuối ngồi trên giường bệnh, khóc không thành tiếng, bả vai run rẩy kịch liệt tựa như có thể gục xuống bất cứ lúc nào.

Mạc Tây Cố nhìn mái tóc đen dài tán loạn tương phản trên chăn đệm màu trắng, trong lòng không kiềm được mềm nhũn ra, đã từng có một thời gian dài anh cho rằng mình sẽ yêu cô cả đời, kết quả lại dồn cô đến bước phải cắt tay để bảo toàn trinh tiết.

Khẽ thở dài cuối cùng Mạc Tây Cố vẫn nhấc chân bước qua, cúi người ôm lấy đầu vai của cô.

Hai mươi phút sau, Ninh Du Nhiên nhìn người đang gục xuống bàn lại liếc đồng hồ. Mãi tới khi một người đàn ông chừng 40 tuổi khách khí đi tới lễ phép hỏi "xin hỏi có phải hai cô là Trì tiểu thư cùng Ninh tiểu thư không?"

Ninh Du Nhiên nhíu chặt mày hỏi lại "đúng vậy, anh là ai?"

"Tôi là tài xế của Mạc thiếu, ngài ấy gọi cho tôi tới đưa Trì tiểu thư về nhà"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Mặc Thời Khiêm, anh thật máu lạnh.

-"Mạc Tây Cố không phải nói anh ta sẽ tới sao? Bây giờ thế nào lại bảo lái xe tới thay?".

Tài xế có chút lúng túng: "Cái này… Chuyện riêng của Mạc thiếu tôi cũng không biết, tôi chỉ nghe ngài ấy phân phó thôi".

Ninh Du Nhiên đối với Mạc Tây Cố tràn đầy bất mãn. Trì Hoan rất ít khi tâm sự chuyện tình cảm riêng tư với cô, nhưng hôm nay Trì Hoan vừa báo cho cô họ sẽ kết hôn sớm hơn dự định, giờ thái độ không mấy để tâm của người này là như thế nào đây.

Dù không hài lòng đến đâu cô cũng biết nói với tài xế chẳng có tác dụng gì, Ninh Du Nhiên không thể làm gì khác đành đứng dậy đỡ Trì Hoan: "Hoan Hoan! Chúng ta về nào!".

Trì Hoan lần này rất nghe lời, muốn đứng lên nhưng lại lảo đảo suýt ngã. Ninh Du Nhiên vội vàng đỡ lấy, tài xế bên kia thấy vậy cũng muốn giúp một tay. Vậy mà cái người nhìn như say đến không biết trời đất gì tựa như đột nhiên thanh tỉnh dùng lực hất tay ông ra.

Ninh Du Nhiên thầm kêu một tiếng không tốt, cô cùng Trì Hoan học suốt mấy năm cao trung, lên đại học tuy khác khoa nhưng vẫn cùng trường, có vài

điều cô tương đối biết rõ. Người này đối với việc tiếp xúc gần cực kì nhạy cảm, nếu là người quen thì còn đỡ, nhưng người lạ, đặc biệt là đàn ông thì cô cực lực bài xích.

Ninh Du Nhiên khí lực có hạn, căn bản là không có cách nào dìu được Trì Hoan, con sâu rượu này vừa dùng dằng một cái cả hai người liền lảo đảo tách ra, sau đó cả người vừa vặn đụng vào thân ảnh quen thuộc, khí tức lành lạnh tản mát đem cô bao trùm, lập tức cả người được ôm ngang lên.

Mặc Thời Khiêm ôm cô, liếc mắt nhìn Ninh Du Nhiên đạm giọng nói: "Làm phiền Ninh tiểu thư cầm giúp túi xách của cô ấy".

Ninh Du Nhiên hậu tri hậu giác kịp phản ứng, vừa vội vàng lấy túi xách của Trì Hoan vừa nói với tài xế: "Ông về trước đi! Vệ sĩ của Hoan Hoan tới rồi".

Tài xế ánh mắt đuổi theo bóng lưng cao ngất đằng kia lẩm bẩm mơ hồ: –"Vệ sĩ sao?".

Ninh Du Nhiên chạy chậm mới đuổi kịp bước chân dài của người kia, cô hiếu kỳ hỏi anh: "Không phải anh nói để Mạc Tây Cố qua đón Hoan Hoan sao?".

Mặc Thời Khiêm thản nhiên trả lời: "Anh ta không tới. Trì Hoan lại không thích bị người lạ đụng chạm."

Cho dù là Mạc Tây Cố có tới thật, anh ta cũng chưa từng tiếp xúc thân mật với Trì Hoan, người này say bất tỉnh nhân sự như thế này chưa chắc đã để cho anh ta động vào, huống chi chỉ là một tài xế.

-"Làm sao anh biết Mạc Tây Cố không tới?"

Hơn nữa anh ta sao lại biết cô cùng Hoan Hoan ở chỗ này, ban nãy cô cũng không nói địa chỉ cho anh mà. Mạc Tây Cố đã đáp ứng tới thì chắc hẳn cũng không nói với Mặc Thời Khiêm.

Người đàn ông cẩn thận đặt Trì Hoan lên ghế lái phụ, tay vẫn để trên cửa, cúi đầu nhìn Ninh Du Nhiên: "Ninh tiểu thư định tự đón xe về hay là để tôi thuận tiện đưa cô về?"

Ninh Du Nhiên "…"

Xét ra thì quan hệ của cô cùng Hoan Hoan thân cận hơn anh ta có được không?

Cái gì mà thuận tiện đưa về, nghe thử chút xem có chút thành ý nào không?

Ninh Du Nhiên đưa túi của Trì Hoan cho anh: "Tôi… tự đón xe được rồi."

Anh ừ một tiếng rồi nhận lấy túi xách để ra ghế sau. Xong liền đóng cửa xe, nhàn nhạt gật đầu tạm biệt rồi vòng qua ghế lái. Mãi tới khi xe nhanh chóng dời đi Ninh Du Nhiên mới kịp định thần lại. Nghĩ thế nào anh ta lại thuận tay như vậy, giống như xe của mình chứ không phải của Hoan Hoan ấy.

Trên xe, cô gái nhỏ uống say cũng không có náo loạn, chỉ nằm yên ngủ thật ngoan. Mặc Thời Khiêm nghiêng đầu nhìn cô. Chân mang giày đế bằng, y phục đơn giản, thoải mái, chỉ thuần một màu, tóc dài tự nhiên buông thả không kiểu cách… Không tỉ mỉ chăm chút ổn thoả khi ra ngoài như thế này không phải là phong cách của Trì Hoan.

Xe dừng trước cửa tiểu khu mà Trì Hoan vẫn còn ngủ, Mặc Thời Khiêm chỉ có thể ôm cô lên.

Trì Hoan không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, cô tựa đầu lên vai anh, mở mắt ra vẫn hơi mông lung mơ hồ: "Mặc Thời Khiêm…"

Anh cúi đầu nhìn cô: "Uống rượu vào không thoải mái vẫn là mình, cần gì phải tự làm khổ bản thân như thế?"

Gió đêm thổi qua có chút lạnh khiến Trì Hoan tỉnh táo hơn, tầm mắt trở nên rõ ràng, cô có thể nhìn thấy đường cong nghiêm nghị dưới cằm anh.

-"Vị hôn thê của anh… đoạt về thành công không?"

-"Ừm!"

Cô ngoẹo đầu, biểu tình nghi hoặc, lúc nói chuyện phả ra hơi rượu: "Cô ấy cùng Đường Việt Trạch dây dưa mập mờ… anh không tức giận?"

Người kia biểu tình không đổi giọng nói vững vàng: "Đã giải quyết!"

Trì Hoan vẫn hỏi lại lần nữa: "Không tức giận?"

-"Tức giận? Giống như cô tự chuốc say chính mình sau đó đứng cũng không nổi, hôm sau tỉnh dậy đầu thật đau hay sao?"

Trì Hoan nhịn, lại nhịn nhưng rốt cuộc vẫn là không nhịn được: "Nhưng tôi thấy rõ ràng vị hôn thê của anh với Đường Việt Trạch không phải là không có tình cảm đâu… Tên kia là thứ cặn bã trong cặn bã nhưng lại rất được lòng phụ nữ, ngay cả Du Nhiên cũng thích anh ta."

Mặc Thời Khiêm híp mắt không lên tiếng, tâm tình cũng không có gì thay đổi.

Anh không giống như Trì Hoan có tình cảm dư thừa nên anh không hiểu được cảm giác của cô, tựa như say hay ghen tuông chỉ khiến anh không thoải mái về mặt sinh lý, ngoài ra không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Cái anh để tâm chỉ có kết quả thực tế.

Mặc Thời Khiêm ôm cô vào phòng, đặt người trong lòng lên giường lớn xong liền muốn đứng dậy, nhưng người vốn đã nhắm mắt đột nhiên lại đưa tay túm lấy vạt áo trước ngực anh.

Mặc Thời Khiêm không còn cách nào đành chống tay xuống giường, nếu không hẳn là đã ngã lên người cô rồi. Tư thế này khiến anh nhíu nhíu mi, người phía dưới thì hay rồi, vẫn hồn nhiên như không có gì.

Anh nhìn cô mái tóc đen dài bung xoã, từng lọn tóc rơi trên đệm, khuôn mặt bởi vì say mà nhàn nhạt đỏ ửng, đôi mắt thẳng tắp nhìn anh không biết là vẫn say hay đã tỉnh, hô hấp mang theo hơi men phả trên mặt anh.

-"Mặc Thời Khiêm! Tôi mới phát hiện anh giống như quái vật máu lạnh không có tình cảm."

Anh khẽ lên tiếng ánh mắt thâm trầm lạnh nhạt.

"Phải không"

Ánh mắt cô trong trẻo trắng đen rõ ràng nhìn thật sâu vào đôi mắt anh như muốn nhìn thấu người đàn ông này, đầu ngón tay vô thức chạm lên gò má người đối diện lẩm bẩm nói "trong ánh mắt của anh không có chút khổ sở nào…"

Anh cười nhạt nhoà "tôi thắng, tại sao phải khổ sở?"

"Cho dù là cô ấy yêu người đàn ông khác?"

"Con người ta khi còn sống, ai sẽ thật lòng yêu thích một người cả đời đây?"

Nói đoạn anh hơi nheo mắt tựa như chợt nhớ ra điều gì vì vậy sửa lời, thanh âm trầm thấp "kể cả là có đi chăng nữa… thì cũng chỉ uổng phí mà thôi, cuối cùng cái gì cũng không chiếm được. Cho nên chỉ cần không quá giới hạn, có lúc rung động cũng là phản ứng bình thường. Chỉ cần cuối cùng kết quả không có gì thay đổi thì cũng chẳng sao"

Cô lắc đầu một cái "Không phải như vậy"

"Vậy cô tại sao phải gả cho Mạc Tây Cố, biết rõ anh ta không thích cô, bên người lại có đàn bà khác"

Cô ngẩn ra, ánh mắt dần tan rã, tay cũng chậm rãi buông lỏng.

"Anh về đi, tôi muốn ngủ"

Mặc Thời Khiêm lúc này mới đứng thẳng người, nhàn nhạt tạm biệt rồi xoay người rời đi.

Trì Hoan lăn qua lăn lại trên giường một hồi mới nhắm mắt lại.

Khi ra khỏi cửa Mặc Thời Khiêm thuận tiện chốt cửa giúp cô, trước khi khe hở cuối cùng khép lại anh chợt hữu ý vô tình ngừng tay, ngước mắt nhìn về phía cô gái đang im lặng trên giường.

"Mặc Thời Khiêm, tôi mới phát hiện anh giống như quái vật máu lạnh không có tình cảm"

"Nhân duyên trời định, thật không biết nên nói Lương Mãn Nguyệt gặp phúc hay là hoạ khi được trời ban cho người đàn ông như anh"

"Tôi biết anh đối với tôi rất tốt, tôi cũng biết rõ anh sẽ không phát sinh quan hệ với bất kì phụ nữ nào, nhưng mà Thời Khiêm, phụ nữ ngoại trừ muốn một người đàn ông tốt, còn muốn được quan tâm… tôi đã có lúc phân vân rất nhiều, Mặc Thời Khiêm nói cho tôi biết anh yêu tôi phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Nhẫn kim cương chín carat.

Chỉ ngừng lại chừng vài giây, Mặc Thời Khiêm liền hoàn toàn khép cửa lại, xoay người rời đi.

Khi đi ngang qua phòng khách, anh nhìn thấy túi xách ban nãy tiện tay ném trên sofa. Anh bước tới lấy di động ra chuyển sang chế độ yên lặng, sau đó

đặt lên bàn trà rồi mới rời khỏi.

Cả căn hộ liền chìm vào an tĩnh.

Trì Hoan lật người ôm lấy chiếc chăn mềm mại, cô mở mắt ra rồi nhắm mắt, cứ như vậy chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau trời nhiều mây âm u, mưa rơi rả rích. Trì Hoan đỡ trán đứng lên, có chút nhức đầu, trên người bốc mùi chua cô mới nhớ ra hôm qua chưa tắm giặt gì đã đi ngủ.

Cô nhanh chóng đứng dậy, đi tắm thật thoải mái sạch sẽ rồi chọn lấy một bộ đồ mặc lên người. Vừa lau tóc vừa tìm điện thoại, trong đầu cô suy nghĩ xem nên gọi đồ ăn nhanh hay tự mình đi ăn.

Tay vừa chạm tới di động, chuông cửa đã vang lên, không còn cách nào cô liền bỏ khăn lông xuống rồi đi ra mở cửa.

Là Mạc Tây Cố đến. Anh cau mày, tinh thần có vẻ không tập trung. Ánh mắt vừa nhìn liền bắt gặp hình ảnh cô vừa tắm xong, tóc còn hơi ướt, yết hầu lên xuống khàn khàn gọi: "Trì Hoan."

Tối hôm qua anh để cho tài xế tới đón cô, kết quả tài xế nói với anh vệ sĩ của cô đã đem cô đi rồi. Sau cùng còn bồi thêm một câu: "Tuy nói là vệ sĩ nhưng anh ta cùng Trì tiểu thư có phải hay không có chút quá thân cận. Người không biết còn tưởng họ là tình nhân!"

Tình nhân, hai chữ này như khúc xương cá mắc ở cổ họng anh. Anh gọi cho cô cũng không ai bắt máy, liên tục mấy lần cô đều không nghe. Tâm phiền ý loạn khiến anh bực bội cáu gắt, không kiềm chế được liền gọi cho Mặc Thời Khiêm. Người kia lại thờ ơ nói với anh: "Cô ấy uống say, hẳn là ngủ thiếp đi nên không nghe máy."

Trì Hoan lui về sau một bước để cho anh đi vào, giọng vẫn ngai ngái men rượu: "Tây Cố, sao anh lại tới đây?"

Mạc Tây Cố nhìn cô chằm chằm, dường như cô vẫn thế nhưng chỗ nào đó lại có cảm giác bất đồng.

Tính tình Trì Hoan anh thực ra không rõ ràng lắm.

-"Chuyện tối hôm qua, thật xin lỗi!"

-"Tối hôm qua có chuyện gì?"

Cô căn bản không nhớ rõ hôm qua là như thế nào. Mơ hồ nhớ được cô đi bar 1999 vô tình gặp Mặc Thời Khiêm cùng vị hôn thê của anh, còn có Đường Việt Trạch, sau đó cùng Du Nhiên đi ăn cơm, về sau nữa thì cô say rồi… kí ức cuối cùng là Mặc Thời Khiêm ôm cô trở về.

Mạc Tây Cố ngẩn ra, mãi mới kịp phản ứng, tối qua cô uống say, điện thoại cũng là do bạn cô cùng Mặc Thời Khiêm gọi tới thông báo, rất có thể cái gì cô ấy cũng không biết, vì vậy anh liền sửa lời: "Em ăn sáng chưa?"

-"Vẫn chưa. Vừa mới tắm xong!"

Anh thấp giọng hỏi: "Muốn ăn cái gì để anh đi mua cho em."

Trì Hoan lấy khăn lông lau sơ tóc: "Không cần phiền toái như vậy, em có thể tự gọi người giao tới."

Anh kiên trì nói: "Em sấy tóc đi. Anh xuống lầu mua."

-"Vậy cũng được. Tối qua em uống nhiều, bây giờ không có khẩu vị gì, anh mua cháo là được."

-"Đã biết"

Trì Hoan nhìn người kia đi ra khỏi cửa, mím môi chậm rãi đóng cửa lại.

Tối hôm qua rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Cô trở lại ghế salon cầm điện thoại di động lên, trên màn hình là ba bốn cuộc gọi nhỡ, trong đó có một cuộc gọi lúc sáng sớm hôm nay. Cô như có điều suy nghĩ nhìn mốc thời gian, chậm rãi ấn nút gọi lại.

Giọng của Du Nhiên mơ mơ màng màng: "Alo…"

-"Du Nhiên! Tối hôm qua xảy ra chuyện gì?"

-"Không có ! Sao thế?"

-"Ban nãy Tây Cố tới tìm mình, tối qua anh ấy gọi tới mấy cuộc điện thoại mình đều không nghe."

-"Anh ta ấy à?"

Ninh Du Nhiên bĩu môi một cái, bởi vì vừa tỉnh giấc vẫn còn nửa tỉnh nửa mê nên lời nói ra cũng không kịp nghĩ ngợi: "Hôm qua cậu uống say nên mình liền gọi điện kêu anh ta qua đón, anh ta bảo lập tức tới ngay. Kết quả thì sao chứ, chúng ta chờ thật lâu cũng chỉ đợi được tài xế của anh ta mà thôi. Cuối cùng vẫn là vệ sĩ của cậu đáng tin hơn, đột nhiên xuất hiện đưa cậu về."

Trì Hoan mím môi thật lâu không lên tiếng.

Ninh Du Nhiên lúc này mới có điểm thanh tỉnh: "Hoan Hoan!"

-"Không sao, cậu ngủ tiếp đi."

-"Vậy được rồi."

Cúp điện thoại, Trì Hoan ngồi im không nhúc nhích, vài phút sau mới cất di động đứng dậy tìm máy sấy hong khô tóc.

Mạc Tây Cố mua cháo lên rồi ngồi nhìn cô ăn, Trì Hoan dùng muỗng múc cháo chậm rãi đưa lên miệng, thuận tiện hỏi anh: "Tây Cố! Anh tìm em có chuyện sao?"

Người đàn ông thẳng tắp nhìn cô, khàn giọng hỏi: "Lần trước hẹn em đi xem nhẫn cưới mà đột nhiên có công chuyện…."

Trì Hoan cong môi cười: "Hôm nay đi được không?"

Ngày kia là ngày cưới rồi, mà tới giờ nhẫn cưới còn chưa chuẩn bị xong.

Mạc Tây Cố nhìn nụ cười của cô, từ trong lòng lấy ra một chiếc hộp gấm, thấp giọng nói: "Tôi vừa chọn được một chiếc. Em xem có thích hay không? Nếu không vừa ý chúng ta lại đi chọn lại!"

Trì Hoan liếc anh một cái, môi đỏ mọng tủm tỉm cười, đưa đôi tay trắng nõn nhận lấy hộp gấm đỏ.

Ồ, là một chiếc nhẫn kim cương thật lớn, cỡ chừng chín carat. Tuy Trì Hoan từ nhỏ giàu sang, đối với châu báu cùng đồ trang sức quý giá không mấy xa lạ, thế nhưng cũng không kiềm được yêu thích.

Keo kiệt tiêu tốn thời gian ở bên cô vậy mà lúc tiêu tiền cho cô lại không keo kiệt chút nào nhỉ, bỏ vốn lớn như vậy.

Mạc Tây Cố thấy cô ngẩn ngơ nhìn nhẫn kim cương, mi tâm hơi nhíu lại ấm giọng hỏi: "Em không vừa ý sao?"

Trì Hoan lúc này mới ngẩng đầu hướng anh nhoẻn miệng cười: "Nào có người phụ nữ nào không thích kim cương? Huống hồ là viên lớn như thế này! cảm ơn anh, em rất thích!"

Lời nói thoả đáng nhưng nghe vào cũng không khiến uất khí trong lòng anh tiêu tán bớt.

Có lẽ là vì nụ cười hôm nay không giống với khi cô nhận bó hoa hồng, lúc ấy mắt cô sáng lên cảm động cùng kinh hỉ, sau đó khoé môi không tự chủ liền kéo lên thành một độ cong.

Trì Hoan không để ý tâm tình người kia, trên mặt vẫn tươi cười, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn nhìn anh: "Vậy hôm nay anh định thực hiện ước hẹn đưa em ra ngoài sao?"

Mạc Tây Cố nhìn cô có vài giây ngắn ngủi xuất thần sau đó lắc đầu đạm giọng nói "sắp tới hôn lễ rồi, hai ngày này tôi phải tranh thủ giải quyết việc công ty cùng chút chuyện trong đám cưới nên tạm thời không có thời gian."

Ngừng một chút anh mới đưa tay vuốt đầu cô: "Đợi đến khi du lịch châu Âu tôi sẽ đưa em đi chơi."

Hai người lại nói chuyện một hồi sau, Mạc Tây Cố mới đứng dậy rời đi.

Trì Hoan tiễn anh xuống dưới nhìn anh ly khai.

Khi quay lại phòng chợt thấy lọ hoa hồng vẫn còn đó, cô đưa tay chạm nhẹ ….cánh hoa đã héo hon.

Thật ra cô vẫn luôn biết, hoa nở chóng tàn.

Ở nhà nghỉ ngơi nửa ngày, tới gần trưa cô mới hẹn Du Nhiên ra ngoài ăn cơm dạo phố.

-"Ai nha cậu cũng sắp làm cô dâu rồi thế nào lại rảnh rỗi như vậy?"

-"Không phải là đang đi mua đồ sao, nào có rảnh chứ, sau khi kết hôn liền đi châu Âu, sau đó thì phải dọn về nhà mới rồi, mình đây là mua trước quần áo cùng nội thất đó."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Trước hôn lễ (một)

-"Mình đây là đang nói đến hôn lễ ấy, an bài lễ cưới mà cậu không quản sao? Mình nghe nói cô dâu đều rất bận rộn cơ mà!"

–"Đã có công ty chuyên nghiệp lo liệu rồi, hơn nữa mẹ của Tây Cố cùng anh ấy đều rất để tâm, cô dâu như mình chỉ cần phụ trách ăn ngon mặc đẹp thôi không được à?"

Ninh Du Nhiên "…"

Cô nhìn Trì Hoan nghiêm túc chống má, thở dài một hơi uyển chuyển nói: "Hoan Hoan! Cậu vẫn còn trẻ mà, cứ như thế này gả đi… cậu thực xác định chính mình sẽ không hối hận à?"

Trì Hoan đang ngắm nghía một chiếc đồng hồ nam, nghe vậy động tác hơi ngừng rồi cười khẽ: "Có hối hận hay không ai mà nói trước được."

-"Vậy cậu còn gả!"

Trì Hoan nghiêng đầu nhìn cô: "Ai có thể bảo đảm gả cho người đàn ông như thế nào mới không hối hận về sau đây?"

Ninh Du Nhiên sững sờ đứng một bên nhìn cô so sánh chọn lựa đồng hồ đeo tay.

Hai người đi dạo hết cả chiều hôm đó, cùng nhau ăn tối bên ngoài xong, Trì Hoan mới gọi Mặc Thời Khiêm tới đón.

Trời đã tối nên Ninh Du Nhiên bắt taxi về trước, Trì Hoan ở lại trung tâm thương mại chờ một lúc đã thấy bóng dáng anh tuấn tiêu sái quen thuộc đi về hướng này, khi hắn tới gần chỉ còn cách vài mét cô liền nhận ra điểm không thích hợp.

Đợi hắn đón lấy đồ từ tay cô xoay người đặt vào trong cốp sau, lại thay cô mở cửa ghế lái phụ, Trì Hoan mới liếc hắn hỏi một câu: "Anh sao vậy? Tâm tình không tốt?"

Hắn không trả lời nhưng môi mỏng mím chặt khiến người ta có cảm giác sắc bén lạnh lẽo.

Trì Hoan thấy mất mặt, bĩu bĩu môi khom người lên xe. Mặc Thời Khiêm thấy thế mới đóng cửa xe lại vòng về ghế lái.

Về tới cửa tiểu khu, hắn tự nhiên muốn giúp cô mang đồ lên, Trì Hoan vội ngăn lại: "Không cần! Những thứ này đều là để mang sang nhà mới bên kia. Cứ để đây đi!"

Mặc Thời Khiêm liếc cô một cái mới đóng cốp sau lại, nhàn nhạt nói: "Không còn chuyện gì nữa,tôi về trước đây"

-"Anh không vui là vì cãi nhau với bạn gái sao?"

Mặc Thời Khiêm cúi đầu nhìn cô, yết hầu lên xuống mấy lần cuối cùng vẫn không thốt lên lời.

Thời tiết không tốt, không gian càng trở nên u ám. Trì Hoan thở dài, biết rõ hắn sẽ không tâm sự chuyện riêng, dù sao mấy năm nay đều như vậy.

Cô xách túi của mình lui về sau hai bước nhún vai nói: "Nếu quả thật hai người cãi nhau thì ngày mai anh không cần tới đón tôi đâu, ở bên cô ấy nhiều chút. Tình địch đã giết tới cửa rồi còn bình tĩnh như vậy, tôi đi đây. Bye bye!"

Dứt lời cô liền xoay người bước đi. Ánh sáng ảm đạm, từng đợt gió thu ào ạt thổi qua, Mặc Thời Khiêm đứng yên tại chỗ, ánh mắt nhìn theo thân ảnh nho nhỏ đằng kia. Mãi lâu sau hắn mới nhấc chân rời đi.

Vào trong thang máy Trì Hoan mới sực nhớ cô còn chưa kịp tặng hắn đồ, nghĩ nghĩ liền thôi vậy, lần sau gặp hắn sẽ đưa.

Ngày hôm sau, Trì Hoan dự định chuyển đồ hôm qua đã mua sang nhà mới nhưng mưa vẫn rơi đến xế chiều mới ngớt một chút. Vốn là muốn gọi Mặc Thời Khiêm tới nhưng khi bấm số cho hắn rồi lại thôi. Hết hôm nay hắn sẽ không còn là vệ sĩ của cô nữa, hai ngày này hắn lại đang xích mích với vị hôn thê mà đồ cũng không có thứ gì quá nặng nên cô tự lấy chìa khoá lái xe đi.

Sắc trời cực kì tối, Trì Hoan ngoài việc đem đồ qua bày trí còn có một nguyên nhân khác.

Ngày mai là hôn lễ rồi vậy đêm mai chính là đêm động phòng, nhớ kinh nghiệm thất bại lần trước ở Ôn Hải, lại nghĩ tới chuyện sắp xảy ra khiến nhịp tim cô không khỏi gia tốc, tay ướt nhẹp mồ hôi.

Cô qua đây là để sớm quen thuộc hoàn cảnh một chút.

Khi Trì Hoan tới cổng khu biệt thự, từ xa đã thấy phía trước có một chiếc Rumble quen thuộc màu đen từ lối khác rẽ ngang, cướp đường phía trước xe cô rồi phóng đi với vận tốc cực nhanh.

Cô ngẩn ra, cần gạt nước chuyển động để cho cô nhìn rõ biển số xe. Mưa bụi càng về chiều càng có xu hướng nặng hạt.

Xe kia tới trước nhà mới của cô liền dừng lại, Trì Hoan thấy ngay được bóng dáng phụ nữ tinh tế đứng dưới mưa, nhìn chòng chọc vào căn biệt thự họ sắp chuyển tới. Mà cái người đang cuống cuồng từ trên xe bước xuống kia không ai khác chính là Mạc Tây Cố.

Vừa xuống xe Mạc Tây Cố liền đưa tay kéo lấy cổ tay sũng nước mưa của người phụ nữ kia, mạnh mẽ trực tiếp ôm người vào trong xe, gương mặt anh tuấn ôn hoà là vẻ tức giận chưa từng thấy: "Em điên rồi sao Nhã Băng? Em không ở bệnh viện lại chạy tới đây dầm mưa?"

Mặc Tây Cố gào to để cho Trì Hoan cách màn mưa vẫn nghe rõ từng chữ.

Tô Nhã Băng bị anh lôi kéo lại dùng sức hất tay anh ra: "Buông tay! Đừng động vào tôi! Mạc Tây Cố anh buông tay!"

Cô ta gần như cũng rít gào, tiếng thét chói tai xen lẫn tiếng khóc nức nở.

Hiển nhiên cô ta đứng đây đã từ rất lâu rồi, từ tóc tới y phục tất cả đều ướt, run rẩy trong gió rét: "Là tôi điên rồi hay là anh khinh người quá đáng? Mạc Tây Cố ! Anh muốn cùng ai kết hôn liền cưới đi, nhưng Mạc gia các anh nhiều bất động sản như vậy tại sao cứ phải lấy toà nhà này làm nhà tân hôn?"

Tô Nhã Băng tâm tình muốn hỏng mất, sức lực đột nhiên lớn vô cùng, ngay cả người đàn ông trưởng thành cũng không khống chế nổi.

Mạc Tây Cố không nói lời nào chỉ muốn mang cô lên xe.

Trời cuối thu đã trở lạnh, mưa rơi càng nặng hạt.

Tô Nhã Băng dùng sức tránh thoát, ngay cả Trì Hoan đều không thể tưởng tượng được người phụ nữ nhìn nhu nhược thế kia mà lại có sức lực bực này.

-"Anh buông tôi ra! Mạc Tây Cố! Anh nhất định phải triệt để huỷ bỏ sạch sẽ hết kỉ niệm giữa chúng ta mới vừa lòng phải không?"

Mạc Tây Cố rốt cuộc buông lỏng tay, vịn lấy bả vai cô ta, nhẫn nại dỗ dành: "Em thương thế còn chưa lành, nghe lời, theo anh trở về bệnh viện có được không?"

Tô Nhã Băng không ngừng lắc đầu, cả người tựa như hư thoát trở nên mềm nhũn: "Tôi lẽ ra không nên quay về…Tôi không nên trở về, Mạc Tây Cố! Tôi hận anh…"

Trời tối như thế này, cô lái một chiếc xe bắt mắt đến vậy, Trì Hoan không hiểu sao hai người kia tới giờ vẫn không nhận ra cô ở đây, mà cô từ xa thế nhưng thấy rõ Mạc Tây Cố biểu tình bất đắc dĩ, cả người căng thẳng cùng cực lực nhẫn nại.

Sau đó anh ta cuối cùng cũng ôm người bế lên đưa vào trong biệt thự.

Nửa phút sau cửa mở ra, Mạc Tây Cố mang người vào trong. Là lò sưởi chưa kịp khởi động hay là vì nhiệt độ hôm nay hạ thấp mà bỗng dưng anh cảm thấy rét lạnh.

Trì Hoan dõi theo bọn họ cho tới khi bóng dáng hai người biến mất trong tầm mắt cô. Cô nghĩ muốn đi vào theo, đem những chuyện dù có thể phát sinh hay sắp phát sinh đều ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Trước hôn lễ (hai)

Trì Hoan theo đuổi Mạc Tây Cố những bốn năm trời, gặp qua đủ dạng tình địch, nhưng thường khi đối thủ còn chưa ra chiêu cô đã đem ý niệm của người ta bóp chết từ trong trứng nước.

Tô Nhã Băng xem như là đối thủ lớn nhất của cô, nhưng thế thì đã sao, cuối cùng cũng sẽ trở thành một trong số những người kia mà thôi.

Chỉ cần ngay lúc này cô đi vào, cô rất rõ ràng giữa mình cùng Tô Nhã Băng thì Mạc Tây Cố nhất định sẽ chọn cô.

Nhưng là cho dù lí trí muốn cô đi theo vào, cô vẫn ngồi yên không nhúc nhích, nhìn cần gạt nước không ngừng chuyển động, mãi tới khi trời càng ngày càng tối.

Thế giới bên ngoài xe phẳng phất chỉ có gió mưa. Trì Hoan ngẩng đầu nhìn ánh đèn màu cam ấm áp trong biệt thự dưới đêm giông lộ ra vẻ đẹp nhu hoà mà duy mỹ.

Bóng đêm hoàn toàn buông xuống.

Trì Hoan đưa tay lấy điện thoại di động ra ấn nhẹ, màn hình sáng lên hiện rõ thời gian 18h13p. Như vậy là một tiếng đã trôi qua. Cô đẩy cửa xuống xe, gió thét gào cùng nước mưa lạnh băng bủa vây lấy cô trong nháy mắt.

Tới trước cửa biệt thự, khi cô đưa tay muốn ấn mật mã mới chợt nhớ ra lần trước Mạc Tây Cố đưa cô tới đây cũng không có nói cho cô biết mật khẩu, giờ đây cô cũng không có cách nào đi vào.

Thu tay lại cô lấy di động ra, nhẹ điểm hai chữ Tây Cố trên màn hình ấn nút gọi đi.

Bên ngoài biệt thự gió táp mưa rơi, nhưng thế giới bên trong lại sáng ngời ấm áp.

Tại phòng khách, Tô Nhã Băng đã thay quần áo ướt sũng ra, ngay cả tóc cũng đều đã sấy khô, trên bàn trà la liệt vỏ chai rượu, bản thân cô cũng đang cầm một ly trên tay.

Mạc Tây Cố ban đầu vốn còn ngăn cản, nhưng Tô Nhã Băng lại cầm ly rượu hướng anh cười cười giễu cợt: "Anh muốn ngày mai tôi xuất hiện tại buổi lễ kết hôn để nhìn xem cô dâu của anh xinh đẹp bực nào sao?"

Anh cau mày trầm giọng nói: "Nhã Băng…"

-"Ngày mai tôi không đi, hôm nay, ly này… xem như là rượu mừng". Nói đoạn cô liền uống cạn, tròng mắt trở nên mê ly, ném ly rượu xuống sàn cười thê lương: "Tôi cạn rồi, anh tuỳ ý!"

Mạc Tây Cố ánh mắt rơi lên gò má nhợt nhạt của cô, hồi lâu không nói gì rồi vươn tay rót một ly rượu, ngửa đầu uống cạn: "Thật xin lỗi! Chuyện của chúng ta anh thực có lỗi với em."

Người phụ nữ này là bởi vì anh nên mới phải tha hương, lấy chồng nhưng vẫn luôn một lòng như vậy, thậm chí khi bị bỏ thuốc cũng thà chết chứ không uỷ thân cho Dương Hạo. Nhưng là anh, ngày mai anh liền ở bên người đàn bà khác.

Tô Nhã Băng nhìn anh cười nhạt nhoà rồi lại rót rượu, một ly lại một ly.

Khi điện thoại di động trên bàn rung lên, vừa lúc hai chai rượu đã thấy đáy. Tô Nhã Băng liếc mắt thấy được cái tên đang nhấp nháy trên màn hình, hai chữ Trì Hoan thoáng cái liền đâm vào mắt cô đau nhói.

Mạc Tây Cố cũng nhìn thấy. Mấy giây sau anh vẫn đưa tay tiếp nhận cuộc gọi, ép giọng xuống thật thấp: "Trì Hoan"

Bên kia giọng nữ không có gì khác thường vang lên: "Tây Cố! Anh đang ở đâu?"

Mạc Tây Cố tĩnh lặng liếc nhìn người con gái nhợt nhạt đang cười cười nhìn anh, hai mắt nhắm lại mãi sau mới trả lời: "Ở công ty, có chuyện gì sao?".

Nhưng là người bên kia thật lâu cũng không lên tiếng. Anh lại hỏi cô lần nữa: "Trì Hoan, có chuyện gì thế?"

"Có chút chuyện, anh tới tìm em đi, em chờ anh!"

Anh nhíu mày trầm giọng hỏi: "Em nói xem là chuyện gì?"

-"Chuyện trọng yếu"

-"Được! Anh biết rồi"

-"Vậy em chờ anh!"

Mạc Tây Cố ừ một tiếng cúp điện thoại, xoay người muốn lấy chìa khoá xe, chỉ là ngón tay còn chưa động cả người đã bị thân thể phụ nữ mềm mại ôm lấy, từng đợt từng đợt hôn vội vàng rơi lên môi anh, mang theo luống cuống run rẩy cùng điên cuồng.

Tô Nhã Băng nửa quỳ trên thảm trải sàn ngửa đầu nhìn tuấn nhan của người yêu, mặt đẫm nước mắt: "Không muốn…đi…Tây Cố, em yêu anh, từng ngày từng ngày em đều nhớ đến anh…"

Cô nấc lên thành tiếng: "Mẹ anh ép em uống thuốc kia… Nhưng là trong đầu em chỉ toàn hình bóng của anh, thế nhưng anh sao có thể mang chỗ này đi làm nhà tân hôn với người đàn bà khác… Tại sao?"

Giọng nói đứt quãng vừa dứt, cả người liền nhào vào lồng ngực người đàn ông đối diện, tay như rắn nước vòng qua cổ anh lần nữa liều lĩnh hôn lên.

Bên ngoài cửa biệt thự, Trì Hoan cúi đầu nhìn màn hình điện thoại đã ướt sũng nước mưa, 18h50p, đã nửa giờ kể từ khi cô ngắt máy.

Tại quán bar 1999, trong phòng bao riêng.

Người đàn ông tuấn mỹ yêu nghiệt ngậm điếu thuốc trêu tức kẻ mặt lạnh đang không biểu tình uống rượu ngồi đối diện.

-"Thế nào? Bị đá rồi hả?"

Mặc Thời Khiêm sắc mặt lạnh lùng, mí mắt cũng không thèm nâng lên. Chính vì cái cúi đầu này nên anh không thấy được gương mặt tà khí ẩn hiện sau làn khói xám loé lên chút tính toán.

Uống tới chén rượu thứ hai lông mày Mặc Thời Khiêm đột nhiên nhíu chặt lại, lúc này mới ngẩng đầu nhìn người kia chất vấn : "Cậu bỏ thứ gì vào rượu của tôi?"

Thịnh Đường vứt điếu thuốc đang cháy dở cười đến gợi đòn: "Chính là thuốc lần trước cậu đưa cho Trì Hoan a!"

Mặc Thời Khiêm trầm mặt: "Cậu điên rồi!"

Nếu trên đời có người nào khiến Mặc Thời Khiêm anh hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, thì đó chỉ có thể là Thịnh Đường trước mặt anh đây. Ai mà nghĩ tới cái người này lên cơn thần kinh lại bỏ thuốc kích tình cho anh chứ.

Cái kẻ đáng bị ăn đòn kia thế nhưng còn cợt nhả cười nói "phòng số 6437, con mẹ nó, nếu chú còn là đàn ông thì mau xử lí Lương Mãn Nguyệt trên giường đi, chẳng lẽ còn chờ người ta úp lên đầu cả mảnh thảo nguyên xanh, hửm?"

Mặc Thời Khiêm ngược lại vẫn lạnh lùng không nhúc nhích. Thịnh Đường đạp cho anh một cước cười nhạo không chút lưu tình: "Tôi nói không phải chú khiếm khuyết chỗ nào đó chứ? Ông đây mà sớm có vị hôn thê như vậy nhịn được tới đủ 18 tuổi đã là hết tình hết nghĩa. Chú thì hay rồi, định đợi tới lúc kết hôn sao, đây là muốn chơi trò yêu đương trong sáng? Chú có tin hay không nếu chú còn không động thì sẽ bị cái tên Đường Việt Trạch kia ăn trước."

Mặc Thời Khiêm khẽ nâng mí mắt liếc anh ta một cái, không mặn không nhạt châm chọc: "Cậu hạ thủ so với người khác nhanh hơn chắc? Người phụ nữ kia khi mười tám tuổi cậu đã ăn qua chưa? Chính mình chạy vào quân ngũ lính đủ mệt đủ khổ đến cuối cùng lại thế nào? Người bên cạnh cô ta bây giờ là cậu sao?"

Thịnh Đường mặt tái mét, có chút nóng nảy cùng cáu giận, ánh mắt trở nên ác liệt. Mặc Thời Khiêm mặc kệ cậu ta, tay nắm ly rượu tỏ vẻ bình tĩnh nhưng bụng dưới căng trướng, máu nóng trong người bắt đầu sục sôi. Cuối cùng anh cau mày đặt ly lên bàn trà rồi đứng dậy, tuấn nhan vẫn điềm nhiên không nhìn ra chút sóng gió dao động, bước chân vững vàng, tinh thần tỉnh táo.

Khi nắm tay lên mở cửa mới lạnh lùng hỏi: "6437?"

–"Lăn."

Mặc Thời Khiêm liền cười cợt bước ra ngoài.

Anh đương nhiên biết Thịnh Đường sẽ cài mật mã phòng là gì, nhẹ bấm mở khoá cánh cửa đẩy một cái liền mở ra. Bước vào bên trong anh đã thấy thân ảnh phụ nữ có chút luống cuống đứng ngồi không yên, quả thực là Tô Mãn Nguyệt. Thấy anh xuất hiện cô thoáng đứng bật dậy từ trên ghế salon, trên mặt là tức giận cùng khiếp sợ: "Là anh sao? Là anh cho người bắt tôi tới?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Điên cuồng chiếm giữ.

Mặc Thời Khiêm nhíu mày lại, đương nhiên là Thịnh Đường đưa cô tới nhưng anh không biện minh chỉ qua quýt ừ một tiếng, xoay người chốt cửa.

Lương Mãn Nguyệt khẩn trương nhìn anh: "Anh… anh muốn làm gì?".

Người đàn ông tuấn mỹ trên người toát ra nồng đậm nguy hiểm, chân dài chậm rãi bước tới, giọng nói vẫn man mác lạnh lùng: "Mãn Nguyệt".

Lương Mãn Nguyệt nhìn bộ dạng này của anh không khỏi khẩn trương hơn: "Thời Khiêm… "

Anh đột nhiên thay đổi trở nên gợi cảm, nhẹ nhàng như dụ như hoan "Em sắp gả cho tôi, phải không?".

Ánh mắt người đàn ông thâm thuý sâu thẳm, phảng phất như có thể nhìn thấu tâm tư người khác. Lương Mãn Nguyệt không dám đối mặt với anh, cô nhắm chặt mắt lại cắn răng nói: "Đương nhiên… chuyện này không phải … đã sớm quyết định rồi sao?"

"Tốt!"

Bạc môi khẽ nhả ra một chữ, anh nhìn cô chăm chú, giọng nói thật trầm: "Như vậy tối nay, có thể giao chính mình cho tôi, hửm?".

Yêu cầu đương nhiên như vậy khiến cô giật mình, khó tin hỏi lại: "Tại sao?".

Mặc Thời Khiêm thản nhiên nói: "Trì Hoan ngày mai kết hôn rồi, hôm nay tôi đã kết thúc công việc, sẽ có nhiều thời gian ở bên em". Ngừng một lát anh mới tiếp tục nói: "Tôi sẽ cùng em bồi đắp tình cảm, không khiến em thấy tôi với Đường Việt Trạch có quá nhiều chênh lệch".

Anh nói lời này vốn không có ý tứ gì khác, Đường Việt Trạch người này có bao nhiêu mị lực đối với phụ nữ anh có nghe qua, huống hồ đường đường là một thiếu gia hào phú cao cao tại thượng lại hạ mình đối với cô mãnh liệt tấn công, cô thấy động tâm cũng là lẽ thường tình.

Nhưng Lương Mãn Nguyệt nghe vào tai chỉ cảm thấy anh đang làm nhục cô. Loại vũ nhục này không phải lần đầu cô cảm nhận được.

Khi cô còn học đại học, Mặc Thời Khiêm đều đưa cô tới trường, thay cô chuyển hành lý cùng mua sắm đồ đạc, anh quan tâm cùng phóng khoáng khiến cô kiêu ngạo, không giấu ai chuyện hai người là thanh mai trúc mã đã đính ước.

Quan trong nhất là anh đẹp trai, khiến người vừa gặp liền không thể quên, thế nên suốt bốn năm đại học mọi người đều biết cô đã có vị hôn phu.

Thời điểm Đường Việt Trạch xuất hiện, xen vào cuộc sống của cô thì có nhiều người nhớ tới rồi đem chuyện của cô ra nói lại, hơn nữa còn bàn luận trắng trợn rằng vị hôn phu của cô bây giờ đang làm vệ sĩ cho đại minh tinh Trì Hoan.

Đường Việt Trạch là người cao ngạo phách lối, theo đuổi cô một cách công khai, lúc ấy đã có người nói với cô: "Vài tháng nữa Đường Việt Trạch sẽ chính thức thừa kế Đường gia, giàu có không ai sánh kịp, vị hôn phu kia của cậu dù đẹp cũng chỉ là vệ sĩ thôi".

"Đúng vậy, cậu còn không bỏ quách đi, ở bên Đường thiếu, dù sau không làm được Đường thiếu phu nhân thì phí chia tay cũng đủ cho cậu sống dư giả một đời".

Tất cả mọi người đều cảm thấy nếu cô đến với Đường Việt Trạch thì chính là kẻ khinh bần yêu phú, vì tiền bạc vứt bỏ tình cảm thanh mai trúc mã hơn mười năm qua.

Cô căn bản cũng không quan tâm những chuyện này, cho dù thực sự yêu Đường Việt Trạch cũng không phải vì tiền. Nhưng những lời người đàn ông trước mặt cô bây giờ vừa mới nói ra khiến cô như bị dẫm phải đuôi liền trở nên kích động: "Anh có ý gì? Anh cũng hoài nghi em sao?".

Mặc Thời Khiêm vô thức cau mày, dược tính bắt đầu phát tác, anh cực lực nhẫn nại mới có thể duy trì hô hấp bình thường, đè thấp giọng nói: "Em không thể phủ nhận mình có hảo cảm với anh ta, nhưng là Mãn Nguyệt, Trì Hoan nói đúng, anh ta có thực lòng yêu em không cũng chưa chắc chắn, cho dù là thực yêu em thì anh ta có thể cưới em sao? Mạc Tây Cố năm đó cũng từng chân chân thực thực yêu Tô Nhã Băng, dù chia tay mấy năm sau vẫn đều không qua lại với người phụ nữ khác, bây giờ còn không phải vẫn kết hôn với Trì Hoan à?".

Giọng anh lãnh đạm lương bạc, như đang bàn luận một chuyện không liên quan, từ trên cao nhìn xuống khiến cô cảm thấy đầy châm chọc. Lương Mãn Nguyệt nặng nề cắn môi, tay nắm chặt thành quả đấm hoang mang rối loạn nói: "Em cùng anh ta thực sự không có gì, hôm qua em nói chia tay với anh không phải bởi vì Đường thiếu, là vì em thấy anh không yêu em…".

-"Phải không?".

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt người kia lạnh lùng sắc bén. Anh cười nhạt: "Nếu tôi nhớ không lầm, khi em còn học năm nhất đã từng bị bạn bè dao động mà ám chỉ chuyện kia, thế nhưng bây giờ lại nói không muốn… Em đây là muốn giữ gìn đợi tới ngày kết hôn hay là bởi vì… em không muốn Đường Việt Trạch biết mình đã cùng người đàn ông khác phát sinh quan hệ?".

Lương Mãn Nguyệt vừa nhìn anh vừa lui về sau mấy bước: "Trong lòng anh em là người như vậy?".

Anh hỏi lại cô: "Chẳng lẽ không đúng?".

Lương Mãn Nguyệt xoay người muốn bỏ đi, nhưng còn chưa đi được mấy bước cổ tay đã bị giữ chặt. Trong lòng hoảng hốt cô, trở tay liền lấy con dao giấu trong tay áo đâm về phía anh. Mặc Thời Khiêm không có phòng bị, cứ như vậy mu bàn tay bị vạch ra một đường máu.

Lương Mãn Nguyệt tựa hồ không nghĩ đến làm anh bị thương, bị doạ sợ tới run lên: "Thật xin lỗi… Thời Khiêm, em xin lỗi, em không cố ý…".

Cô lúc trước vì bị hai người đàn ông lạ mặt cưỡng ép đưa đi, không biết là do anh sai người tới nên đã nhanh tay giấu kỹ con dao. Hồi nãy do quá kích động cô liền không khống chế được mà xuống tay.

Mặc Thời Khiêm bên này thần trí có chút bị ảnh hưởng bởi thuốc, một đao đâm xuống thế nhưng lại giúp anh lấy lại tỉnh táo, nhìn người phụ nữ trước mặt rơi lệ đến thương tâm, anh thản nhiên nói: – – "Em đi đi".

-"Nhưng mà…".

Tuấn nhan trở nên dị thường lãnh khốc: "Hoặc là em đi ngay bây giờ, hoặc là lập tức cởi quần áo!".

Lương Mãn Nguyệt cứng đờ vội vàng thu tay lại.

-"Em đưa anh tới bệnh viện".

Người đàn ông khẽ khép lại tròng mắt: "Nếu em còn không đi, Mãn Nguyệt – Tôi liền làm em!". Giọng anh lộ ra sắc lạnh: "Em nên biết tôi luôn nói được làm được!".

Lương Mãn Nguyệt lui về sau hai bước, Mặc Thời Khiêm ngẩng đầu lên hơi đưa tay ra, cô cả kinh cuối cùng xoay người bỏ chạy.

Trong phòng bây giờ chỉ còn mình anh, Mặc Thời Khiêm chậm rãi cúi người xuống, hô hấp dồn dập khó có thể khống chế, mồ hôi thấm ra trên trán, gân xanh giật giật. Anh cố gắng đứng lên đi về phía phòng tắm xối nước lạnh.

Chờ anh ý thức được mình đang nghĩ gì thì trước mắt liền hiện ra hình ảnh mái tóc dài xõa bồng bềnh cùng cơ thể trơn bóng. Tầm mắt anh trở nên hoảng hốt. Muốn nhắm lại nhưng lại càng làm hình ảnh trong đầu trở nên rõ ràng hơn.

Có phải vì cô là người phụ nữ đầu tiên trần trụi trước mặt anh cho nên anh hiện tại… chỉ có một tham vọng muốn chiếm lấy cô, điên cuồng muốn cô.

Mặc Thời Khiêm ngâm nước lạnh chừng một tiếng, cảm giác nóng bỏng đã rút bớt đi, cùng lúc đó tiếng chuông điện thoại vang lên.

Anh khom người với tay lấy di động, màn hình hiển thị hai chữ Trì Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Mua quà cho anh.

Lương Mãn Nguyệt từ trong phòng đi ra, tay dùng sức khóa chặt cửa lại mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Vừa quay người liền nhìn thấy có người ở phía đối diện mình, người đàn ông lười biếng dựa mình trên lan can.

"Lương tiểu thư."

Giọng nói của người đàn ông này rất êm tai, giống như dáng vẻ bề ngoài của anh ta, trời sinh đã mang theo vẻ dịu dàng nho nhã.

Ai ai cũng đều nói Đường Việt Trạch là một tiểu tam, cô cảm thấy chuyện đó lan rộng là bởi vì người đàn ông trước mặt này muốn nhiều người biết.

Thời gian trôi qua, những ngón tay của anh ta vẫn luôn kẹp điếu thuốc, khuôn mặt tựa điêu khắc , lông mày rậm, đôi mắt vẻ mơ màng, mãi mãi cũng không thể biết được anh ta đang nghĩ gì.

Lương Mãn Nguyệt không dám nhìn thẳng vào mắt của Thịnh Đường, ánh mắt anh ta lạnh lẽo đến sắc bén. Thịnh Đừng cười mà cứ như không cười làm người khác phải rùng mình: " Tay của Thời Khiêm bị thương, cô nhớ băng bó cho cậu ấy."

Ngón tay Thịnh Đường búng vào điếu thuốc một cái, mỉm cười:" Vị hôn phu của cô bị trúng thuốc kích dục, cô không muốn hiến thân sao?"

Lương Mãn Nguyệt sững sờ, hèn gì lúc nãy phản ứng của Thời Khiêm khác thường như vậy. Sau một lúc lâu cô mới mở miệng:" Anh ấy ở trong phòng.Ttôi phải đi đây!"

" Nếu cô rời đi nơi này, tôi liền tìm một cô gái mang vào cho cậu ấy."

Lương Mãn Nguyệt nhíu mày: " Thời Khiêm sẽ không cần, anh ấy chưa bao giờ ngủ với bất kì cô gái nào."

Thịnh Đường híp mắt giễu cợt :" Cô không muốn cậu ấy ngủ với bất kì cô gái nào, cũng không muốn bỏ lỡ Đường Việt Trạch. Như vậy cho dù Thời Khiêm và Đường Việt Trạch biết được mọi chuyện, thì Đường Việt Trạch hoặc Thời Khiêm vẫn ở bên cô, kế hoạch rất hòan mỹ, có đúng hay không?"

"Thịnh Đường, anh đừng tưởng anh là bạn tốt của Thời Khiêm, thì có thể nói bậy bạ!"

Khuôn mặt hoàn mỹ thơ ờ của Thịnh Đường bỗng nhiên thay đổi, trong nháy mắt lạnh xuống:" Tôi đã nói thì sẽ làm, nếu bây giờ cô dám rời khỏi đây, tôi nhất định sẽ tìm một cô gái khác cho cậu ấy."

" Đàn ông các anh trong đầu chỉ có những chuyện bẩn thỉu này thôi sao?"

Thịnh Đường cười lạnh một tiếng : " Chúng tôi là đàn ông xấu xa, còn cô rất tốt đẹp sao? Chuyện cô và tên họ Đường đã làm cũng không khác chúng tôi là mấy, tại hầm đậu xe của rạp chiếu phim làm cái chuyện xấu hổ đó, cô tưởng người khác không biết sao?"

Giọng nói của Lương Mãn Nguyệt liền có một chút chột dạ: "Anh cho người theo dõi tôi?"

Thịnh Đường hít vào một luồng khói thật dài, lại phun ra, lạnh lùng mỉm cười : " Trong cái thành phố này, mỗi một xó xỉnh ngóc ngách đều có tai mắt của tôi, nếu muốn tôi không biết thì đừng làm những chuyện chướng mắt này."

Gương mặt Lương Mãn Nguyệt hết đỏ rồi trắng, lần lượt thay đổi, giận đến phát run: "Là Đường Việt Trạch ép tôi."

Vừa dứt lời, một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ phục vụ gấp gáp chạy đến: " Cái đó… Thịnh ca, Đường thiếu tới tìm anh."

Ngón tay thon dài của Thịnh Đường kẹp điếu thuốc, từ từ cười lạnh:" Lương tiểu thư, cô có thể lựa chọn hoặc là trở lại phòng, hoặc là đi cùng Đường thiếu. Nhưng mà tôi nhắc nhở cô, nếu Thời Khiêm có thật sự ngủ với cô gái nào, mà cô gái kia lại bám theo bắt cậu ấy phải chịu trách nhiệm… Thì sau này chuyện gì cũng sẽ không liên quan đến cô nữa."

… …

Căn hộ của Trì Hoan.

Cô từ biệt thự trở về, tắm giặt sạch sẽ, thay quần áo, lau khô tóc, sau đó đến tủ rượu trong thư phòng lấy một chai và ly, một mình ngồi trên ghế sa lon uống.

Uống xong một chai, cô phát hiện đã hết rượu, vì vậy lại nhấc người lên đi vào thư phòng lấy.

Lúc đi ngang qua bàn đọc sách, ánh mắt cô vô tình liếc thấy chiếc hộp đặt ở trên mặt bàn, cô sờ mi tâm một cái, đi qua cầm lên nhìn một chút. Một chai rượu không thể khiến cho cô say bí tỷ, nhưng cũng đã làm cô thần trí mơ hồ.

Cô cầm nó trở lại phòng khách, bỏ trên đùi mình, một tay sờ, tay kia mò lấy điện thoại gọi cho số của Mặc Thời Khiêm.

Tiếng chuông reo lên rất lâu, bên kia mới đột nhiên bắt máy.

Đầu dây bên kia không lên tiếng.

"Mặc Thời Khiêm?"

"Có chuyện gì sao?"

Giọng nói của Mặc Thời Khiêm trầm thấp, có chút khàn cực kì khó nghe, nhưng độ cồn trong rượu làm cho Trì Hoan không để ý đến sự khác thường này, cô nói:" Anh mau đến căn hộ của tôi nhanh lên."

Mộ Thời Khiêm lại lặp lại ba chữ đơn giản kia một lần nữa:" Có chuyện gì sao?"

" Ừ… Anh thay tôi đi đến nơi đó đem hai bình rượu về đây, mang loại mà bình thường tôi hay uống ấy."

Trong điện thoại yên tĩnh trong chốc lát: " Tôi không khoẻ, để người khác mang đến cho cô được không?"

Trì Hoan nhíu mày: " Không được!"

Mặc Thời Khiêm lại nói: "Hiện tại tôi không có xe."

" Không có xe? Anh ở cùng cô gái nào sao? Chuẩn bị làm chuyện ân ái?"

"Ừ, để tôi cho người mang qua cho cô."

Thoáng cái cô giống như là nổi giận:" Không được! Không được,! Tôi muốn anh tới! Mặc Thời Khiêm, tôi còn chưa kết hôn, hiện giờ anh vẫn còn là vệ sĩ của tôi. Bây giờ anh có qua chỗ tôi hay không?"

Mặc Thời Khiêm lại trầm mặc mấy giây, cuối cùng hắn khàn khàn nói: " Được, tôi tới."

" Ừ, nhanh lên một chút, tôi chuẩn bị đi ngủ."

" Được."

Cúp điện thoại, Trì Hoan đặt điện thoại di động ở trên bàn trà, ngồi trên ghế sa lon, không lâu cảm thấy có chút đau đầu, thuận tay ôm gối ôm dựa đầu nằm xuống.

Cho đến nửa sau sau, tiếng chuông cửa vang lên, đánh thức cô.

Cô đứng dậy đi mở cửa, người đàn ông cao lớn đứng im tại cửa, quần áo màu tối đơn giản, cầm trong tay hai bình rượu, đôi mắt so với bình thường đen hơn mấy phần, không lên tiếng.

Trì Hoan không để ý: " Vào đi!"

Trì Hoan xoay người đi vào bên trong. Mặc Thời Khiêm nhìn thấy cô xõa tóc dài, đôi mắt mơ màng, do dự một giây, căn bản muốn đem tới cửa rồi đi, nhưng mà ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại đi vào theo.

Mặc Thời Khiêm đem hai bình rượu đặt ở lên bàn, không nhẹ không nặng.

Trì Hoan uống rượu, khuôn mặt trắng nõn phủ lên một màu đỏ hồng mê người, cô ngẩng đầu nhìn Mặc Thời Khiêm, nhéo mi nói:"Anh đứng đó làm gì, anh cao như vậy, nói chuyện mệt lắm."

Mặc Thời Khiêm ngồi xuống bên cạnh cô.

Ở gần, hắn có thể ngửi được rõ ràng mùi thơm sữa tắm của cô lại thoang thoảng mùi rượu, thơm đến say lòng người, cùng với thân thể mềm mại quyến rũ vô cùng.

Trì Hoan đem chiếc hộp màu xanh lam cầm lên để ở ghế sa lon, đưa cho Mặc Thời Khiêm:" Quà cho anh."

Mặc Thời Khiêm nhìn thấy từng ngón tay trắng nõn, rồi tới gương mặt ửng hồng mê hoặc, đôi môi đỏ lúc mở lúc đóng, đã không nghe rõ là cô đang nói gì, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô rát, hắn cho rằng nước có thể dập tắt dục vọng của mình, nhưng một lần nữa dục vọng lại nổi lên, thiêu đốt cổ họng của hắn.

Giọng nói khàn khàn thốt lên chữ cuối cùng:" Quà?"

Rượu khiến cho gương mặt của cô đỏ ửng, hình ảnh đó đều được thu vào trong đáy mắt của Mặc Thời Khiêm, hắn cảm thấy cô giống như là đang thẹn thùng, Trì Hoan là không nhận ra được sự khác thường của Mặc Thời Khiêm:" Ngày mai không phải anh đã không còn là vệ sĩ của tôi sao, hôm qua lúc tôi đi mua đồ tôi cố ý mua quà cho anh… Coi như là cảm ơn mấy năm nay anh đã bảo vệ tôi… A"

Thật ra thì cô còn muốn hỏi một câu, nếu như ngày mai cô không kết hôn, Mặc Thời Khiêm có đồng ý tiếp tục làm vệ sĩ cho cô hay không.

Nhưng những lời này cô lại không có cơ hội để nói ra, bởi vì Mặc Thời Khiêm đột nhiên xích lại gần, cúi đầu tiến gần đến môi của cô, hung hăng hôn cô.

Trì Hoan đầu tiên là ngơ ngẩn, hộp quà trong tay rơi xuống đất, chờ đến lúc cô nhận ra Mặc Thời Khiêm đang làm gì, đầu cô nổ tung.

Mấy giây sau cô mới giãy giụa, nhưng vào lúc tay cô muốn đẩy Mặc Thời Khiêm ra, cô đã bị cánh tay của Mặc Thời Khiêm vòng qua kiềm chế, hắn trực tiếp ôm cô lên người, sau đó giữ chặt lấy chóp đầu cô hôn sâu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Mặc Thời Khiêm, anh điên rồi đúng không?

Mặc Thời Khiêm đang hôn cô, Mặc Thời lại đang hôn cô, Mặc Thời Khiêm lại dám hôn cô.

Trì Hoan muốn phát điên rồi.

Người cô vô cùng nhỏ nhắn, thế cho nên Mặc Thời Khiêm có thể dễ như trở bàn tay ôm trọn cô vào ngực, cánh tay và lồng ngực đều giống như bức tường sắt, mặc cho cô dãy giụa bao nhiêu đều không hề xê dịch một chút.

Mặc Thời Khiêm hôn môi cô, hắn quả thật không có kỹ xảo gì, trong lòng nổi lên dục vọng chỉ làm theo bản năng bẩm sinh của một người đàn ông, hận không thể ăn sạch sành sanh đôi môi mềm mại ngọt ngào kia.

Tay cũng chui vào trong quần áo của cô, lúc tìm thấy thứ mềm mại kia Mặc Thời Khiêm liền không kìm được cầm nắm.

Cô so với hắn tưởng tượng còn mềm mại hơn nhiều, mềm đến giống như là không xương như vậy.

Nếu như nói hắn hôn cô chẳng qua là do nhất thời hồ đồ, thì sau khi hôn cô, hắn đã hoàn toàn bị chìm đắm trong đó. Bên trong thân thể cô, thứ mềm mại bị tay Mặc Thời Khiêm hung hăng xoa bóp. (Ngại quá men ///)

Trì Hoan ở trong tay Mặc Thời Khiêm chỉ có mặc cho mình bị ăn thịt rút xương, cô không ngờ sức lực của nam và nữ lại có sự chênh lệch lớn đến vậy.

Mặc Thời Khiêm ngậm bờ môi cô, đầu lưỡi như miêu tả hình dạng môi cô, hôn như vậy trong chốc lát lại cạy hàm răng của cô ra, thô bạo thăm dò vào, thành công chiếm giữ.

Trì Hoan liều mạng đánh Mặc Thời Khiêm, nhưng mà vẫn chẳng có tác dụng gì. Cô thậm chí không biết rằng tại sao người đàn ông này lại đột nhiên biến thành như vậy, Mặc Thời Khiêm ép bức quấn quýt mút đầu lưỡi cô, đem mỗi một ngốc ngách xó xỉ trong miệng cô đều chiếm lấy.

Chưa bao giờ cảnh hôn thân mật và sự tức giận trộn lẫn vào một chỗ lại đặc biệt mê hoặc như vậy, khiến cô run rẩy, trong não đều trở nên trống rỗng.

Cho đến khi cô bị hôn đến mức sắp thở không nổi, đôi môi bị hắn hôn đến sưng đỏ tê dại, Mặc Thời Khiêm rốt cuộc mới buông tha mà rời đi đôi môi cô, hôn dọc theo chiếc cằm trắng nõn đi xuống.

Trì Hoan thở hổn hển, một bên đẩy Mặc Thời Khiêm ra, một bên la hét: " Mặc Thời Khiêm, anh điên rồi đúng không?"

Cô vừa nói ra, trời đất quay cuồng một trận. Người cô bị Mặc Thời Khiêm ép vào trên ghế sa lon mềm mại, ghé sát đầu vào gần cô.

Trì Hoan rốt cuộc cũng thấy rõ gương mặt của Mặc Thời Khiêm.

Khuôn mặt hoàn mỹ chăm chú nhìn cô, bên trong con ngươi đen thẫm là ngọn lửa bùng cháy, nhìn chằm chằm cô, giống như thú hoang nhìn chằm chằm con mồi của mình, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, lại càng thêm quyến rũ.

Cô thậm chí còn không biết rằng, quần áo trên người mình căn bản đã bị cởi hết.

Ngực cô kịch liệt phập phồng tức giận, tim lại đập rộn lên, giọng nói run rẩy : " Anh làm sao vậy?"

Cho đến giờ phút này Trì Hoan cũng không thể tin được. Rốt cuộc là thế nào? Người này là Mặc Thời Khiêm sao?

Mặc Thời Khiêm giam cầm cô, đôi mắt đen nóng bỏng không kiêng kỵ nhìn chằm chằm cô, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, giọng nói khàn khàn: " Trì Hoan! " . Mặc Thời Khiêm gọi tên của cô, giọng trầm thấp cố gắng phun ra một câi: " Tôi muốn làm tình với em."

Trì Hoan không thể tin nổi nhìn Mặc Thời Khiêm, đầu nổ tung một tiếng.

Tròng mắt cô trợn to, đột nhiên hồi sức dồn hết sức lực cố gắng đẩy Mặc Thời Khiêm một cái. Thấy Mặc Thời Khiêm ngã trên mặt đất , trong nháy mắt cô trở nên nhạy bén từ trên ghế sa lon lăn xuống, đầu óc đã trống không, chỉ muốn dùng cả tay lẫn chân chạy trốn.

Mặc Thời Khiêm chỉ cần dùng một tay, liền lần nữa bắt cô trở lại, đè ở trên ghế sa lon.

Cô bị hù dọa đến khóc:" Mặc Thời Khiêm, Mặc Thời Khiêm… Không muốn…"

Mặc Thời Khiêm ôm cô mang đến ghế. Để gối ôm sau lưng cô, lại cúi người xuống hôn lần nữa, từ môi đến quai hàm, cuối cùng, Mặc Thời Khiêm ngậm vành tai của cô.

Con ngươi của Trì Hoan mở to hết cỡ, run rẩy liên tục.

"Em ngoan chút! " Hơi thở của Mặc Thời Khiêm phun vào cổ cô, giọng nói lại dỗ dành:" Nếu không lại khiến em bị thương, hửm?"

Những lời này, rõ ràng là đang thông báo cho cô biết, cô không có quyền lựa chọn, cô cũng biết là không thể chạy trốn được. Trì Hoan một bên vừa khóc sụt sùi vừa dùng lực lắc đầu: " Không muốn… Không được, Mặc Thời Khiêm, anh không thể đối xử với tôi như vậy, anh không thể đối xử với tôi như vậy…"

Đôi môi mỏng của Mặc Thời Khiêm dính chặt lấy tai cô, giọng nói sâu thẳm tuyên bố :" Tôi có thể, hơn nữa, nhất định sẽ được."

Mặc Thời Khiêm nhìn bộ dạng khóc nức nở của cô gái bên dưới, trong lòng trở nên mềm mại. Nhưng dáng vẻ của cô lại càng khiến hắn muốn chiếm đoạt cô nhiều hơn. Mặc Thời Khiêm cúi đầu hôn lên từng giọt nước mắt của cô, giọng khàn khàn: "Đừng khóc, em càng khóc càng khơi lên dục vọng của tôi, cũng sẽ bị thương."

Trì Hoan ngay lập tức nín khóc.

Cô không dám tin đây là lời nói của người đã ở bên cạnh cô ba năm- Mặc Thời Khiêm.

Cuối cùng, cô giống như là đã tuyệt vọng, nhắm mắt lại khóc thút thít , không giãy dụa nữa, chẳng qua là run rẩy dữ dội hơn .

Áo quần đã bị cởi sạch, chỉ còn lại mái tóc dài màu đen làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết của cô. Bờ vai đang run rẩy cũng rất dụ người.

Mặc Thời Khiêm chưa bao giờ nổi lên dục vọng của đàn ông, nhưng giờ phút này cổ họng khô khốc chỉ còn lại khát khao mãnh liệt, nhất là, đây lại là cô gái hắn hết sức bảo vệ trong ba năm qua.

Ngược lại với Mạc Thời Khiêm, Trì Hoan ngoại trừ việc không ngừng khóc nức nở, cả người đều trở nên căng thẳng.

Mặc Thời Khiêm bóp nhẹ cằm của cô, khiến cho cô mở miệng cùng anh hôn môi, không ngừng hôn sâu triền miên, ngay lúc cô bị hôn đến chóang váng Mặc Thời Khiêm dùng đầu gối ép buộc cô tách chân ra, tiến sâu vào cơ thể cô. (°///°)

“A… ” Trì Hoan lần nữa kêu thành tiếng, cô đau đến sắc mặt trắng bệch, vốn là được nuông chiều từ nhỏ không chịu được nổi đau thân thể, đột nhiên bị như vậy, cô chỉ cảm thấy mình sắp chết đến nơi:” Tôi giết anh… Mặc Thời Khiêm, anh là đồ cặn bã, cầm thú…”

Giờ khắc này cô hận Mặc Thời Khiến đến nghiến răng nghiến lợi, nhất là người đàn ông cưỡng bức cô lại là Mặc Thời Khiêm.

Mặc Thời Khiêm là vệ sĩ mà cô tin cậy nhất đột nhiên biến thành người cưỡng bức cô.

Cơ thể cô đã bị phơi bày, nhưng trên người Mặc Thời Khiêm vẫn mặc quần áo chỉnh tề. Trì Hoan hận đến mức cắn lên vai Mặc Thời Khiêm, hận không thể cắn nát thịt anh ta, nhưng bỗng nhiên nhận được khoái cảm của trận kích tình mà Mặc Thời Khiêm mang đến khiến cô dừng lại khẽ rên một tiếng.

Sau đó, hoàn toàn tiến sâu vào người cô.

Lập tức Trì Hoan đau đến buông lỏng răng , vừa nghẹn ngào bên khóc thút thít, ngón tay siết thật chặt áo của Mặc Thời Khiêm ” Đau… Đau quá, Mặc Thời Khiêm… Anh mau ra ngoài… Tôi cầu xin anh…mau ra ngoài.”

Cô thật là đau, muốn chết.

Cô khó chịu, thật ra Mặc Thời Khiêm cũng không tốt hơn được bao nhiêu, thân thể quá căng thẳng, mồ hôi tích lại chảy xuống, hô hấp rối loạn, dồn dập, theo bản năng hắn cúi đầu hôn khuôn mặt của cô, giọng nói khác xa với cơ thể cường tráng, vỗ về dỗ dành:” Không đi ra được, cố một chút, được không?”

Trì Hoan khóc tới thở không nổi.

Làm Mặc Thời Khiêm ở trên không khống chế được bắt đầu chậm rãi tiến vào, Trì Hoan cảm thấy đau hơn , lí trí hoàn toàn không có ý nghĩ muốn đẩy Mặc Thời Khiêm ra, tránh khỏi cái cảm giác đau đớn này.

Mặc Thời Khiêm nhíu lông mày, đem đôi tay không an phận của cô giữ chặt trên đầu, giọng nói lạnh lẽo uy hiếp:” ” Trì Hoan, em thử gây náo loạn tiếp đi.”

Nước mắt cô lại chảy ra ngoài lần nữa.

Không biết là đau, là uất ức, hay là hận, cô ở dưới thân Mặc Thời Khiêm uốn éo không ngừng, loại cảm giác này căn bản khiến Mặc Thời Khiêm liền mất đi sự cảnh giác.

——-

Trì Hoan mở mắt ra, chỉ cảm thấy cơn đau ở chỗ đó đã tiêu tán rất nhiều.

Sau đó cô ngây thơ cho rằng trận kích tình này cuối cùng cũng kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Hắn từ trước tới nay chưa từng thấy Trì Hoan đau khổ như vậy.

Trì Hoan cố nín nhịn khóc nức nở dùng sức muốn đẩy hắn ra nhưng căn bản không thể làm người kia nhúc nhích dù chỉ một chút, cô cả giận hét lên :”Anh mau ra!”

Mặc Thời Khiêm thế nhưng nghe lời cô ngồi dậy, tránh cho mình đè nặng khiến cô khó chịu, cũng y như cô muốn mà lui ra ngoài.

Trì Hoan chật vật ngồi dậy muốn với tay lấy đồ mặc lên người, nhưng ngón tay còn chưa kịp động cả người đã bị nhấc bổng lên.

Trì Hoan sửng sốt đến quên cả phản kháng. Cô kéo kéo áo hắn trừng mắt hỏi :”Anh còn muốn làm gì?”

Mặc Thời Khiêm ôm cô vào phòng ngủ, bạc môi mím chặt tỏ rõ hắn đang không vui. Cái bộ dạng này là sao đây, làm cô vừa hận vừa sợ. Đã cưỡng bạo người ta thì có tư cách gì mà tỏ ra mất hứng.

“Mặc Thời Khiêm! Anh thả tôi xuống, buông ra có nghe không?”

Người kia một cước đạp bay cửa phòng ngủ, động tác này làm thân hình nhỏ bé trong ngực run lên. Rốt cục cô cũng nhận ra là hắn muốn tiếp tục.

Mặc Thời Khiêm đặt cô lên giường, cả người cũng áp lên, một lời không nói đã cúi xuống hôn lấy gương mặt mềm mại, bắt gặp cái tay cô không an phận, hắn dùng một tay ghì hai tay cô lên đỉnh đầu, môi hôn lướt xuống bả vai cùng xương quai xanh quyến rũ.

Thân thể Trì Hoan trở nên nhạy cảm đến run rẩy, mê luyến theo từng nụ hôn của hắn.

"Mặc Thời Khiêm! Anh mau buông ra!"

"Tôi sẽ giết anh, anh có bản lĩnh liền giết tôi nếu không ngày mai tôi nhất định khiến anh phải chết."

Cô muốn giật tay ra khỏi trói buộc, muốn dùng chân đạp bay người đang làm loạn trên người cô, nhưng là cô không làm được. cô chỉ có thể nói ra lời uy hiếp. Mà hiển nhiên người kia còn không có để mấy câu hù doạ này vào mắt, ngược lại còn kích thích hắn mạnh mẽ hơn.

"Không…không muốn…"

Cô càng giãy giụa càng bị hắn siết chặt sít sao.

"Mặc Thời Khiêm… xin anh… không muốn…"

Tiếng khóc nức nở cầu hắn như tiếng mèo kêu, nghe qua thật đáng thương. Nhưng giờ này lại càng giống như cào vào lòng hắn, ngứa ngáy khó nhịn. Hắn buông lỏng tay cô nhưng không để cô kịp động đậy đã lật sấp cô xuống giường, nụ hôn dày đặc như mưa rơi lên bả vai cùng tấm lưng trần, lại lần nữa lướt lên cằm cùng môi, dây dưa quấn quýt.

Mặc Thời Khiêm tiến công mãnh liệt khiến cho Trì Hoan khó có thể chịu đựng, trong đầu trở nên trống rỗng, hận không thể co mình lại như con tôm….

Đêm dài đằng đẵng, bóng tối phủ xuống…

Cả đêm bên tai Trì Hoan chỉ có tiếng đàn ông trầm thấp thở dốc hoà cùng tiếng mưa rơi, cùng với… tiếng kêu mất khống chế của chính cô.

Tất cả giác quan đều bị hắn bao phủ, chìm chìm nổi nổi theo tiết tấu của hắn.

…

Hôm sau khi sắc trời vẫn còn tờ mờ sáng Trì Hoan đã tỉnh. Đập vào mắt là khung cửa sổ thuỷ tinh chưa kéo hết rèm, cô có cảm giác như sống sót sau tai nạn, nhẹ thở ra một hơi dài rồi đưa tay che mắt, suy nghĩ bản thân sao lại mơ thấy giấc mộng hoang đường như vậy.

Đầu ngón tay vừa khéo đụng phải thứ gì đó, đây không phải quần áo của cô. Con ngươi trừng lớn, đầu ầm ầm nổ tung, kí ức hôm qua tràn về khiến cô bật dậy. Người đàn ông bên cạnh còn phản ứng nhanh hơn cô đã ngồi dậy trước một bước. Một giây nhìn rõ hắn, huyết dịch toàn thân cô như ngừng lại.

Người kia tóc ngắn lộn xộn cúi đầu, đôi mắt nhìn cô, giọng trầm khàn cất tiếng :"Thật xin lỗi!!"

Ba chữ kia khiến cho Trì Hoan dây thần kinh đang căng cứng đột nhiên đứt phựt. Không chút do dự nâng tay cho hắn một bạt tai.

"Ba"

Mặc Thời Khiêm không tránh né chỉ chịu đựng một cái tát này rơi xuống.

Biểu hiện này của hắn càng khiến Trì Hoan thở dốc kịch liệt, hô hấp dồn dập. Cô khó nén phẫn nộ túm lấy gối đập lên người hắn.

Cô liều mạng đập mấy cái nhưng không làm gì được hắn, ngược lại chính mình không khống chế được rơi lệ.

"Mặc Thời khiêm, anh…" cô cắn răng nghiến lợi, tức đến mắng cũng không ra hơi, chỉ có thể nấc lên khóc thút thít, bả vai run rẩy càng tô thêm thân hình thon nhỏ gầy yếu, cả người toát lên vẻ tuyệt vọng cùng luống cuống.

Mặc Thời Khiêm yết hầu lên xuống mấy lần, giọng nói càng trầm: "Xin lỗi em!"

Trì Hoan chôn đầu xuống, co gối lên, mái tóc như tảo biển tán loạn che đi gương mặt đầy nước mắt, không biết là không thèm mắng hay mắng không nổi, chỉ là không hiểu vì sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Sáng sớm đặc biệt yên tĩnh, chỉ có tiếng khóc sụt sùi của Trì Hoan. Mặc Thời Khiêm nhìn chằm chằm đỉnh đầu của cô hồi lâu mới vén chăn xuống giường, nhặt quần lên mặc vào. Tìm không thấy áo mới phát hiện ra vẫn ở trên người cô. Từ trước tới nay hắn chưa từng thấy qua bộ dạng cô thương tâm đến vậy.

Hắn biết không phải vì cô bị thất thân, cũng không phải vì hôn lễ bị người phản bội mà bởi vì hắn.

Ngay từ đầu khi tiếp xúc với cô hắn liền biết được, người khiến cô tin tưởng trên thế giới này ít đến thảm thương, thiếu nữ mười mấy tuổi cha mẹ cũng không dám tin tưởng, một mình lăn lộn kiếm tiền tự lập.

Mấy năm nay hai người họ thoạt nhìn không có quan hệ gì nhưng cô đối với hắn lại không chút nào đề phòn, càng không nghĩ tới hắn sẽ tổn thương cô.

Trì Hoan không biết mình đã khóc bao lâu chỉ một mực khóc tới hụt hơi mới dần dần dừng lại.

Trong phòng ngoại trừ tiếng mặc quần áo cũng không phát ra thanh âm nào khác. Nhưng cô biết hắn vẫn chưa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Xa lạ

Cho đến khi cô có thể lấy lại được thanh âm của mình, cô mới nghe được giọng nói trầm trầm của hắn: " Tôi sẽ tự thú!, " thanh âm của hắn thật thấp: " Em có thể kiện tôi."

Tự thú?

Trì Hoan nâng mắt lên, mắt nhìn hắn.

Trước khi hắn nói ra hai chữ này, cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện muốn kiện hắn. Dĩ nhiên, cô cũng không có khả năng bởi vì hắn nói như vậy, cô sẽ buông tha hắn.

Hắn quỳ một chân trên thảm phía cuối giường, trên gương mặt mặt tuấn mỹ nhìn không ra bất kỳ cảm xúc nào. Một chút cũng không có chút cảm giác chật vật, giọng nói khàn khàn, lạnh lùng, ung dung tinh táo.

Trì Hoan nhìn hắn một lúc lâu.

Trong quá trình này, hắn vừa không nói lời nào cũng không đứng dậy, giống như là chờ cô xét xử, tựa hồ cũng không có muốn ý giải thích, yên lặng mà trầm mặc.

Trì Hoan từ trong chăn chui ra, chân trần giẫm đạp ở trên thảm trải sàn, đi tới cuối giường, ngồi xuống ở trước mặt hắn.

Tóc dài mà xốc xếch, mặc áo của hắn, lông mi bị nước mắt làm ướt, thanh âm bởi vì kêu khóc rít gào cầu xin tha thứ mà khàn khàn, không một biểu hiện nào không tố cáo hôm qua bị dày xéo đến thê thảm.

Trì Hoan dùng sức điều chỉnh hô hấp, sau đó bình tĩnh mở miệng: " Anh nói, tại sao?"

Hắn vẫn cúi đầu: " Xin lỗi!."

"Xin lỗi? Anh nói xin lỗi sẽ có ích sao? Nói xin lỗi thì có thể làm cho sự việc đêm qua không xảy ra sa? Có thể làm cho tôi vẫn là một xử nữ sao? Xem là tôi không có bị anh cường bạo sao?"

Hắn yên lặng mấy giây, nhàn nhạt nói: " Tôi không có cách nào bồi thường được cho em, cho nên, em kiện tôi đi."

Không cách nào bồi thường, chỉ có thể trừng phạt.

Trì Hoan lạnh lùng nhìn hắn: " Em hỏi anh tại sao!."

Hắn ngẩng đầu nhìn cô: " Có quan trọng không?"

"Có câu nói chết không nhắm mắt, chính là muốn biết vì sao mình chết, nếu không sẽ không nhắm mắt được."

Qua mấy giây, hắn nhàn nhạt mở miệng: " Tối hôm qua tôi uống rượu có thuốc thúc tình, ý thức không rõ."

Nàng lạnh giọng châm chọc: " Anh có chướng ngại không cứng nổi?"

Ánh mắt Mặc Thời Khiêm tối sầm lại, nhìn cô: " Em nhất định phải cùng tôi thảo luận cái vấn đề này sao?"

Khuôn mặt xinh đẹp lại mỉm cười lạnh lùng: " Người bình thường chẳng lẽ cần phải uống loại thuốc này? Nha, tôi nhớ ra rồi, anh không phải là không thể cứng rắn? Hay là cứng rắn không được bao lâu, cho nên mới phải uống thuốc, đúng không? Dù sao chỉ có mấy phút, khó trách vị hôn thê của anh muốn cùng Đường Việt Trạch bỏ trốn."

Trì Hoan không phải là không biết những lời này nói ra giết địch một ngàn nhưng tự thương tổn tám trăm(ý đau người cũng đau mình), nhưng cô nhìn bộ dạng của hắn, cho dù quỳ dưới đất cũng không nhìn ra được bất kỳ sự thành tâm hối hận nào, ngược lại thì một dáng bình tĩnh tuyệt đối, ung dung không

có việc gì, cô không cách nào hả giận được.

Hai bên huyệt thái dương nhảy thình thịch, mấy giây sau hắn trầm giọng: " Mặc dù thật xin lỗi, nhưng nếu tôi đã đè em xuống làm mấy lần thì cũng là một tội cưỡng bạo. Nếu như em thật đã quên tối hôm qua em khóc cầu tôi kết thúc như thế nào, tôi cũng không thèm để ý làm nhiều hơn một lần nữa. Để cho em trong lúc thanh tỉnh có thể cảm nhận được đến cùng có phải hay không chỉ có mấy phút."

Trì Hoan cắn môi nhìn hắn quỳ một chân trước mặt cô, ngón tay siết chặt, giận giữ hét lớn :" Fuck! Anh uống thuốc liền uống thuốc. Anh uống thuốc xong không đi tìm vị hôn thê của anh , tại sao phải chạy tới tìm tôi?"

Hắn thản nhiên nói: "Cô ấy không chịu! Tôi ở trong bồn tắm ngâm một giờ, cho là không sao. Vừa vặn em gọi điện thoại cho tôi, không phải là bảo tôi tới sao?."

Hắn đã đáp ứng đến, một là đánh giá cao sức nhẫn nại của chính mình, cho là không sao, hai là bởi vì Trì Hoan ở trong điện thoại nổi giận, lại lấy thân phận uy hiếp hắn. Dĩ nhiên, hắn không loại trừ những hình ảnh mị hoặc khi uống rượu của cô làm ảnh hưởng tâm trí hắn.

Trì Hoan tự nhiên cũng nhớ tới, tối hôm qua khi cô gọi điện thoại cho hắn, hắn nói với mình hắn không thoải mái, muốn tìm người thay hắn tới.

Nhưng lúc đó, Trì Hoan suy nghĩ sau này có thể không có cơ hội gặp mặt , muốn đem lễ vật tự mình tặng cho hắn, cộng thêm uống rượu làm tâm phiền ý loạn, khó tránh khỏi có chút càn quấy.

" Cô ta không chịu chẳng lẽ tôi chịu? Cô ta mới là vị hôn thê của anh, anh không đem cô ta làm, ngược lại anh lại chạy tới cưỡng bạo tôi? "

Gương mặt tuấn mỹ của hắn vô cùng bình tĩnh, tròng mắt đen như đầm sâu không đáy: " Đại khái là bởi vì lần trước vô tình thấy em thay quần áo, thì đã từng nghĩ tới sau này sẽ làm như vậy."

Trì Hoan ngây người, á khẩu nhìn hắn.

Chờ khi cô phản ứng lại, giơ tay lên ,một bạt tai đập trúng trên mặt của hắn.

Cô lạnh lùng nói: " Mặc Thời Khiêm! Anh ỷ vào việc tôi không dám để cho người của toàn thế giới biết rõ tôi bị cưỡng bạo, cho nên anh mới không có sợ hãi?"

Hắn thản nhiên nói: " Lấy bạo lực, uy hiếp hoặc là dùng thủ đoạn khác cưỡng bạo một người phụ nữ, phạt từ ba năm đến mười năm. Nếu như em vẫn muốn rạng rỡ lập gia đình, tôi có thể đem chuyện này đè xuống, không cho Mạc Tây Cố hay bất kỳ truyền thông nào biết. Nhưng thù lao là, thời hạn thi hành án giảm phân nửa."

Trì Hoan cơ hồ là không tưởng tượng nổi trừng hắn.

Hắn lại có thể vào lúc này, tỉnh táo, có trật tự logic trước sau cùng mình thảo luận thời hạn thi hành án?

"Anh dám chỉ tôi phải kiện anh ? Mặc Thời Khiêm, nếu như tôi cái gì cũng không quan tâm, cha tôi có thể để cho anh ở bên trong tù đợi mười năm."

Hắn cười nhẹ, thản nhiên nói: " Cái tội cưỡng bạo này nếu như tôi không thừa nhận, ai thắng ai thua rất khó nói. Đại tiểu thư! Camera ở hành lang sẽ chụp là em mở cửa cho tôi, ghi chép của điện thoại di động sẽ chứng minh là em gọi điện thoại cho tôi. Tối hôm qua là tôi cưỡng bức em không sai, nhưng nếu như tôi tại tòa án nói ngược lại , bảo em tối hôm trước hôn lễ theo tôi ngủ, cũng không phải không có người tin tưởng tôi."

Trì Hoan nhìn hắn, thật lâu không nói ra lời.

Trì Hoan bị lời nói này làm tức giận đến ngực cũng đau, nhưng vẫn biết hắn nói đều có lý.

Nếu như hắn không nhận, hắn hoàn toàn có thể trả ngược lại cô. Cho dù ba ba của cô là Thị trưởng thành phố có thế lực lớn, một khi làm lớn chuyện, cho dù có thắng kiện, danh dự của cô cũng sẽ chịu ảnh hưởng, rớt xuống ngàn trượng.

Trì Hoan cơ hồ là không thể tin tưởng: " Anh nguyện ý để cho chuyện này từ nay chôn xuống bụi đất, tôi tiếp tục cử hành hôn lễ rạng rỡ của tôi, mà anh ở trong ngục nghỉ ngơi một năm rưỡi?"

Nam nhân vững vàng trả lời: " Khi Thị trưởng tới tìm tôi, tôi đã đáp ứng ông ấy sẽ chiếu cố em, bảo vệ an nguy của em, không cho bất kỳ tổn thương nào. Tôi đã tổn thương em, không cách nào vãn hồi, chỉ có thể đem thương hại ép đến mức thấp nhất. Huống chi, phạm sai lầm thì phải gánh vác.."

Chuyện này, chỉ cần hắn tự thú, không cho chuyện tối ngày hôm qua tiết lộ nửa chữ, mới có thể đem tổn thương đè thấp đến nhỏ nhất.

Một khi kiện ra toà án, bị truyền thông biết, hôn nhân của cô, tiền đồ của cô, hết thảy tất cả của cô, cho dù cô là người bị hại, cũng sẽ phải chịu tổn thương cực lớn.

Trì Hoan nhìn hắn, lại xa lạ giống như là lần đầu tiên biết hắn.

Tiết trời âm u, ngoài cửa sổ trời lại bắt đầu mưa, giọt mưa bị gió thổi lên cửa sổ thủy tinh, phát ra âm thanh bộp bộp.

Đầu Trì Hoan ngoảnh nhìn ra phía ngoài.

Không cùng Mạc Tây Cố kết hôn —— cái ý niệm này cho tới bây giờ không có xuất hiện rõ ràng trong đầu cô như vậy, nhưng nó từ lâu đã một mực xuất hiện quanh quẩn ở đâu đó, rồi đột nhiên chui ra từ lớp sương mù dày đặc.

Từ khi thấy Mặc Thời Khiêm nằm ở bên người cô, Trì Hoan cũng biết cô không thể nào cùng Mạc Tây Cố kết hôn rồi.

Chẳng qua là, bây giờ, Trì Hoan lại không cảm thấy thương tâm, chỉ cảm thấy như trút được gánh nặng,

Giống như chuyện kết hôn này, không biết từ khi nào thì bắt đầu trở thành gánh nặng mà không phải là mong đợi của cô nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Anh là người của em.

Im lặng hồi lâu, Trì Hoan đột nhiên mở miệng hỏi: " Vị hôn thê của anh thì sao? Anh định làm như thế nào?"

Vấn đề này thì Mặc Thời Khiêm không chút do dự, nhàn nhạt trả lời: " Hủy bỏ hôn ước."

Trì Hoan lần nữa quay đầu, nhìn chằm chằm hắn: " Nếu như em nói không cần anh phải vì chuyện này mà huỷ hôn ước thì sao ?"

Đối với những lời này của cô, hắn yên tĩnh ba giây: " Anh vẫn sẽ huỷ bỏ! "

Hôn ước chưa đầy một tháng nhất định sẽ bị hủy bỏ.

Trì Hoan nhìn hắ. Mái tóc ngắn màu đen rũ xuống, gương mặt tuấn mĩ , trầm tĩnh lạnh lùng, nửa người trên để trần … Lồng ngực đầy vết cào còn mới , bả vai đầy dấu răng – đều là kiệt tác của cô.

Nhớ lại tối hôm qua, đôi môi đỏ tươi khẽ mỉm cười…

Bàn chân trắng nõn xinh xắn dẫm lên thảm xám từ từ bước đến bên Mặc Thời Khiêm. Đến gần chân hắn, cuối cùng, giẫm ở trên đầu gối của hắn.

Mặc Thời Khiêm nhìn động tác của cô, không nhúc nhích, từ từ híp mắt lại.

Cách một tầng vải vóc, chân mềm mại của cô di chuyển trên bắp đùi của hắn, hắn không có ngăn cản, cũng không có nói gì, duy chỉ có hô hấp càng lúc càng nặng nề.

Trì Hoan từ trên cao nhìn xuống, giống như hành động cọ xát chân của hắn rất thú vị, nhìn hắn từ từ nổi lên phản ứng ——

"Em còn tưởng rằng, câu dẫn anh rất khó khăn đấy."

Mặc Thời Khiêm nhìn chằm chằm cái chân kia. Chân của cô rất nhỏ, trắng nõn lại thon thả, tận lực cọ xát hắn, có một chút thoải mái và dày vò.

Giọng nói hắn khàn khàn: " Anh đi tự thú, em cũng nên chuẩn bị một chút, chờ lát nữa sẽ có người đón em đi trang điểm, đổi áo cưới…"

Chưa kịp nói câu cuối , đôi môi hắn chợt mấp máy rồi im lặng. Vốn chuẩn bị đứng dậy cũng dừng lại, bởi vì cái chân kia rơi vào đáy quần của hắn, hô hấp của hắn bỗng nhiên trầm xuống, ngẩng đầu nhìn nữ nhân đang đứng kia.

Trên người cô mặc áo sơ mi của hắn, màu đen, rất rộng, làm nổi bật thân thể đặc biệt nhỏ nhắn lại tinh tế, đặc biệt kiều mỵ.

Khi hắng dừng lại khống quấn lấy cô nữa, cô rất mệt mỏi lại mơ hồ, nhưng lại một mực muốn mặc quần áo rồi ngủ. Quần áo của cô đều bị hắn cởi ở phòng khách , vì vậy thuận tay lấy áo sơ mi dưới giường trùm lên thân.

Cô mặc áo xong, mệt mỏi rồi thiếp đi…

"Tự thú? " Trì Hoan rũ đôi mắt, đôi môi lười biếng nhếch lên , chân nhỏ như có như không thoáng chút cọ sát đáy quần của hắn , "vật kia" đã hiện lên phản ứng.

" Em không cần anh tự thú hay ngồi tù. Em cho anh hai lựa chọn , thứ nhất, anh tự cắt nó đi , trả lại trong sạch cho em. Thứ hai, anh sẽ là nam nhân của em —— chịu trách nhiệm về việc làm tối hôm qua."

Hắn ngước mắt nhìn cô , phòng ngủ yên tĩnh một lúc lâu, mới vang lên thanh âm nhàn nhạt: " Người bình thường đều sẽ chọn thứ hai."

“Vậy còn anh ?”

“Anh đương nhiên bình thường.”

Trì Hoan thu hồi chân của mình, tầm mắt cô không nhìn hắn , mà nhìn về những hạt mưa rơi ngoài cửa sổ:” Dĩ nhiên, em so với vị hôn thê của anh, vừa trẻ tuổi lại xinh đẹp giàu có, như từ trên trời rơi xuống một cái bánh, chỉ có quỷ nhát gan mới không ăn.”

Mặc Thời Khiêm im lặng một chút, hắn đứng dậy.

Chờ Trì Hoan nhận ra được hơi thở của đàn ông tiến gần ngay sau lưng liền quay đầu lại, khuôn mặt tuấn mĩ đã gần trong gang tấc:

” Tôi có thể làm người của em, so với Mạc Tây Cố càng phù hợp yêu cầu của em hơn. Nhưng mà… ”

Thanh âm hắn nhàn nhạt chậm rãi, cánh tay ôm cô, đem cô vào trong ngực của mình: ” Tôi có hai điều kiện.”

“Điều kiện? ” Trì Hoan cơ hồ hoài nghi mình nghe lầm: ” Anh còn dám đề cập điều kiện với em?”

“Mặc dù người quyết định là em, nhưng quy củ vẫn phải tuân thủ. Tôi đối với phụ nữ yêu cầu rất đơn giản , thứ nhất, trong lúc sống chung với tôi, em với bất kỳ người đàn ông nào đều phải giữ khoảng cách.”

Trì Hoan nghe cảm thấy không có gì lạ lắm , bỗng nhiên hắn im lặng , sắp tới nửa phút sau, cô lên tiếng: ” Vậy còn điều thứ hai ?”

“Thứ hai, anh là đàn ông!”.

Trì Hoan suy nghĩ một lát , cô bỗng hiểu ra gì đó.

Ánh mắt của cô trợn to một chút, cánh môi cơ hồ bị giận đến phát run: ” Mặc Thời Khiêm, anh…”

Hắn lại còn dám yêu cầu cô cùng hắn lên giường?

Mặc Thời Khiêm ngoắc ngoắc môi, cười nhạt: ” Em muốn tôi, chẳng phải bởi vì tối hôm qua, tôi để cho em tận hưởng cao trào của tình yêu đó sao, mà em vẫn cho rằng mình là một người lãnh cảm?”

Con ngươi Trì Hoan mở rộng, sau đó liền không chút nghĩ ngợi giơ tay lên muốn tát hắn.

Nhưng lần này, cổ tay của cô bị hắn chặn ở giữa không trung, thanh âm lạnh lùng gợi cảm: ” Bạt tai thứ nhất, em đánh tôi vì tôi cưỡng hiếp em. Cái thứ 2, đánh tôi vì tôi đối với em từng có ý đồ không an phận. Nhưng cái này… Bởi vì tôi nói thật, để cho em thẹn quá thành giận?”

Mặt cô đỏ trắng lần lượt thay đổi.

Hắn lại cười nhạt: “Huống chi, nếu như có phụ nữ lại không thể đụng, giống như làm nô lệ, tôi còn không bằng đi ngồi tù, đúng không ?”

Cô cắn môi, cổ tay bị hắn nắm ở trong bàn tay.

“Anh buông tay cho em !”

Mặc Thời Khiêm nhìn gương mặt của cô một lát , buông lỏng tay.

Trì Hoan cúi đầu vuốt cổ tay của mình, mặc dù hắn thật ra không làm đau cô thật, tròng mắt lạnh lùng nói: “Muốn em ngủ với anh? Có thể? Nhưng em cho anh thân thể của em , vậy anh cho em cái gì?”

“Chỉ cần em muốn, chỉ cần anh có? Chỉ cần em suy nghĩ ra, anh đều có thể.? ” Trì Hoan im lặng một giây, mới ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Ánh mắt của hắn trước sau như một, thâm thúy, lãnh đạm, trầm tĩnh.

Tầm mắt chống lại trong nháy mắt, rơi vào đệm giường,ngón tay hơi hơi cuộn tròn.

” Được.”

Trì Hoan nghe hắn nói xong, liền đưa tay đẩy hắn một cái, không cho hắn dựa vào chính mình gần như vậy, ngay cả hô hấp đều bị mùi trên người hắn bao phủ.

Sờ lên mặt: ” Em đói , anh đi mua bữa ăn sáng cho em.”

Mặc Thì Khiêm lên giọng hỏi: ” Muốn ăn cái gì?”

Cô tiện miệng nói:” Bánh bao hấp, cháo đậu đỏ, sủi cảo chiên, xá xíu, mì sợi, Sushi, bánh mì nướng, Pizza, trứng tráng, Sandwich, sữa bò, sữa đậu

nành…"

Hắn nghe Trì Hoan nói xong: " Đều mua hết?"

"Tối hôm qua chưa ăn bữa ăn tối, hiện tại cái gì cũng muốn ăn, em đều muốn."

Hắn gật đầu, hời hợt nói: " Đi, nhưng tôi không nhớ được, lặp lại lần nữa."

Trì Hoan nhất thời nổi nóng, cô vốn là đều là tùy tiện nói, làm sao có thể nhớ được: " Em nói bừa, em từng nói không nói lần thứ hai, anh tự làm."

Hắn cũng không nói gì.

"Được , tôi đi mua !" hắn cúi đầu, ánh mắt nhìn người Trì Hoan, giọng khàn khàn: " Có thể cởi áo ra cho tôi không ?"

Trì Hoan "…"

Hiện tại cô mới cảm thấy không được tự nhiên. Toàn thân cao thấp trong ngoài chỉ mặc một món, bên trong toàn bộ thả rông, quần áo sát người cũng không có, đều bị tên đàn ông lột xuống ném trong phòng khách.

Trì Hoan đứng dậy, đi tới trước tủ quần áo cầm đồ lót cùng quần áo mặc ở nhà đi ra —— phần lớn quần áo khác đều tại phòng giữ quần áo.

Ôm quần áo vào phòng tắm, dĩ nhiên, không quên đóng cửa lại.

Mấy phút sau, Mặc Thời Khiêm đến gõ cửa, thấp giọng hỏi :" Đem quần áo đưa cho tôi! ?"

Bên trong rất nhanh vang lên giọng của cô: " Xin lỗi, em không cẩn thận làm ướt rồi".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Không nhìn ra anh cũng có mặt biến thái như vậy.

Mặc Thời Khiêm đứng ở cửa: " Ướt bao nhiêu?"

"Toàn bộ đều ướt, không thể mặc."

Hắn không vạch trần phương thức trả thù ngây thơ của Trì Hoan, ngược lại trên môi nở nụ cười nhẹ, giọng nói không thay đổi: " Được! Em tắm, anh đi chuẩn bị bữa ăn sáng."

Trì Hoan không lên tiếng, trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy của vòi sen.

Mặc Thời Khiêm xoay người đi tới phòng khách, tìm được đi động hôm qua rơi ở trên ghế sa lon, nhặt lên, gọi một cú điện thoại , rồi nhàn nhạt nói; "Giúp tôi cầm một bộ quần áo đưa tới, địa chỉ số mười, 709."

"… Đây chẳng phải là chỗ ở của Trì Hoan sao?"

"Bánh bao hấp, cháo đậu đỏ, sủi cảo chiên, xá xíu, mì thịt bò, Sushi, bánh mì nướng, Pizza, trứng tráng, Sandwich, sữa bò, sữa đậu nành, trong vòng nửa canh giờ đều đưa tới."

Thịnh Đường: "… Chú tối hôm qua đột nhiên biến mất, là chạy tới ngủ với Trì Hoan?"

Điện thoại rơi vào trầm mặc, chỉ còn lại âm thanh tút tút.

Bên này, Mặc Thời Khiêm đem điện thoại di động tiện tay đặt trên bàn trà, trong lúc vô tình thấy một cái hộp, tròng mắt hơi híp híp.

[Ngày mai không phải là anh sẽ không làm hộ vệ cho tôi nữa sao, ngày hôm qua đi mua đồ , tôi cố ý mua cho anh một món quà…]

Giấy màu xanh da trời đóng gói hộp, vô cùng tinh xảo, hắn nhìn tấm nhãn hiệu toàn bộ là tiếng Đức, là đồng hồ đeo tay dành cho đàn ông.

Khớp xương ngón tay thon dài rõ ràng lưu loát mở hộp ra, nằm bên trong là một cái đồng hồ đeo tay màu bạc, đơn giản đến không có thiết kế cái gì, là phong cách của Jane.

20 phút sau, chuông cửa vang lên.

Mặc Thời Khiêm đứng dậy mở cửa.

"Oa… " Hai cái tay đều xách theo bữa ăn sáng, đàn em đứng ở cửa thấy Mặc Thời Khiêm lõa thể nửa người trên, kinh sợ hét lớn: " Ngũ ca… Không nhìn ra… Anh cũng có mặt biến thái như vậy."

Trong ấn tượng của cậu ta, từ lần đầu tiên nhìn thấy Ngũ ca, cậu ta đã có ấn tượng rằng Ngũ ca là một người luôn muốn giữ gìn sự trong sạch của mình đến mức gần như cấm dục. Tuy nói là Ngũ ca đã có một vị hôn thê nhưng đều chỉ là vẻ ngoài mà thôi. Điều đó làm cho cậu ta hoàn toàn tin tưởng Ngũ ca trước sau như một tín đồ của Plato (một nhà triết học người Hy Lạp) coi yêu trên tinh thần mới là tình yêu thật sự.

Thịnh Đường trong tay xách theo túi giấy chứa quần áo, mí mắt hắn trực nhảy lên khi nhìn thấy nửa thân trần của Mặc Thời Khiêm có một vết cào trải rộng mập mờ, gương mặt lập tức nhăn nhó:

"Con mẹ nó ! Chú… Thật đúng là ngủ với Trì Hoan?"

Mặc Thời Khiêm đem quần áo mà anh ta cầm tới, mắt liếc một bên: " Đem bữa ăn sáng đặt vào phòng ăn đi, giày cởi bên ngoài."

Đàn em: "…"

Thịnh Đường nheo mắt lại, móc điếu thuốc ra hút an ủi: " Thật đúng là không nhìn ra, chú còn có một ngày như thế."

Anh ta còn tưởng rằng đời này hắn đối với Lương Mãn Nguyệt kia quyết một lòng .

Mặc Thời Khiêm thản nhiên nói: " Không có việc gì, chú có thể đi rồi."

" Hôm nay không phải là Trì Hoan muốn kết hôn sao?"

"Hủy."

"Cho nên chú với cô ấy đây coi như là… tự nguyện với nhau?"

Mặc Thì Khiêm cau mày: " Là tôi cưỡng bạo Trì Hoan."

"Cô ấy lại không báo cảnh sát bắt chú ngồi tù?"

Mặc Thời Khiêm nhàn nhạt liếc nhìn anh ta một cái : " Phụ trách làm người đàn ông của cô ấy."

Thịnh Đường thiếu chút nữa bị sặc khói, gương mặt tuấn mỹ không biết nên làm biểu tình như thế nào.

Hồi lâu, Thịnh Đường liếc nhìn hắn: "Cho nên chú rốt cuộc cũng quyết định bỏ Lương Mãn Nguyệt kia?"

Mặc Thời Khiêm thái độ rất nhạt: " Tôi đã gọi điện thoại cho cha mẹ tôi cùng cha mẹ của cô ta, cũng gởi tin nhắn cho cô ta."

"Cho nên chú thật muốn ở chung cùng với Trì Hoan ?

"Ừm."

"Chú chỉ cần phụ nữ nên tuỳ ý chọn sao ?"

"Không , cẩn thận chọn!."

"…"

Thịnh Đường ngậm thuốc lá, cặp mắt đào hoa nheo lại: "Chú yêu Trì Hoan ?"

"Không ghét, có thể tiếp nhận đi cùng với cô ấy.Hơn nữa, tôi đối với cô ấy có dục vọng"

"…"

Yên lặng , không một tiếng nào liền ngủ với vị hôn thê của Mạc thiếu, Trì Hoan có thể đem hắn đưa vào ngục không nói, nhưng cô ấy lại hoàn toàn không có ý này.

Đưa xong bữa ăn sáng, đàn em từ bên trong đi ra, xoa xoa tay thận trọng hỏi: " Ngũ ca… là đổi chị dâu rồi hả?"

Mặc Thời Khiêm đuổi hắn với Thịnh Đường đi ra ngoài, đóng cửa lại.

"…"

Mặc Thời Khiêm ở trong phòng khách thay quần áo xong, quần áo đã dơ xếp thả lại trong túi giấy. Sau đó cầm đặt ở trên bàn trà , liền thấy đồng hồ đeo tay, ngón tay co một cái, cuối cùng cũng đeo lên cổ tay.

Trì Hoan trong trong ngoài ngoài ở phòng tắm rửa sạch sẽ 40 phút, mới mặc áo ngủ dày mềm mại từ bên trong đi ra, mới vừa vào phòng ăn liền thấy trên bàn ăn hình chữ nhật bày chỉnh tề các loại bữa ăn sáng.

Mặc Thời Khiêm ngồi ở chỗ đó, sống lưng thẳng tắp, ưu nhã lại lạnh lùng, đã đổi một bộ quần áo chỉnh tề.

Giọng hắn tự nhiên: "Tới ăn điểm tâm, nhanh kẻo lạnh."

Trì Hoan liếc hắn một cái, đi tới ngồi xuống, tùy ý nhìn sang, kén chọn nói: " Uống cháo loãng."

"Bởi vì em tắm 40p"

"Em chỉ muốn ăn mì."

Mặc Thời Khiêm nhìn cô vừa tắm xong , gương mặt trắng nõn, nhàn nhạt nói: " Nếu như em chắc chắn em muốn ăn mì, anh có thể nấu cho em một chén."

" Được, em muốn ăn."

Tâm tư nhỏ bé kia của Trì Hoan làm sao Mặc Thời Khiêm lại không nhìn thấu, hắn ngoắc ngoắc môi: " Đi, đem những món này vứt đi , anh đi nấu mì. "

Trì Hoan "…"

"Nếu anh nấu không thể ăn thì làm sao bây giờ?"

Nụ cười hắn nhàn nhạt: " Lo lắng anh nấu ăn không ngon, em không phải ăn mấy cái này là được rồi sao? "

Trì Hoan nhìn hắn, lại nhìn bữa ăn sáng trên bàn…

Bánh bao hấp nhìn ăn thật ngon, mình thích nhất là nhà kia làm.

Trì Hoan còn đang quấn quít, một cái tay cũng đã đem bánh bao hấp đẩy tới, giọng nói trầm thấp: "Ăn mấy cái bánh bao hấp, uống nửa bát cháo, có trứng tráng mà em yêu thích, uống nửa ly sữa đậu nành."

Trì Hoan quá đói, tối hôm qua cô cái gì cũng không ăn, lại bị Mặc Thời Khiêm lăn qua lăn lại hơn nửa buổi tối, thể lực tiêu hao rất nghiêm trọng. Những mùi thơm này bay vào mũi, cô bĩu môi một cái, cô quyết định tạm thời buông tha việc trả thù này , gắp lên một cái bánh bao nhỏ liền đút vào trong miệng.

Mặc Thời Khiêm cầm phần Sandwich, chậm rãi ăn.

Ăn được một nửa, Trì Hoan đang ăn bánh bao hấp cùng cháo, thấy trứng tráng thật sự rất ngon miệng, đem cái chén lấy tới dùng nĩa xiên một khối , cô trong lúc vô tình thấy Mặc Thời Khiêm ngồi ở đối diện đang ưu nhã ăn Sandwich.

Cô đột nhiên nghĩ tới lần trước hắn chê mình dùng đũa kẹp bánh bao hấp.

Đôi mắt cô lóe lên, cầm đũa lên đem trứng tráng còn lại , đặt ở trên Sandwich của hắn:" Trứng tráng ăn ngon, anh ăn đi."

Mặc Thời Khiêm nhìn cái trứng tráng kia, lại ngẩng đầu nhìn cô.

Không có trang điểm, ngũ quan tinh xảo mà thanh thuần, cô đang hơi hơi nhíu mày nhìn hắn.

Hắn không nói một lời, cúi đầu liền đem nửa trứng tráng đó ăn, ngay cả chân mày đều không hề nhíu một lần, nhàn nhạt nói :" Tay nghề không tệ, nhưng trứng gà không tốt lắm."

Trì Hoan "…"

Loại phản ứng này để cho Trì Hoan cảm thấy thật mất mặt, vì vậy cúi đầu tiếp tục ăn bánh bao hấp cùng cháo.

Đợi cô ăn no, từ từ uống sữa đậu nành, Mặc Thời Khiêm nhìn cô cúi thấp xuống, đôi mắt nồng đậm cùng lông mi nhỏ dài giống như là một cây quạt nhỏ: " Tại sao không cùng anh ta kết hôn?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tình nhân không lộ ra áng sáng, hiểu không?

Trì Hoan uống sữa đậu nành một hồi, ngay sau đó ngẩng đầu lên: " Không phải bởi vì anh cường bạo em sao ?"

Mặc Thời Khiêm nhàn nhạt khẳng định: " Không phải."

"…"

Cô cúi đầu tiếp tục uống sữa đậu nành, Mặc Thời Khiêm cũng không tiếp tục truy vấn cô.

Mơ hồ nghe được điện thoại phòng khách đang reo, Trì Hoan hơi hơi nâng cằm, liếc mắt nhìn người đối diện: " Đem điện thoại di động tới cho em."

Người đối diện liếc nhìn cô một cái, không nói một lời đứng dậy.

Trên màn hình điện thoại di động hiện lên hai chữ " Chị Diêu ", cũng chính là —— người đại diện của Trì Hoan.

Trì Hoan trượt nút trả lời: " Chị từ Úc Châu đã về rồi?"

Khi bên cô vui vẻ, bên kia quả thực là kêu la như sấm: " Chị cho em biết, Trì Hoan. Chị lúc đầu đầu lưỡi nói đến đứt ra khuyên em không nên kết hôn sớm như vậy, em không nghe đòi nhất định phải kết hôn. Hôm nay toàn bộ truyền thông đều thông báo chuyện kết hôn của em, em dám nói cho chị biết tạm thời không cưới, chị sẽ làm thịt em !"

Nghệ sĩ giống Trì Hoan – sự nghiệp đang đứng trên đỉnh cao , nhưng tuổi tác còn nhỏ vẫn muốn kết hôn có rất nhiều , người đại diện là người thứ nhất đứng ra phản đối, nêu ra vô số lý do để phản đối.

Nhưng hết cách rồi, ai cũng không ngăn được Trì đại tiểu thư tự do phóng khoáng.

Trì Hoan tuyên bố nghỉ ngơi nửa năm, Diêu tỷ dù tức giận cũng hết cách rồi. Bất quá cô cũng muốn nghỉ phép, vì vậy mua vé máy bay đi du lịch khắp nơi trên thế giới, thẳng đến tối hôm qua mới bay trở về, chuẩn bị tham gia hôn lễ hôm nay.

Trì Hoan hơi hơi nghiêng đầu, đem sữa đậu nành buông xuống: " Diêu tỷ, làm sao chị biết em không kết hôn?"

"Em chẳng lẽ còn không biết?"

"Không biết cái gì?"

"Chị nghe bạn thân chị làm phóng viên nói Mạc Tây Cố tạm thời cử hành buổi họp báo, mời toàn bộ chủ lưu truyền thông, chuyện này, em chẳng lẽ không biết?"

Trì Hoan mím môi, không lên tiếng.

Diêu tỷ ở bên kia không nhận được câu trả lời của cô,, giương cao âm thanh: " Em bị bỏ rơi rồi hả? Ngày hôn lễ hôm nay?"

Trên môi gương lên độ cong như có như không, Tri Hoan thản nhiên nói: " Trước khi kết hôn bị bỏ, dù sao cũng hơn sau khi kết hôn bị ly hôn, tốt hơn là biến thành rổ rá cạp lai, đúng không."

Diêu tỷ: "…"

"Mạc Tây Cố đơn phương hủy bỏ hôn lễ, không có nói cho em ?"

"Diêu tỷ, chị thay em hỏi thăm một chút xem buổi họp báo cử hành ở nơi nào đi."

"Hoan nhi !" Diêu tỷ thanh âm trầm xuống, lập tức quả quyết nói: " Em đừng xucs động, chị lập tức tìm đoàn đội giao tiếp thương lượng đối sách."

"Không cần, em biết rõ làm sao để giải quyết. Chị đem địa chỉ nói cho em biết là được. Chị không giúp em… Em tìm người khác á."

"Trì Hoan…"

"Bái bai, chờ tin tức của chị."

Dứt lời cũng không đợi bên kia đáp lại, cô liền cúp điện thoại.

Ngước mắt, cô liền chống lại đôi mắt thâm thúy lãnh đạm của Mặc Thời Khiêm: "Chuẩn bị một chút, chờ lát nữa đưa em đi tới buổi họp báo."

Nam nhân nhìn chăm chú cô mấy giây: " Được."

Trì Hoan trở về phòng thay quần áo, Mặc Thời Khiêm ở phòng khách đợi cô.

Không đến mấy phút chuông cửa lại vang lên.

Đàn em bị đuổi ra ngoài lúc trước đã trở lại, cầm trong tay cái túi nhỏ: " Cái đó… Thất ca hỏi anh có muốn hay không?"

Mặc Thời Khiêm liếc mắt một cái, ngay sau đó khẽ cau mày, nhưng vẫn đưa tay đón lấy, mím môi thản nhiên nói: " Cho người đi hỏi thăm Mạc Tây Cố chuẩn bị buổi họp báo ở nơi nào, nhìn chằm chằm Tô Nhã Băng cùng Dương Hạo."

"Tốt , Ngũ ca, còn có phân phó khác sao?"

"Không có, đi làm việc đi."

Trì Hoan tại phòng quần áo chọn một bộ quần áo, sau đó dùng hơn một tiếng để trang điểm.

Thân hình hắn cao lớn dựa ở trên khung cửa, ánh mắt đen nhánh sâu tĩnh nhìn chằm chằm Trì Hoan khi cô hướng về phía gương bôi son, cuối cùng lấy cái áo khoác ngoài màu đỏ phủ thêm, lại thuận tay chọn cái khăn quàng.

Hôm nay nhiệt độ chợt hạ xuống, đã vào đông.

Trì Hoan đem áo khoác ngoài của chính mình mặc vào, khăn quàng đưa cho hắn: " Anh cao như vậy thì quàng khăn cho em."

Hắn ừ một tiếng, liền nhận lấy thay cô đem khăn quàng quấn quanh lên cổ, đem tóc dài lồng vào bên trong, cơ hồ che mất nửa cằm.

Trì Hoan ngửa mặt lên nhìn độ cong hoàn mỹ của cằm hắn: " Ngày hôm nay nhìn em có đẹp không?"

"Ừm."

Cô nhẹ nhàng đạp hắn một cước, bất mãn nói: " Anh ừm cái gì, nhìn cũng chưa từng nhìn em một cái."

Bởi vì giúp cô vây khăn quàng, cho nên hắn cúi đầu, hô hấp như có như không phun nhẹ tại lỗ tai và cổ của cô, giọng nói cũng là nhàn nhạt mất tiếng: " Anh đứng rất lâu rồi."

Trì Hoan mím môi không nói nữa, đứng tại chỗ chờ hắn chuẩn bị xong.

Cô lấy túi xách tay, sau đó về thư phòng thu thập ít đồ, chuẩn bị đổi giày. Lúc ra cửa thấy hắn ngồi ở trước khay trà trên ghế sa lon, tròng mắt đen nhìn cô, thấp giọng nói " Uống cái này rồi lại đi."

Trì Hoan xách túi đi qua, cúi đầu nhìn lấy trên bàn trà bày đồ vật.

Một ly nước, cùng với viên thuốc màu trắng.

Trì Hoan liêu môi giễu cợt hắn: " Anh còn rất có kinh nghiệm !."

Yên tĩnh chốc lát, nam nhân nói " Bình thường thôi."

"Nếu như em không uống thì sao? "

Hắn nhàn nhạt trả lời: " Có thể, nhưng nếu như mang thai, cũng chỉ có thể sống, không thể phá."

"Anh nuôi?"

"Đương nhiên là anh nuôi."

Trì Hoan nhìn gương mặt tuấn mỹ thâm thúy, trong lúc nhất thời cũng không biết người đàn ông này rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Hắn thật giống như ý thức trách nhiệm cực kỳ mạnh, cùng mình lên giường liền có thể nói với mình, có con là có thể sinh ra được , phỏng chừng mình nói muốn kết hôn cũng là không có vấn đề, loại cảm giác này để cho cô rất không thoải mái.

Bởi vì hiển nhiên, bất kể mình là Trì Hoan hay là ai khác,hắn đều là thái độ này.

Thậm chí có thể đối với vị hôn thê thanh mai trúc mã cũng là thái độ này.

Trì Hoan cũng không biết mình nên nói với hắn những lời vô ích gì, hắn nguyện ý nuôi, mà mình còn không muốn có đấy, làm gì có chuyện ngon ăn như thế cho hắn.

Buông túi xách xuống, cúi người cầm lên thuốc cùng nước, dứt khoát nuốt xuống.

Sau khi uống xong, ly nặng nề đặt ở trên bàn trà, phát ra tiếng vang rất lớn.

Mặc Thời Khiêm nheo mắt lại nhìn lấy bóng lưng cô gác lại ly liền mặt không biểu tình đi ra ngoài.

Cô ấy đây là đang… mất hứng?

… …

Địa chỉ Diêu tỷ đã gửi cho Trì Hoan, giống nơi bọn cô chọn để cử hành hôn lễ, ở giáo đường.

Trì Hoan từ khi bắt đầu lên xe, gương mặt xinh đẹp liền nghiêng về ngoài cửa xe, mắt không hề nháy một cái nhìn khung cảnh đường phố đang thay đổi, cả người rất an tĩnh, không nhìn ra thương tâm, cũng không nhìn ra tức giận.

Thậm chí thật ra thì nhìn không ra bất kỳ cảm xúc nào.

Mạc Tây Cố cử hành buổi họp báo tạm thời tại nơi tổ chức hôn lễ là một giờ trước, phóng viên đã sớm nghe tin tới, không chỉ có như thế, vốn chuẩn bị tham gia hôn lễ tân khách cũng đều đến hơn phân nửa.

Một mực an tĩnh lái xe, người đàn ông đột nhiên cười nhẹ : " Em chuẩn bị đem anh mang tới trước mặt Mạc Tây Cố chọc tức anh ta?"

Trì Hoan bỗng nhiên quay đầu, lông mày tinh xảo được nàng chăm chút vẽ nhăn lại: " Em quên nói, chờ lát nữa người khác hỏi tới, anh chính là vệ sĩ của em, không cho phép cùng người khác nói anh là người của em."

Mặc Thời Khiêm hơi hơi nhíu mày: " Cái gì?"

"Không cho phép nói với bất kỳ người nào quan hệ của anh và em. Trước mặt người khác anh chính là hộ vệ của em , là tình nhân không lộ ra ánh sáng, hiểu không?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chuong 48

Mặc Thời Khiêm mặt không đổi sắc, môi mỏng phun ra hai chữ: "Lý do?"

"Bởi vì em là một ngôi sao. Anh và đại minh tinh đang ở cùng một chỗ, tình huống này, còn cần lý do khác sao? Hơn nữa em vừa huỷ bỏ hôn lễ với Mạc Tây Cố, đã có bạn trai, hơn nữa còn là anh… người ta sẽ nhìn em như thế nào?" Chắc chắn là giống như cô cùng vệ sĩ tư tình đã lâu.

Huống chi… Mặc Thời Khiêm đẹp trai như vậy, nói cô cùng hắn tư thông, rất có sức thuyết phục.

Hắn cười nhạt nhẽo: "Nghe giống như anh phải hi sinh không nhỏ."

Trì Hoan nhìn nam nhân tuấn mỹ bên cạnh: "Anh có ý gì?"

"Em không cho anh danh phận, chỉ có thể lén lén lút lút. Thân là đàn ông, anh cảm thấy rất uỷ khuất."

Nếu nói người đàn ông này đang uỷ khuất, thì ánh mắt cùng gương mặt kia lại chẳng chút nào xao động, khí tức vẫn trầm ổn đạm mạc, giống như chỉ đang thấp giọng cùng cô nói chuyện không đâu.

"Sáng nay là ai nói chỉ cần em muốn, nếu đủ khả năng anh liền đáp ứng."

"Anh có thể lấy thân phận vệ sĩ của em để xuất hiện."

Trì Hoan có chút tức giận hỏi: "Anh lại muốn đặt điều kiện gì?"

Giọng nói của người đàn ông rất thấp, nhưng đủ để gõ vào lòng của cô: "Mỗi tuần một đêm, em phải nghe lời khi ở trên giường của anh."

Hắn nói bình thường, mà khuôn mặt trắng noãn của Trì Hoan bỗng đỏ bừng. Không biết là do thẹn thùng hay tức giận, nếu không phải do hắn đang lái xe, thì theo tính khí của Trì Hoan đã cho hắn một cái tát.

Cô buồn bực nói: "Mặc Thời Khiêm, em biết đàn ông suy nghĩ bằng nửa thân dưới, nhưng anh có thể che dấu một chút suy nghĩ xấu xa của mình hay không ?"

Nữ nhân nổi nóng, Mặc Thời Khiêm vẫn bình tĩnh, cười nhạt: "Trước mặt người khác, em là nữ vương mà anh bảo vệ, lại là đại tiểu thư được nuông

chiều từ bé, anh phải phục vụ em. Nhưng chẳng lẽ ở trên giường em còn muốn cưỡi lên người anh ?" Hắn nghiêng đầu nhìn cô chằm chằm, ánh mắt sâu thẳm: "Anh thấy, như vậy làm đàn ông rất uỷ khuất."

Trì Hoan: "…"

Cô lúc trước làm sao mà thấy người đàn ông này rất thanh tâm quả dục?

Cố gắng bình phục hô hấp, nhưng nóng bỏng trên mặt từ đầu đến cuối không cách nào bớt đi: "Em tạm thời đáp ứng điều kiện của anh, anh còn có thể biến thái hơn nữa hay không ?"

"Tạm thời không có."

Ánh mắt của cô trợn to: "Anh còn muốn nói em nghe cái gì nữa ?"

Người đàn ông nhếch môi, vẫn cười nhẹ nhàng, giống như đang nói chuyện gì đứng đắn lắm chứ không phải là những lời hạ lưu: "Anh sẽ không làm em đau, cũng đảm bảo em sẽ thoải mái, ừ ?"

Trì Hoan "…"

Cô cắn chặt môi, ngực phập phồng tức giận.

Cô xoay mặt ra cửa xe, không nói tiếp, nhưng Mặc Thời Khiêm biết rõ là cô tạm thời thoả hiệp.

Lúc đến nơi, vì Trì Hoan thay quần áo trang điểm mất khá nhiều thời gian, cách buổi họp báo chỉ còn khoảng mười phút.

Để chiếc Ferrari dừng ở bãi đỗ xe ngoài giáo đường, Mặc Thời Khiêm mở cửa xe cho cô xuống, sắc mặt cô đã không còn giống như lúc trên xe, khuôn mặt đẹp bình tĩnh, lạnh lùng.

"Em không đi phía trước, anh đưa em đi vào từ phía sau."

Cô cũng không hỏi Mặc Thời Khiêm có biết đường hay không, nhưng hắn nói như vậy, cô liền chỉ nói: "Được."

Một đường đi, thậm chí có an ninh để tránh cho sự xuất hiện của cô bị cánh phóng viên hoặc người ngoài phát hiện, trót lọt vào bên trong.

Mạc Tây Cố trong đám người như hạc trong bầy gà, vô cùng nổi bật.

Phát hiện Trì Hoan đầu tiên là thư kí bên cạnh anh ta, thấy Trì Hoan liền ngẩn ra, sau đó bối rối kéo tay áo người đàn ông.

Mạc Tây Cố mặc tây trang màu đen, cắt may vừa người, tự phụ ưu nhã. Anh ta cụp mắt, như có điều suy nghĩ, khuôn mặt anh tuấn u buồn có chút mệt mỏi, thậm chí có chút tâm phiền ý loạn.

Thư kí nói cùng anh ta một câu, anh ta liền ngẩng đầu nhìn qua bên này.

Trì Hoan theo đuổi anh ta bốn năm, hình dáng cô thế nào anh ta nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng được. Nhưng lần này nhìn sang, vẫn không khỏi cảm thấy kinh diễm, thậm chí là kinh sợ.

Cô mặc bộ đồ có áo khoác màu đỏ dài quá gối, mái tóc dài đen mượt, cổ quấn khăn choàng màu đen, phía dưới là đôi dày cao gót cùng màu.

Cô trước sau như một, hình tượng trước mặt truyền thông, tinh xảo xinh đẹp, quý phái, cao cao tại thượng.

Phía sau cô vẫn là người đàn ông cao ngất tuấn mĩ đứng đó.

Trì Hoan đi tới trước mặt anh ta, ngẩng lên khuôn mặt tinh xảo, nở nụ cười nhạt nhẽo hiếm thấy.

Mạc Tây Cố cúi đầu nhìn cô, cổ họng bỗng nhúc nhích một cái, mở miệng: "Trì Hoan, xin lỗi."

Cô đến không nằm trong kế hoạch của anh ta, nhưng cũng không ngoài dự liệu.

"Tạm thời huỷ bỏ hôn lễ, phải không ?"

Anh ta nhìn cô, ánh mắt phức tạp, nhưng vẫn gật đầu: "Anh sẽ nói với tất cả mọi người, huỷ bỏ hôn lễ là do lỗi của anh."

Cô khẽ cười, hỏi rõ: "Bởi vì anh và Tô Nhã Băng đã lên giường ?"

Những người nghe được lời này không nhiều, Mặc Thời Khiêm đứng sau lưng Trì Hoan, thư kí bên người Mạc Tây Cố, người trước mặt không biểu tình, người sau hơi kinh hãi, nhưng đều không nói gì.

Mạc Tây Cố nhìn chằm chằm cô tuỳ ý cười nhẹ, lúc đầu hơi chấn động một chút, rồi cau mày, cuối cùng sắc mặt lạnh xuống: "Trì Hoan!".

Thanh âm tinh táo lạnh lùng: "Chuyện này là lỗi của anh, là anh có lỗi với em… Em muốn trách anh hận anh đều được, cùng cô ấy không liên quan, em đừng làm khó cô ấy…"

Câu nói trầm thấp mà lãnh khốc: "Cũng không cần trước mặt truyền thông nói bất cứ câu nào về cô ấy."

Cô chờ hắn nói xong, hời hợt cười: "Dựa vào cái gì chứ?"

Mạc Tây Cố sầm mặt lại, giơ tay lên muốn cài lại nút áo trên vai cô.

Nhưng ngón tay còn chưa đụng tới lớp vải, đã bị cản lại, một giọng nói nhàn nhạt từ phía sau cô vang lên: "Mạc thiếu!"

Hắn chỉ nói hai chữ, nhưng ý không cần nói cũng biết.

Trì Hoan nhàn nhạt nhìn anh ta một cái, đi lên chỗ nữ nhân viên đang muốn đưa cho Mạc Tây Cố vô tuyến mircophone, quay đầu về phía anh ta, môi đỏ mọng nhếch lên: "Cưới, là do em muốn cưới. Cho nên phải huỷ bỏ cũng không tới phiên anh."

Dứt lời xoay người trực tiếp đi về phía giáo đường, mấy nhân viên trố mắt nhìn nhau. Không có mệnh lệnh của Mạc Tây Cố, bọn họ cũng không dám tự tiện ngăn cản Trì Hoan, dù sao cô cũng không phải nhân vật dễ chọc.

Mạc Tây Cố sắc mặt khó coi muốn đuổi theo, bị người đàn ông kia kéo lại, lãnh đạm nói: "Mạc thiếu, chuyện anh lo lắng sẽ không xảy ra, anh cũng không cần khiến nó xảy ra."

Anh ta quay đầu về phía người nói chuyện, thấy hắn mặt mày lãnh đạm xen lẫn một chút đùa cợt.

Trì Hoan cầm ống nói, đi đến chỗ thập tự giá vốn để đọc lời thề, cất giọng cao lên: "Tôi chỉ tuyên bố một chuyện! Không trả lời bất cứ vấn đề gì, nên các vị phóng viên có thể nghe."

Phía dưới lập tức rối loạn, tưng bừng nghị luận.

Cô trang điểm tinh xảo, quần áo đỏ xinh đẹp, môi đỏ mọng cười xã giao: "Như mọi người biết, tôi theo đuổi Mạc tiên sinh bốn năm, tháng trước anh ta chấp nhận tôi, nhưng một tháng này chúng tôi chung đụng không vui, tôi cho rằng chúng tôi không thích hợp làm vợ chồng, quyết định dừng lại, huỷ bỏ hôn lễ."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Chương 49

Beta: Stuki^^

Mặc dù các phóng viên đã đoán trước nội dung của buổi họp báo, hơn phân nửa là huỷ bỏ hôn lễ, nhưng nghe Trì Hoan chính miệng nói ra, phía dưới vẫn nổ tung.

"Trì tiểu thư, thời gian trước lộ ra tin đồn Mạc thiếu có người thứ ba, xin hỏi có phải vì vậy nên cô mới huỷ bỏ hôn lễ ?"

"Trì tiểu thư, cô có thể nói thêm hay không ?"

" Trì tiểu thư… "

"…"

Âm thanh truy hỏi ồn ào, nhưng Trì Hoan đã rời đi không quay đầu lại, có phóng viên muốn vượt lên trước, đều bị an ninh ngăn lại.

Mạc Tây Cố nhìn Trì Hoan đi về phía thập tự giá, nhìn cô nói hết lời, nhìn cô lại hướng bên này trở về, nhưng cô đi thẳng qua anh ta, cũng không thèm nhìn anh ta lấy một cái.

Khuôn mặt trang điểm tinh xảo, lộ ra thần sắc lãnh đạm, không hề lộ ra chút cảm xúc nào khác.

Giống như là đường thẳng…

Chỉ có lúc đi ngang qua bên người Mặc Thời Khiêm, cô mới lười biếng nói nhỏ: "Về nhà." Nam nhân "ừ" một tiếng, cùng đi theo cô.

Mạc Tây Cố nhìn bóng lưng cô dẫm lên giày cao gót rời đi, đến khi nó hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, anh ta vẫn không nhịn được, bước vội đuổi theo.

Anh ta không biết mình đuổi theo rồi nói gì, thật ra cũng không còn gì để nói, cô ở trước mặt phóng viên nói như vậy, đồng nghĩa với việc lấy phương thức hoà bình chia tay, đem thiệt hại đối với tất cả mọi người hạ xuống mức thấp nhất.

Có lẽ bởi từng có suy nghĩ ác ý về cô, cho nên giờ phút này anh ta cảm thấy áy náy.

Bởi vì cô đột nhiên long trọng xuất hiện, lại dùng điệu bộ hời hợt, như đang cười nhạo, hung hăng tát lên mặt của anh ta, sau đó khinh miệt lưu loát rời đi.

Khi đến bậc thang ở cửa ra vào, anh ta mới đuổi kịp cô, kéo lấy cổ tay cô, thấp giọng kêu: "Trì Hoan".

Trì hoan dừng lại, ngửa đầu nhìn anh ta: "Còn có việc gì sao ?"

Mạc Tây Cố nhìn khuôn mặt bình thản kia, môi mỏng nhấp nháy, há miệng nói: "Thật xin lỗi!" Thanh âm rất nhỏ, "Còn nữa, cám ơn em đã nói như vậy."

"Thật tình mà nói, em cảm thấy anh đúng là phải xin lỗi em, nhưng điều này hiển nhiên không có ích gì!" Trì Hoan nhìn mặt anh ta bộc lộ sự nghiêm trọng, môi đỏ mọng cười một tiếng: "Đến nói cám ơn, vậy thì không cần. Bởi vì em cũng không phải là giữ mặt mũi cho anh, hay là không nỡ nhìn Tô Nhã Băng bị vạn người phỉ nhổ mới nói như vậy, em không có hảo tâm như thế."

Mạc Tây Cố nhìn cô, cổ họng động đậy, âm thang càng thấp hơn: "Phải không?!."

Đuổi theo Trì Hoan đi ra không chỉ có mỗi Mạc Tây Cố, còn có cha Trì Hoan tới tham gia hôn lễ cùng quản lý Diêu lo lắng chạy tới.

Từ cửa bên này xuống xe, cách mười bậc còn có một người chừng bốn mươi tuổi, một thân quần áo khéo léo tinh xảo, tóc được chải tỉ mỉ, tiếng giày cao gót chói tai chậm rãi hướng bọn họ đi tới.

Nhưng Trì Hoan đưa lưng về phía này, cho nên không thấy.

Cô ngoẹo đầu, khuôn mặt đáng yêu cười nhẹ: "Biết tại sao em muốn cùng anh kết hôn không?"

Mạc Tây Cố ngẩn ra, cúi đầu nhìn cô, lồng ngực phức tạp nói không rõ được mùi vị.

"Lúc anh cùng Tô Nhã Băng ở chung, em biết anh, lúc đó em còn học trung học cấp hai. Có lần em thong thả đi dạo, trong lúc vô tình tại phòng dương cầm gặp phải lúc có người tỏ tình với anh… "

Mạc Tây Cố kinh ngạc nhìn cô, thấp giọng nói: "Em nói …khi đó…."

Trì Hoan gật đầu một cái: "Đúng! Thiên kim Trình gia vì tiếp cận anh không tiếc che giấu thân phận làm bạn cùng Tô Nhã Băng, mọi mặt đều ưu tú hơn bạn gái anh, vừa lớn mật lại nóng bỏng, thân phận hiển hách, không ngừng câu dẫn anh, ngay cả thân thể đều đem ra hết vẫn bị thất bại ê chề."

Mạc Tây Cố nhìn mặt cô thanh đạm, hoảng hốt cười: "Khi đó, anh còn chưa có biết em."

Sau khi Tô Nhã Băng xuất ngoại thì Trì Hoan mới xuất hiện trong cuộc sống của anh ta.

"Dĩ nhiên, anh lúc đó có bạn gái, lại rất yêu cô ta, em đương nhiên sẽ không lộ mặt, chẳng qua là cảm thấy nam nhân chống lại được cám dỗ rất đáng quý, bởi vì em gặp qua…" Khoé môi cô phảng phất cong lên thành một độ cong hòan mỹ, nhưng nụ cười lại lạnh đi rõ ràng: "Hư hỏng lại bại hoại…Tìm kiểu nam nhân hư hỏng không được, nhất định phải tìm người tri kỉ bên gối, không sợ người chưa chết đã chán ghét."

Tại chỗ có người đã biến đổi sắc mặt.

Mạc Tây Cố nhìn cô: "Là… Bởi vì như vậy ?"

"Cõi đời này cảm tình càng nồng đậm, càng dễ biến thành lưỡi dao nhọn, đâm ngược vào trái tim của mình, vì vậy em muốn tìm một người đàn ông sẽ không vì cám dỗ mà tuỳ tiện phản bội em."

Màu sắc xung quanh cô như nhạt dần, âm thanh xen lẫn vào cơn gió: "Sau này em mới biết, từ lúc bắt đầu là em đã sai lầm rồi, anh cự tuyệt, không phải do anh chống lại được cám dỗ. Chỉ là bởi vì trong mắt em cô gái kia hơn bạn gái anh về mọi thứ, nhưng trong mắt anh không tạo thành cám dỗ, đại khái là do Tô Nhã Băng mới là cám dỗ mà anh muốn ngừng mà không thể ngừng được."

Trì Hoan rút tay mình từ trong tay anh ta ra, thản nhiên nói: "Anh có thể yêu cô ấy, nhưng không nên gạt em, em đối với anh rất thất vọng."

Em đối với anh rất thất vọng.

Những lời này rất nhẹ nhàng, nhưng Mạc Tây Cố thấy cô rất bình thản như vậy, lồng ngực cuộn lên sóng gió kinh hoàng, giống như Trì Hoan đã nói với anh ta những lời rất nặng nề.

Quản lý Diêu che miệng, thấp giọng kinh ngạc nói: "Trì Hoan, tình cảm của em quá lý trí."

Trì Hoan nhìn lại, nhếch miệng cười: "Có thể là vậy, cho nên mới thành ra như thế này."

Lúc thu hồi tầm mắt, vô tình lướt qua người đàn ông trung niên đứng không xa phía sau lưng Diêu tỉ, không hề dừng lại, nhưng cô lại nhìn thấy cách mấy bậc cầu thang có một phu nhân tầm trung niên đang nhìn cô.

Sống lưng thẳng tắp, tóc không có lấy một chút loạn, bảo dưỡng vô cùng tốt, khí chất thiên lãnh, mang theo bộ dạng khí thế của nữ nhân cường hãn.

Bốn mắt nhìn nhau, gió lạnh mùa đông rét lạnh thổi ngang qua.

Sắc mặt Trì Hoan lạnh lùng, nhiệt độ giảm xuống nhất trong ngày, không nhìn nữa:"Chúng ta đi."

Dứt lời, giày cao gót dẫm lên từng bậc từng bậc đi xuống, mắt nhìn thẳng, khí lạnh toả ra xung quanh.

Mặc Thời Khiêm thay cô kéo ra cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế, mắt nhìn chằm chằm cô, không nói lời nào.

Trì Hoan khom người lên xe, không nhìn bất kì ai.

Màu trắng Ferrari đưa người bên trong đi khỏi tầm mắt, mỗi một người đều mang một nỗi phức tạp khó nói.

Trì Hoan cúi đầu, co rúc ngồi kế bên vị trí tài xế.

Nam nhân lái xe, yên tĩnh, không nói một chữ. Cho đến khi điện thoại trong túi xách chấn động.

Cô lấy ra, tuỳ tiện nhìn một cái rồi trả lời: " Diêu tỷ."

"Hoan nhi, bây giờ tạm thời đừng về nhà, phóng viên đều chặn ở nhà em, hiện tại càng nhiều người chạy qua."

Trì Hoan nhíu lông mi: "Được, em biết rồi. "

"Em có tính toán gì, có muốn tới nhà chị tạm tránh một chút không ?"

"Không cần, em có chỗ đi. "

"Có chuyện gì gọi điện thoại cho chị."

"Cám ơn chị Diêu."

Cúp điện thoại, Trì Hoan nghiêng đầu, nhìn sang người bên cạnh: "Không thể trở về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Chương 50: Ai nói phải ngủ giường của anh?

Editor:Thu Huyền

Beta: Stuki^^

Người đàn ông đang lái xe, mắt vẫn nhìn về phía trước: "Trở về Trì gia ?"

Trì Hoan cau mày, không chút nghĩ ngợi nói: "Không muốn về."

"Vậy em muốn đi đâu ?"

Cô mím môi, đi đâu ?.

Cô còn có thể đi đâu ?

Mấy năm nay cô không phải là toàn biểu diễn ở quán bar sao, luôn chỉ có một mình ở nhà trọ số 10. Trì gia, từ năm cô mười tám tuổi đã chuyển ra ngoài sống một mình, ngay cả đêm ba mươi cô cũng ngủ lại đây.

Thật lâu cô vẫn chưa cho câu trả lời, người đàn ông đang lái xe nhàn nhạt nói: "Đến nhà anh đi ?" Anh dùng chính là câu hỏi, nhưng giọng mói hoàn toàn là ý quyết định .

"Tới quán bar đi."

Lái xe đến giao lộ, Mặc Thời Khiêm đánh xe chuyển hướng, lần này câu hỏi đều không thèm dùng liền quyết định: "Tới nhà anh."

Trì Hoan trợn mắt nhìn: "Em nói là tới quán bar, ai nói là muốn tới nhà của anh."

Người đàn ông này có phải hay không muốn làm phản ?

Anh nhẫn nại nói: "Nhà anh tốt hơn so với quán bar, hơn nữa sẽ không bị phóng viên nhìn thấy."

"Em đây cũng không ở nhà của đàn ông độc thân."

Mặc Thời Khiêm yên tĩnh chốc lát: "Anh không phải là đàn ông độc thân."

Trì Hoan: "…"

Anh nghiêng đầu nhìn xương quai xanh xinh đẹp của cô, nụ cười nhàn nhạt: "Đưa em đến nhà anh không phải vì anh lái xe nên anh có quyền lợi, mà là bởi vì em không có chỗ khác có thể đi. Em ở nhà anh hay là ở quán bar, cũng không có gì khác nhau."

Trì Hoan không lên tiếng.

Đến thì đến, dù gì cũng chỉ là tạm thời. Lại nói, anh không uống thuốc chẳng lẽ thật sự dám đè cô xuống sao ?

Một đường lái xe.

Trì Hoan chỉ cảm thấy bụng của mình mơ hồ đau, hơn nữa càng ngày càng đau dữ dội, bàn tay cô ấn xuống bụng của mình, vô lực nói: "Mặc Thời Khiêm, có phải anh hạ độc trong thức ăn không ?"

Mặc Thời Khiêm quay đầu sang, mới phát hiện khuôn mặt trắng bệch của cô, ngũ quan nhăn nhíu lại, hắn sầm mặt lại: " Không thoải mái?"

"Bụng thật là đau."

Anh nhíu mày trầm giọng:"Đi bệnh viện."

"Không đi bệnh viện."

"Không được xem nhẹ thân thể của mình , ừ ?"

"Mặc Thời Khiêm, em nói là không đi bệnh viện."

Đáp lại cô là hai chữ trầm thấp kiên định: "Không được."

"Có thể là… Thuốc tránh thai có vấn đề."

Thuốc tránh thai ?

Mặc Thời Khiêm sắc mặt lại càng lạnh lùng: "Vậy thì càng phải đi."

Trì Hoan buồn bực nói: "Đi cái gì mà đi?! Toàn bộ thế giới này đều biết hôm nay em cùng Mạc Tây Cố hủy bỏ hôn lễ, giống như dáng vẻ đi dạ tiệc hôm qua sao ? Anh làm gian phu, vẫn là muốn em bị mọi người mắng một tiếng dâm phụ ?"

Anh liếc nhìn cô một cái, yên lặng xuống xe, xe cũng không biến chuyển phương hướng.

Hắn cầm điện thoại di động lên trước mặt, bấm số, gọi đi, sau khi có người tiếp thông lập tức lạnh lùng nói: "Giúp tôi gọi bác sĩ đến Tây Sơn Quán, đem thuốc dị ứng qua." Dứt lời không đợi bên kia đáp lời, anh cũng đã cúp điện thoại, đem điện thoại di động ném đi vào xe.

Xe tăng tốc.

Trì Hoan càng ngày càng đau, thời điểm dừng xe lại, cô đã đau đến ý thức mơ hồ. Mặc Thời Khiêm tự nhiên chỉ có thể ôm cô xuống xe, lên lầu.

Cô siết chặt cổ áo của anh: "Em đau sắp chết rồi, đều là bởi vì tên hỗn đản nhà anh."

Anh ôm cô không nói một lời.

Nguyên bản có ủy khuất, một khi bị mở ra một chút, liền giống như dòng nước mãnh liệt tràn ra, đối với Trì Hoan mà nói, cửa bị mở chính là câu nói vừa rồi.

"Đều là tại anh… Em đang ở nhà thật tốt đẹp biết bao … Anh lại chạy tới cường bạo em."

"Đầu óc đều chứa những thứ bẩn thỉu này sao, tại sao không nhớ đeo bao ?"

"Anh mà đeo bao em còn sẽ gặp loại chuyện này sao ?"

Cô uể oải, lời nói không có mạch lạc, trong đôi mắt đều ngâmj nước, người yếu ớt không chịu được, dọc theo đường đi một mực không ngừng trách móc anh.

Mặc Thời Khiêm từ đầu đến cuối không lên tiếng, chẳng qua là môi mỏng từ từ mím thành một đường thẳng tắp.

Vào cửa, anh trực tiếp đem cô vào phòng ngủ, đang chuẩn bị đem cô đặt lên giường, Trì Hoan phát ra tính khí hỏi: "Đây là giường của anh? Ai nói em sẽ ngủ ở giường của anh ?"

"Ở đây không có giường khác."

Cô không tin: "Làm sao có thể không có phòng cho khách ?"

Mặc Thời Khiêm thản nhiên nói: "Nhà trọ của em cũng không có phòng cho khách."

Trì Hoan: "…"

Trong ánh mắt cô bốc lên một tầng hơi nước , không biết là tức giận hay là ủy khuất, đĩ nhiên cũng không chỉ là vì một việc này.

Mặc Thời Khiêm nhìn thấy, có chút đau lòng, thấp giọng dụ dỗ : "Anh đem ga trải giường và đệm giường đều đổi, được không ?"

Cô nhìn anh, lại quét mắt phòng của anh, cuối cùng hít vào một cái: "Như vậy đi, nhìn cũng sạch sẽ, thả em xuống, để cho em nằm."

Bụng cô giống như là bị thứ gì vặn xéo, cả người không có khí lực, bị ôm như vậy cũng không thoải mái.

Anh "ừ" một tiếng, đem cô đặt lên giường, thấp giọng ôn hòa nói: "Bác sĩ sắp đến rồi, ráng nhịn chút nữa."

Con gái thật kỳ quái, càng ủy khuất càng không thể dỗ, bởi vì càng dỗ càng thương tâm.

Mặc Thời Khiêm năm xưa bảo vệ cô, tuy nói cung kính, nhưng xưa nay xa cách, chưa bao giờ có thái độ ôn hòa như vậy, giống như là dịu dàng ôn nhu.

Trì Hoan quả thực là đau đến không còn khí lực để nói cùng anh, nếu không lại sẽ bộc phát tính khí. Buổi sáng, mặc dù nói không cho anh đi tự thú ngồi tù, thậm chí biết anh không phải cố ý, cũng biết một phần do cô bảo hắn tới. Nhưng làm sao có thể không oán đây, mất đi sự trong trắng không nói, bây giờ còn đau thành như vậy. Cho nên bây giờ nhìn thấy gương mặt này, cũng là nổi nóng, trách cứ, chỉ nhớ để cho cô uống thuốc, làm sao không nhớ mình mang bao ?

Mặc Thời Khiêm chưa dỗ dành con gái bao giờ, càng không biết làm như thế để dỗ. Nhìn cái bộ dáng này của cô, chân mày hắn vẫn nhíu lại không có thả lỏng. Thậm chí có cảm giác vô lực chưa từng có, từ trước tới nay, có rất ít thời khắc mà làm cho hắn cảm giác này.

Đứng dậy đi rót một ly nước ấm, cẩn thận lại kiên nhẫn cho cô uống nửa chén, khom gối quỳ xuống bên người của cô, nhẹ tay xoa xoa cái bụng quặn đau của cô. Có thể vẫn có hiệu quả, bởi vì Trì Hoan không mắng nữa chỉ nhắm mắt, lại yên lặng chảy nước mắt. Cũng may đại khái chỉ qua mười phút bác sĩ đã đến, tốc độ còn nhanh hơn so với gió.

Làm kiểm tra đơn giản, xác định là bị dị ứng thuốc, bởi vì lúc trước Mặc Thời Khiêm nói qua, cho nên bác sĩ mới mang theo thuốc tới, nhanh chóng mà thuần thục truyền cho Trì Hoan.

"Truyền hết từng này hắn là cũng sẽ không đau đớn như vậy, nhưng sau có thể sẽ tương đối suy yếu. Bất quá ở nhà nghỉ ngơi một hai ngày là có thể khôi phục như cũ, nhớ bổ sung dinh dưỡng, không có gì đáng ngại."

Mặc Thời Khiêm từ đầu đến cuối, sắc mặt đen thui nghe những lời này mới khôi phục không ít.

Trì Hoan truyền từng chút không bao lâu liền ngủ mất .

Khép cửa lại, hai người đến phòng khách.

Bộp một tiếng, Thịnh Đường nhấn bật lửa, đốt một điếu thuốc lá, liếc mắt nhìn thầy thuốc còn trẻ, từ từ nói: "Biết tôi cố ý tìm cậu, là bởi vì cái gì sao ?"

Thầy thuốc trẻ tuổi vuốt ve mắt kính, ho khan một tiếng: "Hai người yên tâm, tôi chỉ phụ trách xem bệnh, sẽ không có bất kỳ tin tức gì từ miệng của tôi truyền đi."

Bùng nổ!!! Đại minh tinh Trì Hoan bởi vì uống thuốc tránh thai bị dị ứng. Nhưng cô uống thuốc nguyên nhân không phải vì vị hôn phu kia. Có tin tức hot như vậy cậu lại không thể truyền đi, cậu ta cũng không dám bát quái chuyện của Mặc Thời Khiêm. Hơn nữa, nhìn qua hắn còn khẩn trương hơn nữ nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Chương 51: Nam nhân đều là những người hạ lưu.

Editor:Thu Huyền

Beta: stuki

Cái thành phố này hiếm có người biết thân phận của hai người này, nhưng bất hạnh là cậu ta là một người trong số rất hiếm đó.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Mặc Thời Khiêm phủ một tầng u buồn nhàn nhạt, đôi mắt hơi rũ: "Có chuyện gì tôi sẽ gọi cho cậu, bác sĩ Phương, hôm nay đã làm phiền cậu rồi."

"Không có gì! Thân thể của Trì tiểu thư nghỉ ngơi hai ngày thì không có gì đáng ngại cả, anh đừng quá lo lắng." Dứt lời, cậu ta đứng dậy chào tạm biệt.

Biệt thự lớn như vậy, lại quá mức sạch sẽ giống như là không có nhân khí. Mặc Thời Khiêm ngước mắt, liếc mắt tới người đàn ông bên cạnh, nhàn nhạt nói: " Cậu cũng có thể đi."

Thịnh Đường đang đốt thuốc lá: "Nếu tôi nhớ không lầm, dựa theo lịch trình lần trước định ra, buổi trưa hôm nay chú muốn cùng Thôi lão tổng bàn chuyện hợp tác làm ăn."

"Cậu không phải là quá nhàn rỗi đi."

Thịnh Đường nheo đôi mắt đào hoa lại, cười lạnh: "Chú coi lão tử là người làm của chú ?"

"Vậy cậu đi đi, tôi không rảnh."

Tàn thuốc chỉ vào cửa phòng ngủ: "Đừng có nói với tôi là có nữ nhân ở bên trong."

Mặc Thời Khiêm nhìn anh ta, không có chút rung động nào: "Tôi còn chưa hỏi tội cậu mua thuốc đểu đâu."

Thịnh Đường: "…"

Anh ta một tay búng một cái tàn thuốc lá, một tay bóp mi tâm: "Tìm một người giúp việc tới là được, không phải chú muốn tự mình chăm sóc đấy chứ? Không phải là lên giường, lại không phải thật cô gái chú thích, như vậy cứ xem như bảo bối ?"

Mặc Thời Khiêm trắng làn khói thuốc. Hắn rất ít hút thuốc, nhưng giờ phút này cũng có chút phiền muội, thuận tay lấy bao thuốc để trên bàn lấy ra một điếu, lại nhận lấy bật lửa ở phía đối diện, thuần thục châm lửa. Hút một hơi mới mở miệng, ngữ điệu rất lãnh đạm: "Tối qua tôi hơi mất khống chế, không biết trong nội tâm cô ấy có nhiều ủy khuất , uống cái thuốc đó lại hại cô ấy bị đau một trận, bây giờ cô ấy đối với tôi vừa oán vừa hận."

Thịnh Đường khẽ nguyền rủa một tiếng.

Mãi mới chờ đến lúc đến Trì Hoan kết hôn rồi thì hắn không cần làm cái chức hộ vệ chó má cái gì đó, khôi phục lại tự do . Kết quả mấy giờ đồng hồ sau từ vệ vệ thăng cấp thành người đàn ông của cô. Ncười đàn ông thì là ncười đàn ông đi, anh ta ngược lại nhìn Lương Mãn Nguyệt không vừa mắt rất lâu.

Nhưng là… Anh ta nheo mắt lại: "Tôi nói chú, có phải đối đãi có chút khác nhau không ?"

Mặc Thời Khiêm nhấc mí mắt lên, làn khói lượn lờ xung quanh, không thấy rõ nét mặt hắn làm giảm bớt đi vẻ lạnh lùng, ngược lại còn tăng thêm chút thâm trầm gợi cảm: "Khác nhau cái gì ?"

Thịnh Đường cười khẽ: "Trì Hoan cùng Lương Mãn Nguyệt , trước kia chú vì người kia làm công việc vệ sĩ, lạnh nhạt với Lương Mãn Nguyệt, chú là người yêu công việc, bây giờ chú vì Trì Hoan bỏ qua việc gặp đối tác không nói, đây không phải là khác nhau thì là cái gì ?"

Mặc Thời Khiêm thần sắc không thay đổi, thản nhiên nói: "Bởi vì tôi một ngày không để ý đến Trì Hoan, cô ấy lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện, vụ

hợp tác này không thành, tôi cũng không tiếc chút tiền này."

Thịnh Đường: "…"

Mặc Thời Khiêm liếc nhìn bộ dáng ấm ức của hắn, vô vị nói: "Tiền này cũng không phải cậu mất, ngược lại cậu cả ngày cũng nhàn rỗi."

"Bây giờ chú cũng thật là hiểu rõ đàn bà ?"

"Cậu cũng có thể đi kiếm một người, cậu có thể ?"

Thịnh Đường tức giận đạp hắn một cước, rời đi. … …

Trì Hoan bị bệnh.

Tối hôm qua, ở trước cổng biệt thự, cô đã đứng dưới mưa một giờ. Mặc dù trở lại tắm gội đầu đổi quần áo, nhưng đã bị nhiễm lạnh, lại bị Mặc Thời Khiêm cầm thú giằng co hơn nửa buổi tối không có nghỉ ngơi tốt, buổi sáng lại gặp tai nạn thuốc dị ứng. Bệnh đến như núi đổ, cô cũng không cách nào từ trên giường bò dậy, cả người đều là hỗn hỗn độn độn. Không đói bụng ăn cơm, cũng không muốn động đậy, kết quả bị anh cưỡng chế tủng táo.

Trì Hoan tức giận lại ủy khuất, hướng về phía anh liền nói: "Em đã nói rồi em không muốn ăn, không muốn ăn, không muốn ăn."

Mặc Thời Khiêm còn chưa lên tiếng, nước mắt của cô đã rơi xuống.

Hắn thật thản nhiên thấp giọng nói: "Bác sĩ nói thân thể em suy yếu, phải bổ sung dinh dưỡng."

"Không ăn được không ?"

"Em ăn cháo, đặc biệt khai vị, uống một chén nhỏ."

"Không thích húp cháo ?"

"Em muốn ăn cái gì ?"

"Em không muốn ăn cái gì cả."

Anh múc một muỗng cháo đút vào miệng cô, âm thanh rất thấp, thật giống như rất ôn nhu, nhưng không lại rất cứng rắn kiên định: "Mở miệng."

"Em không uống."

Cô ôm ngực nôn một thở, không biết là do Mạc Tây Cố, hay vẫn là nam nhân trước mắt, hoặc là chính cô, cũng hoặc là cô không muốn thấy những người đó, để cho cô ứ đọng trong lòng, thân thể không thoải mái.

Mặc Thời Khiêm tay nâng cái muỗng, cùng với cô giằng co một lúc, qua một phút mới ôn hòa nhã nhặn nói: "Nếu em không chịu uống, anh không thể làm gì khác hơn là lựa chọn bón cho em ăn, hoặc là chính anh …Em thích loại nào?"

Bệnh đánh sụp Trì Hoan hoàn toàn, đối mặt với Mạc Tây Cố, chuyện này là phòng tuyến cuối cùng trong lòng cô . Cô cả người đều rất yếu đuối, muốn hắn giọng nói nhỏ nhẹ dỗ an ủi. Nhưng là người đàn ông này đến ăn cháo cũng dùng thái độ cứng rắn.

Ngữ điệu cô thút thít: "Em thật sự không ăn nổi."

Anh nhìn chằm chằm nước mắt mông lung, cô tức giận oán trách lại ủy khuất, nhàn nhạt nói: "Không uống nổi cũng phải uống."

Trì Hoan liền làm bộ nằm xuống, kết quả bị nam nhân cầm một cái chế trụ eo. Một giây kế tiếp, môi mỏng dính vào. Đôi mắt cô bỗng nhiên trợn to, muốn đẩy hắn lại mềm nhũn vô lực, thậm chí thiếu chút nữa trầm luân ở trong ngực của hắn. Sau đó cô bị hôn đến đất trời xoay chuyển. Hôn đến khi cô cảm thấy khó thở, anh mới rời khỏi môi của cô.

Trì Hoan hai gò má ửng hồng, giận không kềm được, thiếu chút nữa lại không một bạt tai phất đi, chẳng qua là quả thực không còn khí lực giơ tay lên. Cô bắt đầu cảm thấy người đàn ông này không hề giống trong sự tưởng tượng của cô. Cô chưa từng nghĩ anh sẽ nghe theo lời nói của cô, dĩ nhiên, muốn thật sự là hoàn toàn nói gì nghe nấy. Nữ nhân nói mà nam nhân không nghe, cô cũng không nhìn quá giận, nhưng không có nghĩa là cô cho phép anh muốn làm gì cô thì làm.

Trì Hoan ngực phập phồng lên xuống, giận đến đau, muốn mắng lại cảm thấy có mắng cái gì anh cũng sẽ không nháy mắt một chút, cuối cùng cô chỉ có thể ngây thơ lau miệng, tỏ vẻ yếu ớt kháng nghị.

Mặc Thời Khiêm nắm cằm của cô, khẽ nâng lên, khí tức lành lạnh phun lên môi cô, bất đắc dĩ thở dài, môi mỏng hôn lên ánh mắt của cô, như lông chim phất qua, liếm đi nước mắt của cô.

Không biết có phải hay không là bàntay ôn nhu xoa nhẹ lưng cô, cho nên cả người hắn bây giờ lộ vẻ ôn nhu.

Trì Hoan hoa mắt choáng váng đầu, tai vừa nghe hắn nhỏ giọng thở dài, trong lòng đột nhiên mềm nhũn, lòng rung động.

Nhưng là…

Mặc Thời Khiêm hôn lên nước mắt của cô, môi mỏng dán lên lỗ tai của cô, thật thấp trầm trầm gọi: "Trì Hoan" Anh gọi tên của cô, không còn là đại tiểu thư,thanh âm gợi cảm: "Đừng nói là em ăn không nổi nữa, hay để anh dùng miệng bón cho em ăn, anh cũng làm được, tối hôm qua em và anh đều chưa ăn cái gì cả, huống chi tối qua anh chưa hề thỏa mãn ?"

Thật ra thì anh không dùng từ lộ liễu gì, nhưng là câu kia hời hợt…

Tối hôm qua anh cũng chưa hề thỏa mãn…

Đàn ông đều là những kẻ hạ lưu.

Trì Hoan nhìn hắn lại lần nữa múc cháo, tròng mắt đen nhìn chằm chằm cô, ý rõ ràng. Trong lòng cô không phục há miệng ra, yên lặng nhai kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Chương 52: Mặc Thời Khiêm, anh đang chê em?

Editor:Thu Huyền

Beta: Stuki^^

A..

Mùi vị thật không tệ, ăn rất ngon.

Nam nhân cao lớn nâng chén cháo mùi vị không tệ, đặt trước mặt cô. Lần này Trì Hoan không có lại gây náo, ngoan ngoãn ăn xong một chén cháo.

Mặc Thời Khiêm lại rót một ly nước cho cô, sau đó liền thay cô trải chăn ra, an tĩnh rời khỏi phòng ngủ.

Trì Hoan buồn ngủ lại không thoải mái, rất nhanh thì mơ mơ màng màng ngủ.

Trong phòng khách, túi xách của Trì Hoan đặt ở trên ghế sa lon không ngừng truyền tới tiếng điện thoại di động.

Hắn đều không để ý.

Cho đến khi điện thoại di động của hắn đặt trên bàn uống trà cũng bắt đầu chấn động.

Hắn đi tới, cầm lên, mắt liếc tên phía trên, môi mỏng mở ra độ cong nhàn nhạt, ngón tay trượt nghe.

Bên kia quả thực là Mạc Tây Cố, anh ta đè thấp giọng: "Mặc Thời Khiêm."

"Mạc thiếu có chuyện ?"

"Trì Hoan bây giờ đang ở nơi nào ?"

Mặc Thời Khiêm chân dài đi tới trước cửa sổ sát đất, một tay cắm vào túi quần, nhìn xuống cảnh tượng ngoài cửa sổ: "Tìm cô ấy có chuyện sao ?"

Mạc Tây Cố yên tĩnh nửa giây, anh ta có thể cảm giác được, người đàn ông này thái độ có biến hóa vi diệu, sở dĩ vi diệu, là bởi vì biến hóa này không ai cảm thấy được , nhưng lại chỉ đủ để anh ta phát hiện.

"Cô ấy không có trả lời điện thoại của tôi, cũng không trở về Trì gia, người đại diện của cô ấy và bạn bè đều không liên lạc được." Dừng một chút, anh ta trầm giọng nói: "Là anh lái xe mang cô ấy đi, chắc chắn anh biết bây giờ cô ấy đang ở đâu."

Ở nơi nào?

Ở trên giường của hắn.

Mặc Thời Khiêm nháy nháy mí mắt: "Tối qua cô ấy dầm mưa, khả năng bị cảm, bây giờ không thoải mái."

Dầm mưa…

Tối hôm qua đúng là có mưa.

Mạc Tây Cố ngồi ở thư phòng nhà mình, ngón tay cầm điện thoại di động hơi hơi căng thẳng, bên tai đột nhiên vang lên câu nói của Trì Hoan [anh có thể yêu cô ta, nhưng anh không nên gạt em.Tây Cố, em đối với anh rất thất vọng.]

Cô quả nhiên… Biết chuyện tối ngày hôm qua.

Cổ họng căng lên, âm thanh biến hóa trầm khàn: "Bây giờ cô ấy đang ở đâu ?"

Mặc Thời Khiêm cười nhạt: "Mạc thiếu, anh dường như luôn là quan tâm người không nên quan tâm."

Trong lời này có ý đùa cợt, dùng từ phổ thông, nhưng tiếu ý đậm đặc, giương mặt đẹp trai của Mạc Tây Cố trầm xuống: "Mặc Thời Khiêm."

"Mạc thiếu, anh tốn thời gian quan tâm Trì Hoan không bằng đi giải quyết hôn nhân của Tô Nhã Băng cùng Dương Hạo, còn mẹ anh cùng bạn gái anh mâu thuẫn, đó mới là nữ nhân do anh chọn lựa đấy."

Mạc Tây Cố không lên tiếng, nhưng có thể nghe được hơi thở hào hển.

Mặc Thời Khiêm câu lên môi mỏng, giọng nói đè thấp nửa độ, đều đâu vào đấy nói nhỏ: "Coi như là hối hận, anh cũng chỉ có thể đem hối hận của anh thu hồi. Trì Hoan thích anh, nhưng cô ấy chỉ là ưa thích anh, sở dĩ cố chấp muốn gả cho anh, chỉ là bởi vì lúc trước cô ấy cho rằng anh là người có sẽ không bị cám dỗ, sẽ không lừa dối cô ấy…"

Giọng nói kia trong quanh quẩn gợi chút cười nhẹ, giống như là không đếm xỉa tới, đùa cợt: "Bây giờ, anh đã không phải người cô ấy muốn, cô ấy sẽ không lại tiếp tục muốn anh, cho nên… Anh tốt nhất cũng không cần cố gắng vãn hồi."

Điện thoại bị cắt đứt.

Mặc Thời Khiêm đứng lặng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn những hạt mưa rơi tí tách tí tách.

Hắn còn chưa quay đầu, lại một cú điện thoại gọi tới.

"Trì tiên sinh."

"Trì Hoan đi cùng với cậu ?"

" Ừ."

"Bây giờ nó như thế nào ?"

"Bị bệnh, không quá thoải mái, đang buồn ngủ."

"Các người bây giờ đang ở nơi đó ?"(nhà của Trì Hoan)

Anh ngước mắt, ngữ điệu không đổi: "Ở nhà của tôi."

Trì Yên yên lặng mấy giây sau mới lên tiếng: "Cậu có ý gì ?"

"Chính là ngài biết như vậy."

"Chuyện khi nào ?"

"Sáng nay."

Lại trầm mặc mấy giây, Trì Yên chậm rãi nói: "Tôi nhớ là khi cậu vừa mới từ nước Mỹ trở về, tôi đã nói cho cậu biết, tôi xem trọng cậu, hỏi cậu có nguyện ý theo đuổi con gái tôi hay không, nhưng cậu nói cậu đã có vị hôn thê rồi."

"Xưa không bằng nay."

"Được, Thời Khiêm, nếu có cậu bảo vệ nó thì tôi yên tâm rồi, tôi cũng yên lòng đem nó giao cho cậu, cậu đừng để cho tôi thất vọng."

"Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt."

… …

Trì Hoan hỗn hỗn độn độn ở bên trong ngủ một ngày một đêm.

Đến lúc ăn cơm uống thuốc đều bị hắn bắt ngồi dậy, cho ăn cơm uống thuốc.

Lúc mới đầu cô còn cáu kỉnh với hắn, nhưng náo loạn hai lần đều vô dụng. Cô cũng biết nếu cứng rắn với hắn thì chỉ có cô là chịu thiệt, náo loạn gây gỗ với hắn thì người chịu thiệt vẫn là cô.

Cho nên cho dù mỗi lần bị khơi lên một bụng oán khí, cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn uống thuốc, ngoan ngoãn ăn cơm.

Ngày thứ hai bác sĩ Phương lại truyền cho cô một chai nước nữa, đến chạng vạng tối khẩu vị của cô cũng tốt hơn nhiều.

Nhưng để cho cô tức giận là Mặc Thời Khiêm không cho phép cô ở phòng ngủ ăn cơm, phải đem cô đến được phòng ăn .

Trên mặt cô vẫn là hơi trắng: "Em mệt quá, hơn nữa không có sức lực."

Hắn vén chăn lên, đưa cánh tay về phía cô: "Anh bế em."

Trì Hoan bất động: "Trên giường thoải mái, hơn nữa rất ấm áp."

Hôm nay đích thực là lạnh, nhưng toàn bộ căn nhà đều có đầy đủ hệ thống sưởi ấm, coi như mặc đồ ngủ cũng sẽ không cảm thấy lạnh.

Hắn thản nhiên nói: "Ăn ở phòng ngủ, sẽ có mùi khói dầu."

Trì Hoan "…"

Cô đổ nhào lên giường, quấn chăn bực bội quay đầu: "Em không ăn, ngược lại em cũng không ăn được, đều là anh ép em ăn."

Mặc Thời Khiêm không nói một lời vén chăn lên ném qua một bên, đem người trên giường trực tiếp ôm vào trong ngực, ôm ngang lên liền đi ra ngoài: "Cơm nước xong tắm gội đầu."

"Em không có quần áo để mặc."

Anh thản nhiên: "Còn không còn tắm rửa nữa thì người muốn mốc rồi."

"Mặc Thời Khiêm, anh đang chê em sao ?"

Trì Hoan cảm thấy dù sao cô cũng là con gái, hơn nữa còn vẫn là một cô gái nhỏ, hắn có thể buộc cô ăn cơm uống thuốc, bởi vì cô dù gây náo loạn cũng biết rõ hắn vẫn là vì tốt cho thân thể của cô .

Nhưng là chê… Cô nổi giận!

Hắn không có chút rung động nào: "Tóc cũng mùi."

Trì Hoan càng tức giận rồi, cô bị ướt đêm đó liền gội sạch mái tóc, cũng chỉ tối hôm qua chưa gội mà thôi, làm sao có thể có mùi?

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng vẫn là không nhịn được đưa tay sờ tóc của mình.

Mặc Thời Khiêm rũ mắt nhìn động tác vô ý thức của cô, u mê mà mơ hồ, đáng yêu khả ái, độ cong trên môi không nhịn được lan ra.

Trì Hoan quặm mặt lại: "Đầu em rất sạch sẽ."

Hắn đặt cô xuống ghế: "Ăn cơm."

Cô hừ một tiếng, cầm đũa lên bắt đầu ăn cơm.

Hai ngày này mặc dù bị Mặc Thời Khiêm buộc ăn, nhưng đều chỉ ăn có chút ít, có thể do thân thể khá hơn một chút khẩu vị cũng theo trở lại. Hơn nữa bữa ăn này thức ăn trên bàn không chỉ phong phú, còn đủ màu sắc, mang theo mùi thơm làm người ta cảm thấy thèm khát.

Gắp mlọt miếng cá nếm nếm, mùi ngon, cô không nhịn được hỏi: "Cơm anh mua ở đâu vậy, ăn ngon quá."

Ngày hôm qua ăn mỗi chén cháo cũng ngon vô cùng .

So với đồ ăn bên ngoài cô hay ăn thì cái này ngon hơn nhiều.

Mặc Thời Khiêm múc canh, nghe vậy ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: "Giống đồ đi mua lắm sao ?"

Trì Hoan ngậm đũa, ánh mắt trợn to: "Không phải là mua, chẳng lẽ là… Anh tự mình làm ?"

Bởi vì cô chưa xuống bếp bao giờ, ở nhà không phải là gọi đồ bên ngoài chính là để cho người giúp việc của Trì gia làm, cho nên cô căn bản chưa từng nghĩ những thứ này là Mặc Thời Khiêm làm.

Lần này hắn không liếc về phía cô nữa: "Ăn cơm."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Anh ngủ trên sàn nhà

Beta: Stuki^^

Trì Hoan nhìn người đàn ông tuấn mỹ ở đối diện, môi từ từ mấp máy.

Hai ngày nay Mặc Thời Khiêm luôn chăm sóc cho cô, mặc dù có lúc cô muốn nổi cáu náo loạn với hắn, nhưng trong lòng vẫn cố gắng nhẫn nại vì biết như vậy sẽ tốt cho cô.

Cúi đầu ăn cơm, hít một hơi ăn hết hai chén.

Mặc dù thân thể đã khỏe hơn rất nhiều nhưng không làm sao có thể hồi phục như cũ, cho nên cô ăn xong liền muốn trở về phòng ngủ.

Mặc Thời Khiêm giục cô đi tắm: "Tắm rồi ngủ."

"Không có quần áo để thay."

"Vậy thì không cần phải thay quần áo."

"Bẩn chết."

Mặc Thời Khiêm nhíu mày: "Có thể bẩn hơn so với chuyện em không thay quần áo ?"

"…"

Trì Hoan cắn môi: "Em không ở đây nữa, em sẽ đến quán bar."

Mặc Thời Khiêm nhìn cô chằm chằm, 10 giây sau khi Trì Hoan ảo não xoay người cầm lấy túi xách, ở phía sau Mặc Thời Khiêm lại hời hợt nói: "Anh sẽ nói cho đám chó săn biết chỗ của em."

Trì Hoan "…"

Mặc Thời Khiêm hướng cô đi tới, nhìn cô phồng má, mặt xụ xuống: "Em tắm xong rồi mặc quần áo của anh, sau đó đem quần áo cũ giặt sạch rồi dùng máy sấy khô, ngày mai đi shop mua mấy bộ quần áo khác, sẵn tiện mua ít đồ dùng hàng ngày? Hửm ?"

Trì Hoan đứng ở một bên, mím môi, không khuất phục lầu bầu nói: "Em cũng không thể không mặc đồ lót."

Mặc Thời Khiêm: "…"

Mặc Thời Khiêm mím môi, có chút bất đắc dĩ, trầm giọng nói: "Vậy em đem đồ lót của em giặt sạch, anh giúp em sấy khô ?" (phục anh =^=)

Trì Hoan:"…"

Để một người đàn ông sấy khô đồ lót cho cô… tưởng tượng một chút Mặc Thời Khiêm cầm đồ lót của cô trong tay, đã đủ khó xử rồi.

"Em sẽ tự giặt !"

Mặc Thời Khiêm nâng cằm lên, đi về phía phòng ngủ: "Đi thôi."

Đã đến nước này, Trì hoan nhìn khuôn mặt tuấn mĩ của Mặc Thời Khiêm, dậm chân một cái, bất đắc dĩ vẫn phải đi.

Mặc Thời Khiêm đưa áo sơ mi cho cô… quần áo của hắn cô cũng chỉ mặc được cái này, Mặc Thời Khiêm cao, cô thấp, vạt áo của hắn gần như chạm đến đầu gối cô.

Cô cầm lấy, mất hứng oán giận nói: "Em bị bệnh sạch sẽ, tại sao anh lại không nghĩ đến chuyện mua cho em quần áo và đồ dùng hàng ngày? Bây giờ em

ngay cả khăn lau mặt cũng không có, mặt nạ dưỡng da cũng không có, không có một cái gì, mỗi ngày em đều muốn tắm bằng sữa."

Vừa nãy ngay cả tắm và giặt đồ cũng không muốn, bây giờ cô liền muốn ngâm mình trong sữa rồi.

Mặc Thời Khiêm nhàn nhạt nhìn cô: "Mua sau, tạm một ngày, được không ?"

Vẻ mặt cô miễn cưỡng đồng ý.

Trì Hoan đi về phía trước hai bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Mặc Thời Khiêm: "Nhà này là anh mua, hay là anh thuê ?"

Căn nhà của Mặc Thời Khiêm lớn gấp đôi của cô, hơn nữa… trang trí cực kì sang trọng, có thể nhìn ra là rất xa xỉ, chắc chắn cũng không phải là đồ vật mà ai đều có thể tùy tiện mua.

Mặc Thời Khiêm tùy tiện trả lời: "Là của anh."

Trì Hoan nhìn Mặc Thời Khiêm mấy giây, ồ một tiếng, không có tiếp tục hỏi nhiều.

Cô vào phòng tắm, trước hết cởi đồ lót ra giặt sạch, dùng bột giặt chà xát mấy lần, còn chưa xong, lại lấy một chút sữa tắm giặt lại.

Chà xát cho đến mức tay cô đều đỏ bầm, cô mới hài lòng một chút, nhìn đồ đã sạch sẽ, không nhịn được lại cúi đầu ngửi một cái…

Ngay sau đó lại cảm thấy xấu hổ, cô làm vậy giống như một kẻ biến thái.

Ừm… Sạch sẽ rồi.

Đem cửa mở ra một một chút, vươn tay ra, cất cao giọng nói: "Mặc Thời Khiêm, Mặc Thời Khiêm…"

Thời điểm cô muốn mở miệng chuẩn bị kêu lần thứ ba, giọng nói trầm thấp Mặc Thời Khiêm vang lên, đem đồ trong tay cô cầm đi.

Trì Hoan suy nghĩ một chút đã cảm thấy da mặt nóng lên: "Mặc Thời Khiêm, anh sấy khô cho em, tắm xong phải mặc."

"Được"

Đợi cô tắm giặt xong, đồ lót cư nhiên đã được sấy khô. Trì Hoan dùng khăn lông trùm mái tóc dài lại, Mặc Thời Khiêm mặc áo sơ mi trắng từ bên trong đi ra.

Không có dép, cho nên Mặc Thời Khiêm cũng phải đi chân trần.

Trì Hoan mang quần áo của mình bỏ vào trong máy giặt xong đi lấy thêm bột giặt, sau khi trở lại để Mặc Thời Khiêm sấy tóc cho cô.

Âm thanh vi vu của tiếng máy sấy vang lên, giọng Mặc Thời Khiêm trầm thấp ở phía trên: "Tâm trạng khá hơn chút nào không."

Trì Hoan sửng sốt một chút: "Cái gì?"

Tâm trạng cô không tốt sao, cô chỉ là thân thể có chút không thoải mái mà thôi, ai bảo cơ thể lười biếng còn có chút vui vui mừng mừng.

Mặc Thời Khiêm cười hòa nhã lại.

Nhưngx cô gái như cô, thân thể không khỏe, lại lười biếng.

Đồng thời cảm giác khó chịu trong lòng theo bản năng mệt mỏi, chán trường cũng tăng lên, ngược lại lại khiến người như bọn họ trở nên khó chịu, hô hấp trở nên khó khăn hơn.

Cho nên từ trước đến giờ đối với những cô gái, chỉ muốn ngủ, không muốn ăn cơm không muốn tắm, cử động một chút cũng không muốn, tâm trạng khó chịu nhưng lại khiến cho người khác dễ dàng yêu thích.

Trì Hoan ngẩng mặt lên, khuôn mặt nhỏ bé rất nghiêm túc: "Mặc Thời Khiêm."

Mặc Thời Khiêm ngồi ở trên ghế sa lon đối diện, bưng ly trà trên bàn uống: "Sao?"

Cô giả vờ ho hai tiếng, mặc dù đã rất kìm nén, nhưng vẫn mở miệng:"Em cho anh biết…thân thể em còn chưa thoải mái..Mặc dù mấy ngày này ở lại đây…nhưng em sẽ không..sẽ không…"

Hắn có chút buồn cười nhìn cô: " Sẽ không cái gì?"

"Thân thể em không thoải mái, sẽ không làm loại chuyện đó."

Hắn nhìn qua giống như là không quá để ý, chỉ thuận miệng hỏi một câu :" Thân thể khỏe mạnh là có thể làm?"

” Chờ thân thể của em khỏe rồi lại nói.”

” Ừ, tốt.”

“Còn có!”

Hắn nhướng mày, chờ đợi cô nói.

Cô nâng cằm: ” Em sẽ không cùng với anh ngủ chung một giường.”

Mặc Thời Khiêm một lúc lâu không có lên tiếng.

“Anh hẳn biết, coi như là phát triển bình thường, tình nhân cũng sẽ không nhanh như vậy liền cùng giường chung gối. Hơn nữa chúng ta là bởi vì sai sót mới ở chung với nhau.”

Nam nhân nhàn nhạt : ” Anh đây nhà cũng chỉ có một cái giường.”

Trì Hoan sống lưng thẳng tắp:” Anh ngủ trên sàn nhà.”

Mặc Thời Khiêm không có nổi giận, chẳng qua là không có chút cảm xúc nào nhìn chằm chằm cô nhìn một lúc lâu, sau đó hơi híp mắt lại cười nhạt: ” Muốn anh ngủ trên sàn nhà?”

Không phải là ghế sa lon, không phải là thư phòng, không phải là lại đi mua giường tạm thời mà là, sàn nhà.

Hơn nữa hai chữ này, cô đặc biệt nhấn mạnh.

Cô ngồi trên ghế sa lon, chân lười biếng gác lên bàn: ” Bắt anh ngủ trên sàn nhà đã là may cho anh, anh vốn nên là nằm trong nhà giam!.”

Bị thua thiệt lớn như vậy, tuy nói không để cho hắn đi tự thú, nhưng để cô không có chút nào so đo mà cho qua như vậy, cô thật sự là không làm được.

Hơn nữa cô mấy ngày nay cùng người đàn ông này ở chung một chỗ, mỗi lần khó chịu sẽ là cô..

Hắn mãi mãi vẫn là bộ dáng ung dung nhàn nhã.

Mặc Thời Khiêm nhìn cô: ” Anh ngủ trên sàn nhà, em rất vừa lòng?”

Thân thể khỏe mạnh , chuyện hôn lễ đã xong, rốt cuộc bắt đầu đem mũi dùi chỉ hướng hắn?

Hắn xem thấu tâm tư của cô, Trì Hoan cũng không phải che giấu nữa:” Đúng vậy! Anh không thể không nhận một chút trừng phạt nào. “

Dừng một chút, cô lại đắc ý bổ sung: ” Hơn nữa , được ở chung với em là phúc của anh.”

Nam nhân vẫn thờ ơ như cũ, nhưng mơ hồ có thể cảm giác được hắn đang vui vẻ.

Trì Hoan nắm chặt tay, từ trên ghế salon đứng lên: ” Cứ như vậy! Em đi ngủ, ngày mai đi mua đồ. Chờ em lúc nào cảm thấy anh biểu hiện tốt, anh sẽ không phải ngủ trên sàn nhà nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Tiểu tam là nói cô sao?

Chương 54: Tiểu tam là nói cô sao? Beta: Stuki°° Trì Hoan vốn tưởng rằng hắn sẽ không chịu, nhưng đến cuối cùng một câu hắn cũng không nói chỉ ngồi ở thư phòng cho tới 11h mới đi tắm rửa rồi đem chăn nệm trải ra sàn nhà tắt điện đi ngủ. Cả căn phòng chìm vào bóng đêm yên tĩnh. Trì Hoan nghĩ thế nào mình cũng mất ngủ vì lạ giường, nhưng nhắm mắt lại suy nghĩ lung tung một lát liền ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau Mặc Thời Khiêm đưa cô đi siêu thị mua đồ. Trì Hoan là người của công chúng nên ra ngoài khó tránh khỏi phải cải trang một phen. Vẫn là bộ quần áo từ hôm trước, cô dùng khăn choàng che kín nửa mặt, khoác bên ngoài một chiếc áo khoác đỏ, chân mang đôi bốt cao gót cổ thấp. Ngoài điện thoại đi động đút trong túi áo thì đến ví cũng không mang theo. Trước khi ra cửa cô liếc mắt nhìn hắn, hữu ý vô tình nói : “Em đi ra ngoài không mang thẻ ngân hàng, tiền mặt trong ví cũng không nhiều, anh là người đàn ông của em mua thức ăn cho em hẳn là không có vấn đề gì đi, hơn nữa em cảm thấy anh… cũng rất có tiền”. Hắn nhàn nhạt đáp: “Dĩ nhiên.” Trì Hoan cảm thấy cực kì ghét cái vẻ mặt bình tĩnh lạnh nhạt này của hắn, giống như cho dù cô có nói gì làm gì đi nữa hắn cũng chỉ coi cô như trẻ con nghịch ngợm. Cô nhíu mày hừ nhẹ : ” Em nói trước, vị hôn thê trước kia của anh trông rất giản dị, nhưng em thì không như thế, em rất biết tiêu tiền, càng không đau lòng mà tiết kiệm cho anh đâu.” Người kia giọng lành lạnh đáp lại: “Tác phong của em anh còn không rõ ràng sao?”. Trì Hoan

:"…." Mặc Thời Khiêm liếc mắt nhìn cô hời hợt nói: "Nếu em muốn tiêu hết tiền của anh với mục đích chỉ để khiến anh đau lòng, tìm lại cảm giác cân bằng tâm lý thì em muốn bê cả siêu thị này về nhà luôn cũng được, anh tuyệt đối không ý kiến!". "…" Các loại quần áo thời trang, mỹ phẩm làm đẹp đều tập trung ở tầng một nên Trì Hoan trước tiên đi mua kem dưỡng da, cô chỉ nhắm thứ gì đắt nhất mà lấy, cơ bản không cần chọn. Mặc Thời Khiêm không quan tâm lắm lấy thẻ ra quẹt tiền ,thấy cô gái nhỏ ngẹo đầu nhìn mình chằm chằm liền hỏi: "Sao thế?" Cô lắc đầu, cảm giác này thật sự rất kì lạ, rất là mới mẻ, rất có cảm giác hưởng thụ. Khi cô 16 tuổi đã độc lập về kinh tế, 18 tuổi đã tách khỏi Trì gia sống một mình. Mấy năm nay cô đều tự kiếm tiền tự tiêu xài, đừng nói là tiêu tiền của đàn ông, cho dù là khi dùng tiền của cha cô tiêu xài có cảm giác gì cô cũng quên lâu rồi. Mua xong mỹ phẩm cô đi mua ngay đồ trang điểm. Bởi vì suy nghĩ sắp tới sẽ ít lộ diện nên cô chủ yếu chọn ít đồ đơn giản, nhưng chỉ riêng son môi thì quả thực không kiềm chế được, chọn một lần hai mươi mấy màu. Nhưng chọn xong lúc ngẩng đầu mới phát hiện nhân viên chẳng những không nhiệt tình mà còn lạnh lùng nhìn chằm chằm Mặc Thời Khiêm. Trì Hoan nhíu nhíu mày :"Tiểu thư, cô có nghe rõ tôi nói gì không?" Không bán son cho cô còn nhìn chằm chằm người đàn ông của cô, cô ta muốn gì đây? Nghe được thanh âm của Trì Hoan cô nhân viên mới kéo ra một nụ cười, nhưng nhìn thế nào cũng giống như là cười như không cười :" Thưa cô, cô mua nhiều son như vậy không cần thử màu xem có thích hợp hay không sao?". Trì Hoan nhướng mi, người ta có địch ý với mình cô có ngốc mới không nhận ra. Mấy màu son này có một số là màu cô thích, còn lại là cô muốn thử, dù sao cũng là tiêu tiền của người khác nên cô không phải đăn đo. Nói vậy nhưng vẫn là cô thực sự muốn mua, bởi vì chỗ này cũng không đáng bao nhiêu tiền. Trì Hoan mỉm cười hời hợt đáp :"Không cần, tôi xinh đẹp lại trắng trẻo như vậy màu nào thì cũng hợp thôi ." Cứ cho là không hợp thì đã sao, tôi thích tôi mua, cô quản được? Cô nhân viên kia lại cười mỉa lạnh giọng châm chọc :" Cũng đúng, có bạn trai hào phóng chịu chi thế này dù có mua hết tất cả các màu cũng không có vấn đề gì". Mặc Thời Khiêm lúc này mới nhấc mắt lên mặc mày lạnh tanh nói :"Nhân viên bán hàng bây giờ đều nhiều lời như vậy sao?". Tầm mắt Trì Hoan đảo qua đảo lại giữa hai người. Có quen biết nha! Chắc không phải tình cũ chứ? Mặc Thời Khiêm không phải chỉ có một Lương Mãn Nguyệt hay sao? "Tôi chính là không ưa cái loại đàn ông thay lòng đổi dạ mang tiểu tam đi rêu rao khắp nơi, anh còn muốn báo lên cấp trên của tôi hay sao?" Trì Hoan: "…" Tiểu tam là nói cô sao? Mặc Thời Khiêm vẫn lạnh nhạt không thèm để ý. Cô gái kia đã tức giận, mắt lạnh quét qua đống túi lớn túi bé :"Tình mới quả nhiên đãi ngộ khác biệt, anh sắm sửa cho Mãn Nguyệt mấy năm nay cũng không bằng một ngày tiêu tiền cho cô ta nhỉ?" Cô ta nói lớn tiếng lập tức khiến nhiều người chú ý, bên ngoài xa xa thấp giọng bàn luận. "Mãn Nguyệt mấy ngày nay thương tâm ngay cả học hành cũng bỏ bê, anh còn ở đây bận bịu đưa tiểu tam vui vẻ mua đồ? Tôi đây thật phục cái đôi cẩu nam nữ như hai người". Đây là thế nào với thế nào rồi?Không phải chưa từng bị người mắng qua, nhưng là bị chửi cẩu nam nữ thì cũng mới mẻ đấy, cô đây vui mừng đến tăng huyết áp luôn rồi. "Cho cô một cơ hội, nói xin lỗi!" Mặc Thời Khiêm trầm giọng lạnh lẽo nói. "Xin lỗi cô ấy rồi gói đồ cô ấy muốn lại, tôi sẽ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì!" Người kia cười lại khiêu khích nhìn hắn :" Nếu không thì sao? Chỉ bằng công việc này mà muốn ép tôi hướng đồ tiểu tam kia nói xin lỗi?" Mặc Thời Khiêm giọng nói không đổi :"Tất cả các công ty cô muốn xin thực tập làm việc sau này đều sẽ nhìn thấy trong hồ sơ ứng tuyển một dòng nhận xét rằng Tôn tiểu thư không phân biệt được công và tư, năng lực kiềm chế thấp, sợ là làm gì cũng khó khăn". Người kia vốn định cười nhạo, chỉ là vệ sĩ thôi, anh ta nghĩ mình là ai. Nhưng vừa chạm tới ánh mắt thâm sâu lạnh lẽo kia lập tức rùng mình, khí thế cũng giảm hơn phân nửa.Tuy vậy vẫn cố chấp không bỏ được mặt mũi lạnh lùng nói: "Tôi đây còn chưa có đến mức phải làm việc cho mấy kẻ như vậy, anh có bản lĩnh cứ việc báo lên trên, đừng cho là tôi sợ". Trì Hoan đã giơ tay hướng một nhân viên khác, ngay trước mặt cô ta gọi điện thoại cho quản lí.Cô ta không nghĩ tới họ thực sự phản ánh lên cấp trên, sắc mặt đột biến miễn cưỡng tỏ ra trấn định.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 55: IQ cao như vậy lại đi làm vệ sĩ.

Chương 55: IQ cao như vậy lại đi làm vệ sĩ. Beta: Stuki°° Trì Hoan dùng khăn che lại nửa gương mặt, cô không đeo kính râm mà chọn một chiếc kính đen không tròng, tóc xoã bên vai. Quản lí nhanh chóng xuất hiện. Lăn lộn ở giới hàng hiệu này chỉ cần có chút kinh nghiệm thì đều biết nhìn người, huống chi nhìn cô gái kia từ đầu tới chân một thân quần áo đều là đồ hiệu, khí chất càng là không tầm thường. Từ trong miệng người khác hiểu đại khái sự việc, người đàn ông chừng 40 tuổi trên mặt mang theo tươi cười nhã nhặn: "Thưa hai vị, thật ngại quá, cô Tôn là nhân viên mới nên vẫn chưa hiểu chuyện, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi tiểu thư cùng tiên sinh, sau này nhất định sẽ xử lý nghiêm khắc nhân viên này, hai vị cần gì chúng tôi lập tức gói kĩ". Dứt lời ngay ở trước mặt mọi người khiển trách nhân viên họ Tôn kia.Trì Hoan thả đôi tay được chăm sóc tỉ mỉ cẩn thận lên mặt kính, hời hợt nói: "Được rồi, để cô ấy gói đồ tôi vừa dặn lại coi như xong". Tôn Nhu nhìn điệu bộ này của Trì Hoan lại càng tức đến hộc máu. Đã bị mắng rồi còn coi như xong gì chứ! Quản lí thấy Trì Hoan chịu dàn xếp ổn thoả, đang thở phào nhẹ nhõm, kết quả vừa quay đầu lại đã thấy Tôn Nhu hung hăng trợn mắt nhìn đối phương như muốn phun ra lửa. Quản lí hoảng hồn vội giận dữ quát lớn: "Còn không đi! Cô còn cần công việc này nữa không hả?" Tôn Nhu mới chỉ là sinh viên năm tư, chưa tốt nghiệp, da mặt mỏng lại sĩ diện đương nhiên không nhịn được cũng cả giận nói: "Không làm thì không làm!". Cuối cùng lại nhìn sang Trì Hoan đột nhiên đưa tay kéo khăn che mặt của cô cười nhạo nói: "Có thể làm cho đàn ông buông tha cho vị hôn thê thanh mai trúc mã gần chục năm, hẳn mặt mũi cũng đẹp đẽ mà không dám cho người ta nhìn hay sao? Che che đậy đậy làm cái gì?" Trì Hoan không có phòng bị kinh ngạc đến ngây người. Hai ngày nay dù không lên mạng nhưng cô tự biết mình đang ở trên đầu sóng gió, nếu hiện giờ lại xảy ra chuyện…Nhưng mà Tôn Nhu còn chưa có kịp động tay lên khăn quàng thì cổ tay đã nhanh chóng bị giữ chặt lại. Mặc Thời Khiêm chế trụ bàn tay cô ta đồng thời đem Trì Hoan ôm vào ngực. Mặt mày lạnh lẽo khí thế trở nên âm trầm nói: "Tôn tiểu thư, coi như Mãn Nguyệt quyết định quay lại với tôi mà từ bỏ Đường Việt Trạch thì anh ta cũng coi thường qua lại với cô, cô cần gì uổng công làm tiểu nhân còn mất việc". Ánh mắt Tôn Nhu bỗng trợn to, cánh môi run rẩy: "Anh nói cái gì?". Mặc Thời Khiêm nói xong đã không thèm để ý tới cô ta nữa mà nâng mắt nhìn sang quản lí, mặt không biểu cảm nhìn 19 thỏi son đọc tên ra hết rồi nói: "Nếu nhân viên không có quy củ như vậy người quản lí như ông hãy tự tay gói đồ đi!". Quản lí kia nhất thời không phản ứng kịp, vô cùng lúng túng nói: "Dạ được, nhưng ngài có thể nói lại lần nữa được không?". Mặc Thời Khiêm nhăn chặt mày vô cùng không vui nhưng cũng không tỏ thái độ gì chỉ lặp lại lần nữa. Trì Hoan trợn mắt há mồm: "Là màu em muốn à?". Vừa rồi cô muốn màu nào, ngoại trừ vài thỏi son mà cô đặc biệt yêu thích còn lại chính cô cũng không nhớ là cái nào với cái nào đâu. Hơn nữa… khi cô mải mê chọn son hắn thực sự theo bên cạnh chú ý cô như vậy sao? Mặc Thời Khiêm hạ mắt nhìn cô: "Không phải sao?". Cô vẫn kinh ngạc muốn rớt cằm lắc đầu đáp: "Không có, trí nhớ anh tốt quá." Lại nhớ một buổi sáng nào đó cô dặn lung tung các loại điểm tâm mà mình muốn ăn… bởi vì chính mình cũng không nhớ nên không để ý hắn có mua đúng như thế hay không. Bây giờ nghĩ lại hình như đều đúng hết rồi. Trời ơi cái người này không phải giống như trong truyền thuyết đã gặp là sẽ không quên đấy chứ. Mặc Thời Khiêm liếc nhìn cô một cái: "Ngạc nhiên ?" Trì Hoan bĩu môi, cô mới không hiếm lạ, chỉ là khó hiểu IQ hắn cao như vậy không làm gì lại đi làm vệ sĩ cho cô. Bên kia quản lý đã đem đồ cô muốn gói kĩ hai tay nâng lên: "Tiểu thư, hoan nghênh lần sau trở lại, tôi đảm bảo chuyện lần này sẽ không xảy ra nữa". Hai người này dù là ai cũng giống đại nhân vật không dễ chọc, khí độ này sợ là người có bối cảnh hùng hậu vững chắc nên mới dễ dàn xếp, nếu là cái đám con nhà giàu mới nổi thì nào có đơn

giản êm xuôi như vậy. Trì Hoan nhận lấy xong Mặc Thời Khiêm lại rút thẻ thanh toán, lúc cất thẻ mới nhàn nhạt hỏi: "Còn cần gì nữa không?". Trì Hoan nghĩ ngợi một lúc mới trả lời: "Đi mua quần áo đi". "Ừm". Quần áo cô mua đều đơn giản nhẹ nhàng, bởi vì hầu hết mấy bộ đồ này đều có ở tủ đồ nhà cô rồi, cô cũng không muốn mua một mẫu mấy bộ liền đâu. Trì Hoan vừa xem quần áo vừa lơ đãng hỏi: "Cô gái vừa rồi có quan hệ gì với anh à?". "Bạn cùng phòng của Mãn Nguyệt". "Ồ…" ngữ điệu cô giống như thuận miệng hỏi tiếp: "Anh với bạn gái cũ chia tay khi nào vậy?". "Buổi sáng hôm đó, khi em đang tắm". Tay đang xách đồ của cô siết chặt lại ngửa mặt nhìn anh: "Em là tiểu tam thật sao?". "Không phải". "Nếu như buổi sáng hôm đó em kiện anh cho anh đi tù chứ không phải giữ anh lại ở chung vậy …". "Dù thế nào đi nữa anh cũng đã cùng cô ấy chia tay rồi ". Yên lặng chốc lát Trì Hoan lại hỏi: "Nếu đêm đó…". Đôi mắt Mặc Thời Khiêm thâm sâu chăm chú nhìn cô nói nhỏ: "Không có nếu như, chuyện đêm đó không phải lỗi của em, anh chia tay với Mãn Nguyệt là vì cô ấy không yêu anh, anh cũng vậy, có lẽ cứ ở chung thì cũng vẫn qua ngày nhưng quan hệ của bọn anh sẽ không chịu nổi biến số, không ai có lỗi trong chuyện này hết". Trì Hoan nhìn gương mặt anh tuấn kia lại hỏi: "Như thế không phải anh sẽ cảm thấy có lỗi với cô ấy sao?". Hắn trả lời không chút do dự: "Không có" "…" Trì Hoan mua sắm không có điểm dừng, vốn chỉ định mua hai ba bộ dùng tạm thời nhưng lại nhịn không nổi, Mặc Thời Khiêm một bên càng không lên tiếng thúc giục tuỳ ý cô mua. Loại chuyện lặt vặt này khi hắn còn làm vệ sĩ cho cô cũng quen rồi. Đi đến giữa trưa vị đại tiểu thư nào đó mới cảm thấy đói bụng. Quệt môi lẩm bẩm: "Thật là đói bụng, đi ăn cơm thôi". "Muốn ăn gì?". "Lầu 7 có nhà hàng hải sản, lúc trước em cùng Du Nhiên vẫn thường tới, chúng ta lên đó ăn đi". Mặc Thời Khiêm không có ý kiến gì đáp được. Vừa xoay người sau lưng liền vang lên tiếng phụ nữ gọi: "Thời Khiêm". Trì Hoan dừng bước quay đầu liếc mắt liền thấy được hai người đang sóng vai nhau mà đứng, mà người vừa lên tiếng không ai khác chính là Lương Mãn Nguyệt. Đối với cô gái này ấn tượng của Trì Hoan cũng không quá sâu, chỉ gặp qua một lần ở 1999, hình như cũng khá ưa nhìn, có điểm thuần khiết. "Chúng ta có thể nói chuyện một chút không?".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Anh lại quen một người như vậy.

Chương 56: Anh lại quen một người như vậy. Beta: Stuki°° Lương Mãn Nguyệt nhìn Mặc Thời Khiêm không chớp mắt, không liếc nhìnTrì Hoan chút nào. Mặc Thời Khiêm thần sắc tự nhiên nhàn nhạt nói: "Cô ấy đói, tôi phải đưa cô ấy đi ăn". Đôi mắt Lương Mãn Nguyệt trợn to lên, sắc mặt có chút khó chịu, đại khái cho rằng hắn sẽ không trực tiếp cự tuyệt cô như vậy. Tuy từ nhỏ hắn vẫn luôn lãnh đạm nhưng xưa nay chưa từng xa cách cô như vậy. Không đợi Lương Mãn Nguyệt mở miệng, người đi cùng cô ta đã soi mói khinh bỉ nhìn Trì Hoan: "Chính cô đã khiếu nại Tôn Nhu hại cô ấy bị thôi việc đi?". Trì Hoan nhìn cô ta một cái bật cười, cái này càng khiến đối phương giận tím mặt: "Con mẹ nó cô cười cái gì?". Đầu năm nay tiểu tam đặc biệt lớn lối, muốn lên trời luôn rồi. Trì Hoan thật ra thì không có ý tứ gì khác, cô cười vì một màn này giống như có chút quen thuộc, Du Nhiên là một cô cái ngoan ngoãn, không thể so với người này một chút uỷ khuất đều không chịu được, từng có thời gian cô luôn giúp cô ấy xả giận. Trì Hoan gật đầu một cái, ánh mắt vẫn cong cong: "A, thì sao?. Đối phương nghe vậy lập tức liền muốn tiến lên nhưng bị Lương Mãn Nguyệt nhanh tay kéo lại: "Tuyết Vi cậu đừng xúc động". "Cậu nhìn một chút, cái loại này là thiếu giáo huấn". Lương Mãn Nguyệt kéo tay cô ta lại vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt đạm bạc của Mặc Thời Khiêm, sau đó hắn xoay người dắt tay cô gái kia nói: "Đi ăn cơm". Cả người ngây ngẩn sững sờ nhìn bọn họ bước đi, cô nhớ lại tin nhắn chia tay hắn gửi sáng hôm ấy, cô còn tưởng vì tối hôm trước cô không chịu cho anh nên anh mới tức giận muốn chia tay. Bạn cùng phòng với cô khuyên đàn ông đều thế cả, chỉ có chiêu này uy hiếp đòi hỏi, tuyệt đối đừng dễ dàng thoả hiệp, cứ lạnh nhạt thờ ơ là được rồi. Không tới mười phút sau mẹ cô gọi điện tới vô cùng vui mừng hỏi có phải cô cùng Đường Việt Trạch đến với nhau rồi hay không. Cô giật mình nói mẹ cô chớ nói nhăng nói cuội lại bị bà cười oán trách: "Còn lừa mẹ, nếu không phải hai đứa ở chung một chỗ thì sao Thời Khiêm đột nhiên nói chia tay, muốn từ hôn?". Lúc ấy cô mới kinh hoảng, thật lâu không lên tiếng. "Đứa nhỏ ngốc, Thời Khiêm mặc dù không tệ nhưng sao có thể so được với Đường thiếu, nghe lời mẹ được không?". Mấy ngày nay tâm tình cô vô cùng khổ sở cùng phức tạp, cảm tình nhiều năm đâu thể cắt đứt ngay, cô còn nghĩ cố gắng thì vẫn có thể tiếp tục, nào ngờ Tôn Nhu lại gọi tới nói cho cô biết hắn đưa tiểu tam đi mua sắm. Thật ra thì trước khi tới cô vốn không tin. Thậm chí khi đã nhìn tận mắt cô vẫn không thể tin được. Sao có thể như vậy chứ, hắn đã cự tuyệt bao nhiêu phụ nữ suốt mấy năm qua, vậy mà giờ đột nhiên có bạn gái mới, ở trước mặt cô dắt tay người ta đi ăn. Thấy hai người kia đã sắp sửa lên thang máy Lương Mãn Nguyệt mới kéo tay Trì Hoan đi sau một bước: "Tiểu thư, tôi không có ý gì khác… tôi chỉ muốn thay bạn tôi xin lỗi cô, là cô ấy hiểu lầm cho nên…". Thang máy đã tới cô thuận thế theo lên trên, Trì Hoan quay đầu hỏi: "Hiểu lầm?". Đôi mắt kia trắng đen rõ ràng phảng phất hứng thú dào dạt lại có chút lương bạc mỉa mai. Lương Mãn Nguyệt ngây ngẩn một lúc lâu mới thấp giọng nói: "Đúng vậy, là tôi sau khi chia tay với Thời Khiêm tâm tình sa sút, cũng chưa kịp giải thích nguyên nhân khiến cô ấy hiểu lầm, lại vừa vặn gặp hai người nên mới…". Thấy Trì Hoan chỉ nhìn mà không lên tiếng, cố nén xuống cảm giác khác thường cô miễn cưỡng nói tiếp: "Tất nhiên là sau khi chia tay anh ấy có thể tìm bạn gái mới nhưng mà vì quá nhanh… cho nên bạn tôi mới nghĩ cô là người phá ngang". Trì Hoan nhàn nhạt đáp: "Cũng không hẳn là hiểu lầm". Lương Mãn Nguyệt cau mày: "Có ý gì?". "Cô không nói cho bạn mình biết sự tình nhưng cô ta cái gì cũng chưa rõ ràng đã suy đoán lung tung mắng chửi người, ai cũng sẽ vì sự ngu xuẩn của mình mà trả giá thật lớn… nếu không nhân viên nào cũng như cô ta thì tổn thất danh dự mấy trăm năm của cửa hàng ai tới chịu trách nhiệm đây?". Thang máy đã đến tầng 7, giương mắt thấy được nhà hàng hải sản bên kia. Nhưng hai người họ đi vào, Lương Mãn Nguyệt cùng cô gái kia cũng theo sau, theo tới tận chỗ ngồi họ đã đặt trước. Mặc Thời Khiêm dừng chân quay đầu thản nhiên nói :"Mãn Nguyệt, chú ý chừng mực". "Chừng mực?". Giống như nghe phải chuyện cười cô đáp trả: "Anh là nói tôi đang quá đáng sao?". Người kia mặt mày lạnh tanh không chút dao động: "Cô quấy rầy chúng tôi ăn cơm". Lương Mãn Nguyệt hít một hơi thật dài kìm nén nói: "Thời Khiêm, chúng ta nhận thức từ nhỏ chẳng lẽ mấy chục năm giao tình anh không chừa cho em chút mặt mũi trước mặt bạn bè hay sao?". Hắn thản nhiên trả lời: "Nên nói tôi đều nói rõ". Cô nhìn hắn một lúc lâu cuối cùng cắn răng hỏi: "Chẳng lẽ anh nhất định muốn em đi gặp cha mẹ anh sao?". Mặc Thời Khiêm nâng mắt: "Mãn Nguyệt". "Thời Khiêm nếu như anh trách em đêm đó rời đi, được, nhưng…". Cô nhìn Trì Hoan từ trên xuống dưới lại nhìn cánh tay hắn đang xách đủ loại túi lớn túi bé vô cùng đau lòng. "Cha mẹ anh biết anh quen người mới là cái dạng gì sao? Bọn họ biết anh nhọc nhằn khổ sở kiếm tiền lại phung phí như vậy không?". Hắn có biết cô ta cũng không thể tiếp nhận chuyện hắn có bạn gái mới không? Càng khó tiếp nhận hơn là người kia xinh đẹp như vậy, trẻ tuổi kiêu căng lại tiêu tiền như nước, loại con gái này ở trường cô ta thấy quá nhiều, hắn sao lại trở nên nông cạn như thế?. Hay đàn ông trên đời này đều giống nhau? Cô ta đáy lòng cảm thấy khinh thường cùng không cam tâm. Tôn Nhu đã nói hắn gần như vét sạch gia sản chiều chuộng cô gái kia. Xa xa nhìn thấy bọn họ, Tuyết Vi đã chỉ cho cô ta riêng cái túi cô gái kia đang xách cũng trăm ngàn chưa nói tới các loại áo quần giày dép khác. Cô ta tự nhận mình chưa bao giờ tham tiền của hắn nhưng một câu: "Anh ta sắm sửa cho Mãn Nguyệt mấy năm nay còn không bằng một ngày tiêu cho tình mới", giống như khúc xương mắc ngang cổ khiến cô ta không thoải mái. Nhất là khi tận mắt thấy, cái loại không thoải mái này càng rõ ràng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tôi hi vọng cô tự động rời xa Thời Khiêm.

Chương 57: Tôi hi vọng cô tự động rời xa Thời Khiêm.

Beta: Stuki°°

Mặc Thời Khiêm biểu tình không đổi, nhàn nhạt hỏi: "Nói xong rồi?"

Lương Mãn Nguyệt ngước mặt nhìn hắn, trông rất thương tâm, nước mắt dường như muốn rơi xuống, nhưng cố nén không rơi ra: "Thời Khiêm, anh thực sự hận em như vậy sao?"

Hắn vẫn lạnh lùng trả lời: "Không hận, chúng tôi muốn đi ăn cơm."

Lương Mãn Nguyệt nhìn sắc mặt hắn thâm trầm lãnh đạm, nhìn thật lâu cũng không nhìn ra được chút thân tình nào, tâm tình phức tạp cùng thất vọng dâng lên, cô ta lại đưa mắt nhìn về phía người phụ nữ đi cạnh hắn.

Cô ấy khoác một chiếc áo choàng đỏ quá gối, chân mang bốt cổ thấp, khiến thân hình vốn thon nhỏ lại vô cùng khí chất, tóc búi gọn gàng trẻ trung, một vài lọn thả rơi tự nhiên xuống. Nhưng đáng tiếc gương mặt lại bị che khuất bởi kính cùng khăn quàng, nên cô không có cách nào thấy rõ tướng mạo.

Nhưng nhìn qua có thể chắc chắn là một người phụ nữ rất đẹp. Kết quả này khiến cô ta không cam tâm cùng khinh thường.

Lương Mãn Nguyệt bình tĩnh nhìn Trì Hoan sau đó nói: "Vị tiểu thư này, có thể cùng tôi nói chuyện riêng một chút được không?"

Trì Hoan nghiêng đầu: "Sao, cô muốn nói gì với tôi?"

Lương Mãn Nguyệt nói: "Cô không muốn biết tôi cùng anh ấy tình cảm mười mấy năm vì sao đột nhiên chia tay à? Hoặc lí do anh ấy đến với cô? Còn cả việc cô với anh ấy không hề có tình yêu, mà chỉ vì tiền thôi không phải sao?"

Trì Hoan ngẩng đầu lên, ngón tay khẽ chỉnh gọng kính, giống như là bất đắc dĩ nói: "Không nói cho xong thì chúng tôi cũng không thể ăn cơm phải không?"

Lương Mãn Nguyệt nhìn cô không lên tiếng nhưng đôi mắt kiên định tỏ rõ ý kiến.

"Vậy cũng tốt!" Trì Hoan ngước mắt nhìn người đàn ông nãy giờ đứng bên cạnh nói: "Em muốn uống cà phê, vừa rồi dưới lầu thấy một tiệm, anh giúp em đi mua một ly được không?"

Mặc Thời Khiêm cúi đầu nhìn cô: "Không có gì hay để nói chuyện."

"Em biết!"

Cô bĩu môi một cái: "Cũng không thể để họ cứ theo đuôi chúng ta?"

"Em nhất định phải nói chuyện với cô ta?"

Trì Hoan gật gật đầu.

Mặc Thời Khiên liếc cô một cái sau đó đặt đồ lên ghế, trước khi đi vuốt nhẹ đầu cô tự nhiên dặn dò: "Gọi đồ trước đi"

"Oh"

Hắn thu tay về, đi thẳng ra ngoài, khoé mắt cũng không thèm nhìn ai khác.

Mặc Thời Khiêm không lo cô chịu thiệt bởi hắn rõ ràng nhất Trì Hoan là người như thế nào, cong cong quẹo quẹo trong giới giải trí mấy năm trời hiếm có người nào chiếm được chút tiện nghi từ cô, nói chi Lương Mãn Nguyệt.

Trong phòng bao, Trì Hoan dẫn đầu ngồi xuống, Lương Mãn Nguyệt cùng bạn cô ta cũng ngồi đối diện.

Trì Hoan nâng tay tự rót trà, rũ mắt nhìn nước trà sóng sánh trong chén nhàn nhạt hỏi: "Lương tiểu thư muốn nói gì với tôi?"

Lương Mãn Nguyệt nhìn cô, sống lưng không tự chủ thẳng tắp, mắt nhìn hết túi to túi nhỏ bên cạnh lòng đầy căm tức. Tuy cô ta không giàu có như Tuyết

Vi nhưng ít nhiều cũng biết một chút, hơn nữa có thể khiến Tuyết Vi oán thán thì cô ta càng hiểu giá trị những món đồ kia đắt tới mức nào.

"Tôi hi vọng cô rời xa Thời Khiêm"

Trì Hoan nâng mắt lên cười khẽ: "Cô, hi vọng?"

Lương Mãn Nguyệt nhìn thẳng ánh mắt người đối diện: "Cô yêu anh ấy sao?"

Yêu?

Cô dĩ nhiên không nói ra từ này, ngay từ đầu chưa từng có, cũng đâu phải vì ngủ với nhau một lần liền yêu.

Trì Hoan không nói gì, Lương Mãn Nguyệt tự động hiểu thành cô phủ nhận.

"Tiểu thư, phụ nữ giống như cô tôi đã thấy nhiều rồi…"

Lương Mãn Nguyệt vừa nói đã thấy Trì Hoan nhíu mày liền cười nhạt nói: "Tôi không xem thường cô, tôi chỉ muốn nói, nếu cô muốn tìm đàn ông có tiền thì cô hoàn toàn có thể tìm một người khác càng có tiền, Mặc Thời Khiêm anh ấy… chỉ là một vệ sĩ mà thôi, thu nhập coi như cao nhưng mà không đến mức đủ cho cô phung phí như vậy. Cô còn trẻ lại xinh đẹp, coi như cô buông tha cho anh ấy đi!"

Trì Hoan lẳng lặng nghe cô ta nói xong, cười nói: "Tôi vốn tưởng Lương tiểu thư tới tìm tôi xin lỗi thay bạn thân, hoá ra vẫn là vì Thời Khiêm."

"Anh ấy đi cùng với cô, chỉ là vì trách nhiệm… anh ấy từ nhỏ đã có ý thức trách nhiệm cao."

Dừng một lát Lương Mãn Nguyệt nói tiếp: " Nếu tôi đoán không sai, thì hai người đến với nhau thế này chắc vì mấy ngày trước đã lên giường?"

Lần này đổi thành Trì Hoan nhìn cô ta chằm chằm.

Hồi lâu cô mới đột nhiên cười cười: "Cho nên cô cũng không vì anh ấy lên giường với người khác mà khổ sở, ngược lại bất bình cùng tổn thương vì thấy tôi tiêu tiền của anh ta sao?"

Lương Mãn Nguyệt nhìn cô thản nhiên nói: "Cô không yêu anh ấy, anh ấy cũng không phải thực sự yêu cô, mặc dù tôi cùng anh ấy không thể làm vợ chồng, nhưng giao tình mười mấy năm vẫn còn đó. Thứ cho tôi nói thẳng, trong lòng tôi anh ấy xứng đáng với người phụ nữ tốt hơn mà không phải cô, người chỉ vì tiền mà tới."

Trì Hoan một tay chống cằm miệng cười nhạt: "Tôi tình anh nguyện là được rồi, cô quản chúng tôi vì tiền hay vì tình làm gì?"

Lương Mãn Nguyệt cũng đoán được cô sẽ không đồng ý, loại phụ nữ này không vắt kiệt đàn ông thì sẽ không nhả ra.

Nghĩ vậy sắc mặt cũng lạnh đi vài phần: "Cô tốt nhất tự mình chủ động cách xa anh ấy, mấy ngày nay cô hẳn đã lấy không ít tiền, tính đến hôm nay không mấy chục ngàn cũng tới mấy trăm, thấy đủ biết dừng, nếu không tôi buộc phải nói với cha mẹ anh ấy, hoặc là… chắc cô cũng không muốn quá khứ cùng lai lịch của mình bị đào bới hết ra đi?"

Câu cuối cùng, từng chữ từng chữ cơ hồ là dùng sức nhấn mạnh thêm vài phần.

Trì Hoan cười không để ý tới: "Cô đang uy hiếp tôi?"

Thấy vậy rốt cuộc cô gái đi cùng Lương Mãn Nguyệt cũng không thể nhịn được tức giận: "Mãn Nguyệt, cậu nói nhiều thế làm gì, loại đàn bà này không biết phải trái đúng sai, đợi lát nữa Việt Trạch cũng tới, để anh ấy xử lí đi, hắn là làm nhiều quen tay rồi"

Đường Việt Trạch?

Trì Hoan nghiêng đầu cười lạnh.

Lương Mãn nguyệt cau mày: "Anh ấy? Cậu nói với anh ấy à?"

Người kia ngượng ngùng cười một tiếng: "Tớ không phải vì chuyện của Nhu Nhu à, Nhu Nhu là bạn của cậu, anh ấy nhất định sẽ giúp, chỉ là một câu nói mà thôi. Tớ nhắn tin cho anh ấy thế mà anh ấy lại tới thật"

Đang nói cửa phòng bao đã bị đẩy ra. Một người đàn ông cao lớn tuấn mỹ bước vào, Trì Hoan ngước mắt nhìn sang, ngón tay nhẹ vuốt ly trà.

Đường Việt Trạch cất giọng trầm trầm vô cùng từ tính: "Đây là chuẩn bị mời tôi ăn cơm sao?"

Lương Mãn Nguyệt còn chưa trả lời, Tuyết Vi lập tức đứng lên cười nói: "Mời cơm chứ .. Mãn Nguyệt còn phải nhờ anh giúp đây!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tình mới của Mặc Thời Khiêm lại là Trì Hoan.

Chương 58. Tình mới của Mặc Thời Khiêm lại là Trì Hoan.

Beta: Stuki°°

"Giúp đỡ?"

Đường Việt Trạch nhướng mày, ánh mắt rơi vào bóng người mặc áo đỏ, mở miệng có chút khinh thường: "Cô ta khi dễ hai người?"

"Không có!" Lương Mãn Nguyệt cũng đứng lên, có chút lúng túng đi tới cạnh anh ta nhẹ giọng nói: "Là Nhu Nhu, công việc có chút vấn đề, …"

Cô ta còn chưa nói hết Tuyết Vi đã xen vào: "Ai nha, để mình nói!"

Thấy Lương Mãn Nguyệt ngại mở miệng cô ta liền trách móc: "Người phụ nữ này là tình nhân mới của Mặc Thời Khiêm, chính cô ta hại Nhu Nhu mất việc… Mãn Nguyệt từ nhỏ lớn lên cùng Thời Khiêm, dù không thành vợ chồng nhưng cũng không nỡ nhìn anh ta bị lừa cho nên muốn khuyên bảo cô ta."

Nói xong liếc Trì Hoan một cái: "Cô ta da mặt thật dày, bọn em thật không có biện pháp."

Đường Việt Trạch nhìn người kia ngồi yên lặng một chỗ, bạc môi khẽ nhếch tựa tiếu phi tiếu: "Tình nhân mới… Mặc Thời Khiêm?"

"Đúng thế."

Tuyết Vi lành lạnh châm chọc: "Người ta tiêu tiền như rác không biết bòn rút từ Mặc Thời Khiêm bao nhiêu rồi, còn lấy dạ tiểu nhân so lòng quân tử, một mảnh ý tốt lại bị coi là lòng lang dạ thú muốn đuổi bọn em đi."

Đường Việt Trạch thu hồi tầm mắt thản nhiên nói: "Tiền của anh ta, thích cho ai là quyền của anh ta."

Lương Mãn Nguyệt cau mày rõ ràng không đồng ý: "Thời Khiêm không giống anh, anh là Đường thiếu bối cảnh lớn, gia tài trải rộng, anh ấy chỉ có một mình, anh ấy không chơi nổi."

"Tôi cũng đã sớm nói với em vị hôn phu trước của em không có đơn giản như vậy, huống chi…"

Đường Việt Trạch nheo nheo mắt cười như không: "Cùng Trì đại tiểu thư một chỗ, ai tham tiền còn chưa biết chắc được"

Trì đại tiểu thư?

Lương Mãn Nguyệt sững sờ, ánh mắt khiếp sợ quay đầu nhìn người nãy giờ vẫn không nói một lời bên kia.

Ngón tay Trì Hoan đem khăn quàng kéo xuống lộ ra khuôn cằm đầy đặn, kính mắt cũng gỡ ra: "Đường thiếu không hổ đã duyệt qua vô số phụ nữ, ánh mắt chẳng khác nào tia laze."

Khuôn mặt tinh xảo trắng nõn cứ như vậy lộ ra, so với người ta tưởng tượng thì còn kiều diễm hơn nhiều lắm.

Trì Hoan!

Bạn gái mới của Mặc Thời Khiêm lại là Trì Hoan!

Lương Mãn Nguyệt hơi hơi há miệng, vừa cảm thấy hoang đường lại vừa cảm thấy sớm nên như vậy.

Anh ấy là vệ sĩ của cô ta, bọn họ mỗi ngày ở chung một chỗ, phát sinh quan hệ thì có gì lạ chứ?

Nhưng Trì Hoan người này cao cao tại thượng thiên kim tiểu thư sao lại hạ thấp mình ở bên Mặc Thời Khiêm?

Có đẹp trai đến mấy cũng chỉ là một vệ sĩ không phải sao?

Không phải chỉ mình cô ta khiếp sợ, bạn của cô ta càng không thể tin nổi.

Trì Hoan là ai, cô ấy là đương kim đại minh tinh nổi tiếng nhất. Không chỉ có một người cha làm thị trưởng mà còn có người mẹ tồn tại như truyền thuyết với vô số khối tài sản. Mà bản thân cô dù không dựa dẫm gia đình cũng tự thân lăn lộn quay phim kiếm bộn tiền, tự lập từ sớm.

Giống như Đường Việt Trạch nói, hai người này ở bên nhau, ai tham tiền còn chưa biết đâu.

Lương Mãn Nguyệt kinh ngạc há miệng, chật vật một lúc lâu mới nghẹn ngào từ cổ họng nói ra: "Hai người… đến với nhau?"

Trì Hoan nhẹ nhấp một ngụm trà khẽ mỉm cười: "Cô bây giờ không cần lo tôi vì tiền mới ở cùng anh ấy nữa nhé"

"Hai người… từ lúc nào?"

Có phải đã sớm cùng nhau rồi?

Trì Hoan ánh mắt trắng đen rõ ràng nhìn thẳng vào mắt cô ta: "Cô không biết sao? Mới vừa rồi chính cô cũng nói rồi đấy"

"Là vì đêm hôm đó…"

"Chính cô biết rõ!"

Trì Hoan cắt ngang lời cô ta, "Tôi lúc nào đi cùng anh ấy, tại sao lại đi chung, chính cô biết rõ nhất không phải sao?"

Cô ta đương nhiên biết nhưng … cô ta không hề biết người đó là Trì Hoan.

Lương Mãn Nguyệt không lên tiếng, cô ta không biết nói gì cũng không có lập trường phát biểu ý kiến.

Trì Hoan hất cằm:"Nếu không còn chuyện gì nữa, ba vị có phải nên tìm chỗ ăn cơm? Xin lỗi, tôi muốn gọi đồ ăn rồi!"

Lương Mãn Nguyệt miễn cưỡng cười, nói: "Xin lỗi, hôm nay quấy rầy cô rồi."

Nói xong liền xoay người chuẩn bị rời đi, kết quả vừa ngoảnh đầu đã bắt gặp ngay bóng dáng người đàn ông đứng lặng ở cửa.

Mặc Thời Khiêm cũng không có nhìn cô ta, chỉ cau mày nhìn kẻ không mời mà tới Đường Việt Trạch, ánh mắt không tiếng động tản ra nồng đậm khí tức áp bách, giọng điệu lành lạnh: "Đường thiếu muốn làm gì?"

Lương Mãn Nguyệt cảm thấy chưa từng nhìn thấu tâm tư người đàn ông này, thế nhưng giờ phút này lại hiểu được anh ấy đang vì Trì Hoan.

Bảo vệ người ta như thế, cho dù đang ở trước mặt cô ta, cũng không cho cô ta chút mặt mũi.

Đường Việt Trạch không chút để ý cười cười hời hợt nói: "Mãn Nguyệt hẹn tôi ăn cơm, tôi đến tìm cô ấy."

Ánh mắt híp lại cười: "Nếu đã gặp không bằng ăn chung bữa cơm?"

Tầm mắt của Mặc Thời Khiêm thu lại, đi tới đặt cà phê lên trước mặt Trì Hoan nói: "Tranh thủ còn nóng uống luôn đi!"

"A, anh cho sữa vào rồi sao?"

"Ừm"

"Em còn chưa có gọi đồ đâu, anh gọi đi, thật là đói."

Trì Hoan mở nắp hộp, mùi cà phê tràn ra toả khắp phòng.

Đường Việt Trạch thấp giọng cười: "Thanh mai trúc mã, không làm người yêu vẫn có thể thành bạn, cần gì khiến họ cả đời không qua lại với nhau nữa… cô nói có đúng không Trì tiểu thư?"

Trì Hoan nhấp môi trả lời: "Mấy người ăn riêng với nhau chẳng phải ai nấy đều vui vẻ à?"

Đường Việt Trạch hạ mắt nhìn Lương Mãn Nguyệt, sắc mặt trầm lặng dị thường, cười nhạt: "Tôi cùng Mãn Nguyệt mời cơm anh được không?Mặc Thời Khiêm?"

Mặc Thời Khiêm ngước mắt nhìn họ, môi mỏng kéo ra một độ cong nhỏ: "Có thể!"

Ai nấy ngồi xuống chỗ của mình, không khí trở nên quỷ dị vô cùng.

Nhiều người cũng có chỗ tốt, bởi người phục vụ sẽ không biết mối quan hệ giữa Mặc Thời Khiêm cùng Trì Hoan. So sánh ra người ta càng dễ tin rằng Trì Hoan với Đường Việt Trạch mới là một cặp vì trong bữa ăn cũng chỉ có hai người câu được câu chăng. Mặc Thời Khiêm vốn ít nói, Lương Mãn Nguyệt yên tĩnh lạ thường còn Tuyết Vi thi thoảng quan sát bọn họ nhưng không nói lời nào.

Gọi thức ăn cũng là Trì Hoan và Đường Việt Trạch, Tuyết Vi cũng gọi vài món, mãi tới khi Trì Hoan đem menu cho nhân viên phục vụ, Lương Mãn Nguyệt mới nhẹ nhàng nói: "Trì tiểu thư, Thời Khiêm dị ứng với hành tây cô không biết sao?"

Cả căn phòng lại chìm vào yên tĩnh. Cánh tay đang cầm thực đơn của Trì Hoan cứng đờ, khoé mắt liếc thấy gương mặt âm u của Đường Việt Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Em hi vọng anh yêu em?

Chương 59. Em hi vọng anh yêu em?

Beta: Stuki°°

Mấy giây sau Trì Hoan thu tay lại, quay sang nhìn Thời Khiêm hỏi: "Anh bị dị ứng thật à?"

Mặc Thời Khiêm đối với cô biết hết mọi thứ, nhưng cô lại chẳng biết gì về hắn. Thậm chí hắn ở bên cô những ba năm mà cô không hề hay biết hắn ở tại khu Tây Sơn. Đây là nơi lúc đầu cô vừa ý nhất nhưng khi ấy mới vào nghề, tiền không có đủ nên đành mua khu khác.

Hắn ừ một tiếng nhàn nhạt nói: "Không ăn là được, thành phần phụ mà thôi."

Cô ồ một tiếng, lại hỏi: "Trừ hành tây anh có dị ứng với cái gì khác không?"

Mặc Thời Khiêm cúi đầu nhìn Trì Hoan, cô ngước mắt lên nhìn hắn chờ câu trả lời.

Yết hầu hắn lăn một vòng mới đáp: "Rau hẹ, tỏi, cả thịt dê nữa, đều khó ngửi."

Trì Hoan gật gật tỏ ý đã nhớ, không quên đánh giá một câu: "Thật khó hầu hạ mà."

Mặc Thời Khiêm liếc liếc cô, lại nghe cô hỏi:

"Vậy anh có đặc biệt thích ăn gì không?"

"Không kén ăn"

"A…dễ nuôi như vậy?"

Cô lại nhìn về phía phục vụ nghiêm túc nói: "Những thứ vừa rồi nếu có thể không cho thì đừng cho, nếu ảnh hưởng tới mùi vị thì cho ít một chút"

"Dạ được thưa tiểu thư!"

Người phục vụ cầm menu đi ra ngoài, Trì Hoan lại cúi đầu bưng cà phê.

Lương Mãn Nguyệt nhìn cô lúc lâu mới mở miệng hỏi: "Trì tiểu thư, cô bởi vì Mặc Thời Khiêm mới huỷ bỏ hôn ước sao?"

Vấn đề này hỏi ra không chỉ đường đột mà có ý như che dấu châm chọc sắc bén. Cơ bản là đang chất vấn cô bỏ rơi Mạc Tây Cố, bội tình bạc nghĩa.

Trì Hoan không buồn chớp mắt trả lời dứt khoát: "Không phải!"

"Thế tức là chuyện với Mạc Tây Cố không thành, nên sau đó cô đến với Mặc Thời Khiêm hả?"

Trì Hoan đặt ly cà phê xuống, nhìn thẳng mắt Lương Mãn Nguyệt nói: "Lương tiểu thư"

Lương Mãn Nguyệt nhìn cô, hơi cúi đầu: "Xin lỗi, là tôi không phải, tôi chỉ là… không biết sao hai người lại…"

Trì Hoan mở miệng mang theo ý cười hỏi: "Thấy bên cạnh anh ấy có người khác, cô hối hận sao?"

Cái vấn đề này vô cùng thâm sâu, cô vốn không thèm làm khó cô ta, bạn gái cũ của người đàn ông của cô, cô không nghĩ sẽ đi truy hỏi càng không nghĩ sẽ châm chọc khiêu khích gì hết.

Dù gì họ cũng là thanh mai trúc mã.

Nhưng cô ta cùng Đường Việt Trạch dây dưa, mà người đàn ông này lại muốn cô ta thấy rõ ràng Mặc Thời Khiêm đã ở bên người khác, mà cô cùng hắn bất kể vì lý do gì nhưng sự thực là hai người đã ở bên nhau.

Cô cũng muốn Lương Mãn Nguyệt thấy rõ ràng, nếu đã quyết định buông tha người đàn ông này để đến với người đàn ông khác, thì cũng nên chấm dứt một cách triệt để.

Lương Mãn Nguyệt mím chặt môi, tay siết lại, một lát sau mới nói: "Tôi chỉ là… ngoài tôi ra Thời Khiêm không có lui tới với người khác, Trì tiểu thư vừa nổi tiếng vừa có gia thế, tôi sợ hai người quá chênh lệch sẽ khiến anh ấy tổn thương."

Không có qua lại với người đàn bà khác thì như thế nào? Cô còn không phải chỉ có mình Mạc Tây Cố hay sao, không phải nói khoác chứ hôn còn chưa từng hôn đấy.

Cô bị Mạc Tây Cố bỏ rơi cũng chỉ cáo bệnh có hai ba ngày.

Hắn bị thanh mai trúc mã mười mấy năm vứt bỏ mà còn chẳng thấy làm sao kìa.

Cái ý niệm này vừa xuất hiện đột nhiên lạnh cả sống lưng, cô phát hiện ở bên hắn chỉ có hắn vì cô, nhân nhượng cô, khiến cô luôn thấy được hắm là người đàn ông tốt vạn năm khó gặp.

Huống chi Lương Mãn Nguyệt cũng không biết hắn ở Tây Sơn khu xa hoa đắt đỏ nhất đế đô, lại còn là một căn hộ diện tích rộng nhất bày trí tỉ mỉ, nếu không cũng không cho rằng hắn chỉ là một vệ sĩ thấp kém.

Người này ẩn giấu bao sâu mới có thể giấu cả thanh mai trúc mã cũng không biết.

Hắn thực sự có cảm tình sao? Có thể tổn thương vì phụ nữ sao?

Cô bỗng thấy chính mình không tưởng tượng ra.

Cuối cùng, Trì Hoan kéo kéo môi nói: "Cảm tình chính là anh tình tôi nguyện, đã dám theo thì phải biết chấp nhận thua cuộc, ai biết đời này ai cô phụ ai, yêu liền yêu, sợ tới sợ đi có ý nghĩa gì"

……

Gần tối, khu Tây Sơn.

Trì Hoan nhìn người đàn ông đang ngồi bóp chân cho cô, từng ngón tay hắn thon dài, khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng ấn ấn, gương mặt anh tuấn chuyên chú như đang làm việc hệ trọng.

Công việc đơn giản mà ở hắn lại toát ra vẻ cấm dục gợi cảm.

Lúc về nhà cô tháo giày cao gót nằm dài trên ghế sopha làm nũng nói mình đi dạo cả ngày chân như nhũn ra, vậy mà hắn không nói một lời liền giúp cô xoa bóp.

Trì Hoan nhìn chằm chằm gò má hắn hỏi: "Vì đã chiếm đoạt em nên anh mới đối tốt với em như vậy sao?"

"Không phải?"

Trì Hoan có chút ngoài ý muốn mắt chớp chớp: "Ừm… cái đó… là bởi vì anh yêu em sao?"

Mặc Thời Khiêm ngẩng đầu lên: "Em hi vọng anh yêu em?"

Cô mân môi lập tức phủ nhận: "Không phải… em chỉ là hiếu kì!"

Người đàn ông nhàn nhạt đáp: "Bởi vì bây giờ em là người phụ nữ của anh."

"Vậy ngày trước anh cũng tốt với Lương Mãn Nguyệt như vậy sao?"

"Không có!"

Hắn liếc nhìn cô một cái nói: "Cô ấy so với em rất dè dặt, chưa bao giờ cần anh xoa bóp, tháo tất thôi cũng ngượng ngùng."

Trì Hoan: "……"

Cô mất hứng nói: "Anh đây là đang chê bai em không rụt rè?"

"Không có!"

Hắn yên lặng mấy giây mới nở nụ cười: "Nếu em cũng dè dặt như thế anh cũng sẽ đối em giống như đối với cô ấy"

Trì Hoan ngây ngẩn nhìn hắn một bộ lãnh đạm thờ ơ. Cô kéo dài giọng ồ một tiếng:"Em biết rồi, anh sẽ không chủ động, nếu đòi hỏi anh sẽ đáp ứng, mà Lương tiểu thư quá dè dặt nên chẳng bao giờ yêu cầu anh làm gì."

Nói ví dụ như trưa hôm nay, cô vẫn luôn đòi hắn gắp cái này bóc cái kia. Mà so ra thì Đường Việt Trạch lại hoàn toàn ngược lại, luôn hỏi Lương Mãn Nguyệt thích ăn gì, gắp cái này cái kia cho cô ta.

Không thể nói ai đúng ai sai, dè dặt cũng tốt mà chủ động cũng được, chỉ là hợp tính mà thôi.

Hắn nhàn nhạt ừ một tiếng.

Trì Hoan nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mĩ kia hỏi: "Hôm nay em tiêu của anh nhiều tiền như vậy, chẳng lẽ hồi trước Lương tiểu thư không nói nên anh cũng không đưa cô ấy đi mua đồ?"

Người kia hời hợt hỏi ngược lại: "Rất nhiều sao?"

Cô bĩu bĩu môi nói: "Bọn họ đều nói em tham tiền của anh, còn nói anh đối với bạn gái cũ thực keo kiệt."

Mặc Thời Khiêm liếc cô:"Hôm nay em tiêu tiền là để bày tỏ?"

Trì Hoan: "……"

Cái đồng hồ màu bạc đang đeo trên tay trái của hắn quả thực rất thích hợp. Ừ, cô đương nhiên là người phụ nữ rất có phẩm vị.

Trì Hoan có chút tự đắc nói: "Xem ra anh cũng rất biết xem hàng."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Không hôn chỗ này, vậy em muốn anh hôn chỗ nào, hả?

. Editor :Bé Xúc Xích Beta : Bạch Mạn Y Beta: Stuki°° ——————————— Cô đã tốn số tiền lớn để mua mấy thứ này vậy mà hắn lại không mặn không nhạt đánh giá là không có chút quan niệm tiền tài gì hết.Trì Hoan không có quan niệm tiền tài từ hai , ba năm trước hắn đã phát hiện, mặc dù kiếm được nhiều tiền lắm, nhưng mua nhà mua xe, mua quần áo mua túi xách, lại tốn không ít tiền.Hơn nữa tất cả tiền của cô đều gửi trong ngân hàng, cô không biết đầu tư và cũng không biết quản lý tài sản của mình một chút nào.Bất quá hắn chỉ là một vệ sĩ,vốn không có tư cách gì để quản cô nên hắn chưa bao giờ nói nhiều. Trì Hoan: "…" Cô thấp giọng ho khan một cái : "Có phải anh đang tiếc số tiền bị em xài nhiều như vậy hay không ?". Mặc Thời Khiêm nhấc lên mí mắt nhìn cô : " Anh không giống như em". Trì Hoan cho là hắn nói hắn và cô tiêu xài không giống nhau, cô cũng biết rõ mình tiêu tiền rất nhiều , lại ho khan một tiếng: " Em đùa với anh thôi, hôm nay mua đồ em chỉ mượn tiền của anh thôi, sau khi về nhà em lại cầm thẻ liền chuyển tiền trả lại cho anh." Mặc Thời Khiêm hời hợt nói: " Anh xài nhiều đi nữa cũng là do anh có tiền, còn em tùy tiện mua một cái đồng hồ đến mấy trăm ngàn đưa cho người không quan trọng đó gọi là không có đầu óc!" . Lượng tin tức quá lớn, phải mất một lúc lâu Trì Hoan mới kịp phản ứng lại, cô nhướn mày : " Người không quan trọng ? Anh có ý gì?" . Cô cũng không biết tại sao hắn lại nói cô nghèo lại ngu xuẩn, khiến cho cô rất tức giận.Mặc Thời Khiêm bình thản nhìn cô: "Nếu như đêm đó chúng ta không xảy ra chuyện kia, thì anh với em đến bây giờ cũng chỉ là như người dưng nước lã. Anh đã làm vệ sĩ cho em suốt ba năm, lại không có quan hệ thân mật gì, đối với chuyện em tuyên bố nghỉ ngơi nửa năm,suốt một đoạn thời gian không có thu nhập kinh tế mà nói, cái đồng hồ này hiển nhiên quá quý trọng, huống chi là đưa cho anh." Cái gì gọi là… Huống chi là đưa cho anh?Quan hệ thân mật thế nào cũng không có…Trì Hoan cố gắng đè xuống sự tức giận : "Anh đang nói cho em biết, mặc dù anh làm vệ sĩ cho em ba năm, nhưng một khi anh nghỉ việc, em đối với anh mà nói chỉ là một người không quan trọng. Với quan hệ giữa chúng ta ngay cả một món quà hơi đắt tiền đều không đáng, xài nhiều tiền như vậy còn cố ý đem anh đến nhà em thật ra là em tự mình đa tình, có đúng hay không?". Mặc dù cô chưa từng nghĩ nếu như Mặc Thời Khiêm không còn là vệ sĩ của cô thì giữa bọn họ sẽ còn có quan hệ gì, nhưng trong lòng cô luôn cảm ơn hắn mấy năm này ở bên cạnh cô, chiếu cố cô, bảo vệ cô, cho nên mới rất trân trọng mua món quà này.Cô cũng không cần hắn cảm kích nhiều, nhưng là hắn lại cảm thấy cô không có đầu óc!.Cô giận đến đau cả tim. Mặc Thời Khiêm không lên tiếng nhìn cô, cô nhìn hắn chằm chằm. Đôi mắt lóe lên hai ngọn lửa nhỏ tức giận đùng đùng. Hắn thì lại đang biết cô đang tức giận cái gì. Trì Hoan thấy hắn khẽ nhíu mày, cũng không nói chuyện, tức giận đem chân mình rút trở lại : " Không cần anh xoa." Nói xong cô liền đứng dậy chuẩn bị cầm đồ đạc của cô trở về phòng, chuẩn bị đem quần áo giặt sạch hơ khô.Nhưng thắt lưng còn không có thẳng lên, liền bị một cánh tay có kéo lại, sau đó người cô liền bị kéo về. Mặc Thời Khiêm trực tiếp đem người cô đặt trên bắp đùi của mình, ôm chặt eo của cô đưa cô ôm vào trong ngực, giọng nói trầm thấp truyền đến: " Tức giận à?". Bất ngờ tiếp xúc thân cận, bị hơi thở của hắn phả vào mặt, trái tim Trì Hoan bỗng nhiên đập liên hồi.Cô lấy tay của hắn ra khỏi người, cố gắng đứng dậy nhưng tay hắn vẫn không nhúc nhích, cô tức giận, quay đầu nhìn hắn buồn bực nói : "Buông em ra! Ai cho phép anh ôm em." Hắn ở bên tai cô cười nói: " Em muốn mỗi lần anh ôm em đều phải được em cho phép mới được ôm sao?". "…" Ai nói với hắn ta cái này, không nhìn thấy cô bây giờ đang rất tức giận sao? Hắn không buông ra , cô ôm chặt lấy tay, không để ý đến hắn.Mặc Thời Khiêm vòng tay qua hông của cô, khuôn mặt đẹp trai kề sát lại gần một chút, môi mỏng gần như muốn dán vào trên gương mặt của cô, hơi thở ấm áp : "Em mua đồng hồ, anh rất thích." Bây giờ mới biết nói tốt. Hừ, trễ rồi!! Cô vẫn không để ý tới hắn ,hắn nói tiếp, trong giọng nói của hắn lại có chút mập mờ: "Em không nói chuyện nữa, anh sẽ hôn em đấy, hửm?". Hừ còn uy hiếp cô nữa chứ. Trì Hoa làm sao có thể bởi vì bị hắn uy hiếp mà ngoan ngoãn nghe lời, đang chuẩn bị lý luận với hắn, kết quả mới vừa quay đầu lại vừa vặn bị hắn cúi đầu hôn lên. Hôn đối với cô mà nói, là hành vi vô cùng thân mật, gần như có thể khiêu chiến năng lực chịu đựng của cô.Cô cứ như vậy mấy giây sau, liền phản xạ có điều kiện giơ tay lên đẩy hắn ra,muốn thoát khỏi lồng ngực hắn. Hắn vẫn không nhúc nhích, ngược lại càng hôn càng sâu. Miệng lưỡi quấn quít lấy nhau, mỗi một chỗ trên da đầu cô đều tê dại, cô cảm thấy vô lực, cuối cùng bởi vì hô hấp không được mà dần dần xụi lơ mềm nhũn ở trong ngực của hắn, ngón tay vô ý siết lấy áo của Mặc Thời Khiêm. Thời điểm ý thức của cô hỗn loạn, một bàn tay của Mặc Thời Khiêm đã luồn vào trong quần áo của cô, đầu ngón tay mơn trớn da thịt của cô, Trì Hoan rốt cuộc giật mình một cái, tỉnh táo lại, dùng sức đẩy hắn ra. Đang đắm chìm cùng nhau, không giống như từ đầu có đề phòng, Mặc Thời Khiêm thật bị cô đẩy ra. Trì Hoan mở mắt ra, thở hổn hển mới phát hiện mình lại bị hắn đè xuống ghế sa lon rồi, hơn nữa quần áo đã xốc xếch.Thân thể cô trắng nõn lộ ra khuôn mặt như

trứng ngỗng đỏ ửng có thể nhỏ máu, không biết là giận hắn hay là giận chính mình, không lựa lời liền cả giận nói : "Hôn thì hôn chứ sao anh lại…" Càng hôn càng sắc tình, Mặc Thời Khiêm còn thừa dịp cô chưa chuẩn bị cởi quần áo của cô.Đầu cô có chút loạn, mặt càng hồng, nổi nóng cũng là bộ đang nữ nhân yếu điệu, Mặc Thời Khiêm mới vừa hôn cô liền có vài phần động tình, hơn nữa nhìn trong hai tròng mắt cô, chỗ bụng dưới càng căn cứng , hắn đột nhiên căng thẳng lên. Cơn giận của Trì Hoan còn chưa tan liền phát hiện ánh mắt hắn vừa thâm sâu vừa tối sầm, phảng phất như có một ngọn lửa đang tùy thời có thể bốc cháy nhìn chằm chằm cô, cô có cảm giác mình bị cắn nuốt rồi, hơn nữa còn là một thân lõa thể không mặc quần áo. Trong lòng cô bỗng rung động dữ dội, sợ hãi, giống như người đàn ông này đã không phải là người không nói một lời theo cô đi dạo phố, trả tiền cho cô, thay cô bóc cua, giúp cô bóp chân ,không phải là Mặc Thời Khiêm rồi!!!.Trái tim cô đoàng đoàng nhảy loạn lên, lại hoảng hốt cực kì đứng dậy muốn chạy trốn.Mặc Thời Khiêm nào để cô đi được. Hắn đưa cánh tay đè cô lại, lần nữa đem cô đẩy vào trên chiếc ghế sa lon mềm mại, cúi đầu hôn lên lần nữa. Hắn không kéo dài như vừa rồi, hôn môi một hồi liền hôn xuống cằm của cô và quai hàm, hôn đến vành tai của cô, hơi thở âm áp phả vào trong lỗ tai của cô. Thanh âm của Mặc Thời Khiêm khàn khàn, dán trên da thịt của cô thấp giọng nói : "Lần này hôn rất tốt." Trì Hoan ở dưới người hắn co rúm lại, thân thể vô cùng căng thẳng, vành tai cô vốn là chỗ nhạy cảm, huống chi thân thể, thần kinh của Trì Hoan từ trước đến giờ so với mọi người nhạy cảm hơn nhiều, lỗ tai càng là chỗ nhạy cảm, cô siết lấy quần áo hắn liều mạng né tránh: " Mặc Thời Khiêm… ". Hô hấp của cô không yên, cho tới khi mang theo tiếng khóc nức nở ' "Đừng… Đừng….. hôn chỗ đó." Mặc Thời Khiêm hơi nhướn mày, hắn biết cô nhạy cảm, cũng thật không ngờ cô sẽ nhạy cảm như vậy, thật thấp tiếng cười theo trong cổ của hắn tràn ra: "Anh hôn vành tai của em, em lại bày ra vẻ mặt gì đây hả?". Bị Mặc Thời Khiêm trêu chọc như thế, Trì Hoan nghiêng đầu qua càng muốn né tránh có thể trốn tớ trốn lui vừa có thể tránh đi nơi nào.Mặc Thời Khiêm lại cúi xuống : "Không hôn chỗ này, vậy em muốn anh hôn chỗ nào hả?".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Em không chịu cho anh, có phải anh rất mất hứng hay không ?

Editor :Bé Xúc Xích

Beta : Bạch Mạn Y

_____

Dứt lời, còn không đợi Trì Hoan kịp phản ứng, hắn đã cắn lên vành tai trắng nõn của cô đầu lưỡi ướt át bao trùm khẽ liếm liếm.Trong phút chốc, Trì Hoan cảm thấy thần kinh của cô đều nổ tung, đầu óc trở nên trống rỗng.

"Mặc Thời Khiêm…".

Ngoại trừ kêu tên của hắn, cô không biết còn có thể làm gì khác. Mặc Thời Khiêm cố ý thổi vào lỗ tai của cô một hơi , thanh âm trầm thấp nói :

" Trì Hoan, chúng ta lại làm thử chuyện đem đó một lần nữa có được không? Hửm?".

Ba chữ có được không mang theo 3 phần hấp dẫn đầu độc, 3 phần ôn nhu cường thế, cùng với bốn phần dục vọng nguyên thủy.Trì Hoan không thể nào tỉnh táo suy nghĩ, cũng không thể nói ra một câu hoàn chỉnh nào, thậm chí còn thuận theo lời nói của hắn suy nghĩ…Chuyện đêm hôm đó.

"Em cũng rất thoải mái mà đúng không ? Chúng ta thử một lần nữa đi… ?".

Thật ra cô không có nghĩ gì, ý chí rất cứng rắn theo bản năng cự tuyệt :

"Không được… Không được, Mặc Thời Khiêm! Em không chịu."

Cự tuyệt mang theo dấu vết mềm nhũn , đối với nam nhân mà nói vô cùng không có lực uy hiếp. Hắn đặt xuống một nụ hôn nóng bỏng từ cổ dọc xuống xương quai xanh của cô, từ từ xuống dưới. Đôi gò hồng mềm mại trắng nõn bị nắm lấy bóp nắn khiến Trì Hoan có chút hoảng hốt , trong lúc nhất thời cũng không biết làm thế nào ngăn cản hắn, cho đến khi chân của cô xuyên thấu quần chạm vào vật cứng cứng, một tiếng nổ trong đầu cô vang lên làm cô giật mình tỉnh lại.Chỉ mới có mấy phút, cô đã bị Mặc Thời Khiêm hôn khắp cơ thể mà không thể phản kháng

Vừa có ý niệm này, Trì Hoan lập tức liều lĩnh muốn trốn tránh, kết quả ngã về một bên trực tiếp lăn xuống ghế sa lon.Bả vai và đầu cô đụng phải bàn trà, cơn đau bất ngờ đánh tới, đau đến tê dại, bất chấp vừa rồi thiếu chút nữa bị Mặc Thời Khiêm chiếm tiện nghi, không nhịn được ứa nước mắt ,dục vọng đang dâng trào bỗng chốc tan biến ,chỉ còn lại cô gái chật vật ngồi dưới đất hai tay ôm đầu gối khóc thúc thích. Biến cố tới quá nhanh, phải mất mấy giây Mặc Thời Khiêm mới phản ứng được, lập tức đưa tay ra muốn đưa cô từ trên thảm ôm lên.

Lúc này Trì Hoan vừa tức giận lại ủy khuất, làm sao chịu để cho hắn ôm, nước mắt còn đọng trên mặt cứ như vậy nhìn hắn chằm chằm.Mặc Thời Khiêm vẫn cố cưỡng chế đưa cô ôm lên thả lại trên ghế sa lon, âm thanh trầm thấp lại căng thẳng, nhìn chằm chằm cô đang khóc :

"Đụng trúng chỗ nào hả?".

Ghế sa lon của hắn đến cái gối ôm cũng không có, cô nghĩ muốn lấy đồ đập hắn cũng không tìm thấy cái gì có thể đập được , vừa khóc thút thít vừa mắng:

“Anh đừng tới đây, anh chính là kẻ bụng dạ khó lường lại bại hoại.”

Cô phát cáu, giận hắn, cũng tức giận chính mình. Mặc Thời Khiêm nhíu mày chặt hơn thanh âm đã có chút thâm trầm:

“Anh hỏi em bị đụng trúng chỗ nào rồi ?”

Mặc dù hắn rất đẹp trai tuấn mỹ, nhưng khuôn mặt hắn rất lạnh. Nếu người không quen hắn đều sẽ không tự chủ sinh ra mấy phần sợ hãi, lúc này hắn lại nghiêm túc càng khiến người ta sợ hãi.Trì Hoan cảm thấy hắn đang hung hăng với mình, vốn là ủy khuất, khi dễ cô xong lại hại cô đụng vào bàn trà, không những không an ủi còn bày ra bộ mặt hung hăng như vậy , sự ủy khuất liền nhanh chóng vỡ ra, nước mắt tuông ra nhiều hơn không còn khóc thúc thích nữa .Thật ra thì rất khó tưởng tượng, loại tính cách này của Trì Hoan khi khóc lại không chút nào mang theo sự ẩn nhẫn của nữ nhân, khóc lên không mang theo thanh âm.

Cô rơi nước mắt không lên tiếng lúc này vô cùng điềm đạm đáng yêu.Cô cúi đầu sửa sang lại quần áo của mình, nước mắt tiếp tục rơi ướt thành một vòng nước đọng.

“Xin lỗi !”. Mặc Thời Khiêm nhìn cô, bây giờ trong lòng cô tràn đầy ủy khuất, hắn cúi người đứng ở trước mặt cô hạ thấp thanh âm nói: “Là anh không đúng,em đừng khóc nữa.” Trì Hoan làm sao có thể bởi vì một câu nói đừng khóc của hắn liền thật nín khóc được? Vì vậy cô lại khóc nhiều hơn. Hắn lại hỏi: ” Đau chỗ nào , nói cho anh biết.” Thấy cô chỉ lo khóc không trả lời mình, Mặc Thời Khiêm cũng không giận, duỗi cánh tay rút ra vài tờ khăn giấy trong hộp giơ tay lên muốn lau nước mắt cho cô. “Không cần anh lau.” Cô không cho phép, động tác của hắn cũng dừng lại không có lau nước mắt cho cô, có chút cứng ngắc ôn nhu nhẹ giọng hỏi : “Tại vì bị đau mới khóc , hay là vì anh hôn em hả?”. “Anh bảo anh hôn như thế chứ?”. Quần áo đều bị cởi gần hết xém chút cởi quần luôn rồi. Hắn lại còn dám nói vậy gọi là hôn.Mặc Thời Khiêm ngẩng đầu nhìn cô, mấy giây sau mới nói: ” Vốn chỉ tính hôn thôi.” Cô nhìn hắn chằm chằm, ngực vẫn phập phồng lên xuống rõ ràng. “Không kiềm chế được, xin lỗi.” “Xin lỗi? Anh có thành ý sao? Nếu như em không té xuống thì anh có dừng lại hay không ?”. Mặc Thời Khiêm hơi cúi đầu, trầm mặc một hồi.Nếu như cô không té xuống thì hắn có thể dừng lại hay không…..Cái vấn đề này, ừ… Khó nói lắm.Yên lặng đại biểu cái gì, Trì Hoan dĩ nhiên biết.Thậm chí ngay cả phản bác một chút hắn cũng không làm, cho dù là nói dối!.Thấy cô không nói lời nào, Mặc Thời Khiêm ngồi xuống, nhíu mày, giọng nói trầm trầm : “Còn đau không?”. Thanh âm kia, trong thoáng chốc ôn nhu nghe hắn hỏi, cô vô ý thức sờ lưng của mình một cái, lại sờ một lên đầu của mình, buồn buồn nói: “Không đau.” Mới hồi nãy đụng vào rất đau bây giờ thì hết rồi, Mặc Thời Khiêm nhích cơ thể tới trước một chút: “Cho anh xem.” Vừa rồi cô súy chút nữa bị hắn… Trì Hoan tất nhiên sẽ không để cho hắn đến gần nữa: “Anh đừng tới gần em.” “Anh chỉ nhìn không động vào, ha?”. Trì Hoan nhìn khuôn mặt mị hoặc của hắn: ” Mặc Thời Khiêm, lần trước là bởi vì anh bị bỏ thuốc… em cũng tin tưởng anh bị thuốc ảnh hưởng em mới không báo cảnh sát “. Cô dừng một chút tiếp tục nói : “Nếu như anh còn cưỡng đoạt như vậy nữa em nhất định sẽ báo cảnh sát đó, em sẽ trở về với Mạc Tây Cố!!! “. “Ừ” . Mặc Thời Khiêm thuận miệng trả lời một câu, giống như không thèm để ý, khàn khàn nói: “Có thể để cho anh xem rồi chứ ?”. Cô lại nhìn hắn một lúc lâu, mới giơ tay vén mái tóc dài của mình lên, đem trên bả vai đụng vào bàn trà cho hắn nhìn: “Anh xem đi có phải sưng lên rồi hay không .” Cô vén mái tóc dài qua một bên, có thể thấy rõ ràng máu ứ đọng trên cổ.Mặc Thời Khiêm nhíu chặt mày lại, sau đó đứng lên.Trì Hoan không biết hắn muốn làm gì, cho đến khi thấy hắn cầm một cái hộp thuốc trở lại, lấy ra một chai thuốc thoa cho cô, cảm giác mát lạnh vô cùng thoải mái. Trì Hoan co đầu gối lại dựa cằm lên, lúc đầu còn tức giận bây giờ thì hết rồi. Cho đến khi thoa thuốc xong , cô mới phát hiện sắc mặt hắn vô cùng không vui. Mặc Thời Khiêm rất hiếm khi vui vẻ nhưng Trì Hoan cũng rất ít thấy hắn tức giận .Hắn lãnh đạm thờ ơ lại khắc chế, giống như không có chuyện gì đáng làm hắn cao hứng hoặc là mất hứng.Nhưng lúc này hắn lại không vui……Trì Hoan luôn cảm thấy ánh mắt hắn nhìn cô có chút xa cách và đáng sợ.Cô len lén nhìn hắn một lúc lâu, mới mím môi mặt ửng đỏ hỏi : ” Mặc Thời Khiêm, có phải anh rất mất hứng hay không?”. “Hửm ?” . Cô do dự một chút, vẫn hỏi lại: “Em không chịu cho anh… có phải anh rất mất hứng hay không?.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Chương 62:Bình thường mà nói anh chấp nhận

Editor : Bé Xúc Xích

Beta: Bạch Mạn Y

Dù sao cô cũng chưa đáp ứng.Mặc Thời Khiêm đem hộp thuốc đậy lại, lúc này hắn mới giương mắt nhìn cô :

“Không phải.”

“Em vừa chia tay với Mạc Tây Cố , em cần thời gian để thích ứng.”

“Anh biết ” .

Hắn mỉm cười giơ tay lên sờ sờ đầu cô, ánh mắt tinh tường hiểu rõ thản nhiên nói :

"Khiến em bị thương là lỗi của anh, anh cũng không thích."

Nếu như lần trước hắn bị bỏ thuốc mà cưỡng bức cô là ngoài ý muốn thì lần này cũng coi nhẹ vậy đi.Nhưng một người đàn ông luôn để cho người phụ nữ của mình bị thương, dù là ngoài ý muốn đi nữa cũng là vô năng. Hắn nói bình thản như vậy làm Trì Hoan ngẩn ra, trong lòng có chút mềm mại thêm vài phần, nhưng gương mặt vẫn là khó coi:

"Vậy anh đi nấu cơm cho em đi, em đói rồi, anh có tài nấu nướng giỏi như vậy em liền tha thứ cho anh một lần."

"Ừm."

Cô liếc hắn một cái, lại làm bộ nói :

"Lần sau anh lại khi dễ em,em cũng sẽ không dễ dỗ như hôm nay đâu."

Mặc Thời Khiêm cơ hồ mỉm cười , nhưng nụ cười quá nhạt, lãnh đạm như không có. Mặc Thời Khiêm đi vào phòng bếp, Trì Hoan chỉnh lại quần áo của mình xong lại đem quần áo đi giặt. Lúc cô đem quần áo giặt xong lại hơ khô, ánh nắng chiều đều đã tiêu tán.Cô thấy bữa ăn tối còn chưa xong, liền đi lòng vòng trong nhà một hồi.

Nhà rất lớn, nhìn về phía xa có thể thấy nhiều khung cảnh , trên cầu đèn đã sáng lên, trên đường có không ít người tản bộ. Xe cộ đông đúc, ánh đèn muôn màu muôn vẻ , cô đi vào thư phòng.

Oa…Trì Hoan đứng ở cửa, ngẩn ngơ chừng mấy giây. Không có mở đèn, lúc này rất tối, nhưng vẫn là có thể nhìn thấy được.

Thư phòng rất lớn nhưng không có gì đặc biệt , tất cả đều là sách, chỉ có ở giữa bày một cái bàn đọc sách phía trên có một chiếc đèn bàn.Có lẽ là rất tối, khiến toàn bộ thư phòng phá lệ tĩnh lặng, giống như là một cái thế giới khác.Cô mở đèn lên, chuẩn bị đi vào cảm thụ một chút.

Tùy tiện nhìn mấy cuốn sách kia một chút … Đều là sách cao cấp cô chưa nghe nói qua, còn rất nhiều sách gốc tiếng Anh , thậm chí xen lẫn mấy ngôn ngữ Bender.

Dù thế nào cô cũng từng học trong học viện điện ảnh chính quy, lúc này lại có loại cảm giác giống như không có học thức…

Cô bĩu môi một cái, oán thầm, hắn

Đều xem qua hết sao, sắp xếp những thứ này trật tự như vậy.Khóe mắt vô ý liếc về bức tranh treo trên tường…A, khá quen..

Cô đi tới, chống cằm cẩn thận nhìn .Nhìn chằm chằm con dấu tới năm phút, cô mới miễn cưỡng nhận ra… Đại Thiên cư sĩ. Tranh của Trương Đại Thiên?.Bất quá bức tranh này treo ở chỗ này, cô sờ mặt mình một cái, là bản chép lại hay là… Bản chính?.Đang nhìn, cửa đột nhiên vang lên thanh âm của Mặc Thời Khiêm:

"Ăn cơm thôi."

"Oh " Trì Hoan nghiêng đầu nhìn hắn:

"Tranh này… Là thật hay là chép lại vậy ?".

Mặc Thời Khiêm liếc nhìn bức tranh trên tường một cái, thản nhiên nói:

"Một một trưởng bối đưa."

"Em nhớ… Tranh của Trương Đại Thiên, rất đắt."

" Ừ, rất đắt."

"Chẳng lẽ vị hôn thê trước kia của anh chưa từng tới chỗ này?".

"Cô ấy ở nhà trọ của trường, hơn nữa mấy năm này anh đều không rảnh."

Cô thật ồ một tiếng thật dài, sau đó đi tới hỏi :

"Anh vẫn chưa trả lời em câu hỏi kia, tại sao vị hôn thê trước đây của anh cho rằng anh…tiền lương của anh rất ít ."

Ở khu biệt thự Tây Sơn, sách tiếng anh trong căn phòng này cũng không rẻ , ngay cả cà phê ở phòng khách cũng không phải người bình thường mua được , trong thư phòng còn treo bức tranh giá trị mấy triệu.

Hơn nữa… Còn có người anh em khó lường như thế….Mặc Thời Khiêm cúi đầu xuống nhìn cô, trên môi nở nụ cười nhàn nhạt:

“Anh vốn không làm cho cô ta có cảm giác anh thiếu tiền , nhưng cô ta cũng không hỏi , cho nên anh cũng không có nói .”

“Anh có tiền như vậy, cô ấy lại là vị hôn thê của anh, anh hẳn phải có trách nhiệm với cô ấy chứ… Chẳng lẽ cô ấy không có xài tiền của anh sao?”.

Mặc Thời Khiêm đút một tay vào túi quần, thân hình đặc biệt cao ngất, thản nhiên nói:

“Tiền học đại học, tiền mua qua một cây đàn dương cầm, trước khi chia tay anh đều chu cấp tiền sinh hoạt hàng tháng cho gia đình cô ta, bất quá đều là đưa cho cha mẹ của cô ta so với em cô ta dễ nuôi hơn rất nhiều.”

Trì Hoan “…”

Cô có chút cứng lưỡi :

“Anh cho tiền cô ấy trả học phí… Anh lại cho ba mẹ cô ấy phí sinh hoạt?”.

“Sau khi chia tay liền ngừng .”

“Chuyện này… Ba mẹ cô ấy có đồng ý cho cô ấy chia tay với anh không ?”.

Mặc Thời Khiêm nhếch môi , giọng nói mang theo sự mỉa mai:

“Vì cha mẹ của cô ấy cho là, Đường công tử so với anh có tiền hơn.”

Cha mẹ của cô ta… Cho là? Cô gật đầu một cái:

“Ừ…. Đường Việt Trạch đích thực là người đàn ông độc thân hoàng kim số một số hai ở Lan thành này.”

Thần sắc Mặc Thời Khiêm không có gì biến hóa xoay người nói:

“Ăn cơm thôi, đóng cửa lại.”

“Ồ ” Trì Hoan cùng đi ở phía sau hắn:

” Anh có muốn em trả lại số tiền hôm qua em mượn anh không? .”

“Bình thường mà nói anh chấp nhận .”

……..

Sau khi ăn xong, Trì Hoan đứng trên ban công hóng gió, nhìn cảnh sắc ban đêm. Điện thoại di động reo vang, cô thỉnh thoảng mới liếc mắt nhìn, nhưng đều là mặt không biểu tình.Đang muốn nhắn tin cho Diêu tỷ mới mở ra điện thoại di động ra , liền thấy một cái tin nhắn lạ.

[Trì tiểu thư, điện thoại di động của cô vẫn reo, chẳng qua là không tiếp nhận điện thoại của người nào, không liêm lạc với người nào, nhưng tôi nghĩ cô cũng biết là rất nhiều người quan tâm cô, những ngày qua cô không có tin tức, Tây Cố cũng rất quan tâm cô, nếu như tâm tình của cô khôi phục, có thể bỏ ra chút thời gian nghe tôi nói một chút hay không? Tô Nhã Băng]

Tô Nhã Băng? Trì Hoan mặt không cảm xúc đem tin nhắn xóa bỏ.Ba ngày trước cô bị bệnh liệt giường, cũng không đụng tới điện thoại di động, sau khi khỏe lại mới mở ra xem ,cô cũng không có trở về chỗ cũ, ba cô chỉ gửi một tin nhắn bảo cô nghỉ ngơi cho khỏe.Dĩ nhiên, cô cũng nhìn thấy ghi chép rất nhiều cuộc gọi của Mạc Tây Cố .Hắn không gửi tin nhắn, chỉ gọi điện thoại cho cô, tần số không cao lắm, nhưng mỗi ngày đều có mấy lần như vậy.Cô cảm thấy có chút buồn cười, hắn dường như rất nóng lòng sau chuyện này gọi cho cô bao nhiêu lần, lần một lần hai, ba lần bốn lần đều là như thế.

Cô không biết hắn muốn tìm cô làm gì, giữa bọn họ đã không thể nói gì nữa.Bất quá… Cô biết Tô Nhã Băng tìm cô, là muốn làm gì rồi.Cô có chút nghiền ngẫm, nhưng cũng không tính để ý tới.Cô gọi cho Diêu tỷ chỉ mất ba giây điện thoại liền được tiếp :

” Trì Hoan!”.

“Diêu tỷ .”

“Biến mất suốt ba ngày, Trì Hoan, em có còn coi chị ra gì hay không ?”.

“Cú điện thoại đầu tiên liền gọi cho chị, chị còn muốn em đem chị coi ra gì nữa à?”.

“Lão nương tìm em ba ngày, gọi cho em không sai biệt lắm ba trăm cuộc điện thoại, một cái em đều không tiếp,cái này là đem chị coi ra gì hả?”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Chương 63: Thói quen thật là đáng sợ

Editor :Bé Xúc Xích

Beta: Bạch Mạn Y

_____

Trì Hoan bĩu môi một cái :

"Ba trăm cuộc? Diêu tỷ, chị cũng quá khoa trương đi, ba mươi cuộc còn tạm được."

"Ý em là , ba mươi cuộc còn thiếu?".

Trì Hoan nhẹ ho khan một tiếng, bắt đầu than thảm:

"Vậy chị cũng biết, hôn lễ ngày đó em bị quăng rồi, lại bị bệnh cảm mạo, thể xác và tinh thần đều bị thương nặng nề, nghĩ muốn trốn để điều trị vết thương, Diêu tỷ, đều là phụ nữ chị có thể hiểu được chứ."

"Em bị bệnh?".

" Cảm mạo bình thường thêm tâm lý yếu ớt, bất quá bây giờ đã không có việc gì rồi."

Thanh âm của cô rất nhẹ nhàng, nhưng Diêu tỷ ở bên kia lại cau mày.Trì Hoan cơ hồ là do cô một tay mang ra ngoài, từ lúc bắt đầu xuất đạo, tâm tình của cô ấy

gần như vĩnh viễn hợp với mặt ngoài, có thể không muốn làm mọi người biết, cô ấy cũng toàn bộ khép kín.

Diêu tỷ thở dài, có chút bất đắc dĩ :

"Thật không sao à?".

"Ừ chị có thể an bài thông báo cho em kế hoạch nhận kịch bản, gả nhà giàu bị lỡ, lại không làm việc, chả nhẽ lại muốn em biến thành người nghèo."

Diêu tỷ "…"

"Cô nương, nhà các người cũng là nhà giàu có đấy."

Trì Hoan gả cho Mạc Tây Cố,là tiêu chuẩn môn đăng hộ đối, căn bản chưa nói tới đó là gả cho nhà giàu có.Cô bĩu môi một cái, thản nhiên nói:

"Đó là nhà của họ, không phải là nhà em."

Diêu tỷ thở dài, Trì Hoan cùng cha mẹ của cô ấy có đánh chết cũng không giải được nút thắt trong lòng , thậm chí không ai có thể đụng vào.Mấy năm nay Trì Hoan tựa như rạng rỡ vô lượng, mặc dù đích thực là mượn ánh sang từ ba của cô, nhưng vòng giải trí phía sau có hậu đài cũng không ít, tuổi còn trẻ đã có thể làm được như Trì Hoan bước này, cũng không có người thứ hai.

"Kịch bản mới chị đã gửi vào hòm thư của em, có đạo diễn muốn chuẩn bị tác phẩm mới chị cũng sẽ giúp em nhìn chằm chằm, bất quá… Em mới vừa thất tình mà trở lại làm việc, thật OK không đó?".

"Không phải người ta thường nói dù thất bại trong tình cảm cũng không thể thất bại trong công việc hay sao."

Diêu tỷ trầm mặc mấy giây, có chút thận trọng hỏi:

"Em và Mạc Tây Cố… Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?".

Tay của Trì Hoan đặt trên lan can ở sân thượng, đôi mắt rũ xuống :

"Anh ta một mực không thích em, là do em tự mình đa tình thôi."

"Có phải mối tình đầu của anh ta giở trò không ?".

“Nam nhân không đáng tin cậy chính là không đáng tin cậy, dù không có mối tình đầu , về sau nói không chừng cũng sẽ toát ra cái chân ái, không có thanh thuần làm người hài lòng như tiểu Bạch hoa, cũng sẽ có diêm dúa lòe loẹt quyến rũ hoa hồng đỏ, em không nghĩ phải suốt ngày sinh hoạt lo diệt tiểu tam.”

Một lúc lâu Diêu tỷ mới lẩm bẩm:

“… Còn nhỏ tuổi mà đã nghĩ được rất xa.”

Trì Hoan rất tự đắc:

“Dĩ nhiên.”

“Nói là nói như vậy :

” Diêu tỷ thở dài, lại cười lạnh:

“Đầu năm nay muốn tìm một người đàn ông tốt thì heo mẹ leo cây hết rồi .”

“Diêu tỷ, soa chị lại đem cuộc sống nói thành tàn khốc tuyệt vọng như vậy, em mới chừng hai mươi đấy.”

“Em xem cái tình cảm vặn vẹo kia… Tim so với chị còn già hơn.”

Cô thật sự không quên được ngày Trì Hoan ở bên ngoài giáo đường nói với Mạc Tây Cố những lời đó.Tất cả mọi người đều cho là cô tuổi còn trẻ, ngôi sao như mặt trời ban trưa lại chọn gả cho Mạc Tây Cố tự do phóng khoáng là bởi vì yêu hắn, thẳng đến lúc đó cô mới biết……Trì Hoan căn bản không tin tưởng tình yêu, cô gả cho Mạc Tây Cố, chẳng qua là cảm thấy người đàn ông đó trung thành với hôn nhân.Nhưng là hiển nhiên, Mạc Tây Cố đã phá hủy cái nhận thức này của cô.Cô rốt cuộc cũng rõ ràng, tại sao thường cảm thấy Trì Hoan là một người tồn tại vô cùng mâu thuẫn, một số thời khắc cô ấy giống như là một thiếu nữ mười bảy tuổi, tràn đầy trẻ tuổi thậm chí là tính cách trẻ con.

Có thể một số thời khắc, cô ấy so với phụ nữ ba mươi tuổi còn thanh tỉnh, tỉnh táo hơn.Trì Hoan khịch mũi một cái:

” Diêu tỷ, em đều như vậy, chị còn nhẫn tâm nói thế với em.”

“Em ít giả bộ cho chị” .

Diêu tỷ ở đó cười mắng một tiếng :

“Chị nhớ ra rồi, hai ngày nữa có một tiệc rượu, nghe nói chương đạo sẽ đi, em có cần tới gặp mặt hay không, lưu ấn tượng tốt cho người ta?”.

“Chị nói là Chương đạo diễn?”.

“Nếu không còn có Chương đạo nào khác?”.

“Em biết rồi “.

Trì Hoan nhướn mày nói :

“Cửa nhà em còn có phóng viên trông coi sao?”.

“Không có, nhưng còn một số còn chưa hết hi vọng… Nhắc tới mới nhớ Trì Hoan, em mấy ngày nay nghỉ ngơi ở đâu?”.

Cô sờ lông mày của mình một cái:

“Khách sạn.”

Diêu tỷ cũng không suy nghĩ nhiều, cô ấy không chịu trở về Trì gia, ngoại trừ ở khách sạn cũng không có chỗ nào khác có thể ở rồi.Lại nói mấy câu, Trì Hoan với Diêu tỷ nói chuyện thong thả, hai người trò chuyện không sai biệt lắm mất nửa giờ , sau khi cúp điện thoại, cô trở về phòng chuẩn bị tắm.Cô mới vừa cầm điện thoại di động đi vào, lại thấy Mặc Thời Khiêm đang đem áo khoác mặc lên trên người, cô sững sờ, hỏi:

” Anh muốn đi ra ngoài sao?”.

Hắn ừ một tiếng, nhấc chân đi tới trước mặt cô, giọng ôn tồn nhàn nhạt nói :

“Em tắm xong sớm nghỉ ngơi một chút, thư phòng có máy vi tính xách tay cùng Ipad, không ngủ được có thể đi lấy chơi ,có thể anh sẽ về trễ” .

Trì Hoan cảm thấy mình không nên hỏi, nhưng cô vẫn là không nhịn được hỏi một câu:

“Trễ như vậy anh còn đi đâu?”.

“Đi sân bay đón một người bạn, hắn sẽ có mở tiệc .”

“Oh.”

“Có chuyện thì gọi điện thoại cho anh.”

Cô cúi đầu xuống :

“Biết.”

Mặc Thời Khiêm đưa tay sờ đầu của cô một cái, thấp giọng cười nhạt:

“Rất ngoan.”

Hắn cầm chìa khóa xe ra ngoài, nhà trọ lớn như vậy giống như đột nhiên trống không ánh đèn sáng tỏ, nhưng lại giống như tản ra lạnh lẻo, an tĩnh quá đáng.A, ôm lấy đầu gối ngồi ở trên ghế sa lon, mở ti vi, đây chính là nguyên nhân tại sao cô lại chọn căn hộ nhỏ, nhà ở quá lớn chỉ có một người đợi, trong lòng cũng sẽ phát hoảng.

Trì Hoan nằm ở trên ghế sa lon xem ti vi trong buồn chán xem tiết mục văn nghệ, lại có cái cảm giác không biết phải nói thế nào……Rõ ràng đã ở cạnh mình hơn hai năm, bất quá cùng người đàn ông này ở cùng nhau mới ba ngày, lại đột nhiên không có thói quen?.Thói quen thật là đáng sợ.

……

Trì Hoan ở phòng khách nhìn xem tiết mục nghệ thuật thời điểm buồn ngủ, Ninh Du Nhiên cùng Quý Vũ đồng thời tham gia party sinh nhật của một người bằng hữu, ở trong thang máy của 1999 vô tình gặp được Mặc Thời Khiêm anh tuấn lạnh lùng.

Hắn vẫn mặc một thân đơn giản là áo gió màu đen, lạnh lùng lãnh đạm thờ ơ, lộ ra thái độ xa cách, khiến người chớ lại gần.

May là Ninh Du Nhiên coi như biết hắn như vậy… Đều không dám chào hỏi qua hắn.

Luôn cảm thấy người đàn ông này… Ở trước mặt Trì Hoan hắn cũng đã để cho người ta cảm thấy không dễ chung sống, Trì Hoan không có ở đây, làm cho cô cũng mất dũng khí chào hỏi .Dĩ nhiên, không dám chào hỏi hắn còn có một cái nguyên nhân khác……Hắn đứng bên người một nữ nhân.

Đã là cuối mùa thu ngày đầu mùa đông, cô còn mặc một cái váy ngắn qua mông, trên chân là đôi giày cao giẫm lên đất, bên ngoài khoác một cái áo, tóc dài buông xõa.Làm Ninh Du Nhiên hâm mộ cũng không thể bắt chước khí chất vô cùng thành thục kia.Quý Vũ vì vô tình gặp được người mình yêu mà nhịp tim không ngừng tăng, bỗng nhiên nghe cô gái kia cười khẽ một tiếng:

“Thời Khiêm, nghe nói anh đã chia tay với vị hôn thê, là thật sao?”.

Mặc Thời Khiêm mặt mày không nhúc nhích, nhàn nhạt nói:

“Đã chia tay.”

Quý Vũ sững sờ, tim đập loạn không ngừng, anh ấy với vị hôn thê đã chia tay?

Đang không kềm chế được tung tăng hướng nhìn anh ấy, lại thấy nữ nhân trang điểm, da mặt tinh xảo đột nhiên nghiêng thân đến gần anh, nhón chân lên cố ý hướng tới Mặc Thời Khiêm thổi một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 64

Chương 64: Em thích anh

Editor : Bé Xúc Xích

Beta : Bạch Mạn Y

_____

“Em mới vừa trở về nước anh liền chia tay, anh là sợ em đối phó với cô ta, hay là… ” nữ nhân nói đến đây, ngón tay đặt cổ áo khoác của anh, thật thấp cười :

“Vì… em?.”

Vừa nói chuyện, cô ta giống như muốn hôn lên cằm Mặc Thời Khiêm.Ninh Du Nhiên từ trước đến giờ bị Trì Hoan mắng nhiều lần, nhưng thỉnh thoảng cô cũng sẽ đi theo người khác phía sau cái mông , Quý Vũ chính là điển hình cô gái ngoan ngoãn, nơi công chúng biết người tán tỉnh người mình yêu , là người trong lòng của mình, cô ta giận đến mặt đỏ bừng.”Keng ” một tiếng, cửa thang máy mở ra .trước lúc môi nữ nhân kia muốn hôn lên cằm của Mặc Thời Khiêm một giây, đôi chân thon dài của anh đã cất bước đi ra thang máy, toàn bộ quá trình làm liền một mạch không nhanh không chậm, giống như anh căn bản không nghe được lời nói của cô ta, không nhìn thấy động tác của cô ta.

“Đến.”

Chờ anh và nữ nhân kia đi ra, Ninh Du Nhiên và Quý Vũ mới theo ra.Quý Vũ nhìn đến bóng lưng của bọn họ, một dáng vẻ muốn khóc:

“Quan hệ của bọn họ là thế nào?.”

Ninh Du Nhiên an ủi :

“Đại khái là người theo đuổi cùng người bị theo đuổi đi, Mặc Thời Khiêm không phải là không để cho cô ta hôn sao?”

Quý Vũ ai oán nhìn:

“Du Nhiên, sao cô không nói cho tôi biết anh ấy đã chia tay với vị hôn thê”.

Trước kia Quý Vũ muốn theo đuổi Mặc Thời Khiêm, sau đó Ninh Du Nhiên nói cho cô biết ở 1999 nhìn thấy vị hôn thê của anh, cô mặc dù thất vọng, nhưng cũng không có cách nào khác, cô cũng không thể làm tiểu tam, huống chi người ta lại là thanh mai trúc mã.Ninh Du Nhiên sờ lỗ mũi một cái, ngượng ngùng nói:

” Hoan Hoan không có nói cho tôi… Cô ấy gần đây cùng với vị hôn phu của mình cũng huyên náo không vui, phỏng chừng cũng không có tâm tư quan tâm vấn đề tình cảm của vệ sĩ.”

Mới vừa rồi trong điện thoại, Trì Hoan nửa chữ cũng không có nhắc tới Mặc Thời Khiêm.Quý Vũ nhìn bóng lưng của bọn họ cho đến khi biến mất, cuối cùng dậm chân, cắn răng nói :

“Tôi đi xem bọn họ một chút ,xem xem họ đến nơi nào.”

“À? Cô định làm gì vậy .”

“Tôi… Tôi muốn tỏ tình với anh ấy.”

Ninh Du Nhiên vốn định gửi tin nhắn nói chuyện này với Trì Hoan, dù sao Mặc Thời Khiêm cũng đã đi theo cô ấy ba năm, nhưng quay đầu suy nghĩ một chút, lại cảm thấy Hoan Hoan vừa mới cùng Mạc Tây Cố cãi cọ, mặc dù cô mở miệng cũng không nói việc gì, nhưng tình yêu nào có dễ dàng như vậy chấm dứt, Ninh Du Nhiên cảm thấy mang những chuyện này nói với cô ấy cũng không tiện, vì vậy buông tha cái ý nghĩ này.Hai người ở Party sinh nhật lộ ra cái mặt, sau đó Ninh Du Nhiên liền bị Quý Vũ kéo đến bên ngoài phòng của Mặc Thời Khiêm đứng đợi.Ninh Du Nhiên để cho cô ta gọi điện thoại, cô ta nhất định phải ở hành lang chờ đợi.Không nghĩ tới cô ta lại chờ được…...

Mặc Thời Khiêm không có mặc áo khoác đen bên ngoài, chỉ một cái áo lót dệt len màu xám đậm cổ áo hình chữ V, cảm giác anh tuấn lạnh lùng ác liệt , lộ ra sự nho nhã lại gợi cảm, liếc mắt nhìn cũng làm người ta tim đập thình thịch.Khuôn mặt anh đẹp trai lãnh đạm lại rất thờ ơ, đứng ở hành lang mặt không cảm xúc nhìn phía dưới phòng khách, thuần thục móc ra một điếu thuốc, dùng bật lửa đốt lên.Khói mù lượn lờ, bộc phát lộ ra vẻ gợi cảm lại nguy hiểm.

Còn không chờ Quý Vũ lấy dũng khí đi tới, cửa phòng lần nữa mở ra, một người nam nhân khác cũng thật tuấn mỹ đi ra, hai người thấp giọng nói chuyện với nhau cái gì đó, người đàn ông kia cũng rút ra một điếu thuốc, tiến tới, mượn lửa đốt, kẹp ở môi mỏng.Thịnh hành nhẹ nâng tròng mắt đen nhìn anh:

“Làm sao bây giờ?”.

“Cái gì làm sao bây giờ?.”

“Bạch vân kia thích cậu đấy, cũng không phải là một lúc hai lúc, một năm hai năm.”

Mặc Thời Khiêm không có chút rung động nào nói:

“Đó là chuyện của cô ta.”

“Không công khai chuyện cậu và Trì Hoan sao ?”.

“Ừm.”

“Bạch lão thì sao?”.

Mặc Thời Khiêm phun ra một vòng khói, lạnh giọng giễu cợt:

"Tôi không muốn nữ nhân, ai có thể kín đáo đưa cho tôi đây?".

Thịnh hành thật thấp cười, có chút hăng hái :

"Chuyện kia Trì Hoan đúng là nhặt được tiện nghi đi? Nếu như đêm đó Bạch Vân từ nước Mỹ trở lại, người lên giường với cậu chính là cô ta, hôm nay anh cũng sẽ coi cô ta như bảo bối giống Trì Hoan sao?".

Mặc Thời Khiêm búng tro thuốc lá một cái, hạ mí mắt nhìn xuống phía dưới, trên môi nở nụ cười bạc bẽo:

"Tôi chưa chắc sẽ lên giường với cô ta, hơn nữa ai nói với cậu, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm ?".

Thịnh hành "…"

Hắn ta hơi hơi nghiêng đầu, dư quang của khóe mắt bắt gặp hai cô gái trẻ đứng cách đó không xa, tròng mắt hơi híp lại, hướng các cô nhìn sang.Mấy giây sau, hắn ta thu tầm mắt lại, giễu cợt:

"Có người tìm cậu."

Mặc Thời Khiêm nhìn hắn, sau đó thuận theo tầm mắt của hắn nhìn theo liền thấy được Ninh Du Nhiên cùng Quý Vũ.Anh lãnh đạm thu tầm mắt lại :

"Cậu đi vào trước đi."

Thịnh hành không có nói thêm cái gì, phun một vòng khói, liền ngậm thuốc lá xoay người về phòng hai cô gái kia thấy vậy bước chân chậm chậm từ từ đến bên cạnh Mặc Thời Khiêm.Quý Vũ nguyên bản là ngượng ngùng, nhìn người nam nhân lạnh lùng lại càng khẩn trương đến hoàn toàn không biết mở miệng thế nào, Ninh Du Nhiên ở một bên nhỏ giọng thúc giục.

Cuối cùng, Mặc Thời Khiêm cúi đầu nhìn bọn họ một cái:

"Nếu như tìm tôi có việc thì nói đi."

Quý Vũ đỏ mặt, dập đầu dập đầu suy nghĩ thật lâu mới thốt được một câu:

"Em… Em là Quý Vũ… Anh lần trước, đã cứu Em… Em… Em thích anh… Anh có thể … Có thể …".

"Không thể."

Âm thanh lạnh nhạt vô cùng dứt khoát, lộ ra sự quả quyết.Quý Vũ thật vất vả khua lên dũng khí đùng một cái liền bị đâm bể nát, cô ngơ ngác nhìn người đàn ông tuấn mỹ lạnh lùng, thật lâu không nói ra lời, trong lúc bầu không khí lúng túng làm cho người khác tan nát cõi lòng, một giọng nữ có mang theo chút ý cười đột nhiên vang lên.

"Thời Khiêm, anh đi ra ngoài lâu như vậy làm gì chứ, còn không mau đi vào đi."

Ninh Du Nhiên nghe được âm thanh liền phản xạ có điều kiện nhìn sang, lại ở giây tiếp theo bất ngờ không kịp đề phòng đối với ánh mắt của nữ nhân lạnh như băng đâm vào người , bị dọa sợ đến sống lưng cô ta run lên.Mặc Thời Khiêm ừ một tiếng, đem thuốc lá dụi tắt vứt vào sọt rác, xoay người đi vào trong phòng.Anh chưa từng nhìn kẻ nào một cái, bao gồm Ninh Du Nhiên cùng Quý Vũ, cũng bao gồm nữ nhân đứng ở cửa yêu kiều cười.Chẳng qua là gặp thoáng qua trong nháy mắt, anh ném câu tiếp theo chỉ đủ hai người nghe được mà nói :

"Đừng ở sau lưng tôi làm chút chuyện nhàm chán, Bạch Vân."

Nụ cười trên mặt Bạch Vân cứng đờ, nhưng cũng chỉ chợt lóe lên thôi ánh mắt nhìn về phía Ninh Du Nhiên và Quý Vũ càng thấu xương, môi mỏng đỏ mọng tràn ngập cười lạnh.Ninh Du Nhiên vô thức rùng mình một cái nhíu mày.Trong phòng, Trì Hoan ôm lấy gối mà ngủ, trên bàn uống trà, điện thoại di động đột ngột chấn động, thoáng cái đưa cô từ trong giấc ngủ giật mình tỉnh lại.Cô đỡ cái trán, một lúc lâu mới phản ứng được mình ở đâu, mơ mơ màng màng đưa tay cầm lên điện thoại di động, nghe điện thoại :

" Du Nhiên, tìm tôi có việc à."

"Hoan Hoan, cô biết Mặc Thời Khiêm với bạn gái sau khi chia tay, anh ta lại quen với nữ nhân khác là ai không ?".

Cô giật mình, thanh tỉnh không ít :

"Sao?".

"Hôm nay tôi và Quý Vũ tham gia party sinh nhật sau đó ở 1999 nhìn thấy Mặc Thời Khiêm."

"Ừ ?".

“Hắn đi cùng một cô gái, sau đó vừa vặn chúng tôi nghe…”

Trì Hoan đột nhiên cắt đứt :

“Cái gì?”.

Ninh Du Nhiên không biết tại sao Trì Hoan đột nhiên có phản ứng này, mờ mịt nói:

“Chính là Quý Vũ hôm nay thấy Mặc Thời Khiêm ở chung một chỗ với một cô gái, bị kích thích, cho nên tỏ tình với anh ấy…”.

“Cái gì? !”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Chương 65: Vệ sĩ của cô có phải thích đàn ông hay không?

Editor : Bé Xúc Xích

Beta: Bạch Mạn Y

_____

Sự buồn ngủ của Trì Hoan đã biến mất không thấy gì nữa, hoàn toàn tỉnh táo lại, nhưng lại cảm giác hốt hoảng giống như mình đang nằm mơ.Cái gì Mặc Thời Khiêm cùng một cô gái ở chung một chỗ, ai lại tỏ tình với anh…Ninh Du Nhiên không hiểu tại sao cô lại phản ứng như vậy, u mê hỏi :

” Hoan Hoan, cô đã ngủ chưa?”.

Trì Hoan hít sâu một hơi, dùng sức chà xát mặt mình, mới tỉnh táo nói:

“Cô nói, cô gặp Mặc Thời Khiêm cùng một cô gái ở chung một chỗ?”.

“Đúng vậy a.”

“Kiểu nữ nhân gì, bọn họ đang làm gì?”.

Chẳng lẽ… Anh lừa cô?

“À? Một cô gái hai mươi tuổi, so với cô lớn hơn vài tuổi, thật xinh đẹp thật hấp dẫn… Thật giống như mới từ nước Mỹ trở lại, làm gì không biết… Có thể là mở tiệc liên hoan gì đấy , ở trong phòng.”

Mới từ nước Mỹ trở lại… Đi sân bay đón bạn mở tiệc … Ừ, anh nói khả năng mở tiệc.

“Quý Vũ lại là ai?”.

Hoa đào của Mặc Thời Khiêm thế nào lại nhiều như vậy, so với cô còn nhiều hơn.

Ninh Du Nhiên đáp:

“… Lần trước ở 1999 các cô đã gặp rồi, cô còn cho cô ấy số điện thoại di động của Mặc Thời Khiêm, cô ấy vẫn một mực thầm mến Mặc Thời Khiêm.”

Trì Hoan không vui, nhưng vẫn là nhịn xuống, ung dung thản nhiên hỏi:

“Cô ấy tỏ tình?”.

“Đúng vậy nha.”

“Kết quả thế nào ?.

“Bị cự tuyệt vô tình”.

Ninh Du Nhiên ở bên kia liếc mắt:

“Vệ sĩ kia của cô thật sự là… Anh ta có phải gay hay không? thích đàn ông à? Tôi thấy anh ta không mang theo con mắt nhìn nữ nhân.”

Trì Hoan “… A, hẳn không phải đâu.”

“Cũng đúng, dù sao trước kia anh ta cũng có vị hôn thê.”

“Vậy cô gọi điện thoại cho tôi là?”.

“Oh, tôi là muốn hỏi cô có biết cô gái kia là ai hay không, hôm nay lúc Quý Vũ tỏ tình giống như bị cô ta nghe được… Tôi có chút sợ cô ta lè lưỡi một cái :

“Tôi luôn cảm giác cô ta muốn trừng trị chúng tôi vậy.”

Trì Hoan cau mày :

“Có nhầm không vậy ?”.

Còn trừng trị?Mặc Thời Khiêm bây giờ là người đàn ông của cô, người khác tỏ tình với anh cô còn không có tức giận đây… Đương nhiên cũng là vì anh đã cự tuyệt.

“Anh mắt cô ta thật là đáng sợ đấy.”

“Vậy cô nhớ về nhà sớm, có chuyện thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Được được, tôi đây về nhà trước.”

“Về đến nhà gửi tin nhắn cho tôi đi.”

” Được.”

Ninh Du Nhiên một bên gọi điện thoại một bên từ trong thang máy đi ra, cô đã đến bãiđậu xe…..hôm nay cô mở cửa xe cùng xe của mẹ cô một dạng đang chuẩn bị cúp điện thoại, trước mắt một bóng ma xuất hiện.Trì Hoan ở bên kia cũng là đang chuẩn bị cúp điện thoại, đột nhiên nghe một tiếng thét chói tai truyền tới….

“Các ngươi là ai, muốn làm gì?”.

Trì Hoan nhíu mày lại, lập tức nói ” Du Nhiên? Du Nhiên, cô làm sao vậy?”.

Cô chưa kịp nghe được thanh âm của Ninh Du Nhiên, điện thoại đột nhiên bị cắt đứt.Trì Hoan nghe trong điện thoại di động truyền đến riêng tút tút thoáng cái cô khẩn trương lên, lại liền vội vàng gọi lại, nhưng không có người nghe.Cô từ trên ghế salon đứng lên, cầm điện thoại di động trong lúc nhất thời không biết làm sao, suy nghĩ lập tức mất đi, nhưng từ nơi này đến 1999, nếu quả như thật đã xảy ra chuyện gì, đợi cô tới cũng không kịp.

Bỗng dưng, quầng sáng chợt lóe trong đầu cô, cô gọi điện thoại cho Mặc Thời Khiêm.

Tút tút tút, lặp đi lặp lại không lâu sau đó vang lên một giọng nữ không cảm tình:

“Xin chào, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không có người nghe, xin quý khách gọi lại sau…”.

Trì Hoan cắn môi, còn bảo nàng có chuyện thì gọi điện thoại cho mình, gọi điện thoại cho anh anh lại không nhận! ? Vội vàng đem áo khoác ngoài cùng khăn quàng mặc vào lại tìm chìa khóa xe trong túi xách của mình, cô ở cửa đổi giầy liền chạy ra ngoài.Một bên chạy như gió lốc một bên gọi cho bạn của Du Nhiên, muốn hỏi bây giờ ai còn ở 1999.

……

1999 hầm đỗ xe.Ninh Du Nhiên liếc nhìn điện thoại di động của mình rơi trên mặt đất, màn hình vỡ tan tành, cắn môi nhìn mấy gã sắc mặt khó coi mặc áo đen trước mặt, âm thanh run rẩy:

“Các ngươi là ai?”.

Vài người nhìn nhau, cũng không nói chuyện, hai người đi lên trước liền một phải một trái túm lấy cánh tay của cô, cưỡng chế tính đem cô kéo đi.Ninh Du Nhiên kia nhìn qua sự tình, nhất thời sợ phát run :

“Buông tôi ra! Buông ra…”

Mấy gã nam nhân kia bịt tai không nghe, cũng không nói chuyện, chẳng qua là kéo cô tới trước cái xe màu đen cách đó không xa.Không nghi ngờ chút nào, bọn họ chính là muốn đem cô kéo lên xe.

Ninh Du Nhiên dùng sức giãy giụa, nhưng giãy giụa cũng vô dụng, cô bắt đầu hô cứu mạng, càng kêu càng khàn cả giọng;

"Cứu mạng… Có ai không, mau cứu tôi…".

Ngay tại thời điểm cô tuyệt vọng, ánh mắt tối sầm lại, đèn xe đột nhiên rọi lại, lại vừa vặn rơi vào trên người của cô.Cô trong lòng hiện ra hy vọng, liền khóc kêu:

"Cứu mạng… Van cầu anh, mau cứu tôi… Giúp tôi báo cảnh sát…".

Hy vọng thật ra thì rất yếu ớt, bây giờ vốn là thói đời nóng lạnh, huống chi bên này có mấy gã nam nhân trưởng thành, dưới tình huống này, nguyện ý nhúng tay vốn là không nhiều, cô chỉ hy vọng đối phương có thể giúp cô báo cảnh sát.Cửa ghế lái cuả chiếc xe Maybach màu đen lại đột nhiên bị đẩy ra, một cái quần tây dài màu đen bao quanh chân đặt trên mặt đất, ngay sau đó thân hình người đàn ông cao lớn liền từ trên xe bước xuống, trở tay đóng cửa xe lại.Hắn đang hút thuốc lá, giữa ngón tay còn mang theo điếu thuốc lá đã hút một nửa.Ninh Du Nhiên sững sờ, hai mắt đẫm lệ mông lung, cô gần như không thể tin được tự nhìn đến lại là Đường Việt Trạch.Đường Việt Trạch….

Bờ môi hắn chứa đựng ý cười, thờ ơ :

" Lan thành gần đây an ninh trật tự… Xem ra là rất kém cỏi rồi."

Cô há mồm, nước mắt lại toát ra, nhỏ giọng nói "Mau cứu tôi…".

Đường Việt Trạch đứng ở nơi đó, cũng không có ý tứ đi qua, nheo mắt lại, không nhanh không chậm nhớ tới :

" Lan Thành DP 262 1, Ninh tiểu thư, tôi có thể thay cô đem cái bảng số xe này nói cho người bạn thân thiên kim thị trưởng kia của cô biết…".

Khi hắn thốt ra lời này, mấy gã nam nhân mặt như Setan gần như thay đổi tức thì.

Vài người lại lần nữa nhìn nhau, chỉ có một người nam nhân nhìn Ninh Du Nhiên, những người khác đều nhìn hướng Đường Việt Trạch.Ninh Du Nhiên thấy vậy, gấp gáp giậm chân:

" Đường Việt Trạch, anh còn không chạy mau?".

Hắn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, vẫn không quên hít một hơi thuốc lá thật dài, nụ cười khinh miệt liếc nhìn cô ta một cái….Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, lại mang theo cỗ khí thế mùi vị bất thiện, tận mấy đôi ánh mắt hướng phía cửa nhìn sang.Cô gái tuổi còn rất trẻ, mặc áo khoác ngoài màu đen quá gối, giày ống cao đem đôi chân dài nhỏ của cô bọc lại, mái tóc dài của Trì Hoan cũng đã được hơ khô, lúc này có vẻ hơi rối bù, nhưng lại là loại lười biếng xinh đẹp.

Sau khi tắm xong mặt của cô là không thoa phấn trang điểm, da thịt không chút tạp chất trắng nõn, lại không có gì khác nhau lớn vô cùng thanh thuần "U " tại chỗ đã có người đứng lên, lên tiếng trêu đùa:

"Đây không phải là đại minh tinh Trì Hoan sao, là đi nhầm phòng rồi, hay là đặc biệt tới tìm ai à?".

Trì Hoan là nữ nhân nổi danh ở Lan thành không người nào dám khinh nhờn, lại vừa là nhất đẳng mỹ nhân.Thịnh hành ngước mắt vô tình nhìn lướt qua, lại khi nhìn rõ mặt mũi người kia lúc hơi nhấc cao chân mày, sau đó không thèm để ý những người khác ngồi xung quanh mà nhấc chân trực tiếp đạp người nam nhân ngồi trên ghế salon một đạp.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 66

Chương 66: Một trong những nhân vật thần bí nhất Lan thành.

Beta: Stuki^^

Mặc Thời Khiêm cau mày, mắt mở ra, không vui nhìn anh ta.

Thịnh Đường càng chê cười liếc hắn một cái, sau đó hất cằm lên, chỉ về hướng cửa, nói với giọng một bộ xem kịch vui: " Nữ nhân của chú có vẻ mặt sát khí, giống như là muốn gây chuyện."

Mặc Thời Khiêm ngẩng đầu, tự nhiên thấy được người đang đi tới, hắn mặt mày nghiêm chỉnh, đứng lên.

Quý Vũ đi sau lưng Trì Hoan, bị không khí như chiến trận trong phòng bao làm sợ đến bả vai cũng run rẩy, chỉ kém không có kéo vạt áo của Trì Hoan.

Trì Hoan cúi đầu, mặt không cảm giác hỏi: " Là nơi này?"

"Đúng thế!."

"Từ từ nói cô gái kia là ai?"

Trì Hoan trực tiếp đi tìm người tổ chức sinh nhật trong phòng bao, sau đó không có rời đi mà dẫn Quý Vũ ra, để cho cô ấy dẫn đường.

Thật ra thì không cần Quý Vũ nói, cô nhìn một cái liền biết là người nào.

Tại chỗ này người con gái "Thật xinh đẹp thật hấp dẫn " so với cô lớn hơn mấy tuổi cũng chỉ có một người.

Trì Hoan nhìn thẳng sang, khuôn mặt đẹp không có biểu tình, liền đi thẳng về phía cô gái kia.

Tính tình của Trì Hoan vốn là không có xem người nào vào mắt, xông vào phòng khách của người khác, bất kỳ người nào cô đều không thèm liếc mắt nhìn, cho dù cô từ đầu đến cuối không phát một lời, cũng lộ ra khí chất cao ngạo tận trong xương tủy.

Một gã thèm thuồng sắc đẹp của cô, lại bị ánh mắt không đặt người nào vào mắt của Trì Hoan kích thích lòng chinh phục của đàn ông, đưa tay muốn đặt lên bả vai của cô.

Quý Vũ bị dọa sợ đến lùi lại phía sau, khiếp sợ nhìn người đàn ông đang đi tới.

Cái tay kia còn không có đụng đến quần áo Trì Hoan, cổ tay liền bị giữ lại, thậm chí một hồi đau nhức không thể áp chế truyền tới, mặt gã kia đều vặn vẹo, còn không chờ hắn kêu đau thành tiếng, liền bị người quăng một cách không thương tiếc qua một bên.

Ngay trước mặt mọi người bị như vậy, tên đàn ông kia khó chịu muốn nổi giận, liền liếc thấy con mắt lạnh lùng của Mặc Thời Khiêm làm tên kia cảm giác như đang bị đâm một cách lẫm liệt, nhưng lại chỉ có thể cúi đầu xuống chịu đựng.

Mặc Thời Khiêm cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang hiển nhiên biểu lộ vẻ mặt mất hứng thậm chí mang theo sát khí, lông mày nhăn lại, nói nhỏ: " Tới có chuyện gì sao?"

Trì Hoan không để ý tới hắn.

Đối với hắn chuyện không nhận điện thoại của cô làm cô vẫn còn có chút tính toán xét nét, nhất là bây giờ đang ở nơi khẩn cấp như thế này.

Mặc Thời Khiêm có chút bất đắc dĩ nhìn chăm chú khuôn mặt của cô gái đang tức giận.

Bạch Vân nhìn Mặc Thời Khiêm đang nhìn chằm chằm cô gái đột nhiên xông vào này.

Trì Hoan mặt không cảm giác nhìn trên ghế sa long, ánh mắt trăng sáng nhìn Bạch Vân, lên tiếng hỏi: " Vị tiểu thư này, có thể hay không nói cho tôi biết, bạn của tôi xảy ra chuyện, với cô có quan hệ hay không?"

Bạch Vân lúc này mới đem tầm nhìn chuyển hướng tới Trì Hoan, trên dưới quan sát một phen sau đó mới bưng chén rượu lên cười: " Bạn của cô? Trì tiểu thư, cô cũng phải nói cho tôi biết trước bạn của cô là vị nào chứ."

"Ninh Du Nhiên."

"Ninh Du Nhiên, nha, không nhận biết."

Trì Hoan đang muốn phát tác, bả vai đột nhiên bị một cái tay cường chế đè lại, Mặc Thời Khiêm trầm giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Cô ngửa mặt lên nhìn gương mặt tuấn tú của hắn, cảm thấy được tin cậy liền nói ra, nhưng giọng nói lại có chút oán trách: " Xảy ra chuyện rồi! Cô ấy gọi điện thoại cho em, vừa mới nói được một nửa đột nhiên hét chói tai, em gọi lại thì điện thoại di động của cô ấy liền không nghe."

Mặc Thời Khiêm tròng mắt hơi híp, lạnh nhạt nhìn về hướng Bạch Vân đang ngồi, ánh mắt lạnh lại sắc bén, quay đầu nhìn về phía Thịnh Đường cho anh ta một ánh mắt thâm ý, sau đó liền kéo Trì Hoan đi ra khỏi ghế riêng.

Quý Vũ liền vội vàng theo ở phía sau.

Thịnh Đường đem thuốc lá dụi vào trong cái gạt tàn thuốc, cũng đứng dậy đi ra ngoài, bước qua người Bạch Vân liền dừng bước chân lại, anh ta cúi đầu liếc nhìn khuôn mặt đang vô cùng khó coi kia, không đếm xỉa tới cười nói; " Chú ấy bên Stanford, cô cũng đi theo Stanford, chỉ số thông minh cô còn chưa đủ theo người, cô thế nào đợi vài năm một chút tiến bộ cũng không có?"

Mặt Bạch Vân biến đổi, lạnh lùng nhìn anh ta:" Anh câm miệng cho tôi, Thịnh Đường, chuyện của tôi còn chưa tới phiên anh quơ tay múa chân."

Thịnh Đường cười khẽ, diêm dúa lẳng lơ gọi cảm: " Cũng bởi vì cô làm những chuyện ngu xuẩn này, tôi bây giờ mới phải làm chân chạy, cô ít phạm điểm giới hạn của chú ấy, ít tìm chuyện phiền cho tôi, Nhớ?"

Dứt lời anh ta mới nhấc chân, đi ra ngoài.

Bạch Vân nhìn bóng lưng của anh ta, cuối cùng vẫn tức không nhịn nổi, hung hăn đập bể một cái ly.

Thái độ của anh ta hướng về người được thuê anh ta để sai khiến cũng được đối xử tốt hơn cô là tại sao chứ?

Cho đến lúc đi vào thang máy.

Mặc Thời Khiêm lãnh đạm liếc nhìn Quý Vũ: " Cô trở về phòng của mình là được rồi."

Quý Vũ có chút lúng túng, nhưng lại không dám đuổi theo.

Chẳng qua là… Không khỏi cảm thấy giữa Trì Hoan cùng Mặc Thời Khiêm… Có loại cảm giác quái dị không nói ra được.

Trì Hoan bị Thời Khiêm kéo cổ tay, lại biểu lộ sự tức giận:" Tại sao không nhận điện thoai của em?"

Mặc Thời Khiêm cúi đầu nhìn gương mặt đang thập phần mất hứng, thấp giọng giải thích rõ: " Bên trong nóng nên anh cởi áo khoác, điện thoại di động ở trong áo, không nghe được."

Trì Hoan lúc này mới chú ý tới trên người hắn chỉ mặc cái áo đơn bạc dệt len ra cửa,áo khoác không có bên người.

Trì Hoan quay mặt chỗ khác, hừ một tiếng: " Nếu như người xảy ra chuyện, chắc bây giờ người cũng bị mất."

Mặc Thời Khiêm "…"

"Anh giúp em đem người tìm trở về."

Mày liễu của Trì Hoan nhíu lại:" Đến cùng phải hay cô gái mới vừa rồi kia không?"

Hắn thản nhiên nói: " Có thể là cô ta."

"Động thủ với tình địch là băng đảng của cô ta?"

Hắn trả lời rất bình thản: " Ừ, là băng đảng."

Trì Hoan: "…"

Cô chậm mấy giây mới phản ứng được, nghiêng đầu nhìn người đang đứng bên cạnh:" Cô ta thật sự là lăn lộn hắc đạo?"

Mặc Thời Khiêm cúi đầu nhìn Trì Hoan.

Không cần nói rõ, chỉ là cái ánh mắt này cũng đủ để trả lời.

Cô há miệng, ngơ ngác hỏi: " Vậy anh…"

Hắn nhìn chằm chằm mặt của cô, bằng phẳng nói: " Cũng có thể coi là như vậy"

Trì Hoan vẫn là có chút đờ đẫn, lần nữa quay đầu trở lại, nhìn cửa thang máy đang dần dần khép lại.

Trong nháy mắt cửa muốn khép lại liền có một đầu chân dài duỗi vào, cửa thang máy mở, Thịnh Đường từ bên ngoài đi vào, mắt đen nhánh từ trên người bọn họ quét qua, không nói tiếng nào.

Trì Hoan một mực không lên tiếng, cũng không biết hắn phải dẫn mình đi nơi nào, chờ lúc ra thang máy mới biết, bọn họ lại là đi lên trên, lúc này mới ngơ ngác hỏi một câu: " Đi chỗ nào, không phải muốn đi tìm Du Nhiên sao?"

"Trước đi xem camera."

"Ồ " dừng một chút, Trì Hoan lại hỏi:" Các anh quen biết ông chủ nơi này sao?"

Cô ở chỗ này nhiều năm như vậy, đều chỉ biết là quản lý, không biết ông chủ chân chính sau màn là ai.

Đứng ở một bên Thịnh Đường nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái.

Trì Hoan "… Anh?"

Anh ta nhíu mày: ” Tôi cũng thế.”

Trì Hoan dừng một chút, lại ngẩng đầu nhìn người đang kéo cổ tay mình: ” Anh cho tới bây giờ cũng không có nói cho em biết, chỗ này là của anh.”

“Em cho tới bây giờ cũng không có hỏi qua anh.”

Trì Hoan cắn môi, cúi đầu, tâm trạng trong lúc nhất thời phức tạp khó mà diễn tả bằng lời được.

Trong tin đồn ở trong xã hội thượng lưu đô thị, ông chủ sau màn của 1999 là mộtj trong những nhân vật thần bí nhất Lan thành.

Mặc Thời Khiêm nhìn chằm chằm môi đỏ mọng đang mím lại cùng lông mi vừa dài vừa dày, chân mày không tiếng động nhíu lại.

Không bao lâu, hắn liền đưa tay nâng cằm của cô lên, buộc cô nhìn thẳng vào mắt hắn, trầm trầm đặt câu hỏi: ” Không vui sao?”

“Không có! ” Trì Hoan giơ tay lên tay lên đánh rơi tay hắn xuống, thản nhiên nói :” Em chỉ là đang nghĩ, khó trách em cảm thấy anh rất có tiền.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Chương 67: Tôi với em cùng nhau về nhà.

Beta: Stuki^^

Đâu chỉ là rất có tiền, hắn đoán chừng là người siêu cấp có tiền bí ẩn của Lan thành.

Bản thân 1999 có lẽ không coi vào đâu, nhưng là chỗ này vốn có tính bảo mật cao, là nói lựa chọn hàng đầu của chúng thương lưu Lan thành, tỷ như Đường Việt Trạch thường xuyên qua lại ở chỗ nay , tỷ như mình.

Có thể chứa đựng nhiều quyền quý như vậy, không nghi ngờ chút nào, sau lưng nó có còn có quyền thế lớn hơn để dựa vào.

Vô luận là không muốn người khác biết có núi dựa, hay là chính bản thân bọn hắn.

Từ trong thang máy đi ra ngoài, Thịnh Đường ở phía trước dẫn đường, đi thẳng đến tầng cai nhất của 1999, trước phòng giam lớn như vậy có hai người đàn ông đang canh giữ.

Trì Hoan bĩu môi một cái, nếu là có cái máy nghe lén, bọn họ nắm giữ bao nhiêu bí mật a.

Mặc Thời Khiêm cúi đầu: ” Em có hình của Ninh Du Nhiên không?”

“Trong điện thoại có hình cô ấy tự quay.”

Trì Hoan liền vội vàng lật lấy điện thoại ra, trong Wechat lật thật lâu, mới tìm ra video HD Ninh Du Nhiên tự quay: ” Chính là cô gái này, thời điểm xảy ra chuyện chắc còn ở 1999.”

Hai người đều lại gần nhìn.

Sau lưng vang lên giọng đàn ông trầm thấp: ” Tóc ngắn, áo lông trắng sáng, quần jean, balo lệch vai màu hồng, tra xem lần cuối cùng cô ấy xuất hiện trong máy theo dõi nàng là lúc nào.”

Trì Hoan quay đầu lại nhìn hắn: “… Anh còn nhớ… Thật là giỏi.”

Từ đầu tới cuối ngay cả cặp màu gì hắn đều nhớ.

Mặc Thời Khiêm không có chút rung động nào nhìn cô: ” Trí nhớ tốt.”

Một người đàn ông trong ấy gãi đầu một cái: ” Chính là cái cô gái thường thường cùng Trì tiểu thư tới nơi này sao?”

Trì Hoan vội nói: ” Chính là cô ấy… Các người có ấn tượng?”

“Cô ấy ở bãi đậu xe thiếu chút nữa bị mấy người quần áo đen kéo đi nha…”

Trì Hoan mặt liền biến sắc: " Các người nhìn cô ấy bị kéo đi không biết gọi điện thoại báo cảnh sát?"

" Cô ấy được người cứu."

Vừa nói tới chỗ ấy, một người khác đã đem đoạn theo dõi ở hầm đậu xe đưa ra, cũng giải thích :" Đường thiếu thật giống như vốn là ở trong bãi đậu xe đỗ xe, vừa vặn bắt gặp."

Đường thiếu?

Đường Việt Trạch?

Trì Hoan mấy bước đi tới, cúi người nhìn hình ảnh theo dõi ——

Hình ảnh theo dõi một nửa sẽ không có HD, miễn cưỡng có thể thấy rõ ràng hình người, nhưng may là hơi lộ ra mơ hồ, vẫn có thể thấy rõ mọi chuyện đang xảy ra.

"Oa… " Trì Hoan mắt không hề nháy một cái, gần như cảm khái nói: " Thật đúng là không nhìn ra… Hoa hoa công tử động thủ đánh nhau cũng có thể đẹp trai như vậy."

Một chọi bốn, mặc dù cũng bị mấy quyền mấy đá, nhưng vẫn là lấy ít thắng nhiều.

Trong theo dõi, bốn người quần áo đen bị từng cái một đánh ngã sau, vẫn là mở cửa xe đậu ở nói kia bỏ chạy.

Đường Việt Trạch chịu vài vết thương nhẹ, dựa vào trên Maybach, hơi khom người, nhắm mắt lại hồi phục hô hấp.

Ninh Du Nhiên ôm lấy túi nhỏ của cô chạy tới, cúi người nhìn khuôn mặt tuấn tú của người vừa cứu mình, thận trọng nói: " Cám ơn anh đã cứu tôi… Anh không sao chớ? Tôi đưa anh đi bệnh viện có được hay không?"

Anh ta đứng dậy, trên cao nhìn xuống thấy thần sắc tha thiết lo lắng của cô, môi mỏng mở ra độ cong lãnh đạm nhỏ :" Ninh Du Nhiên."

"À?"

Cô vẫn còn đang phản ứng anh ta làm sao biết tên của mình thì thanh âm lạnh lùng vang lên :" Hôm nay là người phụ nữ nào ở chỗ này, tôi đều sẽ cứu."

Cô gật đầu một cái: " Nha nha."

Đường Việt Trạch thấy cô phản ứng như vậyj, nhíu mày một cái, âm thanh bộc phát lạnh lùng :" Đừng tưởng rằng tôi cứu cô, cô liền tưởng bở, cứu cô chỉ là bởi vì tôi là nam nhân, cô là nữ nhân, không có nguyên nhân gì khác."

Ninh Du Nhiên mờ mịt nhìn anh ta: " Tôi biết a."

Có cần phải nói hai lần?

Đường Việt Trạch nhìn cái bộ dáng này của cô, trong lúc nhất thời cũng không biết cô là thật không hiểu, hay là giả bộ không hiểu: " Biết liền tốt, nói tóm lại, không cho phép chạy tới dây dưa tôi. "

À? ? Ninh Du Nhiên sờ một cái đầu, u mê hỏi: "Ttôi… Dây dưa qua anh sao?"

Đường Việt Trạch "…"

Mặc dù cô thích anh , nhưng cô thật vẫn không có chủ động dán qua anh ấy .

Lần đầu tiên gặp mặt là mùa đông gặp lúc cô bị khi dễ, bị tạt một chậu nước, thuận tay đưa cái áo khoác cho cô, gặp thoáng qua, mà cái gì cũng đều không nói.

Sau đó cũng đã gặp mấy lần, nhưng chẳng qua chỉ là một vòng bên trong tình cờ chạm mặt, không cùng xuất hiện, không có chạm mặt, đồng dạng chưa hề nói chuyện.

Chân chính có đồng thời xuất hiện, là anh ta lần trước ở 1999 hôn cô, ừ… Đó là anh ta chủ động.

Sau đó chính là chỗ này lần… Dường như cũng là anh ta chủ động.

Ninh Du Nhiên thấy gương mặt tuấn tú của anh ta có chút tối om om, lập tức không dám nói thêm cái gì, càng thận trọng dòm anh, nói: " Anh bây giờ phải đi sao? Có thể hay không thuận tiện chở tôi một đoạn đường, để cho tôi có thể tới chỗ xe tôi là được!"

Đường Việt Trạch nghe vậy, bờ môi lập tức nở ra độ cong giễu cợt, cười lạnh :" Muốn cho tôi đưa cô trở về?"

Đây chính là cô nói không dây dưa.

A, nữ nhân chính là không chịu bỏ qua bất kỳ một cái nào cơ hội dây dưa nào.

Ninh Du Nhiên nhìn nét mặt của anh ta. Cho dù không hiểu anh ta châm chọc, cũng nhìn ra anh không muốn đưa mình, lúng túng gãi đầu một cái, nói :" A, vậy anh chờ một phút, chờ tôi an toàn lên xe là tốt."

Dứt lời, Du Nhiên liền hướng về phía xe Yên Nhi chạy tới, mở cửa xe lúc nhớ ra cái gì đó, quay người lại hướng anh ta cúi mình: " Đặc biệt cám ơn anh hôm nay đã cứu tôi, gặp lại sau á."

Sau đó lên xe, chạy, quay xe, đạp cần ga, rời đi.

Đường Việt Trạch "…"

Anh ta từ đầu đến cuối mặt không biểu tình, nhưng hai hàng lông mày không hẹn mà cùng giật một cái.

Nhìn trong theo dõi, Trì Hoan dĩ nhiên không nghe được đối thoại của bọn họ, chỉ có thể nhìn được Đường Việt Trạch đưa mắt nhìn xe từ từ rời đi, qua một lúc lâu mới mở xe chính mình.

Cô sờ lên cằm: " Không nhìn ra, anh ta còn rất thân sĩ."

Đối với việc Trì Hoan liên tiếp khen ngợi người đàn ông mà từ trước giờ cô gặp tận hai lần, Mặc Thời Khiêm không tiếng động nhíu lông mày, nhưng hắn cái gì đều không biểu hiện ra, chỉ là nói :" Có số điện thoại của cha mẹ cô ấy không, có thể gọi điện thoại hỏi một chút xem cô ấy đã đến nhà chưa."

Trì Hoan ồ một tiếng, lật danh bạ ra, dù sao cũng là bạn tốt ở trường cấp 3, Trì Hoan gọi tới: " Chào dì, Du Nhiên về nhà chưa ạ?"

"Là Hoan Hoan a, xe mới vừa lái vào, xảy ra chuyện gì sao?"

"Há, không việc gì, về đến nhà là được rồi, dì nói giùm với cô ấy trễ tí nhớ gọi điện thoại cho con nha."

"Ai, được"

Cúp điện thoại, Trì Hoan lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, yên lòng.

Cô đem điện thoại di động thả lại túi áo khoác ngoài :" Du Nhiên về nhà, tôi cũng phải đi về, các anh tiếp tục chơi đùa đi."

Mặc Thời Khiêm hai mắt nhìn người kia một cái, người sau xì khẽ, xoay người đi ra ngoài trước.

Trì Hoan cúi đầu cũng đi ra ngoài.

Mặc Thời Khiêm nhìn bóng lưng của cô, tự nhiên đuổi theo.

Thời Khiêm mang cô vào thang máy tư nhân đi thẳng tới hầm đậu xe, một đường không nói, cho đến hắn thay cô kéo ra cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế, cô mới ngẩng đầu hướng hắn nói: " Anh tụ họp cho xong đi, em tự lái xe về được rồi."

Mặc Thời Khiêm nhàn nhạt nói: " Không đi, anh với em cùng nhau về nhà."

Trì Hoan đứng không nhúc nhích, mặt nghiêng qua nó:i" Thịnh Đường trở về, anh lại theo em biến mất, bọn họ nghĩ như thế nào về quan hệ của anh với em. "

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Chương 68: Mặc Thời Khiêm mất khống chế.

Beta: Stuki^^

"Nguyên bản là buồn chán, em không đến, anh cũng sớm trở về rồi."

Hắn nói như vậy, Trì Hoan cũng không còn đường gì để phản bác, vì vậy im lìm không một tiếng động lên xe.

Trở lại Tây Sơn đã vừa qua khỏi mười giờ, Trì Hoan đã sớm rửa mặt tắm xong, cô nắm quần ngủ đi vào phòng tắm thay xong, liền trở lại phòng ngủ trực tiếp bò lên giường.

Mặc Thời Khiêm nằm ở trên giường cô nhìn một cái, không nói gì, cầm quần áo đi tắm rồi ra, đem đệm giường bày xong, tắt đèn, phòng ngủ lâm vào hoàn toàn yên tĩnh trong bóng tối.

"Trì Hoan."

Cô không có tiếng vang, không biết là ngủ thiếp đi hay là làm như không nghe được.

Nhưng Mặc Thời Khiêm biết cô không ngủ, nhàn nhạt trình bày nói: " Bắt đầu ngày mai, anh liền phải làm việc, nếu như em yêu cầu, anh tìm cho em mấy người vệ sĩ."

Trên giường vẫn là không lên tiếng.

Sau đó, phòng ngủ liền hoàn toàn lâm vào an tĩnh, hai người thật giống như đều đã chìm vào giấc ngủ, không nói thêm gì nữa.

Cho đến sau một tiếng.

Trì Hoan đột nhiên vén chăn lên ngồi dậy, thanh âm mềm mại nổi nóng: " Mặc Thời Khiêm, anh rốt cuộc có ngủ hay không? Làm ồn chết."

Hắn không nói gì, giống như là ngủ thiếp đi.

Nhưng Trì Hoan biết hắn không ngủ, ngủ thiếp đi người nào có hô hấp nặng như vậy!

"Mặc Thời Khiêm."

Bọn họ cũng ngủ chung chừng mấy ngày mặc dù một người trên một chiếc giường, một người dưới giường, cô cũng không chú ý tới hắn sau khi ngủ hô hấp là tần số tiết tấu như thế nào, nhưng tuyệt đối không phải như bây giờ —— rất nặng, rất gấp gáp, thậm chí chọt nhanh chọt chậm, tiết tấu rối loạn.

Trên đất, hắn vẫn không có đáp lời nói của cô.

Rõ ràng là không ngủ, giả bộ ngủ trả thù mình trước không để ý tới hắn?

Nam nhân đã lớn mà nhỏ mọn như vậy!

Trì Hoan tức giận vén chăn bước xuống giường, đèn đều không mở, mượn ánh trăng sáng trong phòng giẫm trên đệm của hắn, không nặng đá một cước: " Mặc Thời Khiêm, em biết anh không ngủ, anh lên tiếng cho em"

Hắn mở mắt ra, sau đó ngồi dậy, mở miệng, âm thanh càng khàn khàn: " Chuyện gì?"

"Anh hô hấp thật là nặng, làm em không thể ngủ được."

Hắn nhờ ánh trăng trông thấy Trì Hoan, lãnh đạm. nói: " Anh có chút khó chịu."

Khó chịu?

Trì Hoan nhíu lông mày: " Anh làm sao rồi? Bị bệnh sao?"

Vừa nói, cô cúi người, đưa tay dò lên trán hắn.

Tay của cô lành lạnh mềm mại chạm vào Mặc Thời Khiêm, trong chớp mắt cảm giác người mình nóng lên, xúc giác bất thình lình làm cho hắn cảm thấy không thoải mái, thậm chí trong cổ họng phát ra thanh âm thật thấp.

Thanh âm này có loại không nói ra được… Đầy tình sắc.

Trì Hoan bị dọa sợ đến thu hồi tay.

Mặt cô vô hình nóng lên: " Trán anh thật là nóng, có phải bị sốt hay không?"

Âm thanh cũng có chút cảm giác không bình thường.

"Không có " Mặc Thời Khiêm vén chăn đứng lên, giọng nói khàn khàn nói :" Anh không ngủ được, đi thư phòng đọc sách một lúc, em ngủ trước đi."

Dứt lời liền bước chân dài đi ra ngoài, hơn nữa thuận tay đóng cửa lại.

……

Mặc Thời Khiêm nguyên bản ở trên ghế sa lon ngồi một hồi, kết quả phát hiện vừa nhắm mắt lại não liền bắt đầu xông ra vô số hình ảnh ướt át.

Hắn mặt không cảm giác ngồi một hồi, vẫn là cầm điện thoại di động lên gọi một cú điện thoại đi ra ngoài.

Điện thoại vừa được thông, hắn liền lạnh giọng hỏi: " Ngày hôm nay trong rượu tôi uống có vấn đề gì?"

Thịnh Đường: "… Chú bị hạ dược?"

Hắn không có lên tiếng.

Thịnh Đường ngay sau đó phản ứng lại, cười khẽ mấy tiếng: " Hôm nay chú uống chính là ngọn lửa màu xanh lam, chú không biết rượu kia có thể kích tình sao?"

Mặc Thời Khiêm cau mày: " Là thứ gì? "

"Có kích tình, cái đó giống như là thời điểm cùng người khác trên giường tán tỉnh… Tôi xem chú không ngừng uống, tôi còn tưởng rằng, chú đang giúp cho sự nghiệp kinh doanh của cửa hàng."

"…"

"Con mẹ nó, cậu không nói sớm?"

"Ai biết chú ngay cả mình bán rượu cũng không biết là đồ chơi gì."

"…"

Khẽ nguyền rủa một tiếng, Mặc Thời Khiêm cúp điện thoại.

… …

Tối nay ánh trăng đang sáng, không có kéo rèm cửa sổ có thể thấy rõ ràng đại khái đường ranh trong phòng.

Trì Hoan nhìn cửa bị đóng lại, mím môi, trong lòng đột nhiên cảm giác rất khó chịu, lúc đầu cũng không sao buồn ngủ, đại não cũng thanh tỉnh hơn.

Cô ngồi ở mép giường, chân vẫn là giẫm ở trên giường của hắn,rất mềm mại.

Hắn thật bị bệnh sao?

Cứ như vậy đuổi hắn đi ra ngoài, có phải hay không không tốt lắm… Ừ, mình mới không có đuổi, hắn sớm nói với mình hắn không thoải mái, mình cũng sẽ không nói hắn.

Lại ngồi trong chốc lát, Trì Hoan vẫn là quyết định đi ra ngoài đem hắn gọi trở về ——

Nói thế nào đây đều là nhà của hắn, mình đã chiếm đoạt giường của hắn, cũng không thể lại đuổi người ta ra ngoài.

Trì Hoan cũng không có mang giầy, chân trần liền mở cửa đi ra ngoài.

Phòng khách chỉ sáng một chiếc đèn đặt dưới đất, rất an tĩnh, không có ai, sau đó cô đi thư phòng.

Cũng không biết thế nào, có thể là cánh cửa chẳng qua là khép hờ, cô cũng liền đẩy một cái: " Mặc Thời Khiêm, anh có muốn ăn chút gì hay không, uống thuốc lại… " ngủ chữ còn không có phun ra, cứ như vậy nghẹn dừng tại trong cổ họng.

Cô trợn mắt hốc mồm đứng ở cửa, đờ đẫn, trong phút chốc gương mặt đỏ ửng lên không biết làm sao nhìn người đàn ông bên trong.

Hắn ở…

Hắn lại đang…

Trì Hoan cảm thấy mình không có gì hay để ngạc nhiên, cô cũng không phải ngạc nhiên, không phải là không cẩn thận đụng vào việc của đàn ông từ mười mấy tuổi đã làm việc này sao.

Bản năng muốn lui về phía sau, xoay người trở về phòng của mình, trong lúc vô tình đụng chạm lấy đôi mắt của hắn.

Đen nhánh, thâm thúy, nóng bỏng, giống như là gắt gao kềm chế cái gì.

Mặt nước gió êm sóng lặng, bên dưới đã sớm sóng mãnh liệt.

Trì Hoan liền tựa như bị đình chỉ, đứng ở cửa cũng không nhúc nhích.

Hắn đứng dậy đi về phía cô.

Trì Hoan lui về phía sau, nhưng là chỉ lui hai bước.

Gò má cô nóng lên, cúi đầu nói :" Em… Em không quấy rầy anh… Em đi về trước ngủ… A."

Một câu lời còn chưa nói hết, liền bị hắn nắm eo kéo vào trong ngực, hung hăng hôn một cái, ngăn chặn môi cô.

Trì Hoan vẫn luôn biết, đã biết từ lâu, khi Mặc Thời Khiêm hôn cùng với Mặc Thời Khiêm thời điểm bình thường là hoàn toàn bất đồng, thậm chí có thể nói là nước lửa hai tầng đối nghịch.

Cô đang buồn ngủ, hắn chịu đựng không đi quấy rầy.

Cô đem mình đưa đến trước mắt ——

Mặc Thời Khiêm cảm thấy, hắn không cần khách khí chi nữa.

Trì Hoan chỉ kịp thấp giọng kêu một tiếng, liền bị hôn lên, thắt lưng bị vòng lui về phía sau, mấy giây sau người cô liền bị hắn đè ở trên vách tường của thư phòng, trong chốc lát môi liền bị mút đến tê dại.

Hô hấp của hắn lúc này so với ở phòng ngủ vừa thô vừa trầm, tất cả đều phun ra ở trên da thịt của cô, nóng bỏng, mát lạnh, khứu giác cùng vị giác của cô toàn bộ đều bị mùi của hắn bao phủ.

Trì Hoan cảm giác mình dường như muốn mềm mại đi.

Nhưng trong đầu thanh tỉnh mấy phần lý trí để cho cô gắt gao siết chặt quần áo của hắn, bị buộc tiếp nhận nụ hôn của hắn, tay không ngừng đánh vào bộ ngực của Thời Khiêm.

Trì Hoan có loại dự cảm vô cùng cảm giác xấu.

Cô thật ra thì cho tới bây giờ không khống chế được hắn, mà hắn bây giờ đã hơi có khuynh hướng không khống chế được rồi.

"Mặc Thời Khiêm! " Thời điểm hô hấp của cô bị hút hết đến mức hít thở không thông, Trì Hoan nặng nề cắn hắn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 69

Chương 69: Mặc Thời Khiêm, anh đừng khi dễ em.

Beta: Stuki^^

Máu nhàn nhạt thấm ra, đầu lưỡi của cô nếm được mùi vị mặn mặn.

Hắn theo ý cô bên trong răng môi hơi chút lui ra ngoài, nhưng cánh môi vẫn là dán bờ môi Trì Hoan, trong hơi thở hô hấp quấn quýt vào nhau.

Một cái cắn này của cô khiến cho loại thân mật như cuồng phong bạo vũ càng thêm mấy phần cảm giác máu tanh bạo lực, kích thích phần tàn bạo chôn sâu trong máu xương của Thời Khiêm hiện ra.

Ngọn lửa màu xanh lam là rượu, nó cũng không phải là thuốc, thành phần kích tình chỉ đủ tán tỉnh, tuyệt không đủ làm cho một người đánh mất lý trí.

Não Mặc Thời Khiêm thật ra thì rất thanh tỉnh, hắn biết rõ mình đang làm gì, thậm chí thì ngay cả lần trước… Hắn cũng không phải một điểm lý trí cũng không có.

Nhưng hắn cảm thấy, càng thanh tỉnh… Hắn lại càng muốn cô.

Lúc trước không có hưởng qua, hắn cũng gần như cho là mình có tình cảm nhưng không có dục vọng, thỉnh thoảng cũng sẽ có chút sinh lý xung động, nhưng so với nam nhân khác, hắn đã giảm rất nhiều, có thể là do lần trước hưởng qua mùi vị tình dục…

Dục vọng đối với Trì Hoan đang lên, hắn phải tốn rất nhiều công phu để khắc chế.

“Trì Hoan! ” hắn khàn khàn thấp giọng nói hô tên của cô, bắt được một tay Trì Hoan, đưa nó hướng về phía người dưới của hắn, trực tiếp bao trùm lên vật đã sáng quắc đứng thẳng lên.

Đó là…

Trì Hoan đầu đều oanh nổ tung, liều mạng muốn thu hồi tay của mình, nhưng cô sao có thể rút ra khỏi bàn tay của Thời Khiêm.

“Anh lúc đầu nằm thật tốt, coi như một đêm mất ngủ, cũng cứ như vậy đi qua. ” Hô hấp của hắn rất nóng, phun ra ở tai của cô. Ban đêm an tĩnh vang lên giọng nói khàn khàn gợi cảm :” Em nói anh làm ồn, anh đây liền đi ra, biết em bây giờ không có chuẩn bị sẵn sàng, anh sẽ dùng tay giải quyết…”

Môi của hắn vô tình hay hữu ý va chạm qua tai của cô, Trì Hoan bị kích thích làm toàn thân cứng ngắc:: ” Anh, anh…”

“Là chính em vào lúc này xông vào, đúng hay không?”

“Em… ” Trì Hoan há miệng, cố gắng muốn tìm thanh âm của mình: ” Em cho là.. Anh bị … Sốt.”

“Là sốt ” hắn thật thấp cười, hồn nhiên không giống bình thường mát lạnh lãnh đạm thờ ơ: ” Rất nóng, em không phải là mò tới, Ừ ?”

“Anh… Anh để cho em đi ra ngoài… Anh tiếp tục dùng tay .. Giải quyết.”

Hắn hôn một cái lỗ tai của cô: ” Em không đến thì anh lấy tay liền có thể giải quyết, em nói, ai cho em bước vào.”

Cái này chẳng lẽ là lỗi của cô sao?

Cô chính là lo lắng hắn bị cảm sốt, cho nên mới chạy tới xem một chút.

Ai biết hắn đột nhiên vào buổi tối phát tình.

Trì Hoan có chút ủy khuất, cô muốn đem tay mình rút về, không bị buộc cầm cái vật nóng người kia, làm thế nào mà vừa động liền làm cho mặt mình lại đỏ như máu hơn mấy phút.

“Em không muốn, Mặc Thời Khiêm, anh dám cưỡng bách em? ”

Đèn trong thư phòng cũng chỉ mở một cái trên bàn sách, Trì Hoan bị hắn đè ở trên vách tường, thân hình nhỏ thó cũng bị thân hình đàn ông cao lớn bao phủ lại, chỉ có nhiều chút ánh sáng chỗ bóng tối, phân biệt rõ đường ranh, thích hợp mập mờ nhất.

Hắn đột nhiên cười một cái: ” Được, anh không bắt buộc em…”

Một câu nói khó khăn lắm rơi xuống, Trì Hoan cảm thấy mình bị hôn, cùng một thời gian cô phát hiện tay của mình khôi phục tự nhiên, mấy giây sau cô lập tức chậm lụt thu hồi lại.

Trì Hoan hậu tri hậu giác phát hiện… Tài hôn của người đàn ông lần sau với lần trước tốt hơn, nếu như không phải là tình huống không cho phép, cô thậm chí bị hôn thất điên bát đảo rồi.

Dưới đùi chợt lạnh, lúc này Trì Hoan mới nhận ra được quần ngủ mình bị nhấc lên, tay hắn trực tiếp dò lên, cuối cùng cách tầng mong mỏng của đáy quần lót.

Trì Hoan bối rối chớp mắt một cái, nghĩ muốn lui, nhưng không thể lui được nữa, môi còn bị hắn chận, ngoại trừ nghẹn ngào, không phát ra được chút thanh âm nào.

Đây chính là hắn nói… Không bắt buộc mình?

Bởi vì cùng hắn ở cùng nhau, nàng mua quần ngủ vẫn là bảo thủ, nhưng vô dụng, chất liệu tơ tằm dễ dàng liền bị hắn kéo hư, hắn cũng rời đi môi của cô, hôn cằm, cổ, xương quai xanh của cô, tay kia cảm giác cực tốt mềm mại.

“Không muốn… Mặc Thời Khiêm… Không muốn.”

Dáng vẻ Trì Hoan không coi là gợi cảm, nhưng vẫn có chút .

Động tác này đâm thủng ranh giới cuối cùng mà giác quan cô có thể chịu đựng, Trì Hoan hơi ngước mặt, không bị khống chế hừ nhẹ lên tiếng.

Chưa bao giờ giống như thời khắc này, cô thống hận thân thể nhạy cảm của mình như vậy.

Loại nhạy cảm bây giờ đối với cô vô cùng xa lạ, cực đoan kháng cự, cô vô cùng không thích… Gần như là không cho phép bất kỳ người xa lạ, thậm chí là người không quen cùng với cô tứ chi tiếp xúc.

Nhưng cô cũng không nghĩ tới cảm giác nhạy cảm này làm cho cô đối với việc bị hắn khiêu khích lại có phản ứng khổng lồ như vậy.

Phía dưới ngón tay kia từng khúc thử dò xét, rất nhanh thì chạm đến địa phương nữ tính chịu không nổi địa phương kích thích nhất, Trì Hoan đồng mắt mở rộng, lần này trực tiếp kêu thành tiếng.

Cô phảng phất nghe được Thời Khiêm ở bên tai mình cười một cái, ngay sau đó kích thích theo nhau mà tới, Trì Hoan cả người đều trong ngực hắn căng thẳng, không biết là khoái cảm hay là hành hạ, trong đôi mắt thậm chí toát ra lệ.

Cô vùi đầu ở đầu vai hắn, vừa khóc thút thít vừa nói thật nhỏ: " Mặc Thời Khiêm… Không muốn… Anh đừng khi dễ em. "

Cô gần như đứng không vững, muốn mềm mại ngã xuống.

Hắn thu tay làm ác về, thần kinh Trì Hoan vừa chậm, còn chưa kịp phản ứng, cô liền bị hắn trực tiếp bế lên, hướng về phía thư phòng đi tới, trong thời gian không tới một phút, hắn thậm chí còn hôn cô.

Xúc cảm lạnh như băng từ da thịt mềm mại của cô: " Thật mát…"

Áo quần Trì Hoan lần lượt rơi xuống, thừa nhận hắn rậm rạp chằng chịt hôn, tay hắn rơi các nơi địa phương nơi thân thể cô, chỗ đi qua không nơi nào không khơi mào làm cô run sợ.

Trì Hoan rất nhanh bị hắn làm cho khóc nức nở.

Tức giận, đối với việc Mặc Thời Khiêm muốn làm gì thì làm nổi nóng, càng đối với chính mình nổi nóng không ít.

Tại nơi hắn hôn cùng ngón tay, cô gần như cho là mình là người trời sinh dâm phụ.

Thật ra thì điều này cũng không có thể chỉ trách Trì Hoan, thân thể cô nhạy cảm đích xác là một nguyên nhân, nhưng nguyên nhân lớn nhất, vẫn là ở thời điểm bọn họ ở bên nhau cả đêm, Mặc Thời Khiêm tiến hành khai phá thân thể cô không để lại chút sức lực dư thừa nào.

Lần đầu tiên thời gian hắn xuất quá nhanh, hắn ảo não.

Lần thứ hai bởi vì kỹ thuật của hắn không giỏi, dù là tầng màng kia đã phá, Trì Hoan vẫn vừa khóc lại kêu đau, hai người đều không thoải mái.

Sau đó hắn liền tỉnh táo lại, nhưng lại mang một loại lòng chinh phục, bình tĩnh lấy năng lực học tập, kiên nhẫn, sức nhẫn nại, đối với thân thể của Trì Hoan tiến hành tìm tòi.

Hắn liên tục an ủi mang theo cường thế, tìm kiếm chỗ mẫn cảm cùng điểm G.

Hắn đối với việc lấy được sự hăng hái của Trì Hoan so với chính mình đạt được khoái cảm xung động còn phải hăng hái hơn, cho nên về sau, nàng mới có thoải mái cùng cao triều.

Trì Hoan đĩ nhiên không biết những thứ này, cô chỉ nhớ rõ mình bị Thời Khiêm không biết mệt mỏi làm cho sức cùng lực kiệt.

Ở thời điểm Trì Hoan bị hôn gây xích mích ép đến vô tri vô giác, đột nhiên bị cánh tay theo trên bàn sách ôm xuống, ngồi vào trên chân hắn.

Cô dạng chân ở trên người Thời Khiêm, ngón tay chặt siết chặt quần áo hắn: " Mặc Thời Khiêm…"

Trì Hoan có chút hận cắn răng, nhưng thân thể lại không bị khống chế rất khó chịu cùng trống không…

Hai mắt Trì Hoan mở ra một chút, đèn bàn sáng xuống, cô thấy rõ ràng mặt anh tuấn của hắn, hắn nhìn đến tỉnh táo quá phận, mắt đen nhánh nóng bỏng, một cái chớp mắt nhìn chằm chằm vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Chương 70: Ngủ với cô mà không giữ cô lại.

Beta: Stuki^^

Chỉ có trên trán thấm ra tầng tầng mồ hôi, cùng hô hấp to trầm rõ ràng, mới biết được hiển nhiên hắn cũng không có bình tĩnh như vậy.

Cô bị buộc ngồi trên người của hắn, tư thế như vậy, để cho cái vật nóng bỏng cứng rắn cứ như vậy để ở giữa chân của cô, liếm, liếm, để cho cô ngay cả thần kinh đều đang khó chịu.

Cái luồng nhiệt kia cũng càng mãnh liệt.

Trì Hoan ngước đầu, cô cảm giác mình muốn điên rồi.

Trong đầu chỉ còn lại một cái ý niệm, hắn không phải là muốn làm, không phải là muốn mình, vậy hắn vẫn còn chậm chậm từ từ làm cái gì.

Ngón tay của Trì Hoan càng dùng sức siết quần áo hắn, khớp xương hiện lên.

Giọng nói nam nhân trầm thấp mập mờ trong hô hấp vang lên, mang theo điểm hỏi thăm ý: " Rất khó chịu?"

Hắn còn có mặt mũi hỏi cô có phải hay không khó chịu?

Trì Hoan giận đến huyết áp dâng cao, tức giận mắng: " Anh muốn làm liền làm, chậm chậm từ từ có phải là đàn ông hay không?"

Hắn nhíu mày một cái, bởi vì câu có phải là nam nhân hay không kia.

Nhưng gương mặt đẹp trai lại càng lạnh lùng bình tĩnh nói: " Em nói không muốn, anh cũng không bắt buộc em."

Trì Hoan lúc này mới biết, câu kia không bắt buộc mình là ý gì.

Tại sao lại có tên đàn ông vô sỉ như vậy.

Tên đàn ông này trong mắt cô từng là người thanh tâm quả dục, chính nhân quân tử, khi hắn làm hộ vệ cho cô trong suốt ba năm, cô vẫn cho rằng hắn là cái chính nhân quân tử, cho dù là sau khi hắn cưỡng chiếm mình… Cô cũng không có giao động nhận thức này bao nhiêu.

Nước mắt toát ra, vừa ủy khuất lại khó chịu: " Cái này mà không kêu cưỡng bách? Anh cường hôn em, xé quần áo của em còn sờ tới nơi của em, cái này gọi là không bắt buộc?"

"Anh chỉ đáp ứng không bắt buộc em theo anh làm! " hắn vừa nói, gương mặt đẹp trai hướng gần về phía Trì Hoan, Trì Hoan muốn lui về phía sau, thắt lưng lại bị bấu vào, tay Mặc Thời Khiêm nắm lấy cằm của cô, nhích thân đến, mổ lấy, hôn, lại tiến đến sau tai của cô, giọng nói đầu độc thần kinh của cô, vội vàng hấp dẫn, ưu việt dẫn dụ, lại thật giống như mang theo mấy phần ăn nói khép nép thỉnh cầu: " Trì Hoan, cho anh, có được hay không?"

Thần kinh Trì Hoan căng thẳng có thể đứt gãy bất cứ lúc nào.

Cô không chịu nổi thanh âm như vậy, thật giống như nghe một chút liền có thể làm cho cô mềm lòng.

Cắn môi, Trì Hoan chịu đựng không có lên tiếng, vừa không nói có thể, cũng không nói không thể.

Hắn bấu hông của cô, hướng lồng ngực của mình dựa vào môi dán lỗ tai của cô, thật trầm thấp: " Có được hay không, hửm ?"

Trì Hoan ở trong ngực của hắn gần như muốn co rúc.

Hắn không bắt buộc cô lầm với hắn, nhưng căn bản hắn dùng thủ đoạn buộc cô gật đầu.

" Anh đừng hôn nữa. "

Trì Hoan biết thật ra hắn nhịn rất khổ cực, hoặc có lẽ là, so với hắn cô nhịn càng khổ cực nhiều hơn, chẳng qua là so với cô hắn có thể nhịn mà thôi, Trì Hoan thậm chí hoài nghi gã này vì buộc mình gật đầu, có thể nhịn đến làm bản thân hắn nổ tung tại chỗ.

Nếu có thể nhịn… Tại sao không nhịn một chút liền đi qua, còn kéo theo cô.

Thân thể trống không đáng sợ, giống như đêm đó ở quán rượu Ôn Hải uống thuốc, thậm chí không nhịn được nghĩ muốn chủ động đi cọ hắn.

Cách tầm mắt mơ hồ, Trì Hoan thấy hắn căng thẳng đến mức tận cùng, cùng lửa cháy tròng mắt đen, quỷ thần xui khiến, thần kinh cô mềm nhũn, ngửa mặt lên đem môi hôn lên cái cằm của hắn.

Cô ngồi vào chỗ trên người của hắn, tư thế như vậy, khiến cho vừa mới bắt đầu liền tiến vào địa phương không sai biệt lắm sâu nhất.

Trì Hoan đứt quảng ô một tiếng, nước mắt lập tức xông ra, cúi đầu liền cắn lấy bả vai Mặc Thời Khiêm.

Nhu cầu của Mặc Thời Khiêm rất mãnh liệt.

Lần này Trì Hoan chân chân thật thật thanh tỉnh cảm nhận được.

Nhất là kỹ xảo tiến bộ rõ ràng, một lần so với một lần trước càng thuần thục.

Đầu tiên là ở thư phòng làm một lần, xong chuyện hắn ôm lấy cô đi phòng ngủ, kết quả một đường hôn, Trì Hoan lại bị ấn vào trên ghế sa lon.

Trì Hoan thật sự là sợ cái kia như lang như hổ sức lực của hắn, đẩy bộ ngực của hắn buồn bực nói " Mặc Thời Khiêm anh đủ rồi, chính anh nói ngày mai còn phải đi làm, bây giờ trễ lắm rồi."

Hắn nắm cằm của cô liền hôn lên: " Mỗi tuần một đêm, ở trên giường nghe anh nói,hả?"

Đây là…

Hắn đáp ứng cô yêu ở dưới đất.

"Đây không phải là trên giường!"

Hắn nheo mắt lại thâm thúy, ách thanh mà cười: " Cho nên bây giờ anh cũng không nghe em nói cái gì, chẳng qua là cho em chuẩn bị tâm lý thật tốt, chờ lát nữa chính là trên giường."

Trì Hoan "…"

Sau đó, hắn quả nhiên đem cô ôm trở về trên giường.

Nếu như nói sau lần ở thư phòng cô chỉ là có chút mệt mỏi, liền với sự giày vò hai lần sau, cô đã sức cùng lực kiệt, một khắc trước khi bị ném lên giường, Trì Hoan gắt gao vòng cổ của hắn, qua loa nói :" Bản chết, không cho phép làm bẩn chỗ em ngủ!"

Trong ánh trăng mờ mịt, hắn tựa hồ là cười một cái.

Thật sự là hắn không có đưa cô đặt lên giường, mà là ——

Ngược lại , hắn ngả ra đệm nghỉ bên giường.

Cho đến đêm khuya, Trì Hoan khóc kể cầu xin tha thứ nửa giờ, hắn mới xem như bỏ qua cho cô.

… …

Buổi sáng ngày thứ hai.

Thật là cứng, thật là cứng, thật là cứng.

Ánh mắt Trì Hoan còn không có mở ra, gương mặt trước nhíu thành một đoàn, chỉ cảm giá cho tới bây giờ mình không ngủ qua giường cứng như thế.

Ý thức chảy trở về, toàn thân đều là đau nhức.

Trì Hoan mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thật giống như trần nhà biến hóa, sau đó mới cảm giác ngang hông bị món đồ gì đó đè.

Cô cúi đầu, sau đó nghiêng đầu, đột nhiên, mặt anh tuấn của Mặc Thời Khiêm nhảy vào tầm mắt của cô.

Cô ngồi dậy một chút, mỏi eo đau lưng, chuyện tối ngày hôm qua cũng tràn vào trong đầu.

Cắn môi, nhìn trên người hắn đầy vết cào còn mới, nhìn thêm chút nữa gương mặt tuấn tú ngủ thiếp đi mà lộ ra yên tĩnh lạnh lùng, hoàn toàn không tưởng tượng ra bộ dáng ta khí bị **** tiêm nhiễm bức bách.

Trì Hoan cầm gối lên, hận không thể một cái che đậy xuống làm cho hắn chết ngộp.

Bại hoại.

Dĩ nhiên, cô cuối cùng cũng nện một cái ở trên người của hắn, sau đó chuẩn bị chính mình bò dậy.

Hai chân bủn rủn, căn bản không đứng lên được, người cô liền trực tiếp té trở về.

Liền ngã tại trên người hắn.

Sau đó, Thời Khiêm tỉnh dậy liền bế cô lên, giọng trầm thấp vang trên đỉnh đầu :" Thế nào lại lỗ mãng như vậy.?"

Cô lỗ mãng?

Trì Hoan được hắn thả lại trên giường, nặng nề cắn môi, nhìn cầm thú dáng vẻ đạo mạo nghiêm trang trước mặt.

Mặc Thời Khiêm cúi đầu nhìn người phụ nữ mặt ửng đỏ, lại phồng má cười nhẹ: " Còn tức giận? "

Tức giận?

Cô lúc này giống tức giận sao?

Trì Hoan quyết định lần này cô nhất định phải cần đưa ra quyết định lớn.

" Em không muốn ở cùng với anh nữa! "

Chân mày hắn hơi nhíu: " Ừ ? Muốn ở quán rượu?"

" Em muốn trở về nhà trọ của em! "

Mặc Thời Khiêm nhìn chằm chằm gương mặt trắng nõn béo mập một hồi, môi mỏng phun ra một chữ: " Được"

Được?

Trì Hoan nhất thời bực bội, cô còn nghĩ bất luận Mặc Thời Khiêm dùng chiêu gì cô đều không dễ dàng thỏa hiệp.

Hắn lại nói, được?

Ngủ với mình lại không giữ mình lại?

Trì Hoan cảm thấy càng tức giận hơn, gương mặt nghiêng qua một bên.

Ngón tay hắn đem gương mặt của cô quay lại: " Đi phòng tắm thay quần áo khác, anh chuẩn bị bữa ăn sáng cho em, đưa em trở về bên kia rồi anh lại đi làm."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Chương 71: Nhưng chiếc nhẫn này có ý nghĩa bất đồng, trả lại cho anh.

Beta: Stuki^^

Trì Hoan nhìn Mặc Thời Khiêm, thần sắc của hắn rất bình thường, thật giống như không nhìn ra cô đang tức giận.

Đem hắn đẩy ra, Trì Hoan mang theo một bụng khó chịu chân trần đi vào phòng tắm.

Tạm khoác áo choàng tắm đi ra, Mặc Thời Khiêm đã không có ở trong phòng ngủ, Trì Hoan đóng cửa lại, thay quần áo của mình xong lúc này mới quay về hướng gương sửa sang lại mái tóc dài của mình.

Da thịt trắng noãn, lộ ra chút sắc trắng hồng.

Mặc Thời Khiêm ở trong phòng bếp nấu mì, Trì Hoan đi tới cửa, nắm chặt lấy nắm cửa hỏi: " Em muốn thu dọn đồ đạc, anh có cái túi nào không?"

Thân hình hắn thật cao, mặc áo màu xám đậm dệt len rất đơn giản, dù là đứng ở phòng bếp cũng không mất đi một chút khí thế nào: " Không cần thu thập, vốn mua chính là để tạm thời dùng, đều để lại ở chỗ này là được rồi."

"Không muốn, em muốn mang đi."

Hắn nghiêng đầu nhìn lại :" Em thiếu những thứ này sao?"

Cô á khẩu không trả lời được, cô đĩ nhiên không thiếu.

" Nếu em thiếu hoặc là thích thì nói, anh cho người đi mua về cho em. "

Trì Hoan "…"

Đem đồ đạc của cô để lại chỗ này, ý tứ rõ ràng chính là về sau cô sẽ còn tới ở.

Trì Hoan lại cảm thấy cô rất giống đang náo loạn với hắn, giống như giấu đầu hở đuôi, vốn không phải vật rất quan trọng gì, cô cũng không thiếu thật.

Vì vậy lại bực mình quay trở về, chỉ mang theo túi xách mới mua, sau đó nhặt mấy thỏi son ném vào, những thứ khác như quần áo để lại, mỹ phẩm dưỡng da cũng cầm cái hộp xếp vào.

Thời điểm ăn mì, cô liền cúi đầu im lìm không nói một tiếng.

Cũng không có để ý đến tư thế của hắn.

Bất quá… Cô cảm giác cô thế nào cũng không ảnh hưởng gì đến hắn.

Hắn thậm chí như là không có chút phát hiện nào, hết thảy như thường, huống chi lúc đầu Mặc Thời Khiêm cũng không phải là người nói nhiều.

Chỉ có thời điểm muốn cùng cô lên giường mới có thể nói thêm mấy câu dụ dỗ cô.

Tại hầm đậu xe, Mặc Thời Khiêm lái xe của Trì Hoan đưa cô trở về, như thường ngày thay cô mở cửa xe.

Trì Hoan nhíu mày, buồn buồn nói: " Bên ngoài tiểu khu nhà em đầy ký giả, làm sao bây giờ?"

Mặc Thời Khiêm nhàn nhạt nói :" Đã xử lý xong."

Trì Hoan "…"

Chuyện khi nào?

Trì Hoan suy đoán có chút u oán, người này có phải hay không chỉ mong cô đi sớm một chút.

Lái xe đến dưới lầu nhà trọ của cô, quả thật đã không thấy phóng viên, Trì Hoan lúc này mới nhớ tới chuyện tối hôm qua ở 1999, bản lĩnh của người này so với tưởng tượng của cô càng lớn hơn, xử lý mấy người ký giả thì tính là gì.

Bất quá chừng mấy ngày không có trở lại, mở cửa ra thì một lớp bụi tốc thẳng vào mặt.

Tròng mắt đen của Mặc Thời Khiêm từ trên cao nhìn chằm chằm cô, giọng nói vẫn trầm thấp: " Để cho người giúp việc của Trì gia qua giúp em làm cơm với dọn dẹp nhà?"

Trì Hoan ngồi ở trên ghế sa lon, không có lên tiếng.

Mặc Thời Khiêm dường như cũng không thèm để ý, giơ tay lên một cái trên đầu của cô, lãnh đạm nói :" Em ở nhà nghỉ ngơi, buổi tối anh lại tới."

… …

Sau khi hắn đi, một mình Trì Hoan ngồi trên ghế sa lon quen thuộc,cô ôm lấy gối ôm ngẩn người.

Sự việc ở tại Tây Sơn ba ngày trước giống như là một giấc mộng, có lẽ hoang đường, nhưng đủ để cô thoát ra.

Về tới đây, thì đồng nghĩa với trở lại thực tế.

Ngẩng đầu nhìn lại bó hoa hồng kia, lúc cô rời đi đã bắt đầu khô héo, đến bây giờ đã hoàn toàn héo tàn rồi.

Trì Hoan ở thư phòng mở máy vi tính xách tay ra kiểm tra hòm thư, kịch bản, điện thoại di động đột nhiên chấn động.

Cô ngước mắt nhìn, trên màn ảnh sáng lên ba chữ Mạc Tây Cố.

Trì Hoan nhìn hộp gấm màu xanh da trời bên cạnh máy vi tính xách tay, vẫn đưa tay cầm điện thoại di động lên, trượt phím nghe.

"Trì Hoan."

Thanh âm của Mạc Tây Cố có chút khàn khàn, lại có chút ngoài ý muốn, đại khái là không nghĩ tới cô lại đột nhiên nghe điện thoại, cho nên thoáng cái không biết nên nói cái gì.

Trì Hoan nhìn chằm chằm màn ảnh máy vi tính xách tay, thản nhiên nói: " Anh tìm tôi có việc sao?"

" Em bây giờ ở nơi nào?"

"Tôi đang ở nhà."

Yên lặng trong chốc lát, Mạc Tây Cô ở phía kia hỏi:" Em có thể đi ra ngoài gặp mặt anh được không?"

Trì Hoan đưa ngón tay vuốt vuốt hộp gấm kia, không do dự liền đáp ứng: " Được. "

Mạc Tây Cố ở bên kia báo thời gian ước định cùng địa điểm, ngay tại buổi trưa, ở trong một tiệm cơm Tây.

" Được."

… …

Buổi trưa, phòng ăn tây, chỗ ngồi tương đối kín đáo.

Thời điểm Trì Hoan đến, Mạc Tây Cố đã đến, anh ta đang nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ đến xuất thần, cho đến khi túi đặt ở trên bàn, phát ra âm thanh nhỏ nhẹ, anh ta mới quay đầu lại.

Một thân màu trắng mộc mạc, áo khoác ngoài màu đen khiêm tốn, khăn choàng vàng nhạt che mặt, kính râm màu trà che gần hết khuôn mặt, tóc dài cũng thắt lại.

Sau khi ngồi xuống, cô liền tháo khăn quàng cùng kính râm.

Chẳng qua chỉ không gặp mấy ngày, gặp lại giống như là cách xa hơn mấy tháng rồi.

Trì Hoan chỉ mang đồ trang sức trang nhã, nhưng thần sắc lại rất tỉnh táo, giữa lông mày cũng không có tí nào gọi là ai oán buồn bã. Khuôn mặt thanh nhã sạch sẽ, ít đi vài phần đáng yêu, nhiều hơn một chút trầm tĩnh.

Ngược lại thì anh ta, mặc dù tuấn mỹ như cũ, nhưng sự lãnh đạm giữa hai lông mày, bao phủ một tầng u ám , thậm chí có chút tiều tụy và tâm phiền ý loạn.

"Tìm tôi có việc gì sao?"

Mạc Tây Cố nhìn cô, thấp giọng hỏi: " Mấy ngày nay em ở nơi nào?"

Trì Hoan cười: " Anh đặc biệt hẹn tôi ra, không phải chỉ vì hỏi cái này chứ ?"

Anh ta nhìn Trì Hoan một lát, mới thản nhiên nói :" Diêu tỷ nói khoảng thời gian này tất cả mọi người đều không liên lạc được em, cũng không biết em ở nơi nào, lo lắng em sẽ xảy ra chuyện."

"Tôi không sao, chỉ là muốn yên tĩnh một thời gian mà thôi."

Mạc Tây Cố thâm trầm nhìn cô, chậm rãi nói: " Ngày đó em đi quá vội vàng, anh chưa kịp nói với em một tiếng xin lỗi. Trì Hoan, thật xin lỗi!."

Lời này, tại giáo đường thật ra thì Mạc Tây Cố đã nói qua.

Chẳng qua là cô biến mất không thấy mấy ngày nay, áy náy của anh ta lại điên cuồng nảy sinh rất nhiều.

Anh ta thậm chí không cách nào thích ứng, Trì Hoan đột nhiên từ trong cuộc sống của anh ta biến mất, vốn là người con gái anh ta chuẩn bị muốn cùng trôi qua một đời với nhau.

Không thể nói là đau thấu tim gan, nhưng rất là không quen, rất vắng vẻ.

Anh ta mỗi ngày đều gọi cho cô mấy cuộc điện thoại mà cô chưa bao giờ tiếp, hôm nay đột nhiên đáp ứng cùng gặp mặt … Mạc Tây cố rất là bất ngờ, anh cho là Trì Hoan sẽ quyết tuyệt không xuất hiện ở trước mắtanh ta nữa.

Trì Hoan hời hợt: " Mọi chuyện đã qua rồi."

Vừa nói, Trì Hoan vừa lấy túi sách đặt ở trên đầu gối của chính mình, mở dây khóa ra, đem hộp gấm màu xanh da trời lấy ra, dùng ngón tay đẩy đến trước mặt của của Mặc Tây Cố: " Anh đưa cho tôi những vật khác tôi sẽ không trả lại toàn bộ cho anh, nhưng chiếc nhẫn này có ý nghĩa khác biệt, hôm nay đem trả lại cho anh."

Có vài thứ không còn cần, nhưng có vài thứ không thể nhận.

Bởi vì là nhẫn cưới, cũng bởi vì giá trị 9 cara kim cương.

Mạc Tây Cố nhìn cái hộp kia, yết hầu ở cổ họng trên dưới lăn lăn: " Em không cần cố ý đem nó trả lại cho anh."

Trì Hoan cười khẽ: " Cố ý sao? Tôi nghĩ đến anh tìm tôi đi ra gặp mặt là có chuyện đấy."

Thật ra thì cô đáp ứng gặp mặt Mạc Tây Cố chủ yếu là vì trả chiếc nhẫn này.

Nhưng cô thấy anh ta đối với chuyện này cũng có nhiều bài xích, ngược lại mình ở nhà tạm thời cũng không có chuyện gì.

Mạc Tây Cố nhìn hộp nhẫn, ngẩng đầu đang muốn nói cái gì ——

Xoạt xoạt một tiếng, bạch quang thoáng qua.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Chương 72: Nghe được thanh âm của hắn liền nổi giận!

Beta: Stuki^^

Phóng viên chụp lén.

Anh ta cau mày, chuẩn bị đứng dậy.

Trì Hoan ngồi ở chỗ ngồi không có phản ứng gì, ngược lại thì giơ tay lên rót cho mình ly nước.

Mạc Tây Cố khóe mắt liếc qua thấy hành động của cô, động tác đứng dậy dừng lại, ánh mắt phức tạp nhìn người đối diện:" Em không sợ scandal?"

"Không phải là cùng ăn một bữa cơm thôi sao, nhiều lời nhất có lẽ là tôi với anh hư hư thực thực hợp lại, quan hệ giữa tôi với anh, chúng ta im lặng không nói gì, đĩ nhiên là sẽ không có người nói nữa."

Trì Hoan uống một hớp: " Bất quá loại scandal này truyền đi, Tô tiểu thư có thể sẽ có hiểu lầm, anh trực tiếp để cho người đè xuống là được."

Anh ta nhìn mặt Trì Hoan, nhàn nhạt ừ một tiếng coi như là đáp ứng.

Anh ta không nói lời nào, cô liền cũng không nói gì nhiều, bữa ăn yên lặng ăn, toàn bộ quá trình cũng ít có đối thoại trao đổi, Trì Hoan thật ra thì cũng không biết anh ta đặc biệt gọi mình ra là vì cái gì.

Bất quá cô đem chiếc nhẫn trả lại cho anh ta là được.

Thời điểm trả tiền, Mạc Tây Cố thấy Trì Hoa lấy ví tiền từ trong túi xách ra liền giành đem thẻ ngân hàng đưa tới trước: " Anh hẹn em đi ra ngoài, anh mời."

"Ồ " Trì Hoan liếc anh ta một cái, cũng không có giành lại gì: " Vậy cũng tốt."

Trả tiền xong, Mặc Tây Cố lại hỏi một câu; " Em không gọi Mặc Thời Khiêm tới đón em sao?"

"Tôi tự lái xe tới."

Anh ta nhìn gò má của cô, cơ hồ là không chút nghĩ ngợi nói: " Vậy…..anh đưa em về."

Trì Hoan liếc anh ta một cái, cười một cái, sau đó đeo kính mát lên: " Không cần."

Dứt lời liền xoay người rời đi, kết quả vẫn chưa bước đi xa, liền bị một nam một nữ chặn lại đường đi của mình.

Là Đường Việt Trạch cùng Lương Mãn Nguyệt.

Lương Mãn Nguyệt cau mày nhìn cô, trong giọng nói rõ ràng có ý trách móc:" Trì tiểu thư, cô với bạn trai cũ cùng đi ra ngoài ăn cơm?"

Trì Hoan nhìn bộ dáng của cô ta liền biết, hơn phân nửa trong lòng thay Mặc Thời Khiêm bị cắm sừng mà trách móc cô, thậm chí tồn tại một loại cảm giác khác…

Tầm mắt Trì Hoan từ trên người bọn họ quét qua, đôi môi đỏ mọng lộ ra nụ cười mang theo tính cách lễ phép: " Hai vị dùng cơm khoái trá."

Dứt lời liền mắt nhìn thẳng đi qua bên cạnh bọn họ.

… …

Chạng vạng sáu giờ tối.

Thời điểm Mặc Thời Khiêm đến, Trì Hoan đang cầm Ipad ở phòng khách xem phim.

Hắn vừa cõi nút áo khoác, vừa hỏi: " Em ăn cơm tối xong rồi sao?"

Trì Hoan nâng đầu lên, nghi hoặc: " Em đi nơi nào ăn cơm tối?"

Mặc Thời Khiêm hơi hơi nhíu mày: " Người giúp việc không có nấu cơm cho em ăn?"

Cặp mắt hắc bạch phân minh nhìn hắn chằm chằm: " Em một mực chờ anh trở về làm cơm ăn đấy."

Mặc Thời Khiêm "…"

Hắn môi mỏng kéo một cái, có chút buồn cười nhìn cô :" Lúc nào thì anh chấp nhận…anh phải nấu cơm?"

Ánh mắt của cô càng trừng lớn hơn:" Mấy ngày nay không phải vẫn luôn là anh làm sao? "

Mặc Thời Khiêm nhìn người phụ nữ ngồi trên ghế sa lon.

Nhìn cô nói như là chuyện đương nhiên.

Bàn về việc làm hư một phụ nữ trong thời gian bao lâu, một tuần lễ cũng không đến.

Hắn thản nhiên nói : " Mấy ngày đó là do em không thoải mái, cho nên anh mới phá lệ xuống bếp."

"Vậy chẳng lẽ về sau anh đều không làm cơm rồi hả?"

"Trì Hoan, em có người giúp việc cùng người làm thêm giờ có thể sai bảo."

Cô cắn môi, còn rất ủy khuất.

Cô cũng không phải là muốn sai bảo hắn, chính là cảm thấy hắn làm đồ ăn ngon hơn mà thôi.

Người giúp việc hỏi cô có muốn làm cơm tối hay không, cô chỉ cho cô ấy mua xong nguyên liệu nấu ăn liền bảo người cho về.

Lúc đầu nghĩ muốn lập tức tức giận, hắn còn có thể suy nghĩ ra một chút cô còn đang cáu kỉnh đây.

Cô ngồi ở trên ghế sa lon nhìn người đàn ông đang cởi áo khoác ngoài, mặt mày tuấn tú bình thản, càng xem càng cảm thấy hắn lạnh lùng.

Trì Hoan cảm thấy sau việc tối hôm qua hắn liền đối với mình không tốt.

Cô nói phải đi hắn sẽ đưa cô trở lại, cơm cũng không làm cho cô ăn!

Trì Hoan không nói tiếng nào ôm lấy Ipad từ trên ghế salon đứng lên, cũng không quay đầu lại hướng về phía thư phòng đi, đóng cửa lại, trên ghế làm việc ngồi không bao lâu đã cảm thấy đói lả.

Buổi trưa cùng Mạc Tây Cố cô chưa ăn được bao nhiêu.

Sờ bụng một cái, cô muốn gọi đồ ăn ngoài, điện thoại di động rơi trên ghế sa lon rồi, chỉ có thể dùng điện thoại bàn gọi điện thoại.

Từ sau khi đóng cửa, cũng không có nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì.

Sau khi cúp điện thoại, Trì Hoan liền nằm ở trên bàn sách, cũng không có tâm tình lại xem phim tiếp.

Qua ước chừng nửa giờ sau, tiếng chuông cửa vang, Trì Hoan lúc này mới đứng dậy chuẩn bị đi mở cửa nhận thức ăn.

Ôm lấy hộp cơm xoay người, đang suy nghĩ đàn ông kia có phải đã đi hay không, mới vừa xoay người, thân hình cao lớn liền ngăn ở trước mặt của cô, Trì Hoan chưa kịp phản ứng, hộp cơm trong tay liền bị cầm đi.

Sau đó một đường parabol xinh đẹp liền bị trực tiếp ném vào giỏ rác.

Trì Hoan mở to hai mắt, cơ hồ là không thể tin nhìn hắn: " Mặc Thời Khiêm, anh đang làm gì?"

Hắn lại đem hộp cơm của cô ném đi?

Mặc Thời khiêm thản nhiên nói: " Anh đang làm rồi."

"Vậy cũng không thể ném thức ăn của em. "

Hắn nhướn mày, không có chút rung động nào hỏi: " Nếu không vứt, chẳng lẽ, em muốn vứt bỏ đồ anh làm?"

“Là anh nói anh không làm cơm.”

” Ừ, hôm nay là ngoại lệ, lần sau không được phá lệ.”

Trì Hoan nhìn cái bộ dáng này của hắn, cô làm sao lại cảm thấy… Như vậy là cố ý cho mình tức giận đây.

“Ai nói em không thể ném đồ anh nấu, vạn nhất đồ ăn bên ngoài ăn tương đối khá thì sao? .”

Hắn nhàn nhạt trả lời:” Em bỏ cơm của anh, về sau anh sẽ không nấu cơm cho em ăn.”

Trì Hoan “…”

Cho là cơm hắn nấu rất hiếm lạ sao?

Cô buồn không được, hắn nhìn qua cũng không có phản ứng lớn gì, chẳng qua là sờ đầu của cô một cái:” Đi xem phim của em cho xong đi, được rồi anh gọi em ăn cơm. ”

Dứt lời liền xoay người trơ về phòng bếp .

Trì Hoan tự nhiên vẫn là trở lại thư phòng .

Lần nữa cầm Ipad, xem tiếp tbộ phim đang bỏ dở.

Không sai biệt lắm còn có mười phút là kết thúc, Mặc Thời khiêm gõ cửa đi vào: ” Được rồi, đi ăn cơm.”

Tầm mắt Trì Hoan bất động, nhìn chăm chú ở trên màn ảnh, mím môi: “Em xem cho xong đã. ”

Mặc Thời Khiêm đứng ở cửa nhìn cô một lát: ” Bữa ăn tối ở trên bàn, anh đi về trước.”

Trì Hoan vẫn nhìn màn ảnh.

Chờ trong căn hộ hoàn toàn yên tĩnh lại, Phim cũng bắt đầu bật nhạc kết thúc, cô mới nằm xuống trên bàn.

Trì Hoan đều không biết mình đang giận, đang bực bội cái gì.

Nằm ước chừng có năm phút, cô mới đứng dậy đi tới phòng ăn.

Trên bàn ăn chỉnh tề bày một phần đồ ăn chay, một chén canh, ba món ăn, cơm và đũa cũng bày xong, còn có chút hơi nóng, mùi thơm thức ăn vô hình bay vào mũi.

Đứng mấy giây, Trì Hoan vẫn là đi tới cầm đũa.

Dù sao vẫn đang đói.

… …

Thứ 2 Trì Hoan vui mừng muốn đi tham gia tiệc rượu mà Diêu tỷ nói, buổi tối mới bắt đầu cử hành.

Buổi sáng cô rửa mặt xong liền nhận được điện thoại của Mặc Thời Khiêm.

” Anh đêm nay muốn tham gia tiệc sinh nhật của một người bạn,có thể sẽ không qua chỗ em rồi.”

Trì Hoan cắn môi, không đến liền không đến.

“Biết.”

” Ừ, ngày mai anh đi tìm em, em có chuyện thì gọi điện thoại cho anh. ”

“Biết.”

Lại tĩnh trong chốc lát, ở đầu bên kia nói:” Vậy gặp lại sau.”

Trì Hoan cảm thấy bây giờ mình nghe thấy thanh âm của hắn đều cảm thấy tức giận, chờ hắn nói hai chữ này xong, trực tiếp bóp gãy điện thoại, cũng không nói cho hắn biết tối nay mình cũng muốn đi tham gia tiệc rượu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Chương 73: Chẳng lẽ cô không sợ Thời Khiêm bị người ta đoạt đi sao?

Beta: Stuki^^

Buổi tối.

Bởi vì Mặc Thời Khiêm nói không rảnh, cho nên Trì Hoan sau khi thu thập xong, gọi điện thoại cho trợ lý mà mình cho tạm nghỉ một tháng để cho cậu ta tới làm tài xế tạm thời.

Ferrari màu trăng dừng lại, lái xe trẻ tuổi theo kính chiếu hậu nhìn qua chỗ ngồi phía sau: " Chị Trì Hoan."

"Ừ ?"

"Khục… Em hỏi chị một cái vấn đề, chị không nên tức giận."

"Nếu như cảm thấy chị sẽ tức giận, cách làm sáng suốt là không nên hỏi."

"Ta xem Bát Quái hôm nay… Có phóng viên chụp được cảnh chị cùng cái tên cặn bã kia. .. Chị với anh ta…"

Lời còn chưa nói hết, liền bị Trì Hoan đang ngồi phía sau nhắm mắt dưỡng thần lười biếng cắt đứt: " Không có."

"… Nha."

" Chúc mừng chị đã nghĩ thông suốt, đàn ông tốt còn nhiều, chị không cần phải treo cổ trên cái cây không biết phải trái đó."

Trì Hoan không có mở mắt, trên môi mở ra độ cong nhàn nhạt.

" Chị Trì Hoan, chị đã mang quà mừng rồi sao?"

Trì Hoan cau mày:" Quà mừng gì?"

"À? Chị không biết đêm nay là tiệc sinh nhật của Bạch gia Đại tiểu thư sao?"

" Dạ tiệc sinh nhật? Diêu tỷ nói với chị là tiệc rượu a."

Ô Vương gãi đầu một cái: " Em mới vừa thấy thiệp mời trên đó viết chính là sinh nhật Bạch đại tiểu thư hai mươi bốn tuổi, mời các nhân vật nổi tiếng của giới thương lưu tham gia."

"Thiệp mời?"

Diêu tỷ đem thiệp mời cho cô xem, cô thật không có xem kỹ, liền trực tiếp đưa cho Ô Vương để cho cậu ta lái xe chở mình đi qua.

Trì Hoan đem thiệp mời lật lên, cẩn thận nhìn một chút, phát hiện phía trên quả nhiên viết sinh nhật Bạch Tụng tiểu thư.

Xã hội thượng lưu là có tập quán này, mượn tên nhân vật nổi tiếng tổ chức sinh nhật, có lúc người tham gia ngay cả là sinh nhật ai đều không rõ ràng.

"Có thể cho bao tiền lì xì đi, ngược lại chị không nhận biết cô ấy, tặng quà cũng không biết đưa cái gì."

Ô Vương sờ mũi một cái: " Cũng có thể."

"Vậy cứ như thế."

Trì Hoan hôm nay mặc khiêm tốn, bên ngoài che phủ một áo khoác ngoài vàng nhạt, bên trong là quần dài màu xám nhạt đơn giản, tóc dài thắt phân tán, đáng yêu ít đi, lại nhiều lên vẻ lười biếng.

Dinh thự Bạch gia.

Trì Hoan nhìn bên ngoài cửa sổ thấy đèn đuốc sáng choang, cặp mắt xinh đẹp híp một cái, Bạch gia này mình giống như chưa nghe qua, nhưng so với tưởng tượng của cô còn khí phái hơn.

Nhất là thỉnh thoảng nhìn thấy mấy người đến chơi, không có chỗ nào mà không phải là đại nhân vật.

Cô khoác áo khoác ngoài xuống xe, nghiêng đầu hướng chỗ tài xế ngồi nói: " Qua khoảng một tiếng rưỡi em tới đón chị."

" Được, chị Trì Hoan. "

Trì Hoan đi lên giày cao gót, đang muốn đi vào trong, một thanh âm lạnh lùng đột nhiên ở sau lưng cô vang tới:" Trì tiểu thư, như là đã ngay trước mặt mọi người từ hôn, cần gì phải mượn cớ dây dưa."

Cô quay đầu lại, đứng ở sau lưng cô là người phụ nữ của Cao Lâm Hạ đang nhìn mình.

Oh, cái này là…bạn của Mạc Tây Cố cùng Tô Nhã Băng, kêu là Thẩm Tiểu?

Cô tựa như cười như co như không: " Thẩm tiểu thư là thay mình đề phòng tôi, hay là thay Tô tiểu thư đề phòng tôi? "

Thẩm Tiểu hơi biến sắc mặt, vẫn là lạnh lùng: " Tây Cố bây giờ cùng Nhã Băng thật tốt, Trì Hoan, muốn từ hôn là cô, cô đừng tưởng rằng Tây Cố đối với cô mang lòng áy náy, cô liền lại muốn quay lại."

Trì Hoan híp mắt một cái, môi đỏ mọng cười nói: " Tôi nói Thẩm tiểu thư, đám người các ngươi có phải hay không ngưu tầm ngưu mã tầm mã cho nên da mặt đều dầy như vậy?"

Thẩm Tiểu giống như là nghe được chuyện gì buồn cười:" Chúng tôi da mặt dày?"

"Chời nhạo bên trong bên ngoài… Chính là các người, làm người thứ ba cùng đàn ông ngày mai kết hôn phát sinh quan hệ chính là các người, ngày thứ hai liền muốn kết hôn cùng mối tình đầu lên giường chính là cũng là các người, nha, bây giờ hắn là vì là hai cái này xấu hổ đến trốn người, bất bình ngang ngược chỉ trích giùm người bị hại cũng là các người, không phải là các ngươi da mặt dày, chẳng lẽ là tôi?"

Trì Hoan càng nói, sắc mặt của Thẩm Tiểu càng kém,, chờ Trì Hoan nói xong, sắc mặt của cô ta đã kém đến nỗi không thể nhìn rồi.

Cuối cùng, cô ta cắn răng hỏi: " Đã như vậy, vậy tại sao cô còn muốn cùng Tây Cố gặp mặt."

Trì Hoan bật cười.

Một bóng mờ đột nhiên đè xuống, Trì Hoan nâng mắt, nhìn người chậm rãi đi tới trước mắt, kéo ra nụ cười, lộ ra giọng mỉa mai cùng nụ cười lạnh: " Cô đã cùng với các cô ấy quan hệ tốt, vậy đi hỏi bọn họ, cần gì phải chạy đến tới trước mặt tôi?"

Mạc Tây Cố nhìn chằm chằm nụ cười như có như không của Trì Hoan cau mày thấp giọng lên tiếng: " Trì Hoan."

Bên ngoài biệt thự đều là ánh sáng màu quýt, chăm chú nhìn lâu, liền cảm giác hoảng hốt.

Trì Hoan nhìn anh ta, ánh mắt không tránh không né, hướng anh ta cười một tiếng: " Thế nào, tôi nói sai?"

Yết hầu ở cổ họng lăn lăn, nhàn nhạt nói: " Không có, anh chỉ là không nghĩ tới, em hận anh như vậy."

Hận?

Trì Hoan khẽ mỉm cười, nhẹ bẫng: " Hận? Nào có dễ dàng như vậy."

Lời nói của cô rơi xuống, một cái tay đột nhiên rơi vào trên đầu, Trì Hoan sững sờ, phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy một đôi mắt đào hoa, còn mang theo nụ cười, ngẫu nhiên chính là thói quen hờ hững, giọng nói ở đỉnh đầu của cô vang lên:" Làm sao còn không đi vào, bên ngoài lạnh như vậy."

Hai chữ "tuấn mĩ", Thịnh Đường đủ để ép Mạc Tây Cố một nước, huống chi trên người của anh luôn là mang theo 3 phần tà khí cùng thờ ơ không bắt được,lúc này anh ta mặc một bộ âu phục chế tạo thủ công có màu trắng nhàn nhã, chất hoàn mỹ, mặc ở trên người anh tôn lên dáng thon dài lịch lãm.

Ngay cả Thẩm Tiểu thấy anh, cũng ngẩn người.

"Há, liền đi vào !" Trì Hoan đối với loại thân mật này không quá thích ứng, Mặc Thời Khiêm cũng thường xuyên mò đầu của cô, nhưng cô cùng Thịnh Đường mặc dù nhận biết nhưng dù sao cũng không quá thân thiết, bất quá cô không có biểu hiện ra: " Đi thôi."

Anh ta ừ một tiếng, tầm mắt thờ ở từ trên người Mạc Tây Cố cùng Thẩm Tiểu xẹt qua, môi mỏng chứa đựng cười, như có như không:" Đi."

Một trắng một vàng nhạt, đi ở phía trước , ngược lại có chút hài hòa không nói rõ được.

Thẩm Tiểu quay đầu lại hỏi:" Tây Cố, người đàn ông kia là ai à?"

Mạc Tây Cố nhìn cô ta, chẳng qua là thản nhiên nói:" Tiểu Tiêu, tôi bất kể cô là vì tôi hay là vì Nhã Băng, đều không muốn cô chạy nữa đến trước mặt Trì Hoan, đối với cô ấy nói này nói kia."

Thẩm Tiểu sững sờ, ngay sau đó lộ ra vẻ mặt bi thương: " Tây Cố, anh đang trách tôi à… Tôi chỉ là nhìn tới Bát Quái hôm nay đăng hình của các người… Nhã Băng cũng nhìn thấy, cô ấy rất khó chịu."

"Là tôi hẹn cô ấy, Trì Hoan gặp tôi chỉ là vì đem chiếc nhẫn trả lại cho tôi. "

… …

Trì Hoan theo Thịnh Đường đồng thời đi qua vườn hoa trước biệt thự, cô có chút chần chờ mà hỏi: " Anh đã đến nơi này… Có phải là đại biểu hôm nay hắn cũng tới phải không?"

"Ừ ? " Thịnh Đường cười nhạt: " Chẳng lẽ cô không phải sợ Thời Khiêm bị người ta đoạt đi… Mới cố ý chạy tới?"

Trì Hoan "…"

Cô sớm nên nghĩ đến, một thành phố cùng một ngày sinh nhật cũng không có nhiều người.

Cô bĩu môi một cái: " Tôi chỉ là nghe nói hôm nay có một đại đạo diễn cũng tới, cho nên mới tới tham gia."

Ngữ điệu của anh ý không biết:" Vậy cũng được coi là đúng dịp."

Trì Hoan thản nhiên :" Không khéo, hoa đào rất nhiều cũng dễ dàng bị gặp, coi như hôm nay tôi bắt gặp, chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Chương 74: Tình địch đối đầu với tình địch.

Beta: Stuki^^

Thịnh Đường cúi đầu cười nhạo cô một cái: " Bình giấm của cô thật là lớn."

Trì Hoan nheo mắt lại, khuôn mặt đẹp cười rất nhạt nhẽo: " Tôi chỉ là không muốn làm vụ mua bán lỗ vốn."

Ước chừng qua mười giây đồng hồ, trong cổ họng Thịnh Đường tràn ra tiếng cười: " Mua bán?"

Trong vườn hoa có một đường đá cuội, vườn của biệt thự làm rất đẹp, cho dù là buổi tối cũng xinh đẹp tuyệt vời.

" Ngay cả chính tôi đều cho hắn rồi, muốn hắn trung thành đối với quan hệ này thì có vấn đề gì?"

Thịnh Đường sờ lên cằm cười khanh khách: " Coi như cô thật nghĩ như vậy, nhất định phải nói trần truồng ra như vậy sao?"

Trì Hoan mím môi: " Vậy anh đừng nói cho hắn, ngược lại tôi biết hắn cũng nghĩ như vậy."

Thịnh Đường có chút nghiền ngẫm nói: " Hai người các cô ngược lại thật có ý tứ."

Trì Hoan đối với giọng nói đùa giỡn của anh có chút không vui: " Có ý tứ?"

Giọng nói của Thịnh Đường lành lạnh: " Đều nói không tin cũng không cần tình yêu, nhưng lại đối với việc trung thành có sự cố chấp khó hiểu."

… …

Trì Hoan phát hiện hôm nay Thịnh Đương rất kỳ quái.

Anh ta ở cửa thấy cô liền đi theo vào.Trì Hoan cho là anh ấy thay anh em chiếu cố cô. Dù sao Mạc Tây Cố cũng là bạn trai trước của cô.

Nhưng anh ta một mực đi theo cô.

Thời điểm đi ghi tiền mừng, anh ta cùng với cô cùng đi ghi một lúc.

"Mặc Thời Khiêm bảo hôm nay người được mừng sinh nhật là bạn của hắn, lấy quan hệ của hai người, bạn của hắn chắc cũng là bạn của anh mới đúng,

sao anh không tặng quà?"

Thịnh Đường nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, thản nhiên nói: " Không thể tặng lễ vật, cô ta vốn là mê luyến tôi, tôi không tưởng tượng ra đưa dạng lễ vật gì, có thể làm cô ta dừng việc mê luyến tôi. "

Trì Hoan "…"

"Mê luyến… Là có nhiều loại."

Thịnh Đường liếc cô một cái: " Thời điểm cô ấy hai mươi mốt nặng 180 cân (90 kg), là một người mập mạp, bây giờ thật giống như chỉ có 90 cân (45 kg). "

Trì Hoan há to mồm: "… Cái chuyện này tôi đã nghe nói qua."

Thật ra Trì Hoan đã nghe nói qua chuyện này.

Một thiên kim tiểu thư gia thế hùng hậu, bởi vì thích một người nên hướng anh ta tỏ tình.Chỉ bởi vì đối phương vô tình nói một câu:" Tôi không thích dáng dấp quá béo của con gái."

Sau đó cô gái đó liền chạy như điên đi giảm cân một cách điên cuồng nhất. Thậm chí có thời điểm, cô ấy bị đưa vào bệnh viện Y , chẩn đoán có nguy cơ mắc bệnh ung thư.

" Anh… Liền thật… Một điểm cũng không rung động?"

Lúc trước cô không tưởng tượng ra rốt cuộc là cái tuýp đàn ông như thế nào mà có thể có mị lực lớn như vậy, bây giờ Thịnh Đường đứng ở trước gót chân của cô, cô không khỏi cảm thấy…

Anh ta thật vẫn có mị lực như vậy.

Thịnh Đường nhìn cô một cái, thuận tay có người phục vụ đi ngang qua liền bưng một ly rượu, ánh mắt như là đang ngó chừng chất lỏng màu đỏ lóng lánh trong ly, nhưng tầm mắt lại sâu thẳm, giọng nói cực kỳ hấn dẫn lười biếng nói: " Nếu như rung động có thể yêu một người, tôi đây hẳn là yêu chính tôi."

Trì Hoan nhìn anh ta, cố gắng muốn từ trên mặt của anh ta có thể nhận ra tâm tình gì để phân tích mà nói với anh, nhưng ngoại trừ một tầng đạm bạc lạnh lùng chế giễu, cô cái gì đều không nắm bắt được.

Tương tự cô cũng không hiểu lắm, câu này chỉ ở bề ngoài.

… …

Dĩ nhiên, Trì Hoan không thấy Mặc Thời Khiêm, cô cũng chưa từng nghĩ tới việc đi tìm hắn.

Ở trong dạ tiệc vòng vo một vòng, như ý nguyện tìm được Chương đạo diễn để thảo luận kịch bản, lại thật vất vả tìm chỗ khá yên tĩnh, ngồi ở trên ghế sa lon vừa ăn đồ ăn vừa trò chuyện.

Chính là thời điểm trò chuyện với nhau thật vui, sau lưng đột nhiên lại nghe thấy âm thanh tranh chấp thật thấp.

"Bạch tiểu thư, lần trước là cô phái người bắt cóc Du Nhiên, đúng hay không?"

Một cái thanh âm rất ôn nhu lại nghiêm túc, rõ ràng vừa sợ hãi lại cố gắng kiên định.

Bạch tiểu thư…

Bạch Tụng?

Bạch gia?

Mới vừa rồi Thịnh Đường đã giải thích qua cho cô, Bạch gia là từ 30 năm liền bắt đầu thống trị toàn bộ Lan thành, là thế lực hắc đạo cực lớn.

Nói trắng ra chính là thế lực xã hội đen, hơn nữa còn rất hiển hách.

Chỉ bất quá mấy năm gần đây Bạch lão lâu năm nên suy yếu, không còn anh minh, cũng bởi vì vậy nên thế lực hắc đạo của Bạch gia không còn một tay che trời như năm ấy, cho nên Bạch gia sa sút không ít.

Nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, bây giờ Bạch gia ở Lan thành vẫn có cảm giác tồn tại cùng quyền phát biểu không nhỏ.

Âm thanh tự tiếu phi tiếu của người phụ nữ vang lên, cho dù không thấy được mặt, cũng có thể tưởng tượng trên mặt cô gái ấy có bao nhiêu khinh thường :" Bắt cóc? Cô là ai, từ đâu chạy tới ba hoa, đến chất vấn đơn phương tôi bắt cóc người?"

Cái thanh âm này cô mơ hồ nhận ra được.

Chính là người phụ nữ lần trước ở phòng bao của 1999.

Một người khác là Quý Vũ.

Quý Vũ nhìn chằm chằm dung mạo của cô gái xinh đẹp hơn mình trước mặt: " Cô thích Thời Khiêm đúng không?"

Bạch Vân nhìn chằm chằm Quý Vũ , khẽ cười một tiếng.

Trong lúc cười tự nhiên đều là khinh miệt.

" Cô nghĩ sai rồi Bạch tiểu thư, người Du Nhiên thích không phải là Thời Khiêm, lần trước ở 1999 tỏ tình cũng không phải cô ấy,mà là tôi, người thích hắn cũng là tôi, tình địch của cô cũng là tôi —— "

Mặt Bạch Vân lạnh xuống, nhưng vẫn cười: " Cho nên… " ngữ khí nói chuyện của cô ta trở nên chậm rã:" Cô là đang hướng tôi tuyên chiến?"

"Không phải… " Trì Hoan rất nhanh nghe được Quý Vũ phủ nhận, cô ấy hít vào một hơi thật dài, sau đó nói :" Tôi muốn cô nói lời xin lỗi với Du Nhiên."

"A."

Một tiếng cười lạnh châm biếm, Bạch Vân cực kỳ khinh bỉ, tầm mắt từ trên người cô ta xẹt qua, ngẫu nhiên liếc một cái,hướng mặt lên tận trời quay đi.

Quý Vũ không chút nghĩ ngợi liền đuổi theo.

Dĩ nhiên, cô ấy tự nhiên cũng không nhìn thấy người phụ nữ đi ở phía trước là dạng vẻ mặt gì.

Mi tâm Trì Hoan liền nhíu lại.

Mặc dù cô không biết vị Bạch tiểu thư này không phải là Bạch gia đại tiểu thư Bạch Tụng, nhưng nếu họ Bạch, lại nói rõ nơi này là địa bàn của cô ấy, hơn phân nửa là người của Bạch gia.

Chút bản lĩnh của Quý Vũ không cách nào cùng người ta chơi đùa.

Nhưng cô vẫn chỉ là ngồi im, cũng không có đứng dậy.

Mặc dù từng có ý nghĩ như vậy, nhưng là ——

Cũng chỉ là một cái thoáng qua.

Cho tới khi người được mừng sinh nhật lên đài lên tiếng ngắn ngủi, Trì Hoan cùng đại đạo diễn mới chấm dứt đối thoại.

"Cảm ơn mọi người vào cố ý tới tham gia tiệc sinh nhật của tôi.."

Trước mặt đều là một đoạn lời cảm ơn khách sáo, Trì Hoan nhìn xa xa cũng thấy rõ tướng mạo của cô gái trên đài… Không phải là người lần trước trong phòng bao 1999.

Lần trước thấy vị Bạch tiểu thư kia là thành thục xinh đẹp.

Vị Bạch Tụng tiểu thư này mặc dù 24 tuổi, vẫn là lộ ra khí chất ngây thơ, nhìn vóc người không cao hơn một mét sáu, gương mặt thiên về tròn, cũng coi là tiểu mỹ nhân mặt tròn trịa.

Trì Hoan đang phân tâm nghĩ muốn nói rõ sự tình với Quý Vũ, đột nhiên dưới đài có người ồn ào lên, Trì Hoan mới phục hồi tinh thần lại, liền nghe thấy cô ấy đang tỏ tình ——

Hai mắt Bạch Tụng rưng rưng, cánh môi run rẩy :" Em thích anh, lần đầu tiên nhìn thấy anh, em liền yêu anh, ba năm trước đây anh nói em quá béo, bây giờ em gầy xuống… Anh có thể cho em một cơ hội hay không, em thật sự rất yêu anh… Thịnh Đường."

Thuận ánh mắt của cô ấy là có thể thấy người đang đứng ở trong đám người, một tay cắm ở trong túi quần, một thân y phục màu trắng , anh ta lúc này nhìn qua rất lạnh nhạt, thậm chí còn có mấy phần ôn hòa.

Nhưng Trì Hoan vẫn cảm thấy anh ta vẫn sẽ cự tuyệt, bởi vì anh phong lưu nhưng so với Mặc Thời Khiêm thì anh ta càng lạnh lùng hơn.

Hoặc có lẽ là, là máu lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Chương 75: Cô ở cùng một chỗ với Thịnh Đường sao?

Beta: Stuki^^

Cùng với Trì Hoan, có rất nhiều người nhìn về phía người đàn ông đó.

Nguyên bản Thinh Đường vốn có khí chất thu hút sự chú ý của người khác, rất khó dùng một từ chính xác để hình dung, nhưng không nghi ngờ chút nào, vô luận là loại nào, đều không thể bỏ qua.

Bàn tay từ đầu đến cuối đặt trong quần tây đều không có rút ra, đôi chân thon dài đi thong thả không nhanh không chậm cứ như vậy đi tới.

Ước chừng còn một thước, anh ta dừng chân lại, nhấc lên mí mắt chống lại cô gái đang ở trên bậc thang mà còn cao hơn mấy phần, môi nở nụ cười nhỏ bé: " Bạch Tụng, tôi không thích cô, bất kể là mập hay là gầy."

Mắt cô ấy giống như thoáng cái liền ảm đạm xuống, nhưng lại không cam lòng, môi bị cắn đến trắng bệch: " Anh không phải nói, anh không thích phụ nữ quá béo sao?"

"Vậy chúc mừng cô, dùng thời gian ba năm chứng minh, tôi không thích cô, không phải là bởi vì cô mập! " Lời nói hơi dừng lại một chút, ánh mắt anh hơi híp, không đếm xỉa tới cười: " Huống chi, tôi không thích người quá béo nhưng phụ nữ không mập thì đầy đường, chẳng lẽ tôi đều phải thích?"

Thanh âm Thịnh Đường không cao lắm, ít nhất sẽ không để cho người cảm thấy cao, nhưng là không thấp, bởi vì cơ bản mọi người đều nghe rõ những lời anh nói.

Bạch Tụng nhìn anh, nước mắt liền rớt xuống: " Tôi bởi vì một câu nói của anh… Nỗ lực suốt ba năm, tôi… " ngay từ đầu cô ấy còn nói rõ ràng, càng nói càng bị nức nở bao phủ:" Tôi vì giảm cân… Biến thành người có bộ dáng anh thích… Thiếu chút nữa chết, anh đều không thấy được sao?"

Trì Hoan lẳng lặng nhìn cô gái đang rơi lệ kia, những giọt nước mắt giống như là nước mưa rơi trên mặt hồ, nhấc lên tầng tầng rung động.

Cô nghe được xung quanh không ít người đang nhỏ giọng bàn luận.

Đàn ông hoặc hâm mộ hoặc khẽ nguyền rủa.

Lấy thân thế Bạch Tụng, coi như là có mập một trăm tám mươi cân, ủy khuất xuống cũng muốn ăn.

Huống chi bộ dáng hôm nay của cô ấy, mặc dù không có nhiều gợi cảm phong tình vạn chủng đứng đầu mỹ nhân, nhưng là mũm mĩm khả ái, da thịt cũng tốt, tổng hợp chấm điểm đủ tám mươi Thinh Đường không muốn, còn có nhiều đàn ông khác nguyện ý xếp hàng muốn.

Các cô gái lại có nhiều chút bất bình, cũng có không nói gì.

Bất bình là, ba năm cố gắng ba năm thống khổ, đổi lấy nghịch tập, nhưng người đàn ông này vẫn lạnh lùng, trước mặt mọi người cũng không cho cô gái chút mặt mũi nào.

Khinh thường là càng phụ trách, có ghen tị, cũng đầy chế giễu.

Duy chỉ có người trong cuộc thờ ơ không động lòng, thật giống như anh mới là người ngoài cuộc kia: " Thời gian ba năm, lại đi Quỷ Môn quan một vòng, chẳng lẽ còn không đủ cho cô thấy rõ ràng… Tôi không thích cô sao?"

Bạch Tụng ngẩn ngơ, vẫn là biết ý tứ của anh.

Nếu như anh có một chút thích mình, thậm chí phàm là có một chút không đành lòng, thấy mình ba năm này thống khổ giảm cân, anh đã sớm mở miệng ngăn cản mình.

Nhưng anh không có, một câu cũng không có, cho tới bây giờ cũng không có.

Thật sự cô vốn không nên đến hôm nay mới biết đáp án này.

… …

Trận này bị vô tình cự tuyệt tỏ tình đối với toàn bộ dạ tiệc mà nói chỉ là một nhạc đệm, nhiều nhất về phía sau ở trà dư tửu hậu sẽ nhắc lại, toàn bộ dạ tiệc tiếng dương cầm vui mừng bao phủ xuống, tiếp tục tiến hành.

Trì Hoan xoay người, chuẩn bị tìm một chỗ ngồi xuống lại gửi tin nhắn kêu Ô Vương trước thời hạn tới đón mình, nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành, có thể trước thời hạn thối lui rồi.

Nhưng cô mới vừa xoay người, liền bất ngờ không kịp đề phòng chống lại một đôi mắt.

Trái tim Trì Hoan giật mình.

Là sâu tĩnh đen nhánh, thật giống như đã nhìn cô rất lâu, nhưng lại nhàn nhạt lẳng lặng.

Chân dài Mặc Thời Khiêm bước ra, hướng về phía cô đi tới.

Trì Hoan đứng tại chỗ, không nhúc nhích, cũng không có dời đi tầm mắt, nói không rõ là dạng tâm tình gì, khả năng cũng không có tâm tình đặc biệt gì, cũng chỉ là thấy hắn, sau đó nhìn hắn hướng chính mình đi tới.

Ước chừng còn có chừng ba thước, một bóng người lỗ mãng đột nhiên vội vội vàng vàng vọt tới, bắt lại cánh tay của hắn, thở gấp nói: " Mặc Thời Khiêm…"

Hắn dừng bước, cúi đầu, gương mặt đẹp trai rất đạm mạc: " Bỏ tay ra."

Là một phụ nữ trẻ tuổi, bị hắn nói như thế, thấy người trên mặt không chút nào gần gũi mà lại lạnh lùng, giống như là bị sợ, ngượng ngùng thu tay về, nhưng vẫn là mặt đầy nóng nảy, nhanh khóc hơn bình thường: " Mặc Thời Khiêm… Anh nhanh cứu Quý Vũ đi, cô ấy nói phải đi tìm cô gái lần trước cố gắng bắt cóc Du Nhiên, nhưng bây giờ tôi không tìm được cô ấy, cũng không gọi được điện thoại."

Mặc Thời Khiêm lãnh đạm, lông mày hơi nhíu lại: " Cô ta đi tìm Bạch Vân rồi hả?"

Ước chừng là bạn bè thân thiết, cũng sắp khóc đến nơi: " Tôi không biết người phụ nữ kia có phải kêu là Bạch Vân hay không, nhưng là tôi hỏi thăm những người xung quanh liền biết hai người cùng rời đi, đến bây giờ cũng sắp 40 phút… Tôi vẫn không gọi điện thoại được cho Tiểu Vũ, cô ấy rất ít khi không nghe điện thoại."

Mặc Thời Khiêm liếc nhìn cô gái kia một cái, yên lặng mấy giây, hắn thản nhiên nói " biết " nói xong, hắn ngước mắt nhìn Trì Hoan một cái, thân hình cao ngất liền đổi phương hướng: " Đi theo tôi. "

Ba chữ kia, là ném cho bạn của Quý Vũ.

Trì Hoan từ từ mỉm cười nhưng nét cười trên khuôn mặt đẹp ấy cũng không có gợn sóng rõ ràng.

Ít nhất, người bên cạnh đều không nhìn ra bất kỳ đầu mối nào.

Tiện tay bưng ly rượu, cô liền tìm một chỗ ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra gửi cho Ô Vương cái tin nhắn ngắn, sau đó cúi đầu từ từ nếm đến vị thuần hương của rượu.

Không tới mấy phút, trước mắt đột nhiên đè xuống một bóng tối.

Trì Hoan theo bản năng ngẩng đầu lên, tầm mắt hơi ngẩn ra, ngay sau đó cong môi cười nhạt :" Bạch tiểu thư, có chuyện?"

Bạch Tụng hồng hồng vành mắt vẫn chưa hoàn toàn hết nhưng nói chuyện rất khách khí :"Có thể ngồi xuống sao?"

"Dĩ nhiên."

Vì vậy cô ấy ngồi xuống, nhìn chằm chằm mặt của Trì Hoan, tỉ mỉ nhìn rất lâu, cuối cùng nói :" Trì tiểu thư, người thật so với trong màn ảnh xinh đẹp hơn, mặt thật là nhỏ."

Trì Hoan "…"

Cô mỉm cười :" Cám ơn."

Trì Hoan nổi danh trong giới này là mặt nhỏ như bàn tay, ngũ quan tinh xảo.

Bạch Tụng nhìn ánh mắt của cô, hít mũi một cái, rất trực tiếp mà hỏi: " Cô ở một chỗ cùng với Thịnh Đường sao?"

Trì Hoan hơi hơi nhướn mày, tay chống đỡ cái đầu, cũng rất trực tiếp trả lời: " Không có."

Bạch Tụng hồ nghi nhìn cô:" Có thật không?"

"Cô vì sao lại cho là anh ta ở chung với tôi? Cũng bởi vì hôm nay anh ta cùng với tôi nói mấy câu?"

Cô biết, Thịnh Đường … Mặc dù anh là bạn thân tốt nhất của Mặc Thời Khiêm, nhưng trước mắt mà nói bọn họ ngay cả quen thuộc cũng không có tính, từ trước nay cộng lại mà nói đều không nói nhiều như đêm nay.

Bạch Tụng lại nghiêm túc gật đầu một cái, nói: " Từ khi tôi biết anh ấy cho tới bây giờ cũng không thấy anh ấy kiên nhẫn cùng người phụ nữ nào nói chuyện. "

Trì Hoan "…"

Cô rhật ra thì rất muốn nói một câu… Thật không phải là gay sao?

Nhưng nghĩ lại, coi như là gay, cũng chính là thích nam nhân, không có nghĩa là nhất định ghét phụ nữ?

Nhưng cô như cũ chẳng qua là lắc đầu một cái: " Không có, tôi cùng anh ta không tính là quá quen, liền hôm nay nói nhiều một chút."

"Phải không…"

Bạch Tụng nhìn cô, dường như còn muốn nói điều gì, đột nhiên bị đánh gãy: " Đại tiểu thư…"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chờ Thời Khiêm cùng cô trở về?

Beta: Stuki^^

Đứng ở trước mặt chính là người giúp việc của Bạch gia.

Bạch Tụng ngẩng đầu: " Chuyện gì?"

-"Cái đó… Mặc tiên sinh cùng Nhị tiểu thư cãi vã, Mặc tiên sinh phân phó tôi gọi ngài đi qua đó."

-"Cãi vã? Bạch Vân đã làm gì chọc Ngũ ca tức giận?"

-"… Hình như là không tìm thấy một cô gái, Mặc tiên sinh để bảo Nhị tiểu thư giao người, Nhị tiểu thư không chịu."

-"Tôi biết rồi!"

Bạch Tụng đứng lên, cúi đầu liếc nhìn Trì Hoan, ánh mắt phức tạp: " Trì tiểu thư! Lần sau có thời gian lại tìm cô trò chuyện."

Trì Hoan rũ xuống mắt, ngón tay nắm chặt ly thủy tinh, cười nhạt: " Được!"

Một ly rượu bỗng chốc đã thấy đáy, cô chống giữ cằm vuốt vuốt cổ ly, thỉnh thoảng còn có người đàn ông tiến lên bắt chuyện, cho đến khi Thịnh Đường ngồi xuống bên cạnh cô, mới xem như được yên tĩnh lại rồi.

-" Chờ Thời Khiêm cùng cô trở về?"

Cô thản nhiên nói: "Anh ấy không có bảo tôi chờ, cũng không nói theo tôi cùng trở về, tôi đã gọi trợ lý của tôi tới đón rồi!"

Thịnh Đường không có tiếp tục nói cái gì nữa, Trì Hoan yên lặng thưởng thức rượu vang.

Cho đến trong đại sảnh lại đột nhiên lại ồn ào một trận, mọi người tự động tách ra một con đường. Tiếng nghị luận lại lần nữa vang lên, Trì Hoan mới ngẩng đầu nhìn qua.

Đầu ngón tay căng thẳng, tầm mắt nhìn thẳng ở đó.

Người đàn ông tuấn mỹ mà càng lạnh lùng, trong tay ôm lấy một cô gái ướt nhẹp, tóc dài nhỏ nước, giống như còn bị lạnh, trên người đang đắp cái áo khoác của người đàn ông.

Trì Hoan dĩ nhiên nhận biết, đó là áo của Mặc Thời Khiêm.

Mặc Thời Khiêm chẳng qua là đi ngang qua đại sảnh, hắn bình tĩnh, trực tiếp ôm lấy cô gái trong ngực bước xuống lên thang, hướng lầu hai đi tới, Bạch Tụng chạy chậm ở phía sau hắn.

Trì Hoan nhìn hình ảnh của bọn họ biến mất ở trong tầm mắt, trên mặt không có biểu tình gì, duy chỉ có ngón tay run run.

Một lát sau, cô lại giơ tay lên rót một ly rượu.

Tầm mắt của người đàn ông bên cạnh không chút kiêng kỵ roi vào trên mặt của cô:" Ghen?"

Trì Hoan sắc mặt rất nhạt, không có trả lời câu hỏi của anh ta.

Anh ta cười thật thấp: " Trì Hoan! Cô dường như không hiểu, đối với anh ấy mà nói, khế ước quan hệ trung thành có tầm quan trong như thế nào."

-"Phải không?! Vậy hắn là cái gì?"

-"Cô gái kia, phát sinh quan hệ với anh ấy trước cô, cũng không có bất kỳ khác biệt gì. Anh ấy ban đầu bảo vệ cô là bởi vì chức trách, hôm nay cứu cô gái kia… Đối với anh ấy mà nói cũng không có điều gì là không thể."

Trì Hoan nhìn chằm chằm chất lỏng trong ly rượu, bưng lên uống một hớp, sau đó buông xuống, nói: " Anh tựa hồ là sợ tôi mất hứng, cho nên đặc biệt thay anh ấy giải thích."

Anh ta tựa như cười mà không phải cười: " Vậy cô có vui vẻ sao?"

[Cô gái kia, phát sinh quan hệ với anh ấy trước cô , cũng không có bất kỳ khác biệt gì.]

Không có bất kỳ khác biệt gì?

Không có bất kỳ khác biệt gì thì thế nào, khi đó Mặc Thời Khiêm đối với cô mà nói, cũng bất quá là chức trách hộ vệ, cô cho tới bây giờ cũng không có xem hắn là một nam nhân.

Bây giờ…

Cô mặt không cảm giác, nhắm mắt, môi đỏ mọng cong ra mấy phần lạnh lùng chế giễu, hắn cũng chỉ là người đàn ông bẩm sinh thương tiếc đi, huống chi Quý Vũ là bởi vì hắn mới bị như vậy.

Qua ước chừng mười phút, Mặc Thời Khiêm xuống đầu tiên, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn giống như là che lấp một tầng nhàn nhạt sương mù, lạnh thấu xương.

Chuyện này kinh động Bạch lão.

Bạch lão đang cùng một ông lão nói chuyện phiếm, cũng không để ý chuyện gì, trong tay chống quải trượng hướng trên đất nặng nề gõ xuống, lạnh giọng: "Bạch Vân, con bây giờ lập tức đi lên cho ta!"

Bạch vân xưa nay kiêu căng quen rồi, cô ta chính là bị Bạch lão cưng chiều thành cái tính kia, đột nhiên bị rống một tiếng như vậy, lúc này cũng có chút không quen: " Ba, con đang cùng bạn bè nói chuyện, ba muốn làm gì chứ…"

"Ba!!!" nặng nề một tiếng, một bạt tai trực tiếp liền quăng trên mặt của cô ta, mặt của cô ta đều lệch về một bên.

-"Bạch Vân! Hôm nay là sinh nhật của chị con, con đang với gây khó dễ với ai, không xấu hổ, mất mặt sao?"

Bạch Vân nước mắt một chút liền roi xuống. Cô ta bụm mặt, gắt gao cắn môi đỏ mọng, nước mắt ào ào: " Con xấu hổ mất mặt? Ba, người từ hầm rượu dưới đất tìm ra cô gái kia chính là Bạch Tụng, nói là con liên quan đến cô ta, chính là bởi vì bọn họ nói như vậy, người không hỏi đúng sai liền đánh con?"

Bạch lão cả giận mắng: " Không phải là con? Không phải là con còn có thể là ai ?"

Bạch Vân trợn to hai mắt: " Chẳng lẽ không thể là bọn họ tự biên tự diễn hãm hại con sao? Cô gái kia thích Thời Khiêm, biết con quen anh ấy đã một thời gian dài, chạy đến trước mặt của con tới khiêu khích con, còn có Bạch Tụng… Chị ta oán hận cô em gái này cũng không phải là một ngày hay hai ngày rồi!"

Trì Hoan nhìn xa xa một màn kia, nâng trán không nhịn cười được.

Cuối cùng, cô lại nhìn người đàn ông kia một cái.

Hắn vẫn là không có biểu tình gì, gương mặt đẹp trai thâm trầm lãnh đạm, trong đôi mắt có chút ám sắc nghiền ngẫm xen lẫn mỉa mai, không nói một lời đứng ở nơi đó, như người đứng xem cuộc vui vậy.

Trên lầu vang lên thanh âm đã giận đến run rẩy: " Cô đang nói lăng nhăng gì đó?"

Quý Vũ đã đổi quần áo, tóc dài màu đen vẫn còn có chút ướt nhẹp buông ở sau vai, lộ ra sự nhu nhược. Sắc mặt cũng có chút tái nhợt, hiển nhiên nghe được lời nói vừa rồi: " Tôi cùng Bạch đại tiểu thư đồng thời hãm hại cô? Tôi hướng cô khiêu khích? Bạch nhị tiểu thư, cô lần trước thấy tôi tỏ tình với người đàn ông cô thích, cô cho người định bắt cóc tôi, kết quả trói lầm người, tôi chỉ là muốn cô xin lỗi người bạn của tôi, cô lừa tôi ra phía sau, sau đó để cho người đem tôi nhốt vào hầm rượu dưới đất. Nếu như không phải có Thời Khiêm cùng Bạch đại tiểu thư, tôi bây giờ đã bị chết cóng."

Bạch Vân lạnh lùng nhìn cô ta: " Thật sao? Là tôi đem cô nhốt? Bạch gia biệt thự lớn như vậy, Thời Khiêm cũng không tìm được cô, bạch Tụng thế nào nhanh liền tìm được?"

Bạch Tụng cũng đã xuống, âm thanh lạnh hơn: " Tôi vì sao một lát là tìm được? Bạch Vân! Từ nhỏ đến lớn, em đem chị ấy giam ở bên trong còn thiếu sao?"

Bạch Vân bộc phát dùng sức cắn môi đỏ mọng, phảng phất cũng là xấu hổ đến mức tận cùng: " A! A! Các cô đều nói như thế, tôi còn có thể nói cái gì?"

Cô ta ngược lại nhìn về phía Quý Vũ, ánh mắt ác liệt: " Vậy cô nói cho tôi biết, cô tỏ tình với Mặc Thời Khiêm, anh ấy chấp nhận sao? Không hề có! Anh ấy cự tuyệt cô, một cô gái như cô ngay cả tình địch cũng không phải, tôi tại sao phải đem cô nhốt vào dưới hầm rượu? Chính là vì cho chị ta có thể làm người tốt một lần sao?"

Bạch Tụng mặt đều đỏ lên vì tức giận: "Bạch Vân, em…"

"Tôi? Tôi thế nào? " Bạch Vân sờ mặt mình: " Hai người các cô, một người thích Thời Khiêm, một người từ nhỏ đã ghét tôi! Liên thủ hãm hại tôi, chuyện vu oan cho tôi còn khó khăn sao?"

Quý Vũ giận đến phát run: " Cô nói bậy, ngậm máu phun người?"

-"Tôi ngậm máu phun người? Nói tôi hại cô, cô hẳn là có nhân chứng cùng vật chứng?"

Bạn của Quý Vũ không nhịn được phản bác: " Có người thấy được!"

Cô ta vừa nói, vừa đem người nói nhìn thấy Quý Vũ bị Bạch Vân cùng hai cô gái kéo ra ngoài, hỏi: " Anh nhìn thấy là cô ta đem Tiểu Vũ mang đi?"

-"Cái này… Tôi chỉ nhìn thấy Bạch tiểu thư cùng với cô ấy cùng rời đi đại sảnh… Cũng không có nhìn thấy những thứ khác."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Xoay người liền phát hiện không thấy Trì Hoan.

Beta: Stuki^^

Bạch Vân có thân phận gì, Quý Vũ lại là thân phận gì, người có chút tinh mắt cũng có thể nhìn ra được. Trước mặt mọi người ai dám hủy đi mặt mũi Nhị tiểu thư của Bạch gia

. -"Anh…"

Bạch Vân liếc bạn của Quý Vũ một cái, cười lạnh giọng mỉa mai: " Thế nào? Không có từ nào để nói sao?"

"Tôi thấy!" trong bầu không khí giằng co ở nơi này đột ngột vang lên giọng nói lành lạnh xinh đẹp lại lười biếng:" Tôi đây nhìn thấy Quý tiểu thư và Bạch tiểu thư cùng rời đi, cũng tận mắt thấy thủ hạ của Bạch tiểu thư cưỡng chế đem Quý tiểu thư mang đi —— "

Không ít người nhìn đến nơi phát ra tiếng nói.

Trì Hoan không biết từ lúc nào đi tới, ngồi ở trên ghế sa lon, một tay bưng ly rượu vang, một cái tay khác chống cằm, một đôi mắt nhìn bọn họ, ngũ quan xinh xắn đang cười đến dị thường vui vẻ.

Mặt Bạch Vân liền biến sắc, lại cười lạnh :" Cô thấy có người cưỡng chế mang cô ta đi, vẫn chỉ là nhìn?"

-"Oh, chẳng lẽ việc tôi khoanh tay đứng nhìn, với cô để cho người đem cô ấy nhốt vào tầng ngầm dưới đất có mâu thuẫn gì sao? Tôi là không để ý, nhưng chính là tôi đã thấy được, không được sao?"

Trì Hoan liếc mắt, trong đôi mắt không có chút nhiệt độ, buông tay một cái: " Lại nói việc cô trói lầm tiểu thư Ninh Du Nhiên, ngày đó vừa vặn Đường thiếu đi ngang qua cứu cô ấy, có muốn tôi gọi điện thoại cho anh ta hỏi một chút về biển số xe… Lại kêu cảnh sát tra, tra đến cùng xem xem Bạch nhị tiểu thư có quan hệ hay không không?"

Bạch Vân cười nhạt một tiếng: " Trì Hoan, cô thật không hổ danh là một diễn viên, mở mắt nói bừa cũng rất bản lĩnh, cô tối hôm nay căn bản không có rời khỏi phòng khách."

Trì Hoan tối nay mặc dù tương đối là ít nổi danh, nhưng cô tuyệt không phải là không cho người ta có cảm giác tồn tại, trong dạ tiệc chú ý tới cô có rất nhiều người.

"Ồ…! " cô kéo dài ngữ điệu, cười đến nhìn rất là vô tội: " Ai có thể đứng ra để chứng minh đây?"

Bạch Vân là không dễ chọc, nhưng Trì Hoan cũng tuyệt đối là một người không thể trêu vào nha, cho dù là không có đắc tội hai bên, cũng sẽ không có người đứng ra nói. Dù đúng là có không ít người có thể chứng minh, Trì Hoan thật sự là không có rời khỏi đại sảnh.

Trong đám người, Thẩm Tiểu nhấc chân liền muốn đi lên phía trước, nhưng chân vừa vượt lên đặt xuống, cánh tay liền bị kéo lại.

Cô quay đầu lại, thấy gương mặt Mạc Tây Cố biểu tình lãnh đạm: " Tiểu Tiêu, cô quên tôi đã nói với cô cái gì sao?"

Thẩm Tiểu cắn môi: " Cô ấy chính là đổi trắng thay đen, tôi một mực chú ý tới cô ấy, cô ấy căn bản không rời khỏi đại sảnh."

Mạc Tây Cố cúi đầu liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: " Chuyện này không liên quan tới cô."

"Tây Cố!? " cô ta không nhịn được hỏi: " Anh hãy nói thật cho tôi biết! Có phải anh thích cô ấy rồi hay không?"

Nam nhân thu hồi bàn tay đang bắt lấy cánh tay cô ta, lần nữa đút vào túi quần, vẫn là nhàn nhạt: " Nếu như cô không có chuyện gì khác nữa, chúng ta có thể rời đi trước."

Thích Trì Hoan?

Anh ta cho tới bây giờ không có sinh ra ý nghĩ như vậy.

Chẳng qua là cô biến mất ở trong cuộc sống của anh ta, anh ta có chút mất mát cùng không quen. Bây giờ lại lấy góc nhìn không liên hệ người nhìn cô… Giống như là thấy được một Trì Hoan khác, rốt cuộc điểm gì không giống nhau, hắn cũng không nói ra được là cái gì.

Bên kia.

Trì Hoan dứt lời, sau mười giây , tiếng rống giận già dặn liền vang lên: " Còn không cho Quý tiểu thư cùng chị con một lời xin lỗi?"

Bạch Vân gắt gao cắn môi, cúi đầu, không nói thêm gì nữa, nước mắt như chuỗi hạt trân châu, giống như là bị ủy khuất rất lớn, lại không thể cãi lại.

Trì Hoan ngược lại nhìn về phía Bạch lão tiên sinh, gật đầu, hơi cười yếu ớt: " Bạch lão tiên sinh, ngài đừng tức giận… Tôi chỉ là đùa một chút mà thôi! Đúng như Bạch nhị tiểu thư vừa nói, tối nay tôi không hề rời khỏi đại sảnh, cũng không có tận mắt thấy Quý tiểu thư bị cưỡng chế mang đi… Đều là nói miệng không bằng chứng, một cái liền khẳng định là Nhị tiểu thư, nếu là Quý tiểu thư cùng Bạch đại tiểu thư đang nói dối, đây chẳng phải là oan uổng lớn."

Bạch lão híp mắt một cái, nhìn cô gái thon nhỏ lười biếng trên ghế sa lon, trên mặt của cô từ đầu đến cuối treo nụ cười, nhìn như vui vẻ, nhưng đáy mắt cô cơ bản không phải là nụ cười chân thật.

Nam Trì Hoan bắc Sở Tích, nếu là bình hoa thuần túy ở thời đại này đã sớm khó mà đứng vững gót chân.

Ông đã sớm nghe nói vị thiên kim Sở gia kia năm xưa được học viện mỹ thuật Hoàng gia Anh nhận, chỉ trách nhà mình hai cô con gái tiền đồ đều không lớn như vậy.

Trì Hoan nói lời này, nhìn như là để cho ông đừng oan uổng Bạch Vân, tại chỗ này ngược lại có mấy người nghe không hiểu lời cô nói.

Mặc dù đều là nói xuông không tác dụng, nhưng cô rõ ràng xé toạc bộ dạng đắc thắng của Bạch Vân. Bị cô nói như thế, cho dù không ai nói cái gì, phần lớn mọi người cũng đều sẽ có cảm giác, là Bạch Vân hãm hại sau đó bị cắn ngược lại.

Ngay cả Bạch Vân cuối cùng muốn tạo bầu không khí ủy khuất, đều bị cô bóp nát.

Từ đầu đến cuối đều yên lặng, người đàn ông trên môi kéo ra mấy phần lãnh đạm cơ hồ không có độ cong, hời hợt mở miệng: " Hôm nay là sinh nhật Bạch đại tiểu thư, nếu Quý tiểu thư không việc gì, không bằng cứ tính như vậy!"

Dứt lời, hắn ngước mắt nhìn Quý Vũ dựa người vào cầu thang trên lầu, thản nhiên nói: " Quý tiểu thư cảm thấy thế nào?"

Quý Vũ thấy Mặ Thời Khiêm nhìn mình, không tự chủ được gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: " Tôi không có vấn đề gì."

Cứ tính như vậy?

Ở nơi này là liền như vậy.

Cái chuyện lúng túng này, không ai dám ở hiện trường nói cái gì, không có nghĩa là bọn họ không suy nghĩ. Bạch Vân bị Bạch lão gọi lên lầu, Quý Vũ được mấy người bạn vây quanh an ủi, Bạch Tụng hôm nay sinh nhật, tự nhiên cũng không thiếu đám bạn thân.

Chuyện này nhìn qua cứ như vậy đi qua.

Mặc Thời Khiêm lúc ở bên trong dạ tiệc không thấy bóng người của Trì Hoan, lại phát hiện giờ cô cũng đã không thấy.

Mày kiếm tuấn tú nhếch lên, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện thoại cho cô.

Giọng nói thờ ơ ở sau lưng vang lên: " Cô ấy kêu trợ lý tới đón, đã đi rồi." Mặc Thời Khiêm xoay người nhìn vẻ mặt thoáng mất mát của Thịnh Đường, nhíu mày, nhàn nhạt nói: " Tôi ở chỗ này, cô ấy tại sao còn muốn kêu trợ lý tới đón?"

Loại tình huống này, hắn nhất định sẽ đưa cô trở về, cô hẳn biết rất rõ mới đúng.

Thịnh Đương "…"

Anh liếc một cái, xì cười:" Đâu chỉ trợ lý tới đón, tôi còn chứng kiến cô ấy chân trước đi ra ngoài, chân sau Mạc Tây Cố liền đi theo ra."

-"Sao anh không nói sớm?"

-"Cô gái của chú, còn cần tôi nhìn cho chú sao?"

Mặc Thời Khiêm lạnh liếc anh một cái, xoay người liền đi ra cửa.

Bên kia Quý Vũ lanh mắt thấy Mặc Thời Khiêm giống như là muốn rời đi, cũng không đoái hoài tới đám bằng hữu, vội vội vàng vàng liền chạy theo.

Mặc dù là đầu mùa đông, nhưng ban đêm bên ngoài vẫn còn có chút lạnh, Trì Hoan khoác áo khoác ngoài vàng nhạt, nàng lạnh đến rụt cổ, đi giày cao gót ra ngoài của biệt thự. Đợi cũng sắp tới nửa giờ vẫn không thấy xe của cô. Cô lấy điện thoại di động gọi điện thoại cho Ô Vương: " Không phải nói đã đến, người đâu?"

-"Cái đó… chị Trì Hoan?!."

-"Thế nào?"

-"Em đi tới ngã ba rồi, phía trước không có dẫn đường… Lái nhầm đến biệt thự khác, chị đợi một lát nữa, chưa tới mười lăm phút nữa sẽ đến."

Trì Hoan "…"

Cô cúp điện thoại, mặt không cảm xúc nhìn trời.

"Sốt ruột?"

Giọng nói quen thuộc đột nhiên ở sau lưng vang lên: " Muốn tôi đưa cô trở về không?"

Trì Hoan quay đầu lại, nhìn người đàn ông cao hơn cô cả một cái đầu. Người đến là Mạc Tây Cố. Cô mím môi nhàn nhạt nói: " Không cần, trợ lý của tôi lát nữa sẽ đến."

-"Còn có mười lăm phút, cô là chuẩn bị ở chỗ này bị đông lạnh sao, hay là trở vào trong đi?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tại sao để cho anh ta đưa em trở về?

Beta: Stuki^^

Từ nơi này đi trở lại đại sảnh của biệt thự mất khoảng năm phút, đi ra lần nữa, lại phải mất năm phút, nói cách khác cô cũng chỉ có thể đợi năm phút nữa, hiển nhiên trở về là không thực tế.

Nhưng đứng chờ, cũng thật là lạnh.

Trì Hoan không nhìn anh ta, chỉ là nói: " Tôi không sao."

Mạc Tây Cố nhìn cô một hồi, mới nói: " Nếu như em không muốn để cho anh đưa cô trở về, vậy em lên trên xe của anh chờ lái xe của em đến, rồi lại theo anh ta trở về."

-"Không cần."

Thái độ của cô không tính là kém, không có giống như ở trước mặt Thẩm Tiếu cay nghiệt châm chọc, cũng không có mang vẻ mặt ngoài cười nhưng trong không cười đối với Bạch Vân trong biệt thự, mà rất đơn giản, chính là xa cách.

Mạc Tây Cố sắc mặt lãnh đạm hơi tối lại.

Cổ tay của Trì Hoan đột nhiên bị bàn tay ấm áp của người đàn ông nắm chặt, sau đó là bị lôi kéo đi —— Cô rút không được, chỉ có thể lảo đảo bị kéo đi:" Mạc Tây Cố, anh định làm gì?"

Người đàn ông không lên tiếng, đem cô nhét lên xe, sau đó dùng lực mạnh đóng lại cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế, chính mình vòng qua đầu xe, lên ghế lái.

Trì Hoan còn chưa kịp xuống xe, liền bị có lực tay lần nữa lôi trở lại, sau đó, cửa xe khóa kín.

"Mạc Tây Cố —— "

"Anh đã nói!" Anh ta đạm thanh cắt đứt lời nói của cô: " Bên ngoài lạnh lẽo, ở trên xe chờ."

Trì Hoan lông mày nhăn lại, sắc mặt cũng không dễ nhìn, cơ hồ là bị anh ta chọc cười: " Tôi cũng đã nói rằng tôi không muốn?"

Mạc Tây Cố ánh mắt tối sầm lại, ngay sau đó thản nhiên nói: "Anh lúc trước đã nói với em "không muốn" không chỉ một lần, anh xem em cũng không nghe lọt tai bao nhiêu."

Trì Hoan cau mày: " Anh đây là ý gì, sau ngày hôn lễ, chúng ta chắc chỉ là làm người xa lạ ăn ý với nhau."

Mạc Tây Cố vốn là nhìn kính chắn gió trước mặt, nghe xong những lời này, anh ta mới nghiêng đầu nhìn chằm chằm mặt của cô, đột nhiên hỏi:" Có phải ngày đó cho dù anh không tuyên bố hủy bỏ hôn lễ, em cũng sẽ không theo anh kết hôn."

-" Ừ!"

Cái chữ này, cô nói rất lãnh đạm, cũng vô cùng quả quyết.

Vào giờ khắc này Mạc Tây Cố thậm chí còn phát hiện, ít nhất về mặt tình cảm, Trì Hoan nếu so với anh ta quả quyết hơn nhiều.

"Đêm hôm đó… " thanh âm anh ta khàn khàn đi xuống, cổ họng cũng giống là bị cái gì chặn lại: Em gọi điện thoại cho anh…."

-"Tôi nhìn thấy các người đi vào, nhưng đợi rất lâu rồi, cũng không có thấy các người đi ra."

Ngoài xe mơ hồ có tiếng gió, nhưng bên trong xe lại tĩnh mịch không một tiếng động.

Mạc Tây Cố đôi mắt có chút đau nhức, huyết dịch có chút dâng trào.

Anh ta biết cô đại khái là biết chuyện đêm đó rồi, hoặc là do Mặc Thời Khiêm thay cô tra được, hoặc là là bởi vì anh ta không có phong tỏa tin tức, cô theo đường dây khác biết.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, là do…"Nhìn ".

Trì Hoan xuyên thấu qua kính chắn gió nhìn thấy bóng người Mặc Thời Khiêm trong biệt thự đi ra, cô đang muốn để cho Mạc Tây Cố mở cửa xe thả cô đi xuống ——

Cho dù cô đang cùng người đàn ông kia giận dỗi, nhưng so với bị Mạc Tây Cố khóa ở trong xe vẫn tốt hơn.

Ánh nhìn còn chưa kịp thu hồi, cô liền thấy Qúy Vũ thở hồn hển đuổi theo, một mực chạy đến trước mặt người đàn ông kia, ngăn đường đi, hắn mới dừng lại.

Cách một khoảng, cô chỉ có thể nhìn thấy bọn họ, nhưng không nghe được bọn họ nói cái gì.

Quý Vũ cao khoảng 1 mét sáu mươi, đứng ở trước mặt người đàn ông phá lệ lộ ra sự tinh tế, y như chim non nép vào người.

Cô ta đang ngửa mặt lên, trong đôi mắt rụt rè e thẹn kia không hề che giấu lòng ái mộ, tư thái mười phần của tiểu nữ nhân, trên mặt càng là ngượng ngùng, cười e lệ.

Mạc Tây Cố là người nào, nhìn Trì Hoan nhìn chằm chằm hai người trước mặt kia, tầm mắt của hai người chuyên tâm không giống tầm thường, anh ta híp mắt một cái, nói thật nhỏ: " Cô biết tại sao Bạch lão ở trước mặt mọi người để cho con gái của mình khó chịu không?"

Trì Hoan ngẩn ra: " Có ý gì?"

Anh ta cười nhạt: " Ở trước mặt Bạch gia, Quý Vũ thì tính là gì, Bạch lão một đời kiêu hùng, làm sao có thể vì là một cô gái mà ngay trước mặt mọi người khiển trách chính đứa con gái mình yêu thương… Chẳng qua là, Bạch Vân lấn áp Quý Vũ chọc giận người Bạch lão kiêng kỵ . Ông ta không muốn vì việc này làm ảnh hưởng tới quan hệ 2 bên, vai diễn kia, cũng bất quá là làm cho người khác xem thôi."

Trì Hoan mím môi, trên khuôn mặt mang thần sắc rất nhạt nhẽo.

Người Bạch lão kiêng kỵ …

"Nghe nói vợ chưa cưới của Mặc Thời Khiêm bị Đường Việt Trạch mang đi?! " Mạc Tây Cố nhìn chằm chằm nét mặt của Trì Hoan, ngữ điệu tùy ý giống như là chẳng qua là lơ đãng nhắc tới, rồi lại nhìn đôi nam nữ ngoài kia: " Cô ta kia nhìn qua rất thích hắn, Mặc Thời Khiêm cùng Bạch Vân mấy năm quen biết, cũng phải che chở cô ta, là đối với cô ta có tình ý sao?"

Cô nắm túi xách, ngón tay vô ý thức xiết chặt.

Mấy giây sau:" Anh không phải là muốn đưa tôi trở về sao? Đi thôi."

Ánh mắt của Mạc Tây Cố hơi hơi xảy ra biến hóa, nhưng anh ta không nói gì, thậm chí không có nhắc nhở cô gọi lái xe tới, liền quay đầu xe chạy, sau đó rời đi khu biệt thự..

Đèn xe sáng lên, Mặc Thời Khiêm nháy mắt thấy chiếc Rumble màu đen kia.

Làm vệ sĩ thời gian dài như vậy cho Trì Hoan, xe của Mạc Tây Cố, hắn dĩ nhiên là biết.

———

Dọc theo đường đi Trì Hoan đều không lên tiếng, Mạc Tây Cố cũng duy trì yên lặng.

Cho đến xe dừng lại ở dưới lầu trọ, Trì Hoan mới nghiêng đầu hướng anh ta nói:" Cảm ơn anh đã đưa tôi về."

Mạc Tây Cố mở khóa cửa xe: " Sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Trì Hoan đẩy cửa xuống xe.

Mạc Tây Cố đưa mắt nhìn cô rời đi, đáy mắt hàn ý dần dần lan tràn.

Quay xe, cửa tự động của lầu trọ đang lúc đóng, chiếc Lamborghini màu đen cùng một cái Guts màu đen khác lao qua, Mạc Tây Cố lái xe, dư quang của khóe mắt trong lúc vô tình liếc người đàn ông đang ngồi chỗ tài xế…

Mặc Thời Khiêm.

Trì Hoan còn chưa đi vào thang máy, vừa muốn đưa ta ấn nút mở , một cái tay so với cô cướp trước một bước nhấn lên.

Ngón tay thon dài, từng khớp xương rõ ràng, trên cổ tay là cái đồng hồ cho nam giới mà cô đã tỉ mỉ chọn lựa.

Trầm thấp đến đè nén, giọng nam ở đỉnh đầu cô vang lên: " Tại sao để cho anh ta đưa em trở về?"

Cửa thang máy mở, cô mang giày cao gót lộc cộc đi vào.

Mặc Thời Khiêm đi vào theo.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, không gian trở nên khép kín.

Cô nhìn cánh cửa kim sắc đóng chặt lại, nhàn nhạt nói: " Tài xế của em lạc đường, anh ta thấy em chờ ở bên ngoài gió thổi lạnh, nên nói muốn đưa em trở về."

Thanh âm của nam nhân lạnh trầm xuống: " Anh ta muốn đưa em về, em liền để cho anh ta đưa?"

Nghe ra lãnh ý bên trong giọng nói của hắn, Trì Hoan ngẩng đầu, kéo môi một cái:" Không được sao?"

-"Trì Hoan, em đang tức giận với anh sao?"

Nghe lời này, trong nội tâm cô cứng lên, sắc mặt càng không dễ nhìn: " Là em tìm anh náo loạn sao?"

-"Em thật giống như đã quên lời nói của anh? Trì Hoan, trong thời gian chúng ta ở chung với nhau, em phải cùng những đàn ông khác giữ khoảng cách."

Cái này đương nhiên…

Trì Hoan tức giận đã không muốn cùng hắn nói chuyện, cửa thang máy mở một cái, cô liền trực tiếp nhấc chân đi ra ngoài.

Mặc Thời Khiêm đi sau lưng cô, chân cô vốn so với chân hắn ngắn hơn, huống chi mở cửa mật mã cũng cần thời gian, căn bản vẫn không kịp.

Mở cửa đi vào, cô trở tay liền muốn đóng cửa lại. Nam nhân chân nhanh hơn cô, trực tiếp chặn cửa, một giây kế tiếp, cánh tay cô bị bắt, Mặc Thời Khiêm chen vào, kéo cô hướng vào bên trong phòng khách.

Nửa người cô cơ hồ là bị đẩy ngã tại trên ghế salon.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Trì Hoan, em ghen?

Beta: Stuki^^

Ghế sa lon của cô rất mềm mại, ngã vào cũng không làm đau cô. Nhưng khi ngã xuống, động tác hơi mạnh, làm áo khoác ngoài của cô cũng trong quá trình này rơi xuống đất.

Đi theo sau, nam nhân quỳ một chân bên người của cô trên ghế sa lon, cúi người liền có thể đưa cô toàn bộ bao phủ lại.

Trì Hoan ngẩng đầu lên, đối diện với khuôn mặt người đàn ông đang cúi đầu, lạnh lùng lãnh đạm thờ ơ, khoảng cách rất gần, cô nảy sinh ra tức giận, đồng thời lại còn sinh ra trong lòng mấy phần rung động. Ngón tay theo bản năng muốn nắm cái gì, cuối cùng chỉ nắm quần của mình.

-"Mặc Thời Khiêm, anh có ý gì?"

Những ngón tay nắm lấy cằm của cô, người đàn ông cúi đầu nhìn chằm chằm mặt của cô, giọng nói lạnh như băng: " Trì Hoan, em không cần nói cho anh, em ngu ngốc đến mức muốn cùng Mạc Tây Cố hợp lại."

Ngu ngốc?

-"Mặc Thời Khiêm, anh nói thế …"

-"Nói sai rồi sao?"

Cô cắn môi: " Coi như em thật muốn hợp lại với anh ta, cũng không tới phiên anh mắng em ngu xuẩn."

Người đàn ông giữa môi tràn ra nụ cười lạnh lùng, giữa đôi lông mày đều là khinh thường: "Em cho rằng là anh ta bây giờ đối với em hơi tốt một chút nghĩa là ưa thích em? Nam nhân đều là sợ bị xem thường. Em theo đuổi anh ta bốn năm, nói không cần là không cần, nói biến mất liền biến mất, hắn chẳng qua là không có quen mà thôi, coi như anh ta thật thích em, đây cũng là thuộc loại người vô liêm sỉ."

Trì Hoan cho tới bây giờ cũng không biết, người đàn ông này còn có thời điểm khắc nghiệt như vậy.

Ngực cô phập phồng lợi hại, đôi mắt trắng đen nhìn anh chằm chằm, lại hồi lâu không thốt ra một câu.

Cuối cùng, cô đưa tay đẩy ra bộ ngực của hắn, tức giận rống: " Không cần anh quan tâm, anh cút đi cho em!!"

Mặc Thời Khiêm ngược lại thật bị cô đẩy ra nhưng cô còn chưa kịp đứng dậy, cô liền bị nam nhân lần nữa ấn đi xuống. Hắn nheo mắt lại, ánh mắt sâu hút, ánh mắt trầm lặng, sự nguy hiểm tản ra bốn phía, nói từng chữ một: " Không cần anh quản?"

Trì Hoan cảm giác mình bị ánh mắt hắn giết chết.

Cô cắn môi, cũng không dám tiếp tục chọc giận hắn.

Cô chưa từng thấy qua bộ dáng nổi giận của hắn, cô có loại trực giác, nam nhân này khi giận lên, chuyện gì cũng đều làm được.

-"Anh buông ra! Anh làm em đau!"

Cổ tay của cô bị nam nhân siết mạnh, càng lúc càng mạnh, tay càng lúc càng đau giống như là muốn bị hắn bóp gãy.

Mặc Thời Khiêm chuyển mắt, mới phát hiện cổ tay của cô đã bị bóp đến đỏ bừng, lập tức thu hồi lực đạo trên tay.

Trì Hoan thu tay về, cúi đầu vuốt cổ tay của mình, trong đôi mắt đã có nước mắt.

Cứ như vậy lâm vào yên lặng không tiếng động. Mặc Thời Khiêm nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, mới thả chậm giọng nói: " Đoạn tuyệt với anh ta là em tự mình quyết định, muốn ở cùng anh cũng là do em tự quyết định!"

Dừng mấy giây, hắn mặt không cảm xúc tiếp tục nói:" Cùng Mạc Tây Cố giữ một khoảng cách, anh không muốn lại thấy em với anh ta đơn độc ăn cơm, hoặc là anh ta đưa em về nhà, hiểu chưa?"

Yên tĩnh khoảng 1 phút, Trì Hoan nghiêng đầu nhìn về phía nơi áo của cô rơi xuống, hít sâu một hơi:" Biết!"

Nói xong cô liền nhẹ đẩy hắn ra, đứng dậy đi nhặt lên y phục của mình, ôm lấy nó, đi về phòng ngủ, cúi đầu, trên mặt không biểu lộ vui giận:" Em muốn tắm rồi ngủ, anh cũng trở về đi thôi."

Trì Hoan cũng không để ý hắn có đi hay không, áo khoác ngoài vẫn ở trên giường, cầm quần áo liền tiến vào phòng tắm.

Mặc Thời Khiêm nhìn bóng lưng cô biến mất, đôi mắt ngưng lại, màu sắc cũng dần dần chuyển thẫm lại.

Sau một tiếng.

Nam nhân thân hình cao cao dựa ở cửa sổ phòng ngủ, liếc mắt nhìn cái cửa phòng tắm kia vẫn đóng chặt.

Cô còn chưa ra, trong phòng ngủ cũng sớm đã không có tiếng nước chảy, thậm chí không có động tĩnh.

Nhấc chân đi tới, ngón tay gõ cửa.

Mặc Thời Khiêm hắng giọng, thanh âm trầm thấp: " Trì Hoan, em ở bên trong làm gì?"

Một lát sau, nữ nhân giọng nói thật thấp mới vang lên: " Còn có việc sao?"

Hắn nhàn nhạt nói :" Có."

-"Ngày mai lại nói, tôi ngày hôm nay rất mệt."

-"Tôi ngày mai rất bận rộn."

"…"

Bên trong lại an tĩnh, cô tựa hồ là không chuẩn bị phản ứng hắn nữa.

"Em nếu không ra, anh liền tiến vào!" nam nhân thản nhiên nói :" Nếu để cho anh nhìn thấy em không mặc quần áo, anh liền ngầm thừa nhận em có ý muốn câu dẫn anh."

Trì Hoan "…"

Lại qua mấy giây, bên trong vang lê động tĩnh nhỏ xíu.

Năm phút sau, Trì Hoan tóc dài ướt nhẹp khoác áo choàng tắm đi ra, khuôn mặt rất lãnh đạm:" Có chuyện sao anh không nói trước lúc em tắm ?"

Hắn hạ mắt, liếc nhìn ngón tay cô bị bọt nước làm trắng bệch.

Hắn thậm chí cho là cô khóc ở bên trong.

Bất quá dường như không có, vành mắt không có đỏ, trên mặt cũng không nhìn ra vết tích của nước mắt.

Cuối cùng, Mặc Thời Khiêm nhìn chằm chằm ánh mắt của cô:" Nói cho anh biết, em là đang ủy khuất vì cái gì?

Trì Hoan đi thẳng qua bên cạnh củahắn, tìm cái khăn lông lau tóc, nhàn nhạt nói: " Con mắt nào của anh thấy em ủy khuất?"

-"Nếu không, em chính là đang vì Mạc Tây Cố hao tổn tinh thần?"

Động tác lau tóc hơi dừng lại, cô rũ xuống đôi mắt nói:" Không được sao, em thích anh ta mất bốn năm, cảm tình không phải là như dùng da lau một chút, là có thể toàn bộ lau sạch, ngay cả anh ấy cũng cảm thấy mất mác không có quen, huống chi là em ". Nghiêng đầu, chống lại tầm mắt của hắn: " Mặc Thời Khiêm, không phải ai cũng đều giống như anh, vài chục năm cảm tình nói không có, chân mày cũng sẽ không nhíu một cái."

Cô không biết Thịnh Đường nói với mình những thứ kia, rốt cuộc là đang vì hắn giải thích, hay là nhắc nhở cô.

Hắn ra mặt cứu Quý Vũ, so với trước hắn kia ra tay bảo vệ cô, không có bất kỳ khác nhau nào.

Như thế, cô cùng Lương Mãn Nguyệt đối với hắn mà nói, có cái gì khác nhau chứ?

Nghĩ lại, cô muốn có sự khác biệt này làm gì, cô muốn là khế ước trung thành, cô tin hắn có thể cho cô cái này là đủ rồi?

Là muốn chiếm làm của riêng sao?

Phẫn nộ của hắn làm cô phiền muộn.

Nam nhân đối với nữ nhân muốn chiếm làm của riêng cũng giống khi nữ nhân muốn chiếm nam nhân làm của riêng.

Mặc Thời Khiêm nhìn khuôn mặt trắng noãn kia, mặt mày từ từ nhăn lại, lạnh lùng nói " Cho nên?"

Chẳng lẽ, cô vẫn thật sự hối hận?

"Không có cho nên " cô giọng nói nhàn nhạt lượn lờ: "Em theo anh ta ăn cơm, chỉ là vì đem chiếc nhẫn trả lại anh ta. Anh ta đưa em trở về, cũng là bởi vì trợ lý của em lạc đường. Anh ta túm em lên xe ngồi chờ, kết quả vừa vặn thấy Quý Vũ với anh ở trước mặt trò chuyện với nhau thật vui vẻ, tránh cho lúng túng, em cũng chỉ phải ủy khuất một chút, để cho bạn trai cũ đưa em trở về."

Mặc Thì Khiêm cười:" Lúng túng? Lúng túng cái gì?"

Trì Hoan cắn môi, cười lạnh:" Anh da mặt dày không cảm thấy lúng túng, người ta là tiểu nữ nhân cũng sẽ lúng túng."

-"Em muốn trở về, tại sao không gọi tôi đưa em về."

-"Anh không phải là rất bận rộn sao?"

-"Tôi bận rộn cũng sẽ đưa em về, cái này là nghĩa vụ của tôi, em nên gọi cho tôi."

Nghĩa vụ.

Nàng dùng sức lau tóc, không nói gì. -"Trì Hoan, em ghen?"

-"Ghen? Ôm những người con gái khác là anh; Làm phiền đường đường là Bạch lão ngay trước mọi người giáo huấn con gái của mình để làm Quý Vũ hả giận là anh; Vừa nãy đến thiếu chút nữa bị vặn gảy cổ tay là em, em làm gì đều không làm , anh nghĩ, em ghen?"

Hắn nhìn chằm chằm mặt của cô, thản nhiên nói:" Cho nên anh rõ ràng ngay tại đó, em cũng không kêu anh đưa em về, cũng là bởi vì anh ôm Quý Vũ, lại thay cô ta dạy dỗ Bạch Vân?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 80: Bởi vì tôi mới là người đàn ông của em!

Beta: Stuki^^

Trì Hoan nổi nóng, người đàn ông này có phải hay không nghe không hiểu tiếng người?

Cô nói hết rồi. Cô không còn gì để nói.

Thấy nữ nhân buồn bực mặt mày không nói lời nào, Mặc Thời Khiêm cũng không lên tiếng nữa. Đi tới kéo cô trở lại phòng khách, ấn cô ở trên ghế sa lon ngồi xuống, sau đó tìm ra máy sấy sấy tóc cho cô.

Không có mở số lớn nhất, gió nhẹ thổi qua da đầu, dường như đem tâm tình nóng nảy khi nãy cũng giảm đi không ít.

Chờ đến tóc của cô không sai biệt lắm đã bị thổi khô, hắn tắt máy sấy, giọng thật trầm nhàn nhạt: " Bạch Vân bị ba ba của cô ta nuông chiều hư hỏng, với em không giống nhau. Cô ta từ nhỏ đã bắt nạt Bạch Tụng, ỷ thế hiếp người đã quen, xem ai không vừa mắt đều phải bắt nạt một chút. Bởi vì Quý Vũ yêu thích tôi cô ta liền đem người nhốt vào hầm rượu dưới đất, nếu như không cho cô ta một cái giáo huấn, ngày mai để cho cô ta biết em ngủ với tôi, còn không biết lại nghĩ ra trò gì đối phó với em."

Trì Hoan mân môi, không vui hỏi: " Cái gì gọi là không giống nhau, anh nhiều đàn bà như vậy, cô ta làm gì muốn bắt em, em nào có nhàm chán như vậy."

Nam nhân thật thấp cười: "Em nếu không phải bên ngoài nổi tiếng, ở trước mặt nhiều người như vậy đổi trắng thay đen, sẽ không ai dám đứng ra?"

Trì Hoan "…"

Nếu như nói Bạch Vân đúng là ỷ vào việc không có người tận mắt thấy cô ta để cho người bắt Quý Vũ.

Thì Trì Hoan liền yên tâm có chỗ dựa chắc.

Hai người đều là nổi danh không dễ chọc, chỉ bất quá Trì Hoan từ trước đến giờ người không phạm ta ta không phạm người, bình thường không chủ động bắt nạt người khác.

Cô bĩu môi một cái: " Em cũng không phải là Quý Vũ, cô ta có thể gây khó dễ cho em sao?"

Cô mấy năm nay ở trong vòng giải trí, một trận lại một trận đấu đá của nữ nhân .

-"Cô ta có thể đối phó em hay không là một chuyện, anh có dạy hay giáo huấn cô ta lại là một chuyện khác."

Oh

. -"… Vậy anh là có thể ôm những nữ nhân khác rồi hả?"

-"Tôi không ôm cô ta, chẳng lẽ để cho Bạch Tụng ôm?"

-"Anh ngay cả Bạch lão đều động, anh sao không bảo vệ sĩ đem cô ta ôm đi ra?"

Mặc Thời Khiêm hơi hơi nhíu mày: "Lúc trước anh ôm em cũng không ít."

Lúc hắn ôm Quý Vũ, cảm giác khi ôm mấy món đồ cũng không khác nhau gì cả.

Hắn trừ đối với nữ nhân của chính mình, không có khái niệm nữ nhân, bao gồm cả Trì Hoan trước kia.

Trì Hoan căm tức nhìn hắn: " Anh còn chưa là ôm thì đã leo đến trên giường của em rồi? Anh phải hay không cũng đi làm vệ sĩ cho cô ta?"

Mặc Thời Khiêm "…"

Hắn nhéo lông mày :" Em để ý sao?"

-"Có muốn hay không em lại đi thuê vệ sĩ, không có việc gì cũng ôm em?"

Hắn đâu có không có việc gì cũng ôm cô…

Bình thường đều là cô bị thương, uống say, không đi được hắn mới ôm.

Nhưng hình ảnh hiện lên đầu, Mặc Thời Khiêm vẫn là nhíu lại mày kiếm, rất nhanh đáp ứng:" Ừ, lần sau anh sẽ không ôm người khác."

Trì Hoan nghe hắn nói như vậy, ứ đọng trong lòng mới từ từ giảm đi, cô giơ tay lên sờ mái tóc dài, ngửa mặt lên nói: " Em đợi một lúc tóc khô liền đi ngủ, anh cũng trở về đi thôi."

Sắc mặt của cô đã tốt hơn nhiều, khôi phục như lúc bình thường.

Mặc Thời Khiêm vô ý thức hạ tầm mắt, ánh mắt rơi vào xương quai xanh của cô. Nơi ấy, da thịt nhẵn nhụi trắng nõn xinh đẹp, cục xương ở cổ họng lăn một vòng, không có do dự, hắn cúi đầu liền hôn lên môi của cô.

Đối với chuyện hôn môi này, Trì Hoan ngược lại không có ý cự tuyệt, mặc dù chưa nói tới chuyện nghênh hợp, nhưng hắn muốn hôn, cô cũng ngoan ngoãn để cho hắn hôn.

Cho đến khi một cái hôn thật dài kết thúc, sắc mặt cô đỏ ửng, khí tức thở nhẹ, ánh mắt mê ly, Mặc Thời Khiêm nhìn cái bộ dáng này của cô, từ hôn cô lập tức biến thành muốn cô.

Dục vọng giống như phá cửa mà tràn ra, một khi phá không được thì không tránh khỏi luôn nghĩ tới,nhưng phá được rồi thì lại mạnh mẽ, huống chi còn là mới vừa ăn mặn, Mặc Thời Khiêm cũng không ngoại lệ, gần như mỗi buổi tối đều phải nghĩ.

Trì Hoan nhận ra được phản ứng của hắn, lập tức chu môi đỏ mọng :" Anh đừng được voi đòi tiên?"

Hắn cúi đầu, tinh tế tỉ mỉ hôn má của cô, giọng khàn khàn thương lượng: " Chỉ làm một lần?"

Cô quay mặt qua một bên: " Không được! Bây giờ trễ lắm rồi, chờ anh làm xong cũng không biết lúc nào, em ngày mai muốn trở về công ty một chuyến, muốn ngủ sớm một chút."

Nghĩ cũng biết, chỉ làm một lần, hắn nhất định sẽ kéo dài chiến tuyến.

Mặc Thời Khiêm nhìn chằm chằm bên mặt cô, lần này không có lại bá ngạnh thượng cung, ở bên tai cô thản nhiên nói: " Em dời qua ở chung với anh?"

Dời qua đi ở chung với anh?

Đó không phải là đưa thịt dê vào miệng sói sao?

Trì Hoan không chút nghĩ ngợi lắc đầu: " Em ở nhà trọ của chính mình đã thành thói quen."

Hắn nheo lại mắt, ngữ điệu không thay đổi: " Đây là muốn anh dời tới, ở cùng em?"

Trì Hoan nhìn hắn chằm chằm.

Mục đích của người đàn ông này thật là trần trụi, muốn cùng với cô ở cùng nhau. Không nghi ngờ chút nào chính là vì muốn đợi cơ hội giống khuya ngày hôm trước như thế.

Cô nói từng chữ từng chữ một: " Em! Không! Muốn!"

Hắn thản nhiên nói:" Em tại sao kháng cự chuyện này, chúng ta làm cũng đã làm, hơn nữa mỗi lần em đều rất thoải mái, thân mật với nhau, dễ học tập lấy lòng nhau có cái gì không tốt sao?"

Thân mật với nhau…

Học lấy lòng nhau…

Hắn thật đúng là chuyện gì cũng mặt dày dám nói ."Anh lợi hại!."

Cô khẽ hừ một tiếng: " Em đi tìm những người khác, họ cũng lấy lòng em, không chỉ có kỹ thuật tốt hơn anh, cũng so với anh quan tâm hơn em hơn, càng không chèn ép em, em tại sao không thể tìm bọn họ?"

Chờ cô nói xong, khuôn mặt nam nhân đã âm trầm xuống: " Bởi vì anh mới là nam nhân của em."

-"Vậy anh cũng phải cho em chút thời gian thích ứng, hơn nữa lần trước vết tích trên người em đến bây giờ còn chưa biến mất, không cho phép anh đụng em."

Nói xong lời cuối cùng, cô đã là đang tố cáo rồi.

Hắn không chỉ có muốn cô, hơn nữa càng đi về phía sau càng làm kịch liệt, cô thường xuyên cảm giác mình đều có thể bị hắn mạnh mẽ làm mệt chết.

Mặc Thời Khiêm "…"

Hăn chau lông mày, thản nhiên nói: " Anh dời tới cùng ở cùng em, về sau nếu như anh ở nhà, anh có thể nấu cơm cho em ăn."

Trì Hoan "…"

Vì có thể cùng cô thân mật, hắn thật đúng là…muốn dốc hết vốn liếng , lần trước để cho hắn nấu cơm, hắn chỉ trích cô sai bảo hắn.

Ở cùng với hắn lâu dài cô không phải là không biết. Nếu để cho hắn tiến dần từng bước cô cũng biết rõ mình không có cách nào mỗi lần đều ngăn cản hắn.

Chính là ở nhà hắn ba bốn ngày, chỉ một lần không thành công, một lần thì cả trong lẫn ngoài đều làm toàn bộ.

Cô ngắm gương mặt tuấn tú trước mặt, lúc đầu nên trực tiếp cự tuyệt, nhưng lại có chút do dự.

Cái điều kiện này… Rất có sức dụ dỗ.

Cô liếc nhìn hắn một cái, một lúc sau mới nói: " Ai biết anh có cố ý mỗi ngày rất khuya mới trở về hay không."

-"Anh không biết."

"…" Nhạt nhẽo ba chữ, nhưng hết lần này tới lần khác rất có sức thuyết phục.

Do dự mấy phút, Trì Hoan nghĩ tới nghĩ lui phát hiện mình đói bụng rồi, ho khan hai tiếng, có chút ngượng ngùng nói :" Em buổi tối không thể nào ăn đồ ăn, anh nấu cho em tô mì đi."

-"Để cho anh nấu?"

Cô cau mày, bất mãn nói:" Nấu mì cũng chỉ có mấy phút, em không để cho anh chuyển tới anh sẽ không nấu cho em?"

-"Ừm."

Nam nhân này thật là không có rộng lượng.

Bụng cô thật sự là bị đói đến hoảng, nhất là hết sức nhớ đồ ăn lần trước hắn nấu, rõ ràng đều là giống nhau, nước, một dạng mì sợi, không biết tại sao qua tay hắn liền đặc biệt ăn ngon.

Cô cũng không biết tại sao một người đàn ông như hắn, nấu cơm so với nhà đầu bếp nhà cô cũng còn khá hơn. Cuối cùng, cô dò xét nhìn hắn một cái, rồi ôm chặt lấy mặt nói: " Vậy anh tiếp tục ngủ trên sàn nhà!"

Mặc Thời Khiêm bị cô làm cho buồn cười :" Thư phòng của em có thể cho một cái giường, em lại muốn anh ngủ trên sàn nhà?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Chương 81: Anh gấp gáp muốn hầu em như vậy? Em rất sợ hãi !

Editor: Hyna Nguyễn

Beta: Stuki^^

_____

Trì Hoan nghiêng mặt một cái nói: "Vậy anh về nhà ngủ trên giường của mình đi, em không ăn mì là được rồi"

Mặc Thời Khiêm không lên tiếng, ánh mắt hắn trầm thấp mặt không cảm xúc nhìn nữ nhân đang ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, tóc dài hoàn toàn màu đen, chân trắng nhỏ dài, bạch bạch nộn nộn, là một cô gái nhỏ xinh đẹp.

Qua một phút, nam nhân đang ngồi nâng thân thể lên đứng dậy, để điện thoại di động đặt trên bàn trà, sau đó chân dài bước vào phòng bếp.

Mặt Trì Hoan lúc này mới một lần nữa quay sang nhìn phương hướng thân ảnh của hắn biến mất, đắc ý vểnh môi lên.

Đang muốn đứng dậy trở về phòng ngủ tìm quần áo ngủ để thay, tiếng chuông điện thoại di động trên bàn uống trà vang lên, cô theo bản năng cúi đầu nhìn một cái, biểu hiện trên màn hình di động là một dãy số không có để tên.

"Mặc Thời Khiêm, có người điện thoại cho anh ."

Nam nhân ở trong phòng bếp nói: "Giúp anh cầm vào đây đi."

Trì Hoan "Dạ." một tiếng rồi cầm điện thoại di động lên tiến vào đưa cho hắn.

Hắn đang ở nấu nước, liếc nhìn cô một cái, nhận lấy điện thoại di động ần nút trả lời, giọng nói trầm thấp lãnh đạm thờ ơ:"A lô?."

Trì Hoan đưa xong điện thoại chuẩn bị xoay người trở về phòng ngủ, còn chưa đi được hai bước, liền nghe được sau lưng giọng nói thanh đạm của nam nhân :"Quý tiểu thư, có chuyện gì sao?"

Bước chân của cô liền dừng lại một chút.

"Ừm."

"…"

"Không cần."

"…"

"Không cần thiết."

"…"

"Không có."

"…"

"Ừm."

"…"

" Được."

Sau đó hắn liền đem điện thoại cắt đứt, rồi thuận tay đưa cho điện thoại di động cô nói :"Em mang ra ngoài đi."

Trì Hoan nhận lấy, liếc nhìn thần sắc hắn. Vẫn là gương mặt tuấn tú như thường không có biểu hiện gì, thật dài ồ một tiếng.

Nước sôi rồi, hắn dùng muỗng lớn đem nước múc vào trong chén, ưu nhã chuyên tâm nấu mì, không có ý tứ muốn nói gì nhiều .

Cô bóp điện thoại di động, nhìn gò má của hắn một hồi, lơ đãng mà hỏi: "Cô ấy gọi điện thoại cho anh làm gì vậy?"

"Cám ơn anh đã cứu cô ấy."

"Há, sau đó thì sao."

"Muốn mời anh ăn cơm."

"Anh cự tuyệt sao?"

Mặc Thời Khiêm nghiêng đầu lên nhìn cô, trên môi nở ra nụ cười: "Nếu anh không cự tuyệt thì em cũng sẽ không đem anh đuổi ra ngoài chứ?"

Trì Hoan, "…"

"Em cũng không nói gì cả, đều là anh chính mình suy nghĩ vớ vẩn, khi nào mì nấu xong gọi em ra, em đi thay quần áo đây."

"Ừm."

Trì Hoan đổi quần áo xong đang đi ra chuẩn bị đi mở đèn ở phòng ăn, kết quả mới ra khỏi phòng ngủ liền nghe được điện thoại di động của mình trong túi xách rung lên, cô đi tới nhìn một cái.

Tô Nhã Băng.

Đây không phải là lần thứ nhất thứ hai, thậm chí đây đã là lần thứ ba cô ta gọi điện thoại cho cô, tin nhắn gửi qua cũng không ít, một mực nói muốn tìm cô nói xin lỗi, nói chuyện một chút.

Trì Hoan mỗi lần nhìn đều cảm thấy sốt ruột, không hiểu, thật sự cô không biết nữ nhân này kiên nhẫn muốn tìm cô để làm gì.

Ngón tay trượt một cái, nghe điện thoại.

Bên kia chần chờ chừng mấy giây mới lên tiếng, trong thanh âm còn có chút kinh ngạc vui mừng nói: "Trì tiểu thư?"

Trì Hoan ngữ điệu lãnh đạm vô cùng: "Có chuyện gì sao?"

Tô Nhã Băng ở bên kia có chút tự giễu nói: "Tôi không nghĩ tới tiểu thư sẽ tiếp điện thoại của tôi ."

"Nếu so với việc bị cô quấy rầy tôi nghĩ là tiếp điện thoại sẽ tốt hơn."

Tô Nhã Băng dừng lại một chút, tựa hồ có hơi lúng túng:" Xin lỗi, thật xin lỗi."

Trì Hoan không có khách khí, rất trực tiếp nói: "Vậy cô có cái gì cần nói rõ ràng thì nói đi, tôi không muốn cô lại tiếp tục quấy rầy tôi nữa."

"Trì tiểu thư, ngài chừng nào thì có thời gian, chúng ta có thể gặp một lần được không?"

"Không thể, nếu gặp mặt có thể nói chuyện rõ ràng thì trong điện thoại cũng có thể nói rõ, tôi bây giờ đang nghe đây. Cô có thể nói rồi đó."

Tô Nhã Băng có chút chần chờ, nhưng vẫn là nhẹ nhàng lên tiếng:"Cám ơn tiểu thư… Tại hôn lễ ngày đó lại nói như vậy, nếu không mà nói… Tình huống của tôi có thể so với bây giờ còn kém hơn."

Trì Hoan có chút buồn cười.

Tình huống của cô ta bây giờ cô mặc dù không muốn chú ý, nhưng cô ta đã có cái mũ tiểu tam lên đầu lại không có chạy đi đâu, bởi vì cô càng không lên tiếng nói chuyện, dư luận càng sẽ nghiêng về phía cô.

Tô Nhã Băng càng giải thích càng đen, bởi vì bên trong đám cưới cô ta cùng Mạc Tây Cố dây dưa vượt quá giới hạn là sự thật.

Huống chi còn có fan của cô có thể tự thành thế công kích cô ta.

"Ồ."

Cô không tiếp lời, Tô Nhã Băng trong lúc nhất thời cũng không biết nói thế nào, chậm chạp trong chốc lát mới khô khốc mà hỏi: "Trì tiểu thư… Cô có phải rất hận tôi hay không?"

Trì Hoan nhíu mày, cười:"Hận thì chưa đáng để nói tới nhưng cô chung quy sẽ không hy vọng xa vời là tôi thích cô chứ?"

"Tôi biết tôi cùng Tây Cố có lỗi với cô…"

Tô Nhã Băng ở trong điện thoại vừa nói xong thì Mặc Thời Khiêm đã bưng tô mì sợi đi ra, hắn cúi đầu liếc cô một cái, cằm hướng trong phòng ăn một cái, ý tứ rất rõ ràng.

Trì Hoan vừa nói chuyện vừa hướng trong phòng ăn đi tới :"Cô tìm tôi có phải muốn để cho tôi hướng truyền thông thay các người nói chuyện, cô không phải là người tham gia vào quan hệ của tôi với Mạc Tây Cố, cô không phải là tiểu tam hay không?"

"Tây Cố không muốn lại làm phiền tiểu thư… Nhưng mà tiểu thư cũng biết, chuyện này sẽ mang đến mặt trái ảnh hưởng cùng tổn thương rất lớn đối với hình tượng của anh ấy cùng công ty của anh ấy, Trì tiểu thư, ngài có thể hay không… Sẽ giúp anh ấy lần cuối cùng?"

Trì Hoan nụ cười nhạt rồi nói: "Tô tiểu thư, vậy cuối cùng kết quả là cô có tham gia vào mối quan hệ của chúng tôi hay không đây?"

Tô Nhã Băng ở bên kia vội vàng nói:"Tôi không phải cố ý… Tôi không nghĩ sẽ có chuyện như vậy xảy ra, lúc đầu tôi chỉ là muốn trở về xem anh ấy kết hôn, chẳng qua là…"

"Chẳng qua là khó nén nổi tình cảm? " Cô châm biếm: "Lý do nói có nhiều hơn đi nữa, thì cô vẫn có hy vọng xa vời là tôi sẽ thay các người hướng truyền thông nói dối, Tô tiểu thư, cô thật sự là xem cái thế giới này rất tốt đẹp nha."

Dứt lời, cô liền trực tiếp cúp điện thoại di động, ném ở trên bàn ăn, nhặt đũa lên ăn mì.

Thỏa mãn ăn một hớp lớn, cô mới ngẩng đầu lên nhìn người nam nhân ngồi đối diện vô nói: "Anh có thể đi trở về á."

Mặc Thời Khiêm tròng mắt hơi híp:"Trở về?"

"Ngày mai thu dọn đồ đạc tới nữa a, anh ở chỗ này của em không có quần áo cũng không có đồ dùng hàng ngày a, chẳng lẽ anh nghĩ không muốn đánh răng không rửa mặt không tắm không gội đầu đi nằm ngủ?"

Cô chân mày thật cao nhảy lên, lạnh nhạt rên một tiếng:"Không tắm đừng mơ tưởng ngủ trên chăn mền của em a."

Mặc Thời Khiêm, "…"

Thì ra cô vẫn còn nhớ tới thời điểm bị bệnh hắn buộc cô đi tắm rửa gội đầu sạch sẽ, cô vẫn còn ghi hận đến giờ.

Rõ ràng sau khi tắm xong cả thể xác và tinh thần của cô đều thoải mái hơn nhiều a.

Hắn đứng dậy, hướng nữ nhân đang cúi đầu ăn mì thản nhiên nói: " Được, anh đi thu dọn đồ đạc tới, em thay anh bày đệm giường đi."

Trì Hoan ngẩng đầu lên nhìn hắn, mím môi :"Anh gấp gáp muốn hầu em như vậy ? Em rất sợ hãi !"

"Ai cho em suy nghĩ như vậy, không có chút tiền đồ tí nào cả."

Trì Hoan, "…"

Mặc Thời Khiêm quả nhiên lái xe trở về đi thu thập hành lý, sau đó lại lái xe tới, mang theo một cái rương hành lý cao 28 tấc vào phòng, hắn chỉ lấy mấy thứ đồ dùng hàng ngày cùng quần áo để thay đi ra.

"Hôm nay quá muộn, những thứ khác ngày mai anh sẽ thu thập."

"Ồ."

Một mực chờ đến khi hắn rửa mặt tắm xong, tắt đèn nằm xuống, hô hấp cũng đều đều giống như là ngủ thiếp đi, trái tim đang đề phòng của Trì Hoan mới xem như buông xuống, nhắm mắt lại cũng dần dần ngủ đi.

Cô thật không thể hiểu được hắn, nhà của mình có giường có nệm hắn lại không ngủ lại nhất định muốn ngủ trên sàn nhà của cô.

… …

Sáng ngày thứ hai, lúc Trì Hoan thức dậy, Mặc Thời Khiêm đã đi rồi.

Cô cầm điện thoại di động lên nhìn một chút, phía trên không có thứ gì, bĩu môi một cái, đi làm cũng không biết nói với cô một tiếng.

Ngáp dài đi vào phòng tắm, ngẩng đầu soi gương lúc này mới phát hiện ở phía trên miếng dán tiện lợi, cô kéo xuống ——

[Anh đi công tác, bữa ăn sáng em nhớ làm nóng lại, ra ngoài gọi số điện thoại này, cô ấy sẽ phụ trách đưa đón cùng bảo vệ em.]

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Chương 82: Tại sao vệ sĩ của cô lại từ trong nhà trọ của cô đi ra?

Editor: Hyna Nguyễn

Beta: Stuki^^

———————————

Phía dưới là một chuỗi số điện thoại.

Con gái?

Hắn còn đặc biệt tìm cho cô một nữ vệ sĩ?

Trì Hoan nhìn chằm chằm mấy dòng chữ kia nửa phút, sau đó mới lần nữa dán trở về trên gương, đánh răng rửa mặt thay quần áo, chạy đến phòng bếp phát hiện một lồng bánh bao hấp.

Bánh bao hấp là một trong những thức ăn cô thích nhất, cô ngửi thấy được mùi hương thơm ngon kia làm cho cô có chút tâm hoa nộ phóng vui rạo rực.

…

Trì Hoan đã từ từ khôi phục công việc, buổi sáng phải đi đến công ty cùng Diêu tỷ gặp mặt, cô ăn điểm tâm cùng thu thập xong liền đi ra cửa.

Cửa vừa mở ra, cô còn chỉ mới bước ra một chân, liền thấy có một nữ nhân đứng ở hai bên cánh cửa mặt vách tường có câu đối.

Đó là Tô Nhã Băng.

Cô ta còn bám theo cô dai như đỉa a.

Trì Hoan chỉ nhìn cô ta một cái, bước chân không ngừng, trực tiếp hướng thang máy mà đi, giống như là không thấy cô ta.

Tô Nhã Băng dĩ nhiên đuổi kịp cô nói: "Trì tiểu thư."

Trì Hoan vào thang máy, cô ta cũng lập tức cùng theo vào.

Trong không gian kín nhỏ bé, dù cô muốn tránh cũng không tránh thoát được, Trì Hoan có gương mặt xinh đẹp lạnh lùng giống như là kết băng sương.

"Trì tiểu thư, coi như là tôi van xin cô đi… " Vết thương trên mặt của Tô Nhã Băng cơ bản đã phai nhạt đi chút ít, khôi phục lại vẻ nhu nhược của mình :"Nếu như cô hận tôi dù có muốn trả thù tôi như thế nào cũng đều có thể, nhưng tôi hy vọng tiểu thư có thể giúp Tây Cố một chút."

Trì Hoan nhìn cửa thang máy đang đóng chặt, thờ ơ không động lòng.

"Trì tiểu thư!" cô ta cắn môi nói: "Tây Cố từ lúc bắt đầu đã không thích cô rồi… Cô rõ ràng cũng biết, cô đi cùng với anh ấy, vốn chính là cưỡng cầu, coi như tôi không tới… Anh ấy cũng sẽ như cũ không yêu cô ."

Cửa thang máy mở ra.

Trì Hoan mặt không cảm xúc nào đi ra ngoài.

"Trì tiểu thư, "

Tô Nhã Băng ở sau lưng nhìn bóng lưng của cô lạnh lùng lại kiêu ngạo, cắn răng nói: "Tại sao lúc tôi đến nhà cô vào buổi sáng lại thấy vệ sĩ của cô từ

trong nhà trọ của cô đi ra chứ?.”

Trì Hoan mí mắt nhảy lên, chân đang đi trên giày cao gót dừng lại một chút.

Cô quay đầu lại, nheo con mắt lạnh lùng nói: “Tô Nhã Băng, tôi tại buổi họp báo của Mạc Tây Cố đã cho các người đủ mặt mũi rồi, bây giờ lại tới phiên cô âm hồn bất tán quấy rầy tôi, cô tự mình nhìn thử nhìn một chút, gần đây tôi muốn quay lại để làm việc, nếu lại mang scandal ra ánh sáng làm gia tăng số lượng người theo dõi của tôi thì việc này đối với tôi rất tốt nha. Chắc hẳn cô cũng không muốn cho tôi có cơ hội làm điều đó chứ.”

Tô Nhã Băng hơi chấn động một chút.

Sau buổi hôn lễ đó, Mạc Tây Cố cùng Mạc thị đồng thời bị tác động rất lớn bởi những người ở bên ngoài, Mạc Tây Cố thậm chí bởi vì chuyện này còn bị tạm ngưng chức vụ của mình một thời gian, mặc dù Mạc phu nhân đã có sự trấn áp, nhưng vẫn không cách nào đem lời đồn đại thanh trừ toàn bộ.

Nhất là chuyện này còn có quan hệ với Trì Hoan, fan của cô suốt ngày xem xét thông tin làm cho cô ta có cảm giác mọi chuyện vẫn được tiếp diễn.

Cô ta cũng uyển chuyển từng đề cập với Mạc Tây Cố, để cho Trì Hoan ra mặt, nhưng anh chỉ nhàn nhạt nói mấy câu, trong hôn lễ cô nói như vậy chỉ là không muốn làm cho mình khó chịu, cũng tuyệt đối sẽ không thay bọn họ nói chuyện.

Cô ta nhìn gương mặt tinh xảo xinh đẹp kia, hỏi nhỏ: “Trì tiểu thư, tiểu thư còn không chưa có trả lời vấn đề của tôi, tại sao vệ sĩ của cô lại ở cùng nhà của cô .”

Trì Hoan ánh mắt hơi hơi tối sầm lại, nhưng mặt không đổi sắc, buồn cười nói:”Hắn là cận vệ của tôi, bình thường chiếu cố những việc thường ngày của tôi, đến sớm mua đồ ăn sáng cho tôi hoặc làm làm điểm tâm, chuyện này có gì ngạc nhiên sao?”

“Thật sao?”

Trì Hoan lười trả lời, xoay người muốn đi.

“Nhưng tôi đã đến từ rất sớm rồi, hắn lúc rời đi khởi động chiếc xe kia, khi tôi tới cũng đã nhìn thấy, hắn là đầu tiên hắn từ theo biệt thự của cô đi ra, xuống lầu ăn điểm tâm, rồi đem bữa ăn sáng mang lên cho cô, sau đó mới lại lên xe rời đi… Chẳng lẽ không phải là hắn lúc tới thuận đường mua bữa ăn sáng mua rồi đem lên cho cô sao? Chiếu cố cô nhiều năm như vậy, chắc hẳn anh ta rất hiểu khẩu vị cùng thói quen của cô a.”

Trì Hoan nhìn chằm chằm cô ta một lúc , sau đó mới đột ngột cười lạnh: “Cho nên?”

Tô Nhã Băng thanh thanh nhu nhu cười:”Tôi chẳng qua là cảm thấy, Mặc Thời Khiêm có cả gia thế lẫn công việc, so sánh như thế nào cũng đều là nam nhân đứng hàng đầu, Trì tiểu thư cũng trẻ tuổi xinh đẹp, các ngươi sớm chiều sống chung, cảm tình hẳn rất tốt.”

“Cô đây là đang uy hiếp tôi sao?”

Tô Nhã Băng tĩnh lặng, mới lên tiếng nói tiếp :”Trì tiểu thư, cô đã tốn thời gian bốn năm cũng không có biện pháp để cho Tây Cố yêu cô, tại sao không thành toàn cho anh ấy, có lẽ anh ấy sẽ cảm thấy đối với cô có chút thiếu nợ, giống như cô tại hôn lễ ngày đó nói như vậy.”

“Thiếu nợ? ” Trì Hoan nghiền ngẫm hai chữ này: “Tôi muốn đồ vật giá rẻ như vậy làm gì chứ, không bằng cô để cho anh ta lái một chiếc xe chở đầy tiền tới tìm tôi đàm phán, may ra còn có thể có phần thắng a.”

Dứt lời, cô hoàn toàn không để ý nữ nhân sau lưng nói gì nữa, quay người rời đi.

… …

Trì Hoan trước khi ra cửa liền gọi điện thoại cho số điện thoại mà đàn ông kia lưu lại, quả nhiên là một nữ nhân, đợi cô đến bãi đỗ xe người kia đã đến nơi.

Đó là một cô gái trẻ khoảng 24 tuổi, cô ấy thay cô kéo ra cánh cửa có chỗ ngồi phía sau xe, thấp giọng nói :”Trì tiểu thư ngài khỏe chứ, tôi tên là An Kha, Mặc tiên sinh phân phó tôi chiếu cố công việc thường ngày của cô”

Phân phó?

Mặc Thời Khiêm tìm người tới thật giống như bản thân của mình, tính cách lãnh đạm, xa cách cùng khách khí.

“Tôi đã biết rồi, anh ấy nói với tôi rồi, cô chở tôi đến công ty của tôi đi.”

” Được.”

Vừa lên xe Trì Hoan liền gọi điện thoại cho Mặc Thời Khiêm, bên kia rất nhanh tiếp thông.

Giọng trầm thấp của hắn vang lên bên tai cô:”Có chuyện gì sao??” Trì Hoan bĩu môi một cái, loại lời mở đầu này làm sao mà hắn có thể nói được? Thật sự là làm cho cô nghe được có cảm giác chán ghét?

“Không có việc gì thì em không thể điện thoại cho anh rồi hả?”

Tĩnh lặng trong chốc lát: “Anh cho là không có việc gì em sẽ không gọi điện thoại cho anh.”

“Anh sáng sớm hôm nay thấy Tô Nhã Băng rồi sao?”

“Không có.”

“Anh thật là không có nhãn lực, cô ta đã tới từ sớm rồi, cô ta nhìn thấy anh xuống lầu nhìn anh mua bữa ăn sáng, lại nhìn anh trở về nhà trọ của em, anh lại không thấy cô ta sao?”

Nam nhân thản nhiên nói: “Trên đường thường xuyên có người nhìn anh chằm chằm nhìn, vì vậy anh không có khả năng chú ý hết tất cả a.”

Trì Hoan, “…”

“Nhưng cô ta nhìn thấy anh, làm sao bây giờ? Anh đừng quên trước đây anh đã đáp ứng lời nói của em rồi đó.”

Chôn dấu mối tình của họ dưới đất. Coi như không phải là che giấu tình cảm của bọn họ thì bây giờ cũng tuyệt không phải là thời điểm để công bố ra bên ngoài.

“Cô ta muốn em ra mặt, thay em làm trong sạch chuyện giữa Mạc Tây Cố cùng cô ta sao?”

Trì Hoan buồn buồn nói: “Em mới không cần, em không có giẫm đạp bọn họ đã là rất khách khí rồi a.”

” Ừ, anh sẽ làm cho cô ta im miệng.”

“Anh chắc chắn chứ? Em luôn cảm thấy cô gái kia không đơn giản, cô ta có thể đùa bỡn Dương Hạo đến mấy năm, hôn lễ lúc trước đó nữa, dù đến muộn nhưng cô ta rõ ràng là cố ý mang vết thương đi tìm Mạc Tây Cố đang chuẩn bị tiến vào phòng tân hôn, diễn vai dầm mưa hát khổ tình.”

Mặc Thời Khiêm nghe vậy ở đầu bên kia cười nhạt xuống: “Bản lãnh của cô ta có thể không chỉ như vậy nha.”

Trì Hoan ngẩn ra: “À? Anh còn biết cái gì sao?”

“Em không cần phải để ý đến cô ta, anh sẽ giải quyết ” ngắn ngủi dừng lại, hắn nhàn nhạt nói:”Nếu như mẹ của Mạc Tây Cố đến tìm em nói chuyện nói chuyện phiếm, em trước tiên nói cho anh biết, hoặc là mang theo An Kha.”

“À? Nha, mẹ anh ta sẽ không làm gì với em chứ.”

Thật ra không phải nói chứ mẹ của Mạc Tây Cố đối với cô thật tốt, thái độ Mạc phu nhân đối với cô tốt như vậy rất đại bộ phận là do xuất phát từ thân thế của cô, điểm này cô rất rõ, nhưng với thân thế của cô nếu ở chỗ này, mẹ của Mạc Tây Cố dù cho không vui, có thể làm gì khác đối với cô cơ chứ.

Mặc Thời Khiêm ở đó đầu thanh thanh đạm đạm nói:”Mạc phu nhân sẽ không có khả năng để cho Tô Nhã Băng tiến vào cánh cửa Mạc gia, đối với bà ấy mà nói, cho em cùng Mạc Tây Cố hợp lại mới là biện pháp nhất cử lưỡng tiện, nếu để cho con gái của Thị trưởng bước vào cửa của gia đình họ, chắc hẳn tin đồn nhảm sẽ không đánh tự thua.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 83

Chương 83: Rất sợ anh ta không phát hiện được gian tình của chúng ta?

Editor: Hyna Nguyễn

Beta: Stuki^^

———————————

Trì Hoan cau mày: “Bà ấy còn không có đi tìm em a.”

Nam nhân giọng nói mát lạnh:”Bởi vì bây giờ Mạc Tây Cố còn không có từ bỏ ý định đối với Tô Nhã Băng, không chịu quay đầu tìm em.”

Trì Hoan, “…”

Khương tổng là càng già càng cay, Mạc phu nhân còn muốn để cho cô cùng Mạc Tây Cố hòa hảo, dù có bà ra mặt cũng vô dụng, việc này phải được con trai mình phối hợp mới được, điểm này bà ấy chắc cũng biết.

"Ồ."

Tĩnh lặng trong chốc lát, Mặc Thời Khiêm ở đó đầu hỏi: "Còn có việc sao?"

Cô hơi bĩu môi nói: "Không có, gặp lại anh sau."

Dứt lời cúp điện thoại trước một bước.

Đầu bên kia điện thoại di động, trong văn phòng sáng sủa sạch sẽ, mùi vị lành lạnh trang hoàng, nam nhân mặc áo sơ mi đen rũ mắt nhìn màn hình điện thoại di động đột nhiên bị cắt đứt, mày kiếm nhíu lại.

Lại qua mấy giây, mới gác máy rồi lại lần nữa vùi đầu vào công việc.

… …

Trì Hoan cho là Mạc Tây Cố sẽ không bởi vì anh ta cùng Tô Nhã Băng có tin tức không hay mà đến tìm cô, dù sao anh ta biểu hiện ra là áy náy, hơn nữa làm một nam nhân, có chút tự ái cũng sẽ không có mặt mũi đến tìm cô.

Nhưng thời điểm An Kha đưa cô trở về nhà trọ, cô liếc mắt liền thấy được một chiếc Lamborghini đậu ở chỗ đó, cùng với một nam nhân đang tựa vào trên thân xe hút thuốc.

Tựa hồ là cảm thấy tầm mắt của cô, Mạc Tây Cố chính xác bắt được thân ảnh của cô, sau đó dập tắt tàn thuốc, bước chân dài hướng cô đi tới.

Buổi chiều mùa đông, gió lạnh lẽo, ngày không trăng.

Trì Hoan mặc một bộ áo khoác ngoài không sắc, tóc quăn đuôi tóc phiêu trong gió, trang điểm da mặt tinh xảo, minh diễm đáng yêu.

Cô quay đầu lại nói với An Kha: "Cô đi về trước đi, có chuyện gì thì tôi sẽ điện thoại cho cô."

An Kha nhìn Mạc Tây Cố một cái, gật đầu một cái:" Được, Trì tiểu thư."

Mạc Tây Cố dừng lại tại trước gót chân của cô, anh ta liếc nhìn nữ nhân đang mở chiếc Xa Ly đi ra, giọng nói nhỏ ách: "Bảo tiêu mới của em sao?"

"Ừm."

"Còn Mặc Thời Khiêm thì sao?"

Trì Hoan tùy ý cười cười: "Tôi không thể mời hai người vệ sĩ sao?

Anh ta nhìn chằm chằm mặt của cô một hồi, có chút chậm chạp hỏi:"Nhã Băng buổi sáng có tới tìm em hay không a?"

"Tôi nghĩ là anh sẽ biết chứ."

Mạc Tây Cố khẽ cau mày: " Tiểu Thẩm có nói cho anh biết."

Tiểu Thẩm còn thêm dầu thêm mỡ nói Trì Hoan nói với Tô Nhã Băng đủ loại lời khó nghe lại khắc nghiệt.

Còn nói… quan hệ giữa Trì Hoan với Mặc Thời Khiêm có mờ ám, Nhã Băng cảm thấy không giống như quan hệ giữa nữ người thuê cùng nam vệ sĩ.

Tô Nhã Băng nói so sánh tương đối uyển chuyển, Thẩm Tiểu truyền đạt lại ý rất khó nghe, nói không chừng Trì Hoan đã sớm cùng người nam nhân kia bất thanh bất bạch rồi, cho anh ta đội nón xanh (cho cắm sừng) rồi cũng không chừng.

Bị Mạc Tây Cố lạnh giọng khiển trách, Tiểu Thẩm không cam lòng phản bác một câu, "Vậy anh xem hôn lễ của anh cùng cô ấy bị hủy bỏ, cô ấy có đau thương muốn chết sao? Cô ấy tối hôm qua còn đi Bạch gia tham gia dạ tiệc sinh nhật của Bạch Tụng, cô ấy giống như là một nữ nhân thất tình sao?"

Cuối cùng còn không âm không dương nói một câu: "Tôi xem thần sắc của cô ấy so với ai khác đều tốt, nói không chừng là bị nam nhân làm cho dễ chịu a."

Cô không tiều tụy, cũng không chán nản, vẫn xinh đẹp minh diễm, quyến rũ .

"Ba người các anh quan hệ cũng thật là kỳ quái, rõ ràng anh và Tô Nhã Băng là một đôi, còn cần có người trung gian tới truyền lời sao. " Trì Hoan nhàn nhạt mỉm cười, không mặn không nhạt nói:"Cố ý tới, anh sẽ không muốn thay Tô tiểu thư hướng tôi nói lời xin lỗi chứ ?"

"Không phải vậy! " Mạc Tây Cố cưỡng chế tình cảm cùng một ít ý nghĩ đè xuống, gương mặt nho nhã tuấn tú khôi phục thành vẻ mặt lãnh đạm:"Mục

đích anh tới tìm em giống với lý do Nhã Băng tìm em."

Trì Hoan có chút khó tin nói: "Hả?"

Mạc Tây Cố mặc một bộ âu phục màu xám đậm, dáng người cao ngất: "Đối với em, anh thật sự xin lỗi, nhưng Nhã Băng rất nhiều năm trước đã ở bắt đầu chung với anh rồi, đã chịu rất nhiều ủy khuất cùng nhiều tội nghiệp, cô ấy bị buộc nghỉ học tạm thời phải xuất ngoại, gả cho một nam nhân không yêu mình, bị bạo hành gia nhà, bây giờ lại bởi vì quan hệ với anh mà bị chửi bị vũ nhục… Trì Hoan, anh biết đối em như vậy là không công bằng, nhưng việc cũng đã đến nước này, nói một lời thanh minh đối với em mà nói cũng không phải là tổn thất gì."

Anh ta tĩnh lặng, tầm mắt từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm thần sắc thay đổi của cô, thản nhiên nói: "Huống chi, mặc dù không có duyên làm vợ chồng, nhưng em là người làm trong giới nghệ thuật, có Mạc thị là bạn, dù sao cũng tốt hơn thêm một kẻ địch chứ, em nghĩ sao?"

Oh…

Trì Hoan giơ tay lên vẩy vẩy tóc dài, cười: "Hai người các ngươi thật xứng đôi với nhau a, tôi vừa ra khỏi cửa vừa về nhà, các uy hiếp tôi một lần."

"Anh có thể tận lực bồi thường cho em."

Trì Hoan lạnh lùng nói: "Nếu như tôi nói không thì sao?"

"Trì Hoan, cái thế giới này chỉ cần có quyền phát biểu thì đen cũng có thể nói thành trắng, quan hệ của em với Mặc Thời Khiêm——"

Nói đến tên của người đàn ông này, thần giác Mạc Tây Cố hơi hơi hiện ra mấy phần châm chọc nói: "Hắn ta có cửa mật mã nhà trọ của em, xe của em chìa khóa hắn có một chiếc, người trong nghề đều biết em không thích cùng người khác tứ chi tiếp xúc, một năm kia vì chuyện như vậy mà tại một chương trình trở mặt tại chỗ, nhưng số lần hắn ôm em so với ai khác đều nhiều hơn, mấy ngày mà em biến mất đó, cũng là đi cùng với hắn sao?"

Mắt thấy mặt của Trì Hoan càng ngày càng lạnh, anh ta mới nụ cười nhạt : "Hơn nữa ngẫu nhiên vào cái ngày anh và em hôn lễ hủy bỏ đó, Lương Mãn Nguyệt cũng cùng Mặc Thời Khiêm chia tay, nếu muốn nói hắn với em có cái gì… Anh đều tin, em nói một chút đi nếu khán giả biết sẽ ra sao?"

Sau lưng tiếng có bước chân từ xa đến gần.

Mạc Tây Cố ngẩng đầu lên nhìn nam nhân đối diện chậm rãi đi tới, đột nhiên cảm thấy một trận chèn ép.

Trì Hoan nhận ra được tầm mắt của anh ta theo bản năng xoay người lại.

Mặc Thời Khiêm đi tới phía sau của cô, hắn vẫn là toàn thân áo đen quần đen, mang theo lạnh lùng, trong tay xách một túi lớn… Ừ, thức ăn.

Hai người chiều cao không sai biệt lắm, ánh mắt nhìn thẳng, Mặc Thời Khiêm trên môi chứa đựng nụ cười bạc bẽo: "Anh cùng Tô Nhã Băng qua lại đã lâu, bởi vì gia tộc của anh không đồng ý cho anh cưới một người phụ nữ đã lập gia đình, cho nên anh lợi dụng cảm tình của Trì Hoan đối với anh bốn năm qua thay các anh che giấu mối quan hệ không thể lộ ra ánh sáng được… Chỉ bất quá trước hôn lễ bị cô ấy phát hiện, cho nên quyết định hủy bỏ hôn lễ, bây giờ, các ngươi ngược lại nói lại cô ấy vượt quá giới hạn… Cô ấy nếu là theo tôi đã có chuyện gì, cần gì phải gả cho anh? Vì tiền? Chính cô ấy kiếm tiền đã đủ nuôi được mình trong rất nhiều năm rồi."

Trì Hoan, "…"

Cô giờ mới biết, nguyên lai nam nhân này cũng sẽ có thể đổi trắng thay đen như vậy.

Mạc Tây Cố nhìn bọn họ, gương mặt đẹp trai từ từ đen thui.

Tầm mắt Mặc Thời Khiêm từ trên người anh ta quét qua, xoay người liền hướng nhà trọ đi tới, nhàn nhạt nói vừa dứt lại nói tiếp: "Bên ngoài gió lớn, sao em còn không đi vào?"

Trì Hoan nhìn bóng lưng của hắn lại nhìn Mạc Tây Cố một cái, vẫn là ôm lấy bọc đồ của cô đi theo.

Mạc Tây Cố đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chú bóng lưng của bọn họ rất lâu, cho đến khi cả hai người biến mất.

Mặc Thời Khiêm đường đường chính chính xách thức ăn đi vào nhà trọ của Trì Hoan, một bộ dạng không chột dạ.

Cho đến khi cửa thang máy khép lại, Trì Hoan mới tức giận nhìn nam nhân bên người: "Anh thấy anh ta sao anh không trốn, anh còn chạy đến trước mặt của anh ta hò hét với , sợ anh ta không phát hiện được gian tình của anh và em sao?"

Mặc Thời Khiêm cúi đầu liếc cô.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe người khác đem mình hình dung thành kẻ có gian tình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Chương 84: Anh lần sau không nên đứng hôn em, thật là khổ cực a

Editor: Hyna Nguyễn

Beta: Stuki^^

_____

Hắn hời hợt nói: "Trốn? Đó là chuyện mà nam nhân nên làm sao?"

Trì Hoan, "…"

Cô trợn to hai mắt: "Nhưng anh đã đáp ứng em rồi mà."

"Không để cho truyền thông biết là được, em có thể bảo đảm người giữ cửa tiểu khu bảo an của chúng ta không biết anh với em ở cùng một chỗ sao?"

Trì Hoan "…"

"Vậy nếu là anh ta đi ra ngoài nói thì làm sao bây giờ?"

Hắn rũ mắt nhìn cô thản nhiên nói: "Đó là chuyện cần anh bận tâm."

Trì Hoan nhìn hắn chằm chằm một hồi, tim vô tình có chút hụt hẫng, cuối cùng vẫn không quên nói: "Nếu như bởi vì anh không cẩn thận mà để lộ ra ngoài, em sẽ không để yên cho anh đâu."

Cửa thang máy mở ra.

Mặc Thời Khiêm liếc nhìn cô một cái:"Đi mở cửa đi."

"… Nha."

Hai tay của hắn đều xách đồ dĩ nhiên là cô phải mở cửa rồi.

"Hôm nay anh sao lại trở về sớm như vậy hả?"

"Công việc kết thúc liền trở về ngay."

Trì Hoan đổi giầy, đi theo phía sau hắn, nhìn bóng lưng cao lớn của hắn bất mãn lầm bầm, không có tí sức lực nào để nói chuyện phiếm.

Cô dò xét nam nhân đang đi vào trong phòng bếp, rót cho mình ly nước uống, thuận miệng hỏi: "Vậy anh bây giờ đang làm công việc gì vậy?"

Hắn cũng không dừng lại, dường như cô hỏi hắn liền trả lời, ngữ điệu nhàn nhạt cũng rất bình thường:"Làm ăn."

Cô cầm ly đi theo hắn đi ra: "Anh thật giống như kiếm ra rất nhiều tiền a."

"Đủ nuôi em là được rồi."

Nuôi cô rất phí tiền nha, mặc dù cô không cần nam nhân nuôi.

"Ồ…"

Trì Hoan kéo dài ngữ điệu, nhìn hắn thuần thục đem thức ăn vừa mua lấy ra, phân loại để rửa sạch, không nhanh không chậm, cẩn thận tỉ mỉ, tò mò hỏi: "Vậy anh tại sao phải chạy tới làm vệ sĩ cho em, em nghĩ là anh đi khách sạn năm sao làm đầu bếp tiền kiếm chắc hẳn không ít nha."

Hắn vặn vòi nước ra, giọng nói trầm thấp mát lạnh: "Mấy năm trước anh thiếu ba của em một cái ân huệ."

Cô nhíu mày: "Thiếu cha em một ân huệ cho nên anh phải lao công để trả nợ sao?"

Mặc Thời Khiêm đóng vòi nước lại, nghiêng nửa bên thân thể đi đến nhìn cô, mỉm cười nói: "Em không nhớ là chính mình có khả năng chuyên gây chuyện sao?"

Thời điểm hắn xuất hiện ở bên người cô, Trì Hoan mới vừa gặp vận may chỉ dựa vào một bộ kịch, từ thuở thiếu thời đột nhiên được cả danh và lợi, rất dễ dàng để cho mình quên mất bản thân mình là ai, huống chi tính cách cô vốn là phản nghịch, lại ở vào lúc tính cách dở dở ương ương, giống như ngựa hoang mất cương, ai kéo cũng không dừng được.

Mặc Thời Khiêm phụ trách bảo vệ cô, đồng thời phụ trách dạy dỗ cô.

Qua hơn nửa năm, cô mới khôi phục lại quỹ đạo nên có.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, Trì Hoan mím môi: "Làm cơm của anh đi, em đi thay quần áo."

Thiếu ba cô ân huệ?

Ba cô là Thị trưởng thành phố, không phải ai cũng có thể được ba cô giúp đỡ nha, hơn nữa cô có thể cảm giác được ngài thị trưởng cha của cô đặc biệt thích người đàn ông Mặc Thời Khiêm này.

Trì Hoan đổi đồ mặc ở nhà thoải mái, nhàn rỗi buồn chán, lại chạy đến phòng bếp đi tìm Mặc Thời Khiêm nói chuyện phiếm, nhìn hắn nấu cơm.

Tay cô chống trên chỗ kệ sạch sẽ có thể phản chiếu được, chống cằm nhìn gương mặt nam nhân tuấn mỹ hấp dẫn, nháy mắt mấy cái: "Anh là một người đàn ông như thế nào lại biết nấu cơm vậy?"

Mặc Thời Khiêm không ngẩng mắt lên, môi mỏng cong ra một hình cung, nụ cười nhạt : "Dựa theo suy luận của em, em là một cô gái bé bỏng mười ngón tay không dính nước, nên cái gì cũng sẽ không làm sao??"

Trì Hoan bĩu môi một cái: "Em xinh đẹp như vậy lại kiếm tiền được nhiều tiền, biết nấu cơm để làm gì a."

Nam nhân ngước mắt nhìn cô, giữa hàng lông mày bao phủ một nét cười nhỏ:

"Anh cười cái gì?"

Hắn đem thức ăn còn sống thả ở trên thớt gỗ: "Em qua đây."

Cô nhìn hắn : "Làm gì a?"

"Tới đây đi!."

Chống lại ánh mắt đen nhánh thâm thúy của hắn, cô có một loại rung động vô hình không nói ra được lòng, thậm chí đại não ngừng suy nghĩ mất mấy giây.

Trong lòng động một cái, cô đi tới.

Đại khái còn có khoảng cách nửa thước, nam nhân đột nhiên đưa tay đang chỉ cô kéo cô vào trong ngực, Trì Hoan còn chưa kịp phản ứng, hắn đã cúi đầu hôn cô.

Mặc dù là ngày không trăng, nhưng ánh sáng bên trong phòng phát sáng rất rõ.

Chiều cao chênh lệch quá lớn, hơn nữa cô về nhà liền đổi giầy đế bằng, Trì Hoan cảm thấy đứng hôn môi thật là đau cổ…

Nụ hôn vừa kết thúc, Mặc Thời Khiêm thấp mắt nhìn cô vẻ mặt một lời khó nói hết biểu tình, nheo mắt lại, ách thanh hỏi: "Đây là cái vẻ mặt gì vậy hả?"

"Anh cao quá, lần sau không nên đứng hôn em, em thật là khổ cực nha."

Mặc Thời Khiêm"…"

Một giây kế tiếp, người cô lại đột nhiên bị bế lên, Trì Hoan thấp giọng kêu một tiếng, đợi âm thanh của cô rơi xuống, người đã ngồi lên trên đài lưu ly lạnh như băng, hai tay khoác lên trên vai hắn, còn có mấy phần vẫn chưa hết sợ hãi.

Cô không nhịn được sẳng giọng nói: "Anh muốn làm gì thế?"

"Bây giờ em cao đủ để cúi đầu tới rồi."

Trì Hoan nhìn hắn: "…"

Cô nói:"Em muốn đi xuống… A."

Còn chưa nói hết, hắn một tay giữ gáy của cô, khiến cho cô cúi đầu xuống, lần nữa dán lên môi của hắn.

Ngày thứ hai, sắc trời mới vừa sáng lên, Trì Hoan bị một trận tiếng chuông cửa dồn dập đánh thức.

Cô thức dậy tính khí không được tốt lắm, chỉ loáng thoáng nghe được âm thanh liền ở trên giường lật qua lật lại nhiều vòng, nhưng cuối cùng tiếng chuông kia chẳng những không có dừng lại, ngược lại càng ngày càng làm ồn hơn.

Gương mặt cô đằng đằng tức giận, gối đều bị cô dùng sức ném ra ngoài.

Ai lại thất đức như vậy chứ, sáng sớm muốn làm nhiễu thanh mộng của người ta.

Trên đất vang lên giọng nói khàn khàn hấp dẫn của hắn: "Trì Hoan, em không cần đi mở cửa đâu, để anh đi cho."

Não cô thanh tỉnh một chút, trở mình một cái từ trên giường bò dậy.

Vừa mới muốn đi ra cửa phòng ngủ, lại quay trở lại, cẩn thận dặn dò:"Không cho phép anh đi ra, bất kể nghe được thanh âm của ai, xảy ra chuyện gì, anh đều đợi ở bên trong thật tốt cho em."

Tư thế ngủ của hắn rất ngay ngắn, đó là tư thế ngủ khỏe mạnh, ánh mắt nhắm, không có đáp lời nói của cô.

Bình thường bị người gặp hắn tại nhà trọ của cô không có chuyện gì cả, nhưng bây giờ quá sớm, có người đàn ông sớm như vậy xuất hiện ở trong phòng cô, nói không phải từ trên giường cô bò dậy, ngay cả cô cũng không thể tin được.

Trì Hoan đem cửa phòng ngủ đóng lại, ngáp dài đi ra mở cửa, nắm chốt cửa vặn ra vừa trách móc nói: "Mới sáng sớm đến đây làm gì vậy… A!"

Một trận kình phong mang theo lãnh ý đánh tới, cô còn không có thấy rõ người trước mắt là người nào, cổ tay liền bị giữ lại, khí lực kia lớn đến mức để chút ngủ gật còn sót lại của cho cô đều tan thành mây khói, gần như muốn bật lên thét chói tai gọi tên của Mặc Thời Khiêm.

Nam nhân bấu tay cô hướng trong phòng mang vào, đưa cả người cô đều ngã ở trên ghế sa lon.

Lần trước Mặc Thời Khiêm đẩy cô, người cô toàn bộ lọt vào giữa ghế sa lon toàn bộ đều là mềm mại, lần này củi chõ của cô lại trực tiếp đụng phải tay vịn, tê dại đau đánh tới, gương mặt cô đều nhíu lại.

Nắng sớm tối tăm, cũng đủ để cho cô thấy rõ ràng nam nhân trước mắt là Mạc Tây Cố.

Cô bóp quyền, lại bình tĩnh một chút nói :"Anh mới sáng sớm nổi điên đến đây làm gì chứ??"

Mạc Tây Cố mắt nhìn xuống cô, trong đôi mắt hiện lên tia máu, ước chừng là thức trắng đêm chưa ngủ, sắc mặt nhìn qua có chút đáng sợ, âm thanh càng là âm trầm: "Trì Hoan, cô để cho Mặc Thời Khiêm làm cái gì với Nhã Băng?"

Nam nhân khí lực bình thường so với nữ nhân đã không tưởng tượng được, hơn nữa thời điểm này là muốn khống chế người khác.

Trì Hoan cố gắng bỏ tay anh ta ra mấy lần nhưng đều không thành công.

"Tôi không biết anh đang nói gì, anh buông tay ra cho tôi!"

Mạc Tây Cố cười lạnh nói :"Cô ấy bây giờ cả người đều bị cô làm cho không tìm thấy được, cô nói cho tôi nghe đi cô không biết gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85

Chương 85: Có một loại cảm giác kích thích lúc nào cũng có thể bị bắt gian …

Editor: Hyna Nguyễn

Beta: Stuki^^

Trì Hoan chịu đựng cơn đau ở tay, chống lại ánh mắt của anh ta, cười lạnh: "Bị tôi làm cho không tìm thấy sao?"

Anh ta cúi đầu nhìn cô chằm chằm, không lên tiếng, mặt không biểu tình.

"Oh, xem ra là anh đã nhận định là tôi làm rồi cho nên tôi có nói không phải là tôi làm cũng không có ý nghĩa gì. " Trì Hoan nhắm hai mắt lại, bởi vì cổ tay quá đau, giống như là xương cốt tùy thời có thể đứt ra, vì vậy ngược lại liền nói: "Anh nếu lại nắm tay của tôi, tôi cũng có thể tìm người đem tay cô ta làm

cho gãy đi đấy."

Nam nhân hô hấp rõ ràng trầm xuống, nhìn chằm chằm mặt của cô ánh mắt bộc phát hung ác.

Nhưng mấy giây sau, anh ta vẫn là buông tay ra.

Trì Hoan ở một bên vuốt cổ tay của mình, rũ đôi mắt cười nói: "Mạc tiên sinh, tôi còn thực sự không biết vì sao tôi lại rảnh rỗi buồn chán đến mức đem Tô Nhã Băng giấu đi, nếu tôi đã không biết, không bằng anh nói cho tôi biết đi?"

Dứt lời, cô ngẩng đầu lên, dưới nắng sớm trông thấy mặt của anh ta, nụ cười nhạt nhẽo: "Nếu tôi nhớ không lầm thì từ ngày anh hủy bỏ hôn lễ của chúng ta thì tôi đã một mình đi đường của mình rồi, chỉ có hai người các ngươi, một mực không ngừng muốn quấy rầy tôi."

Lời nói này của cô hời hợt nhưng ý châm chọc rất lớn.

Mạc Tây Cố dĩ nhiên nghe được.

Anh ta nặng nề híp mắt lại: "Cô ấy tối ngày hôm qua gửi tin nhắn cho tôi, nói mối quan hệ giữa chúng ta là một sai lầm, cô ấy không xứng với tôi, người tôi nên cưới là cô, cô ấy muốn để cho tôi lần nữa trở về tới tìm cô."

Dừng lại một chút, anh ta nhìn thần sắc trên mặt của Trì Hoan xem có thay đổi gì không, nhưng nét mặt của cô từ đầu đến cuối không có tí thay đổi gì, anh ta tiếp tục nói: "Trì Hoan, cô rốt cuộc đã nói với cô ấy cái gì vậy?"

Cô ngước khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, cười hỏi : "Cô ta không thấy, người anh nên tìm chẳng lẽ không phải là Mạc phu nhân sao, bà ấy mới là người trên cái thế giới này không nguyện ý muốn các ngươi ở chung với nhau nhất nha, về phần của tôi… Chẳng lẽ anh cho là tôi còn có dự định muốn đi cùng với anh, hoặc là có ý nghĩ gì sao?"

Mạc Tây Cố lạnh lùng nói:"Mẹ tôi chưa bao giờ muốn để cho tôi đi cùng với cô ấy giấu giếm mối quan hệ, bà ấy đối với Nhã Băng làm cái gì cũng không hề giấu giếm, mẹ tôi nói không có quan hệ gì với cô ấy, đó chính là không có quan hệ gì .. Huống chi, chẳng lẽ bà ấy còn có thể gài tang vật lên người con dâu mà mình vừa ý nhất sao?"

Mạc phu nhân là mẹ của anh ta, anh ta tín nhiệm như vậy là điều dễ hiểu.

Trì Hoan chính là không hiểu tại sao mấy chuyện này lại kéo tới trên người cô chứ.

Hiện giờ cô đang chột dạ đây, trong phòng ngủ của cô còn có người đàn ông đang ngủ kìa.

Mạc Tây Cố chắc sẽ không vô duyên vô cớ tìm cô, vấn đề xuất hiện là do Tô Nhã Băng gây ra sao.

Trì Hoan mím mím môi, lộ ra nụ cười khinh bạc lạnh lẽo :"Đó chính là Tô tiểu thư nói cho anh biết là cô ta cảm thấy tôi muốn đối phó với cô ta sao~? Thật không phải là tôi muốn nói chứ, chỉ với cách làm thiếu IQ vừa buồn chán lại ngu xuẩn của cô ta, muốn có con đường tiến vào nhà giàu có, thật đúng là có chút khó khăn nha…"

Mạc Tây Cố mặt liền biến sắc, âm trầm nói: "Trì Hoan!"

"Trì Hoan, cô còn không thừa nhận sao!"

Bởi vì lúc Mạc Tây Cố kéo Trì Hoan tiến vào không có đóng cửa lại cho nên Tiểu Thẩm cũng vào được, cô ta đã ở bên ngoài nghe lén một lúc lâu, lúc này rốt cuộc không nhịn được vọt vào:"Nhã Băng sau khi nhận cuộc điện thoại từ người vệ sĩ kia của cô tinh thần bắt đầu hoảng hốt, nói mấy lời kỳ quái, sau đó tối ngày hôm qua đã không thấy tăm hơi, không phải là cô còn có thể ai?"

Trì Hoan sững sờ, ngược lại giật mình.

Mặc Thời Khiêm?

Nhìn biểu hiện của cô, Tiểu Thẩm còn cho là mình nói trúng, đang muốn nói nữa điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Mạc Tây Cố đè mi tâm một cái, lập tức ngồi dậy lấy điện thoại di động trên người ra.

Chờ anh ta thấy rõ ràng tên người gọi đến trên màn ảnh, mặt mày lập tức trở nên hung ác, cúi đầu liếc nhìn Trì Hoan, ánh mắt lạnh lùng thấu xương.

Ngón tay trượt một cái nghe điện thoại, giọng nói cũng là lạnh lùng đến tận cùng:"Mặc Thời Khiêm."

Trì Hoan nghe được cái tên này, đầu liền chột dạ cúi thấp xuống.

Tên khốn kia lại đang phòng ngủ của cô gọi điện thoại cho Mạc Tây Cố, vạn nhất bị phát hiện phải làm sao bây giờ?

Cô cắn môi, ngón tay cuộn lên.

Đầu bên kia điện thoại di động là giọng nam nhân trầm thấp, không đếm xỉa tới phản ứng của Tây Cố nói: "Mạc thiếu, nghe nói anh đang đi tìm Tô tiểu thư?"

Mạc Tây Cố cười lạnh,:"Tin tức cũng thật nhanh a."

Trì Hoan"…"

Chỉ cách một tấm cánh cửa, tin tức đương nhiên phải là nhanh rồi nha.

Cô không dám đi nhìn hướng phòng ngủ, chỉ hy vọng chính mình không nghe được thanh âm của nam nhân, bọn họ cũng sẽ không nghe được.

Có một loại kích thích lúc nào cô cũng có thể sẽ bị bắt gian tại trận…

"Ba chục triệu, trước năm giờ chiều, tôi sẽ cho anh thấy cô ta."

"Mặc Thời Khiêm, nếu như cô ấy mất đi sợi tóc nào…"

Không đợi anh ta nói xong, bên kia cười nhẹ một tiếng: "Nữ nhân của mình xem chừng cũng không xong thì anh đừng nên hy vọng có thể làm gì với tôi."

Ngữ điệu thanh đạm, ý khinh miệt thì có nhiều hơn.

Dứt lời, đô một tiếng, cúp điện thoại.

Mạc Tây Cố âm mặt, ngón tay gần như có thể đem cô bóp vặn vẹo.

"Thùng thùng."

Hai tiếng gõ cửa vang lên, ngay sau đó một giọng nói của nữ nhân lãnh đạm vang lên,:"Trì tiểu thư, tôi có thể đi vào không?"

Là An Kha.

An Kha mang theo một cái hộp đựng thức ăn đi vào, liếc nhìn Mạc Tây Cố cùng Thẩm Tiểu, có chút áy náy nói, "Trì tiểu thư buổi sáng có bạn tới sao? Tôi chỉ mua có một phần bữa ăn sáng thôi."

"Đó không phải là bằng hữu của tôi!" thần kinh của Trì Hoan hoàn toàn được thả lỏng, dựa vào ghế sa lon thản nhiên nói: "Hai vị bây giờ có thể về rồi."

"Trì Hoan, vệ sĩ của cô bắt cóc Nhã Băng…"

Trì Hoan lạnh giọng cắt đứt lời của cô ta:"Nếu như cô có chứng cớ Tô Nhã Băng bị bắt cóc, vừa có thể chứng minh là tôi sai khiên Mặc Thời Khiêm làm như vậy, vậy thì báo cảnh sát tới bắt tôi đi, không thể làm được thì ngay lập tức cút ra ngoài nhà tôi đi."

Thẩm Tiểu phải bị cô chọc giận đến hộc máu: "Trì Hoan, cô…"

"Không đi nữa tôi sẽ báo cáo là các ngươi tự ý xông vào nhà dân, An Kha, thay tôi đuổi bọn họ đi."

Thẩm Tiểu giận đến không chịu được, nhìn về phía Mạc Tây Cố: "Tây Cố, anh nhìn đi, người đàn bà như vậy…"

"Chúng ta đi! " Mạc Tây Cố thần sắc lạnh lùng mà phức tạp nhìn Trì Hoan lạnh mặt nói: "Ba chục triệu, Trì Hoan, nếu như xế chiều hôm nay tôi không thấy được người của Nhã Băng, hoặc là để cho tôi phát hiện cô ấy mất đi sợi tóc nào… thi cô nên biết đây sẽ là việc mà cô đã làm sẽ là điều mà cô hối hận nhất trong đời này."

Mạc Tây Cố cùng Thẩm Tiểu đi ra.

An Kha đem hộp đựng thức ăn đặt ở trên bàn trà, cúi đầu thật thấp lẳng lặng nói:"Trì tiểu thư, ngài có chuyện có thể điện thoại cho tôi nha."

Sau đó cũng rất nhanh rời đi.

Chờ nhà trọ hoàn toàn yên tĩnh lại, Trì Hoan hít thở sâu một hơi, đứng dậy vọt vào phòng ngủ.

"Mặc Thời Khiêm…"

Trong phòng ngủ không người, thậm chí đệm giường trải trên đất đều đã được thu thập chỉnh tề, cô đứng trong chốc lát mới nghe được trong phòng tắm truyền tới âm thanh nhỏ nhẹ.

Cô lại lập tức bước mấy bước vọt vào.

Khí thế cao ngất của nam nhân trong gương nằm trong tầm mắt của cô.

Đỉnh đầu anh tóc rối bời, mặt mày giống như thường ngày lạnh lùng lãnh đạm thờ ơ, lại có thêm vài phần nhạt nhẽo, lúc sáng sớm có thêm cảm giác lười biếng gợi cảm,

Đang … Đánh răng.

"Tô Nhã Băng thật sự bị anh bắt cóc sao?"

Hắn liếc nhìn cô một cái, không nhanh không chậm chải răng xong, sau đó lại rửa mặt, dành ít thời gian thuận miệng nhàn nhạt trả lời một câu: "Không có."

Trì Hoan trợn to hai mắt, hỏi: "Vậy ba chục triệu anh nói với Mạc Tây Cố là có ý gì?"

Nam nhân thờ ơ:"Anh ta không tìm được nữ nhân của mình, anh tìm thay anh ta, thu hắn ba chục triệu tiền thuê, có vấn đề gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Chương 86: Có anh ở đây, em cái gì cũng không cần lo lắng

Editor: Hyna Nguyễn

Beta: Stuki^^

_____

Ba chục triệu… Tiền thuê?

"Anh biết Tô Nhã Băng ở nơi nào?"

"Không biết."

"Vậy sao anh lại nói năm giờ chiều?"

Nam nhân theo trong gương liếc nhìn cô một cái, trên môi dao động nở ra một nụ cười mỏng: "Không phải là còn có một ngày sao?"

Trì Hoan đứng ở cửa, bĩu môi một cái, nhẹ rên lên một tiếng:"Mạc Tây Cố không tìm được, anh chắc chắn là anh nhất định có thể tìm được sao?"

Hắn liếc cô một cái, khớp xương ngón tay rõ ràng đang vặn khăn lông, nhàn nhạt nói: "Anh không tìm được, sẽ không có người nào khác có thể tìm được."

Trì Hoan, "…"

"Thẩm Tiểu nói… Anh gọi điện thoại cho Nhã Băng sau đó cô ta mới mất tích, anh đã nói với gì với cô ta vậy?"

"Bất quá nhắc nhở cô ta một ít chuyện mà cô ta đã làm thôi."

Trì Hoan bất mãn:"Chuyện gì, anh nói rõ ràng ra xem nào."

Nam nhân dùng khăn lông chậm rãi lau sạch mặt của mình, sau đó từ từ giặt rửa khăn lông, chính là không có ý tứ muốn trả lời câu hỏi của cô.

Trì Hoan giậm chân:"Anh nói đi a."

Gợi chuyện gây tò mò cho cô, nói chuyện lại nói một nửa, thật đáng xấu hổ.

Cô nhíu lại lông mày;"Anh không sợ Tô Nhã Băng đến lúc đó cắn ngược lại dỗ lỗi cho anh là người bắt cóc cô ta sao? Cô ta cố ý trốn, chính là vì để cho Mạc Tây Cố tìm tới em, cô ta nhất định muốn tạt nước dơ trên người của em, thế mà anh còn dám thu ba chục triệu."

Nam nhân nhàn nhạt nói: "Trì Hoan, em lo lắng quá nhiều rồi."

Cô lẩm bẩm: "Em đương nhiên là lo lắng rồi, Mạc gia dầu gì là nhà giàu có số một số hai ở đây, mặc dù không có bản lĩnh làm khó em quá nhiều, nhưng Mạc Tây Cố nếu thật sự nhận định em đã làm cái gì với Tô Nhã Băng mà ra mặt vì cô ta thì em ở trong vòng giải trí này sẽ khó lăn lộn hơn rất nhiều."

Ít nhất sẽ ít đi một bộ phận nhà đầu tư nguyện ý cùng hợp tác với cô.

"Có anh ở đây, em cái gì cũng không cần lo lắng."

Ngữ điệu của hắn bình thường nhưng lại giống như là một cục đá trong lúc vô tình thả vào trên mặt nước yên tĩnh, làm mặt hồ có tầng tầng sóng gợn.

Hắn đem khăn lông giặt sạch phơi lên, xoay người đi ra cửa, giơ tay lên sờ đầu của cô một cái rồi nói:"Dậy rồi liền rửa mặt ăn điểm tâm thôi."

Trì Hoan"…"

Cô xoay người nhìn bóng lưng của hắn, nặng nề hừ một tiếng, mất hứng nói:"Tay của em đều bị Mạc Tây Cố làm cho bị thương rồi, anh nên sớm nói cho em biết, nói không chừng em sẽ không đi mở cửa."

Mặc Thời Khiêm dừng chân lại, xoay người, cau mày:"Anh ta làm em bị thương sao?"

Mạc Tây Cố dù là một nam nhân nhưng vẫn là công tử tiêu chuẩn nhà giàu có quý, hắn cho là anh ta dù như thế nào đi nữa cũng không động thủ với nữ nhân . Hắn quay lại bước mấy bước trở về trước mặt cô, trầm giọng hỏi, "Nơi nào bị thương?"

Trì Hoan vén tay áo lên, đem cổ tay cho hắn nhìn, ủy khuất nói:"Nếu không phải em cơ trí thì cổ tay thiếu chút nữa bị anh ta bấm đứt rồi."

Mặc Thời Khiêm nhìn chằm chằm vết thương màu xanh máu ứ đọng trên cổ tay cô, lông mày nhíu lại sâu hơn, xẹt qua ít hung ác, qua một lúc lâu mới nhàn nhạt nói:""Rửa mặt xong anh thoa cho em ít thuốc."

Cô mím môi, buồn buồn nói:"không cần, để như vậy rồi cũng sẽ tốt thôi."

Ngón tay Mặc Thời Khiêm nâng cằm của cô lên, trên mi tâm của cô hạ xuống một cái hôn nhẹ nhàng, thật thấp giọng nhàn nhạt nói:"Ngoan ngoãn đi thoa thuốc đi."

Đợi cô ngẩng đầu nhìn cằm của nam nhân kiên nghị, trái tim nhỏ có chút xao động.

… …

Bữa ăn sáng chỉ mua một phần.

Mặc Thời Khiêm nấu cho mình tô mì, cũng nấu cho cô một chén nhỏ, Trì Hoan làm ra tư thế rất rộng rãi chia một nửa bánh bao hấp cho hắn.

Yên lặng ăn điểm tâm.

Mặc Thời Khiêm cho cô một loại cảm giác an toàn, loại cảm giác an toàn do hắn đem lại này có được khi hắn làm vệ sĩ cho cô ba năm qua dần dần tích lũy được, hắn gần như không có để cho cô thất vọng chút nào.

Cho nên cho dù cô đến nay không rõ ràng thân phận của hắn, năng lực của hắn, hắn rốt cuộc là loại người nào, nhưng hắn nói có thể tìm được Tô Nhã Băng, cô liền tin tưởng hắn có thể tìm được.

Về phần Mạc Tây Cố … Anh ta có muốn hiểu lầm cô hay không, cô cũng không thèm để ý.

Sau khi sống chung với nam nhân trước mắt này, cô cảm thấy hắn lại cho cô một loại cảm giác sâu không lường được, giống như là một giếng cổ ẩn sâu tại rừng rậm, u ám thâm thúy.

Chỉ cảm thấy đó là một cái cái giếng sâu, nhưng không biết rốt cuộc sâu bao nhiêu, cũng không biết dưới đáy chôn giấu cái gì.

Mặc Thời Khiêm ngước mắt nhìn tiểu nữ nhân cắn bánh bao hấp rồi lại nhìn mình chằm chằm suy nghĩ xuất thần một lúc lâu, tròng mắt hơi híp, đũa liền linh hoạt đem bánh bao hấp cô đang cắn đoạt đi.

"Mặc Thời Khiêm!" Trì Hoan kịp phản ứng lại, thấy hắn đã bình tĩnh đem bánh bao hấp mới cướp được trong miệng cô ăn mất, mím môi, gương mặt nhỏ nhẹ nóng lên, buồn bực nói: "Anh không thấy bẩn sao nhưng em ngại bẩn, chán ghét chết mất."

Hắn ngước mắt nhìn cô nói: "Anh còn có thứ càng buồn nôn hơn ."

Trì Hoan cảm thấy cô có thể đùa bỡn với lưu manh nhưng vẫn không phải là đối thủ của hắn, liền im miệng ăn mì.

Lại một lát sau, cô cắn đũa đột nhiên hỏi: "Khuya ngày hôm trước, Bạch gia đại tiểu thư, Bạch Tụng… Hảo huynh đệ của anh Thịnh Đường, thật không thích cô ấy một chút nào sao?"

Hắn không ngẩng đầu nói: "Không thích, không thể nào thích được nha."

Trì Hoan không khỏi cảm thấy, Thịnh Đường nói không thích, chưa chắc thật sự không thích, Mặc Thời Khiêm nói không thể nào, vậy là khả năng có

không nhiều lắm, bởi vì người đứng xem ở bên ngoài luôn sáng suốt hơn, huống chi đây là hai nam nhân đã nhận thức hơn mười năm.

"Tại sao? Anh ấy muốn độc thân sao."

Mặc Thời Khiêm lần này ngẩng đầu lên, một đôi mắt khóa mặt của cô thản nhiên nói: "Cậu ấy muốn độc thân hay không em đều biết sao, lần trước trò chuyện rất vui vẻ?"

Dù hắn không nói rõ ràng nhưng Trì Hoan coi như cũng đánh hơi được.

Trì Hoan hơi hơi quyệt môi, có chút đắc ý:"Cảm giác, trên người anh ấy có một loại cảm giác độc thân lâu năm."

Hắn đang ngồi đối diện với cô ngón tay cầm đũa, nhìn chằm chằm cô nói: "Em đối với cậu ta có cảm giác sao?"

Trì Hoan nhìn hắn, cô luôn cảm thấy nam nhân này dù là âm thầm không nổi giận cũng đều có loại khí tràng chèn ép từ trong xương toát ra ngoài: "Anh ấy không phải là huynh đệ tốt nhất của anh sao, em chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi, anh cái này mà cũng ghen sao?"

" Ừ, cậu ta là anh em của anh, không phải là của em, em chỉ cần quan tâm một mình anh là đủ rồi."

Trì Hoan"…"

Trì Hoan nâng cằm lên hỏi: "Em chỉ cảm thấy kỳ quái mà thôi, ngay cả anh cũng đã có một vị hôn thê, cả người anh ta từ sợi tóc đến giầy đều viết lên mấy chữ nam nhân trêu hoa ghẹo nguyệt, tại sao lại giống như đối với nữ nhân đều không cs hứng thú lắm."

Mặc Thời Khiêm mặt không cảm giác nhìn cô: "Em đối với cậu ta rất có hứng thú nhỉ?"

Cô dùng đũa che mặt lại, con ngươi nhanh như chớp chuyển, cố ý nói chậm lại: "Anh nếu là không nói cho em biết, nói không chừng em đối với anh ấy càng có hứng thú hơn nha."

Trì Hoan lúc trước đối với Bát Quái cùng cảm tình của người khác đều không có hứng thú, cũng chưa bao giờ muốn truy hỏi.

Thanh âm của nam nhân nguy hiểm kéo dài: "Trì Hoan."

Cô phồng má lên nhìn hắn, giọng nói nhẹ nhàng:"Nói đi mà nói đi nha, càng thần bí càng thú vị, Bạch gia hiển hách như thế, anh càng không nói em càng hiếu kỳ."

Nữ nhân dù đẹp đến đâu, có tài sản quyền thế như thế nào, cũng không thể khiến bạn của hắn động tâm.

Mặc Thời Khiêm kẹp một cái bánh bao hấp nhét vào miệng của cô, thản nhiên nói: "Đại khái là tất cả tình yêu đều bị tiêu hao hết, cho nên không cảm thấy hứng thú nữa."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87

Chương 87: Anh có phải so với em tưởng tượng còn có nhiều tiền hơn hay không?

Editor: Hyna Nguyễn

Beta: Stuki^^

Trì Hoan bị nhét một miếng vào cổ, thật vất vả mới nuốt xong, thiếu chút nữa mắc nghẹn, hắn lại đem sữa bò đưa cho cô, lúc đó cô mới xem như thuận lợi nuốt xuống.

Cô dùng đũa lật sợi mì lên, kéo dài ngữ điệu ồ một tiếng, nháy mắt nói:"Anh ta bị nữ nhân làm tổn thương lớn như vậy à?"

Nam nhân đối diện không nói một lời nhìn cô chằm chằm, ánh mắt bất thiện.

Trì Hoan giống như là không nhìn thấy, mắt to lóe lên hứng thú dồi dào:"Anh kể câu chuyện đó cho em nghe chút đi."

Mặc Thời Khiêm không nhanh không chậm gác đũa lại, nhàn nhạt nhìn cô nói: "Em có phải cảm thấy anh hai buổi tối này không có làm chuyện có ý nghĩa với em hay không, vì vậy làm cho em cảm thấy thất vọng, cho nên mới nhàm chán đến mức đi quan tâm chuyện của người khác?"

Trì Hoan quyệt môi: "Anh thật là hẹp hòi."

" Ừ, anh rất hẹp hòi cho nên nếu em lại hỏi nữa anh sẽ thu thập em."

Cô nhẹ nhàng hừ một cái, hướng hắn le đầu lưỡi nói :"Anh có thể làm gì e chứ, anh là một đại nam nhân nha, còn có thể động thủ sao, nếu anh mắng em em sẽ khóc cho anh xem."

Mặc Thời Khiêm"…"

Tròng mắt đen của hắn nhìn chằm chằm cô, kéo môi mỏng một cái, độ cong khá gợi cảm: "Em nghĩ là nếu em khóc anh không làm gì được em thì em cứ thử xem."

Trì Hoan"…"

Lưu manh, vẫn là thổ phỉ, rõ ràng là đang ở nhà cô, còn thể hiện bộ dạng người đứng đầu trong nhà, không có một chút tự giác, lòng tự ái cường đại đến không ai sánh bằng.

Oán thầm xong, cô vẫn là tiếp tục cúi đầu ăn mì.

Cô sợ hắn mạnh mẽ đè cô xuống, càng sợ hắn câu dẫn cô nha…

"Trì Hoan."

"Ừ ?"

"Em không được ở trước mặt cậu ta hỏi cái gì hay là nói cái gì lung tung nha."

Cô đang ăn mì sợi, trên môi còn có chút dầu mỡ, ngẩng đầu lên có chút mờ mịt nhìn hắn, sau đó mới hậu tri hậu giác gật đầu một cái:"Em biết rồi."

Cô không thể hỏi, cũng không thể nói…

… …

Ăn xong điểm tâm Mặc Thời Khiêm liền đi làm, buổi sáng Trì Hoan ra ngoài hẹn một đạo diễn gặp mặt ăn bữa trưa, trò chuyện đến hai giờ chiều, hai bên quyết định hợp tác.

Trì Hoan về nhà liền bắt đầu nghiên cứu kịch bản.

Cô nếu đã bắt đầu công việc sẽ rất nghiêm túc, trạng thái hết sức chăm chú, cho nên đến lúc điện thoại di động đặt bên cạnh máy vi tính xách tay vang lên, làm cô sợ hết hồn.

Là điện thoại của Mặc Thời Khiêm.

"Anh ở dưới lầu, em đi xuống đi."

Cô vỗ trán của mình một cái, còn có chút u mê nói: "Ừ ? Đi làm gì?"

"Anh tìm được Tô Nhã Băng rồi."

"Ồ… Vậy anh thông báo cho Mạc Tây Cố đem người mà hắn cần về rồi lại thu tiền của hắn là được a, em đi theo làm gì chứ?"

Nam nhân trầm thấp cười nhạt: "Cô gái kia giội nước dơ lên người em, em không muốn đi xem chuyện vui sao?"

A…

Cô thật là tò mò đối với nhược điểm của Tô Nhã Băng trong tay hắn, nghe hắn nói xong lại thêm cảm thấy tương đối hứng thú.

Cô còn muốn biết… người mà Mạc Tây Cố cũng không tìm được, hắn làm sao tìm được.

Trì Hoan quả quyết nói:"Đợi em thay quần áo khác liền xuống ngay."

Cô cũng không có trang điểm, xách cái theo áo choàng dài vội vội vàng vàng đi xuống.

Xuống lầu từ xa cô đưa mắt nhìn qua bãi đỗ xe đang đậu một chiếc Guts kia, đang muốn đi qua, cánh cửa ghế lái xe cũng mở ra, nam nhân cao lớn lạnh lùng xuống xe.

Chờ Trì Hoan đi tới, hắn đã vòng qua đầu xe mở ra cánh cửa xe của chỗ ngồi cạnh ghế tài xế.

Trì Hoan mặc một áo khoác ngoài không màu, ngửa mặt lên nhìn hắn cười: "Anh tại sao lại không để cho An Kha đưa em đi với anh đi hội họp a."

Hắn nhìn cô, nụ cười nhạt:"Có thời gian lại nói tiếp, giờ em lên xe đi."

Xe rất nhanh chạy ra khỏi cư xá.

Trì Hoan nhìn nam nhân bên cạnh gò má tuấn mỹ góc cạnh rõ ràng hỏi:"Cái xe này mới thịnh hành gần đây cũng là của anh sao?"

Ánh mắt của hắn vẫn nhìn thẳng phía trước: "Uhm, là của anh."

Cô bĩu môi một cái, quả nhiên là của hắn a.

"Anh có phải so với em tưởng tượng còn có nhiều tiền hơn hay không?"

Cô nhìn thấy hắn co kéo thần giác: "Ừm."

Hắn ngay cả khả năng khiêm tốn đều không có a.

Trì Hoan không nhịn được cười: "Anh cũng cảm thấy anh rất có tiền, nhưng anh lại gài bẫy hãm hại người ta như vậy, chỉ mỗi việc tìm người thôi mà muốn tận ba chục triệu."

Mặc Thời Khiêm nghiêng đầu nhìn cô, chân mày hơi nhíu lại tựa như cười mà không phải cười nói :"Em cho rằng ai ra ba chục triệu cũng có thể mời anh làm việc cho sao?"

Trì Hoan"…"

Xe đi một đường thẳng bình an đến nơi gần như thuộc về khu vực biên giới, dừng lại ở trước một cái bảng hiệu cổ xưa thị trường.

Mặc Thời Khiêm thay cô mở cửa xe, lại lấy ra khăn quàng thay cô quàng lên, thuận miệng đạm thanh nói: "Sau khi kết thúc chúng ta ở bên ngoài ăn cơm rồi hắn trở về nha."

"Ồ."

"Cho nên từ lúc đi vào đến lúc đi ra, em nghĩ chúng ta nên đi đâu ăn đi."

"… Nha."

Điều này rất trọng yếu sao, còn phải suy nghĩ cho kĩ nữa.

Ngoài xe có bảy tám người hộ vệ mặc tây trang màu đen đứng chắp tay, từng người đều là cơ bắp lực lưỡng cao lớn, đeo kính râm, thần sắc nghiêm túc, đi theo đám bọn họ.

Trong trường đã có người nhận ra cô, nhưng không ai dám đến gần, chỉ đè thấp âm thanh xì xào bàn tán.

Mặc Thời Khiêm mang cô đi vào một nhà khách cũ nát.

Hành lang tối tăm chật hẹp, nhìn đã thấy bẩn thỉu, Trì Hoan chê cau mày.

Mới vừa đi đến góc quẹo, tiếng thét chói tai cao vút của nữ nhân đột nhiên truyền vào trong tai của cô…

"A…"

"Đừng có ngừng… Lại lần nữa điểm… A."

"Thật thoải mái… A…"

Trì Hoan gương mặt đỏ biến thành đen, đen chuyển đỏ.

Thời điểm bước qua một gian phòng nữa, cánh cửa đột nhiên bị kéo ra, một người nửa trên trần truồng chỉ mặc một chiếc quần lót của nam nhân xuất hiện ở cửa, cô bị dọa sợ thấp giọng kêu một tiếng, liền ôm lấy nam nhân bên người.

Mặc Thời Khiêm cúi đầu nhìn cô"…"

Hai vệ sĩ đang đứng sau lưng bọn họ không nói một lời, đem nam nhân đột nhiên xuất hiện kia đạp trở về phòng trong, dùng sức đóng cửa lại.

Trì Hoan trong ngực hắn lẩm bẩm: "Đây là cái địa phương rách gì a, lụp xụp, vừa tối, còn có mùi vị…"

Còn có âm thanh av miễn phí, cùng nam nhân trần trụi.

Hắn một tay vòng lấy hông của cô: "Em nếu là không sợ Mạc Tây Cố nhìn thấy, anh có thể ôm em qua."

Trì Hoan trong lòng ngực của hắn đi ra, mím môi nói:"Vậy hay là quá làm kiêu đi, thôi để chính em tự mình đi đi."

Còn chưa tới cửa, Trì Hoan liền thấy Mạc Tây Cố đang đứng cùng hai nam nhân mặc tây trang màu đen, hiển nhiên là Mạc Tây Cố bị hai người kia chắn ngoài cửa, chờ bọn họ đến gần, ánh mắt của anh ta lạnh hung ác nhìn lại.

Đều là người của Mặc Thời Khiêm …

Đều là thủ hạ của hắn sao, sao lại giống như dáng điệu của mấy băng đảng trong phim ảnh vậy chứ.

Mạc Tây Cố lạnh nhạt nói;l"Trì Hoan, mở cửa."

Trì Hoan theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân cao hơn cô hai mươi centimét.

Mặc Thời Khiêm rũ mắt lạnh nhạt nhìn cô.

Nha… Cô ho khan hai tiếng:"Mở cửa đi."

Một người trong số vệ sĩ áo đen nắm chốt cửa đem cửa vặn ra, Mạc Tây Cố dẫn đầu bước chân dài đi vào.

Nhà khách đã bị phá sản cũ kỹ bẩn thỉu, hoàn cảnh càng cũng không khá hơn chút nào, cả phòng nhỏ đến đáng thương, chỉ có một cái giường đơn, một chiếc TV cũ kĩ.

Căn phong nhỏ đến mức chỉ đủ chứa Mạc Tây Cố cùng Tô Nhã Băng… Trì Hoan cùng Mặc Thời Khiêm cũng chỉ có thể đứng ở ngoài cửa.

Tô Nhã Băng ngồi ở trên giường có chút vàng ố, ngước đầu nhìn nam nhân xuất hiện ở trước mắt mình, nước mắt như nước suối tuôn ra ngoài, cô ta cúi đầu che mặt mình, lộ ra tiếng nức nở.

"Anh tại sao… Còn lại tới tìm em chứ…"

Trì Hoan không nhịn được, liếc mắt.

Cô ta mình chính diễn trò, cô chính mình thấy loại tiết mục này, vẫn là không nhịn được một trận buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Chương 88: Anh cảm thấy được, em với con mèo cậu ta nuôi rất giống nhau

Editor: Hyna Nguyễn

Beta: Stuki^^

———————————

Mặc Thời Khiêm đĩ nhiên là thấy được nét mặt của cô.

Hắn ngước mắt, đáy mắt thần sắc mang theo nghiền ngẫm, nhưng đều bị miếng băng mỏng bao trùm, nhàn nhạt nói: "Mạc thiếu, người tôi đã thay anh tìm được, một tay giao người, một tay giao tiền."

Mạc Tây Cố một tay khoác lên trên người của Tô Nhã Băng, đứng thẳng thân thể cùng nam nhân đứng ở cửa giằng co, lạnh giọng châm chọc:"Mặc Thời Khiêm, anh thật không sợ tôi đem chuyện này nói cho cảnh sát sao? Hay là anh cảm thấy, Trì thị trưởng nhất định bảo vệ được anh?"

Mặc Thời Khiêm cười nhạt: "Mạc thiếu, mời người làm việc phải trả thù lao, anh cũng là người làm ăn, đạo lý đơn giản như vậy sao lại không hiểu chứ?"

Mạc Tây Cố nheo mắt lại, giễu cợt: "Tôi có thể tố cáo anh bắt cóc người khác"

Dứt lời, sau lưng đã vang lên tiếng bước chân dày đặc, Trì Hoan quay đầu lại, quả nhiên thấy cảnh sát có cầm súng vọt tới.

"…"

Cô nhíu lông mày, ngẩng đầu lên, đứng quá gần cô chỉ có thể nhìn được đến dưới cằm của hắn.

Mặc dù cô không sợ nhưng nếu Mạc Tây Cố nhận định bọn họ bắt cóc… Chuyện sẽ phải rất phiền toái.

Có thể do hắn quá lạnh lùng bình tĩnh nên cô đứng ở bên cạnh hắn không thấy hốt hoảng.

Mặc Thời Khiêm mắt liếc nhìn người đang ngồi ở trên giường Tô Nhã Băng, không có lại nhìn lần thứ hai, chẳng qua là hơi hơi nâng cằm lên, lạnh lẽo nói: "Tô tiểu thư, làm phiền cô nói cho Mạc thiếu biết việc cô trốn tới chỗ này có quan hệ gì tới tôi cùng Trì tiểu thư hay không."

Tô Nhã Băng đang siết vạt áo âu phục của Mạc Tây Cố, yên lặng khóc thút thít rơi lệ, nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn nam nhân gương mặt tuấn mỹ lãnh đạm thờ ơ, lại có sự tà ý lạnh thấu xương, phảng phất bị dọa sợ đến ngây dại, nước mắt đều quên rơi.

Mạc Tây Cố cúi đầu, nhíu mày lại:"Nhã Băng."

Bộ dáng của cô ta nhìn một cái cũng rất sợ hãi, anh ta cúi người cầm một tay khác của cô ta, nhưng mới vừa đụng phải, cô ta liền kêu thảm một tiếng, sắc mặt cũng liền trắng bạch.

Mạc Tây Cố chân mày càng nhíu chặt hơn hỏi :"Tay của em bị sao vậy?"

Anh ta lúc này mới phát hiện, tay của Nhã Băng đặt ở cuối giường không nhúc nhích được, dù muốn đụng đều không thể chạm thử, nhìn một cái cũng biết là bị thương rất nghiêm trọng.

Tô Nhã Băng chẳng qua là lắc đầu rơi lệ, cũng không nói lời nào.

Mạc Tây Cố cẩn thận kiểm tra xong, phát hiện tay Nhã Băng đã trật khớp, gương mặt đẹp trai tức giận trong nháy mắt căng thăng đến cực hạn, anh ta đứng dậy hướng phương hướng của bọn họ xông tới.

Khí thế kinh người kia, Trì Hoan chưa từng thấy qua bao giờ, cô thậm chí theo bản năng bước lại gần bên người Mặc Thời Khiêm nửa bước.

Nhưng anh ta còn chưa đi ra được hai bước, liền bị tay Tô Nhã Băng gắt gao kéo lại:"Không phải đâu… Tây Cố, không phải là bọn họ đâu, không có quan hệ gì với bọn họ cả… Là chính em không cẩn thận gây ra… Việc em trốn đi cũng không có quan hệ gì với bọn họ, không phải là Mặc Thời Khiêm bắt cóc em, không có ai bắt cóc em cả, là chính em phải đi, đều là do em cả a."

Nhã Băng vừa nói vừa khóc lại vừa ngăn cản Mạc Tây Cố không để hắn tới gần Trì Hoan cùng Mặc Thời Khiêm.

Nhã Băng dù sao cũng bị thương, Mạc Tây Cố cũng không tiện cưỡng ép đẩy cô ta ra.

Tô Nhã Băng rất sợ Mặc Thời Khiêm, Trì Hoan dù là người đứng xem đều có thể cảm giác được.

Tay của ta bị thương là thật …

Trì Hoan cúi đầu liếc nhìn cổ tay của mình… Có chút mờ mịt, vừa vặn sáng nay Mạc Tây Cố đem cổ tay của cô bóp tạo ra một đạo máu ứ đọng, hắn không hẳn là … Để cho người của mình đem tay của Tô Nhã Băng vặn cho trật khớp đi chứ…

Mạc Tây Cố cúi đầu nhìn nữ nhân khóc không còn hình dáng gì, chau mày, gương mặt tuấn tú hiện ra lệ khí hiếm thấy: "Em đang sợ cái gì vậy? Trốn đến loại địa phương bần loạn này, tay bị làm trật khớp cũng không dám lên tiếng?"

Tô Nhã Băng chẳng qua là liều mạng khóc liều mạng lắc đầu: "Thật sự là chính em muốn trốn đi… Em không thể nhìn anh bị hội đồng quản trị tạm ngưng chức vụ được… Mẹ của anh cũng không khả năng đồng ý cho chúng ta ở chung một chỗ, là lỗi của em… Không có quan hệ gì với bọn họ."

Trì Hoan bĩu môi, lời này thế nào nghe sao lại giống như có liên quan tới bọn họ vậy.

"Mạc thiếu!" giọng nói Mặc Thời Khiêm lạnh lùng cắt đứt tiếng khóc kể lễ của nữ nhân: "Nếu Tô tiểu thư đã tự mình nói không có quan hệ gì với chúng tôi, anh có phải là nên để cho cảnh sát rút lui cùng đem tiền thù lao trả cho tôi hay không?"

Mạc Tây Cố nhìn hắn, mặt mày cực đoan lạnh lệ.

Mặc Thời Khiêm đối với sát ý cùng lệ khí của anh ta đều thờ ơ không động lòng, môi mỏng lộ ra nụ cười nhạt, không nhanh không chậm nói: "Tôi thấy xem ra là anh cũng không mang tiền tới, bất quá tôi từ trước đến giờ không thích bị nợ tiền, trước không giờ đêm tối nay nếu như tiền thù lao không tới tài khoản của tôi… Tô tiểu thư sẽ không dừng lại ở việc tay bị trật khớp đơn giản như vậy nữa đâu."

Trì Hoan bị hắn dắt đi.

Cảnh sát không nhận được ra hiệu của Mạc Tây Cố, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ biến mất.

Cửa xe kế bên người lái bị kéo ra, Trì Hoan nhìn nam nhân thay cô mở cửa xe, không lên tiếng, khom người lên xe.

Xe lần nữa chạy trở về khu thành phố.

Cô không lên tiếng chỉ nhìn về phía trước.

Bên người vang lên giọng trầm thấp của hắn: "Em đã nghĩ xong chuyện muốn đi ăn ở đâu chưa?"

Cô chậm chạp phản ứng lại:"À?"

Hắn nhàn nhạt lặp lại một lần nữa:"Đi nơi nào ăn bữa ăn tối."

Cô nghiêng đầu, nhìn nam nhân đang lái xe, hắn lạnh lùng mà nội liễm, lúc này Trì Hoan như vậy cảm thấy, cô há miệng, kinh ngạc hỏi: "Anh thiếu cha em nhân tình gì vậy?"

Tĩnh lặng trong chốc lát, hắn đơn giản lạnh nhạt trả lời cô: "Bốn năm trước, Thịnh Đường đắc tội với tư lệnh, bị hãm hại ở tù, anh tốn rất nhiều công phu mới đem cậu ta ra khỏi tù được."

Tư lệnh?

Cô mờ mịt hỏi:"Tư lệnh nào? Sở lão tư lệnh sao?"

Lan thành chỉ có tên của một tư lệnh mà cô kêu ra được, chính là đại sĩ quan Sở gia, nhưng Sở lão sớm đã lui xuống, con cháu mặc dù vẫn giữ chức vụ trọng yếu nhưng không thể so với hiển hách ban đầu.

Chớ nói chi là Sở gia mấy năm này như đụng vào phải xui xẻo, không phải là nơi này gặp họa… Chính là chỗ kia gặp nạn… Một gia tộc lớn như vậy lại có thể suy sụp với tốc độ ánh sáng như vậy.

"Ừm."

Cô có chút không hiểu chậm chạp hỏi:"Sở gia gần đây xảy ra chuyện… Là do các anh muốn… Trả thù?"

"Ừm."

Trì Hoan "…"

Mặc Thời Khiêm nửa ngày không nghe được tiếng của cô, nghiêng đầu lên nhìn cô đang ngây ngẩn người, cau mày gọi: "Trì Hoan?"

"Chúng ta đi ăn đồ biển đi, rất lâu rồi chưa ăn, em muốn ăn."

Hắn nhìn cô chằm chằm mấy giây, rồi nói chữ: "Được".

Tốc độ xe chạy đều đặn trên đường, không chậm cũng không quá nhanh.

“Tay của Tô Nhã Băng trật khớp, là anh để cho người khác gây ra hả?”

“Mạc Tây Cố làm tay em bị thương.”

“… Nha.”

Cô không nói gì, dù muốn nói cũng không còn gì để nói, chung quy không đến nỗi khiển trách hắn, mặc dù người đả thương tay cô là Mạc Tây Cố, nhưng xét đến cùng vẫn là do Tô Nhã Băng gây ra.

Mặc dù cô chỉ bị chút máu ứ đọng ở tay… Quả thực không được gọi là bị thương.

Trì Hoan chần chờ lại hỏi một câu nữa :”Anh ở chung với em… Cũng là bởi vì muốn ngủ em sao?”

Lúc trước hắn là vệ sĩ của cô, lại có một vị hôn thê tướng mạo bình thường, ngủ với cô tốt hơn nhiều… Cô cảm thấy không có gì không nói được, huống chi hồi đó hắn còn nói muốn tự thú.

Nhưng bây giờ… Thịnh Đường có thể kéo Sở gia xuống ngựa, cô không tin hắn không dám đắc tội ba ba của cô, cũng không tin hắn nhất định phải vì sự sai lầm này mà trả nợ, chỉ cần hắn không muốn không ai có thể buộc được.

“Thịnh Đường nuôi một con mèo.” giọng nói của hắn thật thấp nhàn nhạt che lấp nụ cười lác đác: “Mấy năm này cậu ấy mang theo nó, anh cảm thấy được, em với con mèo cậu ta nuôi kia rất giống nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Chương 89: Mặc Thời Khiêm, anh là một người bại hoại không giữ lời!

Editor: Hyna Nguyễn

Beta: Stuki^^

_____

Trì Hoan”…”

Cô nghe xong lời này, trong đầu vòng vo suy nghĩ, thật lâu không biết nên làm ra phản ứng gì.

Cô nhẹ rên một tiếng, giả bộ không vui:”Anh có ý gì, nói em là sủng vật sao?”

Hắn cười nhạt nói :”Không phải sao, chờ được đút đồ ăn, tính khí còn không nhỏ.”

Trì Hoan hơi hơi hất cằm lên nói: “… Không phải là chỉ cho anh làm cơm mà thôi sao, nếu không phải anh nấu ăn cũng được, nếu không anh nghĩ có tự nguyện làm đồ ăn em cũng không có muốn ăn đâu.”

Mặc Thời Khiêm không có lên tiếng nữa, môi mỏng từ đầu đến cuối chứa đựng một nụ cười vô cùng nhạt nhẽo.

Xinh đẹp, ngạo kiều, lười biếng, mang theo tiểu tính khí tự phụ của tiểu nữ nhân.

Thật ra thì hắn trước đây rất lâu đã nhìn thấy cô, thỉnh thoảng cũng cảm thấy cô rất giống con mèo bảo bối mà Thịnh Đường nuôi kia .

… …

Ở bên ngoài ăn cơm tối xong, Mặc Thời Khiêm liền lái xe chở Trì Hoan trở lại nhà.

Buổi tối.

Trì Hoan từ thư phòng trở lại phòng ngủ, chuẩn bị cầm quần áo đi tắm, mới đi tới cửa đã nhìn thấy hắn mang cái valy 28 tấc lớn chuẩn bị mở ra ở trên thảm trải sàn.

Oa.

Hắn thật đúng là đem không gian lợi dụng dùng đến cực hạn a.

Thật chỉnh tề, phân biệt từng loại, từng thứ rõ ràng ngăn nắp.

Hắn mới gội đầu xong, mặc dù đã lau khô không nhỏ nước nữa nhưng vẫn còn chút ướt nhẹp trên trán, khiến cho nam nhân luôn có vẻ lạnh lùng mát lại mấy phần gợi cảm, còn bộc phát ra vẻ cấm dục nữa chứ.

Mặc trên người áo ngủ màu đen, lồng ngực phơi bày ra một mảnh da thịt.

"Trì Hoan."

" Ừ… À?"

Mặc Thời Khiêm ngẩng đầu nhìn cô, tự nhiên bắt được ánh mắt loạn phiêu của tiểu nữ nhân, ánh mắt hắn nhất thời khẽ híp một cái, nhưng vẫn ung dung thản nhiên, giọng nói trầm thấp tầm thường:"Quần áo cùng đồ vật của anh, em đã chuẩn bị ở đâu để anh đi cất?"

Trì Hoan đi tới ở đuôi giường ngồi xuống, thuận tay cầm lên gối ôm lấy, cúi đầu liếc nhìn rương hành lý của hắn, hắng giọng một cái, mím môi nói: "Anh xem đi rương hành lý của anh thật lớn, cũng không có thể nhét hết được tốt nhất anh vẫn nên đặt ở trong rương hành lý được rồi."

Mặc Thời Khiêm "…"

Hắn ngước mắt không nói một lời nào nhìn cô.

Trì Hoan lại líu ho hai tiếng: "Nếu như anh không đủ chỗ cất đồ, em đây lại đem rương hành lý của em lấy tới, tạm thời cho anh mượn dùng một chút."

"Trì Hoan."

"Anh cũng biết là nhà trọ của em rất nhỏ, vốn chính là mua cho bản thân em một người ở, là anh nhất định phải đem mình nhét đến đây, bây giờ hai người nên phải chen chúc chật chội tí thôi."

Hắn cũng không nổi giận nữa nói: "Phòng giữ quần áo của em thì sao?"

"Đầy rồi, em là ngôi sao, quần áo giầy túi sách đều không thể ít, đó vốn là một chỗ nhỏ mà thôi."

Nhà trọ của cô không lớn là sự thật, nhưng dù nhỏ như thế nào đi nữa cũng có hơn 100 m2, không đến nỗi là không cất đồ của hắn được.

Mặc Thời Khiêm một tay đặt tại trên đầu gối, thản nhiên nói: "Nhà anh lớn hơn, em đem đồ đạc của em dời qua đó ở đi."

"Vậy cũng…"

"Em còn cảm thấy không nhét đủ đồ của em, vậy thì đổi qua ở biệt thự, tìm một biệt thự có thể chứa đủ đồ của em, anh sẽ mua cho em nha."

Trì Hoan"…"

Cô chống tay lên quai hàm nói: "Em chỉ thích ở nhà trọ nhỏ của em, anh đem rương hành lý của anh đặt ở ' đầu giường' của anh không phải là tiện sao, ngược lại đồ vật của anh cũng không nhiều, cũng có thể nhét vào, đúng không."

Mặc Thời Khiêm bị cô chọc cười.

Nữ nhân này thật sự là không thu thập não về thật không có tí tỉnh táo mà.

Giọng nói của hắn bình bình đạm đạm hỏi một câu: "Em không cho anh chuyển đồ vào phòng chứa đồ vậy thì anh bỏ đồ ở chỗ nào được?"

Trì Hoan chột dạ nói :"Trên đất đều là chỗ của anh nha."

Bộp một tiếng, hắn khép rương hành lý lại, một tay đưa nó giơ lên, đẩy một cái, cái rương liền chính xác lăn về một bên phía vách tường, dựa vào đó đứng ngay ngắn.

Sau đó Mặc Thời Khiêm đứng lên.

Động tác đơn giản đến không thể bình thường hơn được, Trì Hoan nhìn thân hình của hắn không hiểu sao tim mình lại đập rộn lên, đứng dậy ném gối chuẩn bị trốn bán sống bán chết:"Em đi tắm rửa đây…"

Nhưng mà còn chưa đi ra được hai bước, liền bị hắn ung dung kéo trở lại, ném tới trên giường.

Cô phản xạ theo điều kiện trở thân mình, Mặc Thời Khiêm đã quỳ một chân bên hông của cô, tay trái chống vào một bên kia, chống giữ thân thể, đưa cả người cô vây ở dưới người hắn.

Đôi mắt đen nhánh thâm thúy nhìn chằm chằm gương mặt của cô, gương mặt tựa như cười mà không cười có thêm tà khí xâm nhiễm, giọng nói cũng lộ ra trầm thấp gợi cảm,"Trì Hoan, em đang dựng chuyện thêu dệt mà?"

Tóc dài của cô hơi cuộn lại, không khí nồng đậm như vậy phát tán ở trên giường .

Gương mặt cô bởi vì dạng tư thế mập mờ này mà không chống đỡ được đỏ ửng lên.

Trì Hoan có chút muốn dập đầu vào gối nói: "Mặc… Mặc Thì Khiêm… A."

Hắn cúi đầu hôn cô, Trì Hoan vừa định đưa tay đẩy bộ ngực của hắn ra, mới phát hiện hai tay của mình đều bị hắn dùng một tay của mình đè ở trên đỉnh đầu.

Hôn môi cũng không có gì vấn đề lớn a.

Mấy ngày nay hắn thỉnh thoảng cũng sẽ hôn cô, động tác giống như người yêu bình thường vậy.

Nam nhân này còn không biết xấu hổ nói kỹ thuật hôn của cô rốt cuộc có điểm tiến bộ.

Nhưng ở trên giường hôn môi có cảm giác khác nha…

"A… Không cho phép cởi quần áo của em…"

"Không cho phép hướng nơi đó mò…"

Mặt của Trì Hoan đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu, thường ngày hôn môi hắn mò ngực của cô cô đều nhịn, trên giường hôn môi hắn lại hướng bên trong váy của cô duỗi tay vào…

"Không phải muốn đi tắm sao quần áo muốn cởi luôn chứ, hả?"

Trì Hoan cảm thấy trên người Mặc Thời Khiêm đều là bắp thịt cứng rắn, chỉ có cánh môi đặc biệt mềm mại, dán vào tai của cô nói chuyện, phun ra hơi thở làm cho cô hoàn toàn không chịu nổi: "Để cho anh nhìn em rảnh rỗi như vậy, có ngứa hay không."

Đầu cô nhẹ nổ một chút. Trong đầu liên tục nhiều lần đều chỉ có hai chữ, hạ lưu!

Cô dùng một loại thanh âm khóc lóc nói: "Anh buông em ra, em muốn đi tắm…"

Mềm mại phía dưới không chút nào yên, hắn vốn chỉ là dự định giáo huấn cô một phen mà thôi nhưng hành động của cô làm phía dưới của hắn nhanh chóng căng thẳng lên, cúi đầu xuống hung hãn chận lại môi của cô.

Trì Hoan mỗi lần bị hắn hôn, đều sẽ có loại bản năng run sợ cùng sợ hãi.

Huống chi đây là loại xâm chiếm như lang như hổ.

Trì Hoan người bị hắn đè xuống, miệng lưỡi bị hắn tàn phá, thân thể bị hắn che lấp ngón tay mỏng khiêu khích, dù kháng cự như thế nào đi nữa cũng không áp chế được phản ứng của thân thể mình.

Cho dù cô cũng coi như là đã làm qua nhiều lần, nhưng trên người nam nhân trầm trầm không có gì vào thời điểm này vẫn làm cho đầu óc cô trống không mấy giây.

"Mặc Thời Khiêm, anh là người bại hoại không giữ lời!"

Hắn hung hãn dừng lại một chút, khí tức giảm đi thở ra cười nhẹ: "Là em quyến rũ anh, Trì Hoan."

Ước chừng là biết cô không giống trước thích ứng yêu cầu như vậy, Mặc Thời Khiêm cơ hồ đi lên liền bắt đầu tiết tấu của chính mình, mỗi một cái đều là lại vừa thâm sâu vừa nặng, làm cho nữ nhân dưới người nghẹn ngào đứt quảng.

Thời gian hơi lâu một chút, Trì Hoan không chịu nổi.

Hắn đem y phục của cô lột ra hết, sau đó đem áo choàng tắm lại còn lại trên người mình cởi ra, tay cô chỉ chặt siết chặt, thanh âm nhỏ như mèo nhìn hắn nói: "Anh nhẹ một chút… Mặc Thời Khiêm, anh nhẹ một chút…"

Mặc Thời Khiêm cúi đầu, hôn lên cái trán tinh tế đầy mồ hôi của cô, sau đó khàn khàn cười: "Trì Hoan, em thật là không có tình thú…" hắn không nhanh không chậm cười, ngay cả hô hấp đều không loạn hơn bao nhiêu: "Hôm nay ở quán trọ đó, em nghe người ta gọi thế nào giờ thử xem có được không?"

Trì Hoan, "…". Cô rõ ràng không muốn nhớ lại, nhưng vẫn là phải nghĩ tới a.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Chương 90: Không ngủ trên sàn nhà, ngủ trên giường của em

Editor: Hyna Nguyễn

Beta: Stuki^^

_____

Nam nhân ở phía trên đỉnh đầu cô híp mắt lại, khí định nhàn nhã :"Nghĩ tới rồi sao?"

Trì Hoan đã không biết là thẹn thùng hay là giận, quay đầu đi đem mặt vùi vào trong đệm chăn, không trả lời câu hỏi của hắn.

Cô không muốn đáp lại nhưng hắn cứ quấn lấy cô không bỏ qua.

"Em không biết… em không nhớ rõ…"

"Phải suy nghĩ đi chứ."

Trì Hoan phản xạ có điều kiện cự tuyệt:"Em không muốn."

"Không phải là câu này."

"…"

"Nói."

"Mặc Thời Khiêm! Anh không biết xấu hổ, anh xấu lắm."

"Không phải."

"Em không nói."

Hắn cắn lỗ tai của cô, nói nhỏ: "Không nói anh sẽ "làm" em mệt đó."

Trì Hoan "…"

Hắn bình thường cũng không phải như vậy, tại sao khi ở trên giường thì trở thành cầm thú như vậy chứ, muốn hạ lưu bao nhiêu thì có bấy nhiêu a.

Cô vùi đầu tại cổ của hắn, giọng điệu ủy khuất nói :"Em không bao giờ nữa muốn làm chuyện như vậy với anh nữa, anh chỉ biết khi dễ người ta thôi."

Nam nhân cười nhẹ: "Anh khi dễ em sao?"

"Chính là anh ."

Cô khẽ khóc :"… Có."

"Còn có muốn anh ngủ trên sàn nhà hay không?"

"… Anh đừng có được voi đòi tiên."

"Vậy anh không khách khí nữa."

"… Không ngủ, không ngủ, không để cho anh ngủ trên sàn nhà là được rồi, anh nhẹ một chút…"

Nam nhân đại khái là rất hài lòng, tiết tấu hô hấp bắt đầu có chút rối loạn, nhưng là càng lười biếng, tiếp tục hỏi: "Ngủ ở nơi nào?"

Ngủ nơi nào…

Trì Hoan hiện tại làm gì còn có năng lực suy tư, bất quá đều là thuận theo lời nói của hắn, giống như là tiểu cao dương mặc người chém giết, không chỉ có vô lực phản kháng, ngược lại càng lún càng sâu.

“Trì Hoan, anh không ngủ trên sàn nhà vậy thì ngủ nơi nào?”

Đầu ngón tay của cô nắm chặt đến mức trắng bệch, ánh mắt bị mồ hôi cùng nước mắt phủ một tầng như sương mù: “Ngủ trên giường của em… Theo em cùng nhau ngủ…”

Mặc Thời Khiêm chân mày nhíu lên, nhìn nữ nhân dưới người gương mặt đỏ hồng.

Ngủ trên giường của cô sao? Hắn thật ra chỉ là muốn mua giường gấp đặt ở thư phòng mà thôi.

Sở dĩ hắn muốn tiến một bước tra hỏi như vậy, bất quá cũng là vì ưa thích loại tra hỏi “Hành hạ ” này, nhìn cô làm bộ đáng thương.

Sâu trong tròng mắt hắn hiện ra nụ cười, đây thật là một bất ngờ lớn nha.

Ngón tay nâng cằm của cô, cúi đầu ngửi lên, thật thấp giọng lẩm bẩm nói: “Ngoan ngoãn.”

Sau khi kết thúc một trận kích tình kịch liệt, Trì Hoan nằm ở trên giường hồi phục hô hấp.

Ngay cả mắng đều không còn khí lực mắng hắn, chớ nói chi là nghĩ muốn cầm gối đập mặt của hắn.

Trên mặt vệt hồng đã lui, tóc dài tán loạn, trên người chỉ tùy ý che xuống, cả người kiều mị đến mức có thể chảy nước.

Mặc Thời Khiêm rũ mắt nhìn bộ dạng của cô, đưa tay qua dùng ngón tay vén lên sợi tóc của cô, khàn khàn cười: “Em cũng đã thoải mái với dễ chịu rồi, bây giờ mới khó chịu đến mức muốn mắng người có phải là quá muộn hay không?”

Cô giận đến cắn lên ngón tay trước mắt.

Nhưng lại nghe trên đỉnh đầu mình có một tiếng cười nhẹ, cô chưa kịp dùng sức cắn, lưỡi của cô lại đụng phải ngón tay của hắn: “Trì Hoan” Hắn không nhanh không chậm nói:”Em là sắc quỷ bị bỏ đói sao, hả?”

Trì Hoan “…”. Cô đưa tay dùng sức đánh xuống tay hắn.

“Mặc Thời Khiêm, đồ nam nhân xảo trá vô sỉ em đã thấy rồi, nam nhân hạ lưu em cũng đã gặp, nhưng người xảo trá hạ lưu giống như anh thật đúng là hiếm thấy! Khoác trên mình vỏ bọc chính nhân quân tử nhưng mỗi cái xương của anh đều hạ lưu có đúng hay không.”

Hắn nắm gò má mềm mại của cô, trên môi chứa đựng sự vui vẻ: “Anh cho tới bây giờ chưa nói qua anh là chính nhân quân tử, là do em nói nha.”

“Em làm sao lại biết cái này được, còn không phải là do anh giả bộ sao.”

Hắn nắm chiếc cằm thon của cô, vừa vuốt vuốt cười nhẹ: “Vậy em lại càng nên nhìn lại bản thân mình đi, anh trước mặt đối với những người đàn bà khác đều êm đẹp, tại sao đến trước mặt em thì trở thành mỗi cái xương đều hạ lưu.”

Trì Hoan “…”

Mặc Thời Khiêm vén chăn lên, đem cô ôm vào trong ngực của mình bế lên.

Cô trợn to hai mắt:”Anh còn muốn làm gì?”

“Đi tắm, nếu không, em muốn làm gì?”

Trì Hoan cảnh giác nhìn hắn: “Chính em một mình đi tắm thì tốt hơn.”

Thể lực của hắn lần trước cô đã được xem qua, cô thật sự sợ hắn manh động trong nhà tắm.

Hăn hỏi hợt nói: “Em còn khí lực tự mình tắm sao?”

“Em…”

Cô làm sao không nghe được ý hắn nói bóng gió là nếu cô còn có sức lực để đi tắm hắn liền còn có khí lực thêm lần nữa.

Trì Hoan vẫn là lựa chọn ngoan ngoãn vòng tay qua cổ của hắn nói :”Không có.”

Hắn cúi đầu hôn môi của cô một cái. Cô thật là muốn chết rồi nên mới có suy nghĩ muốn khi dễ hắn, hậu quả chính là mình bị hung hăng chèn ép một trận, phòng giữ quần áo cũng bị chia ra, cô còn để cho Mặc Thời Khiêm từ ngủ trên sàn nhà tiến thẳng tới trên giường của cô.

Trì Hoan đã rất nhiều rất nhiều năm chưa từng cùng người khác cùng giường chung gối.

Trước khi ngủ bởi vì cô bị chơi đùa đến mức mệt lả, cho nên cũng không nhiều trăn trở liền đi ngủ, nhưng bên người vô hình thêm một người, cô thực

không có quen, cho nên trời còn chưa sáng, liền tỉnh.

Mặc Thời Khiêm an tĩnh ngủ ở bên cạnh cô. Nắng sớm chiếu qua, tĩnh lặng, mơ hồ.

Cô nhìn gương mặt tuấn tú hoàn mỹ này, kinh ngạc rất lâu không có dời đi tầm mắt, suy nghĩ lung tung, không biết mình đang suy nghĩ gì.

Cô thật ra thì cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Thật giống như tùy tùy tiện tiện nhất thời xung động liền ở cùng cô, thuận thế làm với cô, không có lý do gì đặc biệt cả, cô không thấy được tương lai, nhưng so với bất cứ lúc nào đều an tâm, có lẽ an tâm này chẳng qua chỉ là ngắn ngủi mà thôi.

Cô nằm thêm chốc lát nữa liền ngồi dậy.

Mặc dù tức giận, nhưng vẫn là rón rén đi. . Dĩ nhiên, cô không bài xích việc cô sợ đánh thức hắn lại bị hắn chèn ép, nghe nói nam nhân vào buổi sáng ham muốn đều rất mãnh liệt.

Mặc Thời Khiêm gần đây mới được khai trai, đây chính là tuổi ngựa non háu đá…

Cô thật là sợ yêu cầu của hắn.

Nhưng mới vừa ngồi dậy, người liền bị một cánh tay vòng lấy, phần lưng cũng bị nam nhân phía sau kéo vào lồng ngực ấm áp.

Trái tim cô khẽ giật mình.

Thanh âm của hắn khàn khàn, ước chừng là chưa tỉnh ngủ;"Làm sao lại tỉnh sớm vậy?"

"Ngủ đủ rồi, chiều hôm qua em có ngủ trưa rồi."

"Không có quen sao?"

Cô biết hắn nói không có quen là cái gì, đúng như hắn đã biết qua thói quen của cô, nhẹ nhàng gật đầu: "Có một chút."

Khuôn mặt của hắn dán vào gương mặt mịn màng của cô, thanh âm kia vẫn khàn khàn có điểm mơ hồ: "Đói không, anh đi mua bữa ăn sáng cho em ăn."

Trì Hoan không nhịn được quay đầu nhìn hắn. Hắn còn chưa tỉnh ngủ, bây giờ quá sớm.

Nhìn tóc ngắn rối loạn màu đen của hắn, cằm cơ hồ là chôn ở trong cổ của cô, làm cho cô chưa từng thấy qua dáng vẻ hắn như vậy có chút mơ hồ, nhưng điều này lại quá chân thực, chân thực đủ để cho lòng của cô co lại thành một đoàn.

"Em không đói bụng, anh ngủ tiếp một lúc nữa đi."

" Ừ " Hắn hôn lên gương mặt của cô một chút, trầm giọng nói:"Đói liền kêu anh nha."

Trì Hoan nhìn hắn lần nữa nằm trở về, nhắm mắt, cánh tay rơi vào vị trí bên cạnh cô.

Cô dùng ngón tay kéo qua mái tóc dài, sau đó chân trần giẫm xuống thảm trải sàn, bước xuống giường.

Thật sự cô không đói bụng, nhưng khi rửa mặt thay quần áo xong, cô rất có hứng thú quyết định chuẩn bị xuống lầu mua hai phần bữa ăn sáng mang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91

Chương 91: Hôm nay thế nào ngoan như vậy?

Editor: Stuki^^

Đầu mùa đông, sáng sớm trời se lạnh, Trì Hoan cũng không trang điểm, đem khăn quàng quấn ở trên cổ, cầm một túi xách liền đi ra cửa.

Cô mua một phần hoành thánh, một phần nhỏ cháo táo đỏ, một phần sushi. Chuẩn bị đi trở về tự mình nấu hai cái trứng gà, hai cốc sữa bò, hai người ăn hẳn là cũng vừa đủ..

Để cho phục vụ bỏ túi, sau đó Trì Hoan liền trực tiếp trở về nhà, cũng không thế nào chú ý tới có người một mực nhìn mình chằm chằm.

Chờ bóng lưng của cô biến mất ở trong tiểu khu, hai nữ nhân một mưc theo dõi cô mới lộ ra.

"Tiểu Tiêu, Trì Hoan mua nhiều như vậy… Thật không giống mua cho một người ăn ."

Thẩm Tiểu nhìn chằm chằm nơi Trì Hoan biến mất, cười lạnh: "Trời lạnh như thế này, có thể để cho Trì đại tiểu thư sớm như vậy phải đi mua bữa ăn sáng, người đàn ông kia mị lực thật đúng là không nhỏ."

Chu Nguyệt là em gái họ của Mạc Tây Cố , chỉ so với Mạc Tây Cố nhỏ gần nửa tuổi. Năm đó cùng Thẩm Tiểu, Tô Nhã Băng quan hệ không tồi, đối với Mạc phu nhân ngại nghèo yêu giàu, cô ta cũng không đồng ý.

Nhất là khi biết Tô Nhã Băng sau khi kết hôn còn vì anh họ mình thủ thân vài năm, liền bộc phát đồng cảm đối với cô ấy.

Về phần Trì Hoan… Ước chừng một tiểu thư như cô ta đều không ưa cái loại tiểu thư ngạo mạn hống hách như Trì Hoan .

Chu Nguyệt nhíu mày một cái: "Cậu không nói tôi còn không nhớ ra được, nơi này là nhà của Trì Hoan, người đàn ông kia cũng ở tại nơi này, không phải là một tiểu bạch kiểm ăn bám dựa vào nữ nhân sao?"

"Nói là vệ sĩ, ai biết có phải hay không tìm một cái cớ che che giấu giấu."

" Con mẹ nó, cô ta chính là cho anh họ tôi đội nón xanh, sau lưng anh tôi nuôi tiểu bạch kiểm. Đại bá mẫu con dâu băng thanh ngọc khiết như Nhã Băng không muốn, lại buộc anh họ cưới một nữ nhân vô liêm sỉ như vậy. Tôi thật muốn tức chết!"

"Nhưng tiếc chúng ta không có chứng cớ, nếu không đem chuyện này lộ ra ngoài, tôi xem Trì Hoan làm sao còn tại vòng giải trí lăn lộn."

"Tại sao không có, chúng ta cứ ngồi chờ ở chỗ này, bọn họ dù sao cũng phải đi ra ngoài."

Thẩm Tiểu nhíu mi: "Không có đơn giản như vậy, hình chỉ có thể nói rõ người đàn ông kia ra vào nhà của Trì Hoan, nhưng hắn là vệ sĩ Trì Hoan, ra vào nhà của cô ta thì rất bình thường. Cô ta nếu là chết cũng không thừa nhận, chúng ta có thể có biện pháp gì, trừ phi có thể chụp được hình ảnh thân mật ."

"Tôi bất kể, tôi muốn đi nói cho đại bá mẫu biết."

… …

Trì Hoan đang chuẩn bị ấn mật mã mở cửa, cánh cửa liền đã được mở ra từ bên trong.

Cô ngẩn ra, ngay sau đó ngửa mặt lên cười nói:"Anh thế nào đã tỉnh?"

Vừa nói vừa đem bữa ăn sáng đưa cho nam nhân đang vươn tay ra, sau đó nhấc chân đi vào, thuận tay đóng cửa lại.

Hắn ăn mặc rất tùy ý, không giống tác phong cẩn thận tỉ mỉ như bình thường. Giống như là vội vội vàng vàng khoác áo lên rồi đi ra cửa, đầu chưa chải, mái tóc màu đen rối loạn, chắc còn chưa có rửa mặt.

Mặc Thời Khiêm đem bữa ăn sáng đặt lên bàn, sau đó mới xoay người nhìn cô:"Tại sao không gọi anh?"

Trì Hoan nhìn hắn nhíu lông mày, trong lòng xẹt qua cảm giác khác thường: "Anh mới vừa rồi… Là chuẩn bị ra ngoài tìm em sao?"

Hắn nhíu mày lại, nhưng vẫn là ừ một tiếng.

Trì Hoan ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, chống cằm cười:"Em lớn như vậy cũng sẽ không biến mất, anh lo lắng cái gì?"

Mặc Thời Khiêm nhìn cô đem phần hoành thánh mở ra :"Em không nghe điện thoại."

Mở ra nắp, mùi thơm đập vào mặt: "Chẳng qua là mua một bữa ăn sáng, em không mang điện thoại di động theo."

Hắn ừ một tiếng, một lát sau vẫn là nhàn nhạt bổ sung nói: "Về sau ra ngoài nhớ mang điện thoại di động."

Trì Hoan ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt thâm trầm của người đàn ông, đột nhiên liền nhớ lại tối hôm qua hắn ở trên giường cô hung hãn đòi lấy, giống như là một người khác, nhưng giờ phút này lại hòa hợp đến kỳ lạ.

Cô nếm thử một miếng hoành thánh, mới mơ hồ nói: "Biết rồi."

Mặc Thời Khiêm đi rửa mặt, Trì Hoan nhớ tới, lại đứng lên hâm nóng hai ly sữa bò.

Cô dùng cái muỗng khuấy đều sữa bò, ngửi mùi thơm ngọt, tâm tình đột nhiên rất sảng khoái.

Sau lưng có tiếng bước chân đến gần, cô đang muốn xoay người, thì đã bị nam nhân từ phía sau lưng ôm lấy.

Mùi thơm, ngọt của sữa bò liền hợp với mùi nước cạo râu của nam giới xâm chiếm cơ thể cô.

Hắn cúi đầu vùi sâu vào đầu vai của cô, hôn cổ của cô, cười nhẹ: "Hôm nay thế nào ngoan như vậy?"

Trì Hoan ho khan hai tiếng, dĩ nhiên biết hắn nói đúng. Cô đi ra ngoài mua bữa sáng lại hâm nóng sữa, chuyện hiếm khi cô làm.

Cô nghiêm trang nói: "Dậy rồi lại không ngủ được, sớm như vậy cũng không có chuyện gì làm, cho nên em đã đi xuống lầu đi cửa hàng tiện lợi, thuận tiện mua bữa ăn sáng mang lên."

Hắn xoay người trong chốc lát, bưng ra hai ly sữa.

Trì Hoan đi sau hắn, nhìn bóng lưng lạnh lúng cao ngất, trong lòng đột nhiên xông ra một cái ý niệm, nếu như cuộc sống cứ tin tunhư hiện giờ, dường như cũng là không sai.

… …

Tin tức Trì Hoan bị phát tán ra, Diêu tỷ là người thứ nhất nhận được tin tức.

Cô vô cùng lo lắng cho Trì Hoan, gọi điện thoại, kết quả gọi mấy cú điện thoại đều không thông, cô không thể làm gì khác hơn là gọi cho Mặc Thời Khiêm, lần này ngược lại một chút liền thông.

"Trì Hoan có ở bên cạnh anh không?"

"Không có."

"Anh biết cô ấy ở nơi nào không, tôi gọi mấy cú điện thoại cho cô ấy đều không có nhận."

Nam nhân thản nhiên nói:"Thời gian này, cô ấy hẳn đang ngủ trưa."

Diêu tỷ "…"

Tĩnh lặng mấy giây, chị Diêu lại nói: "Mặc Thời Khiêm, tin tức trên mạng, nam nhân ở chung với Trì Hoan là anh , có phải hay không?"

không khí trong văn phòng nào đó bỗng dưng lạnh xuống, nam nhân đang thờ ơ chuyển động bút máy động tác dừng lại, ánh mắt lạnh xuống: "Cái gì?"

"Anh không biết sao, xế chiều hôm nay có truyền thông đăng tải tin tức Hoan nhi nuôi nam nhân, còn nói hôn lễ bị hủy bỏ nguyên nhân thực sự là do Hoan nhi vượt quá giới hạn trước, Mạc Tây Cố cùng cô gái kia mới là vô tội…"

Diêu tỷ còn nói chưa xong, điện thoại bỗng nhiên bị cúp.

Cô ta ngẩn người, thật lâu không phản ứng kịp.

Trong phòng làm việc, nam nhân anh tuấn lạnh lùng, một tay gõ Laptop điều tra tin tức giải trí mới nhất, một cái tay khác gọi một cú điện thoại đi ra ngoài.

Website lập tức nhảy ra tin tức nóng nhất về việc Trì Hoan bao nuôi nam nhân.

Ánh mắt của hắn híp lại, đáy mắt một mảnh lạnh lùng:"Con mẹ nó cậu còn chưa chết?"

Thịnh Đương:"… Chuyện nữ nhân của chú còn muốn tôi nhúng tay? Nếu không chú đem người cho tôi?."

"Không có chứng cớ, ai cho bọn họ lá gan phát tán tin tức này?"

Thịnh Đường cười cười:"Cái này thật là thật phiền toái! Tin tức nội bộ, có người tố giác Trì Yên, ông ấy bị điều tra là không thể tránh khỏi… " Anh ta giọng nói lười biếng mỉa mai: "Nếu như Trì Yên bị điều tra xảy ra chuyện gì, tin tức này của Trì Hoan đối với Mạc gia mà nói chính là mưa đúng lúc… Vừa phủi sạch quan hệ, lại vãn hồi được hình tượng của Mạc Tây Cố."

Mặc Thời Khiêm nhìn chằm chằm màn hình máy tính xách tay, một lúc lâu không có lên tiếng.

Yên lặng nửa phút, Thịnh Đường mặt không biến sắc: "Chú không cần nói cho tôi, vì đàn bà, chú muốn chen chân vào giới giải trí."

Mặc Thời Khiêm cầm bút máy trên tay như có như không gõ mặt bàn, hời hợt nói:"Vừa có thể nâng cô gái nhỏ của tôi vừa có thể kiếm tiền, có vấn đề gì?"

Thịnh Đường "… "

Anh ta lạnh lùng châm chọc: " Quen biết chú vài chục năm cũng không phát hiện, chú còn có có thể vì "hồng nhan" vung tiền như rác, thật đúng phải nhìn

chú với cặp mắt khác xưa.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

Chương 92: Trì Hoan bao nuôi tiểu bạch kiểm.

Beta: Stuki^^

Mặc Thời Khiêm không mặn không nhạt: “So với cậu có thể bởi vì nữ nhân đem mình vào trong tù, còn kém xa.”

Thịnh Đường”…”

Anh gương mặt tối sầm, bàn tay đang cầm điện thoại, ngón tay căng thẳng, gần như muốn đem điện thoại di động trong tay uốn đến biến hình, khuôn mặt tuấn mỹ dị thường bỗng chốc phủ một lớp băng âm lãnh.

… …

Trì Hoan trước khi ngủ để chế độ im lặng, tỉnh lại mơ mơ màng màng mò điện thoại di động, liền thấy có rất nhiều cuộc gọi nhỡ và tin nhắn nhắn đến.

Diêu tỷ: “Mở điện thoại, mau gọi lại!”

Những tin nhắn của người khác, cô tiện tay đảo qua xem một lượt, đại khái có thể hiểu làn đã có chuyện khẩn cấp xảy ra, liên quan tới cô.

Có truyền thông đưa tin phỏng đoán đoạn thời gian trước Tô Nhã Băng bị xem là tiểu tam, bị tất cả mọi người chửi mắng phỉ nhổ là vô tội, người chân chính có tội là Trì Hoan.

Cô xếp chân ngồi ở trên giường, dùng điện thoại di động mở ra hai ứng dụng đọc tin tức hay dùng là APp, lại mở ra Micro Blog, ngay lập tức, tin tức mới nhất hiện ra.

Cô đã không phải dùng chút thủ đoạn nào đem vị trí người đứng đầu scandal đạt được!

Từng tiêu đề nóng nhất được đưa liên, lượt xem tăng chóng mặt.

Trì Hoan bao nuôi nam nhân!!

Cái tựa đề này rất không rõ ràng … Ừ, rốt cuộc là cô bao nuôi nam nhân, hay là nam nhân bao nuôi cô?

Mở ra đi vào xem một vòng ——

“Trì Hoan cùng Mạc thị thiếu gia qua lại thời gian không bao lâu đã bao nuôi tiểu bạch kiểm.”

Giá trị con người của Mặc Thời Khiêm … Cô mặc dù không biết rõ, nhưng cô cảm thấy cô bao không nổi.

Cắn môi nhìn những tin tức đầy mấy trang mạng , mày cô nhíu lại, mặt nhăn nhó. Những thứ này nếu như phía sau không có thế lực cường đại che chở, bình thường truyền thông sẽ không dám phát tán. Mạc Tây Cố dự định cùng với cô hoàn toàn vạch mặt thật sao?

Thật đúng là… Hôn quân giận dữ vì hồng nhan.

Đang nhìn, một cú điện thoại gọi tới, trên màn hình hiển thị cái tên mà cô mới sửa gần đây, Gỗ Mực.

Ngón tay trợt một cái, cô nghe điện thoại.

Nam nhân giọng nói vẫn khàn khàn: “Tỉnh ngủ?”

Trì Hoan mím môi, không lên tiếng.

Hắn hhaj giọng hỏi: “Đọc được tin tức?”

Cô bĩu môi một cái: “Diêu tỷ đã gọi nổ điện thoại của em rồi, em có thể không biết à.”

“Không vui?”

“Là ai nói với em có chuyện thì để anh giải quyết, là ai nói lo lắng của em đều là dư thừa?”

” Ừ, là tôi.”

Trì Hoan mặc dù chưa nói lời nào trách tội hắn, nhưng vẫn còn có chút tức giận biũ môi:”Em đã nói không nên cho anh tới ở rồi, anh còn không nghe , anh xem bây giờ trên mạng bao nhiêu người đang mắng chửi em”

Mặc Thời Khiêm trầm giọng nói:”Xin lỗi, là anh xem xét không chu toàn.”

Hắn chỉ phòng Tô Nhã Băng cùng Mạc Tây Cố, không có phòng Mạc phu nhân. Vốn hắn cho là lấy thái độ Mạc phu nhân đối với Tô Nhã Băng cùng Trì Hoan khác nhau một trời một vực, ít nhất tạm thời sẽ không làm gì đối với Trì Hoan.

Không nghĩ tới Trì Yên kết quả điều tra còn chưa công bố, bà ta liền nhanh chóng đối phó Trì Hoan.

Cô buồn rầu nói: “Em hiện giờ gọi điện thoại cho Diêu tỷ, hỏi chị ấy giải quyết như thế nào.”

Nam nhân ở đầu kia nói: ” Anh đã cùng với cô ấy nói qua rồi, em muốn gọi điện thoại cho cô ấy cũng được, nhưng phải đợi ở nhà, không được ra ngoài, có chuyện gì chờ anh trở lại rồi nói?”

Cô mím môi, ồ một tiếng.

“Trì Hoan.”

“Hả ?”

Hắn thản nhiên nói: “Vô luận xảy ra chuyện gì, anh đều sẽ thay em giải quyết.”

Trì Hoan ngơ ngẩn, mặc dù lần này scandal là rất khó giải quyết, nhưng cô lại không khỏi cảm thấy Mặc Thời Khiêm tại cố ý nhấn mạnh cái gì đó.

” Được, em biết rồi.”

“Ừm.”

Sau khi cúp điện thoại, tay cầm điện thoại di động, cô suy nghĩ xuất thần, cho đến khi Diêu tỷ gọi tới.

… …

Diêu tỷ nói mấy câu trấn an cô, công ty đã lập ra đội nhân viên khẩn cấp họp bàn đưa ra phương án giao tiếp ứng đối, để cho cô không nên gấp gáp, nếu quả thực không được thì cùng Mạc gia giải hòa, hoặc là để cho ba ba của cô ra mặt.

Cô xem tin tức từ trên xuống, phía sau tuyệt đối có người thêm dầu vào lửa.

Hơn nữa không có bằng chứng rõ ràng nhất, hình ảnh đưa ra đều là ảnh chụp mơ hồ những lúc mà Mặc Thời Khiêm đưa đón cô, còn có một hình hắn nửa ôm cô lên xe —— đây là chuyện của nửa năm trước rồi, cô uống say Mặc Thời Khiêm mới dìu cô.

Cô do dự trong chốc lát, vẫn là gọi điện thoại cho Mạc Tây Cố.

Nhưng anh ta không trả lời, Trì Hoan không gọi cuộc thứ hai tới nữa.

Cô chưa kịp để điện thoại di động xuống giường, màn hình lại lần nữa sáng lên.

Mạc phu nhân.

Hôn lễ sau khi bị hủy, Mạc phu nhân gọi điện thoại cho cô, trong điện thoại Mạc phu nhân nói Mạc Tây Cố có lỗi với cô, thở dài, tiếc nuối, hơn nữa mịt mờ biểu đạt cô vẫn là người con dâu duy nhất bà nhìn trúng.

Trì Hoan cầm điện thoại di động, chân trần đi xuống giường, kéo rèm cửa sổ, nhìn bên ngoài trời âm u, thái độ lạnh nhạt mà lễ phép: “Dì Chu”

Mạc phu nhân ở bên kia cười nhạt: “Hoan Hoan, buổi tối tới nhà ăn một bữa cơm đi.”

“Ăn cơm?”

Dưới tình huống này còn gọi cô qua ăn cơm?

Cô nhớ tới Mặc Thời Khiêm lúc trước có nói, Mạc phu nhân hy vọng cô cùng Mạc Tây Cố hợp lại. Có thể cô vừa bị dính scandal, coi như cô đồng ý thì Mạc Tây Cố cũng sẽ không đồng ý cùng với cô hợp lại.

"Gần đây xảy ra liên tiếp không ít chuyện, đối với con cùng Tây Cố cũng không tốt. Con qua đây, chúng ta ngồi chung một chỗ nói chuyện một chút, cũng không thể để cho truyền thông mắng chửi con, chính là mắng Tây Cố, đúng không?"

Trì Hoan mím môi, tròng mắt suy tư.

"Năm giờ rưỡi, dì làm xong bữa tối ở nhà chờ con, cứ như vậy nhé!!."

Dứt lời, không đợi cô trả lời, điện thoại liền cúp.

Trì Hoan đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt, trở lại phòng ngủ liền gọi điện thoại cho An Kha, để cho cô ấy tới đón đưa.

Năm giờ mười phút, xe Ferrari màu trắng lái đến biệt thự Mạc gia.

Trì Hoan mặc một chiếc áo khoác ngoài màu xanh đậm, cầm trong tay túi xách màu đen, mái tóc đen dài bị cô bện thành một cái đuôi sam vén sang bên trái, vừa mang vẻ trầm tĩnh, lại mang thêm vài phần nữ tính tùy ý.

Thời điểm cô đi vào, Mạc phu nhân cùng Mạc Tây Cố đều ngồi ở ghế salon trong phòng khách.

Trì Hoan đi tới, lễ phép mà khách sáo gật đầu: "Mạc phu nhân."

"Ngồi đi."

Mạc phu nhân vẻ mặt có ý cười ân cần, nhưng nhìn kỹ mà nói, sẽ phát hiện trong ánh mắt của bà ta cũng không có ý cười thật gì , chớ nói chi là hành động ân cần chu đáo của trưởng bối đối với tiểu bối.

Đôi mắt Mạc Tây Cố nhìn cô chằm chằm, cau mày, ánh mắt lạnh lùng, nhưng là không chỉ có lạnh lẽo, ánh mắt anh ta còn có chút cảm xúc rất phức tạp, chứa đựng tâm tình chính anh ta cũng không biết.

Trì Hoan đem túi để ở bên người, nhìn bọn họ một cái, tầm mắt cuối cùng trực tiếp dừng trên người Mạc phu nhân, đôi môi ửng đỏ con lên độ cong nhỏ: "Dì Chu,! Không biết ngài cố ý tìm con tới, là vì chuyện gì."

Mạc phu nhân quần áo ung dung, trang điểm cẩn thận tỉ mỉ, khí chất thành thục mạnh mẽ. Bà ta khẽ mỉm cười, vô tình hữu ý mà hỏi: "Nam nhân bị chó săn chụp cùng con đâu? Hắn không cùng tới với con sao?"

Trì Hoan ngồi ở trên ghế sa lon, tay cô khoắc lên tay vịn, thân thể hơi hơi nghiêng về phía sau , nhìn như lười biếng tùy ý, nhưng vô tình lại tạo thành tư thế phòng bị.

Cô nâng mặt lên, ánh mắt không có nhiệt độ chuyển hướng nhìn Mạc Tây Cố, chân mày hơi nhíu:"Mạc thiếu, có thể hay không xin anh nói cho tôi biết, hôm nay truyền thông cùng trên mạng đột nhiên đưa tin tôi bao nuôi nam nhân, là anh thay Tô tiểu thư giáo huấn tôi sao?"

Mạc Tây Cố cau mày, mi tâm không có giãn rã, đáy mắt cuồn cuộn sóng ngầm.

Nhưng cuối cùng, anh ta chỉ nhàn nhạt nói: "Trì Hoan, lúc trước tôi đã nói, ra mặt thay Nhã Băng lấy lại trong sạch, đây là kết quả tốt nhất đối với cô."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Chương 93: Cô cùng Mặc Thời Khiêm chẳng lẽ là trong sạch sao?

Beta:Stuki^^

Trì Hoan không nhịn được, buồn cười nhìn Mạc Tây Cố: "Đối với tôi mà nói đó là kết quả tốt nhất?"

Mạc Tây Cố cau mày, trong giọng nói đè nén phiền não: "Coi như là hiện tại ở loại tình huống này, cô tình nguyện chính mình trên lưng mang tiếng xấu, cũng không nguyện ý tha cho Nhã Băng một con con đường sống?"

Cô càng cảm thấy buồn cười:"Muốn tôi tha cho cô ta một lần? Mạc Tây Cố, tình huống cô ta bây giờ là do tôi tạo thành? Là tôi thêu dệt vô cớ, hay là tôi tiết lộ truyền thông chuyện của các người?"

Mạc Tây Cố nhìn gương mặt cô tràn đầy châm chọc, gương mặt đẹp trai thần sắc sau vài lần biến đổi, cuối cùng, anh ta trầm trầm cười lạnh một

tiếng:"Trì Hoan, cô dám nói, cô cùng Mặc Thời Khiêm chính là trong sạch sao?"

Trì Hoan mím môi, sựng lại một giây, trong lúc nhất thời không có cách nào phản bác những lời này.

Bởi vì cô cùng Mặc Thời Khiêm bây giờ chính xác không thanh bạch.

Cô không có ngay lập tức phủ nhận, ánh mắt của Mạc Tây Cố dần dần nhuộm một tầng u ám, trong lòng thậm chí bắt đầu bao phủ một loại cảm giác khó chịu không thể diễn tả được.

Cô không có phủ nhận, lấy sự hiểu biết của anh ta về cô, nếu như là giả, cô nhất định sẽ ngay lập tức đính chính.

Cho dù rất lâu trước kia anh ta đã cảm thấy cô đối với Mặc Thời Khiêm rất ỷ lại, thậm chí là thân mật.

Cho dù Nhã Băng mịt mờ nói đến người đàn ông kia rất có thể không phải là tự do ra vào nhà của cô, mà là căn bản là ở cùng một chỗ.

Cho dù Chu Nguyệt cùng Thẩm Tiểu lời thề son sắt nói tận mắt thấy Trì Hoan xuống lầu mua tuyệt đối không chỉ một phần bữa ăn sáng cho một người ăn.

Nhưng là thẳng đến lúc này, anh ta mới thật xác định, cô cùng Mặc Thời Khiêm có quan hệ gì đó thật.

Thật ra thì việc này không có quan hệ gì với anh ta, bây giờ không liên quan, thậm chí cho dù là lúc trước…...Khi ấy, anh ta cũng không thích cô, nhưng trong lòng vẫn sinh ra vài phần tức giận.

Cô giương mắt lên nhìn thẳng nam nhân đối diện: "Bất kể tôi bây giờ cùng người đàn ông nào bất thanh bất bạch, ít nhất trong thời gian quen anh tôi chưa từng làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với anh …"

Hơi dừng lại một chút, môi đỏ mọng ngoắc ngoắc:"Tôi càng không có ở trước mặt truyền thông và báo giới nói xấu về các người. Mạc Tây Cố, anh muốn bảo vệ nữ nhân của mình, thay cô ta rửa sạch tiếng xấu tôi không có ý kiến, chỉ cần anh có bản lãnh này —— nhưng thân là một người đàn ông, anh dựa vào scandal của một người con gái mà anh cần xin lỗi để chuyển hướng dư luận, bảo vệ người phụ nữ của anh , anh không ngại mất mặt sao?"

Tô Nhã Băng đi quá giới hạn, trở thành tiểu tam, cũng không phải là do cô đưa tới. Cô cũng sẽ không tẩy sạch tin đồn cho cô ta nhưng Mạc gia nếu áp xuống thành công, chỉ cần không dính dáng tới cô, cô cũng sẽ không nói cái gì.

Một câu nói, hôn ước giải trừ, từ nay mỗi người mỗi đường, tốt hay xấu cùng với cô một xíu quan hệ cũng không có.

Nhưng cũng không cần chọc tới cô.

Lời này sắc bén cay nghiệt, giẫm đạp đúnglòng tự ái của nam nhân.

Coi như Trì Hoan bị vùi dập, bên anh ta cũng đều bị ảnh hưởng trầm trọng.

Cô chỉ trước mặt truyền thông nói một câu khách khí:"Sống chung không vui, hì không cần làm vợ chồng ".

Anh ta là một người đàn ông, lại ngầm chấp nhận người bên cạnh tiết lộ thông tin, dẫn vạn người mắng cô, thật sự là khó coi.

Mặc dù không phải là anh ta làm, cũng không phải ý tứ của anh ta. Thậm chí là bày tỏ phản đối, nhưng cuối cùng, anh ta cơ bản coi như là thầm chấp nhận.

Mạc Tây Cố nhìn chằm chằm gò má đẹp đẽ của cô, cằm căng lên, môi cũng dần dần mân thành một đường thẳng, thật lâu không lên tiếng.

Mạc phu nhân bên cạnh rốt cuộc êm ái lên tiếng: "Hoan Hoan, "

Bà tốc độ nói rất chậm, trên mặt thậm chí là mang theo nụ cười:"Việc đã đến nước này, vừa đối với sự nghiệp của Tây Cố cùng hình tượng của Mạc gia đều bị ảnh hưởng, con là ngôi sao, lại xả ra nhiều tin tức xấu như vậy, nếu như xử lý không tốt, những năm con cố gắng cũng sẽ bị hủy trong chốc lát. Không làm được vợ chồng, cũng không cần phải mâu thuẫn đến lưỡng bại câu thương, đúng hay không?"

Bà ta vừa nói như thế, Trì Hoan ngược lại có chút không hiểu, cô liếc mắt sang nam nhân một bên vẫn không lên tiếng ,hỏi:"Nếu không, dì Chu thấy chúng tôi còn có thể hòa hợp lại sao?"

Trừ phi bọn họ quay trở lại với nhau, nếu không, cô còn không nghĩ ra được, cái vấn đề này còn có thể giải quyết như thế nào.

Có thể thấy rất rõ ràng, Mạc Tây Cố không thể nào cùng với cô quay lại.

Cô cũng không có khả năng quay về .

Mạc phu nhân dừng lại một chút, giống như là có chút bất đắc dĩ:"Tình huống hôm nay, các con quay lại, thật sự là làm người khác khó chịu, huống chi Hoan Hoan con bây giờ cũng có đối ượng mới…"

Ngắn ngủi dừng lại một chút, bà ta lại tiếp tục nói: "Cho nên, ta hy vọng con có thể mở một buổi họp báo, chính thức làm rõ, sở dĩ hôn lễ của con và Tây Cố bị hủy bỏ, là do con một bên đơn phương hủy bỏ, cũng không phải là bởi vì Tô tiểu thư chen chân vào quan hệ giữa con và Tây Cố, dù sao Tô tiểu thư cũng là một phụ nữ đã có chồng."

Cô đơn phương hủy bỏ?

Oh, đó không phải là để cho cô trực tiếp thừa nhận lỗi sai không phải là do Mạc Tây Cố cùng Tô Nhã Băng rồi hả?

A.

Ngón tay của Trì Hoan vuốt chân mày, nụ cười xinh đẹp mang vị lạnh lẽo: "Các người không có cách tẩy trắng sự thật là Tô Nhã Băng xen chân vào gia đình người khác, cho nên liền đem tiếng xấu đẩy lên trên người của tôi, sau đó sẽ uy hiếp ngược lại tôi —— Mạc gia bây giờ còn chưa khống chế được truyền thông, sao lại cùng tôi chọc thủng quan hệ rồi?"

Mạc phu nhân mỉm cười: "Hoan Hoan, theo ta được biết, người vệ sĩ kia từng cùng Đường thiếu tranh đoạt nữ nhân… Nhà của chúng ta đúng là giao thiệp với truyền thông không sâu, chính là không biết, Đường gia có thể hay không đứng ra áp đảo dư luận."

Đường Việt Trạch.

Đường gia tại Lan thành cực kỳ có quyền thế, không ai sánh bằng.

Trì Hoan thần sắc cứng lại, ánh mắt lạnh xuống.

Thanh âm của Mạc phu nhân cuối cùng cũng biến thành lạnh nhạt:"Còn có một việc con khả năng còn không biết, ba ba của cô gần đây bởi vì tham ô mà bị điều tra … Nếu như ba ba cô xảy ra chuyện gì, chẳng những không còn ai chống lưng cho con, mà những đối thủ của con hay ba con, cũng sẽ giẫm đạp con một cước."

… …

Khi đi ra Mạc gia, đại não của Trì Hoan vẫn còn trống rỗng.

Đi ngang qua vườn hoa, Mạc Tây Cố ở phía sau gọi cô: "Trì Hoan."

Cô dừng bước, nhưng là không có xoay người.

Ngày đông, chạng vạng tối, gió lạnh thổi qua vạt áo của cô, thổi tới những tán lá….Từng chiếc lá bay đi, cuốn theo cả những ký ức của cô thời xa xưa….

Mạc Tây Cố đứng tại chỗ nhìn bóng lưng thẳng tắp mà tinh tế, bỗng nhiên nhận ra được, cô mặc chiếc áo khoắc xanh đậm , bộc lộ ra khí chất trầm tĩnh lạnh nhạt, không còn là bộ dáng cô gái kiêu căng không rành thế sự nữa.

Anh ta nhỏ giọng,nhàn nhạt nói: "Cô sẽ tuyên bố với bên ngoài, chuyện chúng ta đính hôn vốn cũng không phải là thật, tôi sẽ phối hợp cô, chuyện này đối với cô đối và tôi đều là kết cục tốt nhất."

Mấy giây sau, nam nhân giọng nói thấp trầm xuống: "Nếu như ba của cô không thể an toàn qua việc này, cho dù không có chuyện này… Cô cũng không có khả năng lại xuôi nước đi tới. Người cô đắc tội sẽ tới làm phiền cô, còn có vô số nam nhân xấu xa muốn đem cô giày xéo."

Vòng giải trí rất thực tế.

Cô thoát khỏi dính líu của ba cô, cũng chạy không thoát những nam nhân cặn bã thèm thuồng cô đã lâu. Bình thường cô còn là thiên kim Thị trưởng, bọn họ không dám ép thực hiện theo quy tắc ngầm.

Bây giờ, ba cô bị điều tra….

Bọn họ sẽ giống như một đám chó dữ thấy một miếng thịt tươi ngon, nối đuôi mà nhào qua.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 94

Chương 94: Hỏi em có phải hay không có bạn trai mới rồi.

Beta: Stuki^^

Đi giày cao gót, nữ nhân chung quy sẽ có vẻ càng thành thục.

Trì Hoan xoay người, hướng Mạc Tây Cố cong môi, đôi má ẩn ẩn lúm đồng tiền: "Tây Cố, mẹ anh thật sự là một thương nhân giỏi, tính toán rất tốt lợi ích của vụ giao dịch, anh so với bà ấy kém xa. Chính là không biết đây rốt cuộc là anh may mắn, hay là bất hạnh?."

Nói xong, cô liền không chút do dự xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

Không có trả lời câu hỏi của anh ta.

Bên ngoài cửa biệt thự, An Kha thấy Trì Hoan đi ra, liền lập tức xuống xe, mở cửa.

Trì Hoan khom người lên xe.

An Kha ngồi ở chỗ tài xế ngồi hỏi nàng, "Trì tiểu thư, chúng ta đi thẳng về sao?"

Cô nghiêng đầu nhìn ngoài cửa xe, rũ đôi mắt, thản nhiên nói: "Cô tiễn tôi về biệt thự Trì gia đi."

" Được, Trì tiểu thư."

Xe khởi động, Trì Hoan nhắm hai mắt lại.

Một thời gian đã lâu, cô không có gặp người đàn ông được gọi là ba.

Trì gia biệt thự.

Kiến trúc màu ngà, phong cách tây phương, từ lúc bắt đầu có trí nhớ, vẫn là hình ảnh này. Sau đó cô rất ít trở lại, cho tới nay mỗi lần nhớ tới, đều có chút mơ hồ.

Người giúp việc nghe được tiếng chuông, vội chạy ra mở cửa. Thấy là cô, có chút ngoài ý muốn, càng nhiều hơn chính là kinh hỉ: "Đại tiểu thư, cô đã trở lại ."

"Cha tôi có ở nhà không?"

"Đang ở nhà, đại tiểu thư, mau vào."

Trì Hoan miễn cưỡng nở nụ cười, ừ một tiếng, nhấc chân đi vào.

Trì Yên ở thư phòng.

Thời điểm cô gõ cửa, mơ hồ nghe được tiếng thở dài mệt nhọc của ông ấy.

Trong tay cô nắm chặt chốt cửa, không nói một lời đi vào, thuận tay khóa cửa lại.

Trì Yên thấy cô, hiển nhiên cũng có vài phần ngoài ý muốn, đem điếu thuốc đang hút dở cho vào gạt tàn, ho khan một tiếng, giọng giống như là bị hun đến tắt tiếng: "Con tại sao trở lại?"

Trì Hoan thuận tay thả túi xách, ngồi xuống ghế bên cạnh bàn đọc sách, đôi chân nhỉ dài vắt chéo, thân thể nghiêng về phía sau, nhàn nhạt nhìn người đàn ông đã có tuổi trước mắt, lạnh giọng hỏi: "Tuổi đã lớn rồi, còn hút nhiều thuốc như vậy, có hay không chỉ cần khi còn sống được thoải mái, sống lâu hay ngắn không khác gì nhau?"

Nghe lời này, Trì Yên lại nặng nặng ho khan:"Con trở lại, chính là đặc biệt nguyền rủa ta chết đi?"

"Hút thuốc quá nhiều vốn là để chết sớm, ông liều mạng hút nhiều như vậy, còn sợ tôi nguyền rủa ?"

Trì Yên hiển nhiên bị cô chọc tức, ho khan không ngừng, khuôn mặt nghẹn đỏ bừng tràn đầy nếp nhăn: "Đi rót cho ta ly nước."

Trì Hoan liếc ông một cái, vẫn là đứng lên, rốt một cốc nước ấm, đặt trên bàn sách, đẩy tới, toàn bộ quá trình trên mặt không cảm xúc, ánh mắt bình thản lạnh lùng.

Chờ uống nước xong, Trì Yên mới hoi khôi phục hô hấp: "Con trở lại gặp ta là vì tin tức hôm nay?"

Trì Hoan lăn lộn vòng giải trí mấy năm nay, mặc dù đúng là mượn thân phận thiên kim Thị trưởng được không ít chỗ tốt, nhưng cô cho tới bây giờ không có chủ động mở miệng nhờ ông giúp cái gì.

"Không phải ! " cô rất dứt khoát nói:"Hôm nay Mạc phu nhân tìm tôi, bà ấy tiết lộ cho tôi ông đang bị tổ kỷ luật kiểm tra, tôi muốn biết chuyện này có phải là thật hay không, nghiêm trọng đến mức nào, cùng với đại khái sẽ có hậu quả gì."

Thật ra thì cô biết hơn phân nửa là thật, nếu không Mạc phu nhân hôm nay sẽ không nói thẳng thắn như vậy.

Cơ bản tương đương với cùng với cô phân rõ giới tuyến, vạch mặt như vậy.

Trì Yên nheo mắt lại, cười lạnh một tiếng:"Bà ta thật đúng là cao thủ gió chiều nào theo chiều ấy."

Quả nhiên là thật.

Lợi ích thương nhâ, Trì Hoan cũng lười chỉ trích, chẳng qua là nhàn nhạt hỏi: "Ông tham ô thật sao?"

Trì Yên đột ngột bị hỏi, sặc sụa ho khan không thôi.

Cho dù là thật, nhưng khi bị con gái của mình không chút lưu tình vạch trần, bất kể là ai đều tức giận khó chịu.

Chờ ông lại uống một hớp ngừng ho khan, cô mới lại thản nhiên nói: "Chuyện đều đã làm, ông cũng không có gì phải xấu hổ. Ngược lại tôi đã sớm biết, loại người như ông không chống cự nổi sắc đẹp cám dỗ, hơn phân nửa cũng không có bao nhiêu định lực chống khỏi cám dỗ của tiền, tham ô là chuyện sớm hay muộn."

Trì Yên bỗng nhiên đứng lên, cầm ly nước hung hãn ném xuống đất. Ly vỡ tan, mảnh thủy tinh vang tung tóe, còn có mấy giọt nước bắn lên quần cô, giận không kềm được hét lên:"Trì Hoan, con câm miệng cho ta, ta như thế nào đi nữa cũng không tới phiên con tới bình luận!"

So sánh với ông kích động dễ giận, Trì Hoan lộ ra vẻ thờ ơ không xúc động, chẳng qua là nâng đôi mắt, nhàn nhạt nhìn ông:"Tôi không phải là tới bình luận , tôi chỉ là muốn biết, tôi về sau phải đối mặt với cái gì! Huống chi, ông hôm nay cũng không phải là do tôi tạo thành, ông quay sang tôi nổi giận làm gì? Về nếu ông ngồi tù, ông cho là tình nhân cùng con gái nuôi sẽ xách cơm tù đi thăm ông, hay là chờ ông già rồi, bà ta sẽ nuôi ông?"

Trì Yên nhìn cô, thật lâu hô hấp mới chậm rãi bình phục lại.

Không khí tĩnh lặng tại thư phòng kéo dài ba phút.

Trì Yên nhìn con gái trước mắt đã trưởng thành, trở thành một người con gái xinh đẹp lạnh lùng, một lúc lâu mới chậm rãi ngồi xuống.

Ánh mắt vẩn đục, phức tạp, u ám nhìn Trì Hoan. Thanh âm ông vẫn lạnh, nhưng có một tia thỏa hiệp: "Lần trước hôn lễ của con và Mạc Tây Cố , con mặc dù không cho cô ấy thiệp mời, nhưng cô ấy cũng tới…"

"Xem ra cửa ải lần này rất khó qua rồi!" Trì Hoan lãnh đạm cắt đứt lời ông, đứng lên: "Tôi liền không cần ông phải để ý đến, ngược lại mấy năm nay ông cũng chưa từng quản tôi. Nghĩ biện pháp giải quyết , hoặc là liên hệ một luật sư đáng tin mới là chính sự."

Nói xong, cô liền đẩy ghế, đầu cũng không nghoảnh lại xoay người đi ra thư phòng.

… …

Trì Hoan từ chối ở lại ăn cơm, trực tiếp để cho An Kha đưa cô trở về số 10(nhà cửa Trì Hoan).

Dọc theo đường đi, cô đều nhìn cảnh sắc đang biến ảo không ngừng đến ngẩn người, ánh mắt thẫn thờ.

Đợi cô vào cửa, tại hành lang trước cửa đổi giày, thấy một đôi giày đàn ông đã để ngăn nắp trên tủ.

Mặc Thời Khiêm đã trở lại.

Trong phòng bay ngập tràn hương thơm của thức ăn, từ phòng bếp bay ra, thường ngày cô đều sẽ rất vui thích.

Đợi cô đổi giầy, buông túi xách, lại đem áo khoác ngoài treo trên kệ áo, nam nhân thân hình cao lớn đã xuất hiện ở trước chân của cô.

Hắn mặc một chiếc áo len mỏng màu xanh đậm, giảm đi mấy phần lạnh lùng, thêm mấy phần nho nhã, giọng nói trầm thấp :"Đi rửa tay, chuẩn bị ăn cơm."

Trì Hoan hơi hơi cúi đầu, ánh mắt tránh né không nhìn thẳng hắn: "Em ở cùng với ba ăn rồi!" Cô mím môi hạ giọng nói: "Anh tự mình ăn đi, em đi tắm."

Dứt lời, liền cúi đầu muốn từ bên cạnh của hắn đi qua.

Mặc Thời Khiêm ánh mắt khẽ híp một cái, tay giữ chặt cổ tay của Trì Hoan.

Trì Hoan ngẩng đầu nhìn hắn, cau mày: "Mặc Thời Khiêm."

Hắn rũ mắt nhìn chăm chú mặt của cô, nhàn nhạt hỏi: "Em đi Mạc gia, Mạc phu nhân đã nói gì với em?"

Cô đi Trì gia, rất ít ăn cơm ở bên kia, huống chi cô từ lúc xuống xe đến trở về xe tổng cộng mất 20 phút, làm gì có thời gian ăn cơm.

Trì Hoan muốn tránh thoát, lại phát hiện không thể .

“Không có gì! ” Cô nghiêng mặt, âm thanh trầm thấp, giọng nói lãnh đạm: “Bà ấy chẳng qua là hỏi em tin tức đó có phải thật hay không, em có phải hay không có bạn trai mới rồi.”

Mặc Thì Khiêm thần sắc không đổi, vẫn là hỏi nhàn nhạt: “Phải không.?!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Chương 95: Mặc Thời Khiêm, nếu không, chúng ta chia tay đi!

Mạc phu nhân sẽ nói với cô cái gì, hắn nhắm mắt lại đều có thể đoán được.

Trì Hoan vẫn là cúi đầu, thấp giọng qua loa lấy lệ vậy ừ một tiếng, liền lại lần nữa muốn sẽ đem tay của mình rút ra.

Nam nhân không có thả lỏng.

Cô ngẩng đầu lên, vội vàng không kịp chuẩn bị liền chống lại ánh mắt thâm thúy lạnh lùng của hắn, trái tim hơi co lại, rất nhanh liền dời đi tầm mắt, cau mày nói: “Anh nắm đau tay của em rồi.”

Lực đạo trên cổ tay chợt buông lỏng.

Nam nhân giọng nói trầm thấp như cũ, nhàn nhạt lặp lại: “Đi rửa tay ăn cơm.”

Dứt lời, thân ảnh thon dài cao ngất lại lần nữa đi về phía phòng bếp.

Trì Hoan nhìn bóng lưng cao lớn của hắn, mím môi đứng tại chỗ thật lâu.

Cô vào phòng tắm, mở vòi nước, thả nước vào đầy bồn tắm, sau đó cởi quần áo tiện tay ném xuống đất, cả người ngâm vào trong nước ấm áp.

Mặc Thời Khiêm đem thức ăn bưng hết lên bàn, cũng không nhìn thấy bóng dáng Trì Hoan xuất hiện, thậm chí ngay cả động tĩnh cũng không có.

Ánh mắt thâm trầm, chân dài bước lên phòng ngủ, chỉ nhìn lướt qua tầm mắt hắn liền rơi vào cánh cửa phòng tắm đang đóng chặt, mặc dù bên trong ngay cả đèn cũng không có bật.

Nâng cổ tay lên, mắt liếc nhìn đồng hồ màu bạc trên cổ tay.

Sau 20 phút , đúng lúc từ khi cô về.

Gọi hai tiếng, bên trong không có tiếng trả lời, im ắng giống như là không có người.

Hắn mở miệng: “Trì Hoan.”

Vẫn là không có động tĩnh.

Mặc Thời Khiêm ánh mắt híp lại, nhàn nhạt nói: “Anh sẽ cho em năm phút đi ra.”

Hắn xoay người đi tới ban công ngoài phòng khách, một cái tay cắm vào túi quần, một cái tay khác cầm điện thoại di động gọi một cuộc điện thoại, mắt sâu như mực nhìn ra khung cảnh phía xa xa: “Mạc thị gần đây có phải hay không chuẩn bị một dự án tại Nguyệt Đảo bên kia ?”

” Hả?”

Hắn vẩy vẩy môi mỏng: “Cậu thay tôi gọi điện thoại cho Tạ thư ký.”

Thịnh Đường: “… Chú xem trọng mảnh đất kia rồi hả?”

“Không có hứng thú.”

“… Chú phá dự án đó cũng không thể đè ép scandal của Trì Hoan, chú muốn làm gì?”

Mặc Thời Khiêm không có chút cảm xúc nào: "Tâm tình không tốt, hả giận."

Thịnh Đường: "…"

Mặc Thời Khiêm cười lạnh: "Cậu nói với họ Tạ, hoặc là đem hạng mục đó nghiền nát đến chết cho tôi , hoặc là bảo cậu ta chuẩn bị phương án thứ hai cứu Trì Yên."

"Chú không phải là để cho An Kha đi theo Trì Hoan, để cùng cô áy nháo với Mạc gia và truyền thông , làm sao giận dữ như vậy?"

"Cô ấy tâm tình không tốt."

Thịnh Đường: "… Nữ nhân của chú tâm tình không tốt, chú cũng khó chịu?"

Mặc Thời Khiêm không có lên tiếng.

"Sau đó chú tìm nhà họ Mạc trút giận, còn phải liên lụy qua những người không liên quan? Tôi nói chú, như vậy rất không đạo đức."

Tĩnh chỉ chốc lát, Mặc Thời Khiêm thản nhiên nói: "Nếu không, tôi tìm cậu?"

Thịnh Đường: "…"

"Con mẹ nó chú tại sao không tự mình làm?"

"Tôi muốn cho cho người phụ nữ của tôi ăn cơm, bận rộn."

Thịnh Đường: "…"

Thịnh Đường rốt cuộc dưới cơn nóng giận ngắt điện thoại.

Mặc Thời Khiêm ngược lại không để ý bên kia ngắt điện thoại, lại nâng cổ tay lên nhìn thời gian, xoay người trở lại phòng khách, ném điện thoại ở trên ghế sa lon, trở lại phòng ngủ.

Không có bóng dáng của Trì Hoan.

Hắn không có dừng lại đi thẳng tới, không do dự chút nào đưa tay vặn ra chốt cửa, sau đó chân dài trực tiếp bước vào phòng tắm, thuận tay bật đèn. Ánh sáng bất ngờ sáng lên có chút nhức mắt.

Trì Hoan nằm ở trong bồn tắm ngẩn người, giống như là sợ hết hồn, ngơ ngác nhìn nam nhân đang đi tới.

"Anh làm gì?Em đang tắm."

Mái tóc dài đều ướt nhẹp, trên mặt cũng ướt đẫm.

Mặc Thời Khiêm không nói một lời, lấy khăn tắm liền trực tiếp đem cô từ trong nước bế lên , sau đó quấn quanh đem cô ôm ra.

Cô toàn thân không nhịn được đỏ bừng.

Dù cô cùng với hắn đã sớm làm qua chuyện thân mật nhất, thân thể của cô cũng không phải chưa từng bị hắn xem qua, nhưng trần truồng như vậy,cả người của cô vẫn sẽ thẹn thùng.

Hắn không nói lời nào, chỉ ôm lấy cô đi ra ngoài.

Trì Hoan nổi nóng: "Mặc Thời Khiêm!"

"Em ngâm 20 phút, tôi cũng cho em năm phút thời gian để em mặc quần áo."

Cô căn bản là không có nghe, khí đó cô cả người đều ngập trong nước.

Nguyên bản chính là khi tâm tình phiền muộn, nam nhân này hết lần này tới lần khác lại bá đạo đến nỗi ngay cả không gian riêng cũng không cho cô. Trì Hoan rất buồn bực: "Anh thả em xuống, chính em mặc quần áo."

Mặc Thời Khiêm giống như là không nghe được cô nói, không có phản ứng gì.

Đưa cô đặt ở trên ghế sa lon, không nói một lời cầm cái khăn lông lau tóc cho cô, lau xong lại sấy khô.

Cuối cùng cô mới trùm khăn tắm tùy tiện tìm quần áo mặc lên.

Nam nhân từ đầu đến cuối dựa ở một bên nhàn nhạt nhìn cô: "Đi ăn cơm."

“Em đã nói em ăn rồi.”

Hắn híp mắt, vẫn là một tư thái nhàn nhã: “Em đã ăn hay chưa, anh còn không rõ sao?”

Trì Hoan cắn môi, giọng nói kìm nén không nổi mất kiên nhẫn: “Em đây không muốn ăn có được hay không?”

“Không được.”

Cô đen mặt trứng hắn, nhắm mắt lại: “Em không ăn được.”

Mặc Thời Khiêm rũ mắt nhìn cô gái ngồi ở trên ghế sa lon, vừa mới tắm xong sạch sẽ lại tinh khiết, gương mặt nhỏ nhắn, giữa lông mày đã không còn vết tích nũng nịu, tĩnh lặng lại ảm đạm.

Nếu như là con mèo, cô lúc này chính là cụp lỗ tai.

Trì Hoan bị nam nhân giơ tay bế lên, hướng phòng ăn đi tới.

Cô ngước mắt nhìn mặt của hắn, gương mặt hoàn mỹ như tạc tượng, nét mặt lạnh lùng, ôm lấy cô giống như bảo vệ một thứ gì đó quý giá, đường cong chiếc cằm rất kiên nghị.

Cô trong lòng bủn rủn, không nói ra là cảm giác gì:”Mặc Thời Khiêm, anh thế nào đáng ghét như vậy?.”

Chỉ ăn một bữa cơm mà thôi, hắn cũng muốn bắt nạt cô.

Nam nhân ôm cô đặt ở trên ghế, cúi đầu hôn một cái lên mặt của cô, lãnh đạm nói: “Là em không đủ ngoan ngoãn, còn luôn quên lời anh nói. Trì Hoan, đây không phải là một thói quen tốt.”

Hắn đã sớm nói, vô luận xảy ra chuyện gì, hắn cũng thay cô giải quyết.

Hắn biết Mạc phu nhân đại khái là nói với cô về chuyện của Trì Yên, nhưng cô dường như không có ý định nói với hắn.

Trì Hoan cúi đầu, nhặt lên đũa không nói một tiếng lùa cơm.

Cả người cô không có tinh thần, yên tĩnh. Mặc Thời Khiêm múc canh cho cô, cô uống canh. Mặc Thời Khiêm gắp thức ăn cho cô, cô liền ăn. Cô chỉ ăn mỗi thứ hắn gắp và cơm trắng, nếu hắn không gắp, cô liền chỉ ăn mỗi cơm trắng.

Nam nhân ngồi ở đối diện nhìn cô, không có lên tiếng.

Cô phải thế nào nói với hắn đây.

Nói ba của cô tham ô, có thể phải ngồi tù, hắn có thể hay không giúp cô nghĩ biện pháp?

Nói chuyện của ba cô một khi công bố ra ngoài, cô lập tức sẽ phải chịu cảnh tứ cố vô thân, ngay cả hắn đều có thể sẽ bị cô làm liên lụy? Hay là hỏi hắn, cô nên làm cái gì?

Cô nhìn hắn, một câu đều không nói được.

Cưỡng chế bắt buộc chính mình ăn một chén cơm xong, Trì Hoan liền đứng dậy đi thư phòng, đóng chặt cửa.

Mặc Thời Khiêm nhìn bóng lưng của cô, tròng mắt đen sâu thẳm, yên lặng dõi theo.

Trì Hoan đem mình nhốt vào thư phòng, không đi ra ngoài, nam nhân tắm xong mở cửa đi tìm cô, mới phát hiện cô nằm ở trên bàn sách, đã ngủ rồi.

Hắn đi tới, ôm cô bế lên.

Trì Hoan ngủ không sâu, một chút liền đã tỉnh. Cô không chớp mắt, lẳng lặng nhìn gương mặt gần ngay trước mắt, thấp giọng nỉ non: “Mặc Thời Khiêm, nếu không, chúng ta chia tay đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96

Chương 96: Trì Hoan, em yêu anh!

Beta; Stuki^^

Nam nhân rũ mắt liếc nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: "Em ngủ tiếp,anh coi em là đang nói mơ."

"Anh tại sao không chịu? " Cô mím môi: "Anh lại không phải thật sự yêu thích em."

"Em hãy xem như anh thích em."

Thích liền thích, không thích liền không thích, nào có cái gì xem như.

Cô bực mình nói: "Nhưng em không thích anh."

"Em yêu thích anh" Mặc Thời Khiêm nhìn mặt của cô, bình tĩnh không gợn sóng lên tiếng: "Nếu không em cũng sẽ không để cho anh làm nam nhân của em, cũng sẽ không nguyện ý theo anh lên giường."

Trì Hoan gương mặt nóng lên: "Anh không biết xấu hổ, là anh cưỡng bách em."

Nam nhân cúi đầu nhìn cô, nhíu nhíu mày: "Em nếu quả như thật không muốn, anh cưỡng bách em, em sẽ để yên như vậy sao?"

Trì Hoan cắn môi, trong lúc nhất thời lại không còn lời nào chống đỡ.

Đổi người đàn ông khác, cô dĩ nhiên không thể nào tính như vậy.

Cô thật ra thì cũng không biết Mặc Thời Khiêm ngoại trừ là người đàn ông ở bên cô thời gian dài nhất, còn có điểm nào cùng người đàn ông khác không giống nhau.

Cô cũng không cảm thấy chính mình thương hắn, giống như nữ nhân yêu nam nhân. Cô chỉ biết là cô không ghét hắn, bất kể là khi đã phát sinh quan hệ thân mật, hay là lúc cùng nhau sinh hoạt, cô đều là càng ngày càng thích ứng, trừ đi một số thời khắc hắn nổi nóng, cứng rắn bắt cô làm theo ý hắn, dường như mọi thứ của hắn cô cũng có thể tiếp nhận.

Cô có thể tiếp nhận hắn, an tâm, vui vẻ sống qua ngày.

Nhưng cô không cho là, cô có thể kéo hắn đồng thời gánh vác chuyện kia.

Cái hậu quả này quá nặng nề, coi như có tình cảm thắm thiết đi nữa cô cũng không thể, huống chi giữa bọn họ ——

Cô có chút mê mang, có cảm tình sao?

Cuối cùng, cô cắn răng nói: "Vậy cũng không thể nói rõ cái gì, Mặc Thời Khiêm, em chính là muốn cùng anh chia tay."

Nam nhân gương mặt đẹp trai thờ ơ không cảm xúc gì, đơn thuần xem như cô đang quấy rối đùa bỡn, tức giận như trẻ con thôi.

Vén chăn lên ôm cô bỏ vào, thản nhiên nói: "Mệt nhọc thì nằm ngủ đi, những chuyện em lo lắng anh sẽ thay em bận tâm."

Hắn giọng điệu quá nhạt, hời hợt để cho Trì Hoan cảm thấy hắn căn bản không quan tâm sẽ phải đối mặt với chuyện gì, mới sẽ vân đạm phong khinh, chân mày cũng không cần nhíu một cái nói những lời như vậy.

Tay của Trì Hoan dùng sức hất chăn:"Mặc Thời Khiêm!"

Nam nhân đứng ở mép giường rũ mắt nhìn cô, thản nhiên nói: "Nếu như em chưa muốn ngủ, chúng ta làm chút chuyện khác."

Cái chuyện khác là ý gì, không cần nói cũng biết.

Tay Trì Hoan đang đặt trên chăn co rút lại, sau đó liền ngẩng đầu nhìn hắn. Gương mặt tinh xảo hiện lên một mảnh lạnh băng châm chọc nói: "Anh nói đường đường chính chính như vậy làm gì, anh lại không phải là chưa từng cưỡng ép qua em."

Cô dừng một chút, mím môi , hất mặt lạnh lùng nói: "Em đi cùng với anh vốn chính là nhất thời nổi dậy, anh không thích em, em cũng không thích anh. Tất cả là bởi vì anh em bây giờ mới bị người ta mắng chửi, cho nên em bây giờ không cần anh, cũng không muốn đi cùng với anh nữa!"

Đợi cô nói xong một hơi, mới phát hiện trong phòng ngủ an tĩnh đến đáng sợ.

Người đàn ông đứng bên mép giường một mực không nói một lời nhìn cô, lại lẳng lặng nghe cô nói xong.

Cuối cùng, hắn kéo khéo môi, nhàn nhạt hỏi: "Xong rồi?"

"Anh…"

Trì Hoan nhìn gương mặt hắn bình thản lạnh lùng như cũ, đôi mắt nhìn cô, chỉ có một ánh sáng lạnh cùng như có như không một tia châm biếm, trong lòng cô xông lên một tia lạnh lẽo, thật nổi giận, thuận tay cầm gối liền ném đi:"Anh cút đi cho em!"

Mặc Thời Khiêm đầu hơi hơi nghiêng một cái, liền tránh khỏi, gối rơi trên mặt đất.

Hắn khom người nhặt lên, tiện tay ném trở về trên giường.

Trì Hoan ngồi ở trên giường, rõ ràng chưa nguôi giận, ngực lên xuống rõ ràng, vành mắt cũng là hồng hồng.

Nam nhân đi tới,khom người đưa tay nâng cằm của cô,cúi đầu dùng ánh mắt khóa lại mặt của cô, mỉm cười:"Nói không quan tâm anh chính là em, để cho anh đi cũng là em, làm sao còn một bộ dáng vẻ ủy khuất muốn khóc?"

Cô nơi nào có dáng vẻ muốn khóc rồi?

Trì Hoan căm tức nhìn hắn, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại bị nam nhân tận dụng cơ hội liền cúi đầu hôn đi xuống, hơn nữa một mạch sâu hôn xuống, cùng một thời điểm, thắt lưng cũng bị ôm chặt vào, sau đó bị buộc dán lên ngực của hắn.

Sau đó chính là thuận theo tự nhiên, nửa đêm triền miên.

Đối với Trì Hoan mà nói, thế giới tình dục, Mặc Thời Khiêm là người điều khiển, mà cô luôn luôn là người trầm luân không không chế được chính mình, bất kể lúc mới bắt đầu cô nguyện ý, hay vẫn là không muốn.

Đêm khuya, Trì Hoan quả thực quá mệt mỏi, rốt cuộc ngay cả những chuyện làm cô tâm phiền ý loạn phiền lòng đều thể chú tâm suy nghĩ, cứ như vậy trầm lắng ngủ.

Đêm ấm áp mà an tĩnh.

Nam nhân dựa ở đầu giường, cúi đầu nhìn chăm chú gương mặt ửng đỏ đang vùi đầu vào gối, yên tĩnh mà ngủ, khóe mắt còn vương nước mắt, cho dù trong giấc mộng mi tâm cũng chau lại.

Hắn nhìn một lúc lâu, cho đến khi thuốc lá giữa ngón tay cháy hết, hắn mới dập vào tàn thuốc, cúi đầu hôn lên mi tâm của cô.

……

Mặc Thời Khiêm so với Trì Hoan thức dậy sớm hơn, lúc cô tỉnh lại, phòng ngủ chỉ còn lại mình cô.Trì Hoan cũng không còn chút tâm tư suy nghĩ gì, vô tri vô giác xuống giường, chậm chạp đánh răng, rửa mặt.

Khi cô trở về phòng ngủ chuẩn bị cầm quần áo đi thay, điện thoại di động ở đầu giường vang lên, cô cầm lên liếc nhìn, trên màn hình là một dãy số xa lạ.

Cô cau mày nhìn một lát, ngón tay trọt một cái, vẫn là nghe điện thoại.

Là âm thanh của một nam nhân trẻ tuổi, cô nhận ra, là trợ lý của ba cô: "Đại tiểu thư, bacô bị mang đi… " Thanh âm kia có chút do dự, khô khốc, phảng phất như anh ta rất khó khăn mới có thể nói hoàn chỉnh: "Trì tiên sinh để cho tôi chuyển lời với ngài, khoảng thời gian này, ngài trước hết để cho… Mang ngài xuất ngoại, tránh một đoạn thời gian, đợi truyền thông và mọi người bình tĩnh lại, ngài lại về nước."

Trì Hoan yên lặng, không lên tiếng.

"Trì tiểu thư?"

"Nhanh như vậy sao? " Cô ước chừng còn rất bình tĩnh, giống như trả lời bên kia, lại cũng giống như đang tự lầm bầm; nếu như vậy, cô hôm qua mới biết chuyện này, hôm nay ba cô liền bị mang đi, dừng một lúc lâu, cô mới trả lời:"Tôi biết rồi, tôi biết rồi."

Lặp lại hai lần, Trì Hoan mới cúp điện thoại.

Vốn cô cứ nghĩ sẽ có một trận đánh ác liệt, không nghĩ tới cô chưa kịp làm ra phản ứng gì, kết quả là đã xảy ra rồi.

Cô không nói ra được là cảm giác thế nào, cả người tê dại.

Nhớ lại thời điểm phản nghịch của cô, cô đã từng cười lạnh nói với Trì Yên —— "Như ông loại này làm đủ trò xấu, tham quan, nửa đời sau phỏng chừng chính là trải qua ở trong ngục!"

Khi cô còn chưa đến tuổi hoàn toàn hiểu chuyện(chưa trưởng thành), cô liền đã biết, Trì Yên không phải là người tốt, không phải là người cha tốt, không phải là người chồng tốt, càng không phải là một Thị trưởng tốt.

Cô từng hận qua, oán trách qua, nguyền rủa qua, mấy năm nay dần dần chỉ còn lại lạnh lùng thờ ơ chẳng quan tâm.

Tại phòng ngủ ngơ ngác đứng một phút , chờ khi tỉnh hồn lại, cô dùng thời gian nhanh nhất thay xong quần áo, xử lý mái tóc, trang điểm sơ qua.

Cô cầm túi xách từ trong phòng ngủ đi ra, mới vừa bước vào phòng khách, liền thấy thân ảnh đã biến mất từ sáng giờ .

Cô nghiêm túc cẩn thận nhìn hắn một lúc lâu.

Mặc Thời Khiêm mặc dù không yêu cô, nhưng cô biết, chỉ cần cô mở miệng, hắn sẽ cùng cô đối mặt, hắn là nam nhân như vậy,.như vậy không có chứng cứ xác thực chắc chắc để cho Trì Hoan trong lòng ít thêm vài phần cô quả thê lương.

Nhưng cô cuối cùng vẫn là ngước mắt lên, chỉ nói lạnh nhạt: "Trước khi em trở về nhà, em không muốn lại thấy anh và bất kỳ vật gì của anh ở trong nhà em."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97

Chương 97: Tôi với hắn chia tay.

Beta: Stuki^^

Nói xong cô liền mắt nhìn thẳng, từ bên cạnh của hắn đi qua.

Trì Hoan cho là hắn sẽ kéo tay cô, giống như đã từng vô số lần làm như vậy, cô thậm chí đã nghĩ xong phải hất hắn ra thế nào.

Nhưng nam nhân không có đưa tay kéo cô, bình tĩnh mà đứng tại chỗ, yên lặng không lên tiếng.

Tay cô nắm chặt túi xách.

Thời khắc cô giơ tay lên mở cửa, nước mắt một chút liền tràn ra khóe mắt, cô gần như phải cắn chặt môi kìm chế nó mới thôi trào dâng.

Nhưng cô vẫn mở cửa, đầu cũng không quay lại rời đi.

Trên ban công, nam nhân toàn thân áo đen cúi đầu nhìn xuống, một tay gác trên lan can, một cái tay khác cầm điện thoại di động, khuôn mặt tuấn mỹ mặt trầm như nước, giọng điệu lạnh nhạt: " Cô ấy muốn đi nơi nào, cô liền đưa cô ấy đi, trên đường mua cho cô ấy chút đồ ăn."

Bên đầu điện thoại kia là âm thanh trầm tĩnh cung kính của An Kha: "Tôi biết rồi, Mặc tiên sinh."

"Một tấc cũng không rời khỏi cô ấy, đừng để cho Kiểm soát viên hay bất cứ người nào khi dễ cô ấy."

"Tôi đã hiểu."

"Luật sư tôi đã sắp xếp xong xuôi, có tình huống gì cô báo cho tôi biết."

" Được, Mặc tiên sinh."

"Trước tiên cứ như vậy."

"Trì tiểu thư đã xuống, có gì tôi sẽ báo cáo lại cho ngài."

"Ừm."

Trì Hoan đi ra ngoài mới nhìn thấy An Kha đứng ở bên cạnh Ferrari , cô hơi ngẩn ra. Cô căn bản định tự mình lái xe đi qua, không có gọi điện thoại cho An Kha, bởi vì cô ấy là người của Mặc Thời Khiêm , tiền lương đều là Mặc Thời Khiêm trả.

"Mặc Thời Khiêm để cho cô qua đây sao?"

An Kha gật đầu: "Mặc tiên sinh nói ngài hôm nay muốn đi công chuyện, yêu cầu tài xế cùng vệ sĩ, để cho tôi tới sớm một chút ."

Trì Hoan yên lặng chốc lát, mới thản nhiên nói: "Không cần, chính tôi đi là được."

An Kha có chút ngoài ý muốn, cô không rõ ràng Trì Hoan cùng Mặc tiên sinh đã xảy ra chuyện gì, ngẩng đầu nhìn Trì Hoan một lúc, tĩnh lặng, mới cân nhắc nói: "Trì tiểu thư, Mặc tiên sinh thuê tôi đảm nhiệm vệ sĩ của ngài, bất kể ngài có cần hay không, Mặc tiên sinh cũng sẽ thanh toán tiền lương tháng này cho tôi… Mặc tiên sinh để cho tôi hôm nay một tấc cũng không rời khỏi ngài, tôi nghĩ rằng… Ngài hôm nay hắn là cần tôi đi cùng."

Trì Hoan cúi đầu yên lặng.

An Kha đi theo cô, đúng là so với cô một người đi tốt hơn rất nhiều.

Xã hội này người người có bao nhiêu thế lực, cô quá rõ.

Mấy giây sau, cô thỏa hiệp : "Vậy cũng tốt."

An Kha lập tức vì cô kéo ra cánh cửa phía sau, nhìn Trì Hoan khom người lên xe.

Khi xe lướt qua một nhà hàng bán điểm tâm sáng, An Kha nói cô ấy còn chưa có ăn bữa sáng, có thể hay không xuống xe mua ít đồ ăn. Trì Hoan đĩ nhiên là sẽ không phản đối, đợi An Kha trở lại, cũng mua cho Trì Hoan một phần sushi cùng sữa nóng.

"Tôi đoán Trì tiểu thư chắc cũng chưa có ăn, lát nữa có thể bị đói."

An Kha mua cũng mua rồi, Trì Hoan tự nhiên chỉ có thể đưa tay nhận lấy.

Cô nhìn trong tay bữa ăn sáng, nhớ tới lúc ra cửa cô nói với Mặc Thời Khiêm câu nói kia, hắn không nói tiếng nào, cô cũng không thấy nét mặt của hắn, tâm trạng phức tạp khó tả.

"Là hắn cho cô mua sao?"

An Kha thông qua kính chiếu hậu nhìn cô một cái, thành thật trả lời:" Ừ."

Trì Hoan không nói gì nữa, vẫn là cúi đầu mở túi, cầm một miếng sushi ra từ từ ăn.

… …

Trợ lý Trì Yên nói cho Trì Hoan, đã mời được rồi luật sư, Trì Hoan cũng không suy nghĩ nhiều, chờ đến khi cô gặp vị luật sư kia, cô vẫn là ngẩn người: "Nhạc luật sư? Là anh giúp ba tôi nhận vụ kiện này?"

Nhạc Lâm , người này cô mặc dù không biết, nhưng vẫn là có nghe thấy.

Tuổi rất trẻ, đoán chừng cùng Mặc Thời Khiêm số tuổi không lớn hơn bao nhiêu, xuất thân quyền quý, đáng tiếc là thân phận con vợ bé, mặc dù từ nhỏ bị đưa trở về Nhạc gia, nhưng quyền thừa kế cơ bản không có dính dáng gì , sau khi xuất ngoại du học trở thành luật sư, rất nhanh thì trong giới luận sư thanh danh vang dội.

Bây giờ đã là luật sư mỗi chữ phát ra là bằng vàng, vang danh tại Lan thành, .

Liên quan đến phong cách làm việc … Chính là Nhạc Lâm cơ bản chỉ giúp người có tiền kiện, là phát ngôn viên của chủ nghĩa tư bản.

Cô không cho là, lấy hiện trạng Trì Yên bây giờ , ông ấy có thể mời được Nhạc Lâm.

Nhạc Lâm giơ tay lên chỉnh gọng kính, nho nhã mỉm cười: "Có người đặc biệt dùng số tiền lớn ủy thác tôi, lại đe dọa tôi, tôi cũng không thể không nghe theo."

Trì Hoan nhìn Nhạc Lâm, rất chần chờ:"Ồ…"

Đe dọa anh ta?

Nhạc Lâm chính là kim bài đại luật sư, còn có Nhạc gia làm làm hậu thuẫn.

Có Nhạc Lâm, có người muốn thừa dịp cháy nhà hôi của làm khó cô tất cả đều bị ngăn cản trở về, Trì Hoan cũng thuận lợi gặp được Trì Yên.

Trong một đêm, ba cô giống như già đi mười tuổi.

Trì Hoan mặt không cảm giác nhìn ông, cảm thấy thẫn thờ, lnhiều hơn là trong lòng buồn bực.

Cô đã không nói ra được là cảm giác gì rồi, ngồi ở trên ghế lạnh lùng nói: "Ông liền một kế hoạch gì cũng không có chuẩn bị?"

Trì Yên nhìn cô, nhíu mày: "Cha không phải nói cho con cùng Thời Khiêm cùng ra nước ngoài tránh đầu sóng ngọn gió sao?"

Trì Hoan mặt đẹp lạnh lùng: "Liên lụy con gái của mình không đủ sao? Ông còn muốn liên lụy người không liên quan?"

Nhạc Lâm ngồi ở một bên, nguyên bản có chút nhàm chán nghiêng nghiêng nhìn hai cha con Trì Hoan, lại quảnh đầu nhìn về phía nữ nhân xinh đẹp thành thục bên cạnh, trong đôi mắt khó có được hứng thú dồi dào.

Trì Yên bị cô lạnh lùng đâm một cái, mặc dù cô giọng châm biếm, đáy lòng cũng biết chuyện này không chỉ làm cho tiền đồ của mình hủy trong chốc lát, cũng sẽ trực tiếp liên lụy Trì Hoan.

Con gái của kẻ tham quan… Luôn là khó nghe.

Thanh âm ông có chút vẩn đục: "Thời Khiêm thế nào không có với con cùng đi?"

"Tôi với hắn chia tay."

Chia tay?

Nhạc Lâm nhìn cô nhiều hơn một cái, không khỏi bật cười. Ở nơi này, trước mắt cùng Mặc Thời Khiêm chia tay, anh ta hẳn là nên khen Trì Hoan dũng cảm, còn là nói cô ngây thơ ngu xuẩn?

Trì Yên nghe xong liền gấp gáp, trực tiếp đứng lên: "Hắn vào lúc này với con chia tay?"

"Là tôi muốn chia tay."

"Trì Hoan, con ngu xuẩn !"

Trì Hoan ngước mắt, mắt lạnh nhìn ông: " Đừng vào lúc này làm bộ như rất quan tâm tới tôi! Ông nếu là thật quan tâm tôi, cũng sẽ không để cho chuyện ngày hôm nay xảy ra, Trì Yên, ông liên lụy cuộc sống của mình tôi là đủ rồi!!."

Trì Yên bị cô chọc giận, đồng thời lại tâm tình kích động, dùng sức vỗ bàn, cơ hồ là hầm hừ:" Con lập tức trở về tìm hắn! Chuyện của ta con không muốn quản có thể, dù con muốn cản, con cũng không quản được. Nhưng, Trì Hoan, con phải để cho Mặc Thời Khiêm trở lại bên cạnh của con."

So sánh tâm tình của Trì Yên bị kích động lên xuống, Trì Hoan cơ bản coi như là không cảm nhận thấy.

Cô ngước mắt lẳng lặng nhìn ông.

Một phút sau, cô cầm túi xách, hướng Nhạc Lâm thản nhiên nói: "Nhạc luật sư, anh với ông ấy nói đi."

Nói xong đứng lên, đi thẳng ra ngoài.

Phía sau truyền tới tiếng Trì Yên rống giận:"Trì Hoan!"

Trì Hoan bước chân đều không dừng một chút.

Khóa cửa lại, Trì Hoan ngược lại dựa vào trên vách tường, cúi đầu xuống, tóc dài rơi xuống, che lại khuôn mặt của cô.

Đột nhiên có tiếng bước chân vang lên, Trì Hoan theo bản năng ngẩng đầu, một khuôn mặt mang theo khinh bỉ mỉa mai xuất hiện trong mắt cô, tầm mắt nam nhân dừng trên người của cô trên dưới di động.

Ánh mắt dục vọng trần trụi so với ánh mắt lẳng lơ quyết rũ hoàn toàn bất đồng.

Thịnh Đường là bởi vì tuấn mỹ mà thờ ơ làm cho người ta có cảm giác một loại phong lưu lẳng lơ mà quyến rũ, nhưng mà người đàn ông trước mắt này, dùng một loại ánh mắt để cho người ta rất không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Chương 98: Anh là… Mặc Thời Khiêm mời tới sao?

Beta: Stuki^^

Ánh mắt người đàn ông này nhìn cô, Trì Hoan cảm thấy rất ghê tởm.

Đổi lại ngày trước, nam nhân đáng ghét dựa vào gần cô như vậy, cô đã sớm một cái tát chào hỏi rồi.

"Đây không phải là Trì đại tiểu thư sao? " Người đàn ông kia đưa tay liền muốn sờ mặt cô, bị Trì Hoan nghiêng một cái tránh khỏi, anh ta cũng không giận:"Chậc chậc, rốt cuộc là tiểu thư chân chính, cùng những mặt hàng kia xài nyclon là hoàn toàn bất đồng, thủy tinh A-xít u-ríc cùng silicon cao su làm

ngực nở to, thật sự là chán ghét… Da thịt thật là tốt.”

Trì Hoan không tránh khỏi, cầm túi liền dứt khoát đập anh ta.

Chính giữa trán của đối phương.

Túi xách của cô đều là da thật, chất da cũng là cứng rắn, cô một cái đập lên nhất thời liền dập đầu ra máu.

Đập xong, cô hung hãn đẩy một cái, nam nhân không có phòng bị, bị đẩy lui về phía sau mấy bước.

Nam nhân này nhìn một cái chính là công tử nhà giàu, những người này tuy đều là củi mục, nhưng thế lực phía sau bình thường đều không thể khinh thường. Trì Hoan rất rõ lúc này nếu mà nháo xảy ra chuyện gì đối với cô sẽ không có chỗ tốt, xoay người đã muốn đi.

Công tử kia nhìn chằm chằm cô rất lâu rồi, lại bị cô như vậy đập một cái, làm sao tùy tiện có thể bỏ qua, mắng một tiếng liền đuổi theo.

Trì Hoan chỉ là một tiểu nữ nhân, sức lực cũng không thể bằng nam nhân, không chạy được mấy bước cánh tay liền bị nắm lại.

“Buông tôi ra!”

” Con mẹ nó, còn dám cùng lão tử động thủ! “

Nam nhân kia nắm lấy tay cô liền kéo về một hướng nào đó, nguyên bản gương mặt còn có thể xem là bình thường bởi vì cười lạnh mà lộ ra dữ tợn xấu xí: “Trì Hoan, lần trước tôi đã nói với cô, cô tốt nhất bảo đảm người ba Thị trưởng của cô một mực được thế, bằng không đợi ngày nào đó cô giống như Sở Tích không còn là đại tiểu thư rồi, lão tử bảo đảm cô so với cô ta còn thảm hơn!”

Người này cô không nhớ rõ, nhưng những lời này Trì Hoan là mơ hồ nhớ, chính là lần trước tại 1999 , một trong những người khi dễ Sở Tích.

Xã hội giàu nghèo này, theo Trì Hoan, cơ bản chia làm hai loại.

Một loại là giống như Đường Việt Trạch. Cái loại này, mặc dù thích chơi, nhưng ít ra không thiếu dạy dỗ cơ bản cùng tư chất, lại bởi vì có tài nguyên tốt nhất nên trình độ học vấn đến năng lực khắp mọi mặt đều rất tốt.

Loại thứ hai là những người chơi bởi lêu lổng, tất cả tài nguyên đều đem ra ỷ thế hiếp người, bắt nạt kẻ yếu.

Nam nhân sức mạnh rất lớn, Trì Hoan giãy dụa thế nào đệ không thể thoát ra, cô thậm chí thấy có mấy nhân viên cơ quan đi ngang qua, thấy cảnh như vậy chẳng những không có đến giúp đỡ, còn nhanh chóng biến mất, nhanh tới mức cứ sợ không kịp tránh đi xui xẻo.

Nam nhân này là con trai của quan lớn không thể nghi ngờ.

Trì Hoan luống cuống, cắn môi lớn tiếng la lên: “Nhạc luật sư! Nhạc luật sư!”

Nghe cô kêu, nam nhân xoay người, cúi đầu hướng cô cười cười: “Trì Hoan, ba của cô khẳng định là đi tù , cô nếu là đem tôi dụ được vui vẻ, nói không chừng tôi sẽ yêu cầu ba tôi nói một tiếng, xem có thể hay không cho ba cô trong tù tốt hơn, nếu không…”

Nếu không cái gì, không cần nói cũng biết.

An Kha vốn là nghĩ Trì Hoan cùng Nhạc Lâm đi chung một chỗ hẳn là không có chuyện gì, cho nên đi phụ cận mua hai bình nước, kết quả khi trở lại xa xa liền nghe được Trì Hoan thét chói tai.

Mặt liền biến sắc, mấy bước liền vọt tới.

Trì Hoan còn chưa kịp phản ứng, người cô liền bị An Kha kéo đến sau lưng.

Nam nhân bị An Kha đạp ngã nhào trên đất, vẫn còn gào thét, An Kha lại một chân đạp vào đũng quần của anh ta.

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết của nam nhân vang dội toàn bộ tòa nhà.

Trì Hoan muốn kéo An Kha đều không thể kéo…

Trì Hoan sắc mặt có chút trắng bệch, nhìn người đàn ông nằm trên mặt đất đang giãy giụa kêu la cùng đám người vây quanh, ngón tay dùng sức siết quần áo An Kha , trên mặt nhỏ nhắn tinh tế tái nhợt đến dọa người, tâm tình không yên.

An Kha không hiểu tình trạng hiện tại của cô, cô hẳn là nên kéo cô ấy đi…..

Hiện trường rối bời, An Kha không chỉ đem chân của anh ta đá bị thương, còn công kích thằng nhỏ.

Trì Hoan đứng tại chỗ, giống như là huyết dịch đã bị đông cứng, sắc mắtj lạnh lùng, nhưng ánh mắt đờ đẫn.

Một người đàn ông trung niên bụng phệ nổi giận đùng đùng hướng cô nhanh chân đi đến, giơ tay liền muốn cho cô một bạt tai.

An Kha chân liền muốn đạp người.

An kha cũng không để ý đối phương là ai, chỉ cần người nào lại cố gắng tổn thương Trì Hoan, cô ấy liền không khách khí.

Nhưng một bàn tay với những ngón tay thon dài , thân hình nhanh chóng dẫn đầu ngăn cản ở trước mặt của Trì Hoan.

Nhạc Lâm ung dung cản lại người đàn ông đang muốn động thủ. Anh ta trên mặt mang nụ cười xã giao: "Tần thư ký, cô gái xinh đẹp như vậy, ông cũng có thể hạ thủ. Nhiều tuổi như thế, còn phải nhờ Nhạc mỗ dạy ông cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc?"

Tần Tùng thường xuyên tham gia tiệc tùng, chơi gái, sức lực làm sao so được với Nhạc Lâm, người thường xuyên tập luyện thể hình, khuôn mặt béo ú tức giận đến đỏ bừng: "Nhạc Lâm, anh là luật sư, anh không thấy con trai tôi bị đánh cho thành hình dáng ra sao sao? Đánh cô ta còn xem là nhẹ, nếu là con của tôi xảy ra vấn đề gì, tôi đưa cô ta cùng với cha cô ta ăn chung cơm tù!"

Nhạc Lâm cười khẽ: "Không phải là bị đạp hai chân thôi, đây không phải là còn sống sao."

Nhạc Lâm mặc dù đang cười, nhưng nụ cười mang âm lãnh đóng băng cả người đối diện.

"Anh…"

Nhạc Lâm nghiêng người sang, nhìn An Kha một cái, khẽ mỉm cười: "Kha Kha, mang Trì tiểu thư trở về trên xe đi."

Kha Kha?

Trì Hoan ngơ ngẩn, bọn họ nhận biết? ? An Kha bình thường là người nghiêm túc, cũng bị cái xưng hô thân mật này làm cho gò má nóng lên. An Kha nhìn nam nhân tuấn mỹ nho nhã, lại nhìn Tần thư ký: " Được, phiền toái Nhạc luật sư rồi."

Trì Hoan đang xuất thần, An Kha kéo cô, cô liền kinh ngạc đi theo.

Thẳng đến khi thân ảnh của các cô biến mất, Nhạc Lâm mới một lần nữa quay đầu, thu hồi tay, giống như là cho ông ta sự an ủi, vỗ bả vai của ông ta một cái, trên mặt là nụ cười ôn hòa:"Tôi nói Tần thư ký, cô gái xinh đẹp kia vẫn là bớt chọc vào đi. Hôm nay ông khi dễ cô ấy, ai biết ngày mai cô ấy leo lên trên giường lớn, thổi một chút gió bên tai, lấy xuống mũ cánh chuồn (chức vụ) của ông?!."

Tần thư ký biến sắc, lời này hiển nhiên là đang cảnh cáo!.

Chỉ bằng vào một người vừa bị ngã ngựa(Trì Yên bị điều tra), làm sao có thể mời được đại luật sư Nhạc Lâm?

Nhạc Lâm trên mặt tươi cười, trong mắt lại không có chút nào ý cười: "Tần thư ký nếu chỉ có một cậu con trai, vậy thì phải dạy dỗ cho tốt. Hôm nay làm mới chỉ bị người ta đá gãy chân, vì đi chọc Trì Hoan, ngày mai có thể ở trên đường bị người ta chém chết. "?

… …

Trì Hoan còn ngồi trên xe ngẩn người, Nhạc Lâm cũng đã kéo cửa ra ngồi vào ghế phó lái.

"Kha Kha, tôi muốn đi 1999 báo cáo chiến tích, hôm nay không có lái xe đến, cô có thể hay không thuận tiện đưa tôi một chuyến."

An Kha nghiêng đầu hỏi người đằng sau:"Trì tiểu thư."

"Oh, " Trì Hoan gượng gạo nặn ra nụ cười: "Dĩ nhiên có thể."

Xe khởi động, Trì Hoan mím môi cúi đầu.

Một lúc lâu, cô mới nắm túi trên tay, nhỏ giọng hỏi: "Nhạc luật sư."

Nhạc Lâm quay đầu, cười tủm tỉm, cong cong mắt nhìn cô: "Hả ?"

"Anh là… Mặc Thời Khiêm mời tới sao?"

"Hắn không có nói cho cô sao?"

Trì Hoan mím môi, ngượng ngùng nói: "Không có…"

Nhạc Lâm không nói gì thêm nữa, ngược lại câu được câu không trêu chọc An Kha đang lái xe.

Trì Hoan dựa vào cửa sổ xe, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ suy nghĩ đến xuất thần.

Nguyên lai hắn biết chuyện của ba cô.

Nhưng hắn cái gì đều không nói với cô.

Cô cũng không biết hắn rốt cuộc là có ý gì.

Trì Hoan vui mừng từ từ cắn môi… Hắn đã đi rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 99

Chương 99: A… Cô mang thai à?

Beta: Stuki^^

An Kha chở Trì Hoan đến nhà số 10.

"Trì tiểu thư, tôi đưa Nhạc luật sư xong thì sẽ trở lại, ngài nếu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi."

Trì Hoan gật đầu một cái: "Ừ, cô đi đi."

Ferrari màu trắng phóng đi.

Trì Hoan đi về tòa cao ốc, cơ hồ là càng đi càng nhanh, đến cuối cùng là chạy, thời điểm mở cửa bởi vì quá vội vàng, còn hai lần ấn sai mật mã.

Dùng sức đẩy cửa ra, cảm giác lạnh tnanh bao phủ quanh Trì Hoan.

Mặc Thời Khiêm lúc ở nhà, hắn cho tới bây giờ đều là nam nhân kiệm lời ít nói, trừ khi ở trên giường để cho cô cảm thấy nhiệt tình, thời điểm khác đều là lạnh lùng hờ hững, xa cách.

Nấu cơm, thay cô dọn dẹp nhà, thời gian còn lại chính là đọc sách, dùng máy vi tính xách tay bận rộn công tác.

Có thể thiếu một người chính là thiếu một người, trống rỗng, cô tịch. Dù bình thường người kia cũng không ồn ào náo loạn.

Đem túi xách vứt một cái, cởi giầy đi vào.

Sạch sẽ, thật chỉnh tề, lạnh lẽo, yên lặng.

Tủ giày ở cửa, phòng giữ quần áo, phòng tắm, bàn chải đánh răng, dao cạo râu, nước cạo râu…tất cả các đồ vật nam nhân mà có thể tạo cảm giác tồn tại, đều biến mất hết rồi.

Quả nhiên!! Rõ ràng ở chung cũng đã một đoạn thời gian, lúc đi giống như là cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện.

Hắn đi nha.

Nói để cho hắn đi, hắn liền đi thật, bình thường cũng không thấy hắn nghe lời như vậy.

Trì Hoan từ trong phòng tắm đi ra, dựa lưng vào thành giường ngơ ngác ngồi ở trên sàn nhà ,nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ.

Tiếng chuông cửa reo rất lâu, lâu đến mức Ninh Du Nhiên đang ấn chuông đều phải hoài nghi Trì Hoan có phải hay không xảy ra chuyện gì, Trì Hoan mới lê kéo thân thể mệt mỏi đi mở cửa.

Ninh Du Nhiên nhìn cô, mở miệng: "Hoan Hoan…"

Có một số việc, thật không thể nào an ủi, nói nhiều đi nữa cũng là uổng công. Ninh Du Nhiên cũng biết, nhưng vẫn không thể chỉ yên lặng.

Trì Hoan nhìn cô: "Sao cậu lại tới đây, không phải đi học sao?"

Ninh Du Nhiên sờ đầu một cái, lộp bộp nói: "Tớ lo lắng cho cậu."

Trì Hoan hướng cô cười một tiếng: "Vào đi."

Vào phòng, Ninh Du Nhiên ánh mắt quét quanh một vòng, cuối cùng mới cảm giác trong căn hộ không có người khác.

Trì Hoan rót hai chén nước nóng, đặt ở trên bàn trà, sau đó xếp chân ở trên ghế sa lon, cúi đầu thổi hơi nóng.

"Hoan Hoan…"

Trì Hoan lộ ra nụ cười mệt mỏi mà miễn cưỡng : "Tớ không sao, cậu đừng lo lắng."

"Tớ xem Bát Quái … Cậu có người ở chung… " Ninh Du Nhiên vừa quan sát thần sắc của cô, một bên thận trọng hỏi: "Là giả đi, là do Mạc Tây Cố không biết xấu hổ bịa đặt ra phỉ báng cậu…"

Nếu như cùng nam nhân ở chung mà nói, tủ giày nên có giày của đàn ông mới đúng.

"Là thật!" Trì Hoan vẫn cúi đầu, hơi nóng hơi hơi mơ hồ bao phủ dung nhan của cô, thản nhiên nói, "Tớ có cùng nam nhân ở chung, nhưng là sau khi hôn lễ bị hủy ."

"Mặc… Mặc Thời Khiêm?"

"Ừm."

"Vậy… Hắn bây giờ ở đâu?"

"Hắn đi rồi."

"À?"

Đi? Vào lúc này đi?

Bây giờ Hoan Hoan bởi vì hắn dính vào scandal bao nuôi nam nhân, ba Hoan Hoan cũng bởi vì dính líu tham ô đã bị mang đi, đàn ông kia lại rời đi bây giờ?

Còn có phải là nam nhân hay không hả? !

Ninh Du Nhiên giận tím mặt, đang muốn nổi giận, thanh âm sâu kín lẳng lặng đã vang lên :"Là tớ đem hắn đuổi đi, hắn còn tìm Nhạc Lâm thay ba tớ bào chữa."

Ninh Du Nhiên nhìn cô, Trì Hoan cúi đầu nhìn chằm chằm ly nước, giống như là đang ngẩn người.

Cô ấy không nhịn được, nói lầm bầm: "Coi như cậu đuổi vậy cũng không thể đi a."

Đuổi cũng không thể đi.

Đúng vậy, cô thật ra thì cũng cho rằng hắn sẽ không đi.

Nữ nhân luôn là khẩu thị tâm phi, ngoài miệng xua đuổi, trong lòng vẫn mong đợi hắn có thể mặt dày mày dạn lưu lại.

Huống chi, hắn coi như không đi, cô có thể bắt hắn như thế nào đây?

Khả năng hắn nguyên bản là không thích cô đi, cô đã nói để cho hắn đi, như thế nào lại mặt dày mày dạn lưu lại, hắn chịu thay cô tìm luật sư tốt nhất Lan thành, nói không chừng đã là hết tình hết nghĩa.

Trì Hoan cúi đầu, mím môi nói: "Không có việc gì, không cần phải nhắc tới hắn. " Dừng một chút, cô lại nhàn nhạt bổ sung :"Lúc đầu tớ đi cùng với hắn cũng chỉ là ngoài ý muốn."

"A… Ngoài ý muốn? " Ninh Du Nhiên dò xét cô một cái, thận trọng hỏi: "Cậu… Mang thai ?"

Trì Hoan ngẩng đầu, mặt không biểu tình nhìn cô ấy: "…"

Ninh Du Nhiên cúi đầu xuống, yên lặng uống đồ nóng.

Một lúc lâu Ninh Du Nhiên mới nghiêm túc nói:"Không có mang thai thì tốt, mẹ của tớ nói con gái sinh con khi còn trẻ đối với thân thể không tốt."

Trì Hoan nhìn Du Nhiên, môi tái nhợt kéo một cái, lộ ra mấy phần gượng gạo: " Ừ, không việc gì."

Ninh Du Nhiên nhìn ra được tâm tình Trì Hoan sa sút, cũng không nói gì nữa, chuẩn bị buổi trưa nấu mấy món để cô lót dạ. Ninh Du Nhiên nghĩ phải bồi bổ cho cô.

Ở trên ghế sa lon trò chuyện trong chốc lát, Trì Hoan nói nhức đầu hơi mệt, Ninh Du Nhiên liền vội vàng để cho cô đi nghỉ ngơi:"Cậu ngủ một lát nha, lúc

tớ làm xong cơm trưa sẽ gọi cậu."

Trì Hoan gật đầu một cái, để ly xuống, không nói một lời trở về phòng ngủ.

Kéo rèm cửa sổ một cái, trong phòng liền tối đen.

Suốt nửa ngày, cô nằm ở trên giường, cũng không biết ngủ thiếp đi hay vẫn là tỉnh, hoặc là nửa tỉnh nửa mê, cả người vô tri vô giác, rũ rượi.

Cho đến khi một cỗ mùi thơm quen thuộc từ bên ngoài bay vào.

Cô ngẩn người, Mặc Thời Khiêm đã trở về ?

Cô kéo chăn ra, chân trần xuống giường, mở cửa liền đi ra ngoài. Ở phòng khách vừa vặn gặp phải Ninh Du Nhiên đăng muốn vào gọi cô dậy: "Hoan Hoan, vừa hay…, canh khoảng hai phút nữa là được rồi, cậu rửa mặt chuẩn bị ăn cơm đi."

Trì Hoan nhìn cô, chậm chạp gật đầu:" Được… Cậu còn biết nấu cơm …"

Ninh Du Nhiên bĩu môi một cái: "Biết mà, mẹ tớ nói một người tại phòng bếp rất buồn chán, thích kéo tớ!"

Trên mặt lộ ra nụ cười, "Cái loại tiệc rượu này, món chính tớ sẽ không nấu, nhưng những món chính mình ăn, tay nghề tớ cũng không tệ lắm."

" Được, tớ sẽ đi."

Ninh Du Nhiên nhìn bóng lưng của Trì Hoan.

Cho tới bây giờ Ninh Du Nhiên cũng không thấy Trì Hoan ảm đạm như vậy.

Ba phải ngồi tù.

Tin tức xấu của bản thân thì lan tràn.

Bạn trai còn rời đi.

Đối với ai cũng không chịu nổi đả kích như vậy.

… …

1999, tầng chót cấm không bao giờ mở ra cho người ngoài.

Bên cạnh một tấm thủy tinh trong suốt , bày một chiếc ghế sofa màu tím đậm, nam nhân đẹp trai mị hoặc mặc một chiếc áo sơmi màu đen, phía dưới là đồng dạng là quần tây màu đen.

Giữa ngón tay mang theo một điếu thuốc đã cháy hơn phân nửa, hai tròng mắt thâm trầm sắc bén nhìn xuống cảnh sắc phía dưới, không nói một lời, không nhìn ra Mặc Thời Khiêm đang suy nghĩ gì.

Nhạc Lâm hắng giọng một cái, trực tiếp mà đơn giản: "Thời Khiêm, chuyện của Trì Yên, ngoại trừ tại tòa án giúp ông ta đem thời hạn thi hành án ép đến thấp nhất, những thứ khác, tôi không có biện pháp thay đổi. Anh cũng nên biết, chức vị cao như ông ấy, nói ngã ngựa liền ngã ngựa, phía sau không có đảng phái chính trị đấu tranh là không có khả năng, tham ô chỉ là dùng để định tội."

Ngón tay thon dài búng tàn thuốc một cái, không có lên tiếng.

Nhạc Lâm ngược lại nhìn về phía Thịnh Đường một bên , có chút nghiền ngẫm nói: "Tôi nhớ được hắn lúc trước không hút thuốc lá! Có chuyện gì hả? Bị quăng rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100

Chương 100: Mua biệt thự chuẩn bị kim ốc tàng kiều.

Beta: Stuki^^

Thịnh Đường liếc nam nhân đang yên lặng thâm trầm kia một cái, giễu cợt: "Bị đuổi ra ngoài rồi."

"Ha!!" Nhạc Lâm cười khẽ: "Cái này chính là anh không đúng! Đại nam nhân như anh bị nữ nhân đá ra ngoài, chính là do anh da mặt không đủ dày, tính tình không cứng rắn. Đều không phải là việc gì nghiêm trọng, không phải là tôi nói, Trì Hoan xinh đẹp còn ngây thơ như vậy, đầu năm nay còn không nhiều lắm."

Thật ra thì không phải là đẹp đẽ ngây thơ không nhiều.

Nhạc Lâm chỉ cảm thấy, chủ yếu là xinh đẹp như vậy không nhiều, ngây thơ hay không ngây thơ ngược lại không có vấn đề gì, nam nhân mà, thực sắc tính dã.

Đầu năm nay theo nhau lừa gạt thật sự là rất nhiều, trên màn ảnh nữ minh tinh xinh đẹp, khi tẩy trang đẹp đến lập tức làm người ta hôn mê, tiếp xúc rất nhiều việc như vậy, hắn trong lòng rất có sự cảm thông.

Ngũ quan Trì Hoan so với trong màn ảnh càng hoàn mỹ hơn, càng tinh xảo, cơ bản không cần trang điểm. Ánh mắt như nước trong veo, nhất là toát lên vẻ tinh khiết của nữ sinh kết hợp với vẻ đẹp mị hoặc thành thục của nữ nhân, cảm giác rất khác biệt.

Nam nhân gương mặt đẹp trai trong trong khói mù nâng lên: "Tôi gọi anh đi xem vụ án của Trì Yên, chứ không phải cho anh đi nghiên cứu người phụ nữ của tôi ?"

Nhạc Lâm ủy khuất thương lượng: "Thời Khiêm, tôi xem anh cũng không phải là nam nhân có thể bị đuổi đi, hơn phân nửa là lười theo cô chơi đùa, tôi thấy cô ấy rất thú vị . Nếu tôi vào theo đuổi, anh cũng sẽ không có ý kiến gì đi?."

Mặc Thời Khiêm hướng Nhạc Lâm phun một vòng khói, trên môi nâng lên độ cong nhạt, tựa như cười mà không phải cười nặn ra từng chữ: "Không sợ chết anh cứ tới."

"…"

Nhạc Lâm nhìn về phía Thịnh Đường, cả giận nói :"Thế nào huynh đệ các anh sau khi tách ra khỏi nữ nhân, còn không cho người ta theo đuổi?."

"Há, tôi quên nói cho anh biết, sau khi chú ấy bị Trì Hoan đá ra khỏi nhà, không có trở về nhà kia, mà tại trung tâm Lan thành mua biệt thự mới giống như là muốn kim ốc tàng kiều."

Nhạc Lâm:"…"

Mặc Thời Khiêm ngồi bên kia, ánh mắt thâm trầm, lãnh đạm nhìn chằm chằm anh, Thịnh Đường nhất thời nhức đầu: "… Tôi sợ chết, chú xem như tôi chưa nói."

Mặc Thời Khiêm liếc anh ta một cái, thản nhiên nói: "Anh nói huynh đệ chúng tôi… Là ý gì?"

Nhạc Lâm chưa bao giờ nghĩ chính mình đời này lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy : "Trì Hoan, người ba thị trưởng kia mới bị bắt điều tra thì có nam nhân như chó dữ đều muốn nhào tới. Sở Tích đại danh đỉnh đỉnh mỹ nhân như thế làm sao có thể không có người thèm thuồng, bên người cô ngay cả tên thái giám cũng không có, chẳng lẽ không đúng là do các anh ở sau lưng ngăn cản?"

Trong căn phòng trong phút chốc yên lặng như tờ.

Nhạc Lâm thấy Mặc Thời Khiêm bờ môi ẩn ẩn nụ cười xem trò vui, một chút liền phản ứng lại.

Gương mặt lẳng lơ yêu nghiệt tràn ngập ý cười, giọng nói gợi cảm quyến rũ lạnh ko độ ấm: "Nhạc Lâm, anh gần đây rất ít được nói chuyện yêu đương phải không? Có muốn hay không tôi đưa cho anh mấy người ?

Nhạc Lâm: "….."

Hắn không phải là nổi lên điểm sắc tâm, về phần như vậy mượn đao giết người cho hắn tạo ra bẫy hố?

Thực sự hiểu rõ thịnh hành người người nào không biết, cái kia tên của nữ nhân chính là của hắn nghịch lân, không cẩn thận quét đến, hắn sẽ khó chịu, hắn khó chịu, nhất định gấp mấy lần trả lại cho anh.

… …

Ăn cơm trưa xong.

Trì Hoan gọi điện thoại cho Nhạc Lâm, đại khái hỏi thăm một chút tình huống.

Cô dường như chỉ là muốn biết tình huống, Ninh Du Nhiên ở một bên không có nghe cô nói bất kỳ ý kiến gì, hỏi xong, cô liền thấp giọng nói cảm ơn, sau đó cúp điện thoại.

Sau đó Trì Hoan lại đem Ipad xem tin tức.

Ninh Du Nhiên liếm liếm môi, nhanh tay cản lại:"Hoan Hoan, cậu cũng không cần nhìn, trên mạng những người đó cái gì cũng không biết, chỉ biết phun tung tóe, rất thiếu đạo đức."

Tường lung lay mọi người đẩy, mãi mãi là như thế.

Huống chi là vòng giải trí rất thực tế , là địa phương không xem tình cảm.

"Thư thả đi, không có chuyện gì! " Trì Hoan giơ tay lên sờ sờ đầu Du Nhiên, nói thản nhiên :"Sự tình xấu nữa cũng có một kết quả, trốn tránh không giải quyết được bất kỳ vấn đề gì, vòng giải trí vốn chính là nổi nổi chìm chìm, tớ đã thấy rất nhiều."

"Nhưng là…"

"Coi như tớ không đi ra ngoài, bọn họ cũng sớm muộn sẽ tìm tới cửa."

Ninh Du Nhiên nhìn cô một lúc lâu, ánh mắt của Trì Hoan bình tĩnh lại kiên quyết, cô không có cách nào đành rút tay.

Tin tức tựa đề cũng rất chói mắt.

"Con gái tham quan ngã ngựa —— ngày xưa đương thời bông hoa Trì Hoan."

"Trì Hoan: Kết quả ai nói do tiểu tam nhúng tay."

"Đương thời bông hoa Trì Hoan bao dưỡng nam nhân."

"…"

"Trì Hoan bị lật ván bài, bội ước, khi dễ người mới ."

"…"

Cô xem tin tức rất nhanh, Ninh Du Nhiên vừa nhìn tin tức, vừa khẩn trương nhìn sắc mặt của Trì Hoan, một bên lại nói:"Nói bậy, đều là nói bậy."

"Bây giờ ai biết chuyện gì xảy ra, cũng chỉ biết nói càn?"

Trì Hoan rời khỏi giao điện web, đem Ipad bỏ qua một bên, tròng mắt cười nhạt :"Bọn họ chính là như vậy, điểm khi thì thổi cho người lên trời cao, khi đàm đạp liều mạng giẫm đạp, cậu không cần tức giận."

Ninh Du Nhiên ôm lấy ôm gối đứng ở bên cạnh cô, ngẩng đầu nhìn cô:"Hoan Hoan, cậu định làm như thế nào ?"

"Tớ gọi điện thoại cho Diêu tỷ, cử hành một buổi họp báo."

"Tốt như vậy sao?"

"Bây giờ giữ yên lặng, bọn họ chỉ sẽ cho rằng tớ sợ đến co đầu rút cổ."

Đang nói, Trì Hoan còn chưa lấy điện thoại di động, điện thoại trên bàn trà đã rung rung.

Trên màn hình bất ngờ hiện chính là hai chữ Diêu tỷ .

Ninh Du Nhiên nói:"Hoan Hoan, cậu nhanh tiếp! Diêu tỷ hẳn là đã nghĩ ra biện pháp giải quyết."

Trì Hoan tự nhiên không có do dự nghe điện thoại.

Diêu tỷ ở bên kia hỏi: "Hoan Hoan, em có khỏe không?"

"Không việc gì."

"Rất tốt, chị biết em bây giờ tâm tình sa sút, nhưng em bây giờ không thể sụp đổ!" Diêu tỷ đã khôi phục được nghiêm túc cùng quả quyết trong công việc như ngày thường : "Chị đã an bài cho người đi thông báo, tối mai Âu Thấm đàm luận với em."

"Âu Thấm?"

Cái này chương trình Trì Hoan cũng biết, tỉ lệ người xem có lẽ không phải là cao nhất, nhưng là thường xuyên chiếm vị trí số một của tông các chương trình có lượt xem cao nhất trên mạng, trên internet có ảnh hưởng rộng rãi.

Nữ nhân này nghe nói là đại nhân vật, ở Stanford tốt nghiệp xuất sắc, lấy miệng lưỡi sắc bén bất cận nhân tình làm phong cách, hơn nữa cơ hồ không có xem qua mặt mũi của ai.

Muốn lên tiết mục của cô ấy, có thể, nhưng sở thích cùng phong cách, nếu như cảm giác mình không thể phối hợp, vậy cũng không nên tới.

Từng có người dùng giá cao muốn mời cô vào tham gia tiết mục này, là chương trình vì một ngôi sao nào đó tẩy trắng lịch sử đen tối chơi ma túy, bị cô cự tuyệt.

"Là em."

"Diêu tỷ, chị chắc chắn em lên tiết mục của cô ấy mới có lợi?"

Diêu tỷ dừng một chút, lưu loát mà quả quyết nói: "Công ty đã giúp người sắp xếp xong rồi, Hoan Hoan, em không cần sợ, Âu Thấm sẽ phối hợp em, biết không?"

Trì Hoan trầm mặc hồi lâu: " Được."

"Hoan Hoan, bây giờ các trang truyền thông đều bị Mạc gia dùng giá cao mua đứt. Cho nên dư luận mới nghiêng về một bên đúng đánh giá, cậu không cần nhìn, không cần phải để ý đến, những thứ truyền thông kia chúng ta sẽ đập trở lại."

_____

Mạc gia.

Không buộc chính miệng cô thừa nhận Mạc Tây Cố không có đi quá giới hạn với Tô Nhã Băng, bọn họ sẽ không bỏ qua.

Hoặc có lẽ là, bây giờ, Mạc gia mong muốn Trì Hoan mới là người có lỗi kia. Không chỉ muốn hoàn toàn cùng với con gái kẻ tham nhũng là cô vạch rõ giới hạn, ngay cả nguyên nhân hủy bỏ hôn ước lúc trước, cũng đẩy toàn bộ cho cô , là do cô sắp đặt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Chương 101: Hắn đột nhiên xuất hiện.

(Nay mình beta lại bộ này. Mong các mem ủng hộ…^^)

Beta: Stuki^^

Cúp điện thoại, thân thể căng thẳng của Trì Hoan rốt cuộc cũng thả lỏng.

Thật ra công ti của cô đã chuẩn bị tinh thần, tình huống bây giờ cô khá khó khăn. Chẳng qua Mạc gia ắt sẽ tạo áp lực đối với công ty cô. Hoặc là uy hiếp dụ dỗ, lợi dụng tình huống bây giờ của ba ba cô, để cô cân nhắc thiệt hơn, buông tha Tô Nhã Băng.

Chỉ cần công ty không từ bỏ cô, cô còn có cơ hội.

Ninh Du Nhiên tới tận đêm khuya, cùng cô ăn cơm tối xong mới rời khỏi.

…

Buổi tối, Trì Hoan một người một mình ngủ trên chiếc giường rộng đến hai người nằm cũng còn thừa thãi, trong bóng tối nhắm mắt lại, lăn lộn khó ngủ.

Cô tốn thời gian rất nhiều năm để quen thuộc một người.

Sau đó hắn nhất định phải dời tới cùng cô ở cùng nhau.

Cho nên cô lại bắt đầu có thói quen có người bên cạnh.

Nhưng còn không chờ khi cô quen thuộc, liền lại biến thành cô một thân một mình.

Đi không nói tiếng nào. Một lời nhắn cũng không lưu lại, cũng không gọi điện thoại hỏi xem hiện giờ cô thế nào.

Trì Hoan nghĩ, tại sao có thể có người đàn ông vô tình máu lạnh như vậy.

Rõ ràng tối hôm qua mới cùng cô triền miên.

Suy nghĩ lung tung đến thần thờ, cô cuối cùng vẫn là mơ mơ màng màng mà ngủ lúc nào không hay.

… …

Ngày thứ hai buổi chiều, Diêu tỷ sắp xếp cho Ô Vương bốn giờ chiều tới Số 10 để đón cô.

Ba giờ rưỡi, Trì Hoan còn chưa có thay quần áo xong, chuông cửa liền vang lên.

Cô đi mở cửa, "Không phải nói bốn giờ sao, thế nào tới sớm như vậy…"

Âm thanh ngừng lại, sắc mặt của cô cũng trong nháy mắt lạnh xuống. Cô thậm chí ngay cả một giây đồng hồ để do dự cũng không có, nâng tay lên muốn đem cửa khép lại.

Đứng ở cửa, một là Thẩm Tiếu, một là Lý Nguyệt.

Thẩm Tiếu nhanh chóng đưa tay chặn lại, bàn tay giữ ván cửa, ngăn cản động tác của cô.

"Trì Hoan, chúng tôi chẳng qua là tới tìm cô nói chuyện một chút, cô đây là có ý gì?"

Trì Hoan quét mắt qua 2 người một cái, môi đỏ mọng cười lạnh: "Ý tôi rõ ràng như vậy cũng không biết. Thẩm tiểu thư, tôi rốt cuộc biết cái gì gọi là 'xài giá cao sang ngoại quốc mạ vàng, sau khi trở lại trong đầu vẫn là cây cỏ'."

Thẩm Tiểu lập tức thay đổi sắc mặt: "Trì Hoan…"

"Được rồi! Tiểu Tiếu, cô cần gì phải nói kiến thức cùng loại người như vậy! "

Lý nguyệt đứng một bên cười khinh, nhìn chằm chằm ánh mắt của Trì Hoan, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống: "Tôi là thay bá mẫu tới tìm cô. Tình huống bây giờ, đại tiểu thư cô còn có thể đứng đây mà mỉa mai chúng tôi?"

Trì Hoan liếc cô ta một cái, ngoắc ngoắc môi, cầm điện thoại di động liền trực tiếp gọi ra ngoài.

Hai người liếc nhau một cái, không biết nữ nhân này lại muốn làm gì.

Cho đến khi Trì Hoan lạnh nhạt mở miệng: "Tôi muốn biết tôi hàng năm nộp nhiều tiền bảo an như vậy, có phải hay không các người ngay cả cái cơ bản nhất cử công việc bảo an cũng làm không được? Cách ba hôm đã có năm người tới quấy rầy tôi! Có phải hay không ngày nào đó có người mang dao đi vào đâm tôi, cũng là do các người cũng dẫn dụ đến? Hả?"

Không biết bên kia nói những gì, thật lâu Trì Hoan mới lãnh đạm nói chữ "được", cúp điện thoại.

Đến lúc này Thẩm Tiểu cùng Lý Nguyệt dĩ nhiên là biết Trì Hoan gọi an ninh tới đuổi các cô. Sắc mặt biến đổi vài lần, Lý Nguyệt mới một lần nữa giễu cợt mở miệng: "Trì Hoan! Nghe nói cô với ba cô quan hệ không tốt! Cô có phải hay không ngay cả ba mình chết sống đều không quan tâm?"

Tay của Trì Hoan đặt vào chốt cửa, không tiếng động châm chọc nhìn cô ta.

Thái độ này để cho người khác suy nghĩ không ra cô đang nghĩ gì. Lý Nguyệt cắn răng nói: "Trì Hoan! Tôi ngày hôm nay liền nói rõ ràng cho cô biết! Ba của cô lần này không trốn thoát. Ba cô cụ thể tham ô bao nhiêu, muốn phán hình phạt thời gian bao lâu…"

Nhìn Trì Hoan rốt cuộc thay sắc mặt, Lý Nguyệt cảm giác đã hòa nhau , trên mặt lộ ra mỉm cười: "Chúng tôi, Mạc gia nếu là thật muốn giẫm đạp nhà cô, ba của cô không chỉ có bị định tội thôi đâu. Hơn nữa vĩnh viễn sẽ không thể đi ra ngoài ngày hôm đó!"

Mặt của Trì Hoan biểu tình lạnh lùng, cơ bản không nhìn ra biến hóa rõ ràng, duy chỉ có ngón tay cô nắm chốt cửa bị siết chặt , đến cuối cùng, khớp xương đều nổi lên.

"Các cô là thay thế Mạc Tây Cố và mẹ anh ta mà tới?"

Thẩm Tiếu ở một bên khinh thường cười:"Trì Hoan! Cô sau lưng Tây Cố nuôi tiểu bạch kiểm. Nhưng nước đã đến chân, Tây Cố cũng bởi vì cô cùng Mạc phu nhân ầm ĩ một trận, người đàn ông của cô đâu? Cô … không còn… là thiên kim Thị trưởng thành phố, hắn liền lập tức vứt bỏ cô?"

Trì Hoan không thèm để ý Thẩm Tiếu, lãnh đạm nhìn Lý Nguyệt: "Bảo an rất nhanh sẽ tới, cô còn một phút để nói."

Lý Nguyệt quả thực không ưa Trì Hoan đến nước này rồi còn duy trì một bộ dáng lãnh đạm, cao ngạo. Cô ta tưởng tượng Trì Hoan về sau phỏng chừng ngay cả cười đều cười không được, liền muốn lười cùng với Trì Hoan so đo.

Hất cằm lên trào phúng: " Cô dự định lên tiết mục Âu Thấm, đại bá mẫu đã biết rồi. Bà ấy nhờ tôi cho cô biết, đây là một cơ hội tốt. Chỉ cần cô thừa nhận cô đã sớm cùng vệ sĩ của cô có tư tình mờ ám, không phải là bởi vì Nhã Băng tham gia nên cô và Tây Cố mới hủy bỏ hôn ước. Như thế ba của cô sẽ có khả năng chỉ ở ngục giam vài năm, cô cũng còn có thể tiếp tục tại vòng giải trí kiếm phần cơm."

Trì Hoan không nói một lời, mặt vô biểu tình, đưa tay liền phải đóng cửa.

Bảo an cũng trong thang máy đi ra.

Lý Nguyệt thấy vậy, nhất thời có chút nóng nảy, trực tiếp thì hét một câu lạnh lẽo: "Trì Hoan, cô chẳng lẽ muốn nhìn ba cô chết ở trong ngục?"

Động tác đóng cửa của Trì Hoan dừng một chút.

Thấy vậy, Thẩm Tiếu lúc này mới theo cười mỉa: " Cô cũng biết, chết ở trong ngục giam, là chuyện thường xảy ra."

… …

Năm giờ chiều, ở đài truyền hình.

Trì Hoan ngồi ở trên ghế, mặc cho thợ hóa trang tô tô lau lau ở trên mặt, cô nhìn chính mình trong gương mà ngẩn người.

Một cô gái trẻ tuổi đi giày cao gót cao gầy đi tới, xuất hiện ở trong gương.

Trì Hoan ánh mắt động cũng không có động, mặc dù nhìn thấy trong gương, nhưng hiển nhiên cô không phản ứng lại cô gái kia.

"Trì tiểu thư! " Nữ nhân mặc một chiếc áo sơmi màu xanh lam, thành thục lại lão luyện, âm sắc khô ráo lưu loát, cởi mở lại không thiếu phần nữ tính:"Nếu như lát nữa làm chương trình, cô vẫn là cái trạng thái này, tôi khuyên cô không bằng nên ngừng lại."

Đôi mắt Trì Hoan giật giật, lúc này mới phản ứng lại, nhìn nữ nhân trầm ổn thành thục đằng sau, gật đầu chào hỏi: "Âu tiểu thư!"

Âu Thấm nụ cười nhạt nhòa: "Nhanh lên một chút đi, thời gian còn không nhiều lắm."

Dứt lời, liền mang giày cao gót nhẹ nhàng rời đi.

Trì Hoan nghiêng đầu nhìn bóng lưng của cô ấy, có một loại cảm giác rất vi diệu, giống như giác quan thứ sáu.

Cô ấy tựa hồ là cố ý tới xem cô một chút, nhưng sau khi xem xong, khóe mắt chân mày của cô ấy đều nhíu lại.

… …

Tiết mục bắt đầu.

Âu Thấm trước sau như một, phong cách hòa đồng cùng chương trình trò chuyện một số chuyện không bên lề, nhắc tới cô đã từng đóng một vài vai diễn, cô ấy trực tiếp kéo vào đề tài: "Trì tiểu thư! Tính cách của cô dường như so với nhân vật này lại càng không theo lẽ thường. Nghe nói cô theo đuổi vị hôn phu trước mất bốn năm, nhưng ngày hôn lễ lại hủy bỏ hôn ước?"

Tận đến giờ phút này, Trì Hoan thật ra thì còn có mấy phần hoảng hốt, chưa có hoàn toàn đi vào trạng thái.

Cô rất rõ. Cho dù dựa theo ý Mạc phu nhân, tự mình hy sinh, bà ta cũng chưa chắc sẽ để cho cô cùng ba cô tốt hơn.

Có thể trong chuyện này, cô không có cách nào giải quyết triệt để mà không bị tổn hại.

Trì Yên dù sao cũng là ba cô.

Ngẩng đầu, đang chuẩn bị mở miệng trả lời, cô bỗng liếc thấy bên cạnh nhiếp ảnh gia ở bóng tối, có một người đàn ông lạnh lùng đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102

Chương 102: Thời điểm hắn nhìn cô, có loại cảm giác yên tâm.

Beta: Stuki^^

Mặc Thời Khiêm một tay cắm vào túi quần quần tây, thân thể cao lớn hơi hơi dựa vào vách tường, gương mặt đẹp trai mị hoặc bị che chỗ sáng chỗ tối, lộ ra u ám.

Hắn đang nhìn cô. Thật giống như hắn đứng ở nơi đó liền đã bắt đầu nhìn cô, ánh mắt u ám sâu bên trong lại mang một cổ tà khí.

Diêu tỷ đứng ở bên cạnh của hắn, đại khái nhìn ra trạng thái của cô không được tốt, sắc mặt nóng nảy. Thấy cô nhìn sang, liều mạng nháy mắt, dùng khẩu hình nói chuyện với cô.

Mà Mặc Thời Khiêm, dùng đôi mắt thâm trầm yên tĩnh nhìn cô, nhưng không có bất kỳ ý tứ trao đổi ánh mắt với cô .

Cô đột nhiên liền nhớ lại, hắn từng đã nói với cô…

[vô luận xảy ra chuyện gì, anh đều sẽ thay em giải quyết.]

[là em không đủ ngoan ngoãn, còn luôn quên lời anh nói. Trì Hoan, đây không phải là một thói quen tốt.]

Chân mày Âu Thấm nhíu lại, mỉm cười nhắc nhở cô:"Trì tiểu thư?"

Trì Hoan lấy lại tinh thần, lần nữa nhìn về phía người ngồi ở trước cô. Gương mặt trang điểm tinh xảo, trên mặt lộ ra nụ cười: "Vâng, tôi từng theo đuổi anh ta bốn năm, cũng chính xác là hủy bỏ hôn lễ ở ngày hôm đó."

"Ồ? Tại sao vậy chứ?"

Trì Hoan cười nhạt:"Tại sao theo đuổi hắn bốn năm? Hay vẫn là tại sao tại hôn lễ ngày đó hủy bỏ hôn ước?"

"Tại sao tốn thời gian bốn năm, thật vất vả có thể kết hôn rồi, nhưng lại hủy bỏ?"

Trì Hoan không chút do dự, liền trả lời: "Theo đuổi là bởi vì, tôi cho đó là điều tôi mong muốn. Tự nhiên buông tha là bởi vì tôi phát hiện đây chẳng phải là điều tôi muốn. Còn vì tại sao tại hôn lễ bị hủy…"

Cô hơi dừng lại một chút, môi đỏ mọng nâng lên chút độ cong: "Nếu đã là sai lầm, thì trước hôn lễ hay vẫn là sau hôn lễ, hoặc là thời điểm hôn lễ tiến hành, đều phải nên lập lại trật tự."

Âu Thấm nhìn cô, cười nói nói: "Là cái gì cho cô cảm thấy… Người cô theo đuổi bốn năm thật ra thì không phải là người cô muốn?"

Giọng nói cô mềm mại, lúc này ngữ điệu lại nhạt nhẽo, liền tổ hợp thành một loại thanh âm nữ nhân trầm tĩnh đặc biệt:"Tôi không muốn tại nơi công chúng đàm luận đến cuộc sống riêng tư của tôi. Trước kia là như vậy, bây giờ cũng là như vậy, nhất là bình luận chuyện đã là quá khứ này."

Âu Thấm nhìn cô, chân mày lại lần nữa hơi hơi nhíu nhíu.

"Như vậy, có thông tin nói cô bao dưỡng nam nhân khác… cô cũng không muốn nói sao?"

Trì Hoan hôm nay mặc một cái váy, ngồi ở trên ghế sa lon màu đỏ, thắt lưng thẳng tắp, mái tóc dài gạt qua một bên, so với bình thường càng thể hiện sự thành thục hơn, môi đỏ mọng mỉm cười:"Tôi còn chưa từng trải qua việc bao nuôi nam nhân, thời gian ở với vị hôn phu trong một tháng, tới hôn ước, tôi cũng không thẹn với lương tâm, chưa từng làm bất kỳ chuyện có lỗi với anh ta —— về phần tôi sau khi hủy bỏ hôn ước, cùng với người nào ở chung một chỗ, cái này là tự do của tôi, tôi cũng không cần nói với bất kỳ ai."

Âu Thấm cười một tiếng, thâm ý mà hỏi:"Một đoạn thời gian trước kia, có lời đồn đãi có người nhúng tay vào chuyện giữa cô và Mạc tiên sinh , bị fan của cô công kích, là tiểu thư Tô Nhã Băng, cô ấy có phải là nguyên nhân khiến cô hủy bỏ hôn ước?"

Cùi chỏ của Trì Hoan gác lên tay vịn ghế sa lon, tay hơi chống giữ đầu, tư thế có chút lười biếng, trên mặt như cũ mang theo nụ cười, nhưng ý cười không lan đến đáy mắt.

Qua mấy giây cô mới thản nhiên nói :" Vị hôn phu cũ không thích tôi, dĩ nhiên là sẽ thích đàn bà khác. Về phần người đàn bà khác là ai, tôi cũng không quan tâm."

Cô những lời này nói vân đạm phong khinh. Nhưng sau đó có bạn trên mạng mấy phen suy đoán phiên dịch, cô ý nói thật ra là ——

Vị hôn phu nếu xuất hiện, đó chính là anh ta không quản được nửa người dưới của chính mình. Không có nữ nhân này, cũng sẽ có đàn bà khác, thế nhân thích truy cứu tiểu tam, có thể suy ra nguyên nhân, chính là do người đàn ông này.

Sâu xa hơn chính là, vị hôn phu cũ của cô là người đàn ông kia, Tô Nhã Băng chính là nữ nhân đó.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là Trì Hoan không có nói láo.

Ý của lời này, Âu Thấm liền đã hiểu, nheo mắt lại, nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

Trì Hoan ngũ quan tinh xảo, hợp thành cảm giác là đáng yêu, kinh diễm. Đích thực là vòng giải trí nữ minh tinh ít có linh khí giống như cô. Xuất hiện ở màn ảnh , cô thuộc về kiểu sắc đẹp đáng yêu mà không phải sắc bén.

Huống chi đã sớm nghe thấy tác phong cô là điển hình một đại tiểu thư. Thật ra thì nhìn Trì Hoan liền không thuộc vè e dạng người rất thông minh,sắc bén.

Hơn nữa thời điểm tại phòng hóa trang, Trì Hoan còn hốt hoảng, giống như bị đả kích thật lớn, mất đi ba che chở, cả người cũng sắp hỏng rồi.

Âu Thấm từ nhỏ tự cao tự đại, hơn nữa kén chọn nam nhân, tại Stanford thật vất vả vừa ý một người, hắn nói một câu đã có vị hôn thê liền sạch sẽ gọn gàng đem cô cự tuyệt.

Sau khi về nước, cô liền nhiều lần trăn trở đi xem Lương Mãn Nguyệt. Một cô gái bình thường, cô quả thực cảm thấy không xứng với người đàn ông ưu tú như vậy.

Có thể có biện pháp gì? Nhạc Lâm từng nửa đùa nửa thật nói qua:"Hắn thật ra thì cũng không phải là đối với vị hôn thê đó khăng khăng một mực. Chẳng qua là chưa từng xuất hiện nữ nhân để cho hắn cảm thấy động tâm. Cô thật sự rất ưu tú, đáng tiếc ưu tú nhưng không thể làm cho hắn động tâm."

Ưu tú không thể để cho hắn động tâm, vậy cái gì có thể làm cho hắn động tâm?

Trong lúc nhất thời bách chuyển thiên hồi, nghĩ như rất nhiều, nhưng cũng bất quá chỉ là qua mấy giây.

Âu Thấm trên mặt không lộ ra một chút dấu vết, trên mặt mỉm cười, hướng cô nói: "Đoạn thời gian trước Tô tiểu thư vướng vào hai scandal , Trì tiểu thư xem ra là vô tình vì cô ấy nói gì?"

Trì Hoan ngớ ngẩn, không hiểu Âu Thấm hỏi lời này có mục đích gì.

Cô vào nghề rất sớm, cùng phóng viên đã từng quen biết, giao thủ nhiều lần. Đối với một ít cạm bẫy trong câu hỏi, cô gần như bén nhạy nhận ra được theo bản năng.

Ngón tay từ từ vuốt mái tóc dài, đem một lọn tóc gạt qua một bên, cô thản nhiên nói: " Trước kia tôi cũng không muốn bình luận, huống chi là người đã có liên quan."

Âu Thấm thân thể nghiêng về phía, điều chỉnh tư thế ngồi, nụ cười không giảm: "Trì tiểu thư không muốn thay cô ấy nói cái gì? Tô tiểu thư trong lòng phỏng chừng cũng không thiếu ủy khuất, dù sao Internet đối với người nào mà nói rất đều rất đáng sợ, cho nên…"

Cô ta dừng lại mấy giây, liếc nhìn biểu tình của Trì Hoan: "Tô tiểu thư hôm nay cũng tới."

Trì Hoan con ngươi nhất thời trừng to, tay trái đặt trên đầu gối trong nháy mắt buộc chặt.

Tô Nhã Băng.

Lấy thân phận của Tô Nhã Băng, cô ta có khả năng lên được chương trình này, không thể nghi ngờ là nhờ Mạc phu nhân vận dụng quan hệ.

Mạc phu nhân muốn làm gì, không cần nói cũng biết.

Như thế hôm nay, Âu Thấm đến tột cùng là đáp ứng công ty của cô, hay vẫn là cùng Mạc phu nhân giang bẫy cô…

Liếc mắt mấy giây, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Mặc Thời Khiêm đang đứng.

Hắn vẫn là đứng ở nơi đó, cũng vẫn là nhàn nhạt nhìn cô, tất cả ánh mắt liền rơi vào trên người một người, ánh mắt gần như chuyên chú. Thời điểm hắn nhìn cô, cả người cô đều có một loại cảm giác an tâm vững vàng.

Ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng không đếm xỉa tới gì nhẹ nhàng vuốt vuốt đồng hồ đeo tay, chính là cái đồng hồ cô mua. Khí chất trầm tĩnh làm người an lòng, lại có loại thâm tàng bất lộ, khí thế cuồng vọng cùng nghiền ngẫm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103

Chương 103: Hắn nhìn gợi cảm lại tà khí

Beta: Stuki^^

Trì Hoan tim cứ như vậy trầm xuống, mắt lạnh lẳng lặng nhìn Tô Nhã Băng đi tới.

Cô ta mặc một bộ váy màu trắng, tóc dài màu đen nhu thuận thả ngang vai, khí chất trong trẻo ôn nhu, trên mặt là nụ cười e lệ, nhìn ra được là do khẩn trương và thấp thỏm.

Âu Thấm trên mặt nụ cười từ đầu đến cuối không thay đổi: "Tô tiểu thư, mời ngồi."

Tô Nhã Băng cẩn thận ngồi xuống, hướng Âu Thấm cúi đầu mỉm cười: "Âu tiểu thư, chào cô. "

Sau đó ngược lại nhìn về phía Trì Hoan, không biết vì sao người kia nhạt nhẽo lại vô cùng xa cách, cô ta tựa hồ có hơi bất đắc dĩ, bộ dáng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì.

Bắt đầu khi Tô Nhã Băng đi lên, Trì Hoan gần như duy trì một loại tĩnh lặng. Đôi môi đỏ thắm từ đầu đến cuối mang theo cười nhạt, nhưng không liếc mắt nhìn một cái, chứ đừng nhắc tới nói chuyện với cô ta.

Một người sáng suốt cũng nhìn ra được là cô khinh thường cùng chán ghét.

MC dẫn mấy câu rồi rời đi, gần như tất cả mọi người đều có thể nhìn ra thái độ Trì Hoan với Tô Nhã Băng —— cô khinh thường ở trước mặt bất kỳ người nào nói với cô ta nửa câu, nhưng cô ta cũng ngụy trang đồng dạng lên án Trì Hoan lạnh lùng và không thân thiện .

Chương trình này nửa giải trí nửa có tính chất tọa đàm, người MC tự nhiên không thể nào ngay từ đầu liền thẳng vào chủ đề.

Âu Thấm cùng với Tô Nhã Băng câu được câu không trò chuyện rồi mấy phút sau, nói đến trên mạng đả kích cô ta , liền cười hỏi:"Tô tiểu thư, cô thật sự là kết hôn rồi đúng không?"

Hỏi tới cái này, Tô Nhã Băng nước mắt liền rớt xuống, thoáng cái liền khóc không ra tiếng.

Âu Thấm trên mặt thật ra thì không có tâm tình gì, có chút thờ ơ , nhưng vẫn là rút cái khăn giấy đưa tới:"Tôi nghe nói chồng cô là có chút bệnh tâm lý? "

Tô Nhã Băng lau ướt nửa cái khăn giấy, mới nhắm mắt lại, nhưng vẫn có giọt nước mắt lăn ra. Như quay lại thời thập niên chín mươi, nữ minh tinh Quỳnh Dao diễn vai khóc làm rung động lòng người:"Kết hôn… Là sai lầm lớn nhất của cuộc đời tôi, cũng là tôi chuyện hối hận nhất."

"Ồ? cô không yêu chồng của cô sao?"

Thanh âm của Tô Nhã Băng quanh quẩn tinh tế khóc sụt sùi, nhưng không rõ ràng: "Lúc trước tuổi còn nhỏ, thời điểm tôi vừa tới nước Mỹ chưa quen thuộc, tiếng Anh cũng không tiện, chồng tôi khi đó đối với tôi rất tốt. Theo đuổi tôi hơn nửa năm, lại giúp tôi rất nhiều… Tôi lúc ấy suy nghĩ, đời tôi cũng không cách nào lại yêu người nào, cho nên liền nhất thời xúc động gả cho anh ta, tại nước Mỹ chứng nhận kết hôn."

Âu Thấm thuận theo lời nói của cô hỏi: "Cưới xong anh ta đối với cô không tốt sao?"

Tô Nhã Băng lắc đầu, nhưng nước mắt lại càng mãnh liệt: "Chồng tôi đối với tôi rất tốt, là tôi không đúng…"

"Nói thế nào?"

"Trước khi cưới , anh ta đối với tôi rất tốt, tôi rất cảm kích, cũng cho là mình có thể tiếp nhận, nhưng là…"

Cô ta dùng sức cắn môi, gần như muốn đem môi của mình cắn nát: "Tôi không nghĩ tới, tôi mặc dù gả cho anh ta, nhưng thân thể của tôi không tiếp thụ nổi…"

Dưới khán đài lập tức một mảnh xôn xao.

Ngay cả Âu Thấm đều không nghĩ tới còn cần như vậy, khóe mắt hất lên nhìn Tô Nhã Băng: "Ý của cô là… cô không có cách nào cùng với chồng cô chung phòng?"

Có thể là đã biết trước, cho nên Trì Hoan vào lúc này đối với lời nói này không có có phản ứng chút nào. Thậm chí muốn hướng lên trời liếc một cái, nhưng ống kính trước mặt lại thật là bất tiện.

Vì vậy cô nhịn, quả thực không có hứng thú nghe Tô Nhã Băng diễn vai khổ tình, tầm mắt không đếm xỉa tới chuyển đi.

Bất tri bất giác liền hướng đàn ông kia nhìn sang.

Trên mặt của Mặc Thời Khiêm vẫn là không có biểu tình gì, nhưng cặp mắt kia phá lệ đen nhánh thâm thúy, hơn nữa trải rộng lấm tấm ý cười. Cô luôn cảm thấy, khi đôi mắt hắn nhiễm ý cười, hắn nhìn qua vô cùng gợi cảm lại tà khí.

Cô thậm chí nhớ lại ngày đó hắn nói ——

[em thích anh, nếu không em cũng sẽ không để cho anh làm nam nhân của em, cũng sẽ không nguyện ý theo anh lên giường.]

Quai hàm cô hơi hơi gồ lên, vẫn là rời khỏi tầm mắt hắn, cưỡng ép đem sự chú ý lần nữa kéo trở lại trên sân khấu, gò má vô hình nóng bừng.

Âu Thấm cùng Tô Nhã Băng vẫn còn trò chuyện về Dương Hạo.

"Chồng cô có chứng buồn bã, biết anh ta đánh cô?"

Ánh mắt của Tô Nhã Băng đã không còn đỏ, bả vai kịch liệt trừu động, tâm tình giống như là đã vào ranh giới: "Tôi sau đó mới biết… Muốn cùng anh ta ly dị, nhưng anh ta sẽ tự tổn thương tới mình… Tôi không có cách nào, chồng tôi giúp tôi rất nhiều… Tôi không thể gặp chết không cứu."

Âu Thấm không có phát biểu ý kiến, chống cằm lẳng lặng nghe, như có điều suy nghĩ.

Dưới đài, người có tham gia chương trình, các vị khách quý, thấp giọng trò chuyện với nhau, mặc dù không nghe rõ nội dung, nhưng nhìn ra được không ít người đã bắt đầu đồng cảm với cô ta.

"Anh ta một mực đánh cô sao?"

Tô Nhã Băng không có trực tiếp trả lời Âu Thấm, rơi lệ nhẹ giọng nói:"Thời gian dài tôi thành thói quen, bởi vì tôi cũng vẫn cảm thấy thật có lỗi. Bởi vì nghĩa vụ cơ bản của làm vợ cũng không cách nào thỏa mãn anh ta… Tôi thậm chí nghĩ, cả đời khả năng cũng là như vậy."

Đoạn video này nếu như tung ra ngoài, không nói cô ta tại dư luận bên ngoài lật ngược lại, ít nhất cô ta có thể hòa nhau với Trì Hoan, có một nửa nhóm người đồng cảm.

Nhà báo, vốn chính là nơi dễ dàng bùng nổ nữ nhân đồng tình.

Mặc dù kết hôn không có nghĩa vụ là vợ phải thỏa mãn chồng, nhưng người nào để cho đối phương là người mắc chứng bệnh nóng nảy buồn bã, nghe vào dường như lại có chút liên quan.

Huống chi, vì là tình yêu thủ thân… Không ít người tất nhiên sẽ khịt mũi coi thường, nhưng người cảm động, cũng sẽ không ít.

Trì Hoan đoán không ra ý đồ của Âu Thấm.

Chương trình hôm nay nhìn qua càng giống như là vì Tô Nhã Băng đảo ngược tình thế.

Ít nhất hiện giờ hiệu quả nhìn qua là như vậy.

Cô chưa bao giờ thích thể hiện ra cảm xúc gì, huống chi cô cũng không cảm thấy chính mình rất thê thảm. Nhất là khi Tô Nhã Băng bên dưới sảnh đi lên , cô không có khả năng lộ ra đồng cảm, thậm chí tăng khí thế tự do phóng khoáng cao ngạo.

Co chỉ nhìn nam nhân từ đầu đến cuối lẳng lặng đứng ở nơi đó, lại thích thấy vẻ tà khí của hắn.

"Sau đó tôi nhìn thấy tin tức trong nước….. Chính là tin Trì tiểu thư tin kết hôn, mới biết… Tây Cố muốn kết hôn …"

Vào lúc này, cô ta vừa khóc vừa nói: "Tôi một mực cố gắng, rất muốn yêu chồng tôi, nhưng chồng tôi đánh tôi một trận, tôi lại tìm cách anh ta càng xa một chút. Thật sự là không có biện pháp… Tôi biết tôi rất vô sỉ, rõ ràng kết hôn rồi còn không quên được mối tình đầu… Nhưng tôi thật cũng không có nghĩ muốn phá hư cái gì.. Tôi thậm chí chưa từng nghĩ phải xuất hiện ở trước mặt của Tây Cố."

Âu Thấm hỏi:"Cho nên cô trở về nước?"

"Tôi trở về nước chỉ là muốn… Nhìn tận mắt khoảnh khắc anh ấy kết hôn, chặt đứt nhớ nhung… Tôi từ lúc rời đi, anh ấy rất hận tôi..Tôi nghĩ, nếu như anh ấy cưới được vợ , sinh hoạt hạnh phúc mỹ mãn, tôi cũng không có lý do để có thể nhớ anh ấy rồi."

"Các người là vô tình gặp nhau ?"

Tô Nhã Băng gật đầu một cái: "Đêm hôm đó… Tôi bởi vì không muốn cùng chồng tôi động phòng… Hắn lại động thủ đánh tôi… Tôi liền trốn đi… Mưa to, tôi không biết đi nơi nào, không biết rõ làm sao liền chạy tới sân trường đại học lúc trước… Gặp anh ấy… khi đó trên mặt, trên người tôi đều là vết thương…"

Âu Thấm tựa như cười mà không phải cười:"Cho nên các người nối lại tình xưa?"

Tô Nhã Băng lập tức liều mạng lắc đầu: "Cái đó… Cũng chỉ là đồng cảm tôi, đưa tôi đi bệnh viện, giúp tôi đóng viện phí… Sau đó biết tình huống của tôi… Cảm thấy có lỗi với tôi, liền muốn tìm luật sư giúp tôi ly dị…"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Chương 104: Tại sao có thể có người đàn bà lòng dạ rắn rết như vậy.

Beta: Stuki^^

Dứt lời, Tô Nhã Băng rốt cuộc nhìn về phía Trì Hoan, đỏ mắt thấp giọng khóc sụt sùi: "Trì tiểu thư… Vô luận như thế nào, là chúng tôi làm thương tổn cô… Thật xin lỗi, tôi không biết cô cùng người vệ sĩ kia kết quả là chuyện gì xảy ra… Nhưng là Tây Cố mặc dù nói không yêu cô, nhưng anh ấy cũng đã nói, nếu quyết định cưới cô, sẽ trách nhiệm với cô."

Trì Hoan lạnh lùng nhìn cô ta.

Nói tới nói lui, cũng là vì câu nói sau cùng.

Cô không thể không nói Tô Nhã Băng là cao thủ, khó trách năm đó khiêu khích cô, Thẩm Tiểu cũng là tình địch của cô ta, nhưng đến nay còn ngu như bò thay cô ta nói chuyện.

Cô ta là cao thủ xúi giục, không chỉ trích ngay mặt, hoặc là nói rõ, nhưng mỗi một chữ đều có hiệu quả dẫn dắt, hơn nữa còn rất văn vẻ.

Trì Hoan đang muốn mở miệng, Âu Thấm đã không nhanh không chậm hỏi lại:"Vậy… Tô tiểu thư, cô chuẩn bị ly dị sao?"

"Tôi lúc trước có lên tòa án ly hôn rồi, bây giờ bên trong đang xử lý… " Tô Nhã Băng có chút bất đắc dĩ nói: "Nhưng tôi còn hy vọng có thể ly dị trong hòa bình, đem tổn thương ép lại nhỏ nhất…"

"Cô được lắm!"

Một âm thanh kích động đột nhiên vang lên cắt đứt lời cô ta đang nói. Ngay dưới sân khấu có người đột nhiên đứng lên: "Tô Nhã Băng, cô cái loại lang tâm cẩu phế, loại đàn bà không biết xấu hổ, nói dối không biết liêm sĩ, con của tôi chính là bị cô hại thành cái bộ dạng này!"

Trì Hoan sững sờ, tầm mắt mọi người nhìn sang.

Là một phu nhân đã có tuổi, đầu trắng một nửa, chừng sáu mươi bảy tuổi. Lúc này tâm tình kích động gần như không đứng nổi, nhưng bà ấy vẫn là tránh khỏi người bên cạnh có lòng tốt đỡ, bước đi có chút chật vật hướng phía trước lăn đài đi tới.

Trì Hoan nghe được ba chữ ' con của tôi' liền biết là người nào, nghiêng đầu nhìn về phía Tô Nhã Băng.

Tô Nhã Băng gương mặt đều trắng bệch, con ngươi mở rộng, rõ ràng đang khủng hoảng.

Cái chương trình này là ghi hình rồi phát sau, nhưng tự nhiên cũng có khán giả. Một lão thái thái đột nhiên làm khó dễ, ngoại trừ khán giả ngạc nhiên, nhân viên làm việc lại không có ngăn trở.

Nhìn lại Âu Thấm, cô ta thờ ơ, hiển nhiên là sáng tỏ trong lòng.

Lão thái thái chạy tới phía trước khán đài .

Không có ai cản bà ta, Tô Nhã Băng hiển nhiên rất sợ bà ta, hoảng đứng lên: "Mẹ, mẹ tại sao lại ở chỗ này…"

Ở nơi này, Âu Thấm là MC nổi danh, Trì Hoan cũng thật sớm đi diễn, các cô đều là đối với máy thu hình cùng khán đài quen thuộc vạn phần, nhưng Tô Nhã Băng không giống nhau, cô ta không có trải qua trường hợp này.

Cho dù hết sức trấn định, nhưng lúc nào cũng sẽ đối kháng khí thế hai nữ nhân bên cạnh, căn bản không rảnh đi chú ý người ở dưới đài.

Lão thái thái đi lên liền một bạt tai quăng tới, nước mắt của mình cũng rớt xuống:"Tô Nhã Băng, cô nói, Hạo nhi của tôi có lỗi với cô?"

"Mẹ, người bình tỉnh một chút… " Tô Nhã Băng sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn là muốn đưa tay dìu bà, trấn an bà.

Tay một chút liền bị gạt xuống, lão thái thái tức giận vô cùng: "Đừng gọi tôi là mẹ! Hạo nhi nhà tôi móc tim móc phổi đối tốt với cô, cô chính là như vậy nói xấu nó?"

Trì Hoan nhíu lông mày, rất sợ huyết áp lão thái thái tăng cao, liền sẽ trực tiếp ngất xỉu ở chỗ này.

Tô Nhã Băng ánh mắt hồng hồng:"Mẹ, mẹ thiên con trai ruột của mẹ… Cũng không thể gây sự…"

"Cô còn nói láo!"

Lão thái thái lau nước mắt, bi phẫn tới cực điểm:"Tại nước Mỹ các người kết hôn vài năm… Nhà chúng tôi từ trên xuống dưới họ hàng bạn bè hàng xóm, ai cũng biết, Hạo nhi nhà chúng tôi rốt cuộc có hay không nhà đánh đập qua cô! Nó là có chứng nóng nảy buồn bã không sai, nhưng là vì cô nó

một mực uống thuốc, khám bác sĩ tâm lý, mấy năm nay nếu là nó động tới cô một đầu ngón tay, bà lão này sẽ lập tức bị trời giáng ngũ lôi đánh chết không được tử tế!"

Tô Nhã Băng không dám nhìn bà:"Anh ta không có đánh con… Chẳng lẽ thương thế của con đều là chính con làm ra sao?"

"Không sai, sau khi về nước nó là mấy lần ra tay với cô!"

Anh mắt lão thái thái nhìn Tô Nhã Băng giống như là nhìn người có huyết hải thâm cừu: "Còn không phải là do cô muốn về nước, còn không phải là do cô một mực kích thích tâm tình của nó! Cô nếu như là đã gả cho Hạo nhi chúng tôi, tại sao còn muốn cả ngày nói với nó cô không quên được mối tình đầu? !"

Tô Nhã Băng không ngừng rơi lệ: "Con… Con không có…"

"Cô không có? Tại sao không có? Cô còn đổi thuốc bác sĩ tâm lý kê cho nó thành thuốc kháng u uất buồn bã! Nếu như không phải như vậy, nó làm sao tâm tình càng ngày càng mất khống chế, đến cuối cùng còn động thủ đánh cô!"

Lão thái thái từ trong túi lấy ra một cái chai thuốc, lại lấy mấy viên thuốc đi ra:" Hạo nhi nhà chúng tôi đối với cô thế nào, cô thế nào đối với nó… Tại sao có thể có người đàn bà lòng dạ rắn rết như vậy!"

Trì Hoan dần dần mím môi, ngay cả ánh mắt đều trợn lớn thêm không ít.

Những thứ này, ngay cả cô đều cảm thấy bất ngờ.

Âu Thấm cũng tương tự lộ ra chút vẻ mặt ngoài ý muốn.

Tô Nhã Băng gương mặt trong trẻo đều cứng lại, không ngừng lắc đầu, không ngừng rơi nước mắt:"Mẹ… con biết mẹ không thích con, con cũng biết con có lỗi với các người… Nhưng là người không thể đem nước bẩn giội trên người của con."

"Hạo nhi mấy năm này bệnh tình vẫn luôn rất ổn định, nếu như không phải là cô có dị tâm từ trong cản trở, chẳng lẽ là người làm mẹ như tôi làm sao?"

Hiện trường náo nhiệt như vậy, Trì Hoan lại lần nữa nhìn về phía của Mặc Thời Khiêm. Lại thấy một tên đàn em, bộ dáng còn trẻ tuổi đang thấp giọng nói với hắn gì đó.

"Ngũ ca, Mạc Tây Cố nhất định xông vào… Em cảm thấy chúng ta không chịu được tới khi chương trình xong đâu."

Nam nhân xì cười, thản nhiên nói: " Ngăn một người cũng ngăn không được, nuôi các người làm gì."

"…"

Đàn em rất ủy khuất,:"Ngũ ca, Mạc Tây Cố tại Lan thành nói thế nào đều là nhân vật có mặt mũi, anh ta đã kinh động đến cảnh sát."

Mặc Thì Khiêm thấp mắt liếc nhìn vuốt vuốt đồng hồ trên tay, thản nhiên nói:"Được rồi, anh ta muốn vào tới thì cho anh ta đi vào. Tôi cũng không nghĩ các cậu thật có thể đem anh ta ngăn cản ở bên ngoài."

"…."

Tiết mục đã bị cắt đứt không có cách nào tiếp tục ghi âm, nhưng là hai bên nhiếp ảnh gia lại không có ngừng chụp hình.

Tô Nhã Băng như thế nào có thể nói nữa, cũng chống đỡ không được chất vấn cuồng loạn của lão thái thái, không ngừng lui về phía sau. Trì Hoan chú ý tới cô ta vài lần nhìn về phía phía sau khán đài, nhưng từ đầu đến cuối không có người đi ra tiếp viện cô ta.

Cuối cùng, cô ta sắc mặt trắng bệch, trực tiếp muốn che mặt rời đi, nhưng lão thái thái gắt gao nắm lấy tay cô ta.

Một âm thanh âm cực kỳ lạnh lùng vang lên:"Đủ rồi."

Nam nhân tuấn mỹ xuất hiện, lững thững đi tới, gương mặt căng thẳng đến mức tận cùng, bộ dáng âm trầm giống như là tiết trời âm u.

Tô Nhã Băng nhìn anh ta, luống cuống, hoảng sợ, tất cả tâm tình toàn bộ biến thành nước mắt, mơ hồ rơi thành dòng.

Lần này, chính xác là nước mắt thật.

Mạc Tây Cố ánh mắt lạnh vô cùng quét mắt nhìn Âu Thấm: "Âu Thấm, chương trình của cô thật là càng làm càng lớn rồi!" Dứt lời, môi mỏng khẽ nhếch, lạnh nhạt phân phó:"Dọn hiện trường."

Anh ta mang theo người tới, đều là vệ sĩ áo đen, lập tức đứng dậy giải tán khán giả.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

Chương 105: Tôi cho cô cơ hội một lần cuối cùng, thay Trì Hoan làm sáng tỏ.

Beta: Stuki^^

Trì Hoan không lên tiếng, từ khi Tô Nhã Băng xuất hiện, thật giống như sẽ không cùng cô ta nói chuyện gì.

Âu Thấm nhìn đám người , thiêu thiêu mi, không có ngăn cản, thậm chí không có phát biểu ý kiến.

Vệ sĩ chuyên nghiệp rất nhanh đem hiện trường dọn dẹp, khán giả xua tan rời đi, cho đến khi bọn họ muốn động thủ đập máy quay phim.

"Mạc thiếu, chúng tôi trong đài những thứ này máy móc đều rất hiện đại, đập bể là anh chuẩn bị toàn bộ mua mới cho đài chúng tôi sao?"

Mạc Tây Cố nhìn về phía Âu Thấm, trên môi cong ra mấy phần lạnh lùng:"Cô nhiều tiền như vậy cũng không mua nổi máy mới."

Âu Thấm cười một tiếng: "Nhưng là những tiền kia cũng không phải là dùng để mua máy quay phim."

Mạc Tây Cố trên mặt lãnh đạm bao trùm lên một tầng giễu cợt.

Một giây kế tiếp, tại chỗ máy quay phim đều bị đập bể.

Âu Thấm buông tay một cái, bất đắc dĩ:"Nêu như vừa rồi anh không vừa lòng, để cho người đem bộ phận ghi âm xóa bỏ là được, Trì tiểu thư dầu gì cũng là ngôi sao, lại đang là nhân vật nổi tiếng, tôi lại ghi âm một đoạn khác nói không chừng còn có thể dùng, cần gì phải đều phá đi."

Trì Hoan ở một bên nhàn nhạt nói:"Nếu như cần, tôi có thể phối hợp ghi âm lại một lần."

Cho đến khi Trì Hoan lên tiếng , Mạc Tây Cố mới quay đầu nhìn sang.

Cô ngồi ở trên ghế sa lon, tóc vén qua một bên, rũ đầu xuống. Anh ta chỉ có thể nhìn được gò má của cô, thần sắc nhạt nhẽo.

Anh ta nhìn cô chằm chằm mấy giây, cuối cùng vẫn thu hồi tầm mắt, thản nhiên nói:"Đi."

Cái chữ đi này, không nghi ngờ chút nào là nói với Tô Nhã Băng.

Tô Nhã Băng vài lần muốn tránh thoát đều không thể đem tay từ trong tay Dương lão thái thái rút ra, mắt thấy Mạc Tây Cố xoay người muốn đi, nhất thời cũng có chút luống cuống ——

Cô nguyên bản là không nghĩ đến sẽ đến đài ghi âm này. Bởi vì cô biết Tây Cố sẽ mất hứng. Nhưng là Mạc phu nhân lần nữa buộc cô, cô cũng không dám lại chọc giận Mạc phu nhân, cho nên lừa gạt hắn đến rồi.

Kết quả so với cô tưởng tượng còn bết bát hơn.

Trên tay cô vừa dùng lực, rút ra, kết quả dùng sức quá mạnh, lão thái thái không có đứng vững, lảo đảo liền lui về phía sau ngã xuống, Âu Thấm cùng Trì Hoan đồng thời đứng dậy muốn đỡ, cũng không kịp.

"Ai u " một tiếng, cứ như vậy ngã rầm trên mặt đất, nhất thời liền kêu lên.

Mạc Tây Cố nghe được âm thanh cũng dừng lại bước chân, xoay người nhìn một màn kia, chân mày nhíu lại.

Âu Thấm đỡ bà lên, nhưng khí lực ít, cũng lo lắng người già té bị thương, ngẩng đầu căm tức nhìn Tô Nhã Băng một cái. Thấy đối phương hốt hoảng luống cuống, vì vậy cô lại ngược lại nhìn về phía Mạc Tây Cố, đang chuẩn bị nói chuyện, âm thanh trong trẻo đã vang lên.

Trì Hoan nhìn về phía nam nhân cau mày: "Mạc thiếu, Dương lão thái thái nói thế nào đều là mẹ Tô tiểu thư, thật sự ở nơi này đã xảy ra chuyện gì, có hay không không tốt lắm?"

Mạc Tây Cố nhìn cô, lại nhìn lão thái thái, sắc mặt lạnh nhạt phân phó vệ sĩ: "Gọi xe cứu thương, hoặc là đem bà ấy đưa đến bệnh viện."

Hai người vệ sĩ lần lượt đến, vẫn cẩn thận đem lão thái thái nâng lên.

Tô Nhã Băng tiến lên hai bước, giống như là muốn cùng lên, nhưng lại do dự dừng bước chân lại, nghiêng đầu nhìn về phía Mạc Tây Cố, nghiêm mặt hỏi: "Tây Cố… em có thể đi theo xem một chút?"

Mạc Tây Cố liếc nhìn cô một cái, ừ một tiếng.

Một tiếng cười thật thấp trầm trầm vang lên, không khí của hiện trường lại mang vài phần quỷ dị.

Mặc Thời Khiêm chẳng qua là cười nhạt một cái, chỉ bất quá ngoại trừ nhân viên làm việc bên ngoài, ngoại trừ Trì Hoan, không người nào chú ý tới hắn xuất hiện lúc nào .

Tay của nam nhân vẫn là cắm ở túi quần, không có rút ra, chân dài lững thững đi tới khán đài.

Tô Nhã Băng nhìn hắn, mặt đang mấy phần mặt tái nhợt bỗng trở nên trắng bệch đi.

Bọn họ không phải… Chia tay sao?

Mặc Thời Khiêm nhàn nhạt liếc nhìn Mạc Tây Cố, tầm mắt ngay sau đó rơi vào trên người của Tô Nhã Băng:"Tô tiểu thư!"

Hắn giọng nói trầm trầm, giống như là quanh quẩn bên tai, mỉm cười như có như không: " Chương trình của Âu tiểu thư có sức ảnh hưởng không nhỏ, nếu Mạc phu nhân đã tốn số tiền lớn như vậy cho cô, không bằng đem cả chương trình đều làm cho xong?"

Về nụ cười kia, càng giống như là hàn băng, thấm vào máu xương cô ta, thấu lạnh cả người.

Tô Nhã Băng gắt gao siết ngón tay, lòng bàn tay lộ ra vết máu.

Đầu ngón tay cô ta run rẩy, hết sức nhẫn nhịn, quay đầu nhìn về phía Mạc Tây Cố, suy yếu mà miễn cưỡng nói: "Tây Cố, chúng ta đi thôi…"

Mạc Tây Cố người mặc âu phục màu xám tro, anh tuấn, lại hợp với khí chất điển hình quý công tử.

Âu Thấm nhìn lúc này nhìn nam nhân tỏa ra hàn khí âm trầm, rất là tò mò cười hỏi: "Mạc tổng, chuyện xảy ra mới vừa rồi, anh không nhìn thấy hay vẫn là… tin tưởng Tô tiểu thư vô điều kiện ? " Mạc Tây Cố nhìn về phía Tô Nhã Băng, không nói gì, môi mím thành một đường thẳng.

"Không phải không thấy, không phải là tín nhiệm, cũng không phải không ngại."

Mặc Thì Khiêm nhàn nhạt trả lời châm biếm , nụ cười kia không tiêu tan, nhưng ý cười lại nắm bắt không tới:"Chẳng qua là còn chưa tới mức độ không thể nhịn được, dù sao cũng là đã từng yêu, dù sao cũng là nữ nhân vì chính mình mới nhận hết tổn thương."

Mạc Tây Cố ngước mắt, nhìn nam nhân cách mình không tới 2m thâm trầm lạnh lùng, không nói một lời.

Nhưng Mặc Thời Khiêm ngược lại nhìn về phía nữ nhân đang tái nhợt sợ hãi, hời hợt mở miệng: "Tô tiểu thư, nếu như tôi là cô mà nói, mới vừa rồi liền trực tiếp hướng về phía ống kính thừa nhận cô và mối tình đầu khó nén nổi tình cảm, can dự vào hôn ước Mạc thiếu cùng Trì Hoan, làm bọn họ hủy bỏ hôn ước—— "

Sắc mặt của Tô Nhã Băng càng ngày càng trắng, con ngươi cũng co rút nhanh, nam nhân lại cười nhạt: "Ít nhất, cô trước mặt Mạc thiếu, còn ở một ít hình ảnh. Dù sao cô như thế nào đi nữa phối hợp Mạc phu nhân, bà ấy cũng coi thường cô."

Tô Nhã Băng cắn răng, muốn mở miệng cắt đứt hắn.

"Nếu Mạc thiếu cố ý muốn nhúng tay. Tô tiểu thư, vậy cô lại lần nữa ghi âm một đoạn, tôi cho cô cơ hội một lần cuối cùng chính thức thay Trì Hoan làm sáng tỏ."

Người đàn ông này dường như vô luận nói chuyện với người nào, đều là một bộ nhạt nhẽo như vậy.

Có thể thời gian dài, cho dù ai cũng có thể cảm giác được cái nhạt nhẽo này khắc sau tận xương vào tủy.

Ngay cả Trì Hoan cũng không biết, cái gì gọi là ——

[tôi cho cô một cơ hội chính thức thay Trì Hoan làm sáng tỏ.]

Mặc Thời Khiêm không biết lúc nào đem đồng hồ đeo tay lần nữa đeo lên cổ tay trái cúi đầu liếc nhìn thời gian.

Tô Nhã Băng bỗng nhiên đi về phía trước bước ra một bước.

Nhưng cô chưa kịp bước đi, cánh tay liền bị kéo lại.

Mạc Tây Cố cúi đầu, ánh mắt khóa lại mặt cô thấp thỏm lo âu, híp mắt lạnh giọng hỏi:"hắn làm gì mà khiến em sợ?"

"Tây Cố… " Tô Nhã Băng nhéo ống tay áo của hắn, giọng nói gần như cầu xin:"Em ngày hôm nay nguyên bản là không muốn đến, cũng không muốn nói Trì tiểu thư không phải, nhưng là mẹ anh nói chỉ cần em nghe lời … bà ấy sẽ cho em một cơ hội… Nguyên bản chính là chúng ta có lỗi với cô ấy, em có thể nói xin lỗi."

Mạc Tây Cố dĩ nhiên biết là bọn họ có lỗi với Trì Hoan.

Ít nhất, lúc mới bắt đầu là như vậy.

Đúng như hôn nhân của anh ta cũng không phải của riêng một mình anh ta , chuyện này tổn thất không phải là một lợi ích cá nhân, mà cả lợi ích của một công ty.

Anh ta lạnh lùng liếc nhìn người đàn ông thâm trầm lạnh nhạt, tầm mắt từ trên người Trì Hoan quét qua, vẫn là nắm cổ tay của Tô Nhã Băng, xoay người phải đem cô mang đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Mặc Thời Khiêm, anh chỉ biết khi dễ người.

Beta: Stuki^^

Mặc Thời Khiêm nhìn bóng lưng hai người kia rời đi, thần sắc lãnh đạm, cũng không mở miệng nói cái gì, hoặc ý tứ là để cho người ngăn trở. Chẳng qua là quay đầu, nhìn về phía cô gái nào đó vẫn còn ở trên ghế.

Trì Hoan chống lại tầm mắt của hắn, mím môi không lên tiếng.

Cho đến khi nam nhân đưa tay ra về phía cô,thanh âm thật thấp, trầm trầm: "Đi ăn cơm tối?"

Hắn dùng câu hỏi, nhưng giọng nói là hoàn toàn là ý quyết định.

Thật sự cô còn chưa có ăn cơm tối, đã sớm liền chuẩn bị xong chương trình ghi âm , bây giờ thậm chí cũng đích xác rất đói.

Chẳng qua là cô bây giờ nhìn hắn, có một loại cảm giác khó nói thành lời cùng lúng túng .

Cảm giác này là gì chứ?

Trì Hoan nhìn về phía Âu Thấm, mím môi hỏi: "Cái tiết mục này không ghi lại nữa sao?"

Âu Thấm nhìn về phía Mặc Thời Khiêm, vẻ mặt lộ vẻ ngạc nhiên: "Anh thật… ở cùng với cô ấy?"

Khi một nữ nhân hỏi nam nhân vấn đề như vậy, liền đại biểu cô ấy thích hắn, không có có ý nào khác.

Âu Thấm chỉ không rõ, Mặc Thời Khiêm, hắn làm sao lại có thể thích nữ nhân.

Hơn nữa Âu Thấm tự xưng là ánh mắt kén chọn, nghĩ vẫn không hiểu người nam nhân như Mặc Thời Khiêm lại ở cùng nữ minh tinh.

Mặc Thời Khiêm vẫn là nghiêng đầu nhìn Trì Hoan, tay vẫn đưa thẳng ra.

Trì Hoan trong đầu nghĩ, cái tư thế này của hắn, chắc nếu cô không đứng dậy thì sẽ không thu tay, nói thế nào hắn cũng giúp cô, cũng không thể để cho hắn lúng túng.

Vì vậy cô vẫn là đứng dậy, đi tới bên cạnh của hắn.

Nam nhân đưa ra tay liền thuận thế nhốt chặt eo của cô, đưa cô ôm vào trong ngực.

Động tác này là ý gì, không cần nói cũng biết.

Trì Hoan không có lên tiếng, phối hợp rúc vào trong ngực của hắn.

Mặc Thời Khiêm lúc này mới nâng ánh mắt, gật đầu thanh đạm:"Chuyện ngày hôm nay cám ơn cô, là tôi thiếu cô một cái ân huệ."

Âu Thấm ánh mắt phức tạp nhìn hắn, laij nhìn cô gái trong ngực hắn lần nữa: "Nếu như tôi biết các người thật ở chung một chỗ, tôi sẽ không đáp ứng giúp anh."

Âu Thấm cho là hắn giúp Trì Hoan, chỉ là bởi vì cô ấy đã từng là người hắn phải bảo vệ.

Mặc Thời Khiêm thản nhiên nói: "Tôi với cô ấy có phải hay không ở cùng nhau, cùng chuyện ngày hôm nay không liên quan. Cô chỉ cần biết hiện tại quan hệ của bọn họ, Trì Hoan là người bị hại, hôm nay cô việc làm cũng không có vi phạm nguyên tắc và đạo nghĩa của cô"

Âu Thấm nghe hắn nói, lại không tìm được điểm phản bác.

Cô ta nhìn Trì Hoan, vẫn có mấy phần không cam lòng.

Đàn ông thích Trì Hoan, cô cảm thấy rất bình thường, nhưng hắn là Mặc Thời Khiêm, hắn không nên theo chân đám người bình thường như thế.

"Anh thích cô ấy sao?"

Trì Hoan trong thâm tâm giống như là bất ngờ không kịp phòng bị bị người ta gõ mạnh một chút, cô mím môi, rũ xuống đôi mắt. Bởi vì gần như vùi đầu vào ngực hắn, cho nên cũng không người nào thấy thần sắc của cô.

Nam nhân ngón tay vuốt đầu cô gái trong ngực một cái, giọng nói vẫn trầm thấp, trả lời rất vững vàng:"Tôi bây giờ là của cô ấy."

Âu Thấm nhìn hắn một lúc lâu, mới đột nhiên cười:" Đàn ông các anh có phải hay không đều thích bảo vệ những cô gái yếu đuối?"

Âu Thấm thật ra thì cũng không hiểu rõ được Trì Hoan. Chỉ là ngoại hình của cô ấy, khí chất nhìn qua là nữ nhân yếu ớt. Hơn nữa tình huống trước mắt, cô ấy chính là nhân vật được nam nhân bảo vệ.

Đúng như lúc này Trì Hoan còn rúc vào trong ngực của Mặc Thời Khiêm, y như là chim non nép vào người mẹ.

Tình huống như thế, nhân vật như vậy, Trì Hoan không cách nào đáp lại.

Mặc Thời Khiêm môi mỏng khẽ cong lê, nhàn nhạt nói:"Cô không thiếu nam nhân thích, chẳng qua là cô không thích bọn họ mà thôi."

"Bọn họ cũng không phải thật sự yêu thích tôi, "

Âu Thấm híp ánh mắt, nét mặt rất kiêu căng:"Bọn họ có thể yêu thích vẻ đẹp của tôi, thích gia thế nhà tôi, thích chinh phục tài nữ Âu Thấm. Thời điểm ở chung với nhau, bọn họ lại chê tôi quá chú tâm vào sự nghiệp, cảm thấy trong xương không đủ nữ tính, không có tư thái của nữ nhân."

Khi nói những điều này ánh mắt của Âu Thấm vẫn nhìn chằm chằm vào Mặc Thời Khiêm, cũng không để ý trong lòng ngực của hắn đang ôm một cô gái.

Mặc Thời Khiêm nhàn nhạt lẳng lặng nghe cô ta nói, bàn tay đặt trên người cô gái nhỏ, như có như không vuốt ve, giống như là vuốt ve sủng vật.

"Không có người nào thích với một người không muốn là được. Cũng không thể so sánh người thuộc thế giờ này với thế giới khác —— là ai nói thích thông minh so với thích xinh đẹp thì là giỏi hơn, là ai nói bởi vì một lần lên giường mà ở chung một chỗ, liền nhất định so với các nguyên nhân khác mà lựa chọn ở cùng một chỗ là đùa giỡn? Thế giới nam nhân và nữ nhân sau khi trưởng thành , yêu chẳng qua là tự nguyện cùng vui thích, biết rõ mình muốn cái gì."

……

Trì Hoan bị nam nhân dắt đi ra đài ghi hình.

Cô đi phía sau hai bước, nhìn bóng lưng nam nhân cao lớn trước mặt , nhớ tới những lời hắn và Âu Thấm nói với nhau.

Âu Thấm cuối cùng không nói gì.

Cô biết Âu Thấm đại khái là biết ý tứ của hắn, nhưng cô thì không hiểu .

Cô đi ở phía sau, buồn rầu gọi tên của hắn: "Mặc Thời Khiêm."

"Ừ ?"

"Chúng ta chia tay."

Cô không có ý tứ gì khác, cũng chỉ là nhắc nhở quan hệ của bọn họ hiện giờ mà thôi.

Bọn họ bây giờ chính là trạng thái chia tay.

Mặc Thời Khiêm bước chân dừng lại, xoay người, cúi đầu nhìn cô, híp mắt lại, âm thanh trầm trầm, cùng với người vừa ở đài như là hai người hoàn toàn khác nhau:"Em còn muốn chia tay? " Trì Hoan cúi đầu, không lên tiếng.

"Trì Hoan! " hắn thản nhiên nói- "Con người của anh chưa bao giờ làm chuyện vô ích, cũng không thích lãng phí vô vị. Nếu như em có ý muốn chia tay, có thể. Em đi tìm cho ba em một luật sư, chuyện tối hôm nay xem như chưa từng xảy ra. Chính em một người một ngựa đi theo Tô Nhã Băng cùng Mạc phu nhân đấu."

Trì Hoan mở to hai mắt, không tưởng tượng nổi nhìn hắn: "Nào có ai như anh vậy."

Nam nhân giơ tay lên nắm cằm của cô, cúi đầu chạm vào má của cô, hô hấp ấm áp đều vẩy vào trên da thịt của cô: "Em là nữ nhân của anh, anh mới quản, nếu như em không phải, dựa vào cái gì, hử ?"

"Vậy anh trở mặt cũng quá nhanh " Trì Hoan bĩu môi một cái, mắt nhìn hắn, hơi hơi mím môi tố cáo :"Anh cái này căn bản là ỷ thế hiếp người, khi dễ em bây giờ không nơi nương tựa."

Nam nhân cúi đầu vỗ nhè nhẹ một cái mặt của cô, cười: " Ừ, vậy em đi tìm chỗ dựa lớn hơn anh rồi dựa vào."

Dứt lời, thân thể cao lớn liền tách ra, chân dài bước ra, làm bộ như muốn rời đi thật nhanh.

Trì Hoan đứng tại chỗ, nhìn hắn không nhanh không chậm bước đi, giận đến dùng sức dậm chân, vẫn là chạy đuổi theo, thở hổn hển theo sau hắn, quyệt môi than phiền:"Mặc Thời Khiêm, anh chính là khi dễ người."

Hắn cúi đầu nhìn cô một cái, cánh tay nhốt chặt hông của cô, thản nhiên nói:"Muốn anh không khi dễ em, thì em bây giờ không biết đã bị bao nhiêu người bắt nạt."

Hai người còn chưa đi ra cao ốc, con đường phía trước liền bị phong bế.

Giống như là bị phóng viên vây chặt, đem tất cả lối đi ra cửa đều ngăn chận.

Trì Hoan cau mày: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Người đàn ông cười nhạt:"Đại khái đang diễn trò , bị "chó săn" bắt quả tang!" . Hắn cúi đầu nhìn cô, chân mày hơi nhíu: "Em muốn xem không?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Coi như là thành ý, em hôn anh một chút.

Beta: Stuki^^

Trì Hoan cúi đầu liếc nhìn cánh tay vòng ngang hông mình, mím môi nói: "Anh lại không buông tay ra, chờ lát nữa trò hay chính là em với anh."

Mặc Thời Khiêm liếc cô một cái, mấy giây sau, vẫn là đem tay thu về, hai người chẳng qua là sánh vai mà đi.

Hắn "nghe lời " như vậy, Trì Hoan ngược lại có chút không thích ứng, cô ngẩng đầu lên, nói một câu: "Mặc Thời Khiêm, khi em đưa ra điều kiện này, anh còn nói thân là đàn ông, anh rất ủy khuất. Em thấy thân phận của anh cũng thật không quang minh chính đại , thật ra thì anh cũng không dám để cho người khác biết anh ở chung với em, đúng không?!"

Trước lời đồn đãi cô bao nuôi nam nhân, chỉ nói là hư hư thực thực vệ sĩ của cô. Nhưng cũng không có đem thân phận cụ thể của hắn moi ra mà thôi.

Mặc Thời Khiêm nhàn nhạt nhìn cô một cái, giơ tay lên dắt tay cô.

Quá trình không có chút nào gián đoạn, giống như một cách tự nhiên là tiện tay nắm lấy.

Trì Hoan:"…"

Cô cúi đầu, dùng thêm vài phần sức lực muốn rút ray ra.

Nhưng khí lực của cô làm sao có thể đem tay trong tay nam nhân rút ra.

Hắn nhìn không có dùng lực gì, nhưng cô dùng sức thế nào tay đều là bị hắn nắm vững vàng trong lòng bàn tay.

Trì Hoan không có biện pháp.

"Mặc Thời Khiêm, anh buông tay em ra."

Nam nhân không có để ý tới cô.

"Mặc Thời Khiêm, sẽ bị người thấy."

Hắn vẫn là không có phản ứng gì.

Trì Hoan có chút gấp, bước chân cũng dừng lại:"Mặc Thời Khiêm."

Nam nhân hơi hơi nhíu mày, thản nhiên nói:"Em không phải là muốn bị người khác thấy, anh tác thành cho em."

Người đàn ông này thật sự là… Vĩnh viễn đều là một vẻ không sợ trời không sợ đất.

Nhường cô một chút rất khó sao?

Trì Hoan phồng má, tức biểu môi nhìn hắn: "Được rồi! Được rồi, em biết anh quang minh chính đại, không sợ bị người ta biết, là em sợ, được chưa?"

Mặc Thời Khiêm một cái tay khác cắm vào túi quần, trên môi dường như tràn ngập nụ cười, nhưng nhìn kỹ lại không có, cả người nhìn qua thanh thản vô cùng, tay vẫn không có thả lỏng: "Phải không?!"

Cô gật đầu, "Dạ dạ dạ, anh mau buông tay."

Nam nhân hơi hơi cúi đầu, nhàn nhạt nói:" Ừ, cái kia để coi như em có thành ý, em hôn anh một cái. "

Trì Hoan, "… Cái gì thành ý?"

Hắn nhíu mày :" Nhân nhượng với em, để cho em thả lỏng liền thả lỏng, thân là nam nhân, anh chẳng phải là rất không có tự ái?"

Trì Hoan nhìn hắn:"… Mặc Thời Khiêm! Anh thật là trẻ con!"

Hắn liền nhìn cô, trong đôi mắt cong cong, một bộ dáng đợi cô chủ động.

Trì Hoan mím mím môi , bị hắn nhìn một chút, liền bắt đầu không được tự nhiên.

Da mặt cô xưa nay không tệ, nhưng ở trước mặt người đàn ông này dường như còn kém xa một đoạn.

Nhất là hắn còn rất kiên nhẫn, khí lực còn lớn hơn.

Mặc Thời Khiêm từ đầu đến cuối rất nghiêm chỉnh, Trì Hoan cuối cùng không nhịn được. Hai người đứng ở chỗ này sẽ dễ bị người khác thấy, vì vậy vẫn là một bước tiến lên, nhón chân lên, tại trên cằm hôn hắn một cái:"Được rồi."

… …

Lúc đi ra, Trì Hoan mặc một áo khoác ngoài màu xám đậm, trên cổ khăn quàng quấn hơn nửa bên mặt, lại đeo kính râm, dĩ nhiên, điều này cũng không có tác dụng, bởi vì cô từ đài ghi hình đi ra.

Nhưng Mặc Thời Khiêm an bài bốn người vệ sĩ, hai trước hai sau, ngăn cản có người đến gần cô.

Vệ sĩ của nam nhân ra hiệu mở con đường đi ra.

Trì Hoan lúc này mới phát hiện bị vây chặt ở trong không phải là đại minh tinh, là Tô Nhã Băng cùng Mạc Tây Cố.

Chính xác mà nói, là Tô Nhã Băng.

Tại trước bậc thang, Trì Hoan cùng Mặc Thời Khiêm đứng ở bậc cao nhất.

Tô Nhã Băng bị cản ở chính giữa.

Không biết từ đâu lộ tin tức mà bị một đám phóng viên vây ở phía dưới.

Một cô gái khoảng chừng hai lăm, hai sáu tuổi xinh đẹp đi giày cao gót, một thân thời thượng, từ đầu đến chân, mặc quần áo nhãn hiệu nổi tiếng, trang điểm da mặt rất nhạt, cho người ta cảm giác là một nữ nhân thành thục.

Cô gái kia ngăn ở trước mặt của Tô Nhã Băng, trên mặt có vẻ giễu cợt tựa như cười mà không phải cười.

"Đã lâu không gặp, " Nữ nhân liếc nhìn Mạc Tây Cố, nụ cười trên mặt sâu hơn, ngẹo đầu cười nói:"Tô tiểu thư, cô thật đúng là một điểm cũng không có thay đổi."

Sắc mặt của Tô Nhã Băng, theo Trì Hoan nhìn thấy là trắng bệch đến không còn giọt máu.

Ngay cả tại khi ở trường quay, mẹ của Dương Hạo đột nhiên làm khó dễ, cô ta cũng không sợ hãi như vậy.

Giống như là sợ hãi hốt hoảng đến mức tận cùng, rốt cuộc không áp chế được.

Cô ta dùng sức nắm ống tay áo âu phục của Mạc Tây Cố: "Tây Cố, chúng ta đi thôi… " Cô ta không kềm được run rẩy: "Em muốn rời khỏi nơi này… Chúng ta đi thôi."

Đây là biểu cảm thực tế chân thật nhất, cũng chính xác là bởi vì sợ mà sinh ra điểm đạm đáng yêu.

Có thể khi đối mặt với Mặc Thời Khiêm, đối phương là một nam nhân, hơn nữa còn là một nam nhân có thân phận phức tạp, Mạc Tây Cố có lý do lựa chọn bảo vệ cô mang cô rời đi .

Nhưng người đàn bà trước mắt này… Bất quá chỉ là nữ nhân xa lạ một tay trói gà không chặt, ngoại trừ trong mắt đùa cợt châm chọc, trên người không mang theo bất kỳ tính công kích nao.

Mạc Tây Cố nâng lên đôi mắt, nhìn nữ nhân kia đang cười, nhưng trong đôi mắt hoàn toàn không mang ý cười: "Các em quen biết?"

Nữ nhân cười nói: " Biết nha, hơn nữa rất quen đó! Tôi nhưng là so với anh hiểu rõ vị này Tô tiểu thư đây hơn… Mạc tiên sinh."

Tô Nhã Băng cái gì đều không để ý tới, cầm cánh tay của Mạc Tây Cố liền muốn kéo anh ta đi.

Người đàn ông bất động.

Lại là giọng của nữ nhân kia cũng trong cùng một lúc dằng dặc vang lên: "Tô Nhã Băng, tôi còn không nói gì, cô cứ như vậy chột dạ… Mạc tổng lại không phải người ngu…"

Dứt lời, cô hướng Mạc Tây Cố khẽ mỉm cười: "Đúng vậy không? Mạc tổng?"

Tô Nhã Băng ngăn cản ở trước mặt của cô gái kia, giọng nói bắt đầu sắc nhọn:" Cô rốt cuộc muốn làm gì?"

"Gần đây mới vừa trở về nước, trên mạng thấy tin tức của cô…"

Cô ta cười rất nhẹ, ánh mắt lại lạnh lẽo khinh bỉ, ngữ điệu vốn nhẹ nhàng lại lượn lờ mỉa mai:"Ai nha, tôi nhớ lộn sao, tôi nhớ nửa năm trước cô với chồng tôi như keo sơn yêu nhau, thời điểm tôi mang thai cô còn tìm tôi… Nói với tôi các người mới là thật lòng yêu nhau, tôi lợi dụng đứa con trong bụng trói buộc chồng tôi là loại nữ nhân hèn hạ vô sỉ."

Trì Hoan vốn chỉ là muốn nhìn một chút xem kịch vui mà Mặc Thời Khiêm nói ….

Nghe vậy gương mặt đáng yêu đều kinh hãi, không nhịn được, nghiêng đầu ngước mắt nhìn về phía người đàn ông đang đứng bên cạnh, trợn to hai mắt hỏi hắn.

Cô rốt cuộc đã hiểu, tại sao Tô Nhã Băng sẽ một mực sợ hãi hắn.

Có một số việc, Mạc Tây Cố có thể không thèm để ý, nhưng là có một số việc ——

Anh ta cũng không thể không thèm để ý.

Mạc Tây Cố gương mặt ôn hòa tuấn mỹ cứ như vậy cứng lại, con ngươi trừng lớn, sau đó biểu tình bắt đầu nứt nẻ , dù là ngũ quan anh ta cơ hồ không có rõ ràng thần sắc thay đổi.

Cho dù ai cũng cũng có thể cảm giác được âm lãnh trên người anh ta, khí thế mãnh liệt tùy thời có thể bạo phát.

Giọng của nữ nhân không cao, nhưng tại chỗ phóng viên cùng đám "chó săn" toàn bộ xôn xao một mảnh.

Nhưng anh ta từ đầu đến cuối không lên tiếng, cũng không có nhìn Tô Nhã Băng một cái, chẳng qua là nhìn chằm chằm nữ nhân đang cười nói kia.

Tâm tình của Tô Nhã Băng gần như trong nháy mắt trượt đến ranh giới :" Cô nói bậy! Không phải như vậy… Không phải như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tôi nếu là trở lại người đàn ông cặn bã trên giường kia cũng không để yên cho anh.

Beta: Stuki°°

Dứt lời, Tô Nhã Băng giống như là đột nhiên nghĩ tới cái gì liền xoay người bắt cánh tay của Mạc Tây Cố: "Lời người đàn bàn kia nói đều là nói dối! Tây Cố, anh không nên tin cô ta, không phải là như vậy!"

Thật lâu, Mạc Tây Cố mới cúi đầu nhìn mặt của cô ta.

Anh ta lại nhìn chằm chằm cô ta một lúc lâu, mới chậm rãi nói: "Vậy là như thế nào?"

Anh ta giọng nói bình tĩnh, chậm chạp.

Tô Nhã Băng như cũ bắt lấy cánh tay anh ta, muốn kéo anh ta rời đi, giọng nói cầu khẩn, lã chã nước mắt: "Có thể nói cho anh… Chúng ta rời đi trước có được hay không… em ở trên xe nói cho anh… Chúng ta đi thôi."

Mạc Tây Cố nhìn hình dạng của cô, mặt bình tĩnh lạ thường nhưng không nhúc nhích.

Nữ nhân vẩy vẩy tóc dài một cái, cô gái trẻ mang nét phong tình, cười nói:"Tô tiểu thư nói cô ấy bởi vì không thể quên được anh, cho dù kết hôn rồi đều chưa từng cùng chồng cô ta động phòng, cho dù bị đánh thương tích khắp người cũng muốn thủ thân như ngọc. Nhưng là giữa cô ta và chồng cô ta —— cô ta lại qua lại một người nam nhân… Mạc tổng, cô ta lừa anh, anh nhất định phải lựa chọn nghe cô ta nói sao?"

Tô Nhã Băng nước mắt tuôn ra ngoài:"Tây Cố… em có thể giải thích với anh, không phải như cô ta nói."

Mạc Tây Cố thản nhiên nói: "Anh có thể nghe em nói, cũng có thể nghe em giải thích, " Dừng không tới nửa giây, anh ta cứ tiếp tục nói:"Bất quá lúc này, bất kể cô ta nói là thật hay giả, anh đều phải nghe xong."

Tô Nhã Băng khóc:"Nhưng là nơi này có nhiều ký giả như vậy, bọn họ sẽ không nghe em giải thích… Bọn họ đều là Mặc Thời Khiêm cùng Trì Hoan gọi tới, vì chuyển hướng dư luận."

Mạc Tây Cố ngẩng đầu nhìn một đám phóng viên đang bị ngăn cản bởi vệ sĩ đứng thành một vòng bên ngoài, lạnh nhạt phân phó vệ sĩ đem phóng viên toàn bộ đuổi đi.

Vệ sĩ rất nhanh bắt đầu thi hành cưỡng chế.

Nữ nhân như cười như không nhìn Tô Nhã Băng: "Tôi không phải nói thật? Tô tiểu thư, mời, chúng ta đối chất nhau, tôi câu nào không phải thật —— cô chưa cùng chồng tôi yêu nhau nửa năm, hay vẫn là tại thời điểm tôi mang thai, nói tôi cùng chồng tôi là hôn nhân chính trị không có có tình cảm, để cho tôi tha các người một con đường sống?"

" Thời điểm tôi đi cùng với anh ta không biết anh ta đã kết hôn rồi! " Tô Nhã Băng giương cao âm thanh ngắt lời nói, cặp mắt đỏ ngầu:"Tôi cũng là người bị hại! Thẩm phu nhân, tôi đã sớm không có quan hệ gì với các cô rồi, cô tại sao còn muốn âm hồn bất tán quấn lấy tôi?"

"Há, cô không biết hắn kết hôn rồi?" . Nữ nhân kia hướng Tô Nhã Băng cười cười, nhẹ nhàng quyến rũ:"Nhưng là, cô cũng không biết mình kết hôn rồi à?."

Tô Nhã Băng hô hấp rất gấp gáp, cô ta dùng sức mới có thể duy trì hô hấp bình thường: " Thời điểm tôi cùng Thẩm Hồng ở chung với nhau không biết anh ta kết hôn rồi, tôi biết về sau chúng tôi liền chia tay…"

Nữ nhân khinh miệt cười: "Là cô không kịp đợi muốn cho Thẩm Hồng ly dị tôi, sau đó cô cũng ly dị để cho hắn cưới cô… Nhưng là tôi nguyện ý tác thành các người, hắn lại không chịu ly hôn với tôi, cô ở trước mặt hắn giả bộ đáng thương, ở sau lưng hắn quấn tôi nửa năm, cuối cùng cảm thấy gả vào nhà giàu có không vui, cho nên mới lựa chọn tạm thời trở lại bên người chồng đáng thương của cô, như vậy mới đúng chứ?"

Tô Nhã Băng cắn môi: "Tôi không có quấn cô, tôi biết sau hãy khi cùng hắn chia tay, chồng cô vượt quá giới hạn không phải lỗi của tôi, anh ta căn bản không nói cho tôi biết anh ta kết hôn rồi…"

"Cô cũng không không có nói cho hắn cô kết hôn rồi! " Nữ nhân kia cười cười, hời hợt cười lạnh:"Dĩ nhiên, hai người các ngươi đều không là thứ tốt gì, điểm này là không sai."

Ở nơi này toàn bộ quá trình, Mạc Tây Cố gần như không nói một lời, an tĩnh giống như là không tồn tại.

Trì Hoan cúi đầu trên cao nhìn xuống nhìn qua, cũng không có phát ra âm thanh gì.

Mặc Thời Khiêm dĩ nhiên là càng không, trừ chân mày nơi che đậy một tầng bạc bẽo chế giễu, giống như hắn thật chỉ là vệ sĩ bình thường của Trì Hoan, đứng ở bên người của cô.

Tô Nhã Băng nhìn nũ nhân trước mắt mặt, hận ý gần như muốn thấm ra đáy mắt.

Người đàn bà này là người cô hận nhất, không ai sánh bằng, so với Trì Hoan, nữ nhân ở trong lòng cô là một cây gai nhổ không được.

Bờ môi cô ta gần như đang phát run:"Đào Thanh! Cô hận tôi như vậy? Cô cảm thấy tôi chia rẽ hôn nhân của cô, cô cảm thấy bởi vì tôi, cô mới không chiếm được tình yêu của chồng , nhưng là anh ta đã lựa chọn cô, cũng đã trở lại bên cạnh cô rồi, cô rốt cuộc muốn nhìn tôi thê thảm đến mức độ như thế

nào, cô mới hả giận?"

Đào Thanh liếc cô ta một cái, đã lười cùng với cô ta cãi cọ, ngược lại nhìn về phía Mạc Tây Cố, có chút lười biếng nói: "Mạc tổng, anh thật là rộng rãi, đã vậy tôi sẽ không nói gì, bất quá… sự tình Tô tiểu thư cùng Trầm tiên sinh ở chung với nhau, khả năng trong nước không có tin tức, nhưng ở New York bên kia, anh hỏi thăm Trầm tiên sinh một chút… Bọn họ vẫn biết một ít đó."

Mạc Tây Cố khuôn mặt ngoại trừ âm trầm có thể đóng băng, dường như cũng không có tâm tình gì khác , môi mỏng mân rất chặt, thật lâu cục xương ở cổ họng lăn một vòng, lạnh nhạt hỏi: " Đào gia cùng Thẩm gia đều là đại gia tộc có mặt mũi, Thẩm phu nhân, cô mạo hiểm bị chó săn toàn thế giới săn lùng mà tính nợ cũ, cũng là bởi vì cô ấy đã từng là với chồng cô vượt quá giới hạn?"

Đào Thanh buông tay một cái, cười rất tùy ý:"Anh muốn hiểu như vậy cũng không có vấn đề gì. Tôi chính là vừa trở về, cảm thấy tổ quốc thật tốt. Sông núi đều tươi đẹp như vậy, nhưng tôi cả ngày đều nhìn thấy cô ta, giống như một viên 'cứt chuột' roi vào trong súp , thật quá chán ghét."

Lời này vừa cay nghiệt vừa khó nghe, sắc mặt của Tô Nhã Băng đã không cách nào hình dung rồi, cô ta lại chỉ có thể nhịn, không cách nào phát tác.

Nhất là, Mạc Tây Cố dường như không có phản ứng gì.

Gương mặt đẹp trai không có bất kỳ cảm xúc gì, chân thon dài đi phía trước một bước, roi vào xuống bậc một trên bậc thang.

Lướt qua bên người Đào Thanh không nói gì, mặt không cảm xúc đi xuống.

Tô Nhã Băng nước mắt lại lần nữa xông ra: "Tây Cố…"

Đào Thanh câu môi cười: "Anh ta thật giống như nói có thể nghe cô giải thích, còn không đuổi theo, nói không chừng anh ta tin tưởng cô đó?"

Châm chọc rõ ràng như vậy, Tô Nhã Băng đĩ nhiên là nghe hiểu. Cô ta không rãnh lại so đo những thứ này, vẫn là vội vã đuổi kịp bước chân của nam nhân.

Trì Hoan chạng vạng tối bắt đầu ghi âm tiết mục, lúc này, trời đã toàn bộ đen xuống.

Phóng viên đều bị đuổi đi rồi,trời đen như mực, thổi mạnh gió lạnh, nơi này cũng chỉ còn lại có ba người.

Trì Hoan bị hắn nắm tay, nam nhân nhàn nhạt giọng nói trên đầu cô vang lên:"Có thể đi ăn cơm."

Hắn kéo cô đi xuống.

Trì Hoan chỉ có thể đuổi theo cước bộ của hắn, chẳng qua là phản ứng hơi chậm một chút chậm, giống như là đang suy nghĩ xuất thần chuyện gì.

Thời điểm cùng Đào Thanh gặp thoáng qua, giọng của nữ nhân lại lần nữa vang lên:"Mặc tiên sinh, chuyện anh đáp ứng tôi, sẽ không nuốt lời chứ? Đặc biệt bay qua Thái Bình Dương vì một nữ nhân như vậy? Chuyện như vậy tôi đều đã làm. Anh nếu là lừa tôi, tôi coi như là trở lại với người đàn ông cặn bã trên giường kia đều sẽ không để yên cho anh."

Đáp lại chỉ có hai chữ không mang tâm tình gì: "Không biết."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hắn không thích Trì Hoan yên lặng .

Beta: Stuki°°

Bước chân của Mặc Thời Khiêm không có dừng lại, dắt tay của Trì Hoan theo bên người cô ta đi qua, trực tiếp đi xuống.

Chiếc xe Gutts màu đen đậu ở chỗ tối, nam nhân tự nhiên thay cô kéo cửa chỗ ngồi cạnh tài xế, sau đó mới vòng qua đầu xe trở lại chỗ tài xế.

Xe lái ra khỏi một lúc lâu.

Bên trong xe từ đầu đến cuối là an tĩnh, Trì Hoan nghiêng đầu nhìn phong cảnh không ngừng biến đổi, tựa hồ đang xuất thần.

Nam nhân giọng trầm thấp đánh vỡ bầu không khí im lặng: "Em đang mất hứng?"

Trì Hoan lấy lại tinh thần, thu hồi tầm mắt, thấp giọng nói: "Không có."

Hắn nhàn nhạt : "Em không nói gì."

Cô có chút buồn cười nói: "Em chẳng lẽ không thể không nói gì sao?"

"Không thể, em nên có rất nhiều lời muốn nói."

Mặc Thời Khiêm là một nam nhân có sở thích yên tĩnh, hắn cũng không thích người khác ghé vào lỗ tai hắn xì xì xào xào nhưng hắn vô cùng không thích Trì Hoan an tĩnh, nhất là an tĩnh khác thường như bây giờ.

Trì Hoan mím môi, lại trầm mặc.

Cô rất là muốn hỏi, cũng chính xác là có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cô không biết mở miệng từ chỗ nào.

Cô suy nghĩ một chút, tìm được vấn đề đơn giản nhất: "Đào Thanh vừa rồi, là người nào?"

"Vợ của bạn trai trước của Tô Nhã Băng."

"Em hỏi cô ta với anh quan hệ thế nào."

Mới vừa rồi cãi vã cô đều nghe được, dĩ nhiên biết quan hệ của Đào Thanh với Tô Nhã Băng.

"Không có quan hệ."

Loại này trả lời căn bản là gián tiếp cự tuyệt trả lời, Trì Hoan bực mình, lười không muốn để ý đến hắn, đem mặt lại quay qua một bên.

Một lát sau, thanh âm nam nhân trầm thấp thản nhiên nói: " Thời điểm anh điều tra Tô Nhã Băng, điều tra được cô ta cùng Thẩm Hồng quan hệ, cô ấy là Thẩm Hồng phu nhân… Vừa vặn cô ấy gần đây cần trợ giúp, anh có thể giúp cô ấy.

" Trợ giúp cái gì?"

Hắn trả lời đều đâu vào đấy: "Cô ta muốn ly dị, nhưng chồng cô ta không chịu. Gia tộc của cô ta bên này cũng không cho phép cô ta ly hôn, cô ta yêu cầu luật sư, anh thay cô ấy tìm một luật sư cho cô ấy."

Trì Hoan, "… Nhạc Lâm?"

"Ừm."

Cô cắn môi dưới: "Anh cùng Nhạc Lâm quan hệ thế nào?"

" Bạn cùng phòng đại học nửa năm."

Trì Hoan trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, u mê hỏi: "Anh làm sao với anh ta làm bạn cùng phòng? Nhạc Lâm không phải là tại Stanford học luật pháp sao?"

Ngón tay khớp xương rõ ràng của nam nhân đỡ tay lái, quay đầu đi nhàn nhạt liếc cô:"Nam nhân của em ở nơi nào học đại học, học cái gì em hoàn toàn không biết, chỉ gặp qua một lần người qua đường A em ngược lại rất rõ ràng."

Trì Hoan nghe hắn trước sau như một lãnh đạm, trong giọng điệu lạnh nhạt vô hình lộ ra mấy phần u ám không vui.

Cô bĩu môi: "Anh lại không có nói cho em, em ngay cả anh bây giờ làm cái gì cũng không biết, em làm sao có thể biết anh học trường đại học đó."

Cô năm nay chưa đầy hai mươi mốt tuổi, Mặc Thời Khiêm lớn hơn cô bốn tuổi, thật giống như đã qua sinh nhật hai mươi lăm tuổi.

Hắn làm hộ vệ cho cô vài năm, cô vẫn cho là hắn không có học vấn gì…

Loại quan niệm này ăn sâu bén rễ, mặc dù sau đó có nhận thức mới, nhưng trong tiềm thức còn không có đổi mới, chung quy theo bản năng cảm thấy hắn là không có học qua đại học.

Mặc Thời Khiêm lái xe, không có lên tiếng trả lời.

Trì Hoan nhớ tới Âu Thấm giống như cũng là tốt nghiệp Stanford.

Cô mím môi môi: "Anh cùng Nhạc Lâm là bạn học, vậy anh cũng là học Stanford hệ pháp luật sao?"

"Không khác biệt lắm."

Trì Hoan sau đó mới biết, không khác biệt lắm đó là —— thật sự là hắn ở Stanford học hệ luật pháp , nhưng hắn cũng song song học quản lý kinh tế cùng luật pháp, lấy được hai bằng.

Về phần tại sao chỉ cùng Nhạc Lâm làm bạn cùng phòng nửa năm, là bởi vì hắn học đại học không bao lâu liền phát hiện một cơ hội làm ăn, kiếm lời được một khoản tiền, bởi vì sở thích sống an tĩnh một mình, liền thuê một căn hộ cao cấp chính mình dọn ra ngoài ở.

Dĩ nhiên, cùng quen với Nhạc Lâm là khi đó.

Trì Hoan nhỏ giọng lẩm bẩm: "Anh xem cũng không giống như là học luật pháp."

Hơn nữa hắn hiển nhiên cũng không phải xử lý nghề nghiệp này.

Nam nhân nghiêng đầu câu môi hướng cô cười: "Anh học luật pháp không phải là vì làm luật sư."

"Vậy anh là vì cái gì?"

Hắn cười nhạt: "Bởi vì rảnh rỗi."

Trì Hoan: "…"

"Anh cùng Âu Thấm cũng là bạn học?"

"Học muội."

Hai chữ học muội, Trì Hoan cảm thấy không thích, dường như chung quy lộ ra sự mập mờ.

"Cô ấy thích anh."

"Ừm."

"Cô ấy rất ưu tú, anh không có chút nào động tâm sao?"

Trì Hoan rất ít khi đồng ý cô gái nào là ưu tú, nhưng Âu Thấm chính xác là rất ưu tú. Giới chuyên nghiệp cùng nhân vật nổi tiếng vòng giải trí đề công nhận cô ấy tài nữ, cô cũng cho là danh bất hư truyền.

Hắn thản nhiên nói:"Là ưu tú, nhưng cùng động tâm có quan hệ gì? Anh đã thấy người ưu tú hơn."

"Coi như là ưu tú hơn, anh cũng chưa hề động tâm thật sao?"

Yên lặng chốc lát, hắn nói thanh đạm: "Muốn thế nào, mới xem như động tâm?"

Cái vấn đề này, Trì Hoan không trả lời được.

Mặc Thời Khiêm không có mến qua kẻ nào, chứ đừng nhắc tới yêu.

Cái ý niệm này trong lòng cô lại rõ ràng hơn, cô suy nghĩ vẩn vơ một lúc lâu.

"Anh có rất nhiều lựa chọn, tại sao lại chọn em?"

"Là em muốn anh."

Cái này không sai, ban đầu là cô mở miệng nói lên yêu cầu, để cho hắn làm nam nhân của cô.

Cô cúi đầu: "Người muốn làm nữ nhân của anh hẳn không ít."

Bên trong xe lại tĩnh chừng mấy giây, nam nhân mới mở miệng: "Trì Hoan! Cái vấn đề này có quan trọng không? ". Thanh âm của hắn trầm ổn: "Yêu chỉ là một loại tâm tình, hơn nữa phần lớn đều rất tốn thời gian. Anh có thể đưa cho em, so với cái một chữ này còn nhiều hơn."

Trì Hoan không lên tiếng.

Cô không biết nên nói cái gì, bởi vì cô đang rất mê mang.

"Trì Hoan. Thời điểm em thích Mạc Tây Cố, cũng chỉ là muốn anh ta trung thành, em đối với anh ta không có tình yêu. Chẳng lẽ, anh cả người trung thành đều không thỏa mãn được em?"

Giọng nói nam nhân trầm thấp êm tai, giọng điệu lạnh nhạt tỉnh táo làm cho người khác cảm thấy lạnh lẽo.

Cô không lên tiếng, vẫn không có nói chuyện.

Làm sao có thể suy nghĩ như hắn được?

Hắn có thể thản nhiên nói với một nữ nhân ưu tú thích hắn, hắn là thuộc về của cô, lúc đó để cho cô sinh ra kiêu ngạo cùng vui thích.

Cô lại nghĩ tới những thứ này cùng yêu không liên quan, sự vui sướng liền không tránh được giảm xuống cùng thất vọng mất mát.

Xe chạy đến bãi đỗ xe của một nhà hàng Trung rồi dừng lại.

Trì Hoan cúi đầu mở ra đai an toàn, vừa mới chuẩn bị quay lưng đẩy cửa xuống xe, một bóng mờ bao phủ xuống. Cô theo bản năng ngẩng đầu, liền bị nam nhân cúi đầu bao trùm lên môi.

Bàn tay thon dài có lực nắm vào sau gáy của cô, đầu lưỡi linh hoạt cạy miệng cô ra, một mạch quấn quít câu dẫn cô.

Cô đầu tiên là không phản ứng kịp, ngay sau đó đưa tay dùng sức đẩy bộ ngực của hắn ——? Đây là nơi công chúng, nếu như bị đám chó săn chụp hình bọn họ ở trong xe hôn môi…

Nghĩ như vậy, cô giãy giụa mạnh hơn.

Nhưng động tác cô còn chưa kịp bắt đầu, liền bị nam nhân ép sâu hơn vào ghế, hôn sâu hơn, càng dùng sức, thậm chí là càng thô bạo, giống như là cướp đoạt cùng cô quấn quýt mới vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Mặc Thời Khiêm, em là đem mình bán cho anh sao??

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Rõ ràng tách ra ngay cả 48 giờ đều không đến, Trì Hoan cảm thấy như đã rất lâu rồi không có thân mật với anh. Cho tới lúc này mùi hương cùng khí tức của người đàn ông đã tràn đầy toàn bộ vị giác cùng khứu giác của cô, mát lạnh lại bá đạo.

Làm cho lòng cô thật rung động, da đầu đều tê tê dại dại.

Rốt cuộc Mặc Thời Khiêm cũng không dây dưa hôn cô nữa, chẳng qua là làm thân mật dán trên môi cô, giọng nói gợi cảm: "Còn là nói, Trì Hoan !" Một câu nói vội vàng không kịp chuẩn bị, cánh môi anh dời đến xương quai hàm của cô, hơi thở phả vào tai của cô, thật thấp lại chậm rãi phun ra bốn chữ(trong tiếng trung bốn tiếng): " Em yêu thích anh sao?"

Tay của anh còn vòng qua hông của cô, cả người Trì Hoan đều ở trong ngực của anh, cô giãy dụa nhưng không thoát khỏi .

Cô quay mặt đi, nhưng một giây kế tiếp liền bị bàn tay của người đàn ông nắm lấy xoay trở lại.

Từng chữ từng chữ trầm thấp từ trong cổ tràn ra: " Đúng không ?"

Tay cô càng siết chặt, cảm giác mình bị hơi thở của người đàn ông bao phủ, thần kinh càng kéo càng chặt, cuối cùng vẫn bị bức phải nhả ra hai chữ yếu ớt: "Không có.!"

Cắn răng nói nhưng lại vô cùng rõ ràng lưu loát.

Câu trả lời nằm hoàn toàn trong dự liệu, hoặc có lẽ Mặc Thời Khiêm chưa từng nghĩ rằng Trì Hoan có thích mình hay không.

Sau khi nghe rõ hai chữ này, tim hắn tự dưng trầm xuống một cái.

Giơ tay nâng lên gương mặt của cô, gò má vì bị hôn mà đỏ ửng, càng lộ vẻ kiều mị, trên môi son cũng nhạt rồi, càng có cảm giác bị giày xéo.

Ánh mắt Mặc Thời Khiêm tối lại, tự tay rút cái khăn giấy, dùng sức lau chùi bờ môi cô.

Trì Hoan muốn nói rằng lau như vậy căn bản sẽ không sạch, nhưng hắn cơ bản không cho cô cơ hội mở miệng, ném khăn giấy, cúi đầu hôn lên, phong bế môi của cô.

Hôn đến kết quả cuối cùng là môi của cô sưng đỏ.

Trì Hoan hướng về phía gương trang điểm lại, càng nhìn càng tức giận, cuối cùng ngón tay dùng sức khép lại hộp trang điểm, ném trở lại trong túi xách, nổi giận nói: "Không ăn, em phải về nhà."

Hắn nhíu mày nhìn cô, một lát sau thấp giọng nói: " Em không trang điểm cũng có thể đi ăn cơm."

"Không ăn."

"Trì Hoan."

" Em nói không ăn."

Chân mày hắn hơi nhíu lại: " Em lại đang tức giận cái gì?"

" Em tức giận khi nào?"

"Vậy thì xuống xe đi ăn cơm."

Cô mím môi, nhìn gương mặt tuấn mỹ trước mắt, tâm phiền ý loạn.

Thấy cô không nói lời nào, Mặc Thời Khiêm xuống xe trước, sau đó thay cô kéo ra cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế, híp mắt hàn khí trầm trầm nói: " Em không đói bụng nhưng anh đói, xuống xe, đi ăn cơm."

Tay hắn đã đưa tới trước mặt cô rồi.

Vốn muốn đưa tay gạt tay hắn xuống nhưng đột nhiên phát hiện, bây giờ cô đã không có vốn liếng cự tuyệt hắn nữa, thậm chí là cả tính khí đùa bỡn.

Cô vẫn là con gái của Trì Yên, nhưng đã không phải là con gái Thị trưởng Trì Yên nữa, mà là con gái của tham quan Trì Yên.

Ngay cả thân phận đại minh tinh Trì Hoan này, nếu như không có hắn, bây giờ không biết cô đang ở tình cảnh nào nữa.

Trì Hoan mặt mày cúi thấp xuống, đưa tay đặt vào lòng bàn tay của hắn, không nói một lời xuống xe.

Mặc Thời Khiêm đã đặt chỗ riêng, chỗ mà cô thích ăn nhất.

Trì Hoan cũng rất là đói, ăn hai chén cơm nhỏ, chỉ là trong toàn bộ quá trình, cô đều kiệm lời ít nói.

Sau khi ăn xong, Mặc Thời Khiêm lái xe đưa cô về nhà.

Sáng sớm hôm qua cô phát hiện hắn mang hành lí đi rồi, trong lòng trống không mà khổ sở, có thể chỉ là do cô cảm thấy không quen mà thôi.

Người đàn ông này ở chung với cô không lâu lắm, nhưng hắn đã bên cạnh cô suốt thời gian bốn năm, cô cảm thấy khi hắn rời đi cô khổ sở, không thể bình thường được nhưng không phải bởi vì tình yêu.

Có thể hắn không hề rời đi.

So với việc muốn kết thúc một mối quan hệ dường như không giống nhau.

Xe đã đi một đoạn đường rất dài thì Trì Hoan mới hậu tri hậu giác phát hiện: "Đây không phải là đường về nhà em, anh muốn dẫn em đi đâu?"

"Nhà em."

"Đi đường này không thể quay về."

Hắn thản nhiên nói: "Nhà mới của em."

Nhà mới?

" Anh không phải dẫn em trở về khu biệt thự Tây Sơn sao?"

"Không phải."

Đúng là không phải bởi vì con đường cũng không đến khu biệt thự Tây Sơn.

Hắn không nói, Trì Hoan cũng không tiếp tục hỏi, hắn cũng không thể đem cô đến rừng sâu núi thẳm mà giết người phanh thây, cũng không có khả năng sẽ bán đứng cô.

Cho đến khi Guts tiến vào khu biệt thự nổi danh của Lan thành, Trì Hoan mới mơ hồ đoán được hắn muốn mang cô đi nơi nào.

Nhưng cô không lên tiếng, nhìn những biển hiệu xinh đẹp ngoài cửa xe đến xuất thần.

Xe tiến vào một ngôi nhà màu trắng sữa trong biệt thự, cửa chính màu đen chạm khắc tinh xảo từ từ mở ra.

Đậu xe tại bãi đỗ xe.

Trước mặt chính là vườn hoa đã được tu bổ xinh đẹp, đèn chụp màu quả quýt tỏa ra tia sáng nhu hòa, khoảng cách phân bố đều đều làm cho biệt thự về đêm lung linh tuyệt vời.

Trì Hoan quay đầu đi, nhìn về người đàn ông phía bên cạnh thật lâu sau cô mới há miệng hỏi: " Em không hiểu, đây là ý gì?"

Hắn trả lời hời hợt: "Vì để phòng ngừa lần sau em lại để anh mang theo đồ đạc rời đi, em chuyển tới chỗ của anh ở."

" Em không có nói là em muốn dọn nhà."

Mặc Thời Khiêm nhìn cô: " Em dự định ở nhà trọ không tới hai tram mét vuông kia?"

"Tại sao lại không thể?"

Hắn thản nhiên nói: "Quá nhỏ."

Đích thực là quá nhỏ, cô ở một mình còn có thể, lại có thêm một người đàn ông liền rất chật chội, nhất là đối với người đàn ông sống một mình đã lâu. Hơn nữa những thứ khác có thể không có nhưng nhà trọ của Trì Hoan chỉ có một thư phòng, mà lúc hắn làm việc lại yêu cầu một không gian độc lập, an tĩnh.

"Chúng ta có thể không ở chung."

" Anh muốn ở cùng một chỗ với em."

Thật lâu, Trì Hoan kinh ngạc, yên lăng nhìn hắn, đột nhiên cười một cái: " Anh tìm luật sư thay em, tốn tâm tư tiêu tiền tìm quan hệ thay em giải quyết scandal...Không có lợi ích gì cho anh. Mặc Thời Khiêm, đây coi như là em đem mình bán cho anh sao?"

Chân mày nhíu lại: "Bán?"

" Anh nuôi em, em ngủ cùng anh, chúng ta lại không có tình cảm, đây không phải là bán thì là cái gì? Anh còn đổi biệt thự cho em ở, đây không phải là kim ốc tàng kiều sao?"

Đây chính là tường hợp kim chủ cùng nữ minh tinh trong ngành giải trí.

" Em muốn cho anh nuôi, cũng không có vấn đề gì cả."

Ít nhất tại lúc này cô còn chưa phải là được nuôi, ngoại trừ mấy ngày đi mua đồ ở Tây Sơn tốn tiền của hắn, những thời điểm khác, cơ bản là cô không tiêu tiền của hắn.

Mặc Thời Khiêm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ to bằng bàn tay của cô gái, thản nhiên nói: "Tìm luật sư thay ba em kiện, thay em giải quyết phiền toái là nghĩa vụ của người đàn ông, muốn em ở chung với anh, là quyền lợi của người đàn ông, anh cho là cái này rất công bằng."

Trì Hoan nhìn khuôn mặt anh tuấn lãnh đạm của hắn, tầm mắt có vài phần hoảng hốt.

Có lẽ không có tình cảm thì bản chất của quan hệ nam nữ chính là giao dịch, giao dịch chính là bán.

Cô nguyên bản muốn, cũng chẳng qua là ổn định quan hệ khế ước, hắn đã cho cô.

Cuối cùng Mặc Thời Khiêm đưa tay ôm cô từ trên xe xuống.

Cô nhìn khuôn mặt hắn gần trong gang tấc: "Hành lý của em chưa có mang tới."

" Anh đã cho người tới Tây Sơn chuyển hết đồ của em đến rồi, những thứ khác ngày mai anh sẽ sắp xếp rồi chuyển đến sau."

Mặc Thời Khiêm trực tiếp ôm cô trở về đến phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 111

Chương 111: Liền theo anh một lần? Ừ ?

Beta: Stuki^^

So với không gian của phòng ngủ ở số 10 của nhà cô thì lớn hơn, tổng thể là thiên về làm màu xám, đệm giường cùng rèm cửa sổ màu xám nhạt, trải thảm màu xám đậm ,; trong phòng có một chiếc ghế sofa kê ở trước cửa sổ sát đất.

Phong cách rất hiện đại, không gian thoáng đãng, nhìn tuy giản lược nhưng bên trong lại lộ ra khiêm tốn xa hoa.

Giường cũng rất lớn.

Bởi vì nguyên bản chính là giường dành cho hai người, cũng bởi vì Trì Hoan thích giường lớn. Cô coi như là một người ngủ, cũng cố ý đi mua cái giường hai người ngủ vẫn còn rộng rãi.

Trì Hoan cả người đều bị hắn nửa để vào giữa cái giường lớn, thân thể nam nhân cũng theo sát đè lên.

Giữa giường cứ như vậy bị lún xuống.

Cô nằm ở dưới người của hắn, mắt đối mắt. Trong mắt cô đều là gương mặt của hắn, tuấn mỹ, khắc chế, lại rất hấp dẫn.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trì Hoan chung quy là không dám cùng hắn mắt đối mắt quá lâu, mỗi lần chống lại ánh mắt đen thẳm thâm thúy, lại mang ánh nhìn lãnh đạm bình tĩnh mà người ta không suy đoán ra bất kỳ tâm tình gì, cô đều sẽ có một loại ảo giác bị nhìn thấu.

Nghiêng đầu, cô đem nửa bên mặt vùi sâu vào gối.

Nhưng mà một giây kế tiếp, những nụ hôn dày đặc phủ xuống má cùng quai hàm, khóe môi, một đường tới sau tai cô, hô hấp ấm áp thuộc về nam nhân phả nhẹ trên da thịt của cô, làm rung động mỗi sợi thần kinh ẩn sâu dưới tầng da mỏng.

"Mặc Thời Khiêm. . ."

Giọng nói trầm thấp ám ách kèm theo những nụ hôn nhỏ vụn lên vành tai mẫn cảm, thổi hơi vào trong tai cô:"Ừ ?"

Cô khẽ cắn môi run rẩy nói:"Anh mới làm khuya ngày hôm trước rồi. . ."

"Là khuya ngày hôm trước, tối hôm qua không có."

"Nhưng em mệt mỏi."

Hắn ngậm lỗ tai của cô, khẽ liếm phớt qua, chọc cho cô cả người run rẩy, co rút nhẹ mấy lần. Tay của nam nhân nâng cằm của cô, cúi đầu dán lên, cạy mở môi của cô, đầu lưỡi luồn vào tìm kiếm sự ngọt ngào của cô, càng hôn càng sâu.

Trì Hoan bị cái hôn này làm cho ý loạn tình mê, toàn thân mềm nhũn như nước, giọng nói người đàn ông trầm trầm, mơ hồ gợi cảm dụ dỗ: "Liền theo anh một lần?Ừ ?"

Không đợi cô khôi phục thanh tỉnh ngắn ngủi, thân thể đã thật sâu chìm ngập vào thế giới tình dục ngọt ngào mà nam nhân mang tới.

Buổi đầu tiên tới biệt thự , chính là triền miên từ buổi chiều đến hơn nửa đêm.

Khi các giác quan được kích thích đến mức tận cùng, Trì Hoan đầu trống không mấy giây đột nhiên hiện ra hình ảnh nam nhân đứng ở trước mặt của Âu Thấm, bình bình đạm đạm tuyên bố:"Anh bây giờ thuộc về em."

Cô bị nam nhân ôm nằm ở trên người của hắn, mái tóc đen dài tản ra khắp nơi, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng thấm đẫm mồ hôi dán lên bộ ngực của hắn, nghe được âm thanh tiếng tim đập rõ ràng, rất mạnh, có quy luật.

Dư âm nhỏ dần, cô còn có mấy phần mơ hồ, trong thoáng chốc bỗng cảm thấy, thời khắc này, cô giống như là cả người đều thuộc về hắn.

. . . .

Bị Mặc Thời Khiêm ôm đến phòng tắm, tắm rửa, Trì Hoan liền mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Vốn cho là cô sẽ lạ giường không ngủ được, nhưng có lẽ là trước đó vài ngày cô đã quen khí tức đặc biệt trên người hắn, bị hắn từ phía sau ôm lấy, ngửi được mùi vị quen thuộc, mơ mơ màng màng liền rất nhanh đã ngủ.

Chẳng qua là sáng ngày thứ hai lúc tỉnh lại, trợn mắt thấy trần nhà cùng căn phòng xa lạ, cô mất nửa phút cũng không có tỉnh táo, thật lâu mới phản ứng được mình đang ở đâu.

Liếc nhìn thời gian, đã 9 giờ.

Theo thường lệ Mặc Thời Khiêm giờ không ở nhà, đã đi làm.

Cô đưa tay cầm lên điện thoại di động ở đầu giường, liếc mắt nhìn mới phát hiện có mấy cuộc gọi, đều là Diêu tỷ.

Trì Hoan cho là có chuyện gì gấp, không suy nghĩ nhiều liền gọi lại, điện thoại trong chốc lát liền có người bắt máy.

Diêu tỷ thanh âm rất mập mờ: "Em đây là mới tỉnh ngủ?"

Trì Hoan ho khan một tiếng: "Chị tối hôm qua gọi điện thoại cho em, có chuyện gì không?"

"Chị đoán chừng em trở về nhà sau đó gọi điện thoại, nhưng em không có nhận… " Diêu tỷ cố ý dừng lại, giọng nói càng nghe càng cao:"Các em đây là về nhà một lần liền củi khô lửa bốc không kịp đợi ?"

Trì Hoan"…"

Cô ngọ nguậy chân, lấy gối ôm, nhìn về ngoài cửa sổ, quệt miệng nói:"Diêu tỷ, chị thế nào đầy đầu đều là những chuyện này? Còn là nói 30 như sói, chị có phải hay không cần một người đàn ông ?"

"Em có thể làm còn không để cho chị nói?"

"…"

Diêu tỷ ở đầu kia hừ một tiếng, mới lấy lại tinh thần nói đến chính sự:"Chị là muốn nói cho em, chương trình ngày hôm qua sẽ không phát , hơn nữa không có chụp ảnh , nhưng không chừng mấy tờ tạp chí đã đưa tin tức tối hôm qua có người chỉ trích Tô Nhã Băng là người thứ ba rồi cũng nên.

Cũng có video phát tán lên mạng đoạn hôm qua cô ta bị mẹ Dương Gạo mắng chửi, mục tiêu dư luận công kích tạm thời chuyển tới trên người của cô ta."

Khi quay chương trình, cơ bản sẽ không cho phép quay hay chụp lại trường quay, chớ nói chi là truyền đi.

Nhưng nếu như là có người cố ý sắp xếp, vậy thì chớ bàn những thứ khác.

Dù sao nhìn trước mắt khuynh hướng, Mặc Thì Khiêm ngay từ đầu sắp xếp thì không phải là để cho cô bên trên(lên) Âu Thấm tiết mục giải thích.

Cô duy nhất không biết là, mời tới mẹ của Dương Hạo cùng đào khói (thuốc) cũng không tính là việc khó mà nói, nhưng Tô Nhã Băng sẽ xuất hiện sự tình, hắn lại là thế nào ngờ tới.

" Được, em biết rồi."

Diêu tỷ ở đó đầu nhíu mày một cái, hỏi, "Hoan Hoan, Mặc Thời Khiêm… Hắn rốt cuộc là nhân vật nào?"

Trì Hoan ngẩn ra, trong lúc nhất thời phát hiện cô lại trả lời không được.

Rõ ràng tối ngày hôm qua mới cùng lên giường với hắn.

Mấy giây sau, cô mới mím môi trả lời: "Em không hỏi qua, anh ấy không có nói qua."

"Không biết? Em với Mặc Thời Khiêm là chuyện gì xảy ra?"

Tĩnh lặng, Trì Hoan mới nhàn nhạt trả lời:"Còn có thể có chuyện gì xảy ra, nam nhân cùng nữ nhân chỉ có chuyện kia thôi."

Một lát sau, Diêu tỷ mới nói: "Hoan Hoan, chị nói cho em biết, Mạc gia bên kia uy hiếp dụ dỗ, công ty lúc họp có một nửa lãnh đạo nói muốn buông tha em…chương trình của Âu Thấm là Mặc Thời Kiêm bảo chị trực tiếp liên lạc với cấp trên, cấp trên cũng tạm thời sửa lại, những thứ này… Là do hắn sắp xếp?"

Nếu như nói Mặc Thời Khiêm cùng Âu Thấm là quen biết đã lâu, đại tài nữ phá lệ cho hắn mặt mũi, cái này còn nói được.

Cấp lãnh đạo của công ty chỉ xét lợi ích, không nể mặt mũi, chỉ coi trọng quyền thế lợi ích.

" Ừ, đại khái là vậy, anh ấy không có nói với em."

"Hắn mấy năm nay… Không phải là vẫn luôn là vệ sĩ của em sao?"

Trì Hoan tròng mắt suy nghĩ một chút, mơ hồ nói: "Anh ấy khả năng quen biết một đại nhân vật đi, em sẽ hỏi anh ấy một chút ."

Ngược lại không phải là cô không muốn cùng Diêu tỷ nói thật, chỉ bất quá cô cũng quả thực không biết nên giải thích thế nào về Mặc Thời Khiêm, lúc đầu là bảo tiêu của cô, sau đó trở thành người đàn ông của cô, sau đó lại là người đàn ông được xem là nhân vật thần bí nhất Lan thành, thần long thấy đầu không thấy đuôi..(hiểm lộ diện).

Sau khi cúp điện thoại, Trì Hoan mới hất chăn ra, xuống giường, chân trần giẫm ở trên thảm dày, tới cửa sổ, đem rèm cửa sổ mà xám tro kéo ra ——

Không khí sáng sủa sạch sẽ, ánh nắng màu vàng nhạt chiếu thẳng vào mặt, nước trong bể bơi bị phản xạ lấp lánh, sóng gợn lăn tăn.

Mấy người làm vườn đang ở tu bổ cùng cắt tỉa hoa viên trong biệt thự .

Khung cảnh xinh đẹp, đích xác có thể làm cho lòng người vui thích.

Cô thay quần áo xuống lầu, chuẩn bị đi tìm Nhạc Lâm hỏi một chút về vụ án của ba cô.

Vừa xuống phòng khách thì có một nữ nhân trung niên khoảng chừng 40 tuổi đi tới, trên mặt nở nụ cười hiền hậu: "Trì tiểu thư, ngài đã tỉnh! Mặc tiên sinh phân phó chúng tôi chuẩn bị bữa ăn sáng cho ngài! Xin hỏi là tiểu thư uống cháo hay vẫn là ăn sandwich? Hoặc là bây giờ nấu mì, tiểu thư ăn cùng một lồng bánh bao hấp?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

Chương 112: Có người mời Trì tiểu thư ăn cơm.

Editor: Hồng Phan

Beta: Stuki^^

Trì gia lúc trước cũng có người giúp việc, nhưng cô dọn ra ngoài ở vài năm cũng chỉ mời người quét dọn vệ sinh theo giờ, trong lúc nhất thời được phục vụ chu đáo như vậy lại có chút không quen.

Cô vuốt vuốt mái tóc dài của mình: "Tôi ăn cháo cùng bánh bao hấp".

"Được, tiểu thư đợi một chút. Tôi cho người bưng lên".

Ăn điểm tâm xong, Trì Hoan cầm điện thoại di động suy nghĩ một lúc lâu, sau đó mới tìm trong danh bạ số điện thoại của người đàn ông kia, ấn gọi đi.

Bên kia rất nhanh liền bắt máy, giọng nói trầm thấp dễ nghe truyền đến, nguyên lai giọng điệu của hắn rất ôn nhu nhưng lúc nào cũng làm ra vẻ lạnh nhạt xa cách: "Bữa sáng đã ăn chưa?".

Cô mím môi: "Ăn rồi".

"Chuyện của ba em Nhạc Lâm sẽ xử lý, có tiến triển cùng kết quả như thế nào cậu ta sẽ nói cho em biết, em không cần quá mức bận tâm".

Trì Hoan chậm mấy giây mới đáp: "Tốt".

Điện thoại an tĩnh mấy giây, Mặc Thời Khiêm ở bên kia hỏi: "Còn có chuyện gì không?".

"Không có".

"Có chuyện gì hoặc là có cần gì thì nói với anh".

"Vậy anh gửi cho em số điện thoại của Nhạc Lâm đi".

"Được".

Cùng Mặc Thời Khiêm nói chuyện phiếm là chuyện phi thực tế, nhất là khi không tìm được đề tài gì để nói, không khí nhạt nhẽo giống như là hai người xa lạ đang nói chuyện.

"Anh tắt máy đây".

“Nếu như em phải đi ra ngoài thì gọi điện cho An Kha”.

“Ồ”.

Mặc Thời Khiêm giọng điệu thật thấp, nhàn nhạt nói: “Buổi tối gặp”.

“Bye bye”.

Sau khi ngắt điện thoại, Trì Hoan cúi xuống nhìn chằm chằm màn hình, mãi cho tới khi điện thoại tự động khóa màn hình, màn hình chuyển thành màu đen mới thôi.

Trên người đàn ông này, cô có thể cảm nhận được sự yêu thương chu đáo nhưng rất ít khi cảm giác được cái gì gọi là “ôn nhu thân mật”

Cô vốn sẽ không có tâm tình gì, chẳng qua là cái yêu thương này lộ ra quá nhiều sự chu đáo khiến cô và hắn liền có khoảng cách. Cho nên cô mới sinh ra cái cảm giác chênh lệch giữa hai người.

…..

Mặc Thoit Khiêm gửi số điện thoại sang cho cô, cô liền gọi điện cho Nhạc Lâm nói muốn đi thăm ba cô một lần nữa, thuận tiện hiểu rõ thêm vụ kiện này một chút để biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Nhạc Lâm đáp ứng 4h chiều đi cùng với Trì Hoan.

Mặc Thời Khiêm sắp xếp công ty dọn nhà chuyện nghiệp đến chỗ Trì Hoan ở để dọn đồ của cô qua chỗ hắn. Còn phái thêm một số người giúp việc nhanh nhẹn đáng tin cậy qua nhưng cô không yên tâm, hơn nữa có vài thứ cô cũng không thích người khác đụng vào, cho nên cô cũng sang cùng mọi người dọn nhà.

Cô chỉ để bọn họ chuyển một ít đồ dùng cần thiết cùng quần áo, những thứ khác thì vẫn để lại ở nhà trọ.

Trong tiềm thức cô cảm thấy mình sẽ không ở chỗ của Mặc Thời Khiêm lâu dài.

Chỉ bất quá là trước mắt — cô không có vốn liếng, cũng không có lý do gì để cự tuyệt yêu cầu của Mặc Thời Khiêm. Thời thiếu nữ đã bắt đầu lao vào vòng giải trí, mặc dù bản tính không có bị biến chất đi nhưng lâu lâu lúc cần thiết cô vẫn giở một chút tính xấu.

Huống chi Mặc Thời Khiêm đối với cô thế nào trong lòng cô đều rõ ràng, nên cô cần gì không biết phân biệt phải trái.

Khoảng mười một giờ, lúc cô đang thu thập máy tính xách tay cùng Ipad ở trong thư phòng của mình, điện thoại di động đặt trên bàn sách đột nhiên vang lên.

Cô không suy nghĩ nhiều, đưa tay liền nhận.

Vừa đem sách học đại học sửa sang lại vừa nói: “Xin chào, bên kia là …”

Bên kia chừng mấy giây không có lên tiếng.

“A lô?”

Vẫn là an tĩnh, Trì Hoan nhíu mày: “Nếu không nói chuyện tôi liền cúp máy”.

Đang chuẩn bị cúp điện thoại, đầu dây bên kia đột nhiên lên tiếng

“Hoan Hoan”.

Động tác lấy sách trong phút chốc dừng lại, một nửa sách bị cô rút ra cũng bởi vì cô đột nhiên buông tay đều rơi xuống đất, trực tiếp rớt trúng chân của cô.

Cô đau đến nỗi cả gương mặt đều nhăn nhó nhưng cũng không có phát ra nửa phần âm thanh.

Bên kia lặp lại một câu: “Hoan Hoan”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trì Hoan lãnh đạm như phủ một tầng sương: “Anh là ai?”.

Đầu kia khẽ thở dài một tiếng: “Có rảnh không?”

“Không có”.

Không khí yên tĩnh lại, đầu dây bên kia không vì Trì Hoan lãnh đạm lạnh lùng mà tắt máy, thanh âm chậm chạp bình thản tiếp tục vang lên: “Buổi trưa em

dù sao cũng phải ăn cơm, anh mời em ăn cơm, 11h30 tại nhà hàng Konan đường Bích Kinh, anh đặt phòng riêng một mực ngồi chờ em qua".

Trì Hoan không lên tiếng, trên mặt ngoại trừ lãnh đạm chính là càng lãnh đạm.

Bên kia chậm rãi mà nhàn nhạt bổ sung thêm một câu: "Sự tình của ba em, anh có nghe nói …"

Cô mặt không biểu tình liền trực tiếp cúp điện thoại.

Cô ngồi xuống ghế của bàn đọc sách trước mặt, tay đặt trên đầu gối, nhìn ánh mặt trời sáng rỡ bên ngoài chỉ cảm thấy xung quanh mình thật lạnh. Trong lòng xông lên một cỗ tâm tình rất lâu chưa từng có, đầu ngón tay nắm chặt lại.

Trì Hoan không có ra ngoài cùng mọi người tiếp tục dọn đồ mà ngồi trong phòng đến tận giữa trưa, trong khoảng thời gian đó cũng sẽ có vài người vào hỏi cô một số vấn đề nhưng cô cũng chỉ lạnh nhạt, trả lời đơn giản.

…….

12h, trên đường Bích Kinh, một chiếc xe Ferrari màu trắng đậu trước bãi đỗ xe nhà hàng Konan.

An Kha nhìn nữ nhân suốt đoạn đường đều yên lặng không nói một từ trong gương chiếu hậu, cân nhắc mới mở miệng hỏi: "Trì tiểu thư, cần tôi đi theo cô không?".

Trì Hoan cúi đầu mở đai an toàn: "Không cần, cô đi tìm chỗ ăn cơm gần đây đi, tôi xong việc sẽ gọi cho cô".

Là vệ sĩ, năng lực nghiệp vụ của An Kha không cần phải bàn tới, tận chức tận trách, vì thế nên cũng biết không phải chuyện gì cũng nói nhiều hỏi nhiều.

"Được, Trì tiểu thư".

Trì Hoan xuống xe, hôm nay cô mặc áo khoác ngoài màu xanh da trời, kính râm lớn bằng bàn tay gần che kín mặt, tóc dài đen mượt như hải tảo rủ xuống bên hông, ngũ quan đáng yêu nhưng lại duy trì ánh mắt trầm tĩnh.

*Hải tảo: là một loại thực vật quen thuộc có tên gọi khác như rong mơ, rau mã vị, rong biển. Hải tảo có vị mặn, đắng, tính hàn.

Chân đi giày cao gót chừng 10 centimét, sống lưng thẳng tắp.

An Kha nhìn bóng lưng của Trì Hoan biến mất, do dự trong chốc lát, vẫn là lấy di động ra gọi điện cho Mặc Thời Khiêm.

"Mặc tiên sinh".

"Chuyện gì?".

"Thật giống như có người mời Trì tiểu thư ăn cơm, trên đường đưa cô ấy đến chỗ hẹn … Tôi cảm giác tâm tình của cô ấy có cái gì không đúng lắm, ngài có hay không muốn gọi điện thoại hỏi cô ấy một chút?".

Nam nhân yên lặng mấy giây mới nhàn nhạt hỏi: "Ở đâu?".

"Nhà hàng Konan đường Bích Kinh".

"Tôi biết rồi".

……...

Chỗ hẹn là phòng bao sang trọng nhất của nhà hàng Konan, lúc người phục vụ thay Trì Hoan đẩy cửa ra, cô đứng ở cửa liếc mắt liền thấy được hai người phụ nữ đang ngồi ngay ngắn ưu nhã ở trên bàn ăn.

Hai người tuổi tác cùng khí chất tương tự như nhau.

Môi cô nở một nụ cười tự giễu lạnh như băng, phản ứng đầu tiên chính là muốn xoay người rời đi, nhưng một giây tiếp theo cô vẫn nhịn được.

Dẫn đầu mở miệng trước tiên là Mạc phu nhân, trên mặt trước sau như một mang theo ý cười: "Đứng ở cửa làm gì, còn không mau đi vào".

Khóe môi Trì Hoan giật giật, liền đi vào.

Cô đưa tay lấy kính râm xuống, tiện thể đặt cả túi xách xuống để sang một bên mới ngồi xuống. Coi như không nhìn thấy hai người phụ nữ trên bàn, cũng không để ý đến Menu mà người phục vụ đưa tới trước mặt, chỉ lười biếng nói: "Cho tôi một ly nước.

"Được rồi tiểu thư".

Người phục vụ đóng cửa lại rồi mới rời đi, cô vẫn cúi đầu, ngón tay lật lật Menu.

“Hoan Hoan”.

Lên tiếng gọi cô chính là người phụ nữ cùng Mạc phu nhân tuổi tác không sai biệt lắm, tóc đen tỉ mỉ búi thành búi, mặc trên người chiếc áo khoác được thiết kế riêng có giá trị không nhỏ. Là người nghiêm túc, trầm mặc ít nói cười .

Ánh mắt của Trì Hoan cũng không có đổi, thản nhiên nói: “Ăn cơm không phải là nên chọn món trước sao, đợi lát nữa mới gọi thì thời gian đợi món rất lâu”.

Mạc phu nhân cười một tiếng, so sánh với người vừa rồi càng lộ ra sự thân thiết ấm áp, nói: “Hoan Hoan hẳn là đói bụng rồi, trước tiên gọi đồ ăn đã”.

Người phụ nữ đối diện với Mạc phu nhân có chút không đồng ý liền mở miệng nói: “Con không có lễ phép như thế sao? Vừa mới đến liền ai cũng không có để ý”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Chương 113: Trong lòng nó vẫn còn thích cháu.

Editor: Hồng Phan – Virgo

Beta: Stuki^^

Ngón tay đang lật Menu của Trì Hoan dừng lại, cô nhấc lên mi mắt nhìn sang chỗ người phụ nữ kia, tựa tiếu phi tiếu nói: “Bà làm sao lại hi vọng một người tham quan có thể dạy dỗ con gái có nhiều lễ phép? Larry phu nhân”.

Bị gọi là Larry phu nhân, sắc mặt của người phụ nữ kia liền có một chút biến hóa, nhưng dường như là thường xuyên phải đối mặt với những người có vẻ mặt lãnh đạm lại nghiêm túc nên chút biến hóa đó cũng không có rõ ràng. Larry phu nhân điều chỉnh lại vẻ mặt và hô hấp xong mới nhìn mặt của Trì Hoan thản nhiên nói: “Ta là thấy tin tức trong nước mới cố ý bay qua đây”.

Larry phu nhân quan sát thấy sắc mặt Trì Hoan từ đầu đến cuối đều không đổi, toàn bộ hành trình đều chỉ có lãnh đạm tựa như cười mà không phải cười liền nhíu mày một cái, xong lại tiếp tục nói : “Ba của con làm con liên lụy, vòng giải trí là một nơi rất thực tế, Hoan Hoan, một mình con rất khó sống xót”.

Lông mày Trì Hoan tinh xảo khẽ nhướn: “So?” (Vì thế?)

Thái độ khinh thường sẽ chọc người không vui, huống chi là người được người khác cung kính thành thói quen.

Chân mày Larry phu nhân nhíu lại càng thêm lợi hại.

Mạc phu nhân ở đối diện nhẹ nhàng cười cười: “Hoan Hoan, mẹ cháu nghe thấy sự tình của ba cháu, bởi vì lo lắng cho cháu mới cố ý mua vé máy bay trở về nước”.

Dừng một chút, Mạc phu nhân tiếp tục nói: “Cháu đối với mẹ cháu có thể có một chút hiểu lầm cùng oán hận, nhưng bà ấy năm đó cũng khó xử … Cháu thông cảm cho bà ấy, làm gì có người mẹ nào không nhớ nhung con của mình”.

Làm gì có người mẹ nào không nhớ nhung con của mình.

Trì Hoan cười lạnh không dứt, chuyện này rốt cuộc là người nào nói bậy?.

Hai người phụ nữ này đều là những người phụ nữ mạnh mẽ, bất đồng lớn nhất chính là Mạc phu nhân vĩnh viễn duy trì nụ cười chân thành giả tạo, còn Larry phu nhân khí chất lại thiên về nghiêm túc lãnh đạm, lộ ra sự xa cách.

Người phục vụ gõ cửa, bưng nước của Trì Hoan tiến vào: “Trì tiểu thư, nước mà cô muốn”.

“Được, cám ơn”.

“Ba vị chọn được món ăn rồi sao?”

Trì Hoan đem Menu đóng lại, hời hợt nói: “Mang cho tôi món ăn được ghi trên bảng hiệu của nhà hàng đi, còn những thứ khác đều nghe theo hai vị kia, tôi sao cũng được”.

“Được, Mạc phu nhân tương đối quen thuộc nên chọn món đi, tôi không chọn”.

Mạc phu nhân chọn vài món ăn, người phục vụ nói câu xin chờ một chút liền thu hồi Menu, đóng cửa lại rồi rời đi.

Larry phu nhân nhìn về phía Trì Hoan, bà ta rất không có thói quen cùng người nói chuyện có thái độ nhu hòa nên lúc này liền có vẻ cứng nhắc: “Hoan Hoan, khoảng thời gian này con ở trong nước không được yên ổn, ta tại nước Pháp sắp xếp cho con một nhà trọ, so với hoàn cảnh của con bây giờ thì con nên dời qua bên đó ở một thời gian ngắn đi”.

Trì Hoan bưng ly lên, cúi đầu uống nước.

Ước chừng một lúc thấy cô không có trả lời, bà ta lại bổ sung thêm: “Chờ qua một thời gian ngắn nữa con lại trở về, nếu như con vẫn muốn tiếp tục phát triển sự nghiệp trong giới giải trí, đến lúc đó ta có thể đặc biệt thành lập cho con một văn phòng làm việc, nếu như con có ý nghĩ muốn rút lui tôi cũng sẽ sắp xếp cho con một công việc khác”.

Ngũ quan của Trì Hoan rất đáng yêu, từ trước đến giờ ở trong giới giải trí được phong làm nữ vương vui vẻ nhưng thời khắc này từ khóe mắt đến chân mày đều chỉ có vẻ đẹp lạnh lùng bạc bẽo, không thấy chút nào nụ cười thân thiết.

Larry phu nhân tiếp tục nói: “Nghe nói con đang cùng một người vệ sĩ lui tới”.

Dừng một giây bà ta lại tiếp tục: “Nam nhân có loại thân phận như thế không xứng với con, về sau con sẽ rõ, loại người như thế tản ra hơi thở tình tình ái ái rẻ mạt ở mọi nơi, không những không đem lại cho con được bất kỳ giá trị gì mà chỉ gây trở ngại cho con phát triển tiền đồ, con vẫn nên thừa dịp mà cắt đứt sớm một chút mới tốt”.

Trì Hoan không nhịn được trực tiếp bật cười.

Kiểu cười như chuông bạc không chút kiêng kỵ, cuối cùng mới tựa tiếu phi tiếu hỏi: “Ồ, vậy tuýp đàn ông như thế nào mới có giá trị, giống như con trai của Đổng sự trưởng sao?”.

Mạc phu nhân nụ cười nhạt nhòa xen vào: “Hoan Hoan, bác biết cháu đối với Tây Cố rất thất vọng, nó đích thực cũng làm rất nhiều chuyện không phải khiến cháu thất vọng cùng thương tâm…”

Mạc phu nhân dừng một lát mới tiếp tục nói: “Tô Nhã Băng là mối tình đầu của Tây Cố, năm đó lại bị chia rẽ không tránh khỏi trong lòng sẽ có chút ít chấp niệm … Khi yêu một người nào đó nó chính là yêu như vậy, bất quá bây giờ nó đã tỉnh ngộ, chỉ cần cháu lại cho nó một cơ hội .. Nó về sau đảm bảo đối xử với cháu chỉ có tốt hơn, bác thấy thật ra trong lòng của nó có chút thích cháu”.

Trì Hoan không lên tiếng, vẻ mặt rất nhạt nhẽo.

Tâm tình Larry phu nhân qua cái này mới bình phục lại: “Tây Cố nó đã làm sai, nhưng nam nhân trải qua chút việc sai trái chưa chắc đã không tốt … Nó trên bản chất là không có vấn đề gì, hai đứa lại môn đăng hộ đối, ta tin tưởng trải qua lần này nó sẽ đối đãi với con thật tốt, hai đứa rất thích hợp”.

Trì Hoan lấy tay nâng cằm của mình, một lúc lâu mới cười: “Xem ra hai người đã thương lượng xong xuôi, bất quá hai người muốn cho tôi với anh ta làm lành … Anh ta ở đâu? Chỉ có hai người đến gặp tôi nói chuyện thôi à?”.

Mạc phu nhân mặt không đổi sắc mở miệng: “Tây Cố đại khái không biết đối mặt với cháu như thế nào nên hôm nay không có tới”.

“Tôi cũng nghĩ vậy”, Trì Hoan cười, thần sắc trên mặt biến đổi, bỗng dưng trở nên trào phúng: “Nếu anh ta còn là đàn ông, hôm nay cũng không nên mò mặt tới gặp tôi”.

Sắc mặt Mạc phu nhân bắt đầu không được tốt lắm.

Con của mình mình có thể nói, người khác nói sẽ khiến mình có chút không thoải mái.

Larry phu nhân không vui lên tiếng: “Trì Hoan”, giây kế tiếp nhìn thấy ánh mắt Trì Hoan cười lạnh, trong lòng không khỏi run lên, vẫn là đem giọng nói nói chậm lại: “Ai cũng có lúc làm sai, trong thời gian quan hệ cùng Tây Cố chẳng lẽ con không có gì làm sai?”.

Trì Hoan môi đỏ mọng vén lên, muốn cười lại không cười mở miệng: “Tôi có làm gì sai hay không, khi nào thì đến phiên bà tới quơ tay múa chân?”.

Sắc mặt Larry phu nhân liền khó nhìn mà đi xuống.

“Bây giờ Trì Yên té ngựa, bà liền nghĩ là bà xuất hiện trước mặt tôi, bận rộn giúp cho tôi một chỗ tốt tôi sẽ đối với bà cảm kích rớt nước mắt?”.

Mạc phu nhân ở một bên nhíu mày nói: “Hoan Hoan, lời này của cháu thật khó nghe”.

Trì Hoan mắt lạnh quét tới: “Có khó nghe cũng không phải tôi nói với Mạc phu nhân”.

Trì Hoan lần nữa quay đầu, mặt mày tinh xảo che đậy sự đùa cợt: “Tôi cũng thật không dám tin, CEO của công ty hải ngoại đa quốc gia nổi tiếng sẽ ngây thơ như vậy. Ngược lại điều kiện này của bà quả thật mê người, ném ra hẳn là có không ít người nguyện ý đụng đến. Tùy tùy tiện tiện nuôi con gái nuôi, bà cũng thật biết kinh doanh tình cảm cùng con gái nuôi”.

Lần này, sắc mặt của Larry phu nhân hoàn toàn thay đổi.

Trì Hoan trực tiếp đứng lên.

Cầm túi xách lên, lần nữa đeo kính râm lên mặt: "Hai vị nếu trò chuyện rất vui vẻ, tôi không nên ở lại quấy rầy".

Trì Hoan nhấc lên giày cao gót mở cửa đi ra ngoài, liền đụng phải người phục vụ đối diện đang chuẩn bị gõ cửa tiến vào, đụng phải nước canh nóng hổi, hơn một nửa nước canh đều rắc trúng người của cô.

Trên da bắt đầu truyền đến đau đớn, trong phút chốc nước mắt của cô đều tràn đầy hốc mắt, chỉ kém điều muốn rớt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Chương 114: Trì Hoan quả nhiên cùng nam nhân khác có gian tình

Editor: Hồng Phan – Virgo

Beta: Stuki^^

Người phục vụ cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra biến cố như vậy liền luống cuống: "Tiểu thư, thật xin lỗi, cô có sao không …"

Cậu ta luống cuống tay chân cầm khăn lông muốn lau cho cô, nhưng chuyện này căn bản làm như vậy là vô dụng.

Trong phòng bao hai người phụ nữ cũng tự nhiên nhìn thấy một màn này, Larry phu nhân lập tức đứng lên sải bước đi tới chỗ Trì Hoan: "Hoan Hoan, con thế nào …"

Tay còn chưa có đụng tới người Trì Hoan liền bị cô gạt phắt đi.

Trì Hoan cố nén đau nhức, bước qua vũng đất còn sót lại nước canh mà đi qua.

Cô đi rất nhanh, thời điểm Larry phu nhân quay lại phòng bao lấy túi xách rồi đuổi theo cô đã không thấy cô đâu nữa.

Trì Hoan quay lại xe liền gọi điện thoại cho An Kha, chỉ qua hai phút An Kha liền xuất hiện, lên ghế lái quay đầu lại mới phát hiện tay Trì Hoan bị bỏng đỏ một mảng, còn nổi lên bọng nước.

"Trì tiểu thư, tay của cô thế nào".

Bị bỏng từ lúc ở phòng bao đến giờ, Trì Hoan cũng không biết cách nào để nhịn lại đau đớn, chỉ nhắm mắt lại hít một hơi nói: "Bị bỏng rồi, đưa tôi đi bệnh viện".

"Được, tôi lập tức đưa cô đến bệnh viện".

An Kha lập tức khởi động xe, dùng tốc độ nhanh nhất vừa đưa cô đi bệnh viện vừa gọi điện cho Mặc Thời Khiêm.

Trì Hoan nghe thấy cũng không có ngăn cản, hơn nữa bây giờ cô liên tục nhịn đau cũng không có lực để mở miệng.

An Kha chạy xe tốc độ như gió, vượt qua xe này đến xe khác, đến lúc xe dừng tại cửa bệnh viện tổng cộng chỉ mất có gần mười phút.

Trì Hoan được đỡ xuống xe, "Mặc tiên sinh đã sắp xếp bác sĩ xong xuôi, chúng ta không cần lấy số, trực tiếp tới phòng là có thể băng bó".

Cô ngẩn ra một lúc mới phản ứng lại, cô theo bản năng lại nghĩ rằng Mặc Thời Khiêm sẽ trực tiếp chạy tới.

"Ừm, được".

Da thịt dính dính khiến thần kinh của Trì Hoan không thể tập trung khí lực mà nói chuyện, thậm chí là khí lực để suy nghĩ cũng không có, cả người như khúc gỗ mặc An Kha kéo đi.

Bác sĩ đã được sắp xếp xong xuôi, An Kha vừa mới đẩy cửa lập tức liền có một người đàn ông trung niên mặc áo blue trắng đứng dậy đón tiếp.

Trì Hoan bị bỏng cơ bản đều ở trên tay, trên người mặc dù cũng bị tạt vào nhưng lại mặc quần áo dày cho mùa đông nên chẳng qua là làm ướt áo khoác bên ngoài.

Cô vừa mới đem áo lông bị bẩn cởi ra rồi ngồi xuống, cửa phòng làm việc liền bị đẩy ra, một nam nhân cao lớn đi vào.

An Kha vội vàng đứng dậy, có chút xấu hổ cúi đầu nói: "Mặc tiên sinh".

Mặc dù Trì Hoan bị bỏng là ngoài ý muốn nhưng cô là vệ sĩ, người thuê bị thương là trách nhiệm của cô.

Một tay của Mặc Thời Khiêm đặt lên bả vai của Trì Hoan, chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái: "Cô đi ra ngoài trước".

"Vâng"

An Kha cúi đầu, đi ra ngoài đóng cửa lại.

Trì Hoan vùi đầu nằm úp sấp ở trên bàn, hai tay nguyên bản trắng nõn tinh tế đã vô cùng thê thảm, nổi lên nhiều bọt nước, nhẹ thì đỏ thẫm, nặng thì máu thịt be bét.

Mày kiếm của Mặc Thời Khiêm lập tức nặng nề nhíu lại, cúi đầu nhìn nữ nhân bị tóc dài che lấp, hắn giơ tay sờ đầu của cô một cái, hỏi: "Như thế nào?"

"Bị bỏng cấp độ hai, thương tổn tới da, cục bộ sưng đỏ đau đớn, nổi lên bọt nước, chút nữa dùng khử độc rồi châm cho rách bọt nước sau đó xoa thuốc mỡ lên rồi băng bó lại, đúng hạn thay thuốc. Cái này phải cần một thời gian mới khỏi hẳn, nhưng chữa trị đúng cách sẽ không lưu lại sẹo, chẳng qua là thời gian này phải thật cẩn thận".

Ngay lúc nghe bác sĩ nói phải dùng châm khử độc châm rách bọt nước, bả vai Trì Hoan khẽ run một cái.

Mặc Thời Khiêm ừ một tiếng, thản nhiên nói: "Bôi thuốc nhẹ một chút, cô ấy sợ đau".

Bác sĩ khổ sở nói: "Cái này nhất định sẽ đau nhưng tôi sẽ tận lực nhẹ một chút".

Mặc Thời Khiêm không lên tiếng, đem âu phục màu đen cởi ra khoác lên trên người của Trì Hoan, bàn tay chạm vào trán của cô đỡ đầu cô dậy để cho cô tựa vào bên hông của hắn.

Sau đó khom người hôn lên tóc trên đỉnh đầu của cô một cái, thấp giọng nói: "Sẽ đau, nhịn một chút".

Trì Hoan từ đầu tới cuối không có lên tiếng, chỉ chuyển dời trán lên để ở bên hông của Mặc Thời Khiêm , ngửi thấy mùi mát lạnh trên người của hắn, lại nghe thấy âm thanh của hắn, tất cả nhẫn nại từ nãy đến giờ đều giống như đê vỡ.

Cô không có khóc thành tiếng nhưng nước mắt rất nhanh liền thấm ướt y phục của hắn.

Lúc bắt đầu châm bọt nước, mỗi một lần châm là cả người cô đều nặng nề cứng ngắc.

Bác sĩ vốn là người nổi tiếng có kinh nghiệm phong phú nhất Lan thành, chút thương thế này đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ, chẳng qua Mặc Thời Khiêm một tay ôm lấy nữ nhân một đôi mắt lại từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm động tác của hắn.

Ánh mắt kia chẳng qua là duy trì nhiệt độ nhàn nhạt, Mặc Thời Khiêm thậm chí cũng không có lên tiếng gây áp lực nhưng lại làm cho người ta cảm thấy một cổ áp lực khó hình dung được. Huống chi mặc dù Trì Hoan không có kêu đau nhưng bác sĩ cũng biết cô đang khóc, hơn nữa nhìn da thịt mềm mềm là biết được nuông chiều từ bé.

Mặc Thời Khiêm ngồi xuống ôm chầm lấy cô để cho cô tựa hẳn vào trong ngực của hắn, tay sờ sờ mái tóc dài của cô, giọng trầm thấp mà ôn nhu nói: "Muốn khóc thì cứ khóc đi".

Ủy khuất của cô tuyệt đối không phải chỉ vì đau mà khóc.

Chẳng qua là bị bỏng đơn giản như vậy, nếu như muốn cô đã sớm oán trách kêu đau.

Trì Hoan từ đầu tới cuối đầu không nói một lời, chỉ đem tóc dài che lấp khuôn mặt.

Chờ tới khi tất cả bọt nước đều bị đâm rách, chỉ cần bôi thuốc rồi băng bó, Mặc Thời Khiêm mới cúi đầu nhìn nữ nhân bị tóc dài che hết khuôn mặt, dứt khoát đỡ hông của cô rồi ôm cô ngồi lên trên đùi của mình, lấy tay vén tóc của cô ra sau mang tai làm lộ ra đôi mắt tràn đầy nước mắt lại đỏ ngầu. Mặc Thời Khiêm tiến tới cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt còn dư lại, âm thanh dụ dỗ nói: "Thoa thuốc xong sẽ không còn đau như lúc đầu nữa".

Bác sĩ nhìn bọn họ: "….."

Cho nên Trì Hoan quả nhiên cùng nam nhân khác có gian tình … Hơn nữa ở ngay trước mặt hắn còn ngồi lên đùi nam nhân mà ôm ôm hôn hôn, cũng thật là không có chút kiêng kị gì.

Bất quá lại không giống như mấy tờ báo Bát quát đưa tin nói Trì Hoan bao nuôi nam nhân, cô bị băng bó bị người ta nuôi còn được … Nam nhân này

nhìn một cái liền biết không phải người bình thường, hơn nữa viện trưởng còn trực tiếp gọi điện thoại cho ông bảo ông tiếp đãi cái người bị bỏng làm bị thương này.

Lấy địa vị của Trì Hoan bây giờ, làm gì có chuyện có thể làm phiền được viện trưởng của bệnh viện nào.

Lại nói hai người này cũng không giống như quan hệ bao nuôi, nam tuấn mỹ nữ, nhìn bề ngoài kiểu gì cũng thấy đăng đối, càng giống như là người yêu thì đúng hơn.

Bác sĩ không có lên tiếng, yên lặng làm tròn bổn phận bôi mỡ bỏng cho Trì Hoan.

Cánh cửa đột nhiên có người gõ, còn chưa chờ bác sĩ lên tiếng, cửa phòng làm việc đã bị đẩy ra.

Một người nam nhân mặc âu phục ước chừng ba mươi tuổi mang theo hai cô gái trẻ tuổi đi vào: "Bác sĩ Lâm, Lương tiểu thư ở trường học bị xe máy đụng bị thương, phiền ông nhanh tới xem một chút".

Bác sĩ nhìn ba người vừa tiến vào, có chút đau đầu.

Là bác sĩ giỏi, tiếng lành đồn xa khiến những người quyền quý đều thích đi tìm ông, từng người tới cửa là chuyện tốt nhưng tất cả đồng thời đều đến lại khiến ông đau đầu.

Đường Việt Trạch lúc còn trẻ thích chơi bời lêu lổng, đánh nhau thương tích đầy mình là chuyện thường ngày, cho nên ông cùng Đường thiếu gia coi như là có quen biết.

Ông dĩ nhiên cũng biết vị Lương tiểu thư này là người Đường thiếu gia hết mực yêu thương chiều chuộng, ngón tay rớt một giọt máu còn là chuyện lớn chứ nói gì đến bị xe máy đụng. Hơn nữa bây giờ Lương Mãn Nguyệt đang được Lâm Tuyết Vi đỡ, chỗ đầu gối quần jean đều bị nhuốm đỏ, chắc là bị thương không nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115

Chương 115: Hắn thấp giọng nói: "cô nhóc nũng nịu"

Editor: Hồng Phan – Virgo

Beta: Stuki^^

Bác sĩ khổ sổ nói: "Có thể đợi tôi mấy phút hay không? Vị tiểu thư này bị bỏng không nhẹ, mới vừa đem mụn nước châm rách, bây giờ lập tức băng bó là xong".

Người đàn ông kia là trợ lý của Đường Việt Trạch, sắc mặt lập tức liền không tốt, khoa trương nói: "Đợi thêm mấy phút? Anh xem thương thế của Lương tiểu thư như vậy còn có thể đợi sao, chờ mấy phút? Về sau lưu lại di chứng gì, bệnh viện của các người chịu trách nhiệm sao?"

Bác sĩ: "….."

Cũng vừa đi vừa được đỡ đến, có thể lưu lại được di chứng gì …Nếu thật sự nghiêm trọng như vậy chắc đã gọi xe cứu thương từ lâu.

Nhưng Đường Việt Trạch không dễ chọc, thủ hạ của Đường Việt Trạch vì thế cũng không dễ chọc, nhất lại là chuyện liên quan đến nữ nhân của hắn ta.

Bác sĩ liếc nhìn Trì Hoan sau đó mở miệng dò hỏi nam nhân tuấn tú mà lãnh đạm trước mặt: "Có thể chờ tôi một lát rồi băng bó cho Trì tiểu thư sau không?"

Mặc Thời Khiêm nhấc lên mí mắt, mở miệng nói: "Bệnh viện các người chỉ một mình ông là bác sĩ?"

Bác sĩ không lên tiếng nữa, liếc nhìn người trợ lý kia.

Trợ lý dĩ nhiên là không nhận biết được Mặc Thời Khiêm, Trì Hoan cả người đều vùi đầu trong ngực của nam nhân, trên người còn bọc quần áo của Mặc Thời Khiêm, anh ta tự nhiên lại càng nhìn không ra, liếc mắt nhìn hai người mập mờ ôm nhau ngồi trên ghế nói: "Tốt, vậy bác sĩ Lâm, ông tới kiểm tra chân cho Lương tiểu thư, tôi lại đi tìm bác sĩ khác qua băng bó cho hai người họ …"

"Không cần" Lương Mãn Nguyệt đột nhiên lên tiếng cắt đứt lời của người trợ lý, mắt nhìn người nam nhân đang ôm người nữ nhân kia: "Để cho bác sĩ Lâm giúp Trì tiểu thư băng bó trước đã, tôi chỉ là bị trầy chân, chờ một chút cũng được".

Nếu như nói lúc mới vừa vào cửa nhìn bóng lưng vừa thấy giống vừa thấy không giống Mặc Thoig Khiêm, nhưng khi Mặc Thời Khiêm lên tiếng cô lại không có lí nào không nhận ra âm thanh của hắn.

Trợ lý xoay người nhìn Lương Mãn Nguyệt: "Nhưng mà Lương tiểu thư …"

"Không có việc gì, tôi có thể đợi".

Lương Mãn Nguyệt để cho Lâm Tuyết Vi đỡ tới chỗ ghế ngồi xuống.

Lâm Tuyết Vi nói: "Nếu không chúng ta đi tìm bác sĩ khác đi, lại gọi điện để cho Đường thiếu gọi điện là được".

Lương Mãn Nguyệt lắc đầu một cái: "Không cần, cũng không phải là đợi lâu lắm".

Bác sĩ thở phào nhẹ nhõm nói: "Sẽ rất nhanh".

Nói xong liền cầm thuốc mỡ lên bôi cho Trì Hoan.

Mặc Thời Khiêm không nói một lời chỉ lẳng lặng nhìn, mày kiếm từ đầu đến cuối đều nhíu lại không có giãn ra, cả người lộ ra sự trầm mặc.

Bên kia, Lâm Tuyết Vi đem quần jean của Lương Mãn Nguyệt kéo lên muốn nhìn xem thương thế của cô thế nào, kết quả quần jean rất ôm, không cẩn thận liền đụng tới vết thương.

Lương Mãn Nguyệt đau đến nỗi kêu thành tiếng.

Bác sĩ bất giác nhìn sang, cau mày nói: "Trước đừng động …"

Mắt không để ý khiến bông gòn dùng để bôi thuốc mỡ cho Trì Hoan quét qua chỗ bỏng của cô một cái, chỗ bị bỏng không kịp đề phòng liền truyền tới một hồi đau tê tái.

Trì Hoan đau liền thấp giọng kêu một tiếng, phản xạ có điều kiện liền rút tay lại, cả người dựa vào Mặc Thời Khiêm, nước mắt đã ngừng giờ lại ào ào tuôn ra.

Qúa đau.

Tay đứt ruột xót, đó vốn là chỗ đau nhất, huống chi lại trong lúc máu thịt be bét mà vô tình quét đến.

Mặc Thời Khiêm cúi đầu, nhìn cô đau đến mức gương mặt dính đầy nước mắt, môi đỏ mọng bị răng trắng nõn nặng nề cắn khiến thần kinh hắn đang căng thẳng liền nóng nảy.

Hắn rất ít khi nóng nảy, cơ hồ gần như là không có nhưng giờ phút này lại khống chế không nổi.

Bác sĩ Lâm lấy lại tinh thần, lập tức thấy nam nhân trước mặt âm trầm đến đáng sợ, trong đôi mắt đã có sự tức giận sắc bén, âm thanh lại càng thêm lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi: "Bôi thuốc cũng không xong, bằng bác sĩ của ông giữ lại làm gì".

"Thật xin lỗi Trì tiểu thư", bác sĩ nhìn bộ dáng chịu đựng mà khóc thầm của nữ nhân, căn bản không dám nhìn gương mặt tuấn tú nhưng lại đáng sợ của người nam nhân kia nữa, phía sau đã đổ đầy mồ hôi lạnh: "Trì tiểu thư cố nhịn một chút, thuốc mỡ này có chút mát mẻ, cũng giảm đau hiệu quả, lập tức liền tốt".

Trì Hoan từ đầu đến cuối không có lên tiếng, cũng không có khóc thành tiếng, tự nhiên càng không nói chuyện.

Mặc Thời Khiêm nhíu mày chăm chú nhìn cô, ngón tay nhẹ nhàng giữ cằm của cô, trầm thấp mà khàn khàn nói: "Đừng cắn chính mình, đau thì cứ nói ra, muốn khóc thì cứ khóc, anh biết em rất đau?"

Hắn thật thấp thở dài, ngón tay lau đi nước mắt của cô, "cô nhóc nũng nịu".

Trì Hoan rốt cuộc nâng mặt lên, trừng hắn một cái.

Canh nóng như vậy dội lên người, là một người bình thường sẽ không thấy đau sao? Trừ khi não cô hư rồi.

Lâm Tuyết Vi lúc này mới phát hiện bọn họ là Mặc Thời Khiêm và Trì Hoan.

Mới vừa rồi cô nhìn đến một màn này còn sinh lòng ngưỡng mộ, chỉ cảm thấy nữ nhân nhỏ thó như vậy được một nam nhân to lớn ôm trọn vào lòng lại khiến cho cô xúc động muốn cùng bạn trai trải qua một màn như vậy.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía Lương Mãn Nguyệt.

Lương Mãn Nguyệt cũng nhìn bọn họ, biểu tình trên mặt không biết nên miêu tả như thế nào cho phải, nhưng tuyệt không phải là thờ ơ không động lòng.

Cơ bản tất cả mọi người nhìn vào đều biết, là một đứa ngốc mới có Đường Việt Trạch mà còn lưu luyến Mặc Thời Khiêm, Mặc Thời Khiêm ngoại trừ bề ngoài có thể phân cao thấp với Đường Việt Trạch, những cái khác đều thua xa.

Rất nhiều lúc, chính cô cũng cảm thấy như vậy.

Đôi khi nhớ tới trước đây, sâu trong lòng cô lại có chút mê mang cùng không cam lòng.

Sau đó cô cũng dần dần hiểu là do Mặc Thời Khiêm với cô quen biết từ nhỏ nên mới thế, vậy mà cho tới bây giờ hắn vẫn sâu không lường được, thâm trầm nhưng chu đáo, cho tới giờ cô vẫn chưa thể nhìn thấu hắn.

Ngay cả khi chia tay …Cũng không thể bình tĩnh hơn.

Cô nguyên lai rất chột dạ, bởi vì sợ mang tiếng bỏ nghèo theo giàu, cũng sợ hắn dây dưa khiến ba người huyên náo rất khó nhìn.

Vậy nhưng hắn cái gì cũng không có, an tĩnh mà thối lui ra khỏi cuộc sống của cô.

Cho đến mấy hôm trước, ba mẹ cô gọi điện cho cô đòi tiền, cô lúc ấy liền kinh ngạc, cô mới học đại học năm thứ nhất còn chưa có làm việc gì cả thì lấy đâu ra tiền cho ba mẹ cô, hơn nữa lúc trước đều là ba mẹ cho cô tiền sinh hoạt phí.

Một hồi tranh chấp cùng tra hỏi ba mẹ cô mới ấp úng nói, trong quá khứ mấy năm liền đều là Mặc Thời Khiêm cho bọn họ tiền sinh hoạt phí hàng tháng, cuộc sống cùng tiền sinh hoạt phí của cô cũng đều do hắn lo.

Bọn họ thậm chí còn nói, Đường Việt Trạch so với Mặc Thời Khiêm càng có tiền hơn, một chút tiền cho bọn họ thì có tính là gì. Lúc ấy cô khí huyết đều dâng trào, trực tiếp cúp điện thoại, trong lòng suy nghĩ rất lâu.

Lúc này cô nhìn Mặc Thời Khiêm ôm Trì Hoan vào trong ngực mà thấp giọng dụ dỗ, hình ảnh ôn nhu như vậy cô chưa từng thấy qua.

Sự ôn nhu như vậy rất ít khi xuất hiện trên người của Mặc Thời Khiêm, hắn lạnh lùng mà lạnh nhạt, mọi thứ đều hoàn hảo chỉ trừ sự ôn nhu.

Nhưng bây giờ hắn lại giữ cằm của Trì Hoan rồi cùng cô nói chuyện như vậy, làm cho nữ nhân trong ngực hắn lộ vẻ kiều mị mà ủy khuất khiến tất cả nam nhân đều muốn che chở.

Hình ảnh như vậy hòa hợp đến không ngờ, hòa hợp tới mức khiến người ta gai mắt, thậm chí ghen tị.

Đường Việt Trạch rõ ràng rất yêu cô, nhưng cô cũng chưa bao giờ giống như Trì Hoan dám ngồi trên đùi nam nhân như vậy, còn hướng về phía hắn làm nũng bởi vì cô cảm thấy như vậy là không biết xấu hổ, cũng sợ Đường Việt Trạch cảm thấy cô không biết xấu hổ.

Rõ ràng đã không có quan hệ gì với cô nhưng một màn này vẫn vuốt trúng thần kinh ghen tị của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116

Chương 116: Ừ, cả người anh từ trên xuống dưới đều là của em

Editor: Hồng Phan – Virgo Beta: Stuki^^

Nữ nhân kiều mị cùng phong tình vạn chủng luôn khiến nam nhân thích, Lương Mãn Nguyệt mặc dù có chút khinh bỉ nhưng vẫn không giấu diếm được vẻ hâm mộ.

Mặc Thời Khiêm bị Trì Hoan trừng một cái, hắn không có khó chịu ngược lại lại nở một nụ cười nhạt, nói: "Đừng khóc".

Trì Hoan mím môi, không nói lời nào.

Cô gối đầu ở trên vai Mặc Thời Khiêm, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: "Thanh mai trúc mã của anh cũng ở đây, anh làm sao lại có thể không để ý người ta như vậy?", dừng một chút cô lại nói :"Cô ấy vẫn luôn nhìn anh".

Mặc Thời Khiêm cúi đầu liếc nhìn Trì Hoan một cái, sau đó mới quay đầu nhìn về chỗ Lương Mãn Nguyệt đang ngồi, lại quét mắt về phía đầu gối đang bị thương của cô ấy, tùy ý mà lạnh nhạt hỏi: "Mãn Nguyệt, anh ta không có theo em qua đây sao?".

Anh ta ở đây dĩ nhiên là chỉ Đường Việt Trạch.

Lương Mãn Nguyệt còn chưa có lên tiếng, Lâm Tuyết Vi ở một bên đã chen miệng vào: "Đường thiếu đã đi Úc Châu rồi, hơn một tuần lễ này đều không có ở Lan thành, nhưng mà lúc anh ấy biết Mãn Nguyệt bị thương lập tức liền kêu trợ lý của anh ấy đưa Mãn Nguyệt tới bệnh viện, cũng sắp xếp bác sĩ xong xuôi.

Lâm Tuyết Vi nói, so với Lương Mãn Nguyệt còn không kịp chờ đợi giải thích hơn.

Trên mặt của Mặc Thời Khiêm không có biến hóa gì nhiều, chỉ nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

Giống như kiểu là chẳng qua gặp được người quen liền tùy ý chào hỏi một tiếng, hắn lại tiếp tục ôm lấy Trì Hoan, cũng không có tị hiềm chút nào. (tị hiềm: nghĩa giống cố kị)

Quá trình thoa thuốc cùng băng bó sẽ khó tránh khỏi có chút đau đớn nhưng Trì Hoan từ đầu đến cuối đều chịu đựng đau đớn mà không có lên tiếng, đến cuối cùng sắc mặt đều trở nên trắng bệch, đợi đến khi xong xuôi tay của cô cũng bị quấn lại giống y như một cái bánh chưng.

Bác sĩ thở phào nhẹ nhõm: "Hai ngày nữa quay lại thay băng, vết thương không được đụng vào nước, nếu có vấn đề gì thì gọi điện cho tôi, bây giờ thì không còn vấn đề gì nữa rồi".

Lông mày đẹp đẽ của Trì Hoan đều nhíu lại.

Tay cô bị như thế này thì phải sinh hoạt như thế nào đây? Mặc Thời Khiêm nhìn vẻ mặt của cô, nghĩ cô còn đau liền hỏi: "Còn đau sao?".

"Có thể chỉ bôi thuốc mà không băng bó được không? Băng bó như thế này, em ngay cả cơm cũng không có cách nào để ăn".

Nam nhân thản nhiên nói: "Em không chịu băng bó coi chừng để lại sẹo".

Trì Hoan nghe xong liền không mở miệng nói nữa.

Tay không thể dùng, những thứ cơ bản nhất như ăn uống ngủ nghỉ cô cũng không có cách nào tự lo liệu …

Mặc Thời Khiêm không có để ý đến sự phiền não của Trì Hoan lúc này, đứng lên hướng về phía nam nhân mặc áo blue trắng nói : "Bác sĩ Lâm, đã làm phiền ông rồi".

Mặc Thời Khiêm cao 1m87, vừa đứng lên cả người liền cao ngất ngưởng khiến người khác càng có cảm giác bị áp bức nhiều hơn, bác sĩ Lâm tiếp tục đổ mồ hôi, cười cười nói: "Không có gì, nếu có vấn đề gì nữa thì cứ liên hệ với tôi, cẩn thận chú ý vết thương một chút thì sẽ không để lại sẹo".

"Ừ, ông đi chữa trị cho Lương tiểu thư đi".

"Được!".

Lúc này bác sĩ Lâm mới đứng lên đi về phía của Lương Mãn Nguyệt.

Cánh tay của Trì Hoan được băng bó nên có chút vướng víu, khiến áo khoác ở trên người cô bị rơi xuống đất.

Mặc Thời Khiêm cúi người nhặt áo khoác mặc lên người Trì Hoan lần nữa, sau đó mới đi ra ngoài gọi: "An Kha".

An Kha lập tức đẩy cửa đi vào.

Giây tiếp theo Trì Hoan liền bị Mặc Thời Khiêm ôm ngang một cái, cô giật mình kêu lên một tiếng, sau đó lại phản xạ có điều kiện quàng tay lên vai hắn, Mặc Thời Khiêm ôm lấy Trì Hoan đi ra ngoài lại quay sang nói với An Kha: "Giúp cô ấy cầm quần áo và túi xách".

Lương Mãn Nguyệt nhìn bọn họ đi ra ngoài, từ đầu tới cuối đều không có lên tiếng.

Lâm Tuyết Vi lại ở bên quệt miệng nói: "Nói năng hành động phách lối như vậy, cũng không sợ ảnh hưởng đến quanh cảnh công cộng sao!". Sau đó lại hướng về phía Lương Mãn Nguyệt nói: "Mãn Nguyệt, tớ thấy bọn họ là cố ý diễn cho cậu xem, tình nhân chân chính sẽ còn phải diễn sao?".

Diễn sao?

Từ lúc cô nhận biết Mặc Thời Khiêm đến giờ, thời điểm hắn trưởng thành liền sớm lạnh lùng, càng ngày càng kiệm lời lại khiêm tốn, cái loại diễn như thế này hắn cơ bản là khinh thường.

Chẳng qua nếu như không phải diễn, vậy hắn thật sự yêu Trì Hoan sao?

….

Mặc Thời Khiêm ôm lấy Trì Hoan, bước ra ngoài vừa mới xoay người liền bị một người phụ nữ cản trở.

Là một người phụ nữ da mặt được bảo dưỡng tỉ mỉ cộng thêm cách trang điểm tinh xảo, trong tay đeo túi, đang khẽ cau mày nhìn bọn hắn.

Larry phu nhân môi giật giật mở miệng: "Hoan Hoan, tay của con thế nào?".

Mặc Thời Khiêm nhìn Trì Hoan ở trong ngực, hai tay của cô lại vòng qua cổ của hắn, mặt không có chút cảm xúc nói: "Chúng ta đi thôi, em còn chưa có ăn cơm".

Mặc Thời Khiêm ừ một tiếng, quay lại nhìn người phụ nữ trước mặt rồi khẽ vuốt cằm một cái, xem như là cho bà ta 3 phần lễ phép, sau đó liền ôm lấy nữ nhân trong ngực rời đi.

Lúc đi vào trong thang máy, Trì Hoan tựa vào trên bả vai của hắn, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

"Mặc Thời Khiêm".

"Ừ?".

"Bờ vai của anh dựa vào thật tốt".

Trên môi nam nhân nhếch lên một độ cong nhưng không có phát ra tiếng: "Là của em".

"Có thật không?"

"Ừ, cả người anh từ trên xuống dưới đều là của em".

Trì Hoan ngẩng đầu liếc hắn một cái: "Anh còn biết nói lời tâm tình?".

Mặc Thời Khiêm nhàn nhạt trả lời: "Chẳng qua là nói ra lời trong lòng!".

"Câu này nghe lọt tai!", Trì Hoan tiến đến, hôn một cái lên cằm của Mặc Thời Khiêm, "Khen thưởng cho anh!".

Mặc Thời Khiêm cúi đầu liếc nhìn Trì Hoan một cái: "Em thích nghe lời tỏ tình?".

"Nữ nhân nào cũng sẽ thích".

Mặc Thời Khiêm cười nhàn nhạt, từ chối cho ý kiến : "Đi ra ngoài ăn cơm hay là trở về biệt thự để cho đầu bếp trong nhà nấu ăn?"

"Trong lúc làm việc anh cứ vậy đi ra ngoài không có vấn đề gì sao?

"Không có".

"Anh cũng không hỏi xem thử tay em tại sao lại bị bỏng sao?".

"Anh biết".

"Ồ".

"Anh không hỏi em người phụ nữ vừa rồi là ai sao?".

"Anh biết".

Trì Hoan: "……"

"Anh còn biết cái gì nữa?".

Thang máy mở, Mặc Thời Khiêm ôm Trì Hoan đi ra ngoài, "Em hận bà ấy vứt bỏ em, chưa bao giờ trở về thăm em, cho tới bây giờ cũng không quan tâm tới em, nhưng bây giờ bà ấy lại chủ động hẹn em, trong lòng em chính là có chút mong đợi nhưng có thể bà ấy lại làm cho em thất vọng".

Trì Hoan vùi đầu tại vai của Mặc Thời Khiêm, buồn rầu nói: "Mama của người khác đều không có như vậy".

Trì Hoan chưa bao giờ cùng người khác nói chuyện về mẹ của cô, cho dù là oán hận hay là cái khác. Nhưng ở trước mặt Mặc Thời Khiêm, có lẽ do hắn cái gì cũng biết nên cô cũng không có gì cần giấu diếm hắn.

"Bà ấy nói gì với em?".

Trì Hoan ngẩng đầu lên, vừa nhìn sắc mặt của Mặc Thời Khiêm vừa nói: "Mấy người đó muốn cho em và Mạc Tây Cố làm lành".

Mặc Thời Khiêm kéo môi, cười nhạt một cái.

Ngực của Trì Hoan liền có chút khó chịu: "Anh còn cười, anh có phải là rất muốn em với hắn ta làm lành hay không?".

Mặc Thời Khiêm cúi đầu liếc Trì Hoan một cái, phun ra bốn chữ: "Em nằm mơ đi!".

Lúc trước Trì Hoan rất không thích những người phụ nữ khẩu thị tâm phi, rõ ràng trong lòng nghĩ một đường ngoài miệng lại nói một nẻo, nhất là lúc đang yêu.

Nhưng bây giờ chính cô lại không nhịn được mà nói: "Cùng Mạc Tây Cố làm lành cũng không phải là chuyện xấu, hai người kia cam kết chỉ cần em gật đầu thì nếu em vẫn còn muốn hoạt động ở giới giải trí sẽ đặc biệt vì em mà thành lập một cái văn phòng, em cũng sẽ không vì chuyện của ba em mà bị ảnh hưởng".

Mặc Thời Khiêm câu lên môi mỏng, mỉm cười nói: "Em sẽ hối hận".

Qua mấy giây sau Trì Hoan mới cảm nhận được bốn chữ hời hợt vừa lọt vào tai kia, thực tế có biết bao nhiêu ngông cuồng.

Mặc Thời Khiêm vẫn là đưa Trì Hoan trở về biệt thự, lúc khởi động xe liền gọi điện trước cho người giúp việc, phân phó bọn họ chuẩn bị bữa trưa cho tốt.

Vừa mới về đến phòng khách, điện thoại trong áo khoác trên người Trì Hoan liền chấn động.

Mặc Thời Khiêm đưa tay lấy điện thoại di động ra, cúi đầu nhìn một cái, Trì Hoan cũng vô ý mà nhìn lướt qua, liền thấy rõ ràng hai chữ trên màn hình …

Mãn Nguyệt

Trì Hoan mím mím môi, bạn gái trước thì vẫn lưu là Mãn Nguyệt, Mãn Nguyệt.

Vậy mà lưu số của cô vẫn giống trước đây, Trì Hoan, Trì Hoan

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117

Chương 117: Ừ, chờ lát nữa rồi đổi, giờ còn có việc khác.

Editor: Hồng Phan – Virgo Beta: Stuki^^

Trì Hoan chỉ nhìn một cái, cũng không có nói gì, sau đó liền đi lên lầu chuẩn bị thay quần áo khác.

Còn chưa đi được hai bước cánh tay liền bị nam nhân kéo lại.

Mặc Thời Khiêm một tay giữ tay của Trì Hoan, một tay lại nghe điện thoại, giọng nói của hắn trước sau như một đều lạnh băng: "Mãn Nguyệt, em tìm tôi có việc gì không?".

Trì Hoan dùng lực muốn hất tay Mặc Thời Khiêm ra để đi lên lầu nhưng không thành công, cuối cùng liền dứt khoát ngồi xuống ghế salon.

"Em nghe ba mẹ em nói …" Lương Mãn Nguyệt ở bên kia chần chờ mấy giây, vẫn tiếp tục hỏi : "Trước đây mỗi tháng anh đều cung cấp tiền sinh hoạt phí cho nhà em sao?".

Không khí yên tĩnh trong chốc lát, Mặc Thời Khiêm mới mở miệng: "Làm sao?".

"Thật xin lỗi, trước đây em đều không có biết, nếu em mà biết sẽ không để ba mẹ em lấy tiền sinh hoạt phí từ …".

Mặc Thời Khiêm không có chút rung động nào cắt đứt lời của Lương Mãn Nguyệt: "Đều là chuyện đã qua"

Lương Mãn Nguyệt ở bên kia, ngón tay dùng sức nắm chặt điện thoại di động, cắn môi nói: "Anh không có nghĩa vụ phải cung cấp tiền sinh hoạt phí cho ba mẹ em, số tiền kia em sẽ trả lại cho anh".

Mặc Thời Khiêm thản nhiên nói: "Em nghĩ muốn trả lại cũng được nhưng thật sự không cần phải trả".

Số tiền kia mặc dù không phải số tiền gì lớn nhưng mấy năm cộng dồn lại thì lại không phải là nhỏ, nếu như cô ấy nghĩ chính mình tự trả thì không biết sẽ phải trả tới khi nào.

"Anh … và cô ấy có khỏe không?".

Mặc Thời Khiêm nhìn nữ nhân bị băng bó tay đang ngồi một cục trên salon, trên môi hiện ra mấy phần như có như không cười: "Tốt".

"Vậy em không quấy rầy nữa."

"Được, gặp lại sau!".

Mặc Thời Khiêm cúp điện thoại xong liền tiện tay đặt điện thoại di động lên bàn trà, sau đó mới cúi đầu nhìn về phía tiểu nữ nhân đang bĩu môi, chân mày hơi nhướng lên: "Cô ấy gọi điện thoại cho anh, em cũng ghen sao?".

Trì Hoan mất hứng nói: "Ai ghen, em muốn đi lên lầu thay quần áo, anh cản em làm gì?".

Nam nhân tựa như cười mà không phải cười: "Thay quần áo?"

Trì Hoan không để ý Mặc Thời Khiêm mang vẻ mặt nghiền ngẫm suy nghĩ, xoay người đi lên lầu, Mặc Thời Khiêm cũng đi theo.

"Phòng để quần áo ở phía bên tay trái của phòng ngủ"

"Ồ".

Trì Hoan đi vào, đang muốn đóng cửa lại phát hiện Mặc Thời Khiêm cũng theo cô đi vào.

"…Anh làm gì?"

"Em không phải là muốn thay quần áo sao".

"Vậy sao anh còn không đi ra".

Mặc Thời Khiêm môi mỏng chứa đựng mấy phần cười gian, có chút tà khí, tầm mắt rơi vào tay của Trì Hoan: "Cái tay này của em có thể thay quần áo sao?"

Trì Hoan: "….."

Cô lúc này mới ý thức được vấn đề này.

Gò má nhất thời nóng lên, cô nhất thời ôm chặt lấy mặt nói: "Vậy em không đổi nữa".

Vừa nói vừa hướng phía ngoài cửa đi ra.

Cửa phòng liền bị nam nhân không nặng không nhẹ vươn tay đóng lại.

Phòng để quần áo không tính là lớn cho lắm, bây giờ lại chứa thêm hai người một nam một nữ liền vô hình cảm thấy chật chội.

Trì Hoan nhìn Mặc Thời Khiêm, tim đập rộn lên có loại cảm giác không nói nên lời, giống như tim đang đập nhanh hơn nhưng lại không có cách nào khống chế: "Em nói em không đổi nữa rồi".

Mặc Thời Khiêm chỉ nhìn chằm chằm Trì Hoan, lười biếng mở miệng: "Nói bộ quần áo em muốn mặc ra đây".

"Em không …"

"Buổi tối em cũng không định tắm?"

Tay của cô tạm thời không được đụng nước, bảo cô một ngày không tắm cũng coi như xong đi, nhưng mà tận mười ngày nửa tháng thì lại không được.

"Anh … anh không phải là mướn người giúp việc sao? Em sẽ nhờ nữ giúp việc giặt rửa cho em là được".

Cô căn bản không chút do dự, còn để cho nữ giúp việc xa lạ giúp cô giặt rửa .. Thật đúng là không bằng để cho hắn giúp cô, hắn ngược lại đã sớm thấy hết từ trên xuống dưới của cô.

Trì Hoan không thích bị người xa lạ đụng chạm, đối với Mặc Thì Khiêm đã thành thói quen.

Nam nhân đi về phía cô, hời hợt nói: "Anh không cho phép người khác đụng chạm người em, nam nhân không thể, nữ nhân cũng không thể".

Lúc Mặc Thời Khiêm tiến lên phía trước, Trì Hoan không tự chủ theo bản năng lùi về phía sau.

Cô luôn cảm thấy người đàn ông này nhìn qua thì thản nhiên mà ung dung, nhưng thực tế ở sâu trong tim luôn phát ra một cỗ khí thế mãnh liệt khiến cho người ta sợ hãi, run sợ.

Không gian không lớn, lùi vài bước lưng của Trì Hoan liền đụng vào tủ quần áo, không thể lùi thêm được nữa.

Mặc Thời Khiêm dừng bước lại ở trước chân của Trì Hoan, hai tay chống hai bên người của cô, đem thân hình nhỏ thó của Trì Hoan bao vây lại, cúi đầu nhìn cô buồn cười nói: "Em đây là đang …. sợ anh?"

Trì Hoan dựa vào tủ quần áo, cả người cứng ngắc, đứng nghiêm nói: "Không có".

Sợ, hắn có gì phải sợ.

Mặc dù hắn thần bí lại sâu không lường được, thế lực còn cường thế đến nỗi cô không nghe ngóng được chút gì về thân thế của hắn nhưng Trì Hoan lại cảm thấy, cô không có lí do gì để phải sợ hắn.

Mặc Thời Khiêm cúi đầu thấp xuống sát mặt của Trì Hoan.

Một luồng khí mát lạnh dễ ngửi lập tức bao trùm khứu giác của cô, Trì Hoan một chút lại một chút cảm thấy khó thở, muốn đập đầu vào tường: "Không … Không phải là muốn thay quần áo sao, anh …định làm gì?"

Ngón tay thon dài của Mặc Thời Khiêm nâng cằm của Trì Hoan lên, nói nhỏ giống như bị mất tiếng: "Ừ, chờ lát nữa rồi đổi, giờ còn có việc khác".

Tiếng nói vừa dứt, cánh môi cũng theo đó đè xuống.

Trì Hoan muốn đẩy Mặc Thời Khiêm ra nhưng bình thường đã đẩy không nổi huống chi là bây giờ, tay bị băng bó giống như cái bánh chưng.

Răng môi quấn quýt, hôn hôn một hồi liền có chút động tình.

Trong quá trình hôn môi, Trì Hoan còn được Mặc Thời Khiêm ôm mông mà nâng lên cao, cô vì vậy theo bản năng mà vòng qua ôm cổ của hắn, sau đó cũng không có lúc nào buông lỏng vòng tay.

Một nụ hôn sâu rất dài kết thúc, mặt của Trì Hoan đỏ bừng như được nhuộm màu, lại còn lộ vẻ kiều mị.

Mặc Thời Khiêm như có như không hôn má của cô, âm thanh dụ dỗ: "Trì Hoan, ở chỗ này làm một lần có được không?"

Trì Hoan: "….."

Đáy lòng cô âm thầm hừ một tiếng, gọi người yêu cũ Lương Mãn Nguyệt là Mãn Nguyệt, còn cô thì thế nào? Muốn lên giường với cô mà gọi cả tên lẫn họ của cô cơ đấy.

"Không muốn, em chết đói đến nơi rồi".

Mặc Thời Khiêm nhìn chằm chằm Trì Hoan, không lên tiếng, tay vẫn đặt trên lưng của cô.

Trì Hoan bị hắn nhìm chăm chú có chút hốt hoảng: "Mặc Thời Khiêm"

"Ừ?"

Trì Hoan mím mím môi, ngữ điệu có một nửa nũng nịu: "Em muốn thay quần áo, anh thả em xuống".

Nam nhân nhìn cô cả mặt bị tóc dài rủ xuống che lấp một ít, miệng nở nụ cười nhẹ, vẫn là lựa chọn thả cô xuống.

"Em ở nhà thích mặc đồ rộng một chút, anh lấy giúp em cái áo lông nga hoàng nhiều màu sắc".

Mặc Thời Khiêm ừ một tiếng, theo thói quen liền giúp cô lấy áo lông.

"Giơ tay lên".

Bên trong áo choàng dài, Trì Hoan mặc một cái áo lông cổ cao màu đen, cô thật ra không thích áo cổ cao bởi vì mặc áo cổ cao sẽ khiến cho cổ không có thoải mái nhưng tại vì đẹp với hợp thời trang nên cô mới bất đắc dĩ mà mặc.

Trì Hoan nhăn nhó nhìn Mặc Thời Khiêm: "Anh … Nhắm mắt lại"

Bởi vì áo lông mềm mại nên không có đâm vào da thịt khiến cô khó chịu, cho nên hắn không có lấy thêm bra.

Mặc Thời Khiêm nửa dựa vào tủ quần áo nửa lười biếng nói: "Không nhắm".

Trì Hoan: "……"

Trì Hoan quệt miệng trừng mắt nhìn Mặc Thời Khiêm, đáng tiếc hắn chỉ có một bộ dáng không động lòng.

Giằng co trong chốc lát, Trì Hoan vẫn là giơ tay lên.

Mặc dù đã trần trụi cùng hắn triền miên, nhưng bất quá ở trước mặt hắn mà cởi quần áo vẫn có chút ngượng ngùng. Vả lại nếu cứ giằng co như vậy lại trông giống như cô đang làm bộ làm tịch.

Mặc Thời Khiêm lúc này mới đi tới, đem áo lông của cô từ dưới kéo lên trên.

Trì Hoan cuối cùng vẫn không tránh khỏi ngượng ngùng, liền đưa lưng về phía Mặc Thời Khiêm.

Cởi ra áo lông, phía dưới chính là da thịt nhẵn nhụi trắng nõn của nữ nhân cùng bra màu đen, tóc dài đen như hải tảo rớt trên bả vai bạch ngọc, che đi hơn một nửa tác phẩm mỹ miều.

Gợi cảm như tranh vẽ.

Yết hầu của nam nhân lên xuống, đôi mắt sâu đen như mực nhìn chằm chằm gò má của Trì Hoan, có thể thấy rõ ràng từng cọng lông mi quăn dài tinh tế.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118

Chương 118: Em muốn anh ôm thì anh sẽ ôm.

Editor: Hồng Phan – Virgo Beta: Stuki^^

Trì Hoan đợi một hồi lâu cũng không thấy Mặc Thời Khiêm cử động, đang muốn xoay người giục hắn thì một giây kế tiếp , thắt lưng liền bị tay của Mặc Thời Khiêm nắm, cả người liền lui về phía sau, một thân trần trụi dán tại ngực của hắn.

Một nụ hôn ấm áp liên tiếp rớt trên đỉnh đầu cùng vai của Trì Hoan.

Mặc Thời Khiêm hôn càng ngày càng gấp gáp, mỗi chỗ hắn hôn qua đều lưu lại vết tích không sâu thì cạn, hô hấp nóng bỏng rơi vào trên da thịt của cô nhưng lại thấp đến nỗi giống như là ảo giác thở dốc mơ hồ.

Trì Hoan bối rối: "Mặc Thời Khiêm"

Mặc Thời Khiêm một lần nữa để cho lưng của Trì Hoan dựa vào tủ quần áo, sau đó cúi đầu hôn cô một cách chăm chú, giống như là bị mê hoặc vậy.

Cô lại bị bao vây nữa rồi.

Phía sau của Trì Hoan là tủ quần áo, Mặc Thời Khiêm một tay vịn hông một tay lại giữ gáy của cô, hôn môi của cô, cằm của cô, cổ của cô rồi đến xương quai xanh, bao gồm cả mềm mại phía dưới xương quai xanh.

Giống như là mê luyến mỗi tấc da tấc thịt của cô.

Trì Hoan không có cách nào giãy dụa, cũng không có cách nào chạy thoát, chỉ có thể để mặc cho hắn hôn.

Tay của cô để chỗ nào cũng thấy không thích hợp, vì vậy cứ dừng ở không trung, toàn thân của cô đều căng thẳng, cứ như thế cảm nhận môi lưỡi của hắn.

Giác quan mâu thuẫn mãnh liệt với thân thể, bị nam nhân xâm chiếm mà không có năng lực phản kháng thật giống như cảm giác bị chúa tể khống chế.

Cô có thể cảm nhận được hơi thở của hắn hào hển lại rối loạn, lúc hắn tăng thêm lực đạo cô còn cảm thấy được hắn có vẻ mất khống chế.

Để cho Mặc Thời Khiêm mất khống chế đối với cô là một loại thành tựu, bởi vì nhìn qua hắn có vẻ là nam nhân có lực tự kiềm chế cực cao.

Thế cục cứ như vậy mất khống chế.

Mặc Thời Khiêm một khi đã mất khống chế thì Trì Hoan càng không thể khống chế được cục diện.

Đến cuối cùng, cô không tránh khỏi bị nam nhân đè mà làm một lần.

Trung gian còn có người giúp việc gõ cửa gọi bọn họ xuống ăn cơm.

Lần này hắn giống như là bị cái gì kích thích vậy, phá lệ hung hăng, một chút lại một chút đụng vào chỗ sâu nhất của cô, hận không thể nhiều lần đưa hắn hoàn toàn xuyên qua.

Làm cho Trì Hoan vừa khóc vừa cầu xin hắn, vậy nhưng Mặc Thời Khiêm cũng vẫn chậm chạp không có kết thúc, cũng không có chút nào ý tứ ôn nhu.

Chờ hắn rốt cuộc thỏa mãn, Trì Hoan tức giận liền giơ tay muốn đánh hắn.

Mặc Thời Khiêm tay mắt lanh lẹ, đem cổ tay của cô chặn lại giữa không trung, chân mày cau lại, giọng nói thật thấp, trong lúc vui vẻ còn không có tản bớt tia gian tà: "Tay không sợ đau?"

Tay cô nơi nào thì không đau? Mới vừa rồi, trong suốt quá trình, bất kể hắn đắm chìm điên cuồng như thế nào cũng đều không quên chế trụ tay cô, nếu như bình thường có lẽ bộ ngực cùng lưng của hắn đã sớm bị cô cào cấu mà chằng chịt vết thương rồi.

Gò má của Trì Hoan đều hồng cả lên, giận đến mức không lựa lời đã nói: "Mặc Thời Khiêm, nhu cầu của anh có thịnh vượng quá hay không, lúc trẻ làm quá nhiều coi chừng về già thận sẽ hư".

Nhu cầu của hắn mạnh mẽ thật, nếu như cô không cho hắn, tùy thời hắn đều có thể phát tình với cô. Hắn chính là thanh niên đói khát, rõ ràng tối hôm qua mới … Ban ngày hắn còn có thể điên cuồng như vậy.

Người giúp việc vừa gõ cửa khẳng định sẽ biết bọn họ ở bên trong làm cái gì!

Nam nhân cúi đầu hôn cái mặt hồng hồng như trứng của cô, không nhanh không chậm thu dọn bãi chiến trường bừa bãi, môi mỏng ghé vào tai của cô mà phun ra hơi thở mập mờ, cười nhẹ nói: "Trì Hoan, em thật sự hy vọng anh không động lòng một chút nào khi thấy em không mặc quần áo sao?"

Hắn còn lý luận?

Trì Hoan đột nhiên nghĩ tới, tại quán rượu Ôn Hải, cô uống thuốc bị hắn đè trong bồn tắm chứa nước lạnh suốt một đêm, lúc đó cô nhìn thấy hắn đụng cũng không đụng lấy một sợi tóc của cô, thật sự làm cho cô hoài nghi chính mình có phải hay không không có mị lực nữ nhân.

Trì Hoan nhìn động tác cẩn thận mặc quần áo cho cô của Mặc Thời Khiêm: "Em khi nào không mặc quần áo, phía dưới em có mặc quần, phía trên cũng đang mặc bra, anh ít kiếm cớ một chút, lần trước anh cũng xem thấy hết trơn của em, cũng không phải là không có phản ứng sao?"

Hắn thấp mắt liếc cô một cái, trên môi mang một ít cười: "Anh không có phản ứng, em rất thất vọng?"

"Anh không biết xấu hổ".

Có lẽ là phải chú ý tay của cô đang bị thương, lúc mặc quần áo cho cô, động tác của Mặc Thời Khiêm có thể gọi là ôn nhu, nhất là so với vừa nãy hung mãnh cùng hoang dã lại đặc biệt ôn nhu.

Mặc xong áo lông, lại lấy tóc của cô ở trong áo ra mới nói: "Đi xuống ăn cơm."

"Em đau hông, chân cũng đau".

Mặc Thời Khiêm nâng mặt của Trì Hoan lên, ngón tay ma sát cằm của cô, giọng nói cười cười: "Lúc trước anh thế nào lại không phát hiện, em thế mà cũng thích làm nũng.".

Trì Hoan nhiều nhất chỉ làm nũng ở trước mặt của Diêu tỷ cùng Du Nhiên, những lúc khác, hoặc là giả bộ, hoặc là duy trì hình tượng của cô ở trước mặt giới truyền thông.

Trước mặt Trì Yên chỉ có đâm chọt, trước mặt Mạc Tây Cố lại càng không phải nói.

Cô ở trước mặt Mạc Tây Cố là hiểu chuyện nhất, cho dù có làm nũng cũng đều cẩn thận từng li từng tí.

Trì Hoan nắm chặt lấy mặt, mất hứng xoay người.

Còn chưa đi ra được hai bước, phía sau liền bị nam nhân đuổi kịp ôm ngang, hắn ở trên đỉnh đầu của cô nở nụ cười nhạt nhòa: "Em muốn anh ôm thì anh sẽ ôm"

"Em chỉ là muốn nghỉ ngơi một lát rồi mới xuống lầu".

Rõ ràng là khẩu thị tâm phi nhưng Mặc Thời Khiêm tự nhiên cũng lười phơi bày, chỉ ôm lấy cô hướng bên ngoài phòng quần áo đi ra, xuống dưới lầu.

Người giúp việc đã có tuổi, nhìn hai người trẻ tuổi miệng cứ dính dính có điểm cay mắt, ban ngày tại phòng để quần áo liền …

Ho khan mấy cái mới cầm điện thoại của Trì Hoan đưa lên: "Trì tiểu thư, mới vừa rồi điện thoại của cô vang lên mấy lần, hẳn là có người gọi điện thoại cho cô, cô có muốn nhìn xem không, lỡ có chuyện gì quan trọng".

Tay của Trì Hoan không thể cầm, Mặc Thời Khiêm buông tay xuống, một tay nhận lấy điện thoại di động, đồng thời lại thanh thanh đạm đạm nói: "Nói

nhà bếp bưng thức ăn lên phòng ăn".

"Vâng".

Trì Hoan nói cho Mặc Thời Khiêm biết mã khóa màn hình, hắn mở nhật ký cuộc gọi ra, có hai cuộc gọi nhỡ, đều không có lưu tên.

Vẻ mặt cô chợt lạnh, cả hai dãy số điện thoại này cô đều biết.

Mặc Thời Khiêm tự nhiên cũng biết, nhưng hắn chỉ nhàn nhạt nói: "Có muốn gọi lại hay không?"

Trì Hoan liếc hắn một cái: "Gọi lại cho số thứ 2"

Nam nhân thấp mắt nhìn cô, thần sắc hay ánh mắt đều là nhiệt độ nhàn nhạt nhưng rõ ràng là không vui.

Trì Hoan nhìn hắn: "Tại sao chưa gọi?"

Mặc Thời Khiêm không có lên tiếng, ngón tay bấm bấm điện thoại gọi lại.

Bên kia rất nhanh thì tiếp chuông.

Mấy giây sau, vang lên âm thanh thật thấp của Mạc Tây Cố, giọng điệu của hắn khàn khàn mà mệt mỏi: "Trì Hoan".

Trì Hoan thỉnh thoảng ngước mắt, liền đụng đến tầm mắt của nam nhân không nói một lời chỉ nhìn chằm chằm cô.

Trì Hoan giọng điệu bình thản: "Có chuyện gì sao?"

Bên kia trầm mặc mấy giây, "Mẹ tôi nói tay của cô bị bỏng"

"Đúng thế".

Không khí lại an tĩnh trong chốc lát, Mạc Tây Cố mới nói tiếp: "Xin lỗi".

Trì Hoan thản nhiên nói: "Tay của tôi bị bỏng cùng mẹ anh không có liên quan, chẳng qua nếu như anh có thể khiến cho mẹ anh đừng quấy rầy tôi nữa, tôi liền chân thành cảm ơn anh".

"Ừ, tôi thay cô nói cho bà ấy".

Thanh âm của Mạc Tây Cố rất lác đác, có thể tưởng tượng ra hắn bây giờ tâm tình xuống dốc mà chán chường như thế nào, sự tình của Tô Nhã Băng đoán chừng làm cho hắn chịu đả kích không nhỏ.

"Còn có chuyện gì khác không?"

"Cô thật ở cùng một chỗ với Mặc Thời Khiêm sao?"

Trì Hoan cười một cái "Anh sẽ không phải vỡ mộng với Tô Nhã Băng rồi, bây giờ quay lại theo đuổi tôi đi?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Cô cùng với Mặc Thời Khiêm ở chung một chỗ, cô thích hắn sao?

Chương 119: Cô cùng với Mặc Thời Khiêm ở chung một chỗ, cô thích hắn sao?

Beta: Stuki^^

Bên kia tĩnh yên tĩnh lại, Mạc Tây Cố mới cười nhạt một cái: "Tôi bây giờ theo đuổi cô, cô chỉ có thể xem thường tôi, một điểm này, tôi còn rất rõ ràng ."

Trì Hoan cũng rất bình thản: "Vậy thì sao chứ ?"

"Cô quả thật là ở cùng với hắn rồi."

Một câu nói này, Mạc Tây Cố ngữ điệu xác định, tựa hồ chỉ là đang trần thuật, cũng không tiết lộ bất cứ cảm xúc gì.

Tối hôm qua anh ta cũng đã xác định, chỉ là không có nghe được cô chính miệng thừa nhận mà thôi.

"Anh cứ muốn nhắc lại vấn đề này, nếu như không phải là muốn quay lại với tôi, tôi sẽ cho rằng anh đang lặp lại lời nói của tôi, sau đó thu âm gửi đến truyền thông."

Mạc Tây Cố đứng ở biệt thự lầu hai Mạc gia, trước cửa sổ sát đất, nhìn xuống hoa viên, kéo khóe môi, có chút tự giễu nói:"Tôi ở trong lòng cô bỉ ổi như vậy?"

Trì Hoan trả lời nhàn nhạt: "Tôi chỉ biết Mạc gia các người gần đây đã làm nhiều chuyện xấu xa, về phần là anh hay vẫn là mẹ anh, hoặc là Tô Nhã Băng, tôi không quan tâm."

Cô trong lòng ít nhiều biết rõ một điểm, những chuyện xấu kia dính vào người cô , hơn phân nửa là do Mạc phu nhân làm.

Mạc Tây Cố trong xương là một quý công tử, anh ta có niềm kiêu ngạo của anh ta.

Cho dù là muốn rửa sạch danh tiếng của mình, cũng như trước đó Mạc Tây Cố đã từng nói, chỉ có thể nói ngày từ đầu quan hệ của bọn họ nguyên bản chính là giả. Đổ hết mọi lỗi lên người cô, anh ta còn không làm được.

Nhưng đối với cô mà nói là giống nhau.

Mạc Tây Cố dĩ nhiên là biết ý tứ của cô. Anh ta nhắm mắt lại, yết hầu ở cổ họng lăn một vòng: "Trì Hoan, thật xin lỗi."

Câu thật xin lỗi này ý tứ ra sao, không cần nhiều lời Trì Hoan trong lòng cũng biết.

Cô một lúc lâu không lên tiếng.

Mặc Thời Khiêm rũ mắt nhìn cô gái híp mắt yên lặng không nói, ánh mắt từ từ nheo lại, ngón tay động một cái liền muốn bóp nát điện thoại.

Trì Hoan nhàn nhạt lẳng lặng lên tiếng: "Bất kể là anh với tôi, hay là Tô Nhã Băng với anh, đều không có gì phải hối hận. Chẳng qua chỉ là lựa chọn của mỗi người, muốn yêu thì yêu, muốn chọn ai thì chọn ."

Muốn yêu thì yêu, muốn chọn ai thì chọn.

Mạc Tây Cố chậm rãi hỏi: "Vậy cô cùng với Mặc Thời Khiêm ở chung một chỗ, là cô lựa chọn hắn, hay là cô thích hắn?"

Trì Hoan vẫn rũ mắt, lông mi dài tinh tế rũ xuống như hai cái quạt nhỏ.

Thích hắn?

Cô không có nghĩ qua cái vấn đề này.

Những ngón tay bị bao bọc một tầng thật giày băng vải không nhịn được giật giật, trong đầu đột nhiên tràn ra hình ảnh kịch liệt triền miên ở phòng quần áo….

Trên tay bị bỏng dường như càng nóng bỏng không biết bao nhiêu lần.

Mặc Thời Khiêm nhìn chằm chằm cô, mím môi, ngón tay trượt nút cắt đứt cuộc gọi, sau đó ném điện thoại di động trên ghế sa lon, dẫn đầu đi trước , ném xuống ba chữ: "Đi ăn cơm."

Trì Hoan nhìn bóng lưng của hắn, thấy nét mặt hắn lãnh đạm như thường , nhưng cô cảm giác hắn đang… Không vui?

Cô gọi lại cho Mạc Tây Cố, hắn có cái gì mất hứng.

Số điện thoại của Mạc Tây Cố cô xóa bỏ hết rồi, hắn trong điện thoại vẫn còn lưu số của Lương Mãn Nguyệt đấy, hừ.

… …

Biệt thự Mạc gia.

Mạc Tây Cố ngồi trên ghế trong thư phòng .

Trời chưa tối hẳn, trong phòng không có mở đèn, ánh sáng mờ mờ.

Người giúp việc gõ cửa đi vào, có chút khó khăn nói: "Thiếu gia, Tô tiểu thư đứng bên ngoài một giờ rồi, tôi xem… Nếu như ngài không ra gặp cô ấy, cô ấy có thể sẽ đứng đó mãi."

Nam nhân thả lại điện thoại di động lên bàn , nói thản nhiên: "Để cho cô ấy đi vào."

" Dạ, thiếu gia."

Qua năm phút, Tô Nhã Băng đẩy cửa đi vào.

Cô ta mặc trên người còn là bộ quần áo ngày hôm qua, thần sắc tiều tụy, tóc tai xốc xếch. Nhìn ra được ra tối hôm qua cô ta không được nghỉ ngơi tốt, thậm chí cũng không tắm rửa.

Mạc Tây Cố vuốt vuốt điện thoại di động, ngẩng đầu lên, thần sắc cùng ánh mắt đều bình tĩnh lạ thường, nhàn nhạt nhìn Tô Nhã Băng:"Những lời nên nói, tôi nghĩ ngày hôm qua đều đã nói rõ."

Đôi mắt Tô Nhã Băng phủ một lớp sương mù, nước mắt giống như là muốn rớt xuống, nhưng từ đầu đến cuối không tràn ra giọt nào, trông đáng thương, uất ức đến vô tội: "Anh vẫn không tin em?"

"Tín nhiệm của tôi, chỉ có thể đến trước tối hôm qua mà thôi. "

Mạc Tây Cô vốn trong lòng tràn đầy phức tạp, tâm tình bị đè nén tích lũy đã lâu. Có lẽ từ khi nghe Trì Hoan nói ra những lời kia , dường như đã xua tan sự khó chịu cùng không cam lòng bấy lâu.

Tất cả lựa chọn đều là mình quyết đinh. Ít nhất lần này, không có bởi vì không có năng lực thực hiện mà lại bỏ qua cái gì.

Bây giờ nhìn lại Tô Nhã Băng, cũng chỉ còn lại có bình tĩnh và lạnh nhạt: "Nhã Băng, tôi tin tưởng em năm đó là thật tâm yêu tôi. Tôi cũng tin tưởng em ở nước Mỹ chịu rất nhiều khổ cực, tôi thậm chí cũng nguyện tin em phải gả cho Dương Hạo là hoàn toàn bất đắc dĩ, không có lựa chọn."

Tô Nhã Băng nước mắt không tiếng động chảy xuống: "Anh để ý chuyện em cùng Thẩm Hồng…"

" Ừ."

Một chữ, thanh thanh đạm đạm, nhưng lại chắc chắn như đinh chém sắt.

"Anh tình nguyện tin tưởng một nữ nhân không quen biết, cũng không chịu tin tưởng em?"

"Nhã Băng !" Mạc Tây Cố chống lại ánh mắt của cô ta, nét mặt nhạt nhẽo, nét cười không chân thực, giọng nói mệt mỏi khàn khàn: "Trong cuộc hôn nhân của em và Dương Hạo, em thủ thân chỉ là bởi vì coi thường anh ta, đúng không?"

Tô Nhã Băng trợn to hai mắt, ngay cả nước mắt đều ngừng lại, cô ta ngơ ngác hỏi:"Anh có ý gì?"

"Bởi vì điều kiện của Dương Hạo so sánh cùng điều kiện của tôi , kém quá nhiều, em không chịu nổi chênh lệch như vậy. Nhưng Thẩm Hồng thì bất đồng, anh ta cũng thuộc xã hội thượng lưu, có tiền, có phẩm vị, thậm chí dáng dấp tốt."

Mạc Tây Cố ngữ điệu rất nhạt, thậm chí vân đạm phong khinh giống như là đang nói chuyện của người khác.

Nhưng là những lời này nói ra, giống như là một bạt tai hung hăng tát lên mặt cô ta, đau rát. Tô Nhã Băng bản năng liền muốn phủ nhận:"Không… Không phải như vậy, Tây Cố, anh lời nói này thật khó nghe…"

"Em nói em yêu tôi, không quên được tôi, thật ra chỉ là bởi vì em không gặp được ai như tôi vậy… Thật vất vả gặp được Thẩm Hồng, lại vẫn là thua phu nhân của anh ta."

Mạc Tây Cố nói không nóng không lạnh, Tô Nhã Băng nghe đến sắc mặt trắng bệch. Cô ta giống như bị người ta cột lại đông cứng cả người, rất lâu mới thốt ra tiếng nhẹ bẫng: "Anh chính là nghĩ em như vậy?"

Mạc Tây Cố thản nhiên nói:"Nếu như Thẩm Hồng không có kết hôn, hoặc là anh ta chịu vì em ly dị, em sẽ còn nói đời này chỉ thích tôi sao?"

Gương mặt cô gái đã thấm đẫm nước mắt, trên mặt lại bật cười, nụ cười mỉa mai toát ra sự lãnh ý thâm độc: "Em đã sai rồi sao? Nếu như em không trở lại, anh đã cùng Trì Hoan kết hôn rồi chứ? Anh không thích cô ấy! Em muốn chúng ta bắt đầu lại lần nữa thì cũng là sai lầm sao? Em chỉ phạm một lỗi mà anh cũng không thể cho qua?"

"Sai lầm của em không phải là không thể bỏ qua, chỉ bất quá, thời gian đã làm thay đổi quá nhiều thứ, tôi , em, còn có tình cảm của chúng ta."

Ai cũng đã từng trải qua thời ngây thơ, ai mà chẳng thật tâm chân thành đối với tình yêu?.

Nhưng người trở về đã không phải là cô gái ban đầu, tình yêu từ lâu đã thay đổi.

Mạc Tây Cố khép mắt, giọng nói trầm trầm trong phòng yên tĩnh vang lên rõ ràng: "Nhã Băng, tôi với em tới đây thôi."

"Nhưng mà… em thật lòng yêu anh, coi như em cùng Thẩm Hồng đã từng ở chung một chỗ, em thích nhất cũng vẫn là anh…"

Tô Nhã Băng đôi mắt đỏ rực, trong con người toàn là tơ máu: "Em chỉ là không cam lòng mà thôi! Mẹ anh ban đầu làm nhục em như thế, bà ấy nói em không xứng với anh, không xứng với nhà các anh. Em chỉ là muốn tìm một người đàn ông mọi mặt không kém anh, chứng minh em không có kém như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Mặc Thời Khiêm, anh có phải đã yêu em rồi không?

Chương 120: Mặc Thời Khiêm, anh có phải đã yêu em rồi không?

Beta: Stuki^^

Nói xong lời cuối cùng, Tô Nhã Băng như đang gào thét.

Cô ta chỉ là không cam lòng, cô ta cũng là thật lòng thương Tây Cố.

Thẩm Hồng điều kiện rất tốt, nhưng trong lòng của Tô Nhã Băng, Mạc Tây Cố vẫn luôn là tốt nhất, cho tới bây giờ không có thay đổi.

Mạc Tây Cố lẳng lặng nhìn cô ta: "Có lẽ chúng ta đi tới bước này, là do tôi lúc đầu yêu em không đủ, hôm nay cũng không còn cảm nhận tình yêu của em dành cho tôi nữa."

Từ tối hôm qua khi anh ta nghe xong lời giải thích của Nhã Băng, cho đến bây giờ anh ta cũng không hỏi qua Tô Nhã Băng xem rốt cuộc cô ấy có nhúng tay vào hôn nhân của người khác hay không, cũng chưa từng hỏi cô ta cùng Thẩm Hồng đã xảy ra chuyện gì, càng không trách tội cô ta.

Nhưng chỉ một câu [tôi không còn cảm nhận được tình yêu của em dành cho tôi], so với bất kỳ lời trách tội hay thái độ không tha thứ nào còn trầm trọng hơn, đâm Tô Nhac Băng một đao trí mạng.

… …

Tay của Trì Hoan bị bọc thành cái bánh chưng, đừng nói là đũa hay muỗng cô cũng không cách nào cầm lên được, ăn cơm cũng chỉ có thể để người khác đút cho.

Người giúp việc thấy Mặc Thời Khiêm muốn đút cho cô liền không có cách nào ăn cơm, vội vàng đi tới : "Tiên sinh, để tôi bón cơm cho Trì tiểu thư, nếu không thức ăn đều lạnh hết."

Nam nhân đã cầm muỗng lên, múc một muỗng canh đưa tới bên môi của cô, nhàn nhạt nói: "Cô ấy thích được ta bón."

Trì Hoan: "…"

"Em có thể để cho dì Lý đút."

Nam nhân thấp mắt nhìn cô: "Há miệng."

"… Nha."

Cô ngoan ngoãn hé miệng , uống một muôi canh cá, mùi vị đặc biệt ngon.

Trì Hoan nhìn hắn đưa muỗng thứ 2 tới, môi nhỏ đỏ mọng hơi chu lên, đưa mắt nhìn hắn: "Mặc Thời Khiêm, có phải anh đã yêu em rồi không? Tại sao nhất định phải tự mình đút em ăn?"

Cô lại bị cho ăn một muôi canh, nam nhân không để ý tới cô.

Trì Hoan bị mất mặt, cũng lười cùng hắn nói chuyện, chỉ há miệng ăn đồ ăn, không đưa mắt nhìn hắn nữa.

Một hồi đút hết cho cô, Mặc Thời Khiêm mới cầm đôi đũa của chính mình lên ăn.

Tướng ăn của hắn rất chi là đẹp mắt nha, ưu nhã ung dung, không nhanh không chậm. Trì Hoan ở một bên nhìn, mím môi, có chút không được tự nhiên nói: "Dì Lý mới vừa rồi thế nào lại không bảo phòng bếp chuẩn bị một phần khác, thức ăn đều đã lạnh cả rồi."

Hơn nữa đều là đồ cô ăn còn dư lại, mặc dù cô chưa ăn được bao nhiêu.

Hắn ngước mắt liếc nhìn cô một cái, thản nhiên nói: "Không sao."

Trì Hoan không lên tiếng nữa.

Một mực chờ đến khi hắn ăn xong cô mới đứng dậy đi theo hắn đến phòng khách, ngồi ở trên ghế sa lon nghe nam nhân cẩn thận lại đều đâu vào đấy dặn dò Lý mẫu phải chăm sóc cô như thế nào.

Thanh âm của Mặc Thời Khiêm rất êm tai, trầm thấp mà mát lạnh.

Cuối cùng, hắn đưa tay cầm áo khoác ngoài lên, đi tới trước gót chân của cô, cúi người xuống hôn một cái trên gương mặt của cô, sờ đầu cô nói: "Anh đã để Nhạc Lâm buổi chiều tới, em có chuyện gì thì bảo Lý mẫu gọi điện thoại cho anh, tay biến thành như vậy, đừng làm khổ nữa biết chưa?"

Cô bĩu môi, đối với lối nói của hắn mà bất mãn: "Tay của em cũng không phải do em giày vò mới thành như vậy."

"Ừ, buổi tối chờ anh trở lại." ^.^

Trì Hoan hơi hơi ngửa đầu, nhìn gương mặt tuấn tú của hắn, không tự chủ được gật đầu một cái: "Em biết rồi."

Mặc Thời Khiêm ra khỏi khu biệt thự Xa Ly.

Một mình cô ở nhà, ngoại trừ xem một chút kịch cùng sách thì cũng không có gì để làm, nhàn nhã đến phát chán.

……

Ba giờ rưỡi chiều Nhạc Lâm đến biệt thự, theo yêu cầu của Trì Hoan, hắn tự mình đưa Trì Hoan đi gặp Trì Yên.

Tay như cái bánh chưng dĩ nhiên là không giấu được, Trì Yên liếc mắt liền thấy: "Tay con làm sao vậy?"

Trì Hoan ngồi ở trên ghế, khuôn mặt đẹp tinh xảo không có biểu tình gì, nhạt nhẽo đến lạnh lùng: "Không cẩn thận bị bỏng."

"Nghiêm trọng không?"

"Sẽ tốt."

Đây đối với quan hệ cha con không được hòa thuận, cơ hồ là chuyện rõ ràng rành rành, chủ yếu là Trì Hoan rất lạnh nhạt, Nhạc Lâm ngồi ở một bên, an tĩnh đảm nhiệm làm một người không quan trọng, không nói một lời.

"Mẹ con, có phải bà ấy đi tìm con hay không?"

Trì Hoan nâng lên mắt, nhàn nhạt nhìn người đàn ông trước mắt không qua thời gian mấy ngày đã như già hơn, vốn nhìn không ra tóc trắng bây giờ đã chiếm cứ một nửa đầu rồi.

Đã có thể nhìn thấy vết tích của sự già nua, thanh âm cũng không bằng trước nữa, trung khí mười phần.

" Ừ."

Trì Yên nhìn con gái còn rất trẻ, thở dài: "Con còn hận bà ấy sao?"

Trì Hoan tròng mắt đạm thanh nói: "Những lời kia cũng chỉ có tiểu hài tử không hiểu chuyện nói mà thôi."

"Hoan Hoan, năm đó là ta có lỗi với con…"

"Tôi biết ông có lỗi với bà ấy, chuyện của các người…" Trì Hoan lạnh nhạt cắt đứt: "Trong lòng tôi chán ghét cả hai người, bà ta bây giờ có chồng có con , không cần tôi, càng không cần ông thay bà ta nói chuyện, ông quản tốt chính ông là được."

Nhạc Lâm ở một bên hơi hơi nhíu mày.

Anh chưa bao giờ biết trên người Trì Hoan lại ẩn chứa lệ khí như vậy.

Trì Yên nhíu mày lại: "Bà ấy rốt cuộc vẫn là mẹ của con, lúc trước không nhận con rồi coi như xong, nhưng là bây giờ có bà ấy bảo vệ con, con sẽ bớt thua thiệt."

"Tôi không cần hai người quan tâm, chán ghét."

"Trì Hoan…"

"Lúc mà tôi cần mẹ thì bà ta lại không có, tôi thiếu chút nữa chết bà ta cũng không ra mặt. Thời điểm tôi cần một người mẹ đã qua lâu rồi, cũng không có thói quen nhận mẹ để rồi bấu víu quan hệ, ông cũng bớt ở chỗ này khuyên nhủ, nếu không phải ông đem tôi nuôi lớn, ông nghĩ rằng tôi tình nguyện quản những chuyện xấu này của ông?"

Nhạc Lâm nhìn vị thị trưởng này ngày xưa phong quang vô hạn, đoán chừng lại để cho bọn họ phụ tử đối thoại tiếp, Trì Yên có thể bị tái phát bệnh tim.

Anh cười một cái, ôn hòa nho nhã hướng Trì Yên nói: "Ngài không cần lo lắng cho Trì tiểu thư, nếu là bạn gái của Thời Khiêm, Thời Khiêm đĩ nhiên là biết chiếu cố bảo vệ chu đáo, cách làm người của cậu ta, ngài cũng biết rồi đấy."

Nghe lời này, Trì Yên sắc mặt mới hơi chút chậm chậm thả lỏng.

Đời này của ông không phải là thị trưởng tốt, không phải là người chồng tốt, người tình tốt, cũng không phải người cha tốt thậm chí không phải là người tốt, nhưng ở quan trường thấm nhuần nhiều năm, duyệt vô số người, tuýp đàn ông như thế nào đáng tin, ông đều nhìn được chính xác.

Trì Yên không cùng Trì Hoan nói quá nhiều xem ông rốt cuộc phạm vào chuyện gì, hoặc là tham ô bao nhiêu tiền, đều là chút ít không quang minh chính đại thậm chí đều là sự việc bẩn thỉu.

Mặc dù thật lâu trước đây Trì Hoan đã bắt đầu đối với ông không có ấn tượng gì tốt, nhưng người làm cha, chung quy sẽ không hy vọng con gái của mình xem thường chính mình, chỉ nói đơn giản là nhà ở, tiền gửi ngân hàng, cũng sẽ giao nộp lên trên, bảo đảm cho cuộc sống của cô cũng sẽ không bị điều tra.

Nói với cô nếu như bị vặn hỏi điều tra, phải nói như thế nào, bất quá có Mặc Thời Khiêm cùng Nhạc Lâm ở đó , bọn họ cũng sẽ ngăn cản Trì Hoan ,vì cô mà xử lý chuyện này, ông cũng không có nhiều lời.

Trở về xe, Trì Hoan nhìn ra ngoài cửa xe xuất thần, đột nhiên hỏi một câu: " Luật sư Nhạc, cha tôi đại khái sẽ bị xử bao lâu?"

Bên trong xe yên tĩnh mười giây đồng hồ: "Tôi tận lực để cho thời hạn thi hành án ở mức trong khoảng mười năm ."

… …

Nhạc Lâm nhìn vào đôi mắt trầm mặc của cô trong kính chiếu hậu, thấy tâm tình cô sa sút vô cùng, lên tiếng hỏi: "Bây giờ chuẩn bị trở về sao?"

Trì Hoan gật đầu: "Ừ ."

"Nếu không chúng ta thuận đường đi đến chỗ Thời Khiêm , sau đó hai người cùng trở về? Hiện tại tay cô như vậy ,về nhà cũng không làm được cái gì."

Trì Hoan mờ mịt nói: "À? Nhưng tôi không biết hắn ở đâu."

Hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nói với cô hắn đang làm cái gì.

Cô cũng không truy hỏi. Nhạc Lâm nhếch môi bất giác cười: "Tôi dẫn cô đi đánh bất ngờ, hơn nữa… Nói không chừng còn có thể bắt gian, phụ nữ thích Thời Khiêm, nhiều hơn cô tưởng tượng rất nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Trì tiểu thư mất hứng

Chương 121: Trì tiểu thư mất hứng

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Trì Hoan lắc đầu một cái, thấp giọng nói: " Được rồi, hay là chúng ta trở về đi thôi."

Nhạc Lâm nhíu mày, cũng không cưỡng cầu, chỉ là nói: "Vậy Kha Kha, cô đưa tôi đến 1999 trước, sau đó lại đưa Trì tiểu thư về nhà."

An Kha thông qua kính chiếu hậu nhìn về phía Trì Hoan, hạ giọng hỏi: "Trì tiểu thư?"

Qua mấy giây thì Trì Hoan mới lấy lại tinh thần: " Được, dù sao tôi cũng có nhiều thời gian."

Tay cô biến thành như vậy, bất kể là ở bên ngoài hay là ở trong nhà, cũng cơ bản dính líu không là cái gì.

An Kha nghiêng đầu nhìn người đàn ông kế bên ghế tài xế, nhíu lông mày nói: "Nhạc luật sư, rõ ràng anh có xe, tại sao mỗi lần đều đi nhờ xe chúng tôi vậy?"

Nhạc Lâm mỉm cười trả lời: "Bởi vì Kha Kha kỹ thuật giỏi."

An Kha: "…"

Cô ấy không nói gì nữa, một đôi mắt nhìn thẳng phía trước, chuyên tâm lái xe.

Chiếc Ferrari màu trắng dừng tại trước cửa 1999, Nhạc Lâm cúi đầu cởi giây an toàn ra, đưa tay đẩy cửa xe: "Trì tiểu thư nếu có chuyện gì, có thể trực tiếp gọi điện thoại cho tôi."

" Được, cám ơn."

An Kha nhìn Trì Hoan ngồi ở ghế sau an tĩnh dị thường: "Trì tiểu thư, đi thẳng về sao?"

"Trở về đi."

Đang lúc chờ quay xe, Trì Hoan chán đến chết nhìn ra ngoài cửa, thời điểm muốn thu tầm mắt lại thấy một thân hình cao ngất đột nhiên lọt vài tầm mắt của mình.

Não còn chưa kịp phản ứng, cô đã phản xạ có điều kiện lên tiếng: "An Kha! Dừng xe!."

An Kha sững sờ, vẫn là nhanh nhạy đạp chân phanh, xe đột nhiên dừng lại.

"Trì tiểu thư, sao thế?"

Không có gì, chẳng qua là cô thấy Mặc Thời Khiêm.

Đang suy nghĩ xem có nên xuống xe đi tìm hắn hay không, lại phát hiện hắn đang đi ra từ 1999, đi tới chỗ đậu xe, mà bên cạnh chiếc Guts màu đen kia có một người đang đứng…

Là Lương Mãn Nguyệt.

Trì Hoan nhìn bọn họ, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng tầm mắt từ đầu đến cuối đều nhìn chằm chằm vào bóng lưng của người đàn ông.

Hắn đi thẳng tới chỗ Lương Mãn Nguyệt, thời điểm mở cửa sau xe ra thuận tiện nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay, động tác giống như thường ngày thân sĩ mở cửa xe cho cô.

Bên kia, Lương Mãn Nguyệt giọng nói kinh ngạc lại rất phức tạp: "Cái xe này… Không phải là Trì Hoan mua cho anh chứ ?"

Lúc trước cô cũng không khả năng phân biệt nhưng cùng Đường Việt Trạch ở chung một chỗ ít nhiều cũng có chút nhận thức đối với những vật phẩm xa xỉ cùng xe nổi tiếng.

Cái xe này hẳn là rất đắt.

Tay của Mặc Thời Khiêm khoác lên trên cửa xe, vẻ mặt rất nhạt: "Lên xe, hiện tại thời gian vừa vặn."

Hắn không có trả lời, vì vậy Lương Mãn Nguyệt cũng không tiếp tục truy vấn, coi như hắn đã thầm chấp nhận.

Lương Mãn Nguyệt có chút thất vọng, thất vọng vì Mặc Thời Khiêm lại là người đàn ông như vậy.

Nhưng cùng lúc lại xuất hiện tâm tình không nói nên lời..

Cho nên thật ra thì hắn cũng không thích Trì Hoan, buổi sáng đối xử ôn nhu với Trì Hoan tại bệnh viện đều là giả?

Lương Mãn Nguyệt khom người lên xe, lại nghe nam nhân nhàn nhạt nói một câu: "Chân cô bị thương, cẩn thận một chút."

Lương Mãn Nguyệt ngẩng đầu nhìn người đàn ông ngoài xe, nhưng hắn đã giơ tay lên đóng cửa xe lại, chỉ kịp thấy chiếc cằm cong hoàn mỹ mà kiên nghị, nghe hắn nói lời "Quan tâm ", tâm trạng trong lúc vô hình nhiều thêm sự chua xót.

Guts theo 1999 trước ngược Xa Ly mở.

Trong chiếc Ferrari màu trắng vô cùng yên tĩnh, không một tiếng động.

An Kha thận trọng nhìn thần sắc Trì Hoan, gãi gãi đầu, ngay thẳng hỏi: "Trì tiểu thư, chúng ta có đuổi theo không?"

Trì Hoan nhắm mắt: "Trở về."

An Kha không nhịn được nói: " Không bằng chúng ta đuổi theo xem một chút đi, chắc có hiểu lầm gì đó."

An Kha nói lời này, chủ yếu là căn cứ vào sự tín nhiệm đối với Mặc Thời Khiêm, cảm thấy hắn sẽ không dính dáng gì cùng bạn gái cũ, nhưng tình huống trước mắt đích thực làm người ta suy nghĩ linh tinh.

An Kha tính ngay thẳng, suy nghĩ vấn đề cũng đơn giản, cảm thấy nói không có sức thuyết phục gì, trực tiếp cùng đi lên nhìn một chút sẽ biết.

Trì Hoan lạnh lùng nói: "Tôi mệt mỏi rồi, muốn trở về."

An Kha không có cách nào khác lần nữa khởi động xe, đạp chân ga, đi một hướng khác trở về biệt thự.

Xe chạy một lúc lâu cô mới mở mắt ra, nhìn phong cảnh không ngừng biến đổi xuất thần, dùng sức cắn môi.

Buổi sáng tại bệnh viện đụng phải Lương Mãn Nguyệt hắn còn không quan tâm, buổi chiều liền hẹn gặp mặt, còn đơn độc xuất hành.

Trước mặt một bộ mặt sau lưng một bộ mặt khác.

Trung gian còn cùng cô lên giường!

Tên lừa gạt!

… …

Trì Hoan trở về, người giúp việc trong biệt thự cũng nhìn ra được tâm tình cô không tốt, khuôn mặt đẹp tinh xảo lạnh như băng.

Trở lại uống chén nước rồi đi thẳng lên lầu, tự giam mình ở trong thư phòng.

Bất quá những người giúp việc trong biệt thự đều nghĩ rằng ba cô phải ngồi tù cho nên tâm tình cô mới sa sút, ngoại trừ đưa một ly trà lên, cũng không có quấy rầy cô.

Thẳng đến khi trời tối, Mặc Thời Khiêm vẫn chưa về.

Đến giờ ăn tối , người giúp việc đi lên gọi Trì Hoan xuống ăn cơm, cô cũng không thấy ngon miệng, không chịu ăn.

Qua mấy phút, dì Lý lại nói: "Trì tiểu thư, mới vừa rồi tiên sinh gọi điện thoại cho tôi nói buổi tối cậu ấy sẽ không trở lại ăn tối, để tôi dọn bữa ăn lên cho tiểu thư …"

Cô thản nhiên nói: " Trưa tôi ăn nhiều, buổi tối không thấy ngon miệng nữa."

Người giúp việc lại khuyên trong chốc lát, không thể làm gì khác hơn nói: "Tôi hâm nóng đồ ăn trong bếp, chờ buổi tối tiên sinh trở lại sẽ ăn cùng tiểu thư."

Trì Hoan không lên tiếng, gục xuống bàn nhìn ánh đèn đến ngẩn người.

Tới tận 9 giờ đêm trong sân mới vang lên âm thanh của động cơ .

Trì Hoan lập tức trở về phòng tắm rồi đi ngủ, vừa đứng lên liền phát hiện không còn sức lực nữa, nhất là tay không cử động được, ngay cả tắm cũng không có cách nào.

Vì vậy, cô lại lần nữa ngồi xuống.

Trong phòng khách dưới lầu, Mặc Thời Khiêm cởi áo khoác ngoài xuống đưa cho người giúp việc, thuận miệng nhàn nhạt hỏi một câu: "Cô ấy đã ăn cơm tối chưa?"

"Tiên sinh! Còn chưa có!"

Nam nhân động tác trên tay một chút: "Chưa sao?"

"Trì tiểu thư trở lại liền không vui, một mực tự giam mình ở trong phòng". Dì Lý suy nghĩ một chút mới nói: "Có thể là vì sự tình của cha cô ấy nên tâm tình có chút xấu…"

Dì Lý mặc dù lớn tuổi nhưng vẫn hay xem TV, cũng biết Trì Hoan.

Mặc Thời Khiêm ừ một tiếng: "Đem bữa ăn tối hâm nóng rồi đưa lên."

" Ai, được."

Mặc Thời Khiêm lên lầu hai, gõ gõ cửa thư phòng, nhưng chờ trong chốc lát cũng không ai mở cửa, hơn nữa bên trong an tĩnh giống như là không có người.

Hắn thấp giọng lên tiếng: "Trì Hoan?"

Vẫn không ai lên tiếng.

Nam nhân ánh mắt nheo lại, tay vặn ra chốt cửa: "Anh vào đây."

Đẩy cửa ra, trong thư phòng chỉ có một chiếc đèn trên bàn sách đang bật sáng, nữ nhân nằm ở trên mặt bàn, giống như là ngủ thiếp đi.

Hắn đi tới, cúi người sờ một cái lên đầu của cô: "Trì Hoan."

Bàn tay mới vừa chạm vào tóc của cô, cô liền "tỉnh", nghiêng đầu một cái, tránh được tay của Mặc Thời Khiêm.

Tay của Mặc Thời Khiêm ở giữa không trung hơi cứng đờ, nhưng mấy giây sau liền bình tĩnh thu hồi lại, giọng nói bình thường hỏi: "Thế nào lại không ăn bữa ăn tối?"

Cô thái độ lãnh đạm : "Em không đói bụng."

Người đàn ông kéo môi cười một tiếng: "Anh không có trở về ăn cùng em, em không vui sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Không ngại đút cho em ăn.

Chương 122: Không ngại đút cho em ăn.

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Trì Hoan không muốn để ý đến hắn, không muốn nói chuyện cùng hắn, nhìn hắn đã cảm thấy tức giận rồi.

Cô đứng dậy, cũng không thèm nhìn hắn, vòng qua hắn muốn rời đi.

Nhưng còn chưa đi qua hắn, cánh tay liền bị kéo lại, sau đó trực tiếp ngã vào trong ngực hắn.

Cô giãy giụa, nhưng tay nam nhân từ phía sau vòng qua hông của cô, đưa cả người cô giam cầm trong lồng ngực, trên đỉnh đầu cô vang lên giọng nói trầm trầm: "Cho nên, em là đang cáu kỉnh với anh?"

Mặt cô vẻ đầy khó chịu: "Anh buông ra cho em!"

Mặc Thời Khiêm làm sao có thể buông cô ra, không nhanh không chậm ôm lấy cô ngồi xuống, đặt cô trên đùi của mình: "Nói rõ ràng! Rốt cuộc phát cáu vì cái gì?"

Cô phát cáu vì cái gì?

Mình đã làm gì chuyện trái lương tâm mà chính mình không rõ ràng sao?

Cô là một diễn viên cũng không có giống hắn diễn tự nhiên như vậy.

Trì Hoan ban đầu còn không có cảm giác mình tức giận, hoặc có lẽ là không có ý thức được mình đang tức giận.

Vào lúc này bỗng cảm giác mình giận đến chỉ kém không có đánh người, nhất là còn bị hắn ôm vào trong ngực như vậy, trừng hai mắt tức giận gầm nhẹ: "Anh buông lỏng ra cho em!"

Cánh tay của nam nhân vẫn không nhúc nhích.

Trì Hoan bị cái vẻ mặt tỉnh táo lạnh nhạt này quét một vòng giống như đang nhìn tiểu nữ nhân xù lông chọc cho điên lên: " Rốt cuộc anh có nghe hiểu tiếng người hay không?"

Đôi mắt sâu thẳm của nam nhân nhìn chằm chằm vào cô, nhàn nhạt hỏi: "Em với ba em gây gổ lại giận cá chém thớt lên anh?"

Bình thường Trì Hoan có chút tính khí của đại tiểu thư cùng với tiểu nữ nhân, nhưng không lớn lắm.

Bộ dạng giận không kiềm chế được như vậy không thường gặp.

"Em không nổi giận, anh mau buông tay của anh ra!"

Cô nói thế nào đi nữa hắn cũng không có ý muốn buông tay, Trì Hoan theo bản năng giãy giụa, thậm chí muốn từ trong ngực của hắn thoát ra ngoài.

Thân thể của nữ nhân vốn là mềm mại, nhiệt độ trong thư phòng ấm áp thoải mái, cho nên hắn mặc không nhiều, chớ nói chi là Trì Hoan bây giờ đang ngồi ở trên đùi hắn, thân thể lắc một cái liền động chạm đến hắn…

Va chạm tới lui như vậy mấy lần, rất nhanh thì có phản ứng.

Trì Hoan bỗng nhiên cũng cảm giác được, một khuôn mặt nhỏ nhắn từ đỏ biến thành đen, lại từ đen chuyển thành đỏ, đơn giản là cô không thể tin hắn hôm nay còn có thể…

Tối hôm qua ở trên giường hắn đè cô ra không biết làm mấy lần, buổi trưa hôm nay tại phòng quần áo còn gần như thô bạo muốn cô một lần nữa.

Hạ thân nam nhan "Ý chí chiến đấu sục sôi ", gương mặt đẹp trai ngược lại vẫn như cũ, ung dung lạnh nhạt, duy chỉ có giọng nói trầm thấp khàn khàn không còn như cũ, tiết lộ hắn đang nhẫn nại, ánh mắt nhìn chằm chằm cô: "Nếu em lại tiếp tục xoay, em muốn ăn cơm cũng chỉ có thể chờ đến khi anh ăn xong."

Cái ăn này đại biểu cho cái gì… Không cần nói cũng biết.

Mặt của Trì Hoan đỏ trắng lần lượt thay nhau, nhưng thật không dám cử động nữa, gương mặt đỏ bừng có thể nhỏ máu ra, lại phá lệ đáng yêu.

Cô ngửa đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ của nam nhân, cắn môi hỏi: "Trong đầu anh lúc nào cũng nghĩ những chuyện này thôi sao? Là bởi vì khi ở chung một chỗ với Lương Mãn Nguyệt, cô ấy chưa thoả mãn anh mà em lại làm anh vui thích, cho nên anh mới ở chung với em, mới đối tốt với em?"

Mặc Thời Khiêm rũ mắt nhìn cô, môi mỏng cong lên, lộ ra ý cười.

Thấy nam nhân không nói lời nào, mày liễu nhăn lại: "Nói chuyện đi, câm rồi sao?"

Hắn khẽ gật đầu: " Ừ, thật sự cô ấy chưa thoả mãn được anh."

Trì Hoan lại lần nữa cắn môi, không có lên tiếng.

Nam nhân giọng điệu không thay đổi, nói theo: " Em đích xác làm anh vui thích."

Sắc mặt của Trì Hoan tiếp tục khó coi nhìn hắn.

Hai phiến môi mỏng của hắn mân lên đường cong mờ, âm thanh có chút lười biếng: "Nhưng mà nói trong đầu anh đều là những chuyện này, có phải có chút oan uổng hay không?"

Cô cúi đầu, mắt liếc thật nhanh tới chỗ nhô cao của nam nhân, mặt nhăn nhó nói: "Oan uổng? Trước tiên anh… Làm nó rũ xuống đi!"

Ở chỗ kia, cô liếc mắt nhìn, tim đập rộn lên không nói ra được, cả người trên dưới lúng túng không biết để tay chân vào đâu.

Mặc Thời Khiêm nhìn chằm chằm khuôn mặt thẹn thùng lên chỉ kém không có bốc khói của cô, nụ cười nhạt : "Anh không có cách nào khiến nó đi xuống."

"Anh…"

Hắn cúi đầu đến gần cô mấy tấc, hơi thở phun vào trong lỗ tai của cô, ngay cả giọng nói đều mang theo ảo giác gợi cảm dụ dỗ: "Em có thể làm nó đi xuống, em mau làm đi."

Trì Hoan không suy nghĩ bật thốt lên một câu: "Tay em bị thương thành như vậy, anh bắt em làm sao làm?"

Mặc Thời Khiêm chân mày hơi cau lại, tầm mắt rơi vào gò má đỏ bừng của cô, không có lên tiếng.

Trì Hoan cảm thấy hắn đang ngó chừng mặt của mình, có lẽ hắn chính xác là nhìn chằm chằm môi của cô.

Âm thanh của cô nhất thời sắc nhọn: "Mặc Thời Khiêm, anh đừng có mơ, anh thật là xấu xa!"

Nếu như tay cô có thể dùng, cô muốn đem nó bẻ gãy!

"Chán ghét anh? Anh nói gì sao?" hắn buồn cười nhìn cô: "Trì Hoan, đầu óc em đang suy nghĩ gì vậy?"

Trì Hoan: "…"

Cô nghiêng mặt, nghĩ muốn từ trên người hắn đi xuống nhưng lại không dám xoay, hơn nữa cô phát hiện nam nhân này không có chút nào nghe lời, bá đạo ngang ngược .

Vừa vặn dì Lý bưng thức ăn đến gõ cửa.

Trì Hoan lập tức quay đầu, buồn bực nói: "Anh còn không buông em ra."

Mặc Thời Khiêm vòng tay ôm lấy hông của cô, rất bình thản nói: "Đi vào đi."

Dì Lý bưng thức ăn đi tới, liếc mắt liền thấy bọn họ " ngồi thân mật" chung một chỗ, bất quá chuyện trải qua buổi trưa bà cũng đã biết, chẳng có gì lạ hay không, chẳng qua là không nhịn được cúi đầu che mặt mà cười, đem thức ăn đặt xuống liền lập tức đi ra ngoài.

Nam nhân múc canh, nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái: "Đừng làm rộn, ăn cơm xong đã."

Cô náo loạn sao?

"Không ăn chính là không ăn, em phải nói mấy lần anh mới hiểu?"

Trì Hoan cảm thấy mình bây giờ giống như một tiểu hài tử mới mấy tuổi, rất ngây thơ, nhưng cô chính là không khống chế được.

Mặc Thời Khiêm hạ mắt nhìn cô mấy giây, lần nữa buông chén canh trên tay xuống, lực đạo cũng không nặng nhưng lộ ra chút khí lạnh: "Trì Hoan."

Hắn híp mắt, bình tĩnh phun ra tên của cô: "Anh sẽ không dỗ phụ nữ, cũng không biết em đang náo loạn cái gì, hoặc là em trực tiếp nói cho anh biết cái gì chọc em nổi giận hoặc là em phải ngoan ngoãn mở miệng ăn cho xong bữa tối nay, nếu không anh sẽ không để ý dù em chán ghét, anh vẫn đút cho em ăn xong bữa cơm này."

Trong lòng ủy khuất như thủy triều dâng lên, tầng tầng trào ra, đôi mắt đều nổi lên sương mù.

Nam nhân giơ tay lên, bàn tay nắm nửa bên mặt của cô, đem âm thanh chậm lại: "Rốt cuộc phát cáu cái gì? Hử?"

Cô bộc phát dùng sức cắn môi: "Có phải anh không quên được Lương Mãn Nguyệt đúng không?"

Hắn nhàn nhạt đáp: "Không có."

"Anh nói láo."

Nam nhân rũ mắt nhìn cô: "Phải không?"

Âm thanh của cô thấp xuống: "Có lẽ anh không quên được, chẳng qua là chính anh không biết, hoặc là trong lòng không chịu thừa nhận."

Mặc Thời Khiêm nhìn cái thần sắc tức giận này của cô, cười một cái: "Trì Hoan, em so với anh rõ ràng hơn, người đàn ông không quên được một nữ nhân là hình dáng gì —— hoặc là không hề đề cập tới, coi như cho tới bây giờ không có yêu, hoặc là ra tay đoạt lại, không tiếc bất cứ giá nào."

Trì Hoan ngây ngẩn, có loại ảo giác, cảm thấy hắn nói câu sau cùng bên trong vô hình che đậy sự lạnh lùng vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Khen thưởng, không phải em khen kỹ thuật hôn của anh tốt sao?

Chương 123: Khen thưởng, không phải em khen kỹ thuật hôn của anh tốt sao?

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Cô mím môi, đem mặt nghiêng nghiêng nhìn một bên, giống như nhìn ra ngoài cửa sổ: "Hôm nay anh cùng Lương Mãn Nguyệt lái xe đi đâu?"

Người đàn ông nhướn mày, cười nhẹ: "Em tức giận vì cái này sao?"

Cô quệt miệng, bĩu môi: "Buổi sáng trong bệnh viện gặp cô ta, nếu không phải em nhắc nhở anh, anh cũng không nhìn thấy cô ta. Buổi chiều hai người lén lút gặp mặt sau lưng em, ai biết có phải hai người thừa dịp Đường Việt Trạch không ở đấy len lén cấu kết với nhau?!."

Mặc Thời Khiêm nheo lại mắt, giọng nói có một chút mùi vị nguy hiểm: "Cẩu thả cái gì?"

Cô lần nữa quay mặt sang: "Chẳng lẽ không đúng? Trước mặt em một bộ mặt, sau lưng em là bộ mặt khác, đối trá!"

Tay của nam nhân vòng qua eo của cô, lần nữa bưng lên chén canh vẫn còn hơi nóng, ngữ điệu vô cùng nhạt nhẽo trả lời: " Em gái anh về cùng bạn thân nó, anh cùng Mãn Nguyệt ra sân bay đón."

Trì Hoan mở to hai mắt: "Anh còn có em gái sao?"

Hắn nhàn nhạt ừ một tiếng.

Một muỗng canh đã đưa tới môi của cô, cô có chút không tình nguyện, nhưng vẫn là ngoan ngoãn hé miệng .

Mặc Thời Khiêm đút cho cô, nói đâu vào đấy: "Từ nhỏ quan hệ của họ đã rất tốt, sang năm là nó lên đại học, muốn tới trường của Mãn Nguyệt, lần này nghỉ cho nên muốn đến thăm một chút."

Trì Hoan: "…"

Từ khi biết hắn tới nay, bao gồm cả việc chung một chỗ sau đó, cho tới bây giờ cô cũng không có cảm giác được sự tồn tại của cha mẹ hắn cho nên theo bản năng cô cảm thấy hắn là một cô nhi, chưa từng nghĩ tới hắn còn có em gái.

"Buổi tối cô ấy ngủ nơi nào? Ở chỗ của Lương Mãn Nguyệt sao?"

"Mãn Nguyệt ở nhà trọ của trường học , anh thay bọn họ thuê khách sạn."

Mặc Thời Khiêm đút nửa bát canh, lại lần nữa đút cơm cho cô.

Trì Hoan hé miệng ăn, một lát sau, vẫn không nhịn được hỏi: "Tại sao anh không để họ tới ở nhà anh?"

Nam nhân đút cho cô một miếng rau cải mới nhàn nhạt đáp: "Bạn thân của em gái anh thích anh, em muốn cho họ tới đây ở?"

Trì Hoan: "…"

Cô bĩu môi một cái, ngửa mặt lên nhìn nam nhân của mình, gương mặt này xác thực là không thể kén chọn, ngũ quan tuấn mỹ mà không âm nhu, mặt mày thâm thúy, sống mũi cao thẳng, cằm cũng là đường cong hoàn mỹ.

"Con ruồi không keng không có khe trứng, tại sao đi đến chỗ nào cũng chiêu mộ được nữ nhân vậy? Mặc Thời Khiêm, anh có phải hay không, sau lưng em cấu kết với bọn họ?"

Hắn thấp mắt liếc cô: "Ai?"

"Bạn thân của em gái anh, Âu Thấm, lần trước thì đại tiểu thư Bạch gia, còn có Quý Vũ, trước kia những người đàn bà lớn tuổi còn muốn bao nuôi anh, còn không biết có bao nhiêu thứ mà em không biết."

Không cân nhắc không biết, khẽ đếm mới phát hiện nam nhân này thật sự là quyến rũ người.

Trên môi người đàn ông chứa đựng ý cười: " Thế nào lại không kể chính mình ra?"

Trì Hoan hất cằm một cái, rất kiêu ngạo: "Em không phải được anh thu, là anh cường em."

Mặc Thời Khiêm chẳng qua là cười nhạt: "Biết sao được, mấy người bọn họ anh đều biết một thời gian rất lâu, Quý Vũ là do anh đã cứu cô ấy một lần."

Cô quai hàm bạnh ra: "Những người phụ nữ thích Thịnh Đường cũng nhiều như vậy sao? Cảm thấy được so với anh ta thì anh đẹp trai hơn."

Hắn rũ mắt liếc cô, nhàn nhạt phun ra hai chữ: "Không ít."

Cô hừ một tiếng, lầu bầu nói: "Các cô ấy sao lại thích anh, ngoại trừ dáng dấp tốt thì anh còn chỗ nào đáng để người ta yêu thích nữa, đều là một đám nông cạn không có phẩm vị nữ nhân."

Mặc Thời Khiêm: "…"

Hắn đang muốn đút một muỗng cho cô liền dừng lại, nhàn nhạt lành lạnh nhìn cô.

Trì Hoan mở miệng, kết quả nam nhân không có bón cho cô.

Cô cau mày, nghi hoặc nhìn hắn: "Anh làm gì vậy?"

Cô còn ăn chưa no đấy.

Người đàn ông cầm chén cùng cái muỗng thả trên bàn sách, giọng trầm thấp lành lạnh mở miệng: "Ngoại trừ dáng dấp đẹp mắt thì anh không còn cái gì để được người ta yêu thích sao?"

Trì Hoan: "…"

Cô mím môi không nói lời nào.

Hắn đè ép cô xuống, khí tức mập mờ phun trên mặt của cô: "Rốt cuộc có hay không hử?"

Trì Hoan bị hơi thở nóng này làm rung động, nghiêng một bên mặt: "Anh còn không mau đút cơm cho em?"

Giọng nói của hắn dán vào vành tai của cô, giọng nói trầm thấp giống như là nỉ non, nhưng lại đặc biệt dễ nghe: "Nếu không nói, anh sẽ ăn em."

Trì Hoan: "…"

Cô sợ cùng hắn nói chuyện, buổi sáng cũng là nói chuyện rõ ràng một chút kết quả chính là hung hãn bị làm một trận.

"Có."

"Ồ? Là cái gì."

Trì Hoan: "…"

Cô tức giận nói: "Nào có ai như anh vậy?"

Hắn thản nhiên nói: "Chỉ có nữ nhân thích nghe lời nịnh nọt còn nam nhân thì không thể sao?"

Thấy cô bất động, cũng không mở miệng, nam nhân cúi đầu liền muốn hôn lên môi cô.

"Em nói em nói."

Hắn không có dán lên môi cô nữa, thân thể lui về phía sau nghiêng nghiêng thêm vài phần, vẫn ung dung nhìn cô: "Mười cái."

"Da mặt anh thật đúng là dày."

"Cái này không phải."

Trì Hoan: "…"

"Đẹp trai."

" Ừ, nhưng là trừ cái này ra."

Trì Hoan: "… Cao."

Nam nhân nhìn cô, không lên tiếng.

"Có tiền."

"Cái này cũng tính sao?"

"Dĩ nhiên là tính, hơn nữa tiền của anh là tự mình kiếm, là giàu một đời, thật lợi hại, đúng không?"

Mặc Thời Khiêm: "…"

Hắn không lên tiếng, coi như là thầm chấp nhận.

"Sức khỏe tốt!."

Nam nhân mâu quang quét qua mặt của cô: "Em lại gạt anh một chút thử xem."

Trì Hoan phồng má, rất vô tội mở to hai mắt: "Vậy làm sao mà coi là qua loa lấy lệ đây, khí lực của anh lớn mới có thể ôm em đúng không, nếu anh yếu như gà, bị anh ôm kiểu công chúa em sẽ cảm giác mình có thể bị té xuống."

Mặc Thời Khiêm: "…"

"Âm thanh êm tai."

"Còn sáu cái nữa."

Làm sao lại còn có nhiều như vậy.

Cô cúi đầu tại cổ của hắn cố ý ngửi một cái: " Ừ, anh rất dễ ngửi."

Mặc Thời Khiêm: "…"

"Anh nấu ăn có kỹ thuật ."

"…"

Còn lại năm cái.

"Đánh nhau rất lợi hại."

"…"

Bốn cái.

"Tài nấu nướng ngon!"

Ba cái.

Hắn không nói, từ đầu đến cuối đều nhàn nhạt lành lạnh nhìn cô, ánh mắt để cho người ta cảm thấy đáy lòng sợ hãi.

Trì Hoan lúc đầu còn có thể nói ra không ít, nhưng bị hắn nhìn chằm chằm như vậy, bỗng dưng các loại suy nghĩ chậm lại.

"… Kỹ thuật hôn tốt."

Thật ra thì cực kỳ tốt.

Trên môi nam nhân hiện lên nụ cười.

Hai cái.

Trì Hoan không cẩn thận liền chống lại ánh mắt của hắn, giống như là hố đen, trực tiếp hút đi những suy nghĩ tự hỏi của cô.

"Có khí chất, sống được. Hai cái, đầy rồi!!!"

Mặc Thời Khiêm: "…"

Trì Hoan cuối cùng vẫn là khó thoát khỏi bị hôn, hơn nữa còn là bị hôn thật lâu.

Sau khi kết thúc, nam nhân nhẹ nhàng vỗ một cái lên gương mặt của cô, giọng nói kèm theo nụ cười: "Tiếp tục ăn cơm."

Trì Hoan: "…"

Cô vẫn ăn, quai hàm đều banh ra, giọng mơ hồ không rõ chất vấn: "Em đã nói tròn mười cái, tại sao còn muốn hôn."

"Khen thưởng, không phải em khen kỹ thuật hôn của anh tốt sao?"

Bữa ăn này phần sau coi như là an tĩnh, được nam nhân không nhanh không chậm đút cho, Trì Hoan thật ngoan ngoãn ăn.

Chẳng qua là tình cờ cô đột nhiên nghĩ tới, em gái của hắn đến rồi… Hắn lại không muốn an bài cho cô gặp mặt sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Chú ý chuyện của anh ta như vậy, còn thích anh ta sao?

Beta: Stuki°°

Thật sự bởi vì bạn thân của em gái thích hắn, hay là bởi vì… Hắn không có nghĩ tới muốn cho cô gặp người nhà của hắn?

Thậm chí từ trước nay, hắn không có nói với cô bất kỳ chuyện gì liên quan đến người nhà của hắn, lần này nếu như không phải cô vừa vặn tại 1999 thấy hắn và Lương Mãn Nguyệt, chắc sẽ không nói với cô chuyện về em gái… Đúng không?

Trì Hoan nhìn hắn gần trong gang tấc, gương mặt tuấn mỹ ôn nhu, mỹ vị của đồ ăn từ từ trở nên nhạt như nước ốc.

Nhưng cô có thể nói hắn có lỗi gì sao?

Không có phản bội khế ước giữa bọn họ, không có cùng bạn gái cũ ở sau lưng cô dây dưa không rõ.

Những thứ khác… Hắn không có nghĩa vụ phải nói, ít nhất không có nghĩa vụ phải cho cô gặp mặt người nhà.

Nghĩ đến cuối cùng, cô vẫn mờ mịt ——

Quan hệ giữa bọn họ thật giống như tùy tùy tiện tiện liền bắt đầu, không biết có thể kéo dài tới khi nào đây? ?

… …

Buổi tối Mặc Thời Khiêm tắm cho Trì Hoan.

Vì phòng nước làm ướt tay cô, cô ngâm mình trong bồn tắm, tóc bị nam nhân quấn thành một hình tròn xấu xí, hai cái tay để trên thành bồn, toàn bộ quá trình lúng túng đến mức cô hận mình không thể biến mất ngay lập tức.

Không biết gương mặt cô là bị hơi nóng xông đến hồng hồng hay là được người đàn ông tắm cho, ngượng ngùng đến đỏ bừng cả mặt.

Trì Hoan mặc cho tay hắn ở trên người mình rong ruổi khắp nơi, khuôn mặt trắng nõn bị hơi nước nóng bao quanh, lộ ra vài phần mị hoặc quyến rũ , vài sợi tóc rối rơi xuống.

Cô gần như toàn bộ quá trình đều nhắm mắt lại, rất sợ hắn thú tính trỗi dậy.

Sau khi tắm xong hắn kéo cô từ trong nước ra ngoài, dùng khăn tắm đem toàn bộ nước trên người lau sạch, sau đó trùm lên người áo choàng tắm, ôm cô đi ra ngoài.

Ngoại trừ bị hôn đến mấy lần, cũng không làm gì nữa.

… …

Tay của Trì Hoan bị thương, công việc tự nhiên cũng chỉ có thể gác lại, huống chi khoảng thời gian này rất nhiều tin tức liên quan tới cô.

Mặc dù chuyện cô bao nuôi nam nhân vì scandal của Tô Nhã Băng mà dần chìm xuống, nhưng việc ba cô dính líu tới tham ô mà sắp bị xét xử trước mắt vẫn vô cùng náo nhiệt.

Con gái của quan chức tham nhũng, bảy chữ này giống như một con dấu đóng từng thời từng khắc in ở trên người cô.

Diêu tỷ đề nghị cô nghỉ ngơi một khoảng thời gian, cô cũng không có lòng nào cho công việc, cả ngày liền ở trong biệt thự dưỡng thương, đối với truyền thông mà nói, cô cơ bản là im hơi lặng tiếng, thậm chí không ít lời đồn đãi nói cô đã rút lui khỏi ngành giải trí.

Cô còn nhận được rất nhiều cuộc điện thoại, mở miệng không phải là nói thẳng muốn bao cô, chính là hỏi cô một tháng bao nhiêu tiền.

Diêu tỷ cùng Ninh Du Nhiên đều tới thăm cô.

Ninh Du Nhiên ngồi ở trên ghế sa lon , vừa bóc chuối cho Trì Hoan ăn, vừa thận trọng hỏi: "Hoan Hoan, biệt thự này… Là hắn mua… Hay là cậu mua?"

Trì Hoan ăn chuối, thanh âm mơ hồ: "Mình!"

Ninh Du Nhiên bĩu môi một cái, ngượng ngùng nói: "Không phải đâu… Coi như hắn dáng dấp tốt, nhưng giá đó cũng quá đắt đi."

"Đắt không?"

Ninh Du Nhiên dùng sức gật đầu: "Đắt ! Cha mình nói nơi này mỗi một khu biệt thự đều tấc đất tấc vàng, còn để cho mình nhắc nhở cậu… " cô ấy rất uyển chuyển mở lời : "Bây giờ tình thế không tốt, nên cậu xài tiết kiệm một chút."

Rất mắc sao?

Cô thấy biệt thự này mặc dù có hoa viên và hồ bơi, nhưng chiếm diện tích cũng không coi là quá lớn, không giống Trì gia là cả một tòa lâu đài, chẳng qua là tráng trí rất xa hoa, không khí trang nghiêm.

"Không phải là mình mua, nhà mình đều bị thu hồi, bây giờ còn không có việc làm, mình làm sao mua được biệt thự."

"À? Hắn mua à?"

"Ừm."

"Mình cùng ba muốn qua thăm cậu… Ông còn tưởng rằng cậu bị ai bao nuôi… Nha, Mặc Thời Khiêm bây giờ không còn là vệ sĩ của cậu, hắn làm gì vậy?"

"Không biết, khả năng làm chút kinh doanh gì đó."

"Ồ… " Ninh Du Nhiên gật đầu một cái, lại nhớ ra cái gì đó vội hỏi: "Hắn có phải hay không ra tay rất rộng rãi?"

"Coi vậy đi."

Cô không có khái niệm ra tay hào phóng, Mặc Thời Khiêm thuộc về kiểu cầu gì được đó, ngươi có nhu cầu liền thỏa mãn ngươi, nhưng hắn sẽ không giống nam nhân khác thỉnh thoảng sẽ tặng trang sức hay hoa tươi.

Cô không cảm giác được hắn có nhiều tiền, nhưng là cô cảm thấy nếu như cô, hỏi hắn muốn bất kỳ vật gì quý giá, hắn chân mày cũng sẽ nhíu lấy một cái.

Trì Hoan nhìn Ninh Du Nhiên vẻ mặt một lời khó nói hết, mở miệng hỏi: "Sao vậy?"

"Mình nghe nói nha… Cũng không biết là từ nơi nào truyền đi, cha mẹ Lương Mãn Nguyệt chạy đến công ty của Đường Việt Trạch tìm Đường Việt Trạch đòi tiền, nói anh ta có tiền như vậy, ra tay còn không hào phóng bằng bạn trai cũ chỉ là một vệ sĩ…"

Trì Hoan: "… Thời điểm Mặc Thời Khiêm đi cùng với cô ấy thì sẽ cho cha mẹ của cô ấy phí sinh hoạt."

Ninh Du Nhiên không hiểu: "Tại sao?"

Trong khái niệm của cô ấy, coi như là kết hôn rồi cũng không có cái nghĩa vụ này…. Dĩ nhiên, cha mẹ của Du Nhiên làm ăn lớn, gia cảnh giàu có, cũng không cần con rể tương lai đưa tiền, nhiều nhất thì đúng dịp biếu một chút.

"Mình không biết, cha mẹ của cô ấy có thể chạy đến công ty của Đường Việt Trạch đòi tiền, phỏng chừng cũng đã hỏi qua anh ấy…"

Theo tính tình của Mặc Thời Khiêm, hơn phân nửa là sẽ cho, hắn không thèm để ý đến chút tiền này.

Ninh Du Nhiên chống cằm: "Có cha mẹ thế này, Lương Mãn Nguyệt cũng thật xui xẻo."

"Đường Việt Trạch chưa cho sao?"

"Anh ấy khẳng định không phải là không nỡ bỏ chút tiền này… Anh ấy lúc trước lui tới đều là đại mỹ nữ , hoặc là gia cảnh không tệ… Hai người chẳng qua là nói chuyện yêu đương, coi như tiêu tiền cũng chỉ là mua quà cho đối phương , đi ra ngoài chơi, không có cho người nhà đối phương tiền, anh ấy khẳng định nghĩ cũng sẽ không nghĩ đến chuyện này."

Trì Hoan liếc Du Nhiên: "Anh ta ra tay rộng rãi, đến chiếc xe mấy triệu, sang trọng cũng đưa ra ngoài, mình đều đã nghe nói qua, cậu không cần giải thích rõ ràng như thế với mình."

Ninh Du Nhiên quẫn bách nói: "Mình chỉ nói một chút thôi."

"Sao cậu chú ý chuyện của anh ta như vậy, cậu còn thích anh ta sao?"

Ninh Du Nhiên gãi đầu một cái: "Thói quen mà thôi…"

Cô đối với Đường Việt Trạch cũng giống như hâm mộ mminh tinh điện ảnh vậy, không đến gần được anh ấy cũng chưa từng nghĩ đến gần , nhưng thói quen chú ý từng li từng tí những chuyện có liên quan tới anh.

"Động tĩnh lớn như vậy, cha mẹ Đường Việt Trạch hắn là biết chứ?"

Mẹ của Đường Việt Trạch cũng là một nhân vật lợi hại, cùng vị kia ở Mạc gia so sanh, một người so với một người càng lợi hại.

“Đã sớm biết rồi nha.”

“Không có đánh gãy uyên ương?”

Ninh Du Nhiên lắc đầu một cái: “Không có nha, nghe nói Đường phu nhân trực tiếp nói với Lương Mãn Nguyệt —— con trai của bà ấy từ lúc đi mẫu giáo liền bắt đầu nói yêu đương , mỗi lần thấy thức ăn tươi mới liền muốn nếm thử, chơi chán rồi liền ném một bên, cô ấy không phải là người đầu tiên, cũng không có năng lực quyết đoán để thành người cuối cùng, bà ấy còn nói , yêu sao, hưởng thụ là được, chỉ cần lúc kết thúc cô ấy không phải muốn sống muốn chết thì tới nhà ăn cơm gặp cha mẹ cũng không sao.”

Trì Hoan: “… Vậy vạn nhất liền chân ái đây?”

Chân ái: tình yêu đích thực

Ninh Du Nhiên nhún nhún vai: “Bà ấy cũng nói, muốn yêu tùy ý yêu, nếu như muốn kết hôn… Cũng được, chờ khi Đường Việt Trạch 35 tuổi, nếu như khi đó tình cảm bọn họ so với kim loại còn bền hơn, người làm mẹ như bà ấy liền thành toàn chân ái cho con trai mình, trước 35 tuổi, thì đừng có mơ.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Ngài muốn tôi lần nữa rời khỏi Mặc Thời Khiêm?

Edit: Cẩm Quỳ.

Beta: Stuki°°

Trì Hoan cúi đầu cắn ống hút uống xoài ép mà Lý mẫu đưa tới: “… Đây chẳng phải là còn phải chờ mười năm nữa sao? Thật là thủ đoạn.”

Ninh Du Nhiên tiếp lời cô nói: “Ước chừng chín năm.”

Trì Hoan lại lần nữa liếc cô ấy.

Ninh Du Nhiên cũng vội vàng cầm nước trái cây uống: “Cái này cũng rất dễ biết, tớ biết cũng bình thường chứ sao?.”

“Cậu định đơn phương yêu mến anh ta bao lâu?”

Cô ấy cúi đầu: “Tớ cũng không có… Cố ý đơn phương yêu mến anh ấy.”

“…”

Cô cùng anh ấy không có đồng thời cùng xuất hiện, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ muốn qua lại gì với anh ấy, chờ một thời gian qua, dĩ nhiên là sẽ từ từ quên lãng, cô vẫn luôn nghĩ như vậy.

Trì Hoan nhẹ nhàng thở dài, cũng không nói gì thêm nữa.

Chính cô cũng là người từng trải, biết tại thời điểm này người bên cạnh nói nhiều đi nữa cũng là vô dụng, huống chi, đơn phương yêu mến chỉ là một người vô tâm, ít nhất trước mắt còn chưa từng tạo thành tổn thương.

“Hoan Hoan, cậu còn chuẩn bị trở về quay phim sao?”

Trì Hoan hơi rũ mi, thản nhiên nói: “Dĩ nhiên, không diễn xuất tớ còn có thể làm gì.”

Từ khi mười bốn tuổi cô bắt đầu diễn xuất, đến bây giờ đã bảy năm rồi.

Mấy năm nay tất cả thời gian, tinh lực cùng sự cố gắng của cô đều dâng hiến cho diễn xuất rồi, làm sao có thể bởi vì bị áp lực một lần như vậy liền thành con rùa rụt đầu.

Ninh Du Nhiên dùng sức gật đầu, nghiêm túc nói: “Ba tớ có nói rằng con người sống trên đời, có lên được đỉnh cao cũng sẽ có lúc rơi xuống thung lũng, không có ai sẽ mãi rạng rỡ, cũng không có ai sẽ mãi ngã mà không thể gượng dậy, Hoan Hoan, tớ tin tưởng cậu sẽ có thể đứng cao hơn trước đó.”

Trì Hoan bật cười: “Ba nói, ba nói, cậu đã lớn như vậy rồi, còn cả ngày đem lời ba nói treo ở mép.”

Ninh Du Nhiên cười hắc hắc: “Không có cách nào! Ba tớ thích giáo huấn người khác, cả ngày ân cần dạy bảo, mẹ tớ thường xuyên bị ông ấy giáo huấn.”

Trì Hoan nhìn cô ấy, trên mặt vẫn treo nụ cười, nhưng trong tầm mắt có chút hoảng hốt .

Tính tình của cô so với Du Nhiên thật ra thì kém hơn rất nhiều, khi đó cô phản nghịch làm mọi người đau đầu, trong lớp học Du Nhiên luôn là cô gái ngoan ngoãn kiêm học sinh giỏi, chủ nhiệm lớp từng sắp xếp cho các cô ngồi cùng bàn trong một học kỳ.

Khả năng trên đời này có sự hấp dẫn lẫn nhau, vô luận tình yêu hay chỉ là thầm mến, hoặc là bạn tâm giao, hoặc là hai người nhìn như hoàn toàn bất đồng hoàn toàn trái ngược, mà đối với sự khác biệt tất nhiên sẽ tồn tại nhiều hoặc ít sự hâm mộ đối với đối phương.

Du Nhiên từng mấy lần nói qua rằng hâm mộ cô tự do tùy ý.

Cô ấy tại sao không tự hào vì mình có phụ nghiêm mẫu từ, gia đình hòa thuận.

… …

Chờ khi tay của Trì Hoan được tháo băng vải, cơ bản đã bắt đầu khôi phục sinh hoạt thường ngày, vụ án của Trì Yên cũng tiến vào giai đoạn kết thúc.

Tất cả bất động sản trên danh nghĩa của Trì Yên bao gồm xe, tiền gửi ngân hàng… toàn bộ đều bị tòa án tịch thu.

Trì Hoan cơ bản không có bị ảnh hưởng gì, bởi vì từ năm 17 tuổi cô đã gặp vận may, kinh tế hoàn toàn độc lập, tất cả mọi thứ cô sở hữu đều có nguồn gốc, có thể tra được.

Nhất là có Nhạc Lâm là luật sư thay cô phát ngôn, những thứ kia nghĩ muốn chiếm tiện nghi của đại mỹ nhân Trì Hoan cũng đều không có cửa.

Dĩ nhiên, theo pháp luật mà nói là như vậy, nhưng dư luận sẽ không lý trí như thế.

["Con gái tham quan" cút ra khỏi giới giải trí] cái đề tài này đã chiếm cứ vị trí đứng đầu Weibo một tuần liền.

Các đại Bát Quái truyền thông đều siêng năng cần cù đối với hoa đán ăn khách Trì Hoan từ ngày xưa đến nay tiến hành phân tích cùng khám phá 360 độ.

Phân tích kỹ xảo của cô khi đoạt giải "Màn đen ".

Người trong nghề tiết lộ cô lợi dụng bối cảnh đoạt đi tài nguyên cùng nhân vật vốn thuộc về minh tinh khác.

Đếm xem được bao nhiêu lần Trì Hoan dính scandal . Đếm xem thử tin tình cảm giữa nam diễn viên và cô nhiều bao nhiêu, và rốt cuộc mối quan hệ đó còn đi tới "giới hạn" nào nữa.

"Người biết chuyện " tiết lộ cô đã từng chén ép bạn cùng trang lứa, cũng chính là đồng nghiệp cùng công ty.

Còn nữa, lúc Trì Hoan quay phim cổ trang, lúc diễn có mặc một bộ trang phục, mà bộ trang phục này xưa nay chỉ dành cho những tuyệt sắc giai nhân, lại đặc biệt được cất giữ hơn mười năm nay, người mặc bộ đồ này tức là người đại diện cho sắc đẹp. Khi đó Trì Hoan lại mặc bộ trang phục này, người người lại bắt đầu bàn luận xem liệu cô có phải đã phẫu thuật thẩm mĩ hay không? Nói chung là chỉ cần cái gì liên quan đến cô đều phải lôi ra nói một chút.

Hình tượng của Trì Hoan trước mặt truyền thông chính là rực rỡ và cao ngạo, hơn nữa xuất đạo mấy năm nay đều rất thuận buồm xuôi gió, tuổi còn trẻ đã giành nhiều giải thưởng lớn.

Thời điểm huy hoàng, người bên cạnh nói cô xinh đẹp, tốt bụng, kỹ thuật diễn xuất tốt.

Thời điểm xuống dốc, một điểm tốt cũng không có, cái gì cũng đều là lỗi.

Mọi người đều thích xem loại con nhà giàu sẽ thế nào khi rơi vào kết cục bi thảm.

Chỗ tốt duy nhất là —— số lượng lượt xem cùng tin tức bị phơi bày về cô chưa từng cao như vậy.

… …

Trong phòng bao của một nhà hàng Tây, không khí an tĩnh.

Trì Hoan trang điểm tinh xảo, mái tóc dài lượn sóng như rong biển được búi lên gọn gàng, sạch sẽ thoải mái, lộ ra cái trán trắng nõn đầy đặn cùng khuôn mặt căng mịn to chừng bàn tay, quần áo xinh đẹp, ngay cả thần sắc đều rất tốt, mặt mày hơi rũ, môi khẽ mỉm cười, toàn thể gương mặt coi như là bình tĩnh.

Không nhìn ra vết tích ảnh hưởng của việc cha bị ở tù cùng những tin tức tiêu cực về bản thân.

Đối diện là ông chủ lớn trong truyền thuyết-người đầu tư cùng trợ lý của ông ta.

Bên cạnh Trì Hoan cũng không phải Diêu tỷ, mà là một tổng thanh tra của công ty người mẫu.

Mở miệng đầu tiên chính là người quản lý kia, tay đỡ mắt kính cười hỏi cô: "Trì tiểu thư, nghe nói đoạn thời gian trước cô đi tìm Chương Diên đạo diễn, muốn cùng ông ấy hợp tác?"

Trì Hoan gật đầu: "Vâng, tôi cùng Chương đạo diễn có nói qua, cũng đích xác vẫn muốn cùng hợp tác với ông ta."

"Ông ta gần đây lại chuẩn bị phim mới, cô biết không?"

Trì Hoan trên mặt giữ mỉm cười: "Đã nghe nói."

Quản lí vô tình hữu ý nói: "Cô cũng nên biết, hình tượng bây giờ của cô, quảng cáo bị hủy, quyền phát ngôn bị rút lui, tin tức tiêu cực không thể đếm hết được… Trước mắt đạo diễn dám dùng cô, chịu dùng cô, có thể sử dụng cô cũng không nhiều."

"Tựa hồ là như vậy! " Trì Hoan nhìn về phía ông lão tóc đã nhuốm màu bạc, cười nhạt: "Bạch lão tiên sinh muốn làm trung gian giới thiệu cho tôi tác phẩm mới của Chương đạo diễn sao?"

Bạch lão trên mặt của từ đầu đến cuối đều là một nụ cười nhạt, không nhìn ra vết tích gió tanh mưa máu ngày xưa, ngược lại giống như một lão nhân hiền lành, chẳng qua là có vẻ hơi cao thâm, nói chuyện cũng là chậm chạp: "Đây là cơ hội tốt, Trì tiểu thư, Chương đạo diễn đối với cô có ấn tượng rất tốt, cho rằng tương lai sẽ vô cùng rộng mở, nếu như bởi vì sự tình của cha mà bị hủy hoại, không khỏi đáng tiếc."

Trì Hoan mím môi mà cười: "Nếu như Chương đạo diễn nguyện ý tìm tôi , tôi dĩ nhiên là cầu còn không được."

Bạch lão con mắt vẩn đục nheo lại: "Dường như cô cũng không mừng rỡ lắm."

Trì Hoan ngước mắt chống lại tầm mắt của ông ta: "Nghe xong điều kiện lại mừng rỡ cũng không muộn."

Bạch lão ý vị sâu xa nói: "Trì tiểu thư, cô rất cần cơ hội như vậy, bởi vì nó không chỉ có thể làm cho cô xoay mình, thậm chí còn có thể làm cô từ thung lũng leo lên một cái đỉnh cao mới."

"Nhưng nếu thật có cơ hội như vậy, tôi tự nhiên toàn lực ứng phó."

Bạch lão cười một tiếng: "Cô lại so với trong tưởng tượng của tôi còn có đầu óc hơn, cũng khó trách Thời Khiêm chọn cô."

Từ đầu đến cuối cô đều là nếu như, nếu như, mặc dù từ đầu đến cuối mặt luôn mỉm cười, nhưng trên mặt cũng chẳng có bao nhiêu động tâm.

"Đạo lý đơn giản như vậy, không cần bao nhiêu đầu óc."

Bạch lão ung dung mà cười: "Vậy cô biết, cơ hội càng tốt, càng phải trả giá thật lớn sao?"

"Ngài là muốn tôi rời khỏi Mặc Thời Khiêm?"

"Trì tiểu thư, cô biết rõ mà… " Bạch lão nhìn Trì Hoan, ánh mắt cao ngạo như là người từ trên cao nhìn xuống: "Thật ra thì Thời Khiêm nguyện ý, hoàn toàn có thể để cho cô lần nữa xinh đẹp trở về giới giải trí…"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Làm cho cánh tay của người đàn ông chậm một nhịp liền lơ lửng ở trong không khí.

Chương 126: Làm cho cánh tay của người đàn ông chậm một nhịp liền lơ lửng ở trong không khí.

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki°°

Trì Hoan từ đầu đến cuối đều cười nhạt, khi nghe câu cuối cùng chợt cứng lại.

Từ khi cô biết người đầu tư là Bạch lão, cô liền đoán được bữa tiệc tối nay là Hồng Môn yến.

Thậm chí cô có thể đoán được mục đích mà ông ta ép cô rời khỏi Mặc Thời Khiêm, dù sao thì con gái lão cũng thích người đàn ông này.

Thấy sắc mặt Trì Hoan thay đổi như trong dự liệu, Bạch lão không nhanh không chậm tiếp tục nói: "Nhưng cậu ta không có làm vậy, đúng hay không?"

Trì Hoan không lên tiếng, mặt từ từ cứng lại, không biểu tình.

"Nó có năng lực này, nhưng không có thay cô làm bất cứ chuyện gì… Trơ mắt nhìn cô bị truyền thông mắng, bị bạn trên mạng mắng, bị hủy hợp đồng quảng cáo, không nhận được tác phẩm mới…"

Bạch lão nhìn biểu tình đã không kiềm chế được của cô, đáy mắt xẹt qua nụ cười nhạt , mặc dù vẫn thông minh tỉnh táo hơn so với trong tưởng tượng, nhưng chung quy vẫn là một cô bé hai mươi tuổi thôi.

"Cô là người phụ nữ của cậu ta, nếu như không có biện pháp giúp cô thì coi như thôi đi, nhưng rõ ràng có thể giúp, lại khoanh tay đứng nhìn… Trì tiểu thư, nghe nói thời điểm người ở viện kiểm soát điều tra tài sản của cô, tất cả đều là do chính cô tự kiếm được, cũng không có quan hệ gì với cha hết, cho nên kinh tế đã độc lập từ sớm… Nhắc tới cái điểm này, tôi còn thật khâm phục cô, nhưng là… Cô đã cho rằng đến cha ruột mình còn không nhờ vả được, chẳng lẽ cảm thấy nam nhân thì có thể?"

Trì Hoan từ đầu tới cuối chỉ duy trì yên lặng.

Ngay từ đầu mỉm cười đã sớm không thấy đâu rồi, mười ngón tay đan vào nhau, siết thật chặt.

Bạch lão cười nhẹ: "Mặc dù cậu ta không nguyện ý ra tay giúp cô, nhưng khẳng định là nguyện ý nuôi cô, dù sao thời điểm lúc trước ở cùng với Lương Mãn Nguyệt đã nuôi cả nhà cô ta, chỉ cần cô nguyện ý làm con chim hoàng yến được nam nhân nuôi dưỡng là được."

… …

An Kha không có theo Trì Hoan nên không thấy được người đầu tư, nhưng xe đậu bên ngoài , gần đến giờ dùng bữa trưa mới thấy Trì Hoan lững thững đi ra.

Ngồi trong xe, An Kha từ trong kính chiếu hậu chú ý tới tâm tình của Trì Hoan không như lúc mới tới, cô ấy yên lặng không nói gì nhìn ra ngoài cửa xe, gương mặt xinh đẹp là sự ngơ ngác và kinh ngạc.

An Kha chủ động hỏi: "Trì tiểu thư, cô gặp người đầu tư có thuận lợi không?"

Trì Hoan thu tầm mắt lại, cúi đầu nhìn ngón tay tràn đầy vết thương chưa lành: "Tạm được đi, không thể nói thuận lợi hay không thuận lợi."

"Cô cũng đừng quá lo lắng."

Trì Hoan miễn cưỡng cười một cái, chợt hỏi: "Cô làm việc cho Mặc Thời Khiêm sao?"

? An Kha sững sờ, rất nhanh đáp trở lại : " Đã được hai ba năm rồi. Nhà tôi mở võ quán Taekwondo, từ nhỏ tôi đã đi theo cha học võ thuật, thời điểm tôi lên đại học, trong nhà nợ rất nhiều tiền, nghe bằng hữu nói làm bảo an ở 1999 tiền lương rất cao, tôi phải đi xin việc, sau đó Mặc tiên sinh phân phó tôi đi bảo vệ Lương tiểu thư…"

Tựa hồ là ý thức được cái gì, An Kha rất nhanh dừng lại, ngay sau đó ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, Trì tiểu thư."

Trì Hoan tay cuộn tròn thành quyền đặt trên đầu gối, không nói ra được trong lòng là cảm giác gì, giống như là tâm tình có chút trầm xuống, nhưng trên mặt không có lộ ra cảm xúc gì, chỉ thản nhiên nói: "Không sao."

Yên tĩnh lại, cô lại hỏi: "Đã có cô theo sau Lương Mãn Nguyệt, làm sao cô ấy vẫn bị Đường Việt Trạch theo đuổi như vậy?"

"Bởi vì Lương tiểu thư phần lớn thời gian đều ở trường học, cho nên Mặc tiên sinh không có để cho tôi 24 giờ đều trông cô ấy… Chẳng qua là thời điểm cô ấy với bạn cùng phòng ra ngoài du lịch sẽ lặng lẽ đi theo, đích thực là do tôi sơ sót."

Huống chi An Kha chỉ phụ trách sự an toàn của Lương Mãn Nguyệt, Đường Việt Trạch theo đuổi cô ấy, cô (An Kha) cũng hồi báo cho Mặc Thời Khiêm, hắn mặc dù cũng tìm cách cứu vãn, nhưng phần lớn thời gian đều đặt ở công việc.

Trì Hoan ồ một tiếng, không lên tiếng nữa.

Bên trong mặc dù cùng người đầu tư nói chuyện "Hợp tác" đúng thời điểm dùng bữa trưa, nhưng cơ bản chẳng qua là tính tượng trưng, không có ăn cái gì cả.

Đói bụng, nhưng thần kinh chậm chập không cảm thấy đói.

Người giúp việc tự nhiên nghĩ rằng cô đã ăn ở bên ngoài, không có hỏi, chỉ là theo thường lệ pha cho cô một ly trà.

Trì Hoan ngồi trên chiếc ghế chỗ bàn đọc sách, nhìn ly trà nóng tỏa khói trắng lượn lờ trong không khí, mặt lâm vào suy tư.

Có phải thật vậy hay không… Quá chắc chắc cách nhìn đối với Mặc Thời Khiêm rồi hả?

Sự nghiệp của cô đang xuống dốc, cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ tới tại sao hắn không giúp cô cái vấn đề này…

Cô theo bản năng, thuận lý thành chương cho là hắn chẳng qua là không giúp được cô thôi.

Đến hỏi cô cũng chưa từng hỏi qua, căn bản là không có nghĩ tới hắn có thể giúp nhưng lại lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Thậm chí cô còn ôm lấy hắn kể nể ủy khuất của mình.

Đương nhiên cô cũng không quá tin…

Vẫn là… Bạch lão lừa cô, nhưng lời nói dối như vậy sẽ hủy đi sự tin tưởng của cô.

… …

Sáu giờ tối Mặc Thời Khiêm trở về ăn bữa ăn tối như mọi ngày.

Thời điểm hắn dùng cơm đều không nói chuyện nhiều, trên bàn ăn bình thường đều rất yên tĩnh.

Trì Hoan gắp một miếng bắp hầm xương sườn bên trong bát, từ từ gặm, mấy lần nghĩ muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh này: "Mặc Thời Khiêm."

Nam nhân ngước mắt nhìn cô: "Ừ?"

Cô cúi đầu nhìn mấy hạt bắp bị cắn: "Ngày hôm nay em đã đi gặp người đầu tư đó rồi."

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của người đàn ông căn bản không có hiện ra bất kỳ tâm tình gì, chỉ qua loa lấy lệ như vậy nhàn nhạt hỏi một câu: "Nói xong rồi sao?"

Đũa kẹp hạt bắp lần nữa gắp để trong chén, Trì Hoan chọc chọc: "Không có."

Ước chừng là nhìn ra tâm tình cô sa sút, Mặc Thời Khiêm lại hỏi một câu: "Em rất muốn hợp tác với họ?"

Trì Hoan tiếp tục cắn hạt bắp: "Không có."

Hắn vì vậy cũng không nói gì nữa.

Cô cũng không chủ động mở miệng.

Trên bàn ăn lại yên tĩnh chỉ còn lại âm thanh dùng cơm.

… …

Buổi tối.

Trì Hoan tắm xong ngồi trên ghế sa lon thổi tóc, người đàn ông đang tắm ở trong phòng tắm, điện thoại di động đặt tại chiếc bàn nhỏ.

Chợt có tin nhắn gửi đến, điện thoại di động chấn động hai cái, màn hình cũng sáng lên.

Trì Hoan đơn thuần là theo bản năng ngẩng đầu nhìn một cái,

Vừa vặn liền thấy nội dung tin của cái tin nhắn kia ——

[Mặc ca ca, nếu như em thi đậu vào trường học của chị Mẫn Nguyệt, lúc đó anh có thể đi sân bay đón em không?]

Mặc ca ca?

Trì Hoan cảm thấy huyết khí một trận dâng trào, đùng một chút liền tắt máy sấy.

Đứng dậy liền ném bỏ cái máy sấy tóc, tiện tay buông sõa vai đi lên sân thượng.

Giờ đã là mùa đông, thời tiết rất rét, gió lạnh đến thấu xương, nhất là mới từ trong phòng ngủ ấm áp đi ra, càng lộ rõ sự băng giá tận xương cốt.

Cô nhìn đèn đuốc sáng choang của ngôi biệt thự xinh đẹp, lỗ tai nghe được động tĩnh mở cửa bên trong phòng ngủ, đại khái là người đàn ông đã tắm xong đi ra.

Lại một lúc sau, cánh cửa sân thượng cũng bị đẩy ra.

Âm thanh trầm thấp mà không vui của người đàn ông vang lên sau lưng: "Trì Hoan, em đứng ở bên ngoài này làm gì, đi vào trong."

Cô đứng không nhúc nhích, giống như là không nghe thấy.

Chỉ có gió rét thổi bay mái tóc dài của cô, lay động trong không khí.

Mặc Thời Khiêm nhìn bóng lưng của cô, mày kiếm nhăn lại, bước chân dài đi tới, đưa tay muốn ôm ngang hông của cô.

Trì Hoan giống như là cảm thấy được, một giây sau liền quay người sang, mặt không cảm xúc đi đến chỗ khác.

Làm cho cánh tay của người đàn ông đưa tới chậm một nhịp liền lơ lửng ở trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Tiểu cô nương, tay cô thế nào rồi?

Chương 127: Tiểu cô nương, tay cô thế nào rồi?

Edit: Cẩm Quỳ.

Beta: Stuki.

Cô trực tiếp trở lại phòng ngủ, đem máy sấy tóc ném ở trên ghế sa lon, sau đó đi tới mép giường vén chăn lên và nằm xuống.

Mặc Thời Khiêm dĩ nhiên là theo vào, thuận tay khóa cửa lại.

Hắn rũ mắt liếc cái máy sấy tóc bị ném lên bàn, đưa tay cầm lên rồi đi tới bên giường.

Trì Hoan quay lưng về phía hắn.

Gió ấm áp thổi trên tóc của cô, lướt qua da đầu của cô.

Trong phòng ngủ an tĩnh chỉ có thanh âm của gió thổi.

Mặt của Trì Hoan chôn ở gối trong, nhắm mắt lại.

Một lát sau, thanh âm của nam nhân nhàn nhạt vang lên: "Trì Hoan, em ngồi dậy mau, thổi khô mái tóc đã."

Cô không có mở mắt, giọng điệu cũng rất lãnh đạm: "Khô rồi."

Ngón tay thon dài cùng khớp xương rõ ràng xen qua mái tóc của cô: "Chưa khô, sẽ bị cảm mạo, dậy."

Hắn nói chuyện dường như vĩnh viễn là cái giọng điệu này, lời ít ý nhiều.

Không khí giằng co gần mười giây đồng hồ, Trì Hoan vẫn ngồi dậy.

Cô cúi đầu, cằm đặt tại trên đầu gối, tóc dài buông xuống, che lại hơn nửa bên mặt của cô, yên lặng ngồi đó, mặc cho hắn thổi.

Mặc Thời Khiêm không mở miệng nói chuyện, còn cô thì ngay cả ánh mắt đều nhắm lại.

Sấy khô tóc kéo dài tới mười phút mới ngừng lại, Trì Hoan lại lần nữa nằm xuống giường.

Nam nhân đơn giản thu dọn một chút, cũng vén chăn lên nằm xuống giường, tắt toàn bộ đèn trong phòng ngủ.

Không gian hoàn toàn yên tĩnh, một bóng tối bao trùm.

Trước kia Trì Hoan đã quen ngủ một mình một giường, thích bá chiếm vị trí giữa, sau đó ngủ cùng hắn cũng không thể từ bỏ cái thói quen này, Mặc Thời Khiêm mặc dù không mập, nhưng nam nhân thân hình to lớn, luôn chiếm một chỗ rộng.

Lâu dài liền biến thành cô ngủ ở chính giữa còn hắn thì ôm lấy cô.

Nhưng bây giờ cô nằm gọn trong 1phần ba giường, nghiêng người về phía cửa sổ.

Mặc Thời Khiêm đưa tay ra, đem cả người cô mò được ôm vào trong ngực, giọng nói bình thường hỏi: "Em đây lại đang cáu kỉnh với anh?"

Lại?

Trì Hoan cắn môi, hắn nói là lại, cô thật giống như không có cách nào phản bác.

Hắn thật giống như không cần nói nhiều, đơn giản cũng có thể chế trụ cô.

Có thể là tính tình của cô cũng chỉ có thể phát ra ngoài.

Cô không lên tiếng.

Người đàn ông cúi đầu đến gần cô, hô hấp đều phả vào bên trong cổ của cô: "Trì Hoan?"

Thanh âm này, hình nhưng đã có mấy phần mùi nguy hiểm.

Trì Hoan cắn môi, ngón tay siết chăn thật chặt, tự dưng bực mình, tự dưng ủy khuất, kiềm chế thấp giọng nói: "Em buồn ngủ."

Trong bóng tối, người đàn ông lật người lên chế ngự cô ở phía dưới, cúi đầu liền ở trong bóng tối chính xác tìm tới môi của cô, hôn lên.

Khoảng thời gian này, buổi tối bọn họ dù không làm nhưng vành tai và tóc mai vẫn chạm vào nhau, thân mật một phen. Điều này đã là một thói quen.

Trì Hoan nghiêng đầu tránh khỏi nụ hôn của hắn, tăng cao âm lượng nói: "Mặc Thời Khiêm, em nói em buồn ngủ, không muốn làm, tối hôm nay không muốn làm."

Thật ra thì Mặc Thời Khiêm cũng không phải không thể không làm.

Bởi vì bọn họ tối hôm qua mới triền miên.

Nhưng từ bữa ăn tối hôm nay tâm tình cô liền bắt đầu dị thường, tự nhiên hắn cũng cảm thấy.

Thân thể của nữ nhân so với nam nhân thành thực hơn, Trì Hoan khoảng thời gian này rất ít cự tuyệt hắn, cho dù cự tuyệt, cũng chỉ là tiểu nữ nhân giả bộ chối từ, hờn dỗi mà thôi.

Cô rút cánh tay bị nam nhân dễ dàng đè ở trên gối ra.

Trì Hoan đem nửa bên mặt đều chôn vào gối, cắn môi nói: "Em nói là em không muốn làm."

Ngược lại hắn không có tiếp tục xâm phạm cô, chẳng qua là lấy tư thế như vậy đè ở trên người của cô, không để cho cô giãy giụa: "Hôm nay em đi gặp người đầu tư, ông ta khi dễ em sao?"

Không có ánh sáng, không ai thấy được vẻ mặt của ai.

Cô nhắm mắt, khẽ cười, thản nhiên nói: "Trước mắt em đang ở trong tình huống như thế này, có người muốn khi dễ em, không phải là không thể bình thường hơn được sao?"

Mặc Thời Khiêm nhíu lại lông mày, âm thanh ép xuống: "Hôm nay em đã gặp người nào?"

Tĩnh lặngmột chút: "Không có ai khi dễ em cả."

Nam nhân xì khẽ: "Vậy tại sao sắc mặt em lại thành như vậy?"

"Ở trong lòng anh, em bị khi dễ thì phải giận cá chém thớt toàn thế giới sao?"

"Cho nên ?" Hắn nhàn nhạt tỏ ra đã hiểu, ngữ điệu không biết: "Vậy là em đang cáu kỉnh với anh."

Trì Hoan không lên tiếng, mặc dù trong bóng tối thì cái gì cũng đều không thấy được, nhưng cô vẫn nhắm mắt lại.

"Nói đi, bởi vì sao?"

Lúc nói chuyện, sự ôn nhu và lạnh lùng của người đàn ông này đều chỉ cách một con đường.

Cô có thể tưởng tượng biểu tình của hắn lúc nói những lời này, chưa nói tới không nhịn được, nhưng giống như là đối mặt với một đứa bé tự do phóng khoáng lại không hiểu chuyện thì đã không còn kiên nhẫn nữa.

"Không có!" tay cô nắm thật chặt, giọng nói thật thấp lẳng lặng nói: "Chẳng qua là nói chuyện hợp tác không thuận lợi, tâm tình em không tốt, Mặc Thời Khiêm, em buồn ngủ, thật không muốn làm."

Qua mười giây đồng hồ, nam nhân nhàn nhạt ừ một tiếng, sau đó buông lỏng sức lực kiềm chế tay cô, từ trên người của cô đi xuống, nằm lại ở vị trí như

cũ.

Hắn cũng không nói thêm cái gì, thậm chí cũng không tiếp tục ôm lấy cô.

Cho đến không khí an tĩnh giống như bọn họ đều đã ngủ thiếp đi, âm thanh nữ nhân thật thấp tinh tế đột nhiên vang lên: "Mặc Thời Khiêm, anh không thích em trở thành tài nữ màn bạc sao?"

Hắn không có chút rung động nào trả lời một câu: "Không có, em thích là được."

Qua ba giây, cô mới khe khẽ ồ một tiếng.

Mình thích là được…

Đúng là sự tình chỉ có mình cô quan tâm.

… …

Do buổi tối Trì Hoan ngủ sớm, nhưng rất khuya mới ngủ được, sáng ngày thứ hai đợi đến khi cô tỉnh lại thì nam nhân đã sớm đi làm.

Rửa mặt xong thay quần áo khác, cô đang chuẩn bị ăn một chút gì đó liền nhận được điện thoại của Bạch lão.

Âm thanh vẫn già dặn mà nhàn nhạt nói: "Trì tiểu thư, suy nghĩ kỹ chưa?"

Trì Hoan lãnh đạm: " Hình như tôi đã không đáp ứng."

"Tôi thấy chuyện này đối với cô mà nói chính là một con đường sống."

"Bạch lão tiên sinh, Bạch nhị tiểu thư gặp được Mặc Thời Khiêm sớm hơn tôi, Mặc Thời Khiêm không thích cô ấy, không có tôi thì anh ấy vẫn như thường sẽ không thích, ngài làm những thứ này có lợi ích gì?"

"Tôi chỉ muốn làm một vụ giao dịch với cô, Trì tiểu thư, thế nào mà lời cô nói lại giống như tôi đã làm gì thương tổn đến cô."

Trì Hoan mím môi, không nói gì, mặt không gợn sóng đem điện thoại di động cắt đứt cuộc trò chuyện.

Còn chưa buông xuống, điện thoại di động lại rung lên.

Người gọi tới chính là Diêu tỷ: "Hoan Hoan, em ngay lập tức, lập tức tới công ty ngay đi."

Trì Hoan ngẩn ra, suy đoán đại khái là chuyện công việc: "Biết rồi, em tới ngay đây."

An Kha đưa cô đến gần cửa công ty, trên đường đi Diêu tỷ lại gửi cái tin nhắn nói cô đến một quán cà phê gần công ty.

Cô vẫn còn đang tìm vị trí, Diêu tỷ từ xa đã đứng lên vẫy tay với cô.

Cô cho là mình tới trễ, giẫm trên giày cao gót vội vội vàng vàng đi qua: "Diêu tỷ…"

Vốn chỉ là có chút thở hổn hển, vô tình cúi đầu liếc nhìn người đàn ông ngồi đối diện với Diêu tỷ, kết quả khi cô thấy rõ ràng khuôn mặt anh tuấn phong lưu phía đối diện kia, gương mặt tinh xảo giật mình tại chỗ.

"Bùi… Bùi Dịch."

So với Mặc Thời Khiêm hai sáu, hai bảy tuổi, người đàn ông lớn hơn một hai tuổi liền lộ ra khí chất thành thục của tuổi ba mươi, nhìn cô cười: "Tiểu cô nương, tay cô thế nào rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Cô thật như thế thích Mặc Thời Khiêm?

Chương 128: Cô thật như thế thích Mặc Thời Khiêm?

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki°°

Trì Hoan thuận theo tầm mắt của hắn, cúi đầu thấy vết bỏng đã đỡ rồi nhưng sẹo còn không có mờ, có chút ngượng ngùng: "Đoạn thời gian trước không cẩn thận làm bỏng tay."

Diêu tỷ đứng lên, nắm tay Trì Hoan, mặt nở nụ cười hướng về nam nhân đối diện giới thiệu: "Đây là Trì Hoan, Bùi tiên sinh, ngài xem… vết bỏng này không phải là vấn đề gì lớn lắm, qua một thời gian ngắn sẹo sẽ tự động biến mất, nếu quả thực không được, thợ hóa trang cũng sẽ có biện pháp, Hoan Hoan, đây là tiền bối của em, không cần chị giới thiệu chứ?"

Dĩ nhiên không cần giới thiệu.

Bùi Dịch là nam tài tử số một trong giới giải trí.

Đồng thời là nam tài tử có nhân khí nhất, cái này không ai sánh bằng.

Thời điểm Trì Hoan vẫn còn hot, đối mặt với Bùi Dịch cô cũng phải khách khí, đừng nói là bây giờ.

Trì Hoan nắm bao tay, rất khách khí mỉm cười: "Tiền bối… Ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Bùi Dịch từ đầu đến cuối đều cười nhạt, chỉ phía đối diện: "Ngồi đi, không cần khách khí."

Trì Hoan đặt bao tay xuống, ngồi xuống ghế, tháo khăn quàng.

Cô nhận lấy ly nước Diêu tỷ đưa tới chuẩn bị uống một hớp, liền nghe giọng nói đối diện rất có từ tính thật thấp cười hỏi: "Trì tiểu thư, nghe nói cô đã cự tuyệt lời mời nhân vật nữ chính trong bộ phim mới của Chương đạo diễn…"

"Khụ… Khụ khụ"

Trì Hoan nghe xong liền ho sặc sụa.

Diêu tỷ luống cuống tay chân cầm khăn giấy đưa cho cô: "Em thực là… Cẩn thận một chút… Thật là không có tiền đồ."

Trì Hoan ho khan một lúc lâu mới bình phục lại, gương mặt cũng bị đỏ bừng lên: "Sorry."

"Không sao, thật đáng yêu" Bùi Dịch lại rót ly nước đưa tới cho cô, âm thanh nhẹ nhàng nói: "Cẩn thận một chút, đừng để bị sặc nữa."

Trì Hoan nhận lấy, nói tiếng cám ơn, có chút chần chờ hỏi: "Tiền bối, anh cố ý tới gặp em… Chính là vì nhân vật nữ chính của Chương đạo diễn?"

Bùi Dịch là ai?

Hắn là Ảnh Đế danh tiếng lẫy lừng.

Cô Trì Hoan cũng chỉ là tiểu hoa đán đang ăn khách mà thôi, mặc dù cũng đạt được giải thưởng nữ hoàng điện ảnh, nhưng so với hắn còn kém xa, hơn nữa đó là khoảng thời gian trước, cô của bây giờ tai tiếng đầy người.

Có thể gặp được Ảnh Đế là may mắn của cô, làm sao có thể để cho Ảnh Đế… Tự mình đến gặp cô.

Bùi Dịch nhìn cô chăm chú, đáy mắt cũng hiện ý cười: "Mọi người đều biết, tôi nhận vai diễn, chọn đạo diễn, chọn kịch bản, cũng chọn bạn diễn."

Trì Hoan cười mỉm, lại bưng ly nước lên uống một hớp, lần này rất ung dung, cuối cùng mới khẽ mỉm cười: "Em cảm giác vận khí của mình gần đây không có tốt như vậy, để cho Ảnh Đế đến cửa tìm làm nhân vật nữ chính."

Bùi Dịch ý vị thâm trường: "Ồ?"

"Tiền bối thật sự không phải là thay người khác tới thuyết phục?"

Bùi Dịch sờ cằm một cái, nụ cười sâu hơn: "Tôi cho rằng nếu em xem như tôi bị cám dỗ, khả năng chuẩn xác hơn."

Trì Hoan bật cười: "Bạch lão giống như đã bỏ ra vốn liếng rất lớn."

Bùi Dịch nheo mắt lại, quan sát cô một lúc, ngũ quan không thể nghi ngờ là tinh xảo mà kiều mỵ, chẳng qua nét mặt lộ ra sự trầm tĩnh.

"Chương Diên cộng thêm tôi cũng không thể khiến em động tâm?" Ý cười cực sâu , Bùi Dịch lơ đãng nói: "Ngược lại thật ra tôi rất hiếu kỳ, rốt cuộc là tuýp đàn ông như thế nào có thể khiến Nhị tiểu thư Bạch gia khăng khăng một mực yêu như vậy."

Khăng khăng một mực?

Cô đối với Mặc Thời Khiêm chưa được gọi là khăng khăng một mực?

Trì Hoan tay chống giữ đầu óc của mình, hơi hơi ngẹo đầu, trong nụ cười có vài phần lười biếng: "Nhưng tôi cảm thấy, giá trị của anh ấy so với cái giới này còn cao hơn… Nếu không tại sao có thể có người nghĩ trăm phương ngàn kế đưa tới điều kiện tốt như vậy, nghĩ muốn từ trong tay của tôi cướp đi?"

Bùi Dịch trực tiếp cười ra tiếng.

Anh ta tựa hồ là cảm thấy lời nói của cô buồn cười, tiếng cười thậm chí là cởi mở: "Vậy xem ra, nước cờ này của Bạch lão đặt xuống có thể không thông minh lắm."

Trì Hoan lượn lờ cười khẽ: "Chỉ là em không nghĩ tới, Bạch lão không chỉ có quan hệ không tệ cùng Chương đạo diễn, lại còn mời được cả tiền bối."

Bùi Dịch nụ cười từ đầu đến cuối không tiêu tan: "Đáng giá sao, vì một người đàn ông mà buông tha cơ hội tốt như vậy… Nữ nhân đứng cao hơn, mới có nhiều cơ hội lựa chọn hơn, em cũng không phải hắn liền không thể sao?"

Nụ cười trên mặt cô cũng từ đầu đến cuối như vậy nở trên mặt.

Nhưng Bùi Dịch vẫn là nhìn thấu không rõ ràng sự cứng ngắc cùng chần chờ.

Anh ta đứng dậy, cúi đầu liếc nhìn Diêu tỷ, sau đó cười nói: "Tôi đi phòng vệ sinh một chuyến, hai vị chờ một chút."

" Được."

Chờ đến khi thân ảnh Bùi Dịch hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt của các cô, Diêu tỷ tại hung hãn bắt Trì Hoan một dạng hận rèn sắt không thành thép: "Em có ngu hay không, Ảnh Đế đích thân tìm em hợp tác, vậy là Chương Diên điện ảnh, em thật không muốn lăn lộn nữa rồi đúng hay không?"

Trì Hoan rũ đôi mắt, rất lạnh nhạt: "Em đương nhiên muốn lên Chương Diên điện ảnh, cũng muốn cùng Ảnh Đế hợp tác, nhưng người em muốn là nam nhân của em."

Diêu tỷ: "…"

"Mặc Thời Khiêm à?"

"Ừm."

Diêu tỷ sắc mặt một lời khó nói hết: "Hắn… Bị phú bà nhìn trúng?"

Trì Hoan nghiêng đầu nhìn cô, trịnh trọng gật đầu: "Em không thể để cho anh ấy bị đàn bà lớn tuổi tàn phá, đúng không?"

Diêu tỷ: "… Không phải là một nam nhân sao? Lại nói, em ngay cả mình đều không nuôi sống được, nơi nào còn có vốn liếng nuôi tiểu bạch kiểm."

Trì Hoan rũ mắt, lông mi dầy đặc tinh tế, tay cầm ly thủy tinh, nhìn nước bên trong.

Một lát sau cô nở nụ cười nhạt : "Nếu không, em quăng anh ấy như vậy đi."

"Em nói thật chứ?"

Cô ngáp một cái, biếng nhác hỏi: "Diêu tỷ, chị hiếu kỳ quá, thân là người đại diện của em, chị không khuyên giải lấy sự nghiệp làm trọng, nam nhân có trọng yếu như vậy sao?"

"Chị khuyên em sẽ nghe sao? Chị cho là em không muốn cùng Mạc Tây Cố kết hôn, em nghe vào nửa câu rồi hả?"

"… Nha."

"Sao em thích người đàn ông như Mặc Thời Khiêm kia?"

Tay nàng chỉ nắm ly: "Không có thích như thế, bình thường thôi."

"So với Mạc Tây Cố thì sao?"

Mạc Tây Cố?

Qua một lúc lâu, cô mới thản nhiên nói: "Em không biết, bọn họ không giống nhau."

Diêu tỷ chưa từ bỏ ý định: "Chương Diên cùng Bùi Dịch ở chung một chỗ còn kém một người nam nhân? Trì Hoan, tiền trong túi so với nam nhân còn đáng tin hơn rất nhiều, khi đó không phải em tin tưởng Mạc Tây Cố không yêu em cũng sẽ không phản bội em sao? Kết quả thế nào ? Huống chi bây giờ ngay cả Mặc Thời Khiêm làm việc gì đều không nói được."

Đúng vậy, ngay cả hắn làm công việc gì cô đều không nói được.

Lúc trước cô cảm giác mình rất hiểu hắn.

Thật giống như càng sống chung càng cảm thấy thật ra thì cô không hiểu hắn.

Tuy nhiên ngay cả thanh mai trúc mã đều không hiểu hắn, cô có thể hiểu rõ hơn sao?

Trì Hoan chống cằm, nhìn ngoài cửa sổ, nhàn nhạt lẳng lặng nói: "Anh ấy giúp ba em mời luật sư, lại thu nhận, chăm sóc em, em lại vì tiền đồ liền đá anh ấy, cảm giác nói không thái quá đi a."

Diêu tỷ cũng không còn cái gì để nói.

"Thật ra thì em cũng không phải không có đường để đi, quả thực không được, em còn có thể… Đi tìm mẹ nuôi."

… … …

Lên xe, An Kha theo thông lệ hỏi một câu: "Trì tiểu thư, đi thẳng về sao?"

Cô tĩnh yên tĩnh lại: "Đi 1999 đi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Nguyên lai, cô yêu cậu ấy?

Chương 129: Nguyên lai, cô yêu cậu ấy?

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki°°

Chờ xe dừng lại trước 1999, thật ra thì Trì Hoan cũng không biết cô tới đây làm gì.

Đại khái chỉ là không có chỗ để đi.

Trì gia đã không còn.

Nhà trọ của chính mình… Không, đã không ở nữa.

Biệt thự của Mặc Thời Khiêm, để cho cô không có cảm giác đó là nhà cô, giống như nơi ở nhờ.

An Kha hỏi: "Trì tiểu thư, cần tôi theo cô đi vào sao?"

Trì Hoan cúi đầu mở ra dây đai an toàn: "Không cần."

An Kha cũng không có cưỡng cầu: "Bảo an của 1999 cơ bản đều là người của Mặc tiên sinh cùng Phong tiên sinh, nếu như xảy ra chuyện gì, cô có thể tìm bọn họ, hoặc là gọi điện thoại cho tôi."

"Tôi biết rồi."

An ninh trật tự ở 1999 cũng không tệ lắm, mấy năm nay chưa thấy xảy ra chuyện gì, ngoại trừ lần trước gặp Sở Tích bị mấy cái tên nhà giàu trêu đùa tạt một thân rượu.

Tìm một góc yên tĩnh.

Người phục vụ đi tới, cung kính hỏi: "Tiểu thư, ngài muốn uống chút gì không?"

Trì Hoan chán đến chết, thuận miệng nói tên loại rượu ấn tượng tốt trong trí nhớ.

Người phục vụ tĩnh lặng, cung kính cười cười, thành khẩn nói: "Tiểu thư, thật ra thì chỗ chúng tôi cũng có bán nước trái cây, cà phê, đủ loại thức uống đều có, cô có muốn uống trà hay không?"

Trì Hoan: "…"

"Tôi tới quầy rượu là để uống nước trái cây?"

"Thật ra thì… Nơi này của chúng tôi cũng không thể coi như quầy rượu."

Trì Hoan không có lên tiếng, không nói một lời nhìn người phục vụ.

Người phục vụ bị cô nhìn chăm chú thì sợ hãi trong lòng, lúng túng gãi đầu một cái: "Trì tiểu thư… Phía trên phân phó không thể bán rượu cho ngài."

Trì Hoan: "…"

Không thể bán rượu cho cô?

Trì Hoan tự nhiên cười cười, ngược lại thì lộ ra tươi đẹp động lòng người: "Thế nào, quản lí của các anh cảm thấy tôi bây giờ ngay cả rượu đều uống không nổi?"

Người phục vụ đầu lập tức lắc đầu như trống bỏi: "Không không không, Trì tiểu thư… Quản lí nói không thể để cho ngài uống rượu, uống chút nước trái cây hay sữa bò là tốt nhất, nếu ngài quả thực muốn uống, có thể xem xét rượu vang có độ hơi thấp hoặc là rượu bồ đào…"

Trì Hoan mím môi, một lúc lâu không lên tiếng.

Người phục vụ cẩn thận từng li từng tí: "Trì tiểu thư…"

Cô rũ mắt: "Anh đi lấy cho tôi bình rượu bồ đào đi."

"Ngài muốn uống sao?"

"Tùy anh."

"Ai, tốt quá."

Không tới một phút, người phục vụ liền đem rượu bồ đào cho bưng lên cho cô.

Trì Hoan cầm lên liếc mắt nhìn, tà nghễ hắn: "Anh đem loại đắt tiền nhất mang lên cho tôi rồi hả? Anh cũng không nhìn tin tức bát quái, không biết tôi gần đây rất nghèo sao?"

Một chai rượu này, không có hai trăm ngàn cũng phải hơn trăm ngàn.

"Cái này nào dám để cho ngài bỏ tiền… Ngài cần gì trực tiếp nói với tôi là được."

Ngón tay của Trì Hoan sờ chai rượu, tròng mắt nhàn nhạt lượn lờ mà hỏi: "Mặc Thời Khiêm nói với các người không thể bán rượu cho tôi, tôi tới rồi cũng là đãi ngộ bà chủ?"

Người phục vụ cười hắc hắc một tiếng: "Đó là tự nhiên."

"Như vậy…"

Hắn thật đúng là, chu đáo quá.

Loại chuyện nhỏ này đều chu đáo như vậy, tại sao nhìn những scandal kia chính là thờ ơ không quan tâm.

Hắn thậm chí, cũng không có mở miệng an ủi cô một câu.

Người phục vụ xoay người chuẩn bị rời đi.

Trì Hoan ở sau lưng anh ta mở miệng: "Thịnh Đường có ở đây không?"

"Có… Nhưng hình như anh ấy đang ở trong phòng cùng người nói chuyện."

Cô mím môi: "Chờ anh ta nói xong rồi, anh nói với anh ta tôi ở nơi này chờ."

… …

Cô vừa uống rượu , vừa chống cằm ngẩn người.

Ước chừng uống nửa chai, cô lại không nhanh không chậm hướng ly thủy tinh trong suốt rót một ly nữa, đang chuẩn bị đem bình rượu buông xuống, một

cái tay đưa đến trước mặt cô, đè lại cái ly.

Cô ngẩng đầu lên, đối diện là một khuôn mặt tuấn mỹ còn mang theo mấy phần yêu nghiệt của nam nhân.

Thịnh Đường ngồi xuống đối diện với cô.

Trì Hoan rót một ly rượu cho anh: "Không nghĩ tới anh thật vẫn ở đây, mặc dù anh chính là ông chủ sau màn, chắc không cần phải cả ngày đều đợi ở chỗ này chứ?"

Nam nhân khóe mắt quét qua cô, biếng nhác cười: "Vừa vặn cùng người ở chỗ này nói chuyện! " Hắn nâng ly rượu lên đưa đến bên mép nếm thử một miếng, môi mỏng hấp dẫn cong môi cười như có như không: "Làm nữ nhân vẫn là rất tốt số."

Trì Hoan bĩu môi: "Nơi này đều là của anh, huống chi chính là mấy chai rượu."

Thịnh Đường buông tay, cười tùy ý mà lẳng lơ: "Đều là của tôi, cho nên đều là tôi mời người khác."

Trì Hoan thổi phù một tiếng bật cười, lành lạnh nói: "Anh nghĩ ăn uống chùa còn không dễ dàng, chỉ cần anh gật đầu, tôi bảo đảm phú bà bỏ tiền bao anh còn vừa ý hơn nhiều so với nam nhân của tôi."

Thịnh Đường : "…"

Anh giơ ly rượu lên, không đếm xỉa tới quơ quơ, không nóng không lạnh cười: "Cố ý tới tìm tôi, cô là muốn đuổi theo chú ấy, hay muốn đá chú ấy ?"

Trì Hoan: "…"

Thịnh Đường môi mỏng đụng ly, ngước mắt nhìn gương mặt rũ xuống của nữ nhân phía đối diện, nhíu mày lại: "Chẳng lẽ chú ấy sẽ bị đá."

Giọng điệu này, ngoại trừ cười trên nỗi đau của người khác, tuyệt đối không có một chút ý tứ thay huynh đệ khổ sở.

Trì Hoan uống một hớp rượu: "Có bị đá thì anh ấy cũng sẽ không khổ sở gì, ngược lại thời điểm anh ấy chia tay với Lương Mãn Nguyệt, một điểm khổ sở tâm tình cũng không có, đó còn là thanh mai trúc mã đấy, huống chi là tôi."

" Ừ, cái này ngược lại không có lỗi."

Lời anh nói ra được, nhưng là Thịnh Đường không chút nghĩ ngợi mà tiếp lời cô, Trì Hoan trái tim vẫn vô hình trầm một cái, không nói ra được cảm giác gì.

Thịnh Đường sờ lên cằm, nhàn nhạt lành lạnh tiếp tục nói: "Mặc dù không thương tâm, nhưng là tổn thương tự ái, cô muốn đá chú ấy, không quá dễ dàng!" Anh cúi đầu cười liếc cô: "Chẳng lẽ, cô muốn thỉnh giáo tôi thế nào đá chú ấy?"

"Không phải."

"Ồ?"

Trì Hoan không lên tiếng, tiếp tục uống rượu, hơn nữa cô uống gấp, thiếu chút nữa bị sặc.

Thịnh Đường thật thấp cười ra tiếng, hời hợt lại cực kỳ chắc chắn: "Nguyên lai, cô yêu chú ấy."

Trì Hoan lần này thật lại bị sặc, ho sặc sụa, ho đến gương mặt đỏ lên.

Cô cảm thấy Thịnh Đường người đàn ông này thật sự là…

Mặc Thời Khiêm nhìn qua sâu không lường được, hắn thật giống như phiêu hốt bất định, nhưng là giống như một con báo săn, ở trong bóng tối nhìn chằm chằm của ngươi, âm thầm liền đem người nhìn thấu.

Chờ Trì Hoan ngừng ho khan, hô hấp bình phục, lại muốn phản bác, Thịnh Đường vẻ mặt tựa như cười mà không phải cười, phản bác nữa lại rất giống là giấu đầu hở đuôi, trong lúc nhất thời có vài phần không nói được thẹn quá thành giận.

Cô cắn môi, cứng ngắc nói: "Tôi không có."

Thịnh Đường giống như là không nghĩ tự thông, không đếm xỉa tới tự mình nói: "Xem ra tôi đoán sai rồi, cô tìm đến tôi, không phải là muốn hỏi tôi làm thế nào đá cậu ta, là muốn hỏi tôi, làm thế nào theo đuổi sao?"

Trì Hoan cắn răng nói: "Tôi không có!"

Cô là thật không có.

Lúc tới đây thật ra thì cô không có bất kỳ ý tưởng nào.

Hoặc là theo bản năng cảm thấy, cô đến tìm Thịnh Đường , ít nhiều gì có thể biết chút gì.

Liên quan tới hắn, hoặc là… Liên quan tới chính cô.

Cũng có thể chỉ là không chỗ có thể đi, nghĩ muốn tìm một chỗ giết thời gian.

Thịnh Đường đứng lên, giơ tay lên liếc nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay: "Tôi muốn trở về công ty, có thể mang cô cùng đi… Thuận tiện tìm chú ấy ăn cơm chung."

Cô quay mặt đi: "Tôi không đi."

Thịnh Đường lười phải khuyên cô, chân đã bước ra ngoài, ngữ điệu lười biếng cười nhẹ: "Tôi đề nghị cô cùng đi qua xem một chút, trong mắt chú ấy ngoài nữ nhân của mình thì mọi cô gái khác đều không phải phụ nữ, nhưng mà các cô gái khác chưa chắc đã nghĩ như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Đây gọi là tự mình đa tình…

Chương 130: Đây gọi là tự mình đa tình…

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki°°

Cuối cùng Trì Hoan vẫn đi theo Thịnh Đường lên xe.

Thịnh Đường lại đổi một chiếc xe mới cô chưa từng thấy qua…

Thời điểm cô cài giây an toàn liền lẩm bẩm một câu: "Anh đúng là thật yêu xe."

Người đàn ông cho xe chạy, vẫn là bộ dáng lười biếng kia: "Tiền quá nhiều, không có chỗ xài."

Trì Hoan: "…"

Lần trước Nhạc Lâm nói phải dẫn cô đi tới chỗ làm của Mặc Thời Khiêm, bị cô cự tuyệt.

Thịnh Đường dường như cũng có ý tưởng để cho cô đi qua đó…

Vậy cô liền đi qua thôi, cô cắn môi, trong lòng có loại tâm tình không cách nào hình dung, tức giận, lại rất bực mình nghĩ để cho mình phát hiện chuyện gì đó không hay, cô liền lập tức đá hắn, nhận phim mới của Chương Diên đạo diễn.

Áy náy, cô có cái gì tốt mà khiến hắn áy náy, hắn cũng sẽ không thật sự khổ sở, hơn nữa cô cho hắn ngủ thời gian dài như vậy.

… …

Chiếc xe con sang trọng đỗ tại bãi đỗ xe trước công ty.

Kiến trúc cũng không tính quá mới, nhưng rất rộng lớn.

Trì Hoan ngón tay nắm lại, đi theo sau lưng Thịnh Đường , lực đạo hơi nặng, vết băng bó hơi sưng đỏ lên, có chút đau thì cô mới buông lỏng một chút.

Bắt đầu từ lúc đi qua đại sảnh, dọc đường đi luôn có nhân viên cúi đầu chào.

Thịnh Đường mang theo cô đi vào thang máy.

Cửa thang máy đóng lại, Trì Hoan tinh táo hỏi một câu: "Cả tòa nhà này đều là của các anh sao?"

Nam nhân cúi đầu liếc nhìn cô một cái: "Tại sao không?"

Cô ồ lên một tiếng, nhìn con số không ngừng biến hoá trong thang máy, thấp giọng nói: "Tôi đã gọi điện thoại cho anh ấy, nói là chúng ta tới rồi."

Thịnh Đường tự tiếu phi tiếu liếc cô: "Cô sợ chú ấy sao?"

Trì Hoan thẳng tắp sống lưng: "Anh ấy có gì mà sợ?"

Nam nhân không nhanh không chậm phun ra bốn chữ: "Sợ chú ấy tức giận."

"Không có."

Hai chữ này, nhạt nhẽo lợi hại, Trì Hoan chính mình thật ra thì cũng biết.

Sợ cái gì, hắn lại chưa nói qua không cho phép cô tới.

Lại nói, nếu như hắn không chột dạ, có gì phải tức giận.

Chẳng qua là cô cảm thấy… Lúng túng, không mời tự đến sẽ lúng túng.

Lúc trước cô theo đuổi Mạc Tây Cố đến không cần mặt mũi, tới lui tự nhiên vô cùng, không biết tại sao tại chỗ này của Mặc Thời Khiêm, cô hơi chút chủ động chút đều giống như …là tự mình đa tình.

Thịnh Đường môi mỏng chứa đựng ý cười: "Nếu không sợ, vậy coi như là niềm vui bất ngờ, cô nói cho chú ấy biết trước làm gì?"

Trì Hoan nhìn gương mặt tuấn tú bên cạnh trải qua tầng mỏng ý cười, mấy giây sau, vẻ mặt quả nhạt đi, không nóng không lạnh nói: "Tôi thấy ý của anh như là không phải tôi sẽ cho anh ấy niềm vui bất ngờ, mà là anh ấy sẽ cho tôi niềm vui bất ngờ."

"Keng " một tiếng, cửa thang máy mở.

Trì Hoan đi về phía trước ra hai bước, mới hậu tri hậu giác kịp phản nam nhân đứng bên cạnh không nhúc nhích: "Anh không đi ra sao?"

Anh một tay cắm vào túi quần: "Phòng làm việc của tôi không ở tầng này."

Trì Hoan cắn môi: "Anh cũng có thể… Dẫn tôi đi vào…"

"Từ nơi này đi ra ngoài, đối diện chính là phòng thư kí, đi qua phòng thư kí chính là phòng làm việc của chú ấy rồi" Thịnh Đường chỉ chỉ phía đối diện, trong lúc cười ý càng sâu: "Ăn cơm trưa cùng chú ấy, cô cũng nhút nhát như vậy, Trì Hoan, cái này không giống tác phong của cô."

Vẫn là mình cô đi ra ngoài.

Bên trong nam nhân nhấn nút, thang máy lần nữa chậm rãi khép lại.

Trì Hoan vẫn là tự mình đi vào phòng thư kí.

Bên trong đại khái có ba, bốn nhân viên đang cúi đầu làm việc, nghe được tiếng giày cao gót rất nhỏ, cùng ngẩng đầu nhìn về phía cô, trên mặt không hẹn mà cùng hiện ra vẻ ngoài ý muốn.

Cô đi tới.

Hai trai hai gái, tuổi tác tầm tầm, khoảng trên dưới ba mươi.

Hai nữ nhân một người trẻ tuổi quyến rũ, một người lại lộ ra sự lão luyện thành thục, mang mắt kính.

Nhưng dẫn đầu đứng lên đi tới chỗ cô là một "thư kí nam"—— nếu như hắn là kí thư mà không phải nhân viên bình thường mà nói.

Trực tiếp liền dừng trước mặt Trì Hoan, mặc dù thái độ vẫn coi như là khách khí, nhưng ánh mắt liền… Mang theo đề phòng: "Tiểu thư, xin hỏi cô tới tìm ai?"

Trì Hoan có một loại cảm giác ôm đùi bị người khinh bỉ.

Cơ hồ là theo quán tính, cô vẩy vẩy mái tóc dài của mình, nụ cười nhạt : "Phòng làm việc của Mặc Thời Khiêm không phải là ở chỗ này sao? Tôi đĩ nhiên là tới tìm anh ấy."

"Nhưng vị tiểu thư này… cô giống như không có hẹn trước, dưới sảnh cũng không có gọi điện thoại, xin hỏi cô làm thế nào đi lên đây."

"Há, có thể là bởi vì Thịnh Đường đưa tôi lên, cho nên phía dưới không có gọi điện thoại tới?"

Tên thư kí nhíu mày một cái, có chút hơi khó nói: "Nhưng là… Mặc tiên sinh có quy định, không có hẹn trước thì không thể vào phòng làm việc của ngài ấy."

Dù sao cô cũng là do Thịnh Đường tự mình đưa tới rồi, cái này cũng không đủ à?

Trì Hoan muốn cười nhưng không cười nói: "Muốn tôi tự mình gọi điện thoại cho anh ấy?"

Thư kí gật đầu một cái: "Nếu như cô có thể gọi thì tốt nhất."

Trì Hoan: "…"

Cô lấy điện thoại di động ra từ trong túi xách, trực tiếp gọi tới số của hắn.

Bình thường Mặc Thời Khiêm tiếp điện thoại của cô, cô gần như còn không cần chờ đợi, nhưng lần này đợi sắp tới nửa phút cũng không có người nghe điện thoại.

Nguyên bản nửa phút cũng không có gì, thỉnh thoảng không có nhận được điện thoại là chuyện rất bình thường.

Nhưng bị ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm, thời gian vẫn bị kéo khá dài.

Trong điện thoại di động truyền tới âm thanh nhiều một tiếng lại một tiếng như sắp ngắt, ánh mắt cùng vẻ mặt của tên thư kí đứng bên cạnh cô hiện lên sự giễu cợt cùng khinh miệt.

Trì Hoan mặt không biểu tình đứng đấy.

Tại thời điểm cô cho là điện thoại sẽ bị tự động ngắt, điện thoại di động đột nhiên thông, thanh âm của nam nhân vang lên bên tai cô, trầm trầm thật thấp, ngữ điệu rất bình thường: "Trì Hoan."

Trong lúc nhất thời cô không lên tiếng, bởi vì đột nhiên không biết nên nói cái gì nữa.

"Gọi điện thoại cho anh có việc sao?"

Cô mím môi: "Em đang ở bên ngoài."

"Ừ"

"Bên ngoài phòng làm việc của anh."

Tĩnh lặng ba giây, điện thoại di động liền bị cúp.

Trì Hoan còn chưa kịp phản ứng, thư kí nam đứng bên cạnh đã hỏi: "Trì tiểu thư, Mặc tổng đáp ứng gặp cô sao?"

Cô nhàn nhạt nhìn anh ta một cái, không lên tiếng.

Không đợi tên thư kí kia nói gì nữa, cửa phòng làm việc đã được mở ra, thân hình cao ngất của người đàn ông xuất hiện ở cửa, chân dài bước ra, hướng cô đi tới.

Trì Hoan cầm điện thoại di động, nhìn hắn đến gần.

Tên thư kí kia lui sang một bên, thần sắc hơi kinh ngạc, còn có chút biểu cảm khác.

Mặc Thời Khiêm rũ mắt, nhìn tiểu nữ nhân đột nhiên xuất hiện ở đây, giơ tay lên sờ đầu cô một cái, thấp giọng nói: "Để An Kha đưa em qua đây sao?"

Cô lắc đầu một cái: "Thịnh Đường dẫn em tới…"

Nam nhân ừ một tiếng, không nói gì, trực tiếp dắt tay cô đi vào phòng làm việc.

Trì Hoan không nhịn được ngẩng đầu nhìn hắn.

Cô đã dự đoán tất cả các phản ứng của hắn, nhưng không thấy được bất kì biểu cảm nào trên mặt hắn.

Không thấy ngoài ý muốn, không có trách cứ, không có chột dạ, dĩ nhiên cũng không có cảm giác kinh hỉ.

Thật giống như việc cô đột nhiên xuất hiện ở nơi này, đối với hắn mà nói là một chuyện rất bình thường.

Cô thở phào nhẹ nhõm, tâm tình lại xông lên một loại thất vọng cùng mất mát không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Trứng chiên hình mặt cười vui vẻ.

Chương 131. Bữa trưa tình yêu: Trứng chiên hình mặt cười vui vẻ.

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki°°

Mặc Thời Khiêm kéo cô đi vào phòng làm việc, liền thuận tay đóng cửa lại.

"Cố ý tới tìm anh, là có chuyện gì?"

Trì Hoan ngẩng đầu nhìn hắn, cô mới phát hiện người đàn ông này rất thích hợp mặc âu phục… Thật ra thì cũng không phải đặc biệt hợp, thậm chí có hai cái nút áo còn không cài.

Nhưng một thân áo sơ mi cùng quần tây, toàn thể phong cách lộ ra nghiêm túc bàn chuyện hợp tác làm ăn lại thích hợp vô cùng, thật giống như hắn căn bản là nên thuộc về những chỗ như vậy.

"Hả? Lúc em đi 1999 thì gặp phải Thịnh Đường, anh ta thấy em đi một mình, liền dẫn em đến tìm anh cùng ăn cơm."

Cô nói như vậy, hắn cũng không hỏi nhiều nữa, chẳng qua là thấp giọng thản nhiên nói:"Anh còn có một chút việc chưa làm xong, chờ anh nửa giờ được không ?"

Trì Hoan liếc nhìn hắn, dựa vào thành ghế sa lon: "Được."

Cô ngồi ở trên ghế sa lon nhàm chán đến chết, đánh giá phòng làm việc của người đàn ông kia.

Cái phong cách này… So với căn nhà ở Tây Sơn thì trang hoàng giống nhau như đúc, cô đoán chừng bên trong phòng là do nhà thiết kế tới chỉnh sửa.

Không tới một phút, thư kí bưng ly trà đưa vào: "Trì tiểu thư, mời cô dung trà."

Trì Hoan thuận miệng trả lời: "Được, cảm ơn."

Cậu thư kí ánh mắt phức tạp nhìn Trì Hoan một cái, liền đứng dậy khóa cửa lại đi ra ngoài.

Không tới mười phút sau, cửa phòng làm việc lại bị gõ.

"Vào đi."

Trì Hoan vốn đứng ở trước cửa sổ sát đất nhìn xuống phong cảnh thành phố phía bên dưới, có thư kí đi vào cô cũng không để ý, cho đến khi nghe được cậu thư kí kia đứng trước mặt người đàn ông mở miệng nói chuyện: "Mặc tổng, bữa trưa của ngài có cần tôi đưa vào?"

"Để đó là được."

Bữa trưa?

Hắn không phải là đi ăn cùng cô sao?

Cô xoay người, thư kí đối diện nhìn thẳng vào mắt cô, nhưng rất nhanh thu ánh mắt về, xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Trì Hoan mím môi, mất hứng nói: "Anh không cùng em đi ra ngoài ăn cơm sao?"

Cô chờ thời gian dài như vậy, cũng không thấy hắn nói sớm.

Người đàn ông đang gõ bàn phím liền ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, lại quét mắt nhìn hộp cơm giữ ấm mà thư kí đặt trên bàn đọc sách: "Cái này là được rồi, thư kí mỗi ngày đều sẽ đặt bữa trưa cho anh, em xem em muốn ăn gì, lát nữa anh sẽ mang tới cho em."

"Ồ"

Mặc Thời Khiêm tiếp tục cúi đầu làm việc, một đôi mắt chuyên chú nhìn chằm chằm màn hình laptop, trầm tĩnh, lại cẩn thận tỉ mỉ.

Trì Hoan đột nhiên nghĩ tới một câu nói —— lúc người đàn ông nghiêm túc làm việc sẽ có mị lực lớn nhất.

Đang muốn thu tầm mắt lại, trong lúc vô tình liếc về hộp giữ ấm, ánh mắt cô ngẩn ra, nhấc chân đi tới.

Là một hộp giữ ấm màu bạc, giống như cái mua trong siêu thị… Cô lúc trước thời điểm quay phim tại Lan thành, người giúp việc của Trì gia có lúc sẽ đưa cơm cho cô, cũng dung loại hộp giữ ấm này.

Cô cầm lên xoay một vòng, không có bất kỳ ký hiệu của nhãn hiệu nào.

Lại nâng cổ tay lên nhìn thời gian… Mười một giờ vừa qua khỏi năm phút, dựa theo giờ làm việc 9h đi 5h về, lúc này ăn bữa trưa, có phải là quá sớm hay không?

"Bữa trưa của anh… Là thư kí đặt ở đâu?"

"Ngay cạnh phòng ăn."

"Mỗi ngày đều đặt ở nhà này sao? Vẫn là cố định."

" Ừ, cố định."

Trì Hoan đặt hộp giữ ấm xuống, vặn nắp ra, đập vào mặt là trứng chiên có mùi thơm rất nồng đậm.

Tầng thứ nhất là trứng chiên, hơn nữa còn là… Trứng chiên hình mặt cười vui vẻ.

Cô nhớ Du Nhiên cũng thích trứng chiên hình mặt cười vui vẻ, cô ấy thích đồ chơi, cũng là loại dễ thương như vậy.

Cô đem món ăn từng tầng từng tầng lấy ra ngoài.

Trứng gà, thịt bê xào lăn, canh xương sườn, rau xanh xào sợi khoai tây, tôm…

Ngửi mùi vị, rất thèm ăn, nhìn vẻ ngoài… Rất giống như nấu ở nhà, thực đơn phong phú nhưng là rất có hương vị ở nhà.

Tự mình ở trong nhà nấu thức ăn, trừ phi nghiêm túc học qua nấu ăn, nếu không thức ăn tự nấu so với đầu bếp chuyên nghiệp ở các nhà hàng rất khác biệt.

Trì Hoan rũ mắt nhìn người đàn ông vẫn đang chăm chỉ làm việc, mím môi nhàn nhạt hỏi: "Đồ ăn này của anh là nhà cạnh phòng ăn nấu sao?"

"Trợ lý Trần phụ trách!" Mặc Thời Khiêm ngước mắt nhìn cô đem hộp giữ ấm tất cả đều mở ra xong: "Em muốn tới nhà ăn này sao?"

"Ừ, nhìn qua cũng thấy thật là ngon."

"Được, chờ lát nữa anh hỏi cậu ta."

Trì Hoan trừng mắt, ngón tay đặt tại quyển sách trên mặt bàn: "Anh bận rộn như vậy, nếu không anh để cho anh ta lại mang một phần đến là được rồi, chúng ta ở nơi này ăn cũng giống vậy, phòng làm việc của anh hoàn cảnh cũng tốt, tầm nhìn cũng đẹp."

Mặc Thời Khiêm nhíu mày lại: "Anh dẫn em ra ngoài ăn."

Hắn bình thường buổi trưa mặc dù đều ăn ở phòng làm việc, nhưng là cô đã cố ý đến tìm hắn để cùng nhau ăn cơm —— hắn mặc dù không chú trọng qua nhiều đến hình thức, nhưng hai người ở phòng làm việc xem ra quá tùy tiện.

Trì Hoan cầm lên muỗng canh, uống một ngụm: "Nhưng em đói."

Người đàn ông hạ giọng thở dài: "Anh bây giờ liền dẫn em đi ăn được không?"

"Nhưng mà em chỉ muốn ăn cái này, nhìn qua ăn thật ngon."

Mặc Thời Khiêm nhìn bộ dáng cô đang cắn cái muỗng nhìn mình, nhìn nhau mấy giây, hắn mới mở miệng: "Vậy em ăn trước đi, anh đi bảo trợ lý Trần đưa một phần khác lên?"

Cô gật đầu một cái.

Người đàn ông đưa tay nhấn điện thoại gọi trợ lý bên ngoài vào: "Lại mang một phần bữa trưa như thế đến đây, mang them một cái ghế vào."

Dứt lời hắn liền trực tiếp cúp.

Trì Hoan cúi đầu từ từ múc canh uống, hẳn là mùi vị rất ngon bởi vì nhìn qua là như vậy, nhưng nếm không ra mùi vị cụ thể gì.

Trợ lý Trần trong chốc lát liền đẩy cửa tiến vào, là nam trợ lý vừa rồi.

Anh ta thấy Trì Hoan đang ăn bữa trưa của Mặc Thời Khiêm, mày nhíu lại, chỉ là không có biểu thì rõ ràng, có chút khó khăn mở miệng: "Mặc tổng…"

Người đàn ông ngẩng đầu, mày kiếm nhíu lại: "Cái ghế đâu?"

Trợ lý Trần lúc này mới biết, hắn muốn cái ghế là vì để cho Trì Hoan ngồi: "Tôi sẽ lập tức mang vào… Tôi chỉ muốn hỏi, quán này bây giờ bề bộn nhiều việc, nếu như bây giờ mua thức ăn mà nói có thể phải chờ một hai giờ, Mặc tổng, hôm nay đổi quán ăn khác có được không?"

Đông khách?

11:30 cũng chưa tới liền đông khách rồi hả?

Trì Hoan đặt xuống cái muỗng, vén lên môi đỏ mọng, cười như không cười nhìn sang: "Quán ăn này làm ăn tốt như vậy à?"

"Ừ… Bên cạnh là một quán ăn nhỏ, không quá nổi danh, chẳng qua là tay nghề đầu bếp rất tốt."

Cô ngữ điệu nâng lên: "Không nổi danh, cũng có tên chứ?"

Trợ lý Trần nhìn cô: "Chuyện này… Cụ thể tên gì tôi cũng không nhớ rõ, vẫn luôn là gọi điện thoại liên lạc với bọn họ…"

"Vậy anh gọi điện thoại đi."

Trì Hoan trực tiếp cắt lời hắn, âm thanh chuyển thành lạnh.

Trợ lý Trần nhìn cô, trên mặt có bất mãn, cũng có khẩn trương, anh ta lại khổ sở nhìn về phía Mặc Thời Khiêm: "Mặc tổng…"

Mặc Thời Khiêm là một bộ dáng không nóng không lạnh, lãnh đạm, thờ ơ: "Cô ấy bảo cậu gọi thì cậu mau gọi đi, gọi điện thoại, rất khó sao?"

"Trì tiểu thư… Những quán ăn khác mùi vị cũng ngon, không cần nhất định phải là những thứ đó."

"Tôi muốn những thứ đó, có vấn đề sao?"

Trợ lý Trần thấy người đàn ông kia không có ý mở miệng nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói: "Cũng được… Nhưng cũng có thể phải chờ rất lâu, tôi đi ra ngoài gọi ngay đây."

Giọng nữ nhân lạnh lùng lành lạnh cắt đứt anh ta: "Ở nơi này gọi đi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Mặc Thời Khiêm, em muốn chia tay với anh.

Chương 132: Mặc Thời Khiêm, em muốn chia tay với anh.

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki°°

Trợ lý Trần nhìn gương mặt tinh xảo có một tia tiếu ý, lại lộ ra 3 phần vẻ đẹp lạnh lùng, quyết tâm, dứt khoát nói thẳng: "Xin lỗi Mặc tổng, bữa trưa của ngài… Đều không phải là nấu trong phòng ăn."

Mặc Thời Khiêm rũ mắt quét qua từng món ăn bị lấy ra bày lên bàn, lại ngẩng đầu, tầm mắt rơi vào trên mặt của cô gái nhỏ, nhàn nhạt mở miệng: "Thân là trợ lý, chuyện mua thức ăn đơn giản như vậy, cậu cũng không làm tốt?"

Trợ lý Trần thấy trên mặt người đàn ông không có chút biểu cảm nào, cũng phán đoán không ra vui hay giận, do dự mấy giây sau, cắn răng nói: "Xin lỗi Mặc tổng… Là cô ấy dùng mọi cách khẩn cầu tôi, tôi lại nhìn thấy cô ấy quả thực có lòng… Hơn nữa thức ăn cũng hợp khẩu vị của ngài, cho nên liền tự tiện thay ngài đón nhận…"

Dứt lời anh ta lại nhìn Trì Hoan, nói tiếp: "Khoảng thời gian này ngài cũng một mực hài lòng… Tôi cũng chưa có đổi."

Mặc Thời Khiêm mặt vẫn không thay, đổi tâm tình chấn động: "Ai bảo cậu đổi cơm cho tôi ăn."

"Là… thực tập sinh phòng thị trường, tên Quý Vũ."

Quý Vũ.

Mặc Thời Khiêm nhíu mày lại, tầm mắt lần nữa theo những làn hơi nóng bốc lên nhìn những món ăn, ánh mắt lạnh lẽo. Hắn giơ tay đem máy vi tính xách tay khép lại: "Hôm nay sau khi tan việc cậu có thể tới bộ phận nhân sự nộp đơn từ chức, sau đó đem tiền trả những bữa ăn từ khi cậu nhận cho tới bây giờ cho Quý Vũ."

Trợ lý Trần mặt liền biến sắc: "Mặc tổng…"

"Bây giờ, cậu có thể đi ra ngoài."

Trợ lý Trần thoáng cái gấp gáp, mồ hôi lạnh chảy ròng: "Mặc tổng…"

Mặc Thời Khiêm ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nhìn cậu ta: "Thế nào, cần tôi nói lại lần nữa?"

Trợ lý Trần cắn răng, gương mặt căng thẳng, vẻ mặt không cam long: "Mặc tổng, ngài muốn đuổi việc tôi, tôi không còn lời nào để nói, nhưng tôi còn muốn vì Quý tiểu thư nói một câu… Có rất nhiều người phụ nữ thích ngài, nhưng cô ấy dành rất nhiều tâm tư… Vì có thể đến gần ngài, gặp mặt ngài nhiều hơn một lần, không để ý gia đình phản đối chạy đến nơi này thực tập, trưởng phòng thị trường không có biết đến thân phận của cô ấy nên ông ta khi dễ cô ấy, bởi vì Bạch quản lý ra hiệu, mỗi ngày đều có người tìm cô ấy gây sự…một thiên kim tiểu thư như cô ấy bị ủy khuất cũng không thể nói với bất kỳ người nào."

Bạch quản lý

… Bạch Vân sao?

"Hơn một tháng nay bữa trưa mà ngài ăn tất cả đều là cô ấy tự mình làm… Buổi sáng bốn năm giờ liền dậy sớm mua thức ăn, nấu cơm, nấu canh… Dùng hộp giữ ấm giữ nóng, lại đi đến công ty làm… Cô ấy biết ngài nếu như biết chắc chắn sẽ không ăn nữa, cho nên dặn đi dặn lại không cần nói cho ngài, chỉ cần ngài ăn thỏa mãn là tốt rồi."

Nói xong cậu ta nhìn Mặc Thời Khiêm, chờ hắn nói chuyện, nhưng người đàn ông kia vẫn là vẻ mặt không cảm xúc, lãnh đạm thờ ơ.

Trợ lý Trần lúc này mới không phục xoay người đi ra ngoài.

Chờ đến khi khép cửa lại, Trì Hoan mới nhìn người đàn ông sau bàn làm việc, cười như không cười nói: "Anh thật không có chút nào rung động sao?"

Mặc Thời Khiêm ngẩng đầu nhìn cô.

Cô nhếch môi: "Em nghe cũng thật cảm động."

Có thể làm đến nước này, Trì Hoan cô chính chính xác xác là bội phục, Mạc Thời Khiêm chính là vì là Quý Vũ làm chút gì, cô đều không còn lời nào để nói.

"Em vì cái này tức giận sao?"

Trì Hoan không trả lời, chẳng qua là bỗng nhiên rất hứng thú mà hỏi: "Mới vừa rồi trợ lý Trần cũng chỉ là ngưỡng mộ bộ dáng đưa bữa trưa tình yêu của cô gái đó của anh thôi, thế mà bị đuổi việc sao?"

Người đàn ông lạnh đạm trả lời: "Trợ lý không biết rõ tình huống liền tự tiện làm chủ, anh không cần."

Trì Hoan tiếp tục cười, giọng nói lành lạnh: "Anh đừng nói với em, anh không biết Quý Vũ làm việc tại công ty của anh."

An tĩnh ba giây, hắn tựa hồ là suy nghĩ một chút: "Có chào hỏi hai lần."

"Anh không biết cô ta thích anh sao?"

Người đàn ông bình tĩnh nhìn cô: "Biết."

"Há, vậy anh cũng biết cô ta là vì theo đuổi anh, mới chạy đến công ty của anh làm thực tập sinh đi."

Nhà Quý Vũ cũng mở công ty, không lớn thì không nhỏ, ngược lại không cần thiên kim lại phải chạy đến bên này thực tập.

Hắn nhàn nhạt phun ra bốn chữ: "Vậy thì như thế nào?"

Trì Hoan trong đầu một giây kia thần kinh đang căng cứng bỗng nhiên bị cắt đứt.

Vậy thì như thế nào?

Mặc Thời Khiêm biết, biết, cái gì cũng biết, toàn bộ đều biết.

Hắn có cái gì không biết sao?

Hắn biết Quý Vũ thích hắn, biết Quý Vũ đặc biệt vì hắn đến công ty của hắn, biết Quý Vũ trăm phương ngàn kế đến gần hắn.

Mạc Thời Khiêm chẳng lẽ không biết mỗi ngày hưởng thụ bữa trưa kia là thiên kim tiểu thư nhọc nhằn khổ sở tự mình làm?

Nhạc Lâm có lẽ biết, Thịnh Đường biết, trợ lý bên người cũng biết ——

Hắn thế nào lại không biết?

Cô không tin.

Nếu như không biết mà nói, hắn tại sao lại đuổi trợ lý, lưu lại một thực tập sinh không quan trọng.

Cô nói mạc Thời khiêm phản bội khế ước của bọn họ rồi sao? Không có.

Nhưng là Trì Hoan cảm thấy, cô đã giận đến nóng nảy.

Cô nhắm mắt một cái, sau đó mở ra, tỉnh táo mà lưu loát nói: "Mặc Thời Khiêm, em muốn chia tay với anh."

Tầm mắt của hắn từ đầu đến cuối đều ở trên mặt của cô, nghe vậy vẫn là thanh thanh đạm đạm, chẳng qua là chân mày hơi hơi cau lại qua mấy giây, mới không nóng không lạnh mà nói: "Trì Hoan, em không nên học cái thói quen không muốn thì luôn nói chia tay, anh không thích như vậy."

Luôn là?

Cô cũng chỉ nói hai lần mà thôi, lần trước cô không muốn chia tay, chỉ là không dám liên lụy anh.

Lần này, cô là thật muốn chia tay

Cô không muốn nói nhiều liền xoay người, thản nhiên nói: "Chờ lát nữa trở về thì em thu dọn đồ đạc rời đi, anh từ từ dùng đi."

Dứt lời cô liền nhấc chân chuẩn bị rời đi.

Mặc Thời Khiêm đang ngồi làm việc trên ghế, híp mắt lại, nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, thanh âm mạch lạc rõ rang vang lên: "Là một tháng ăn đồ ăn Quý Vũ tự mình làm nên em ghen, hay là anh xử lý làm cho em không hài lòng… Tối ngày hôm qua em còn giận dỗi nguyên một buổi tối, Trì Hoan, em đang náo loạn cái gì?"

Quả nhiên là không có cảm tình như con người, nếu cô là Lương Mãn Nguyệt, cô cũng sẽ chọn Đường Việt Trạch.

Trì Hoan đi lên giày cao gót, đứng tại chỗ dừng mười giây đồng hồ, vẫn là quay người sang.

Cô nhìn hắn một hồi, mới cong lên môi đỏ mọng cười một tiếng: "Nguyên bản, coi như anh thật cùng Quý Vũ hoặc là những nữ nhân khác có chút gì quan hệ mập mờ, tôi cũng không nên ở thời điểm này rời đi… Bởi vì anh có tiền như vậy, lại nguyện ý nuôi tôi, mà tôi thật ra thì rất nhàm chán, hay náo loạn."

"Vậy thu lại lời nói của em, anh dẫn em đi ăn cơm."

"Ngày hôm qua bố của Bạch Vân tìm tôi, nói chỉ cần tôi chịu đáp ứng rời khỏi anh… Ông ta sẽ để cho tôi diễn phim mới của Chương Diên đạo diễn. Thẳng thắn mà nói, tôi có một chút thích anh, nhưng thật so ra kém Quý Vũ, phỏng chừng so ra cũng kém Bạch Vân."

Mặc Thời Khiêm nhàn nhạt lẳng lặng nhìn cô, chờ cô nói xong.

"Tôi cần xoay mình, mà đây là cơ hội tốt, tôi đã do dự rất lâu… Lúc trước tôi tự cho là mình hiểu được anh, cho nên thử tin tưởng anh, nhưng là cõi đời này bất luận so với ai, tôi càng tin tưởng chính mình hơn —— Bạch lão nói anh có thể để cho tôi xinh đẹp trở về vòng giải trí, nhưng anh không muốn giúp tôi… Anh thật sự là không có có nghĩa vụ giúp tôi, nhưng là suy nghĩ một chút, mỗi ngày anh ngủ cùng tôi ở trên một cái giường, nhìn tôi cả ngày bị người ta mắng chửi đều thờ ơ không quan tâm, tôi vẫn đủ đau lòng…"

Trì Hoan nhìn khuôn mặt tuấn mĩ mà thâm thúy, tĩnh lặng giây lát, mới thản nhiên nói: "Đã như vậy, tôi tốt hơn là chọn tiền đồ, ngược lại giữa chúng ta cũng không có tình yêu, đi cùng với anh, nữ nhân là tôi cũng tốt, là người khác cũng được, đối với anh cũng không khác nhau gì cả, nếu như anh đều không thích, vậy anh tìm một người yêu anh hơn đi, đây đối với chúng ta mà nói, đều là lựa chọn tốt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Chú lại bị phụ nữ đá?

Chương 133: Chú lại bị phụ nữ đá?

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Sau khi cô nói xong, không khí trong phòng làm việc liền hoàn toàn yên tĩnh lại.

Ánh mắt người đàn ông thâm trầm tinh táo cứ như vậy nhìn cô chăm chú , giống như là muốn in cô vào thật sâu trong linh hồn.

Trì Hoan bỗng nhiên thu tầm mắt lại, âm thầm cười một cái, sau đó xoay người, đi về phía cửa.

Nguyên bản âm thanh tiếng giày cao gót chạm vào mặt sàn không lớn, nhưng trong không gian yên tĩnh liền lộ ra phá lệ rõ ràng.

Cô ở cửa dừng lại, tay kéo chốt cửa.

Người đàn ông phía sau từ đầu đến cuối không có lên tiếng, càng không có đuổi theo bước chân của cô.

Trì Hoan cắn môi, nhắm hai mắt, trong lòng vẫn là phủ lên tầng tầng thất vọng, cô kéo cửa ra, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng làm việc.

Lúc đi ra, phòng trợ lý bốn người đều không hẹn mà cùng nhìn cô, vẻ mặt cùng ánh mắt đều khác nhau, nhưng không một người nói chuyện.

Trì Hoan đứng chờ thang máy.

Đợi nửa phút, cửa thang máy mở một cái, cô đang chuẩn bị nhấc chân đi vào, lại bỗng nhìn thấy cô gái đang đứng trong thang máy.

Bốn mắt nhìn nhau, chợt ngẩn ra.

So sánh trên người Trì Hoan mặc chiếc áo khoác ngoài không tới một trăm ngàn cũng phải hết mấy chục ngàn, dưới chân đi giày ống thấp có giá trị không nhỏ, cùng với túi xách nhãn hiệu nổi tiếng trên tay. Khuôn mặt bởi vì đi gặp mặt Diêu tỷ mà trang điểm tinh xảo.

Mà Quý Vũ trên cổ đeo thẻ bài công tác, một thân đơn giản khiêm tốn giống như sinh viên đại học.. . Dĩ nhiên, các cô đều vẫn là sinh viên, thậm chí Trì Hoan thật ra thì còn nhỏ hơn cô ta một hai tuổi.

Mặc dù là chính cô nói chia tay, cô cũng nghĩ tới Mặc Thời Khiêm nếu quả như thật cùng với Quý Vũ ở chung một chỗ, như thế cũng không phải là chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng lúc này thấy cô gái trước mắt… Cô trong lòng vẫn là nặng nề khó chịu.

Hắn cứ như vậy không kịp chờ đợi?

Chân trước cùng Lương Mãn Nguyệt chia tay, chân sau liền leo lên giường của cô.

Cô còn không có rời đi cửa chính công ty, hắn liền kêu niềm vui mới?

Hỗn đản!

Quý Vũ thấy cô, ánh mắt đều kinh ngạc đến mở to, ngẩn người, há miệng nói: "Trì tiểu thư…? "

Trì Hoan mặt không biểu tình, đi lên giày cao gót trực tiếp đi vào thang máy.

Quý Vũ xoay người nhìn cô, đang muốn nói chuyện, Trì Hoan đã mở miệng: "Nếu như cô muốn đi ra ngoài, vậy thì ra đi, nếu như cô không đi ra, vậy thì làm phiền ấn vào, tôi muốn đi xuống."

Trì Hoan không có lấy mắt nhìn thẳng Quý Vũ, gò má đẹp lạnh lùng, xa cách không thể đến gần.

Quý Vũ lòng lộp bộp, cuối cùng vẫn là đi ra thang máy.

Trì Hoan đưa tay ấn, cửa thang máy chậm rãi khép lại.

… … … … …

Trước cửa phòng làm việc, Quý Vũ rụt rè gõ cửa.

"Đi vào!"

Giọng nói trầm trầm, rất êm tai, Quý Vũ trong lòng chập chờn lên xuống, trong lúc nhất thời khẩn trương hơn.

Cô ta đẩy cửa ra đi vào.

Người đàn ông thân hình thon dài cao ngất đứng ở bên bàn đọc sách, cúi thấp đầu, gương mặt đẹp trai âm trầm như nước, trên tay đang ở sửa sang lại văn kiện trên bàn —— thức ăn đã bị lấy ra, từng cái từng cái ném vào giỏ rác.

Quý Vũ thấy như vậy, nguyên bản khẩn trương mà mang theo tâm tình vui vẻ nhất thời khó chịu tới cực điểm, sắc mặt cũng tái nhợt hẳn đi: "Mặc… Mặc tổng…"

Mặc Thời Khiêm hơi hơi nhấc lên mí mắt, quét cô ta một cái, giọng nói lãnh đạm thờ ơ: "Giờ làm việc, cô tới phòng làm việc của tôi làm gì?"

Quý Vũ vặn vặn ngón tay, xoắn xuýt: "Tôi… Tôi là tới thay trợ lý Trần cầu tha thứ… Đều là lỗi của tôi, là tôi nhờ cậy anh ấy làm… anh ấy cũng là nhìn thấy tôi đáng thương, mới đáp ứng tôi…"

Người đàn ông đem bàn đọc sách dọn dẹp xong, liền cầm lên điện thoại di động bấm số, gọi: "An Kha!."

"Mặc tiên sinh?"

Hắn hơi hơi híp lại mắt, thản nhiên nói: "Đem Trì Hoan đưa về biệt thự, ở đó chờ tôi trở về, không cho phép cô ấy đi bất kì nơi nào."

An Kha sững sờ một chút, không biết phát sinh cái gì, nhưng vẫn là rất nhanh trả lời: "Được, tôi biết rồi."

Cúp điện thoại, thả điện thoại di động, hắn mới một lần nữa ngước mắt lên: "Là ai cho cô tiến vào?"

Quý Vũ cắn môi, có chút luống cuống: "Là chính tôi… Nhất định phải xông vào… Mặc tổng, nếu như chuyện này làm cho anh tức giận như vậy mà nói… Tôi có thể rời khỏi công ty, anh giữ trợ lý Trần lại đi, cái này không phải lỗi của anh ấy."

Mặc Thời Khiêm lạnh nhạt nhìn Quý Vũ, lạnh nhạt nói: "Người của công ty có biến động, một thực tập sinh như cô đủ tư cách nhúng tay sao?"

Quý Vũ nước mắt liền rớt xuống: "Anh ấy chẳng qua là thay tôi đưa cơm cho anh mà thôi… Chỉ cần phù hợp khẩu vị của anh, là phòng ăn làm, hay là tôi làm… Có khác nhau rất lớn sao? Tôi cũng không có yêu cầu cái gì, hoặc là nghĩ muốn được cái gì, anh coi như là tôi đi làm thêm công việc nữ đầu bếp… Chẳng lẽ không thể được sao?"

Anh đuổi trợ lý Trần, so với để cho chính cô ta rời đi, thì còn khổ sở cùng áy náy hơn.

Người đàn ông giọng trầm thấp mang một tầng bạc bẽo lạnh lùng chế giễu: "Hôm nay là cô yêu thích tôi, cho nên nấu cơm cho tôi ăn, vạn nhất ngày nào đó muốn tôi chết, cũng dung lý do như vậy, cậu ta đồng dạng có thể đưa cơm mang độc cho tôi ăn, tôi không cần một trợ lý tự tiện quyết định thay ông chủ."

Quý Vũ ngây ngốc nhìn Mặc Thời Khiêm. Anh ấy thật giống như không có trách ý của cô ta, cũng không nói để cho cô ta rời đi công ty.

Cô ta cảm thấy, anh ấy thật lạnh lùng, lạnh lùng tận trong xương .

Há miệng, muốn phản bác, lại phát hiện không lời nào để nói.

Cô ta cuối cùng chỉ có thể cầu khẩn nói: "Coi như tôi van cầu anh… Có được hay không?"

Người đàn ông chỉ thốt ra một câu nhàn nhạt: "Cô nếu không đi ra, tôi sẽ để cho bảo an mang cô đi ra ngoài.

Quý Vũ không có biện pháp, chỉ có thể rời đi.

Cô ta cho tới bây giờ không có thấy một người đàn ông có thể một câu nặng lời đều không nói, nhưng nhưng lời nói ra đều đè nặng lên tâm mọi người. Cứ như vậy tim cứng như sắt, giống như là cái gì đều không cách nào đả động tới.

Thời điểm cô ta xoay người, Mặc Thời Khiêm trong lúc vô tình liếc về vết thương trên ngón tay của cô ta.

Không giống Trì Hoan bị bỏng nghiêm trọng, chẳng qua là hai ba ngón tay bị băng dán cá nhân bọc lại, hắn đột nhiên liền nhớ lại mấy câu nói kia của trợ lý Trần.

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào bầu trời âm u ngoài của sổ, không nhanh không chậm cầm điếu thuốc, đi lại gần, đốt, khói thuốc trắng bay lan tỏa khuôn mặt anh, ánh mắt mờ sương.

Hắn không giống Thịnh Đường, lúc trước rất ít hút thuốc, sau lại cùng với Trì Hoan ở chung một chỗ, cô không thích, hắn liền ít khi hút.

Hút một hồi, hắn lần nữa cầm điện thoại di động lên gọi một cú điện thoại.

Điện thoại một lúc lâu mới kết nối, bên kia quả thực là âm thanh lười biếng của Thịnh Đường: "Chú không cùng phụ nữ của chú ăn cơm, tìm tôi làm gì?"

Mặc Thời Khiêm tròng mắt hơi híp, nhàn nhạt hỏi: "Cậu cố ý mang cô ấy tới?"

Thịnh Đường mỉm cười: "Cố ý cái gì?"

Hắn nhả ra một hơi khói: "Chuyện Quý Vũ."

"Cái này cô ấy đã biết? " Thịnh Đường ở đầu kia cười xấu xa: "Nghe giọng điệu này của chú, chú đây là lại bị phụ nữ đá rồi sao?"

Mặc Thời Khiêm giữa ngón tay cầm điếu thuốc, đôi mắt lạnh lẽo nhìn tàn thuốc đỏ tươi, không nóng không lạnh nói: "Cậu là rảnh rỗi đến phát chán rồi hả? Có tin tôi đem phụ nữ của cậu tới chơi với cậu không?"

"Con mẹ nó chú hướng về phía tôi nổi giận làm gì? Chú bị hai người phụ nữ vây, lại bị một phụ nữ vây hai lần… Là lão tử xúi giục sao?" Thịnh Đường không chút lưu tình giễu cợt, tựa như cười mà không phải cười: "Tiền xài nhiều như vậy, cố hết sức còn không có kết quả tốt! Chú không bằng đi theo Bạch Vân hoặc là Quý Vũ đi, ngược lại bọn họ khăng khăng một mực yêu chú đó."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Hoa này... Nói là đưa cho Trì tiểu thư

Chương 134: Hoa này… Nói là đưa cho Trì tiểu thư

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki**

Mặc Thời Khiêm nói: "Bạch Tụng so với ai khác càng yêu cậu hơn, cậu tại sao không lấy đi?"

Thịnh Đường cười nhạt: " Vấn đề này của chú thật còn có ý tứ! Chú bắt đầu cùng với Trì Hoan ở chung một chỗ, là bởi vì chú mạnh mẽ cưỡng gian cô ấy, chịu trách nhiệm cưỡng bức. Lần trước cô ấy với chú chia tay, là bởi vì cô ấy không biết sâu cạn cho nên không muốn liên lụy chú, thân là nam nhân, đích thực là không thể cứ như vậy liền đi…"

Anh nhẹ a một tiếng: "Bây giờ, cô ấy hiển nhiên cảm thấy chia tay với chú là lựa chọn tốt hơn. Chú không hiểu nữ nhân, cho nên cảm thấy cô ấy với chú giống nhau, không cần yêu, chỉ cần trung thành… Có thể cô ấy thích chú, yêu cầu chú đáp lại, muốn chú cũng thích cô ấy, muốn chú phải rõ ràng cự tuyệt từng cái nữ nhân thích chú."

Mặc Thời Khiêm không có lên tiếng, nhìn chằm chằm khói mù không nói một lời, môi mỏng mân thành một đường thẳng.

Thịnh Đường không đếm xỉa tươi cười: "Nhắc tới thật nhiều chuyện, tôi cũng cảm thấy đối với chú mà nói nữ nhân như vậy rất phiền toái. Bạch Vân như vậy thì chú coi thường, không bằng chọn Quý Vũ, lại tiết kiệm tiền làm việc, gọn gàng mà lại ngoan ngoãn lại yêu cậu. Càng là nữ nhân độc lập thì càng phiền toái, Trì Hoan chính là điển hình."

… … … … …

Trì Hoan trở lại biệt thự liền trực tiếp lên lầu thu dọn đồ đạc.

Cô cảm thấy rất tỉnh táo, ít nhất suy nghĩ là rõ rang. Cô cũng biết rõ mình đang làm gì, phải làm gì, và mình cần phải làm gì. Nhưng ngón tay vẫn không nhịn được run rẩy, rối laonj thu dọn đồ đạc.

Tức giận? Có gì phải tức giận? Không phải là một nam nhân thôi sao? Không phải chỉ là có tiền hơn thôi sao? Đợi cô xoay người thì tất cả đều có thể kiếm được!!

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng khi thu dọn đồ đạc cô vẫn không thể khống chế mà nổi giận đùng đùng.

Lung tung chất đầy cả một cái rương hành lý, có thể không lấy cô toàn bộ cũng không lấy, sau đó dụng lực đậy lại, xách rương hành lý liền muốn xuống lầu. Tại bậc cầu thang lúc xuống cũng bởi vì mang giày cao gót, chính mình xách vali hành lý lên lại cố hết sức mà thiếu chút nữa trực tiếp lăn xuống.

Lảo đảo một chút liền bị dọa sợ đến nước mắt đều thiếu chút nữa rớt xuống.

Lâm mụ vừa lúc ở phòng khách thấy một màn như vậy, cũng bị hù dọa, vội vàng liền ném máy hút bụi trên tay, vội vội vàng vàng đi lên: "Trì tiểu thư… Cô làm gì vậy?"

Trì Hoan mím môi: "Không có gì, tôi muốn dọn đi."

"À? Đã xảy ra chuyện gì? Cô cùng Mặc tiên sinh gây gổ sao?"

Trì Hoan lại chính mình nhấc hành lý lên, chật vật đi xuống, thản nhiên nói: "Chia tay."

Lâm mụ ngăn cản cô cũng không được, giúp cô khuân đồ cũng không được, chỉ có thể sốt ruột đi theo: "Cô bình tĩnh một chút… Cãi nhau cũng không thể nói chia tay liền nói chia tay a, cô ngồi xuống trước, xin bớt giận, có chuyện gì chúng ta nói rõ ràng."

Trì Hoan không nói lời nào, đi xuống lầu, liền một tay cầm túi, một cái tay khác đẩy va ly hành lý đi ra ngoài.

Mới đi tới cửa, liền bị An Kha ngăn cản.

Trì Hoan bắt đầu còn tưởng rằng An Kha là chuẩn bị đưa cô đi, thản nhiên nói: "Tôi với anh ta đã chia tay, cô là người của anh ta, tôi tự đi xe của mình trở về là được."

An Kha yên lặng chốc lát, mới đáp: "Mặc tiên sinh nói, trước khi ngài ấy trở về, không thể để cho cô rời khỏi biệt thự."

"Cái gì?"

"Mặc tiên sinh không để cho cô rời khỏi nơi này."

Trì Hoan đầu tiên còn chưa phản ứng kịp, sau đó liền phì cười: "Không cho phép tôi rời đi? Anh ta dựa vào cái gì?"

An Kha ngay thẳng trả lời: "Trì tiểu thư, có tôi ở đây cô liền không thể rời đi, huống chi nơi này vệ sĩ cũng không chỉ một mình tôi."

Trì Hoan "…"

Cô nặng nề cắn môi, tay vịn rương hành lý nắm chặt, đứng tại chỗ không động.

"Trì tiểu thư, xin cô vào trong đi."

Trì Hoan vẫn là đứng không nhúc nhích.

Lâm mụ tiếp xong một cú điện thoại, cũng đi ra tới, nhỏ nhẹ khuyên nhủ: "Trì tiểu thư, Mặc tiên sinh gọi điện thoại về nói cô chưa ăn bữa trưa, phòng bếp lập tức chuẩn bị cho cô, cô đi về nghỉ một lát đi."

Trì Hoan giận đến không thở được.

Cô cảm giác mình đã bị người đàn ông này làm cho tức chết.

Tại phòng làm việc thì không lên tiếng một câu, đợi cô về nhà lại để cho vệ sĩ trông coi cô, không cho phép đi.

Cô thả va ly hành lý ra, lấy điện thoại trong túi xách, trực tiếp gọi cho người đàn ông ấy.

Lần này hắn rất nhanh thì nhận.

Mặc Thời Khiêm ngữ điệu không thay đổi, giống như thường ngày: "Trì Hoan."

"Tại phòng làm việc của anh tôi đã nói rất rõ rồi, Mặc Thời Khiêm, tôi nghĩ anh cũng nghe hiểu, anh bây giờ đây là ý gì?"

Hắn thản nhiên nói: "Anh nghe hiểu, không có nghĩa là anh chấp nhận."

"Tôi hỏi anh có ý gì!"

Nam nhân không có chút cảm xúc nào trả lời: "Không phải rất rõ sao, anh không muốn chia tay."

"Cho nên anh bây giờ là chuẩn bị giam lỏng tôi?"

"Nhất định phải nói như vậy sao? Em nghĩ như vậy cũng không phải không được.."

"Mặc Thời Khiêm!"

"Em là muốn tự mình ở nhà ăn cơm, hay là anh trở lại cùng em ăn?"

Trì Hoan giận đến không nói được lời nào, cô không muốn lại cùng anh nói chuyện, cũng không muốn lại nghe được thanh âm của anh, trực tiếp ngắt điện thoại.

Cô khó xử nhìn An Kha phía trước, nhìn nét mặt của cô ấy cũng biết khuyên can đủ đường, cô ấy cũng sẽ không tránh ra.

Cô đem rương hành lý đẩy tới cửa dựa vào tủ giày đứng thẳng, nhưng sau đó xoay người đi trở về, ở trên ghế sa lon ngồi xuống.

Lâm mụ cũng không dám cùng với cô nói thêm cái gì, đem ly trà đặt ở trên bàn .

Phòng bếp rất nhanh thì xào kỹ rồi mang mấy món cô thích ăn lên: "Trì tiểu thư, cô buổi sáng cũng không ăn, tới ăn chút lót bụng đi."

Trì Hoan nhắm mắt: "Tôi không ăn."

"Cô cần gì phải gây khó dễ cho thân thể mình?"

"Tôi không ăn được, các người không cần khuyên tôi nữa, cho tôi yên lặng một lát."

Lâm mụ ở bên cạnh đứng một hồi, cuối cùng thở dài, vẫn là đi ra ngoài.

… …

Mặc Thời Khiêm chạng vạng tối mới trở về.

Trì Hoan vẫn ngồi ở trên ghế sa lon. Cô cứ như vậy nhắm mắt lại ngồi không sai biệt lắm một buổi chiều, cơ hồ là không nói một lời.

Nam nhân liếc nhìn hành lí đặt ở cửa, nhấc chân hướng đến người phụ nữ trên ghế sa lon.

Trì Hoan nghe được tiếng bước chân, mở mắt ra.

Cô nhìn người đàn ông trước mắt tuấn mỹ mà lãnh đạm, tâm trạng nguyên bản vốn đã tĩnh táo lại vẫn bùng cháy, tay đặt trên ghế sa lon nắm thành quả đấm, quay mặt qua hướng khác.

Nam nhân giọng trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu cô: "Buổi trưa không chịu ăn cơm?"

Cô lúc này mới lạnh lùng nhìn về phía hắn: "Tôi bây giờ là muốn chia tay với anh, còn không được sao?"

Một bàn tay khớp xương rõ ràng duỗi tới, nắm lấy cằm cô, khiến cho cô ngẩng đầu đối mắt với hắn, thanh âm trầm thấp mà thản nhiên: "Em muốn tiền đồ tốt hơn, liền càng không nên chia tay với anh, về phần có muốn hay không một nữ nhân càng yêu anh hơn, do anh quyết định."

Trì Hoan cảm thấy, nam nhân này có cái gì nói cái đấy, nhưng lời bình thường bị hắn nói ra cũng có thể làm cho người ta tức giận.

Hắn càng lãnh tĩnh, càng khí định thần nhàn không nóng không lạnh, cô lại càng cảm thấy khó chịu.

Cô dùng sức đẩy tay hắn ra, đang muốn nói chuyện, lại có vệ sĩ từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm một bó hoa hồng lớn, lúng túng mở miệng: "Mặc tiên sinh…"

Nam nhân nghiêng đầu nhìn sang, thấy bó hoa tươi đẹp được bó cẩn thận, chân mày không tiếng động nhíu lại: "Chuyện gì?"

"Hoa này… Nói là đưa cho Trì tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Em có phải mong anh đuổi việc Quý Vũ hay không?

Chương 135: Em có phải mong anh đuổi việc Quý Vũ hay không?

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Trì Hoan đầu tiên nhìn thấy bó hoa này, theo bản năng liền cho rằng là Mặc Thời Khiêm đưa…

Mặc dù hắn nhìn qua căn bản cũng không phải là người sẽ chủ động tặng hoa, nhưng là trừ Diêu tỷ cùng Du Nhiên, cơ bản không có ai biết cô ở đây.

Mặc Thời Khiêm ánh mắt híp xuống, nhàn nhạt nói: "Bỏ xuống."

Vệ sĩ mấy bước đi tới, đem hoa đặt ở trên bàn trà, sau đó rất nhanh lui ra.

Hoa hồng tươi đẹp, kiều diễm ướt át, mặt trên còn có nước.

Mặc Thời Khiêm đối với hoa không có nghiên cứu, nhưng Trì Hoan là có, fan của cô, người theo đuổi, đều tặng cô đủ loại đủ kiểu hoa, hoa hồng tự nhiên cũng có, mà bó hoa trước mắt này, hắn là loài hoa rất quý giá.

Nam nhân ngón tay khớp xương rõ ràng, rút tấm thiệp kẹp trong bó hoa, kẹp ở giữa ngón tay nhìn lướt qua, mặt mày trầm xuống một cái, còn không có để cho Trì Hoan kịp xảy ra phản ứng gì, hắn đã xách bó hoa lên, một đường parabol xinh đẹp, trực tiếp ném vào thùng rác.(><)

Trì Hoan nổi giận, cô nguyên bản là đang bực bội liền đứng lên:"Mặc Thời Khiêm, đó là hoa của tôi."

Cô vì chính mình mới vừa rồi còn cho là hắn tặng hoa hướng cô lấy lòng mà có chút do dự cùng cảm thấy xấu hổ.

Mặc Thời Khiêm quay đầu hạ mắt nhìn cô:" Nếu em thích, mỗi ngày anh đều tặng em một bó."

"Không muốn của anh."

Nam nhân nhàn nhạt hỏi ngược một câu: " Vậy em muốn của ai?"

Cô quay mặt, hít sâu một hơi, cưỡng bách chính mình tỉnh táo lại: "Mặc Thời Khiêm, tôi muốn chia tay, chia tay, chia tay, tôi phải nói mấy lần nữa anh mới hiểu?"

Bả vai của Trì Hoan kìm lại, một giây kế tiếp liền bị ấn trực tiếp lên ghế sa lon.

Hắn trên cao nhìn xuống cô, ngón tay ma sát cằm của cô: " Em đang vì chuyện của Quý Vũ mà tức giận? Như thế, có nam nhân khác đem hoa đưa đến chỗ của anh, anh có phải hay không hắn là tức giận hơn, Hử?"

Hắn tức giận?

Trì Hoan mở to hai mắt, không tưởng tượng nổi nhìn hắn: " Anh còn có thể nói có lý một chút không, đổi trắng thay đen cũng được sao?"

Nam nhân đôi mắt tựa như cười mà không phải cười: " Đều là bị lấy lòng, anh phải bị chia tay, em cho đó chính là chuyện đương nhiên?"

Trì Hoan cười lạnh: " Giống nhau?Con mắt kia của anh sao lại thấy tôi với anh giống nhau rồi, người khác tặng hoa cho tôi là một chiều, anh không cần nói với tôi rằng anh không có cảm giác khi ăn bữa trưa tình yêu của Quý Vũ một tháng chứ?."

Trứng gà chiên liền trứng gà chiên, làm cái gì mặt cười vui vẻ.

Hắn nở nụ cười nhạt: " Anh tại sao nhất định phải có cảm giác?"

Trì Hoan trừng hắn:" Anh có nhìn thấy quán ăn nào rán trứng gà sẽ vẽ một mặt cười vui vẻ?"

"Phải không?"

"Cái đó hộp giữ ấm nhìn một cái chính là tìm ở siêu thị lớn mới mua được, phòng ăn bán bên ngoài có chút cấp bậc cũng sẽ đem nhãn hiệu xinh xắn làm trên hộp cơm, tôi đều đã nhìn ra, anh chẳng lẽ không nghĩ tới?"

Nam nhân đâu vào đấy đạm mạc trả lời: "Bởi vì lúc mới bắt đầu dùng đúng là hộp mà phòng ăn đóng gói, chỉ bất quá sau đó trợ lý Trần nói hộp đồ ăn chất lượng không được tốt, không giữ ấm, bây giờ trời lạnh, cậu ta liền đặc biệt mua cái hộp giữ ấm."

Trì Hoan cắn môi: "Ai biết anh nói có phải thật vậy hay không?"

Hắn nhướn mày:" Anh không nói thật, chả lẽ những gì em nghĩ ra được chính là thật?"

"Tôi nghĩ cái gì? Anh không nhìn ra không nếm ra được những món ăn kia căn bản cũng không phải là xuất từ phòng ăn? Nào có phòng ăn biết làm những món ăn gia đình đơn giản như vậy?"

"Anh ăn một bữa cơm, không chút tạp chất, mới mẻ, phù hợp vị giác là đủ rồi, anh muốn đi nghiên cứu nó là xuất từ đầu bếp chuyên nghiệp hay không phải đầu bếp chuyên nghiệp làm gì?"

"Anh chính là cảm thấy cô ta tài nấu nướng giỏi, làm thức ăn ngon?"

Mặc Thời Khiêm nhìn gương mặt giận dỗi trong lòng bàn tay, không khỏi mỉm cười, thản nhiên nói:" Muốn anh đổi một nhà ăn khác, vậy dĩ nhiên là có thể, nhưng chẳng lẽ bởi vì phát hiện là nữ nhân thích anh làm, anh phải nói rất khó ăn sao? Trì Hoan, tâm lý của anh rất bình thường, không ảnh hưởng được phán đoán khách quan."

Trì Hoan bị hắn nói lại á khẩu không trả lời được, ngược lại thì vành mắt đều đỏ.

Sắp bị người đàn ông này dùng một đống đạo lý làm khóc.

Cô giơ tay lên dùng sức đẩy tay trên mặt mình đi: "Đồ ăn ngon anh nên ăn, thu cô ta về sau mỗi ngày đều có thể ăn, không biết xấu hổ quấn tôi làm gì?"

"Cô ta chỉ làm như vậy cũng cho em ghen sao?"

"Anh thật chán ghét, thức ăn cô ta làm ngon như vậy, anh không đi cùng cô ta sẽ phải chịu nhiều thua thiệt."

"Ừ, loại người như em mười ngón tay đều không dính nước, theo suy luận này, là không ai dám muốn em."

"Tôi lại không xin anh muốn, là chính anh không biết xấu hổ dính sát."

Mặc Thời Khiêm cúi người, cánh tay nhốt chặt hông của cô, trực tiếp dẫn cô tới trên ghế sa lon, đưa cô cả người đều vây ở trong ngực của hắn, ngón tay nâng lên cằm của cô: "Trì Hoan, em rốt cuộc muốn thế nào mới chịu hết giận?"

Trong lời này của hắn mang theo điểm thở dài, dường như còn có chút bất đắc dĩ.

Giống như là đối nữ nhân cố tình gây sự, thỏa hiệp như vậy thật sự bất đắc dĩ.

Trì Hoan nhìn hắn gần trong gang tấc, gương mặt đẹp trai, nhắm hai mắt lại, tại thời điểm mở ra, nước mắt đột nhiên liền tuôn ra ngoài.

Cô không muốn khóc, nhưng là khắc chế không nổi.

Ngay cả chính cô cũng không biết, rốt cuộc là từ nơi nào tích lũy nhiều ủy khuất như vậy.

Tâm tình của nữ nhân giống như là thoáng cái hỏng mất, một tay che mặt mình, một cái tay khác siết trên bả vai hắn, nức nở :"Mặc Thời Khiêm, coi như tôi xin anh, anh để tôi đi đi… Tôi thật không muốn lại đi cùng với anh nữa."

Cô cảm thấy thật khó chịu, cho tới bây giờ chưa có luvs nào khó chịu như vậy.

Cô không thích loại cảm giác này, vui giận đều không cách nào tự khống chế, luôn là không nhịn được muốn nổi giận.

Nhưng phản ứng của hắn vĩnh viễn là lãnh tĩnh như vậy, lạnh nhạt, ngay cả cãi nhau đều khinh thường cùng với cô làm ồn.

Mặc Thời Khiêm ôm hông của cô, cúi đầu nhìn cô trong ngực chính mình khóc thút thít, mày kiếm vẫn là nhíu lại, tay vịn đầu của cô cưỡng chế cho cô tựa vào trên vai hắn, mặc cho cô khóc thống khoái, môi mỏng như có như không từng chút từng chút hôn lên tóc của cô.

Đôi mắt thâm thúy lạnh nhạt sâu thẳm.

"Nếu thích hắn, tại sao muốn như vậy rời khỏi hắn."

Hắn không hiểu.

Mặc Thời Khiêm nghe tiếng khóc của cô, giữa lông mày vẫn là dần dần tụ lại một tầng phiền muộn cùng khó chịu.

[Có thể cô ấy thích chú, yêu cầu chú đáp lại, hồi báo cô ấy bằng việc chú cũng thích cô ấy, rõ ràng cự tuyệt từng người phụ nữ thích chú.]

Đáp lại, đáp lại kiểu gì mới xem như đáp lại?

Cự tuyệt? Hắn cũng sớm đã cự tuyệt qua.

Một mực chờ đến khi tiếng nức nở thấp xuống, hắn mới nâng lên khuôn mặt tràn đầy nước mắt của cô, thấp giọng hỏi: " Em có phải muốn anh đuổi việc Quý Vũ hay không?"

Đuổi Quý Vũ?

Hắn không phải là không nỡ đuổi sao.

Trì Hoan khóc xong, tâm tình nghẹn lại trong lồng ngực cũng phát tiết được không sai biệt lắm, hai mắt đẫm lệ còn có mấy phần mơ hồ, suy nghĩ cũng không có bế tắc, hô hấp nóng nảy cùng phiền muộn đều không còn.

Giống như là mất hết ý muốn gì nữa.

Lông mi bên trên còn đọng lại nước mắt, giọng nói cũng mang theo chút ít khàn khàn, lạnh nhạt: "Không có, anh muốn giữ liền giữ đi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Bạn trai em có phải ném hoa của em đi rồi hay không?

Chương 136: Bạn trai em có phải ném hoa của em đi rồi hay không?

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Bây giờ mới nói đuổi Quý Vũ, coi là vì muốn thỏa hiệp với cô sao?

Loại thỏa hiệp này có ý nghĩa gì? Có thể chứng minh cô quan trọng hơn so với Quý Vũ?

Mặc Thời Khiêm nhìn cô rũ lông mi:" Em cho là anh không đuổi cô ấy, là bởi vì anh muốn giữ lại cô ấy?"

Trì Hoan vẩy vẩy môi, âm thầm cười một cái: " Người thích anh là cô ta, nấu cơm cho anh cũng là cô ta, anh lại đuổi một người trung gian, chẳng lẽ không đúng bởi vì không đành lòng sao?"

Cô ngẩng mặt lên, nhạt nhẽo nói: "Bất quá không đành lòng cũng bình thường, dù sao cũng là như vậy nữ nhân hèn mọn lại cẩn thận từng li từng tí yêu mình, rất thường tình."

Cô thừa nhận mình hẹp hòi, ngay lúc đầu hắn không đuổi Quý Vũ làm cho cô cảm thấy rất không thoải mái, dù sao cũng là một người phụ nữ rất thích hắn.

Hắn thản nhiên nói:" Đuổi trợ lý Trần là do cậu ta tại chức trợ lý này làm việc không đúng, không đuổi việc Quý Vũ là bởi vì thực tập sinh như cô ta không có phạm lỗi gì, huống chi, anh không có nhàn hạ thoải mái mà đi quản một thực sinh phòng thị trường."

Trì Hoan nhìn khuôn mặt tuấn mĩ, lãnh đạm :"Dù là đó là người thích anh?"

"Cô ta yêu thích anh là chuyện của cô ta, ở trong công ty, những người phụ nữ yêu thích anh không chỉ có một mình cô ta. Muốn lấy lòng, muốn câu dẫn anh cũng không chỉ có một mình cô ta. Ảnh hưởng tới cuộc sống cùng công việc, anh tự nhiên sẽ đuổi, cộng việc không làm đúng, cấp trên của các cô ta sẽ khảo sát, những thứ khác, không liên quan gì tới anh. QuýVũ chẳng qua là một người trong đó, không phải là duy nhất, cũng không phải ngoại lệ."

Giọng nói của hắn rất lãnh đạm, thậm chí có cảm giác ôn nhu, tinh tế suy tư mới có thể mơ hồ cảm giác hàn khí tận xương lạnh lùng.

Trì Hoan nghe rõ ràng mỗi một chữ, nhưng thật ra cô căn bản là không có cách nào tiêu hóa.

Cô mờ mịt nhìn hắn, mờ mịt không nói ra lời.

Người đàn ông cúi đầu nhìn gương mặt ngẩn ngơ của cô, nheo mắt lại tiếp tục nói: " Em đóng phim nhiều năm như vậy, hoặc là công việc sau này của em, thời điểm gặp phải người đàn ông thích em, hướng em lấy lòng, nếu anh ta là nhiếp ảnh gia, nam diễn viên, đạo diễn, hoặc là những người khác chẳng lẽ em đều sẽ không hợp tác?"

Nói xong lời này, ánh mắt hắn hơi chậm lại, chân mày nhíu lại, dư quang của khóe mắt quét đến bó hoa hồng bị ném trong giỏ rác cách đó không xa.

Hắn thật vẫn không muốn để cho Trì Hoan cùng người đàn ông tặng hoa hồng kia hợp tác.

Trì Hoan đĩ nhiên không chú ý tới biểu tình biến hóa nhỏ như vậy của hắn.

Cô ngơ ngác kinh ngạc, trong đầu đều là lời hắn nói, cảm giác mình thật giống như bị hắn tẩy não.

Hắn không có lỗi, không đuổi Quý Vũ cũng không phải là bởi vì không nỡ bỏ, chỉ là đơn thuần bởi vì cô ta không có phạm sai lầm trong công việc.

Hắn đem tất cả mọi chuyện đều rõ ràng sắp xếp ở trước mặt cô, tính khí nhẫn nại cùng cô nói phải trái.

Những đạo lý này làm cho cô một câu đều không nói được.

Huống chi, cô cũng không thể nói gì được.

Mà nói đều bị hắn nói lại, hắn nói đều là đúng, cô có thể nói cái gì?

Mặc Thời Khiêm cúi đầu, hôn một cái lên khóe môi của cô:" Em có muốn diễn phim của Chương Diên đạo diễn, anh thay em sắp xếp."

Trì Hoan nhìn hắn, con ngươi có chút tan rã, tiêu cự tập trung không ít, nhìn khuôn mặt trước mắt, cánh môi giật giật, nhưng vẫn là cũng không nói gì.

“Bây giờ, em không còn lý do để chia tay, đúng không ?”

Trì Hoan cúi đầu, nhìn trên tay sẹo còn chưa tốt, làn da không có thay được nữa, nhìn có chút khác màu.

Mặc Thời Khiêm ôm lấy cô đứng dậy, thấp mắt nhìn, nhiệt độ lãnh đạm nói: “Lý mẫu thân nói buổi trưa em chưa ăn cơm, đi ăn cơm thôi.”

Cô bị hắn ôm tới phòng ăn.

Nguyên lai hắn còn biết cô không có ăn cơm trưa.

Biết cô ngồi trên ghế sa lon cả một buổi chiều sao?

Hắn bây giờ chịu giúp mình rồi, hắn cùng Quý Vũ cũng không có quan hệ mập mờ, thật giống như tất cả vấn đề đều được giải quyết, tại sao cô vẫn là không có bất kỳ vui sướng nào.

Hắn quá lãnh mạc.(lạnh lùng+ đạm mạc), quá lý trí.

Hắn chỉ muốn giữ cô lại, cho nên đáp ứng để cho cô diễn phim của Chương Diên, giống như ban đầu muốn giữ lại Lương Mãn Nguyệt. Nếu như ban đầu không phải là trời đất xui khiến cùng cô lên giường, ước chừng sau đó hắn vẫn sẽ cùng Đường Việt Trạch cướp người.

Tại nơi này, hắn chỉ giải quyết vấn đề, chỉ có đúng sai.

Hắn không xem xét đến cảm tình, cũng sẽ không để ý chút nào tới tâm tình của cô.

Người đàn ông thay cô múc một chén canh, cô cầm lấy cái muỗng, chậm rãi uống.

Bát canh trông thì đẹp mắt nhưng ăn thì không có mùi vị.

Trì Hoan suy nghĩ từ từ trở lại , Mặc Thời Khiêm, người đàn ông này, nếu trong hôn nhân coi như là người chồng tốt, nếu nói đến chuyện yêu đương, chỉ có lạnh giá cùng tuyệt vọng.

… …

Sau khi ăn xong, Mặc Thời Khiêm đem hành lý của cô lên, cô không nói gì, vừa thu dọn xong đồ đạc lại thả trở về.

Sau đó cầm áo choàng tắm tại trong phòng tắm ngâm mình nửa giờ.

Hợp tác với Chương Diên đạo diễn, cái vấn đề thực tế này, nếu chọn giữa Bạch lão cùng Mặc Thời Khiêm, cô chọn hắn.

Trì Hoan thật sớm đã nằm ở trên giường, Mặc Thời Khiêm tại thư phòng bận rộn chuyện của hắn, nhưng thời gian lại quá sớm, cô lăn qua lộn lại không ngủ được, không thể làm gì khác hơn là cầm điện thoại di động tìm Du Nhiên trò chuyện trên Wechat.

Trì Hoan nhìn biệt danh của cô ấy—— [Đường ca ca là nam thần]

Trì Hoan : [Cậu bảo đây… gọi là thầm mến?]

Ninh Du Nhiên: [Họ Đường rất nhiều, đâu ai biết mình nói tới ai, gần đây bộ phim thần tượng kia có diễn viên họ Đường rất nhiều, cậu xem, ảnh chân dung của mình cũng là ảnh sân khấu.]

Trì Hoan: [Biết có một thành ngữ, gọi là tự lừa mình dối người sao?]

Ninh Du Nhiên: […]

Trì Hoan: [Còn Đường ca ca… Ninh Du Nhiên, cậu bao lớn rồi, còn có suy nghĩ xấu xa thế sao?]

Ninh Du Nhiên ủy khuất : [Tại sao nói như vậy với mình? Gần đây cậu chưa được thỏa mãn hay sao?]

Trì Hoan: “…”

Cô gửi qua hai icon biểu tình mắt trợn ngược….

Ninh Du Nhiên : [Hoan Hoan, tớ nghe các người khác nói… Loại chuyện đó làm đặc biệt thoải mái, thật sự thoải mái à?] đằng sau còn thêm hai biểu tình ngượng ngùng.

Trì Hoan “…”

Cô trả lời một hàng mặt mỉm cười.

Ninh Du Nhiên[, chúng ta có mộ cô bạn khá than, nói là bạn trai của cô ấy dáng dấp cao lớn mạnh mẽ, trông khá được mà không dùng được. Thật sợ hãi! Người ta còn nói, nếu cuộc sống hôn nhân mà không có chuyện ấy thì sẽ không có hạnh phúc. Mặc Thời Khiêm cũng là người cao lớn mạnh mẽ, hắn có được không?]

Trì Hoan"…"

Cô đang chuẩn bị đáp lời, đột nhiên Wechat nhắc nhở có người kết bạn.

Cô cau mày, mở ra nhìn một cái.

Chú thích chỉ có hai chữ ——

Bùi Dịch.

Cô nhíu lông mày, trái tim giật mình, ảnh đế thêm bạn với cô trên Wechat?

Cô thoáng cái ngồi dậy, ngón tay hơi do dự rồi ấn đồng ý… Tại vòng giải trí mà đắc tội với tiền bối là đại kỵ, mặc dù Mặc Thời Khiêm thời điểm chạng vạng tối thuận miệng nói sẽ giúp cô, nhưng ai biết cô có thể dựa vào hắn được bao lâu.

Cô gửi hai cái mặt vẻ giật mình qua.

Bùi Dịch ghi âm giọng nói, thanh âm khàn khàn êm tai, mang theo nụ cười nhẹ: "Hoa của em có phải bị bạn trai ném đi rồi không?"

Trì Hoan ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới bó hoa hồng kia… Cô chỉ lo cùng người đàn ông kia tức giận, đều quên chuyện có người tặng bó hồng cho cô rồi. Cô trong lúc nhất thời chưa nghĩ ra phải trả lời thế nào, cầm điện thoại di động cẩn thận chọn lời.

Tin nhắn của Ninh Du Nhiên lại gửi tới: [Cậu thế nào lại không để ý tới mình? ?], mặt ủy khuất.

Cô trực tiếp ghi âm, ngón tay nhanh chóng ấn gửi trả lời: [ừ, người đàn ông của tớ rất mạnh mẽ, tớ rất thỏa mãn.]

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Nam nhân hạ giọng.

Chương 137: Nam nhân hạ giọng.

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Gửi xong câu này cho Du Nhiên, Trì Hoan định trả lời lại cho Ảnh đế, mới phát hiện có cái gì đó không đúng.

Cô bối rối một lúc.

Màn hình lại hiện lên hai chữ :[Trì Hoan?]

Đầu cô sắp nổ tung rồi, gửi lầm người.

Là Bùi Dịch thấy cô nửa ngày không có trả lời, cho nên lại gửi một tin nhắn đến, cùng lúc với cô gửi tin.

Chết rồi …

Trì Hoan cơ hồ là ngón tay run rẩy nhanh chóng thu hồi tin nhắn về.

Thu lại thành công!

Không thấy! Không thấy! Không thấy! Ảnh đế sẽ không nhìn chăm chú điện thoại di động, cô thu lại thành công rồi, tiền bối nhất định sẽ không thấy.

Du Nhiên tò mò như vậy, muốn hại chết cô.

Cô gửi cho Du Nhiên hai cái icon nổi giận.

Tin tức nhắc nhở, giọng nói của Bùi Dịch vang lên.

Thanh âm nhiễm tia cười nhẹ, sâu sắc hơn một phần nghiền ngẫm: "Đây coi như là ngầm ám chỉ… Hay là công khai?"

Mặt của Trì Hoan đỏ bừng vùi vào trong gối…

Tin nhắn rút trở về rồi vẫn đều không có cách nào cứu vãn.

Cùng bạn thân nói chuyện trắng trợn như vậy là một chuyện, cùng một người đàn ông xa lạ, người này lại là tiền bối…

Trì Hoan ảo não đập đầu.

Mặc Thời Khiêm đẩy cửa đi vào liền thấy Trì Hoan hai tay vò tóc của mình, đầu vùi vào trong gối, hắn nhíu lông mày hỏi:"Thế nào?"

Thanh âm người đàn ông lành lạnh trầm thấp, đột ngột vang lên giữa phòng ngủ yên tĩnh.

Trì Hoan ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông xuất hiện ở cửa, biểu tình trên mặt liền biến mất, chỉ còn lại nét mặt nhạt nhẽo, cúi đầu lần nữa nhìn điện thoại di động, thản nhiên trả lời: "Không có gì."

Mặc Thời Khiêm nhìn cô gái trên giường, ánh mắt híp lại.

Thật ra thì bây giờ còn sớm.

Chẳng qua là thời điểm ở thư phòng hắn luôn nhớ tới từ khi bắt đầu ăn cơm, khuôn mặt cô không nở một nụ cười nào, không nhìn ra tức giận, cũng không nhìn ra sự khó chịu nào, nhưng chính là biểu tình không nóng không lạnh này, không vui không buồn này, không giống cô chút nào.

Chuyện Quý Vũ, không phải là đã nói rõ ràng rồi sao?

Trì Hoan cúi đầu nhìn điện thoại di động, dư quang của khóe mắt thấy hắn cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Nhìn Wechat , cô gửi cho Du Nhiên một hang icon mặt ủy khuất: [Cậu…. Đi chết đi]

Sang Bùi Dịch: [Ảnh đế! Nếu tôi nói là hiểu nhầm, tiền bối sẽ tin tưởng sao?]

Sau một lúc lâu, Bùi Dịch gửi trở lời, vẫn là ghi âm giọng nói, chỉ có lộ ra sự vui vẻ: "Tin."

… …

Mặc Thời Khiêm lúc đi ra, cô gái trên giường nằm nghiêng, an tĩnh mà hô hấp đều đều, nhìn qua giống như là ngủ thiếp đi.

Nam nhân mày kiếm lại lần nữa nhíu lại.

Hắn bước từng bước dài, đi tới mép giường.

Ánh sáng đèn ngủ nhu hòa, phủ lên gương mặt mềm mại của người con gái không chút tạp chất, trắng nõn, hang lông mi cong dài để lại hai cái bong mờ mờ, tóc dài xõa trên gối, thân thể tinh tế nho nhỏ hơi cuộn lại.

Trì Hoan đang dùng ý thức khống chế bản thân nhập vai diễn, biểu hiện vẻ mặt cùng cơ thể như hoàn toàn đang lâm vào ngủ say.

Nhưng là hiển nhiên, bất kể thế nào vẫn là giả bộ ngủ.

Cô chính là lừa hắn.

Tắt đèn, trong phòng ngủ một mảnh tối đen, ngoài cửa sổ cũng không có ánh trăng, chỉ có thanh âm gió thổi vi vu.

Thần kinh Trì Hoan hơi hơi căng thẳng rốt cuộc cũng buông lỏng thư giãn mấy phần, cô mở mắt ra, nhìn phòng tối om, lần nữa nhắm lại, chuẩn bị thật sự chìm vào giấc ngủ.

Cảm giác mát lạnh từ người đàn ông truyền tới khi hắn ôm cô từ phía sau, còn mang theo nhàn nhạt hương sữa tắm ẩm ướt, theo sau chính là một loạt những nụ hôn nóng bỏng hôn lên gương mặt cô, một đường ra sau vành tai.

Hắn khẽ liếm lỗ tai của cô, phà hơi vào tai cô, khiến cô bị một trận run rẩy bao phủ, hai bàn tay siết chặt lấy ga trải giường.

Cô nghiêng đầu muốn né tránh.

Hôn hôn, bạn tay to của người đàn ông đã len vào trong váy ngủ mỏng manh, ngón tay vuốt ve da thịt của cô, lại tiếp tục vuốt ve tới tìm kiếm ở địa phương sâu hơn.

Bị hôn đến choáng váng, Trì Hoan ý loạn tình mê giật mình một cái, tỉnh táo lại, tay bắt lấy bàn tay của người đàn ông, rốt cuộc cũng thốt ra tiếng: "Mặc Thời Khiêm!"

"Ừ?" Thanh âm của hắn trong bóng đêm lộ ra phá lệ đê mê cùng gợi cảm:" Từ tối hôm qua đến tối nay, em muốn tức giận tới khi nào?"

Cô nghiêng mặt sang một bên né tránh hô hấp của hắn:" Em tức giận sao?"

Nam nhân hạ giọng: "Em không để ý tới anh."

Cô thản nhiên nói: "Em không có!"

Hắn cất giọng trầm trầm: "Vậy bây giờ thời gian còn sớm."

Những lời này đại biểu có ý gì, Trì Hoan dĩ nhiên là rõ ràng.

Yên tĩnh một lúc lâu, cô không lên tiếng.

Những nụ hôn lại lần nữa dày đặc hạ vào má của cô , cổ cô.

Cô nằm ở dưới người của hắn không động đậy, nhàn nhạt lẳng lặng hỏi: "Muốn làm với anh mới xem như để ý đến anh sao?"

Mặc Thời Khiêm động tác dừng lại: "Em không muốn sao?"

"Em buồn ngủ, rất buồn ngủ."

Hắn nắm lấy cằm của cô, giọng nói căng thẳng: "Nhưng là bây giờ anh rất muốn."

Cô mím môi: "Vậy anh làm nhanh lên một chút đi, em muốn đi ngủ!."

Mặc Thời Khiêm trong lòng đang song yên biển lặng rốt cuộc bị phá vỡ, thanh âm hạ thấp dụ dỗ lại nhiễm sự ôn hòa, lại lộ ra sự lạnh lùng: "Trì Hoan, rốt cuộc em đối với anh còn có bất mãn gì?"

Cô không thích Quý Vũ, hắn cũng đã đáp ứng đem cô ta đuổi đi.

Cô còn muốn thế nào?

"Vậy anh đến cùng đối với em còn cái gì bất mãn? Anh không phải là muốn làm sao, em cho anh, chẳng lẽ anh còn muốn em phải xin anh làm em?"

Mặc Thời Khiêm ở trong bóng tối không thấy rõ mặt của cô, nhưng tâm tình trong lồng ngực đã rất khó chịu.

Hắn thật ra không phải dù thế nào cũng phải làm, nhưng hắn cực kỳ không thích cái thái độ của cô như bây giờ, lãnh đạm, xa cách, từ tối hôm qua bắt đầu liền là một bộ dáng không muốn để ý tới hắn.

Tối hôm qua hắn nhịn.

Hắn nguyện ý cưng chiều cô, thỉnh thoảng tính khí náo loạn chút ít cũng không sao, nhưng điều đó không bao gồm dễ dàng tha thứ cô một lần lại một lần nữa lạnh mặt.

Trước đó thân thể của Trì Hoan gần như còn không có chuẩn bị gì liền bị hắn gần như thô lỗ trực tiếp tiến vào, cô không nhịn được, trong cổ họng phát ra tiếng kêu, thân thể cứng đờ căng thẳng.

Thật giống như không coi là ngược đãi, nhưng cô vẫn là nếm được mùi vị trừng phạt.

Cứ như vậy kéo dài sắp tới mười phút, Mặc Thời Khiêm ôm lấy cô đổi tư thế, nguyên bản chỉ có thể khó khăn lắm mới tiếp nhận được một chút, Trì Hoan cắn chặt môi, nắm lấy áo choàng của người đàn ông siết chặt.

Thân thể bị uốn cong, đầu cô hơi ngửa ra sau.

Mặc Thời Khiêm nghiêng đầu hôn lên môi cô, càng hôn càng sâu, càng hôn càng triền miên, giống như chỉ cần làm vậy thì khoảng cách giữa bọn họ sẽ càng kéo gần hơn một chút, có thể làm cho cô lại trở lại bộ dáng hờn dỗi nũng nịu như trước kia.

… …

Trì Hoan sáng ngày thứ hai mệt mỏi miễn cưỡng thức dậy.

Đơn giản rửa mặt xong, Lý mẫu đã bưng cho cô một chén cháo nếp.

Cô cúi đầu cầm cái muỗng từ từ ăn .

Lý mẫu ở một bên cười hỏi: "Trì tiểu thư, cháo này uống rất ngon sao?"

"Cũng được, sao vậy?"

"Cháo này là tiên sinh tự mình nấu… Hai người tối hôm qua cãi nhau, tiên sinh buổi sáng nhìn tâm tình cũng không tốt lắm."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Cách xa nam nhân kia một chút? Hửm?

Chương 138: Cách xa nam nhân kia một chút? Hửm?

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Động tác múc cháo ngừng lại một chút, khó trách cô cảm thấy hôm nay cháo giống như đặc biệt mềm, ngọt mà không ngán.

Nấu cháo cho cô, coi như là bồi tội sao?

Cô tiếp tục uống cháo, thản nhiên nói: " Anh ta từ sáng sớm đến tối đều là gương mặt đó, sao có thể nhìn ra tâm tình tốt hay là không tốt, dì chớ phí tâm nói đỡ cho anh ta."

Lý mẫu không nhịn được mỉm cười:"Nhưng cháo này là tiên sinh tự tay nấu, lời này tôi cũng không lừa gạt cô."

Trì Hoan không lên tiếng, cúi đầu tiếp tục uống.

Lý mẫu lại cho cô một ly sữa bò, mới để cô một mình an tĩnh tại phòng ăn.

Trì Hoan ăn điểm tâm xong, thời điểm đi ngang qua phòng khách, gặp người giúp việc đi đổ rác, dư quang của khóe mắt liếc thấy bó hoa bị Mặc Thời Khiêm ném vào trong sọt rác tối hôm qua.

"Chờ một chút!."

Người giúp việc nhìn về phía cô, thấy cô nhìn chằm chằm hoa hồng trong thùng rác, có chút sợ Trì Hoan muốn đem hoa này lần nữa lấy ra, chần chờ hỏi: "Trì tiểu thư, cô có chuyện gì không?"

"Thiệp vẫn còn chứ?"

"À?"

"Trong bó hoa hồng đó không phải lúc đầu có thiệp sao?"

Cô không nhớ tối hôm qua Mặc Thời Khiêm sau khi xem xong ném đi nơi nào rồi.

Mặc dù rất giống… Có thể là Bùi Dịch đưa, nhưng cô vẫn là muốn tận mắt nghiệm chứng một chút.

"Cái này, để tôi tìm một chút."

Trì Hoan nhíu mày lại: "Không nhìn thấy thì thôi coi như xong, không cần lật thùng rác tìm."

Cô trở lại thư phòng, suy nghĩ trong chốc lát, hay là gọi điện thoại cho Mặc Thời Khiêm.?

Trong phòng làm việc, người đàn ông nhìn màn hình điện thoại di động sáng lên hai chữ 'Trì Hoan' , chân mày nhướng lên, cầm điện thoại di động lên liền nhấn nghe: "Ăn điểm tâm xong rồi hả?"

"Ăn xong rồi."

Yên tĩnh chỉ chốc lát, cũng không nghe cô nói thêm gì nữa, Mặc Thời Khiêm cong môi hỏi: "Tìm anh có việc sao?"

” Em muốn hỏi anh bó hoa tối hôm qua là ai tặng cho em? Là Bùi Dịch sao?”

Ánh mắt của nam nhân liền híp lại, nét mặt âm trầm, thản nhiên trả lời: ” Em không nhìn, tại sao đoán là anh ta? Theo anh được biết, em và anh ta cũng không có từng hợp tác qua, cũng không quen biết.”

Hắn làm vệ sĩ cho cô ba năm, sau đó liền trở thành nam nhân của cô, cơ hồ chưa bao giờ tách ra, chuyện của cô, hắn tự nhiên là biết rõ ràng.

Trì Hoan ngược lại cũng không tính lừa gạt hắn, hời hợt đáp: “Há? Bạch lão vì để cho em rời khỏi anh, không chỉ muốn cho em diễn phim của Chương Diên đạo diễn, còn đặc biệt mời ảnh đế tới nói với em.”

Mặc Thời Khiêm sắc mặt không vui, thần sắc càng lạnh lùng, cười như có như không: “Đưa hoa hồng lại là ý gì?”

Đưa là hoa hồng, lại là hoa hồng đỏ.

Nam nhân đưa hoa hồng đỏ, còn có thể là ý gì.

Cô bĩu môi một cái: “Trên thiệp không có viết chữ sao?”

Chữ?

[Chúc em luôn mãi là đóa hoa hồng đỏ thắm rực rỡ.]

Nói Trì Hoan là bông hoa hồng kiều diễm cũng không phải không được., nhưng từ trong miệng một người nam nhân khác nói ra, Mặc Thời Khiêm chính là cảm thấy có ác ý khôn lường.

Cô tối hôm qua không có hỏi chuyện bó hoa hồng, Mặc Thời Khiêm liền cho rằng cô sẽ không hỏi tới, lúc này cô dường như còn rất quan tâm, nam nhân chân mày nhíu thật sâu, giọng nói mang ý lạnh thấu xương: ” Anh ta tặng em hoa hồng, bây giờ em lại hỏi anh, là chuẩn bị phát triển quan hệ gì với anh ta sao?”

” Anh ấy là tiền bối của em, hơn nữa chúng em có thể sẽ hợp tác, anh ấy tặng em hoa, em cũng không thể làm bộ như không nhận được đi?”

Mặc Thời Khiêm mặt không biểu tình, thản nhiên nói: “Em nghĩ thế nào làm bộ như nhận được? Ở ngay trước mặt anh ta đem hoa ném? Anh đã thay em ném!.”

Trì Hoan”…”

Cô không muốn cùng hắn lý luận: ” Được, em biết rồi, anh tiếp tục làm việc, em tự mình xử lý.”

“Trì Hoan!”

“Còn có việc?”

Hắn nhắm mắt lại, hầu kết ở cổ họng lăn lăn, cất giọng khàn khàn: “Cách xa nam nhân kia một chút? Hửm ?”

Trong lời này, đã nhiễm tia nguy hiểm cùng mấy phần ý tứ cảnh cáo.

Giọng nói mềm mại lẳng lặng vang lên ở đầu ben kia:”Loại chuyện này em biết rõ làm sao xử lý, ngày hôm qua không phải anh đã nói, không thể bởi vì người ta yêu thích em, hoặc là hướng em lấy lòng, em sẽ không cùng người ta hợp tác… Nếu em không chia tay với anh, dĩ nhiên là sẽ cùng nam nhân khác giữ một khoảng cách.”

Mặc Thời Khiêm bị cô dùng lời nói của chính mình chặt đứng, không thể phản bác.

Đạo lý là đạo lý, nhưng trong lòng vẫn khó chịu không vui, thậm chí bởi vì giọng điệu thanh thanh đạm đạm của cô, sự khó chịu trong lòng càng tăng lên.

Hắn chính là không thích Trì Hoan cùng người đàn ông thích cô hợp tác, huống chi nếu như có cảnh hôn hoặc là cảnh càng thân mật hơn… Tưởng tượng cái hình ảnh đó, mặt hắn không chút biểu tình, huyệt thái dương hai bên thình thịch nhảy lên.

Ngày hôm qua, hắn nên trực tiếp đuổi Quý Vũ.

… …

Buổi chiều Trì Hoan ở trong thư phòng nghiên cứu bản thảo do Diêu tỷ gửi tới, là kịch bản của bộ phim mới của Chương Diên đạo diễn.

Cô không biết Bạch lão, Mặc Thời Khiêm, cùng Chương đạo diễn quan hệ giữa là thế nào, nhưng nếu Mặc Thời Khiêm giải quyết, cô cũng lười hỏi quá nhiều.

Thời điểm nhận được điện thoại của Mặc Thời Khiêm, cô gục xuống bàn, thanh âm biếng nhác nói chuyện điện thoại với hắn:“Có chuyện gì không?”

An tĩnh chốc lát, giọng nói người đàn ông mát lạnh trầm thấp vang lên:"Đang làm gì?"

Trì Hoan nhíu mày, thờ ơ đáp lại:"Đang xem kịch bản ."

Hắn nở nụ cười nhẹ: "Thích không?"

Thích?

"Là người ta chọn em, cũng không phải là em chọn người ta, nào có cái gì là thích hay không?."

Nam nhân đạm thanh mở lời: " Em có thể chọn."

Cô hơi ngẩn ra, trong lúc nhất thời không biết ý tứ của hắn, sau một lát mới nói: "Cái này tốt vô cùng, có đạo diễn Chương cùng Bùi ảnh đế, bảo đảm chất lượng."

Nam nhân ừ một tiếng, mới thấp giọng trầm trầm nói tiếp: "Buổi tối có dạ tiệc, sáu giờ bắt đầu, Thịnh Đường năm giờ sẽ đến đón em, nói em chuẩn bị trước."

Trì Hoan theo bản năng hỏi: " Anh không đi sao?"

" Ừ, anh không đi, có cậu ta ở đó, sẽ không để cho em xảy ra chuyện gì."

Cô ngược lại không phải là sợ xảy ra chuyện gì.

"Đi làm gì a?."

Nam nhân tĩnh lặng mấy giây, mới thản nhiên nó: "Anh nhận được tin tức một người đầu tư muốn tìm em đóng phim, anh đáp ứng sắp xếp thời gian cho em gặp mặt, anh ta hôm nay vừa vặn cũng ở đây, em đi gặp mặt đi."

"Vậy cũng tốt, em biết rồi."

"Có chuyện thì gọi điện thoại cho anh! Ừ ?"

Cô nghe thanh âm của hắn, tâm tình lại có chút phức tạp, thấp giọng đáp:"Biết rồi!."

Cúp điện thoại, Trì Hoan cúi đầu nhìn màn hình đến xuất thần, sớm đã có người muốn tìm cô đóng phim, hắn tại sao không có nói với cô?

(xuất thần: không chú tâm, than thờ , ngẩn ngơ)

… …

Trì Hoan bốn giờ đã bắt đầu trang điểm thay quần áo, Thịnh Đường đến vừa lúc cô vừa vặn mang giày cao gót xuống lầu.

Người đàn ông tuấn mỹ dị thường, ngón tay vuốt vuốt chìa khóa xe, nhàn nhạt miễn cưỡng liếc cô một cái, môi mỏng cười cười:"Trì đại tiểu thư ra tay, quả nhiên là chiến thắng nhanh chóng."

Cô nghe một chút cũng biết anh ta nói tới chuyện của Quý Vũ.

Trì Hoan bĩu môi một cái, cô không chút nào cảm thấy chuyện này có bao nhiêu đáng để tự hào, nhắc tới vẫn là cô nháo muốn chia tay, lại khóc một trận, người đàn ông kia mới nói muốn đuổi cô ta.

"Anh lớn như vậy, thật cho tới bây giờ không có thích qua bất kỳ cô gái nào sao?"

Thịnh Đường môi mỏng cong lên gợi cảm, thần sắc lướt qua ý cười:"Thế nào, người khác chửi cô là con gái của kẻ tham nhũng, cô ngay cả thích một người đàn ông cũng không dám?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Trước mặt nhiều người như vậy tỏ tình, quyết đánh đến cùng?

Chương 139: Trước mặt nhiều người như vậy tỏ tình, quyết đánh đến cùng?

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Trì Hoan thần sắc đầu tiên là hơi hơi cứng đờ, ngũ quan xinh xắn ngay sau đó nhẹ nhàng mỉm cười, nhưng rất lạnh nhạt. Cô giẫm lên đôi giày cao gót cao mười centimét đi lướt qua người đàn ông.

"Có thể anh nói đúng! Mặc dù người người cảm thấy tôi tự do phóng khoáng, thiên kim tiểu thư không biết nỗi khổ nhân gian, muốn nói như vậy cũng không có sai! Nhưng tôi biết cái thế giới này thực tế tàn khốc như thế nào hơn biết bao nhiêu người, tình yêu chỉ có thể là thêu gấm trên hoa, không đáng giá dốc toàn lực vào nó."

(Thêu gấm trên hoa: …)

Trước kia mặc dù là cô đã cự tuyệt Bạch lão, nhưng kỳ thật đáy lòng vẫn là do dự.

Thịnh Đường cười trầm thấp, thanh âm phảng phất mơ mơ hồ hồ không thực:, "Nếu như cô có thể trói chú ấy, không…cô khi đó cố thể hiểu rõ được là cái thế giới này thực tế cùng tàn khốc như thế nào!!!."

… …

Trì Hoan hôm nay mặc một cái váy ngắn trễ vai màu hồng, trên mặt trang điểm rất tinh xảo, ngũ quan nhỏ nhắn nhìn qua càng thêm kinh diễm , môi đỏ da trắng, chân nhỏ dài mà thẳng tắp mang đôi giày cao gót, toát lên hương vị nữ nhân xinh đẹp quyến rũ .

Thời điểm cô xuất hiện, hội trường phát ra một trận ồn ào bàn tán cùng kinh ngạc.

Bởi vì dù sao gần đây cô cũng là nhân vật được nhắc đến nhiều nhất, lại biến mất trong tầm mắt của truyền thong chưa từng xuất hiện, phần lớn mọi người đều phỏng đoán hẳn là cô đã trải qua khoảng thời gian không tốt.

Không nghĩ tới cô không có hiện ra vẻ chán nản, ngược lại vẫn xinh đẹp như lúc ban đầu.

Trừ điều đó ra, sự kinh ngạc cũng bởi người đàn ông đi bên cạnh cô.

Thân cao 1m87, một bộ đồ Tây bình thường rất nghiêm túc, nhưng anh dường như lại mặc rất tùy ý, lộ ra tản mạn từ trong xương, một tay đút ở trong túi quần, nét mặt kiêu ngạo.

Trì Hoan từ trước đến giờ không quan tâm người khác nhìn mình như thế nào, chỉ nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh mình: "Mặc Thời Khiêm để cho tôi cùng người đó gặp mặt, ở nơi nào chứ?"

Thịnh Đường thuận tay cầm khối bánh ngọt trong đĩa của người phục vụ đang đi ngang qua:"Ăn đồ ăn, chờ lát nữa anh ta tự nhiên sẽ tìm tới."

Trì Hoan"… Cái này không tốt lắm đâu."

Anh cúi đầu liếc cô một cái: "Là tìm tôi, không phải là tìm cô."

Trì Hoan bĩu môi một cái, không nói gì.

Cô chưa ăn bữa ăn tối, đúng là cũng thật đói, tìm một chỗ ăn đồ ăn.

Thịnh Đường ngồi ở bên cạnh cô, ngồi trên ghế sa lon, ngoại trừ bắt đầu cầm khối kia bánh ngọt kia, anh ăn rất ít, cơ bản đều không đếm xỉa tới rượu ở đây.

Trì Hoan thấy anh không có ý tứ đứng dậy, có người tới cùng anh nói chuyện. Thinh Đường mặc dù không giống như Mặc Thời Khiêm mặt luôn lạnh lùng, nhưng cơ bản mắt không liếc nhìn người đến một cái, người khác lại giống như không dám quấy rầy anh.

"Anh không có những chuyện khác phải xử lý sao?"

Nam nhân bưng ly rượu, liếc cô một cái, xì cười:" Chú ấy sợ cô bị người khác khi dễ."

Trì Hoan ngạc nhiên: "Liền… Chẳng qua là theo tôi?"

"Ừ, tối nay chú ấy có chuyện, không thể phân thân."

Trì Hoan cắn miếng bánh ngọt, từ từ nhai kỹ, mơ hồ nói:" Anh đối với anh ấy thật là tốt vô cùng."

Thịnh Đường nâng ly rượu, giọng nói nhàn nhạt không thèm để ý: "Thiếu nợ."

Thiếu nợ?

Trì Hoan đột nhiên nghĩ đến, Mặc Thời Khiêm nói anh đã từng ở tù, mà hắn làm vệ sĩ cho cô,là trả nợ nhân tình cho ba cô.

Cô không lên tiếng, nâng lên ly nước trái cây muốn uống.

Mới vừa đưa đến bên mép, có vật gì đó rớt xuống.

Cô nhíu lông mày, liếc mắt nhìn mới phát hiện, một cánh hoa hồng…

Đang muốn nói chuyện, dư quang của khóe mắt thấy toàn bộ phòng khách, một cơn mưa hoa hồng bao phủ.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn cơn mưa cánh hoa từ bên trong đèn chùm thủy tinh rơi xuống, khóe mắt điên cuồng giật giật… Đồ chơi gì vậy?

Ban nhạc ngưng trình diễn, thuần khúc dương cầm chậm rãi vang lên.

Phú nhị đại gia mỗi lần tỏ tình đều phách lối độc đáo như vậy, Trì Hoan không lấy làm lạ, cô đổi ly nước trái cây, tiếp tục bình tĩnh uống.

Trì Hoan nguyên bản đối với loại tiết mục này không có hứng thú.

Nhưng trong phòng khách phần lớn mọi người tự động hướng về một phương hướng mà nhìn, mà người kia lại vừa vặn theo cầu thang xoắn ốc bên trên đi xuống, thời điểm cô đang ăn bánh ngọt thuận tiện ngẩng đầu nhìn lên.

Là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, nếu như nói tại chỗ này có ai có thể kiều diễm lấn át Trì Hoan một nước, vậy cũng chỉ có cô ấy, nhưng cô ấy hiện giờ, tuy đẹp, nhưng sắc mặt lại là nhạt nhẽo lạnh lùng.

Không giống Trì Hoan kinh diễm bức người, cô ấy đứng ở dưới ngọn đèn, trắng noãn đến không bình thường.

Tóc dài màu đen, áo đỏ cúp ngực, váy dài màu đen càng tôn lên da trắng như tuyết, chẳng qua là lúc này cô ấy đang cau mày, có chút mờ mịt, còn có chút… Ừ, không kiên nhẫn.

Có thể là bởi vì bị tất cả mọi người nhìn chằm chằm, không để cho nàng duyệt, cho nên mặt mày bộc phát lộ ra lãnh đạm.

Trì Hoan dĩ nhiên biết cô ấy, là Sở Tích.

Có nam nhân trẻ tuổi đi về phía cô ấy, đã bước lên từng nấc thang, khiến cho màn tỏ tình này, hoàn toàn biểu diễn trước mắt tất cả mọi người.

Trì Hoan chống cằm, nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân bên cạnh, không vui nói: "Cô ấy thế nào trắng như vậy, thật là so với nữ nhân bên cạnh đều muốn trắng hơn, so với tôi lại còn trắng hơn.".

Thịnh Đường mấy giây sau mới nghiêng đầu liếc qua, giễu cợt: "Trắng hơn cô cũng mất hứng?"

"So với tôi xinh đẹp tôi đều mất hứng."

"…"

Trì Hoan không hứng thú lắm nhìn nhìn, thở dài nói: "Cô gái xinh đẹp coi như là cảnh nhà sa sút, nhưng cũng vẫn rất có thị trường, suy nghĩ một chút thì tôi thật là tiện nghi Mặc Thời Khiêm rồi."

"Muốn từ trong tay cô cướp chú ấy đi, tối hôm nay xuất hiện sẽ không ít."

À?

Trì Hoan dò xét chung quanh một phen, ai, Quý Vũ, hay Bạch Vân?

Quý Vũ cùng Bạch Vân cô đều không liếc đến, ngược lại lại thấy Bạch Tụng.

Bạch Tụng đứng ở cách đó không xa, nhìn bọn họ, một đôi mắt nhìn chòng chọc vào Thịnh Đường, trong đôi mắt chứa đầy yêu thương, càng nhiều hơn chính là… Khẩn trương và thấp thỏm bất an.

Trì Hoan yên lặng thu tầm mắt lại, lại liếc Thịnh Đường.

Anh lúc này cũng nhìn hai người kia ở trên lầu, gương mặt đẹp trai một mảnh nhàn nhạt, dường như không hề quan tâm, ung dung thong thả uống rượu vang.

Không cần Trì Hoan đoán, thả cánh hoa hồng cùng tiếng nhạc dương cầm, đều là khúc nhạc dạo để tỏ tình.

Mạnh mẽ tỏ tình cũng không phải là không được.

Cậu nhà giàu kia cầm trong tay hộp nhẫn, ánh đèn chiếu trên mặt của hắn ta hiện ra một mảnh tình thâm si luyến: "Tích nhi, anh thích em, từ lần đầu tiên nhìn thấy em liền thích em, gả cho anh, được không?"

Trước mặt nhiều người như vậy tỏ tình, quyết đánh đến cùng?

Thời cấp hai Trì Hoan cũng đã gặp được trường hợp này, có nam sinh tỏ tình với cô ngay trước toàn trường… Ha ha.

Bên cạnh hai người phụ nữ thầm thì to nhỏ:.

"Cô bé kia nhà nào, tôi thế nào chưa thấy qua?"

"Không phải là đại tiểu thư Sở gia mắt cao hơn đầu sao~, đây chính là con trai thị trưởng mới nhậm chức, mệnh thật đúng là tốt."

"Bất quá tôi có thể nghe nói Thị trưởng mới này có đứa con trai không an phận, trêu hoa ghẹo nguyệt vô cùng lợi hại."

"Vậy thì thế nào, cô ấy chỉ cần gật đầu một cái, đừng nói chính mình, toàn bộ Sở gia cũng có thể gà chó lên trời, cô ấy có thể không đáp ứng sao?"

Thịnh Đường hơi hơi rũ tròng mắt đen nhánh, nhìn chất lỏng song sánh màu đỏ trong ly, môi mỏng câu lên ý cười lạnh lẽo, ngón tay khớp xương rõ rang, lắc lắc ly rượu, nhẹ nhàng quơ quơ.

Lại nâng đôi mắt, đáy mắt ảnh in ảnh ngược của một bóng người mảnh mai.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Quan hệ thế nào? Quan hệ…bạn giường ha.

Chương 140: Quan hệ thế nào? Quan hệ…bạn giường ha.

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Sở Tích nhíu mày, một mực chờ người đàn ông trước mặt nói xong, thanh âm của Microphone gần như truyền khắp toàn phòng tiệc.

"Không được!."

Dứt lời, Sở Tích liền nhấc lên làn váy dài, nâng chân lướt qua nam nhân bên người đi xuống.

Trì Hoan "…"

Sở Tích có một khuôn mặt cao quý từ khi sinh ra, nét mặt lộ ra lạnh lùng, lãnh đạm giống như là người ở trên cao không thể chạm.

Cô ấy tự mình đi qua phòng khách, hướng phòng vệ sinh đi tới.

Nữ nhân vật chính biến mất trong tầm mắt của mọi người, màn tỏ tình lúc bắt đầu hoành tráng, lại lấy phương thức dị thường lúng túng mà kết thúc.

Hiện trường buổi dạ tiệc còn lại tiếng nghị luận thật nhỏ.

Vài người tiến lên , vừa an ủi vừa đem người đàn ông kia kéo xuống.

Trì Hoan uống nước trái cây, ánh mắt một mực đi theo bọn họ cho đến khi bọn họ biến mất ở trong tầm mắt, môi đỏ mọng mân ra hơi lạnh, khoan thai chậm rãi hỏi: " Tôi có thể đi xem bọn họ sao?"

Thịnh Đường liếc cô:" Cô thật đúng là thật thích xen vào chuyện của người khác."

Trì Hoan cắn ống hút, làm như có thật: "Người đang lúc tuyệt vọng liền càng rõ ràng hơn, khi bị vây trong khốn cảnh có người trợ giúp đáng quý biết bao, tôi xinh đẹp như vậy, nếu gặp trường hợp giống vậy thì tỷ lệ đồng ý có thể là rất lớn."

Thịnh Đường "…"

Anh mím môi, thản nhiên nói: " Tôi chỉ phụ trách cô."

“Vậy nếu như bọn họ đánh tôi ?”

“Không người nào có thể đánh cô.”

Trì Hoan đứng dậy đi ngay vào phòng vệ sinh.

Buổi dạ tiệc này là đang ở một quán rượu cao cấp của Lan thành, hẳn là được bao rồi.

Thời điểm cô vào phòng vệ sinh lại phát hiện bên trong không có người, nhíu nhíu lông mày, suy nghĩ của cô chả lẽ không chính xác? Cô cũng nghĩ nhiều, đẩy ra cửa phòng ngăn và buồng vệ sinh.

Trì Hoan mới vừa đi vào, liền nghe được cách vách có người đi ra, sau đó là âm thanh giày cao gót từ bên ngoài đi vào, kèm theo âm thanh nổi giận đùng đùng, chất vấn: “Sở Tích, cô đây là ý gì?”

Trong gương phản chiếu hình ảnh khuôn mặt lạnh lùng của nữ nhân, Sở Tích vặn vòi nước, đã thay quần áo khác đi ra. Cô ấy cúi đầu rửa tay, ngữ điệu không có chút cảm xúc nào:”Thẩm thẩm là có ý gì?”

“Tần Đại cầu hôn với cô, cô tại sao phải cự tuyệt?”

Ngày mùa đông đã lạnh, giọng nói nữ nhân lộ ra càng lạnh hơn: “Tôi không thích anh ta, còn cần lý do nào khác sao?”

“Không thích? Cô có tư cách gì nói không thích, cô có biết hay không nếu như cô đáp ứng cậu ấy, chuyện thúc thúc của cô khả năng còn có thể cứu vãn được?”

Sở Tích đưa tay đóng vòi nước, đứng thẳng người, quay đầu đi, từ trên cao hời hợt nhìn xuống: “Tôi biết, nhưng là… ” đôi môi hồng nhạt, nhưng nét mặt toát lên sự lạnh lùng kiêu ngạo: “Chuyện liên quan gì tới tôi sao?”

“Cô… ” Người đàn bà giận dữ, giơ tay chính là muốn tát.

Bàn tay liền dễ dàng bị nữ nhân bắt được: “Gọi bà một tiếng thẩm thẩm, là bởi vì tôi không biết bà tên là gì… Từng người của Sở gia tôi đều không muốn gặp, chuyện này tôi nhớ tôi đã nói rất rõ rồi chứ?”

“Sở Tích, nếu không phải do cô thì Sở gia hôm nay làm sao mà biến thành bộ dạng này, cô đúng là sao quả tạ!”

Sở Tích cười một cái:” Bà mắng nửa câu nữa thử xem, Sở phu nhân!.”

“Cô…. ” hét nửa ngày, Sở phu nhân mặt đỏ bừng lên, không cách nào tránh thoát việc bị Sở Tích túm vào cổ tay. Một đứa con gái yếu ớt khi còn bé bởi vì không được sủng ái đã từng bị ném tới trong quân đội vài năm, không nghĩ tới khi ra ngoài thân thể càng khỏe lên, vốn chính là đứa đã không nghe lời chủ, bây giờ xương cứng hơn rồi: “Thả tay ta ra!!.”

“Thả ra cũng được, nhưng mà lần sau trước khi muốn đánh tôi mắng tôi thì hãy nghĩ cho rõ ràng, tôi rất tôn kính trưởng bối, nhưng trong chuyện này thì sự nhân nại rất kém cỏi… Còn nữa, bà đã đến rồi, liền thay tôi chuyển lời tới những người khác ở Sở gia, nghĩ muốn tôi bán gương mặt này để các người tiếp tục hưởng vinh hoa phú quý sao? ” Môi của cô ấy cong lên lạnh lùng, khẽ mở khẽ khép: “Nằm mơ!.”

Dứt lời, Sở phu nhân bị Sở Tích hất một cái, lảo đảo mấy bước mới đứng vững.

Đợi bà ta đứng vững vàng, lại muốn mắng, nhưng nhìn với ánh mắt lạnh như hàn băng, bà ta vẫn là miễn cưỡng nhịn được.

Sở phu nhân chân trước rời đi, Sở Tích gương mặt không chút gợn song sửa sang lại quần áo, cũng đi theo ra khỏi WC.

Trì Hoan từ bên trong đi ra.

Cô để túi xách lên thành bồn, rửa tay một cái, dùng khăn lau khô tay, sau đó lấy một thỏi son trong túi xách ra, hướng về phía gương tô son, mới vừa đánh một chút thì lại có người đẩy cửa tiến vào.

Cô từ trước đến giờ không chú ý người khác, nhưng thời điểm dư quang của khóe mắt liếc đến, biết người đi vào là ai, động tác của cô vẫn dừng lại.

Vẻ mặt lạnh vài phần, không khỏi cảm thấy chán ghét.

Người tiến vào là Quý Vũ…

Bản năng khi nữ nhân đối với tình địch chính là ghét, lúc trước cô cùng Quý Vũ vẫn tính là một bạn bè của bạn bè.

Mặc dù Mặc Thời Khiêm đối với côt a không có cảm giác đặc biệt gì, nhưng suy nghĩ một chút, hắn ăn một tháng cơm trưa do nữ nhân này tự mình làm, cô đã cảm thấy ghét.

Thu tầm mắt lại, tiếp tục trang điểm, không có ý định quan tâm tới cô ta.

Quý Vũ đi thẳng tới đằng sau lưng cô, lấy dũng khí mở miệng: "Trì tiểu thư."

Cô vẫn nhìn gương, nhàn nhạt đáp một câu: "Có việc gì thế?"

"Cô… Cô cùng Thời Khiêm rốt cuộc là quan hệ như thế nào?"

Thời Khiêm?

Trì Hoan mặt không chút gợn sóng, đem thỏi son thu lại, quay đầu nhìn cô ta: "Anh ấy với cô rất thân quen sao? Ai cho phép cô gọi thân mật như vậy?"

Quý Vũ không nghĩ tới thái độ của Trì Hoan chính là hùng hổ dọa người, lúc trước cô ta còn cảm thấy Trì Hoan mặc dù có chút yếu ớt, tính khí có chút kém, người cũng không coi là đặc biệt xấu, bây giờ mới biết, so với Bạch Vân đều không tốt hơn bao nhiêu.

Cô ta cắn môi, lại lặp lại câu hỏi: "Lần trước tôi ở công ty gặp cô… Anh ấy bây giờ đã không phải là vệ sĩ của cô nữa rồi, tại sao lúc anh ấy làm việc cô lại đi tới đó tìm anh ấy?"

Trì Hoan nhìn đôi mắt trợn ngược lên của cô ta, ánh mắt khiếp sợ, nhưng thân thể lại dũng cảm kiên trì, thật giống như cô là người xấu ác độc. Cô chợt phì cười một tiếng, dứt khoát diễn thật tốt vai diễn này: "Quan hệ thế nào? Quan hệ…bạn giường ha!."

Quý Vũ mở to hai mắt, không thể tin nhìn cô, mấy giây sau liền bật thốt lên: "Không có khả năng."

Cô ta cũng không tin.

Trì Hoan nghĩ muốn dùng một câu nói đánh nát loại ý nghĩ ảo tưởng của tiểu nữ sinh dành cho người đàn ông của cô, nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại.

Thật ra thì nếu như cô nói uyển chuyển, Quý Vũ khả năng sẽ còn tin, nhưng cô " đanh đá " như vậy, còn nói quan hệ bạn giường khó nghe thế kia, trực tiếp làm cho Quý Vũ cảm thấy cô là loại " Nữ nhân xấu xa không cần thể diện."

Lời nói của loại nữ nhân này là không thể tin. Ngay cả Bạch Vân đáng ghét muốn chết cũng không có nói mình cùng Thời Khiêm ngủ chung … Quả nhiên nữ nhân trong ngành giải trí cởi mở hơn nhiều.

Quý Vũ nhìn gương mặt tinh xảo trước mắt, càng nhìn trong đầu càng xem thường Trì Hoan.

Trì Hoan mặc dù xinh đẹp, nhưng cô ta cũng không tin Thời Khiêm sẽ thích kiểu nữ nhân xinh đẹp như vậy. Hơn nữa, cô ta mới vừa rồi còn nghe mấy lời thô bỉ từ bọn nhà giàu, nói Trì Hoan vì một vai diễn không chỉ chủ động hẹn anh ấy ăn cơm, còn châm ngòi thổi gió ngáng chân người khác.

Nói rõ ràng mạch lạc, lại đặc biệt khó nghe , càng khinh bỉ.

Trì Hoan nhất định là phát hiện ra Thời Khiêm không chỉ là một vệ sĩ, còn rất có tiền mới có thể câu dẫn anh ấy, nếu như Trì Hoan thích anh, tại sao không thích trong lúc anh vẫn là vệ sĩ của cô ấy?.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Trì Hoan, cô đúng là khinh người quá đáng!

Chương 141: Trì Hoan, cô đúng là khinh người quá đáng!

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Trì Hoan nhìn cô ta, đôi môi đỏ mọng cong lên đầy lười biếng: "Không có khả năng? Tại sao lại không thể? Chẳng lẽ cô cho rằng là anh ấy chỉ nói chuyện yêu đương đơn thuần, không cần nữ nhân ngủ cùng sao?"

Quý Vũ bị cô nói đến mức gương mặt đều đỏ lên: " Ngày đó thời điểm cô rời khỏi phòng làm việc của anh ấy thì rất tức giận… Vậy nếu như các người thật sự là… Là loại quan hệ đó, anh ấy tại sao không ra ngoài đuổi theo cô?"

Ngày ấy…

Mặc Thời Khiêm đích xác không có đuổi theo cô. Trì Hoan chợt im lặng mấy giây.

Trì Hoan trong lòng lại tràn ra mấy phần không vui, nhưng khóe môi lại cong cong sâu hơn, hời hợt đáp:"Tôi với anh ấy không phải loại quan hệ đó, chẳng lẽ là cô với anh ấy sao? Quý Vũ, anh ấy cự tuyệt cô số lần còn chưa đủ sao? Đem cô trực tiếp đuổi khỏi công ty còn chưa đủ? Tôi cảnh cáo cô, đừng ở dưới mi mắt của tôi mà quyến rũ anh ấy, nhìn liền thấy phiền."

Quý Vũ càng nghe mặt càng đen, nghe được câu cuối cùng, tức giận đến ngón tay đều run rẩy, không nhịn được liền không lựa lời mà phản bác: " Cô dựa vào cái gì mà nói như vậy? Tôi chỉ là theo đuổi anh ấy mà thôi, tôi lại không có tổn hại người khác,còn cô khi theo đuổi Mạc Tây Cố cũng không ít lần bí mật khi dễ người khác."

Cô hãm hại người khác?

Thời điểm cô vừa mới bắt đầu đuổi theo Mạc Tây Cố đích thực là ỷ thế hiếp người, nhưng cũng chỉ là vừa mới bắt đầu gần nửa năm, hơn nữa nguyên nhân rất lớn là bởi vì khi đó cô mới mười sáu, mười bảy tuổi, tuổi còn nhỏ phản nghịch lại tự do phóng khoáng.

Sau đó rất nhanh thì phát hiện Mạc Tây Cố mặc dù không để ý đến mình, nhưng anh ta cũng không để ý đến người đàn bà khác, vì vậy dĩ nhiên là lười uổng phí thời gian.

Trì Hoan nghe vậy, trực tiếp bật cười : "Được! Nếu cô đã biết tôi là hạng người gì vậy thì không còn gì tốt hơn… Chính là không biết ngoại trừ đáng ghét, cô có giá trị để tôi phải bắt nạt cô không?"

Quý Vũ sắc mặt tái nhợt, trong giọng nói của Trì Hoan mang hàm ý khinh miệt thấu xương.

Thời điểm cô ta lại muốn nói chuyện, Trì Hoan đã lần nữa xoay người hướng về phía gương, không coi ai ra gì tiếp tục việc trang điểm, một bộ dáng không muốn nói lý với cô ta nữa.

Quý Vũ ở một bên đứng trong chốc lát, Trì Hoan từ đầu đến cuối không nhanh không chậm thoa phấn .

Tình cảnh như vậy, để cho cô ta khó chịu cùng bực bội không nói ra được.

Cô ta cảm thấy lại nói cũng sẽ không có kết quả gì, vì vậy xoay người liền muốn rời đi, nhưng là đi hai bước lại phát hiện mình tới phòng vệ sinh ngoại trừ tìm Trì Hoan nói chuyện thì không hề làm gì cả, lại lần nữa xoay người đi vào.

Chờ Quý Vũ đi ra, Trì Hoan cũng đã trang điểm xong, thu dọn đồ đạc, lại dùng ngón tay vuốt mái tóc dài của mình, sửa sang lại quần áo, lúc này mới cầm túi xách chuẩn bị trở về.

Quý Vũ rửa tay xong liền đứng chắn trước mặt cô.

Trì Hoan không thể tránh khỏi thấy khóa kéo của chiếc váy tinh tế mà Quý Vũ đang mặc… Không có kéo lên?

Đều có thể nhìn thấy màu sắc của chiếc áo lót bên trong.

"…"

Cô mím môi môi, mặt không biểu tình.

Quý Vũ dừng bước kéo cánh cửa phòng ra, phía sau đột nhiên khẽ động, cô ta lập tức sợ hết hồn, xoay người nhìn đã thấy Trì Hoan ở phía sau lưng, khẩn trương chất vấn: " Cô làm gì vậy?"

Trì Hoan liếc cô ta một cái, miễn cưỡng chế giễu:"Quý tiểu thư, kĩ xảo lộ thịt cũng chú trọng quá."

Ném xuống một câu nói này, cô liền dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Từ trong phòng rửa tay đi ra ngoài chính là hành lang dài, hai bên đều là thủy tinh trong suốt, Bạch Tụng cùng một cô gái tuổi tác xấp xỉ đứng ở cách đó không xa.

Thấy cô đi ra, hai người đều nhìn cô, ánh mắt hơi lộ ra ngoài ý muốn.

Nhưng Trì Hoan chỉ nhìn lướt qua, trực tiếp trở về phòng khách.

Khi lướt qua hai người họ, cô cảm giác được một bầu không khí không giống bình thường, đủ loại ánh mắt không có thiện ý đặt trên người của cô, thỉnh thoảng sẽ còn phát ra tiếng cười khẽ.

Trì Hoan thật ra thì cũng không phải quá nhạy cảm, chẳng qua là cô hiểu rất rõ cái giới này, cho nên quá rõ những thứ này đại biểu cái gì.

Nguyên bản cũng không có ý quan tâm tới, cô phát hiện ở chỗ ngồi cũ đã không thấy Thịnh Đường đâu. Cô nhíu mày, khắp nơi dò xét, trong lòng bất mãn. Anh không phải là đặc biệt thay Mặc Thời Khiêm tới "nhìn " cô sao? Thế nào mà cô mới đi vệ sinh một lát đã không thấy tăm hơi đâu rồi?.

Lấy điện thoại di động chuẩn bị gọi điện thoại, đột nhiên nghe được một trận cười vang, cô theo bản năng nhìn sang.

Tiếng cười là từ sau lưng Quý Vũ phát ra, một nữ nhân bưng ly rượu, một cái tay khác che môi cười: "Quý tiểu thư, y phục này của cô cũng đủ hợp thời ! Giả bộ lộ lưng tôi đã thấy, nhưng loại người như cô lộ áo lót, là đang học Âu Mỹ phóng khoáng sao?"

"Vậy cũng không thể mặc cái loại bra này đi, còn vẽ hình hoa?."

Quý Vũ sắc mặt mơ hồ, vẻ mặt luống cuống, cúi đầu liếc nhìn chính mình, thấy không ít người đều nhìn chằm chằm sau lưng của mình, liền trở tay đi mò… Bạch Tụng cùng một người bạn khác cũng nhìn phía sau Quý Vũ, lúc này liền kinh ngạc nói: "Tiểu Vũ, váy của cậu là thế nào vậy… Thế nào lại có lỗ hổng lớn như vậy?."

Quý Vũ mặc chính là cái váy ngắn màu gạo trắng , thiết kế bảo thủ, sợi tổng hợp mềm mại, rất thanh thuần.

Không biết tại sao, mặc dù người xem trò vui nhiều, nhưng chân chính tiến lên không nhiều, vẫn là Bạch Tụng hỏi một nam nhân, nhận lấy âu phục, khoác lên trên người của cô ta, mới xem như phòng ngừa cô ta tiếp tục lộ sạch.

Nhưng Quý Vũ da mặt mỏng trong trường hợp lại gây ra trò cười như vậy, khó chịu nổi nước mắt liền ào ào rơi xuống.

"Tiểu Vũ, y phục của cô có hay không bị cái gì đó làm rách… Tôi mới vừa nhìn lỗ thủng là thẳng , không giống như là kiểu váy thành dáng vẻ như vậy."

Bị người ta làm rách?

Quý Vũ ánh mắt liếc qua đám đông một chút liền nhớ lại tại phòng vệ sinh thời điểm Trì Hoan có "lòng tốt " thay mình kéo khóa lên.

Ngẩng đầu đã nhìn thấy nữ nhân đứng ở cách đó không xa, cô ta trong nháy mắt liền tức giận đến tột đỉnh.

Cô ta được bọc trong âu phục không để ý tầm mắt của mọi người đi thẳng tới.

Trì Hoan thờ ơ nhìn Quý Vũ đi tới trước mặt của mình, chân mày hơi nhíu, liền thấy Quý Vũ mắt ngậm nước, giọng không kiềm được chất vấn: "Trì Hoan, cô đúng là khinh người quá đáng!"

Nữ nhân cùng nữ nhân tranh đấu, đừng nói là quần chúng bình thường, trong xã hội thượng lưu các quý phụ ăn không ngồi rồi cũng rất thích xem.

Huống chi nhân vật chính lại là nhân vật nóng nhất trong đề tài gần đây.

Trì Hoan đi đôi giày cao gót mười centimét, cao hơn Quý Vũ một chút, rũ mắt liếc cô ta, buồn cười hỏi: "Tôi sao?"

Nữ nhân này lại tại tự biên tự diễn, thật là hài hước? Thật sự cho rằng cô không nói gì, liền xem cô như không biết gì sao?

Bạch Tụng không rõ vì sao, cũng không muốn dính líu tới Trì Hoan, mà không nói cài gì cũng không tốt, chẳng qua là hỏi: "Tiểu Vũ, chuyện gì xảy ra?"

Bởi vì cùng chung kẻ địch là Bạch Vân, Bạch Tụng cùng Quý Vũ từ sau sự việc lần trước tại Bạch gia quan hệ liền càng ngày càng tốt.

Quý Vũ đôi mắt đỏ bừng trợn trừng nhìn Trì Hoan, khóc thút thít nói: "Là cô ta làm rách váy của tôi… Mới vừa rồi tại phòng vệ sinh, cô ta nói giúp tôi kéo khóa… Sau đó váy của tôi liền trở thành như vậy."

Trì Hoan "…"

Bạch Tụng ánh mắt phức tạp, cau mày nhìn cô: "Trì tiểu thư, Tiểu Vũ đã bị đuổi, cô không cần phải đối xử với cô ấy như thế."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Lần sau lại bán nhớ đi nâng ngực.

Chương 142: Lần sau lại bán nhớ đi nâng ngực.

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Trì Hoan trên mặt nở nụ cười, mặc dù đáy mắt đầy châm biếm: "Tôi đối xử với cô ta như thế nào?"

Bạch Tụng chống lại ánh mắt của cô, nhất thời đã cảm thấy khí thế chất vấn lúc đầu giảm hơn phân nửa, nhưng rốt cuộc cũng là đại tiểu thư của Bạch gia, lần nữa trấn tĩnh lên tiếng:"Mới vừa rồi tôi ở bên ngoài chờ Tiểu Vũ không có người nào tiến vào nữa, cũng chỉ có cô là từ bên trong đi ra, nói cách

khác… Mới vừa rồi tại phòng vệ sinh, chỉ có hai người các cô, hơn nữa… Cô có thừa nhận hay không, cô chạm tới váy của Tiểu Vũ?"

Trì Hoan hơi hơi ngẹo đầu, giọng nói mềm mại, nhỏ nhẹ lại lười biếng: " Giây khóa kéo không có kéo lên, tôi thấy áo lót đều lộ ra nên liền giúp cô ta kéo lên!"

Ngữ điệu dừng lại mấy giây, cô lại tiếp tục nói :"Lại nói Quý tiểu thư, nếu cảm thấy không yên lòng về con người tôi, tôi thay cô kéo xong giây khóa, tại sao cô không có hướng về phía gương kiểm tra một chút xem tôi có động tay chân không? Thế nào lại phải làm cho người ta chê cười mới phát hiện bộ váy bị rách?"

Lời này của cô ý tứ rõ ràng, chính là nói Quý Vũ cố ý gài tang vật.

Quý Vũ bị cô nói giận đến não sung huyết: " Cô… Cô đúng là ác nhân còn ngụy biện!"

"Tôi là ác nhân thì cũng vẫn nói phải trái, cô thì sao? Phòng vệ sinh là tôi đưa cô vào hay là tôi biết trước cô sẽ theo đuôi tôi cùng vào? Váy kéo khóa xong thì tôi sẽ động vào y phục của cô sao? Cô là không dùng đầu óc nên rêu rao bậy bạ, hay vẫn là chính mình cắt quần của mình còn cố ý rêu rao bậy bạ?"

Tốc độ nói của cô cũng không nhanh, nhưng chính là để cho người ta không chen vào nổi, ít nhất Quý Vũ không chen vào được.

Trì Hoan lại ngừng mấy giây, đôi môi đỏ mọng cong sâu hơn: "Lại nói, cô là cảm thấy mặt mũi mình rất lớn sao? Có thể chèn ép tôi sao? Cho nên tôi muốn hại cô mất thể diện?"

Trì Hoan tại giới giải trí mấy năm nay, không biết đã bao nhiêu lần cùng nữ nhân khác đấu khẩu, bàn về cãi nhau, mười Quý Vũ đều không phải là đối thủ của cô.

Nhưng tình cảnh này nhìn lướt qua một chút liền cảm thấy là Trì Hoan hùng hổ dọa người, khi dễ tiểu cô nương.

Dù sao một người là một tiểu thư ngoan ngoãn hiền lành, một người lại là con gái của tham quan.

Huống chi Trì Hoan từ trước đến giờ đều bộc lộ ra khí thế cao ngạo, lại kiều mị minh diễm, vô cùng hấp dẫn, rất dễ dàng để cho những nữ nhân khác căm ghét.

Bạn của Quý Vũ thấy Quý Vũ bị chọc tức không nói được ra lời, trực tiếp liền động thân tiến lên một bước, cười lạnh mở miệng: "Chẳng lẽ không phải là bởi vì cô thích cùng một người với Tiểu Vũ, lại bởi vì Tiểu Vũ làm cho anh ta một tháng bữa trưa, cho nên cô ghi hận trong lòng? Hơn nữa, Trì tiểu thư, rốt cuộc là sức lực từ đâu mà cô nói mình có giá trị cao như thế? Nếu cô thanh cao như vậy, như thế nào lại chỉ vì lấy được một vai diễn mà nghĩ đủ cách cấu kết với người đầu tư?"

Ánh mắt Trì Hoan hơi híp lại, nhìn chằm chằm nữ nhân nói chuyện, không những không giận mà còn cười tươi: " Cô nói cái gì?"

Cô vì một vai diễn mà nghĩ đủ cách cấu kết với người đầu tư?

Hả ? Cô thế nào lại không biết?

Thật là, đem bản thân trở thành người nổi tiếng, người khác truyền miệng liên quan tới sự tích của mình, có bao nhiêu cái là sự thật mình cũng không biết.

Quý Vũ thấy cái bộ dạng "Giả bộ ngu " này, không nhịn được nói: "Có một số việc trong lòng cô và tôi đều biết rõ, không cần phải nói ra đi?"

Trì Hoan khóe mắt chân mày đều hất lên, ánh mắt nhưng có chút bức người: " Trong lòng cô biết, vậy cô nói đi? Tôi cũng không rõ ràng… Tôi đã cấu kết với người nào."

Ở trong xã hội này, sống lâu rồi, cô cũng không cảm thấy quy tắc ngầm là chuyện gì lạ. Mặc dù chính cô cũng không nguyện ý, cũng không làm, nhưng nữ minh tinh dùng thân thể đổi lấy cơ hội, chẳng qua chỉ là một người muốn một người tình nguyện, giao dịch mà thôi.

Nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là cô tình nguyện sử dụng quy tắc ngầm. Ai cũng ở sau lưng chiếm tiện nghi của cô nhưng trước mặt lại đâm cô một dao, hơn nữa cô một chút chỗ tốt cũng không có.

Quý Vũ cảm thấy, Trì Hoan nếu như nói lời xin lỗi, hoặc là không ép như vậy, cô ta cũng sẽ không tại trường hợp này vạch trần chuyện xấu của cô.

Lúc này liền giận dữ chỉ trích: "Chẳng lẽ cô không có sao? Lần trước chính tai tôi nghe có người nói cô vì vai diễn hẹn vị ấy ăn cơm… Lúc ăn cơm còn cố ý dùng chân cùng cọ chân người ta… Còn làm bộ như không cẩn thận nâng chén làm đổ nước trên người của mình, muốn dụ dỗ… Còn có… Còn có quá đáng hơn, nhưng tôi còn ngại nói !."

Cho nên cô ta cũng không tin Thời Khiêm đi cùng với cô.

Nếu coi như bọn họ thật ở cùng một chỗ, cũng là Trì Hoan lừa gạt anh ấy, thậm chí có khả năng cho anh ấy đội nón xanh.

Trì Hoan cười một tiếng, giọng nói bộc phát ôn nhu mềm mại: "Ai vậy?"

Khó trách mới vừa vào buổi tiệc cô đã cảm thấy ánh mắt người khác nhìn mình không đúng, cô hoài nghi ai đó tung tin vịt thừa dịp cô mới vừa đi vào phòng vệ sinh liền tiếp tục truyền bá.

"Tôi…"

"Cô luôn mồm luôn miệng nói cũng chỉ nói được tin tức không chính xác, bất quá cũng chỉ nghe đồn bậy bạ từ những người nhiều chuyện, làm phóng viên cũng không đủ tư cách."

Quý Vũ bị cô ép, cũng sẽ không giấu giếm, lung tung nhìn một vòng hiện trường, tìm ra một đám con nhà giàu ban đầu nói phét, trực tiếp chỉ qua —— tại cùng một vòng, tỷ lệ chạm mặt cao cũng không coi là việc khó.

"Chính là Phương thiếu, nếu muốn người khác không biết trừ phi mình không làm. Trì Hoan, cô còn thật sự cho rằng cô làm những chuyện kia không có ai biết sao? Mọi người chẳng qua là không nói ngay trước mặt cô mà thôi."

Trì Hoan nét mặt lạnh lùng, ánh mắt băng lãnh, nhìn thẳng đến hướng mà Quý Vũ chỉ.

Cô dễ dàng bắt được sự chột dạ từ trong ánh mắt của người đàn ông kia.

Dáng dấp còn không dễ nhìn bằng người con thị trưởng tỏ tình cùng Sở Tích, xấu xí còn thô bỉ, vẻ mặt xanh xao, đáng khinh.

Cô hất hất mái tóc dài, môi đỏ mọng câu lên, cười không có độ ấm, dùng lời nhỏ nhẹ đạm thanh nói: " Cô ta nói những lời này, là từ trong miệng của anh nói ra?"

Chột dạ đi qua, Phương thiếu kia dứt khoát liền cứng rắn đáp: "Bất quá chỉ là con gái của một tham quan đã ngã ngựa, nếu không phải gương mặt này của cô tạm được, cô cho rằng là lão tử coi trọng cô sao?"

Trì Hoan nụ cười trên mặt nhất thời giảm phân nửa, nhưng vẫn có vài phần tự tiếu phi tiếu, lạnh lùng nhàn nhạt nhìn anh ta, lời nói tỉnh táo lại mang đầy khinh bỉ mỉa mai: "Muốn thượng tôi? Trì Hoan tôi hôm nay coi như là hổ lạc Bình Dương bị chó khinh. Nhưng trong mắt tôi, anh là loại rác rưởi, ngay cả con chó cũng không bằng."

Coi như không có Mặc Thời Khiêm, những người mở miệng muốn bao nuôi cô cũng đủ loại màu sắc hình dạng, tùy tiện xách một người ra đều so với tên trước mắt này tốt hơn rất nhiều.

Chớ nói chi là Larry phu nhân và mẹ của Mạc Tây Cố còn muốn để cô cùng với Mạc Tây Cố ở chung một chỗ.

Đầu năm nay con nhà giàu luôn là bị một chút gia thế nho nhỏ của mình mà đã xếp mình vào tầng lớp thượng lưu, chỉ có chính mình làm nhục người khác, sao có thể chịu được người khác nhục nhã như vậy, huống chi Trì Hoan lúc này đã sớm không giống với ngày xưa, cô ta dựa vào cái gì?

"Cô dám nói cô không có? " Mặt của Phương thiếu dữ tợn mấy giây, mới giễu cợt nói: "Cũng đúng, đầu năm nay loại người như cô làm kỹ nữ còn phải lập đền thờ trinh tiết! Cô cũng chỉ có gương mặt này có thể nhìn, lần sau còn muốn bán nhớ đi nâng ngực, công phu trên giường cũng kém muốn chết, hưởng qua cô một lần tuyệt đối không có hứng thú gặp mặt lần thứ hai."

Âm thanh nghị luận của xung quanh vang to hơn, trực tiếp bay vào lỗ tai Trì Hoan.

Mặc dù khoảng thời gian này Trì Hoan cơ bản ở trong biệt thự của Mặc Thời Khiêm dưỡng thương, rất ít đi ra ngoài.

Mặc dù bọn họ cũng không có chính mắt thấy trực tiếp, nhưng qua lời nói này của Phương thiếu, thậm chí cũng có người đã làm như thật sự thấy bọn họ cùng xuất hiện.

Nhưng cái đại sảnh này bên trong phần lớn đều là người ham bát quái, nhất là nữ nhân, vẫn thật là tình nguyện tin tưởng lời của Phương thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Trì Hoan, cô rốt cuộc có cởi hay không??

Chương 143: Trì Hoan, cô rốt cuộc có cởi hay không??

Edit: Cẩm Quỳ.

Beta: Stuki^^

Dưới ánh đèn, Trì Hoan đôi mắt lạnh lùng nhìn nam nhân đứng cách đó không xa.

Cô không hiểu, tại sao nam nhân có thể trưởng thành thành cái đức hạnh chán ghét này?.

Tay cô chỉ cầm điện thoại di động, vốn là chuẩn bị gọi điện thoại cho Thịnh Đường, chẳng qua là đột nhiên có chuyện phát sinh liên tiếp làm cho cô một chút cơ hội cũng không có, giày cao gót giẫm trên thảm dày, không phát ra âm thanh đi tới.

Trên mặt cô hiện lên ý cười rất xinh đẹp, nhưng biến hóa tinh xảo, khuôn mặt bao phủ một khinh bỉ ung dung, ánh mắt đùa cợt, giọng nói mềm nhẹ nhưng lại cực độ lạnh lùng: "Anh sống đến cảnh giới như vậy, thật là vô địch rồi! Tôi cho anh đáp án là được chứ? Được a, dùng điện thoại di động của anh gọi điện thoại cho tôi, nhìn trong điện thoại của tôi có hay không tồn số của anh, có ghi chép cuộc nói chuyện điện thoại nào hay không, có hay không tin nhắn, hoặc là Wechat… Cùng bất kỳ cái nào khác chứng tỏ tôi chủ động liên lạc với anh, hơn nữa…"

Đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng cười: "Anh ngược lại nói một chút, anh có thể cho tôi vai gì mà có thể để cho tôi cùng anh lên giường… Nha, như là đã xài qua rồi, vai diễn kia tôi chắc đã lấy được rồi? Là của ai? Nhân vật nào? Ừ?"

Phương thiếu không nghĩ tới Trì Hoan lại đột nhiên hỏi cái này, vốn chính là khoác lác, thêu dệt vô cớ thôi.

Một chút liền bị hỏi đến ứng phó không kịp, căn bản không phản ứng kịp.

Chớ nói chi là sẽ có bất kỳ bằng chứng gì.

Trì Hoan chân mày nhướng lên: "Thế nào, là điện thoại di động của anh hết tiền không có cách nào gọi, hay còn là vấn đề của tôi rất khó trả lời?"

Phương thiếu bị cô tra hỏi, trên trán dần dần thấm ra mồ hôi lạnh, nhịp điệu hô hấp cũng loạn theo, đứng gần còn có thể thấy sự hốt hoảng trong mắt anh ta, mấy giây sau Phương thiếu giương mắt lên, cười lạnh: " Bằng chứng? Bây giờ có cái bằng chứng nào là không thể xóa, ai biết cô có phải hay không đồng thời dụ dỗ mấy nam nhân, lại sợ bị phát hiện, liền đem bằng chứng xóa bỏ hết rồi?."

Trì Hoan nghe vậy, đang muốn cười lạnh, lại nghe tên đàn ông kia lên giọng, khiêu khích nói: "Cô không phải là muốn chứng cớ, tôi cho cô chứng cớ a, bên trái ngực của cô có một vết bớt bẩm sinh to bằng đầu ngón tay… Cô muốn chứng minh, có bản lãnh liền cởi quần áo ra, để cho mọi người tận mắt nhìn."

Xung quanh một trận cười ầm lên.

Trì Hoan ngón tay co rút, siết chặt.

Bớt?

Cô toàn thân cao thấp đều là trắng nõn mịn màng, căn bản không có bất kỳ vết bớt gì.

Anh ta chắc chắn là rác rưởi, nghĩ là cô không dám cởi quần áo, cho nên mới ở chỗ này cẩu thả há mồm nói bừa.

Mới bắt đầu cười nhạo Trì Hoan, Quý Vũ ở một bên không có ý tốt chế giễu nói: "Trì tiểu thư, nói giới giải trí sử dụng quy tắc ngầm để nổi tiếng đều là có đạo lý, chúng tôi cũng không biết tin tưởng người nào, không bằng cô chịu ủy khuất một chút, cởi cho chúng tôi nhìn một chút."

"Đúng vậy! Đúng vậy, nhìn một chút chứ sao?."

"… …"

Chân chính chanh chua lên tiếng không nhiều, nhưng phần lớn đều là xem kịch vui.

Âm thanh âm đồng ý cứ lien tục vang lên, xen lẫn trong đó lại thanh âm của một nam nhân vang lên: "Trì Hoan, nguyên lai cô còn câu dẫn Phương thiếu ! Chậc chậc! Vết bớt kia tôi cũng nhớ, bất quá, tôi không có trí nhớ tốt như Phương thiếu, không nhớ là ở bên trái hay vẫn là bên phải…"

Lần này, trong phòng tiệc lại một trận xì xầm to nhỏ.

"Ai u, Trì đại tiểu thư, cô lần này không cởi đoán chừng là không được…Nếu cô không cởi để cho chúng tôi nhìn một chút, danh tiếng của cô thật vẫn không giữ được."

"Chuyện này… Chỉ sợ cởi cũng không giữ được a!!."

"Cái thế giới này quả nhiên là tàn khốc, đại mỹ nhân chính là đại mỹ nhân, coi như là con gái của tham quan thì thế nào, thị trường vẫn là tốt như vậy.!"

"…"

Không có người nào có thể địch nổi ác ý từ phía quần chúng, Trì Hoan cũng giống vậy.

Cùng suy luận chuyện so với chân tướng, rất nhiều người tình nguyện tin tưởng suy luận của chính mình.

Coi như những thứ này đều là vô căn cứ giả tạo, các cô cũng muốn xem đơn giản chính là vẻ thảm hại của thiên chi kiêu nữ đã xuống dốc, ai lại thật thà

sẽ quan tâm chân tướng rốt cuộc là gì?.

Trì Hoan rất rõ một điểm này, bộ móng tay xinh đẹp bởi vì nắm quá sức mà đâm vào lòng bàn tay, tạo thành từng vệt máu thấm ra, đầu óc tỉnh táo mà lạnh lùng, nhưng vẫn là không ngăn được sự hốt hoảng lo sợ trong lòng.

Phương thiếu dĩ nhiên là nhìn thấu cô nhẫn nại tức giận, được voi đòi tiên cười cười: "Trì Hoan, cô rốt cuộc có cởi hay không, tất cả mọi người đều đang chờ… A!!! "

Cái trán bất thình lình bị đau đớn, cắt đứt anh ta đang dương dương đắc ý.

"Ba " một tiếng, một cái ly rượu từ trên trời hạ xuống, trực tiếp đập ở trên trán của Phương thiếu, sau đó rớt bể ở trên thảm trải sàn, vỡ tan tành.

Phương thiếu theo bản năng chạm trán một cái, trực tiếp liền dính một tay máu, người xung quanh gần như sợ tới ngây người.

Toàn bộ hiện trường đều bị biến cố bất thình lình xảy ra mà chưa phản ứng kịp.

Mọi người ngẩng đầu, lại chỉ kịp thấy "Người tập kích " thu trở về tay.

Âu phục màu xanh đen, lộ ra một cái sơ mi màu trắng bên trong, trên cổ tay đeo đồng hồ đeo tay màu bạc như ẩn như hiện.

Một mảnh xôn xao.

Phương thiếu kịp phản ứng mình là bị đập, cứ như thế tức giận mở miệng mắng to: "Ai, cái con rùa nào?… Bảo an đâu, quán rượu này bảo an đều chết hết sao?"

Mấy người bằng hữu của anh ta thấy anh ta bị thương, tự nhiên cũng vây quanh tiến lên.

Trước mặt mọi người bị đập bể đầu chảy máu, tên nhà giàu nào làm sao sẽ cam tâm:"Đi nhanh… Đi tìm tên khốn đập ta nhanh…"

Tiếng nói của anh ta còn không hết, thang lầu xoắn ốc cũng đã xuất hiện cặp chân của một nam nhân đang đi xuống.

Quần tây màu sậm bao lấy đôi chân dài thẳng tắp, giầy da màu đen, từng bước từng bước chậm rãi đi xuống.

Thân hình cao ngất, khuôn mặt tuấn mĩ, bao phủ một thân khí tức lạnh đến thấu xương dần dần xuất hiện ở trong phòng khách, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Tóc ngắn màu đen, nét mặt lãnh đạm, đôi mắt tỏa ra tầng tầng sát khí, toàn thân như kết băng sương.

Mặc Thời Khiêm cực ít, thậm chí có thể nói là cơ hồ không có lấy phương thức kiêu căng như thế xuất hiện trước mặt mọi người bao giờ.

Cho dù lần trước tại Bạch gia, trong tiệc rượu sinh nhật của Bạch Tụng, mặc dù có người cố ý chú ý tới hắn, nhưng cũng không tính là chói mắt.

Cho nên ngay cả Trì Hoan cũng không biết, người này bên cạnh cô hơn ba năm, bây giờ hàng đêm người đàn ông này đều ngủ ở bên người cô,lại có khí thế lãnh khốc giống như người nắm quyền mới có, cao cao tại thượng đủ để nghiền ép toàn bộ hội trường.

Cho tới khi cô cảm nhận được một loại tâm tình xa lạ dâng lên trong lòng, hỗn tạp ủy khuất, tim hồi hộp, còn có cảm giác là lạ không nói thành lời bao phủ cả người cô.

Cô mân môi, hắn không phải là có chuyện đi rồi sao?

Bạch Tụng nhìn người đàn ông từ xa đi đến, cô ấy so với bất luận kẻ nào đều biết rõ hơn, Mặc Thời Khiêm hiện tại đang tức giận.

Quen biết hắn thời gian dài đến năm, sáu năm, nhưng đây là lần đầu tiên Bạch Tụng thấy bộ dáng nổi giận như vậy.

Tất cả mọi người đều nhìn hắn. Nhưng từ khi hắn xuất hiện, tầm mắt liền rơi vào trên người của Trì Hoan, nhìn qua thật giống như nhàn nhạt không cảm xúc, nhưng không có dư thừa liếc nhìn những người khác.

Mặc Thời Khiêm liền đi thẳng tới trước mặt Trì Hoan, dừng lại, giơ tay lên vuốt tóc của cô, rũ mắt liếc thấy cô đang siết chặt tay, giọng nói trầm thấp mềm nhẹ: "Buông tay ra? Ừ ?"

Thần kinh của cô đang căng thẳng bỗng nhiên liền buông lỏng, vì vậy ngón tay cũng một cách tự nhiên thả lỏng ra.

Lúc ngẩng đầu, trong đôi mắt rốt cuộc dâng lên một tầng hơi nước.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Các ngươi mới vừa rồi, ai muốn nhìn cô ấy cởi quần áo?

Chương 144: Các ngươi mới vừa rồi, ai muốn nhìn cô ấy cởi quần áo?

Beta: Stuki^^

Thần kinh của cô trước đó một mực căng thẳng lo lắng muốn chết, nhưng đáy lòng chỉ có lạnh như băng châm chọc cùng đè nén tức giận, không có ủy khuất, đối mặt với địch ý cùng ác ý thì ủy khuất chỉ sẽ tăng nhanh sự suy sụp của cô, cho nên cô cũng căn bản không rãnh để tâm ủy khuất.

Tay hắn đưa lên chạm đến gương mặt của cô, nháy mắt một cái, nước mắt cô liền lăn ra ngoài.

Người đan ông bình thường đều sợ nữ nhân khóc, nhất là là nữ nhân của mình, Mặc Thời Khiêm cúi đầu nhìn nước mắt làm ướt lông mi của cô, mày kiếm không tiếng động nhíu lại càng chặt, một cái tay khác trực tiếp liền ôm cô vào ngực, một tay vòng qua hông của cô, để cho cô dựa vào trong ngực của mình.

Bả vai cô nhẹ run run, nghẹn ngào rơi nước mắt, không phát ra âm thanh, hoàn toàn vùi đầu vào ngực của người đàn ông.

Mặc Thời Khiêm bàn tay nhẹ nhàng vỗ đầu của cô, lúc này mới nâng ánh mắt đen nhánh sâu như mực lên, mắt tự tiếu phi tiếu nhìn Phương thiếu: "Là ngươi nói, cô ấy với ngươi đã lên giường với nhau?"

(tự tiếu phi tiếu: như cười mà không phải cười)

Phương thiếu trên trán đều là máu, tay lau máu, nhìn qua chật vật lại lộ ra đáng sợ, nguyên muốn tiếp tục ầm ĩ, nhưng đối đầu với ánh mắt của người đàn ông đó, trong lòng không hiểu sao dâng lên một trận sợ hãi.

Nhưng sau mấy giây, anh ta vẫn là cứng cổ nói: "Đúng thì thế nào? Thế nào, anh cũng là nhân tình của Trì Hoan sao?"

Mặc Thời Khiêm đôi mắt đen thẫm lãi, ánh mắt ngưng kết lạnh lẽo , trên gương mặt tuấn mĩ là sự lạnh lùng, giọng trầm thấp nhàn nhạt: "Tôi cho ngươi một cơ hội quỳ xuống xin lỗi cùng giải thích với cô ấy, nếu không, nếu như đã không biết nói chuyện, đầu lưỡi kia chắc không có chỗ gì dùng."

Không chỉ có Phương thiếu, những người khác cũng là bất khả tư nghị nhìn người đàn ông đang ôm lấy Trì Hoan.

(bất khả tư nghị: không hiểu gì, nghi hoặc)

Trong lời nói rõ ràng hiện đầy bạo lực, nhưng càng hời hợt, càng lộ ra máu tanh.

"Anh… Anh tính là thứ gì?"

Nam nhân không chút nào tức giận, thần sắc vẫn lạnh lùng, nhàn nhạt lặp lại một lần nữa:"Quỳ, hay không quỳ?"

Quỳ? Trì Hoan, cũng ngây người.

Cô đột nhiên cảm thấy từ trên người của hắn có sự tàn nhẫn chôn sâu trong cốt tủy đang tràn ra.

Nói xin lỗi là một chuyện, quỳ xuống nói xin lỗi, lại là một chuyện khác.

Cô ở trong ngực của người đàn ông ngẩng đầu lên, thấp giọng gọi tên hắn: "Mặc Thời Khiêm…"

Hắn chỉ vuốt tóc của cô, cúi đầu hôn một cái lên cái trán nhỏ, ngữ điệu ôn hòa nói nhỏ: "Ngoan , chờ anh dạy dỗ xong bọn họ đã."

" Em muốn về nhà, em không muốn ở lại chỗ này nữa."

Người ở nơi này, không có người nào là thật muốn biết cô với tên rác rưởi kia rốt cuộc có quan hệ gì, bọn họ chỉ là đơn thuần muốn xem náo nhiệt mà thôi. Đã như vậy, bọn họ thấy thế nào, nghĩ như thế nào về cô, thì mắc mớ gì đến cô?

Mặc Thời Khiêm yên tĩnh chốc lát:" Được, anh sẽ nhanh một chút."

Thật ra thì thanh âm của hắn không có nhiều ôn nhu, chẳng qua là so sánh thái độ khi hắn cùng người khác nói chuyện, liền thấy khác biệt rõ ràng.

Cuối cùng, hắn giơ tay không biết hướng ai ra dấu tay, rất nhanh đã có bảo an quán rượu mặc tây trang màu đen nhanh chóng chạy tới.

Nam nhân lúc này mới một lần nữa ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: "Các ngươi đem anh ta ném ra, Phương thiếu nếu không muốn nói, vậy sau này đều không cần nói nữa."

Phương thiếu có chút sợ hãi, thậm chí anh ta không nghĩ tới trước mắt đột nhiên xuất hiện một nam nhân không biết là người nào, nhưng đối với anh ta,

vẫn là bị hoảng sợ vô cùng: "Con mẹ nó ngươi ai, ngươi biết tôi là ai không?"

Mặc Thời Khiêm ngoắc ngoắc môi, độ cong lạnh lẽo càng sâu: "Không biết, nhưng ngươi khi dễ người phụ nữ của tôi, hắn là biết tôi là ai."

"Không biết lão tử là ai, thế mà ngươi dám động vào lão tử?"

Đáp lại anh ta là âm thanh nam nhân hời hợt cười nhạt: "Ngươi cũng không đủ tư cách để cho tôi biết ngươi là ai, tôi có cái gì không thể động đến?!."

Phương thiếu bị hai bảo vệ cưỡng chế kéo ra ngoài.

Bên cạnh anh ta , hai vị thiếu gia nhà giàu khác muốn lên trước ngăn cản, lại bị ánh mắt của Mặc Thời Khiêm ngăn cản trở về:"Tôi không thích nhất là nhìn nữ nhân rơi nước mắt, các người nếu muốn giống như anh ta, tôi gọi mấy người nữa tới."

Nam nhân này rốt cuộc là ai, tại sao lại có thể điều động được bảo an của nơi này?

Buổi dạ tiệc hôm nay đã được công tử nhà Thị trưởng thành phố bao cả hai tầng, đây cũng là quán rượu xa hoa bậc nhất Lan thành.

Tiếng hét của Phương thiếu theo khoảng cách mà từ từ biến mất.

Tình người bạc bẽo, huống chi đây vốn chính là vì lợi ích mà tụ tập ở chung với nhau.

Ở đây có đến chín mươi phần trăm người không biết thân phận của Mặc Thời Khiêm, không rõ lai lịch của hắn, nhưng vẫn không ai dám tùy tiện đứng ra.

Mặc Thời Khiêm lần nữa nâng mắt, ánh mắt đen nhánh, u ám quét qua những người khác, lại lần nữa nhàn nhạt mở miệng: "Các người mới vừa rồi, ai nói muốn nhìn cô ấy cởi quần áo?"

Bị ánh mắt của hắn quét qua người, không nhịn được muốn lui về phía sau.

Người đàn ông này có một loại hắc ám làm người ta sợ hãi vào tận xương tủy. Khí thế cuồng vọng, âm trầm,lạnh lùng lại băng giá chết chóc này thẩm thấu vào mỗi địa phương xung quanh.

Tầm mắt hắn dừng lại, nhìn thẳng vào người phụ nữ bắt đầu giễu cợt Trì Hoan :"Nếu là do cô mở đầu, vậy thì cứ từ cô bắt đầu, quỳ xuống thì không cần, cúi người 90 độ, nói xin lỗi, nếu cô ấy nói không sao thì người có thể đi."

Cô gái kia có chút run rẩy, nhưng cũng cậy đông người:"Chuyện này… Cái này " Cô ta lấy dũng khí: "Cái này mắc mớ gì đến chúng ta? Chúng ta cũng là nghe Phương thiếu nói, ai biết là thật hay giả, chúng ta lại không nói gì, chẳng qua là đề nghị làm sang tỏ cho cô ấy mà thôi… Chúng ta lại không buộc cô ấy phải cởi quần áo…"

" Đúng vậy, chúng ta chẳng qua là đề nghị, ai bắt buộc."

Dư luận chèn ép, so với trực tiếp bức bách còn có áp lực nặng hơn.

Mặc Thời Khiêm cúi đầu liếc nhìn nữ nhân trong ngực, lại nâng cổ tay lên liếc nhìn thời gian, sau đó mới liếc mắt nhìn sang: "Hoặc là, cúi người nói xin lỗi, hoặc là, tôi cởi y phục của cô ấy cho các người nhìn —— "

Dừng mấy giây, lại thối ra một câu lạnh lùng đậm sự chết chóc đánh vỡ biểu cảm khác nhau trên mặt của tất cả mọi người: " Đã nhìn rồi, vậy nhưng nếu như không vết bớt như các người nói, tôi liền móc cặp mắt kia ra."

"Anh… Anh dám, chúng ta nhiều người như vậy, anh dám đem mắt của chúng ta đều móc ra sao? Từ đâu chạy tới như thổ phỉ lưu manh, bây giờ là thời đại pháp trị, anh dám làm như vậy thử xem."

Nam nhân khóe môi cong lên lạnh lùng, hắn cười nhẹ : " Loại chuyện móc mắt người này, tôi làm sao sẽ tự mình động thủ, đương nhiên là mắt của ai thì chính mình tự móc ra… Tôi chỉ am hiểu để cho tự các ngươi hành động."

Bạch Tụng rốt cuộc không nhịn được.

Người khác không biết Mặc Thời Khiêm nhưng cô còn không rõ sao.

Đầu năm nay, giết người là phạm pháp, nhưng hắn lại rất am hiểu dùng một trăm loại phương thức bức cho người ta chết. Huống chi hắn ở Stanford học qua hệ luật pháp —— Thịnh Đường trước đây thật lâu cũng đã nói, luật pháp là vũ khí rất tốt, hoặc là dùng nó tới giương cao chính nghĩa, hoặc là, dùng nó để phạm tội.

"Trì tiểu thư…"

Bạch Tụng trực tiếp nhắm ngay Trì Hoan, nếu Mặc Thời Khiêm mà nổi nóng lên, lửa giận không ai có thể đỡ nổi. Mặc dù đã là chuyện của rất nhiều năm trước rồi, nhưng Mặc Thời Khiêm từ đầu đến cuối là xuất thân từ hắc đạo, trong xương trong máu đều thấm máu tanh tàn bạo, anh đã nói phải móc mắt thì không ai có thể tránh khỏi, thật sự sẽ động thủ.

"Chuyện mới vừa rồi… Là chúng tôi không đúng, hiểu lầm cô, cô có thể hay không…"

Bạch Tụng cân nhắc trong chốc lát mới nói: "Để cho Thời Khiêm không cần làm quá lớn chuyện này?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Chẳng qua chỉ là người phụ nữ của anh bị khi dễ, anh muốn giáo huấn trở lại.

Chương 145: Chẳng qua chỉ là người phụ nữ của anh bị khi dễ, anh muốn giáo huấn trở lại.

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Mặt Trì Hoan tựa vào ngực của người đàn ông, tay cũng vô ý thức ôm lấy hông của hắn. Nghe vậy, mới từ trong ngực của nam nhân ngẩng đầu lên, nhưng mà còn chưa mở miệng lên tiếng, đầu liền bị lần nữa nhấn trở về.

Mặc Thời Khiêm ánh mắt lãnh đạm từ trên người của Bạch Tụngquét qua, ngữ điệu không có chút cảm xúc nào:"Đứng xếp hàng tới cúi đầu xin lỗi, chuyện tối hôm nay cho qua, coi như là chuyện nhỏ, tự các người quyết định đi."

Nữ nhân lúc đầu mở miệng không nhịn được hỏi: "Nếu như chúng tôi không… Anh chẳng lẽ… Còn không cho chúng tôi đi hay sao?"

Hắn ngón tay khớp xương rõ ràng, vuốt nhẹ đầu của cô gái, giống như là an ủi sủng vật, ôn nhu lại lạnh nhạt: "Cảm thấy trả giá nổi, có thể đi, sẽ không có ai ngăn cản."

Trong phòng khách tiếng xì xào bàn tán là nhiều nhất, chính là muốn biết, người đàn ông này đến tột cùng là thần thánh phương nào.

Không ai chịu tiên phong đứng ra hướng Trì Hoan cúi người nói xin lỗi, nhưng cũng không ai dám rời đi trước.

Quý Vũ nhìn bóng dáng người đàn ông từ lúc bắt đầu xuất hiện, cả người đều sợ giật mình, ngơ ngác nhìn anh xuất hiện, lại ngơ ngác nhìn anh ngay tại trước mặt mọi người, cứ như vậy ôm Trì Hoan vào trong ngực.

Đầu óc của Quý Ức nhất thời trống rỗng một mảnh hỗn loạn.

Đột nhiên liền nhớ tới lời Trì Hoan nói ở trong phòng rửa tay, "dương dương đắc ý " nói với cô ta, cô và anh là…Quan hệ bạn giường.

Cô ta hít sâu một hơi, một bước đi ra khỏi đám người, giọng nói tinh tế phảng phất còn rất run rẩy, không biết là bởi vì tâm tình sợ hãi hay là kích động: "Mặc tiên sinh…"

Nam nhân nghe được âm thanh, hướng cô ta nhìn sang, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, không biến hóa chút nào.

Quý Vũ nhìn hắn, vẻ mặt rất cố chấp:"Nếu như Phương thiếu nói… Đều là anh ta ngụy tạo, tôi nguyện ý hướng Trì tiểu thư nói xin lỗi, nhưng là… Cô ấy cắt váy của tôi, chuyện này phải làm sao đây?"

Mặc Thời Khiêm nhàn nhạt liếc nhìn cô ta một cái, thản nhiên nói: " Cô ấy không cắt váy của cô hay đã cắt váy của cô thì đã sao? Có quan hệ gì với tôi? Tôi chả nhẽ phải nhìn rồi ra tay chính nghĩa sao?."

Chẳng qua chỉ là người phụ nữ của hắn bị khi dễ,hắn muốn giáo huấn bọn họ một chút, chỉ như vậy mà thôi.

Về phần những thứ khác, không có quan hệ gì với hắn.

Quý Vũ mở to hai mắt, không tưởng tượng nổi thốt lên: " Ý này của anh là chỉ cô ấy có thể khi dễ người khác, nhưng người khác không thể nói cô ấy một câu chỉ trích phải không ?"

Mặc Thời Khiêm đáp: "Dĩ nhiên."

"Dĩ nhiên". Hai chữ này, hắn nhận hời hợt, nhưng lại là chuyện đương nhiên.

Trì Hoan ngẩn người, cô ngẩng mặt lên, nhìn chiếc cằm có độ cong kiên nghị hoàn mỹ của người đàn ông, bên tai đột nhiên hồi tưởng lại lời nói trước kia

mà Thịnh Đường đã nói với cô.

[nếu như cô có thể trói chú ấy, không…có thể lĩnh hội cái gì mới chính là cái thế giới này thực tế cùng tàn khốc.]

Tay cô nắm lấy âu phục của hắn, lực đạo trên ngón tay siết chặt hơn mấy phần, mím môi nói: " Em mới không có cắt váy của cô ta, là cô ta một mực quấy rầy em, em nhìn thấy áo lót của cô ta bị lộ ra có lòng tốt giúp kéo lên, cô ta còn cắn ngược lại em."

Trì Hoan cảm thấy cô cũng không cần để ý nhiều những người qua đường kia thấy cảm thấy thế nào về mình, khi dễ người liền khi dễ người, nhưng là một nữ nhân đi xé váy một nữ nhân khác, quá hẹp hòi, cái này cô không nhận.

Mặc Thời Khiêm rũ mắt, nhìn trong mắt cô có mấy phần ủy khuất cùng oán trách, môi mỏng cong lên nhàn nhạt, nhéo một cái trên mặt của cô, trầm thấp mỉm cười, có chút lãnh đạm, lại có chút cưng chiều không nói ra được:" Anh biết."

Tác phong làm việc của cô, hắn so với bất luận kẻ nào trên cái thế giới này đều biết rõ hơn.

Cô từ trước đến giờ đều quang minh chính đại, Quý Vũ thật làm cô phát bực, cô đoán chừng liền cho một bạt tai tại chỗ.

Cũng từ trước đến giờ dám làm dám nhận .

Quý Vũ bị Trì Hoan "Vô liêm sỉ " làm cho tức chết.

Cô ta không hiểu, tại sao Thời Khiêm lại bị Trì Hoan "lừa xoay vòng vòng" nói cái gì thì anh tin cái đó!

"Mặc tiên sinh không nên bởi vì kỹ thuật diễn xuất của cô ấy tốt nên cái gì cũng đều tin tưởng có được hay không?"

Quý Vũ ủy khuất, vành mắt đều đỏ: " Cô ấy vốn chính là diễn viên… Váy của tôi trước khi bị cắt rách cũng chỉ có cô ấy chạm qua, không phải thì còn có thể là ai, chẳng lẽ là chính tôi sao? Phía sau chỗ đó, coi như là tôi muốn hãm hại cô ấythì tôi cũng cắt không tới a."

"Váy của cô không phải là do cô ấy cắt."

Giọng nói mát lạnh thấm vào ruột gan đột nhiên nhàn nhạt vang lên, cùng tiếng giày cao gót, nữ nhân xinh đẹp không biết theo phương hướng nào đẩy ra đám người đi tới, cùng với trước đó quần dài màu đỏ so sánh, đã đổi thành chiếc quần màu trắng thanh khiết, một đôi mắt trong trẻo chuyên chú thẳng tắp, mắt không chớp nhìn chằm chằm Mặc Thời Khiêm, mà lời nói nhưng là nói với Quý Vũ: "Là người bạn tốt bên cạnh cô theo ra từ trong phòng rửa tay sau đó dùng dao nhỏ len lén cắt."

Thanh âm của Sở Tích thật ra thì rất ấm áp, mềm nhẹ, nhưng bây giờ lại không có nhiệt độ.

Quý Vũ ngây ngẩn, theo bản năng liền muốn phản bác.

Nhưng Bạch Tụng đã lên tiếng trước, nhìn nữ nhân cách đó không xa:" Cô đang nói tôi?"

Sở Tích nghe được thanh âm này, nghiêng đầu nhìn Bạch Tụng, bình thản mở lời: "Tôi nói là một người khác, không phải nói cô."

Nhìn thẳng mắt nhau, so với mới vừa rồi Sở Tích từ trên thang lầu đi xuống, lúc này nhìn càng thêm biết rõ, biết cô ấy nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên Bạch Tụng ở khoảng cách gần thấy người phụ nữ này, dễ dàng để cho những phụ nữ như Bạch Tụng dâng lên tự ti.

Đồ trang sức trang nhã, son môi tự nhiên, da thịt rất trắng, sạch sẽ, ngũ quan nhìn kỹ không tinh xảo bằng Trì Hoan, nhưng giữa lông mày cũng không có sự cao ngạo lãnh đạm, chẳng qua là lộ ra bình tĩnh lạnh nhạt.

Nếu như khí chất của cô ta vẫn có thanh nhạt, chút ít sắc bén, cô ấy lại là tinh tế mà mềm mại.

Thời Khiêm nói, cô ấy là xiềng xích trong lòng Thịnh Đường.

Nhưng là gông xiềng này, rất xinh đẹp.

Quý Vũ không có phí công nghĩ nhiều như vậy, cô ta quay đầu nhìn về phía người bạn kia của mình, kinh ngạc mà không thể tin: "Lộ lộ?"

"Không phải… Không phải là mình, Tiểu Vũ, cậu làm sao có thể hoài nghi mình? Hơn nữa tự nhiên mình cắt váy của cậu làm gì?"

Quý Vũ nhìn cô ta, rất hồ nghi, ngược lại lại hỏi Sở Tích: "Sở tiểu thư, cô có chứng cớ gì chứng minh là bạn của tôi làm?"

"Tôi thấy được."

Chẳng qua là cách xa, cô (ST) cũng chỉ là trong lúc vô tình liếc đến, một cái xẹt qua, cũng không có làm dừng lại, những chuyện giữa nhà giàu với nhau, cô chưa bao giờ muốn nhúng tay, bây giờ cũng không có tư cách nhiều đi nhúng tay nữa.

Lộ Lộ chợt bị gọi tên, cô gái chột dạ mấy giây, nhưng vẫn là trấn định hỏi ngược lại: "Nói miệng không bằng chứng, ai biết cô nói có phải thật hay không?"

Trì Hoan cười lạnh: "Bây giờ biết nói miệng không bằng chứng rồi hả? Cô chắc chắn không có bằng chứng? Camera cô không để ý sao?"

Cô lúc đầu cho là váy Quý Vũ tại phòng vệ sinh liền hư rồi, dù sao camera theo dõi không thể nào lắp phòng vệ sinh nữ. Cô cũng chưa có nói ra, nhưng Sở Tích lại thấy sau khi Quý Vũ đi ra ngoài, cô ấy nếu thấy được, liền khẳng định không ở bên trong phòng vệ sinh.

Lộ lộ mặt biến sắc.

Người đàn ông này có thể động đến bảo an của quán rượu, liền nhất định có thể mở camera kiểm tra…

Mặc Thời Khiêm chỉ rũ mắt nhìn nữ nhân trong ngực, giọng điệu nhàn nhạt lành lạnh: "Bạch Vân bảo cô cắt váy Quý Vũ, sau đó giá họa cho Trì Hoan?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Trực tiếp cúi đầu, đem đôi môi mỏng bao trùm lên bờ môi cô.

Chương 146: Trực tiếp cúi đầu, đem đôi môi mỏng bao trùm lên bờ môi cô.

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Những lời này của hắn, không có ý hỏi thăm, chẳng qua là đơn giản trình bày.

Ngược lại làm cho mọi người theo đó phán đoán tâm tình của Mặc Thời Khiêm.

Lộ Lộ môi run rẩy, không dám nói lời nào.

Ngược lại Quý Vũ bị đả kích rất lớn: "Lộ lộ, thật sự là cậu sao?"

Mặc Thời Khiêm đôi mắt sâu lạnh, lại hạ mắt liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, giọng nói trầm thấp từ tính, rất lạnh nhạt: "Tôi cho các người thêm năm phút."

Trì Hoan ngẩng đầu nhìn hắn: "Thật ra thì em không cần lời xin lỗi của bọn họ!" . Cô mím đôi môi đỏ mọng, nhìn hắn, lặp lại một lần nữa lời nói lúc trước: " Em muốn về nhà."

Ngón tay của người đàn ông chạm nhẹ một cái trên gương mặt của cô, mỉm cười nhẹ: "Không muốn sao? Vậy cũng được! Trở về thôi!."

Đại khái là không nghĩ tới Mặc Thời Khiêm đột nhiên liền dễ dàng như vậy đồng ý, mọi người đang vui vẻ trố mắt nhìn nhau, thậm chí có người còn hoài nghi hai người kia có phải hay không kẻ hát người xướng để dọa người.

Sở Tích trước tầm mắt của mọi người, đi về phía trước, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông cao ngất, giọng nói trong trẻo lạnh lùng có chút chất vấn mờ mịt: "Sở gia sụp đổ, là anh làm sao?"

Những tiếng xôn xao lại lần nữa nổi lên, mặc dù âm thanh không cao, nhưng là cũng đủ ồn ào xáo động.

Mặc Thời Khiêm liếc Sở Tích một cái, lại thu ánh mắt, trong thanh âm lạnh lùng, lãnh đạm mang chút chế giễu: " Cô có thể tính trên người của tôi."

Gương mặt trắng nõn xinh đẹp ngày càng mờ mịt, nói chính xác, là hoang mang.

Trì Hoan lúc này mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng, Mặc Thời Khiêm cùng Sở Tích có quen biết.

Dường như lúc cô ấy từ lúc bắt đầu xuất hiện vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Mặc Thời Khiêm, thật giống như lí do cô ấy xuất hiện ở nơi này, chính là vì hắn.

"Trì tiểu thư! " Không biết là ai giành trước, Yên Nhi đi nhanh đến trước mặt Trì Hoan, khom người 90 độ: "Thật xin lỗi, chuyện mới vừa rồi là chúng tôi hiểu lầm cô, hy vọng cô có thể không so đo."

Trì Hoan nhất thời không phản ứng kịp, người trước mặt cong thắt lưng , từ đầu đến cuối không có đứng thẳng lên.

Một lúc lâu cô mới nói: " Cứ như vậy đi!"

Người kia liền lập tức như thả lỏng một hơi, vội đi ra ngoài.

Người trước mặt vừa đi, người phía sau lập tức tiến lên.

"Trì tiểu thư, thật xin lỗi."

Trì Hoan "…"

Cô suy đoán đại khái là do câu nói kia của Sở Tích, cũng khó trách bọn họ lập tức liền luống cuống.

Có thể phá hủy Sở gia —— vài người có thể không sợ hắn sao?

Mấy người lúc trước bắt đầu tiếp lời châm chọc cũng nhất thời ảo não chạy tới.

Trì Hoan nhìn bọn họ, thật ra thì không nói gì.

Chân chính mở miệng ở ngay trước mặt mọi người buộc cô cởi quần áo cũng không có bao nhiêu người, rất nhanh "Xếp hàng " xong rồi, nhưng là ở trong đáy lòng nghị luận cùng cười nhạo cũng không ít. Bọn họ lo lắng không dứt, cũng không biết nam nhân này có tìm bọ họ tính sổ hay không.

Trì Hoan hơi lườm bọn họ, lại vùi đầu vào trong ngực của người đàn ông, buồn rầu nói: "Coi như hết, không sai biệt lắm."

Mặc Thời Khiêm thản nhiên nói: "Không có nghị luận qua, cũng không cười qua, có thể thừa dịp còn sớm rời đi."

Trì Hoan "…"

"Coi như hết."

"Không đủ."

"…"

Sau đó lại một người như một làn khói tự giác chạy tới cúi người: "Trì tiểu thư, thật xin lỗi."

Đến cuối cùng, Trì Hoan đã lười đáp lại rồi, bọn họ đại khái cũng cảm thấy như vậy tiết kiệm thời gian, có thể đi nhanh một chút, nhanh chóng tiến hành.

Ngoại trừ Quý Vũ gắt gao cắn môi đứng ở nơi đó, Bạch Tụng cùng Lộ Lộ thần sắc khác nhau đứng ở nơi đó, còn có Sở Tích an tĩnh không nói một lời, cô ấy vừa không có nói gì, cũng không hề rời đi.

Trì Hoan có chút mất hứng, bởi vì Sở Tích vẫn nhìn chằm chằm vào Mặc Thời Khiêm, mắt không hề nháy một cái.

Mặc dù cô ấy nhìn qua là đang thẫn thờ, cùng với một chút chờ đợi.

Cô ngẩng đầu lên, lại phát hiện nam nhân đang cúi đầu nhìn mình chằm chằm, bất ngờ không kịp đề phòng chống lại tầm mắt của hắn, trái tim đột nhiên nhảy lên, bị hắn nhìn đến gò má cũng nóng lên.

Rất nhanh, nên nói xin lỗi đều đã nói xong rồi,. Mới vừa rồi lúc chuyện xảy ra, ở phía xa bàn luận mình hoặc đối với Bát Quái không có hứng thú cũng đều đi, chỉ còn lại ba người cạnh Quý Vũ.

Lộ Lộ lập tức tới trước, cũng là tiêu chuẩn 90 độ cúi người:"Trì tiểu thư, thật xin lỗi."

Trì Hoan cảm thấy cô ta cùng các người khác không giống nhau, bởi vì người khác nhiều nhất chỉ bỏ đá xuống giếng, nữ nhân này đầu tiên là phản bội bằng hữu, lại hãm hại cô.

Cuối cùng chỉ còn lại Bạch Tụng và Quý Vũ.

Bạch Tụng mở miệng, thở dài : "Trì tiểu thư, thật xin lỗi."

Rốt cuộc cũng là Bạch đại tiểu thư, hơn nữa mới vừa rồi… Bạch Tụng chẳng qua là cau mày nhìn, cùng Trì Hoan không quen, cũng không hiểu cô là hạng người gì, lại bởi vì cùng Quý Vũ là bằng hữu, đáy lòng vẫn là nghiêng về Quý Vũ mấy phần.

Nhưng Bạch Tụng cũng không tham dự vào, bỏ đá xuống giếng.

Trì Hoan nhàn nhạt nói: " Cô không cần nói áy náy với tôi, cô mới vừa rồi không nói gì, tôi biết."

Giọng nói của cô hơi dừng lại một chút, ngược lại nhìn về phía Quý Vũ: "Ngược lại Quý tiểu thư, cô trước bêu xấu tôi cắt quần áo của cô sau lại là người đầu tiên truyền bá tin nhảm, cái này cúi người 90 độ nói xin lỗi, tôi còn thực sự không chịu nổi."

Quý Vũ cắn môi, nữ nhân có lúc chính là như vậy, dù là nghe được tất cả chỉ là bịa đặt của Phương thiếu, dù là có nhân chứng chứng minh Trì Hoan căn bản không có động tới quần của cô ta, thậm chí có lòng tốt kéo lại giây khóa kéo cho cô ta.

Có thể là vì đã không thích Trì Hoan, nó đã ăn sâu bén rễ trong long cô ta, nên cô ta không cho rằng Trì Hoan là người tốt lành gì.

Trong mắt Quý Vũ đong đầy nước mắt, thần sắc rất là khuất nhục, khom người 90 độ:"Thật xin lỗi, Trì tiểu thư."

Trì Hoan dĩ nhiên nhìn ra được sự áy náy không có bao nhiêu thật lòng, nhưng cô cũng không thèm để ý, híp mắt một cái, từng chữ từng chữ lãnh đạm nói:" Được, câu xin lỗi này tôi nhận, nhưng tôi hy vọng về sau cô không trở lại quấy rầy tôi nữa, lại càng không muốn quấy rầy bạn trai tôi —— Anh ấy là của tôi, lần này, cô đã thấy rõ chưa?"

Mặc Thời Khiêm rũ mắt nhìn mặt cô, nhìn đôi môi đỏ mọng khẽ hở khé khép lại nói ra những lời này, trong lòng đột nhiên giật giật, trên môi liền không tự chủ cong cong nụ cười.

Thậm chí có loại muốn xúc động muốn trực tiếp hôn lên, chẳng qua là ngại trường hợp đành kiềm chế.

Nước mắt trong mắt Quý Vũ vẫn tràn ra, cô ta ngẩng đầu lên nhìn phản ứngcủa Mặc Thời Khiêm, nhưng hắn căn bản không chú ý tới cô ta, một đôi mắt cứ nhìn Trì Hoan, đáy mắt mơ hồ có thể thấy sự ấm áp, thậm chí có ánh mắt đều cười.

Quý Vũ sau cùng vẫn ôm một tia hy vọng, chưa từ bỏ ý định, khóc sụt sùi hỏi: " Anh thật… Thích cô ấy sao?"

Chừng mấy giây không có vang lên tiếng đáp lại của nam nhân, Quý Vũ đáy lòng lại dâng lên hy vọng, nhưng Trì Hoan lại giận… Nam nhân này coi như không chịu nói thích cô, chẳng lẽ loại trường hợp này cũng không thể cho cô mặt mũi sao?

Cô ngẩng đầu trừng hắn, lại vừa vặn đụng phải ánh mắt xuất thần nhìn chăm chú mình của nam nhân.

Mặc Thời Khiêm căn bản cứ nhìn đôi môi đỏ mọng mê người của cô, bị cô trừng một cái như vậy, lại bị kêu như vậy, trực tiếp cúi đầu, đem đôi môi mỏng bao trùm lên bờ môi cô.

Trì Hoan không nghĩ tới hắn lại đột nhiên hôn mình, ánh mắt mở to, nhịp tim rối loạn.

Ngón tay nam nhân thon dài có lực nâng cằm của cô.

Ý thức được bọn họ đang làm gì, còn có người đang nhìn bọn họ, gương mặt của cô vẫn là không thể kiềm chế một mảnh đỏ ửng.

Quý Vũ không chớp mắt, trơ mắt nhìn bọn họ hôn môi ngọt ngào ngay trước mắt…

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Con mẹ nó chú cút xuống đây cho tôi.

Chương 147: Con mẹ nó chú cút xuống đây cho tôi.

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Trì Hoan lúc đầu cho là hắn cố ý hôn để cho Quý Vũ nhìn, cũng không có đẩy hắn ra, không nghĩ tới hắn hôn thật lâu cũng không có ý muốn thả lỏng…

Bởi vì hôn lâu làm hô hấp không yên, càng bởi vì có người nhìn… Gương mặt của cô không thể tránh khỏi càng ngày càng đỏ.

Cùng người đàn ông này hôn môi mặc dù không là chuyện mới mẻ gì, cô cũng sớm đã thành thói quen, nhưng vậy cũng là khi riêng tư, cũng không bao giờ ở trước mặt người khác.

Thời gian càng dài, cô hô hấp nghẹn lại, mặt đỏ bừng.

Đến cuối cùng, cô không thể không đưa tay đẩy bộ ngực của hắn.

Mặc Thời Khiêm cuối cùng vẫn buông cô ra, nhìn khuôn mặt của cô, quyến rũ mị hoặc, trong đôi mắt đều mang theo hơi nước long lanh, đôi mắt mờ mịt nhìn hắn, hơi thở hắn hỗn loạn, nhưng trên mặt không có gì thay đổi, chẳng qua là yết hầu lăn lăn.

Ngẩng đầu, mới phát hiện các cô gái kia vẫn còn ở đây, nhướng mày một cái, lãnh đạm hỏi: "Còn ở đây?"

Trì Hoan "…"

Chẳng lẽ hắn cho là, bọn họ đi rồi sao?

Bạch Tụng kéo Quý Vũ rời đi, trước khi đi ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn Sở Tích một cái.

Lộ Lộ vốn là làm chuyện trái lương tâm, có thể đi dĩ nhiên so với ai khác đều nhanh hơn.

Toàn bộ hội trường đều không còn ai.

Mặc Thời Khiêm lúc này mới vuốt nhẹ mặt của Trì Hoan, sau đó mới dắt tay cô, thản nhiên nói: "Về nhà."

"…." Trì Hoan cơ hồ là bị hắn lôi đi.

Sở Tích thấy bọn họ đi liền ngẩn ra, nhấc chân đuổi theo, cuống quít hét lên: "Mặc Thời Khiêm…"

Bước chân của nam nhân cũng không nhanh, nhưng hắn chân dài, cô ấy đi theo vẫn là có mấy phần cố hết sức.

Trì Hoan dĩ nhiên biết Sở Tích đi sau lưng mình, nguyên muốn nhắc nhở hắn, nhưng ngẫm lại một giây sau liền buông tha ——

Mặc dù giữa bọn họ thật giống như có thù oán, nhưng Sở Tích từ khi bắt đầu liền trừng trừng nhìn hắn, nếu hắn không muốn quan tâm, cô cảm thấy cô cũng không cần phải quan tâm.

Dù sao Sở Tích vẫn còn là một ngôi sao xinh đẹp, còn một thân khí chất tiểu thư khuê các, lúc đầu tán thưởng giờ biến thành có cảm giác nguy cơ, mặc dù cô ấy mới vừa giúp cô.

Nhưng là…

Cô nhíu mày hỏi nam nhân đang dắt tay của mình:"Anh vì sao lại ở chỗ này? Thịnh Đường đi nơi nào? Anh không phải là để cho anh ta trông chừng em sao? Anh ta ở đâu?"

Mặc Thời Khiêm dắt cô vào thang máy, thản nhiên đáp: "Không biết cậu ta đi nơi nào."

Trì Hoan lẩm bẩm: "Không có chút nào đáng tin."

Nam nhân đưa tay nhấn nút thang máy, Sở Tích bước nhanh chạy tới, khi cửa thang máy muốn khép lại thì chen vào.

Trì Hoan nhìn bộ dáng thở hồn hển của cô ấy, nhíu mày:"Sở tiểu thư, cô tìm chúng tôi có chuyện gì sao?"

Tính sổ?

Có thể nhìn qua là biết, cũng không quá giống là muốn tính sổ.

Sở Tích nhìn cô một cái, lại lần nữa nhìn về phía Mặc Thời Khiêm, khuôn mặt xinh đẹp mờ mịt, lại thấp thỏm, thậm chí có mấy phần cẩn thận từng li từng tí không hợp với hình tượng của cô ấy: "Thịnh Đường… Là ai ?"

Mặc Thời Khiêm thản nhiên trả lời: "Nếu không muốn đáp ứng lời cầu hôn của con trai thị trưởng thành phố, tại sao lại muốn tới?"

Sở Tích ngẩn ra, cau đôi lông mày: "Tôi không biết anh ta muốn cầu hôn với tôi." Tĩnh lặng một hai giây, cô ấy lại nói tiếp:"Bởi vì có người nói với tôi anh ở nơi này, tôi mới tới…"

Sở Tích vẫn là khuôn mặt dò hỏi mông lung: "Tôi mới vừa rồi thật giống như… Thấy anh ấy."

Nam nhân phát ra một âm thanh lãnh lẽo, tựa như cười mà không phải cười: " Cô cũng không phải là mù, thấy cậu ta thì có bao nhiêu kỳ quái?"

Đinh một tiếng, cửa thang máy mở.

Mặc Thời Khiêm không nhìn nữ nhân hoảng hốt, thần sắc mờ mịt trước mắt, nắm tay Trì Hoan đi thẳng ra ngoài.

Tại bãi đỗ xe, hắn dừng bước, chân mày nhíu lại, sau đó dắt Trì Hoan tới cạnh chiếc Pagani, mở cửa xe:"Lên xe."

"Tại sao phải đi xe Thịnh Đường, anh không có lái xe tới sao?"

Nam nhân nhàn nhạt mở miệng: "Hiển nhiên là cậu ta đem xe của anh đi rồi."

"…." Trì Hoan "…Nha."

Cô không hỏi nhiều, khom người lên xe.

Mặc Thời Khiêm lên ghế lái, thuần thục quay xe, chậm rãi chạy đi.

Trì Hoan vốn là tựa vào ghế kế bên ghế người lái, hơi hơi nghiêng đầu nhìn gò má của nam nhân đến xuất thần, thời điểm thu tầm mắt lại, dư quang của khóe mắt trong lúc vô tình liếc thấy thân ảnh màu trắng lao ra.

Vội vội vàng vàng, phảng phất tùy thời đều có thể ngã xuống.

Cô nghi hoặc hỏi: "Sở đại mỹ nhân có phải hay không muốn tìm Thịnh Đường?"

Nam nhân ánh mắt cũng không liếc ra ngoài, chuyên tâm lái xe, thanh âm nhàn nhạt: "Không biết, cùng với cô ấy không quen."

Trì Hoan "…"

Bởi vì phía trước có chiếc xe ngăn cản ở trước mặt, cho nên Pagani tốc độ bắt đầu chậm lại, chờ thời điểm bắt đầu tăng tốc, Sở Tích đã đuổi theo, cô ấy thở dốc, đứng cách xe 5 mét, chặn đường.

Trì Hoan cho là Mặc Thời Khiêm sẽ dừng xe.

Nhưng hắn chẳng những không có giảm tốc độ, không có dừng lại, ngược lại lần nữa tăng cao tốc độ xe, đợi cô phản ứng lại, xe đã phóng thẳng tới trước mặt thân ảnh kia ——

Cô bị dọa sợ đến đầu óc nổ tung, thét chói tai: "Mặc Thời Khiêm…"

Tốc độ xe không ngừng, nữ nhân trước mặt lại không có ý muốn dời đi một bước.

"Phanh!!-__ " một tiếng, một tiếng vang thật lớn!.

Trì Hoan bị hù dọa đến bối rối, ôm đầu rúc lại chỗ ngồi, sắc mặt tái nhợt.

Thật ra thì cũng không phải tai nạn lớn, chẳng qua chỉ là trong nháy mắt Pagani muốn va vào Sở Tích, một chiếc Guts màu đen không biết từ nơi nào đột nhiên lao tới, đem chiếc Pagani màu bạc văng xa hơn hai thước.

Xe bị buộc dừng.

Dĩ nhiên, hai chiếc xe hơi nổi tiếng bị va chạm lõm toàn bộ đầu xe.

Yên tĩnh lại, Trì Hoan mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhưng thần sắc vẫn là sợ hãi ngơ ngác, suy nghĩ chậm chạp.

Lòng bàn tay ấm áp của nam nhân chạm vào trên trán của cô, giọng nói trầm thấp: "Trì Hoan?"

Cô nhìn hắn, chưa tỉnh hồn, ngơ ngác hỏi: " Anh làm gì vậy?"

Mới vừa rồi cô thật sự nghĩ là hắn muốn đâm vào Sở Tích, bọn họ muốn xảy ra tai nạn xe cộ.

Huyết dịch của cả người trong nháy mắt đông lạnh.

Mặc Thời Khiêm nhíu mày lại, cởi dây an toàn của cô ra, sau đó đưa cô ôm vào trên người của mình, giọng ôn trầm thấp nhẹ nhàng: "Bị giật mình?"

Tay cô nắm lấy âu phục của hắn, nghĩ lại cảnh lúc nãy, sợ hãi mà oán trách: " Anh làm gì vậy, dọa chết người."

Nam nhân cúi đầu hôn một cái vào mi tâm của cô, trượt xuống gò má, hạ giọng: "Sorry, quên là em cũng biết sợ."

Trì Hoan nghe được câu này, trong lòng có vài phần rầu rĩ.

Hắn có thể vì cô làm rất nhiều chuyện, cũng sẽ bảo vệ cô, thay cô ngăn cản ác ý cùng tàn khốc đến từ cái thế giới này, nhưng hắn cũng thường xuyên không băn khoăn cảm thụ của cô.

Quên mất, cô biết vậy thật ra thì không hẳn gọi là quên, bởi vì hắn vốn là nam nhân cực kỳ chu đáo, chỉ là không đủ để ý, nên sơ sót.

Cô cũng không thể bởi vì sơ sót này, mà trách móc hắn.

Cô mím môi, liếc nhìn người trước mặt: " Anh đâm cô ấy làm gì?"

Nếu không có chiếc xe khác đột nhiên lao vào, cô hoài nghi Sở Tích nếu không bị hắn đâm chết, cũng phải bị trọng thương.

Còn không đợi Mặc Thời Khiêm trả lời, cánh cửa bên ghế lái xe đột nhiên bị người ta kéo ra, thân hình thon dài của Thịnh Đường đứng ở ngoài xe, trên

khuôn mặt tuấn mỹ là sự hung ác lạnh lùng mà cô chưa từng thấy qua:"Con mẹ nó chú lăn ra đây cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Chú không thấy lão tử bị kẹo da trâu dính chặt rồi hả?

Chương 148: Chú không thấy lão tử bị kẹo da trâu dính chặt rồi hả?

Edit: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

So với tâm tình phật phồng tức giận của Thịnh Đường, Mặc Thời Khiêm lại rất lãnh đạm, hắn sờ đầu cô gái trong ngực :"Bên ngoài lạnh, em ở trong xe chờ anh đi?"

"Xe hư rồi."

" Ừ, vậy em gọi điện thoại cho An Kha, để cho cô ấy lái xe tới đón chúng ta."

Trì Hoan nhìn hắn một cái, lại liếc mắt nhìn người đàn ông đang đứng ngoài xe, mím môi ồ một tiếng, sau đó mới từ trong ngực nam nhân lần nữa trở về chỗ ngồi.

Mặc Thời Khiêm lúc này mới đưa chân ra, giẫm trên mặt đất, xuống xe.

Hai người chiều cao không sai biệt lắm, bình thường cơ bản không nhìn ra chênh lệch bao nhiêu.

Giằng co như vậy, không khí giương cung bạt kiếm, hai người đàn ông xuất sắc cứ như sắp lao vào hủy diệt đối phương khiến người ta sợ đến mức kinh hồn táng đảm.

Mặc Thời Khiêm liếc anh một cái, lại liếc mắt nhìn chiếc xe bị đụng lõm, cười một tiếng: "Thế nào, cậu muốn đánh với tôi?"

Trên gương mặt tuấn mỹ của Thịnh Đường hiện ra khinh thường, chân dài lui về sau một bước, cười lạnh lành: "Lão tử nhìn chú đã rảnh rỗi như vậy? Muốn đánh lộn? Tới…"

Âm thanh hơi ngừng, còn chưa kịp động thủ.

Bởi vì anh đã bị một nữ nhân lao tới ôm một cái, thậm chí bởi vì dung lực quá lớn, thân hình cao lớn của anh lui về phía sau hai bước. Trong lúc nhất thời không khí bỗng yên tĩnh lạ thường.

Mùa đông về đêm, gió rất lớn.

Sở Tích so với nữ nhân bình thường cũng coi là cao, nhưng trước mặt Thịnh Đường, cô nhón chân lên mới có thể vòng tay qua cổ anh, thân hình nho nhỏ giống như là vật trang trí treo ở trên người anh.

Gương mặt đẹp trai của Thịnh Đường không biểu tình, mắt vẫn nhìn người đàn ông cách anh không tới nửa thước.

Trì Hoan cầm điện thoại di động gọi cho An Kha, xuyên qua cửa sổ xe bằng thủy tinh, trong lúc vô tình thấy hình ảnh kia thì chợt giật mình.

Thịnh Đường cúi đầu, liếc nhìn người con gái đang ôm mình, sau đó tầm mắt liền dời đến chỗ khác, giơ tay lên chạm vào eo của cô gái, không chút do dự liền muốn kéo cô ra khỏi người mình.

Cô gái cảm thấy được anh muốn kéo mình ra càng dùng sức ôm cổ của anh, nhón chân lên, ngẩng đầu hôn anh.

Thịnh Đường ước chừng là không có phòng bị, đã bị cô hôn lên.

Giữa lông mày của anh chỉ có sự lạnh lùng, lực đạo ở bàn tay tăng thêm, siết lấy eo của cô gái. Ngang hông Sở Tích đau nhức, cô ngửa đầu nhìn anh, kêu thành tiếng, có chút ủy khuất: "Thật là đau…"

Đôi mắt Thịnh Đường hơi híp, rũ mắt liếc Sở Tích một cái, âm thanh xưa nay vẫn ung dung, nay lại rất lạnh :"Tay, lấy ra cho tôi."

Sở Tích nhìn thần sắc lạnh nhạt của anh, khuôn mặt trắng nõn có chút kinh ngạc luống cuống, nhưng tay vẫn không nới lỏng ra, ngón tay thậm chí siết càng chặt hơn, lắp bắp khẩn trương: "Không… Không muốn."

Người đàn ông sắc mặt lạnh như hàn băng, tay tiếp tục dung sức ở hông của cô, cố hết sức phải đem cô từ trên người mình tách ra.

Hắn là cực kỳ đau.

Cơ thể cô không thả lỏng: " Anh đừng như vậy dùng sức bóp em, thật là đau."

"…"

Một trận gió lại quét qua.

Sở Tích vốn mặc váy lại khoác một cái áo khoác không quá dày, bả vai co lại, càng thêm thân mật tựa sát vào trong ngực của người đàn ông, mặt áp lên bộ ngực của anh.

Thịnh Đường "…"

Anh ngước mắt nhìn Mặc Thời Khiêm: "Cút cho lão tử!."

Người sau nhàn nhạt mắt liếc nữ nhân dính trong ngực anh, thản nhiên nói: " Cậu không phải là muốn đánh lộn sao? Tôi đang chờ!."

Thịnh Đường cười nhạt: " Chú không thấy lão tử bị kẹo da trâu dính chặt rồi hả?"

Mặc Thời Khiêm "…"

Hắn thuận miệng thản nhiên nói: "Xe là cậu đâm hỏng, đợi sửa xong, đều ghi hóa đơn cho cậu."

An Kha xuất hiện rất nhanh, chiếc xe lái lới không phải là chiếc Ferrari màu trắng kia, mà là chiếc xe sang trọng khác, Trì Hoan trước kia cũng thấy qua ở tầng để xe trong biệt thự của Mặc Thời Khiêm.

Cô bị người đàn ông kéo lên xe, An Kha lái xe, hai người bọn họ đều ngồi ở phía sau.

Trì Hoan suy nghĩ một chút mới nhớ, nghiêng đầu hỏi người đàn ông bên cạnh: " Anh không phải nói rằng…muốn cho em gặp nhà đầu tư hay sao?"

" Em đã thấy qua rồi đấy."

Đâu?

Một lúc lâu sau cô mới kịp phản ứng:" Anh để cho em gặp… Là anh?"

"Ừm."

" Anh không là muốn cho em tới gặp anh… nên anh để cho Thịnh Đường tới… Chứ ?"

Khó trách cô từ đầu đến cuối cũng không gặp được nhà đầu tư kia.

Lại còn bị một đám người không liên quan đến bắt nạt.

Mặc Thời Khiêm lại ừ một tiếng, nghiêng đầu nhìn vừa vặn thấy cô có chút ủy khuất cùng mất mác.

Hắn đưa tay tới, nâng cằm của cô, để cho mặt của cô quay về hướng của mình, thấp giọng ôn hòa : "Xin lỗi, khi đó anh đang gọi điện thoại, cho nên mới xuất hiện chậm."

Cô cúi đầu, gương mặt có chút bực bội: " Em không sao."

Nếu không có hắn, gặp phải những chuyện này cô cũng không thể bình thường hơn được, hơn nữa khi đó căn bản sẽ không có người ra mặt vì cô, chớ nói chi là… Bắt người ta xếp hàng cúi người nói xin lỗi với cô.

… …

Bãi đỗ xe trước quán rượu.

Thủ hạ của Thịnh Đường rất nhanh phóng xe tới.

"Ha, Thất ca, cái xe này làm thế nào lại va thành như vậy được, tinh trùng lên não sao?"

Thịnh Đường lạnh liếc tên đàn em một cái: "Cái gì mà tinh trùng lên não, xe này cậu không nhận ra?"

Đàn em mới vừa rồi không có chú ý, lúc này mới nhìn sang, chờ thấy rõ rồi, nhất thời trầm mặc: "… Em lú nãy không có nói gì!?"

"Gọi điện thoại thông báo người tới kéo đi."

" Được, Thất ca."

Đàn em vừa cúi người gật đầu nhìn Thịnh Đường bước tới xe, một bên nghi hoặc nhìn đại mỹ nhân đi theo sau lưng Thất ca…

Thịnh Đường mở cửa xe, muốn bước lên.

Nhưng vạt áo khoác ngoài bị người kéo lại.

Anh xoay người, lạnh lùng liếc nhìn người con gái bên cạnh, nheo mắt lại, giọng mỉa mai lạnh lùng :"Cô chuẩn bị theo tôi tới khi nào đây?"

Con ngươi đen trắng rõ ràng nhìn anh: "Tại sao anh không để ý tới em?"

"Phí lời, đừng ép tôi cho người ra tay với cô."

Cô dường như lại càng ủy khuất nhưng mắt vẫn không nháy mắt một cái nhìn anh:" Tại sao anh lại đổi tên rồi hả?"

Thịnh Đường nhìn cô, đột nhiên cười cười: "Cô còn có mấy cái tại sao nữa?"

"Tại sao anh không đến tìm em?"

Người đàn ông cong môi nói: "Tại sao tôi phải đi tìm cô?"

"Em nghĩ anh… Nghĩ anh…"

Cô còn chưa kịp nói xong, đôi môi mỏng lạnh lẽo đã phun ra hai chữ không có nhiệt độ:" Đã chết?"

Dĩ nhiên cô nghe được sự lạnh nhạt cùng châm biếm trong lời nói của anh, thần sắc trên mặt lộ ra luống cuống, mím môi : "Bọn họ đều… Nói cho em biết như vậy…"

Thịnh Đường một tay đút vào túi quần, hai mắt nheo lại cười như có như không nhìn cô: "Cho nên cô liền kết hôn ?"

"Em…"

Cô chỉ kịp nói một câu, bàn tay của người đàn ông đã nắm lấy cằm của cô, không để ý đến sự đau đớn của cô mà siết chặt, giọng nói hấp dẫn gợi cảm rót vào tai lại thật lạnh đến thấu xương: "Tôi có nói với cô nếu cô dám gả cho người đàn ông khác thì không cần tới tìm tôi nữa chưa?"

"Nhưng em với anh ta không có… Chưa từng có…"

Anh giễu cợt, ngữ điệu phong lưu không kiềm chế: " Không có làm sao?"

Rõ ràng là giọng châm biếm, nhưng cô vẫn lập tức gật đầu, khuôn mặt trắng nõn lộ ra khẩn trương quẫn bách: "Thật không có…"

"Ai biết được?! " Thịnh Đường hời hợt cắt đứt lời cô, bàn tay buông cằm cô ra, nhẹ nhàng vỗ một cái lên khuôn mặt xinh đẹp: " Ha, tôi thật không biết hôm nay nếu người đàn ông long trọng cầu hôn cô biết cô như vậy, còn đã ly dị… Thì còn muốn cô hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 149: Gả cho anh, chúng ta kết hôn.

Chương 149: Gả cho anh, chúng ta kết hôn.

Editor: Cẩm Quỳ

Beta: Stuki^^

Sở Tích bị anh nói như vậy, gương mặt khổ sở, buồn rầu nói:"Em không muốn gả cho anh ta."

Thịnh Đường: "…"

Trên môi anh kéo ra nụ cười lạnh nhạt: "Tôi không muốn nữ nhân đã ly hôn! Hiểu chưa?"

Cô ngơ ngác nhìn anh, cúi đầu nói: " Anh… Chê em… Đã ly dị à?"

Thịnh Đường đem áo khoác ngoài của mình trong tay của cô gỡ ra, đáp lạnh nhạt: " Cô đi tìm một người không ngại cô đã ly dị đi."

Nói xong cũng khom người lên xe, thuận tay đóng cửa xe lại.

Trong nháy mắt lúc cửa xe đóng lại , cô đưa tay ngăn cản, bởi vì quán tính quá lớn nên trực tiếp kẹp lên ngón tay của cô, rất may Sở Tích không tính là được nuông chiều từ bé, thậm chí có chịu đau cũng chỉ là đau một chút, kêu nhẹ một tiếng.

Thịnh Đường không nghĩ tới cô còn có thể làm như vậy, quét mắt nhìn ngón tay của cô, lại lần nữa liếc mặt của cô, đã thấy cô đau đến mặt mày nhíu lại, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng.

Da thịt của Sở Tích đặc biệt trắng cho nên bị thương một chút vẫn sẽ hiện rất rõ ràng.

Cô thấy anh không nói lời nào, yên lặng liếc nhìn ngón tay của mình, sau đó đưa đến trước mặt của anh: "Bị… Bị thương."

Vết bầm màu tím đậm nhìn rất rõ ràng.

Thịnh Đường liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: " Đấy là do cô tự làm tự chịu."

" Anh đưa em đi bệnh viện đi…"

"Không đi."

Cô rũ giọng thương lượng: "Thuận tiện cho em đi một đoạn đường ngắn là được."

Người đàn ông vẫn lãnh đạm thờ ơ nói:"Không thuận tiện chút nào."

Vẻ mặt cô mờ mịt: " Anh… Ghét em à?"

" Cô không nhìn ra sao?"

Cô ủy khuất nhưng vẫn rất cố chấp: "Nhưng anh đã nói là anh sẽ mãi mãi thích em mà."

Giọng nói cô như nước suối ngày thu vậy, mang theo lạnh lẽo thấm da thịt nhưng lại mềm mại vô cùng.

"Tôi cũng đã nói tôi không muốn người phụ nữ đã được người khác dùng qua."

Mặt cô trắng nhợt, đầu càng cúi thấp hơn, tay chân cũng từ từ thu về, người lui về phía sau hai bước, nhường lại đường.

Thịnh Đường ngước mắt liếc nhìn cô một cái.

Bộ dáng này của cô, mặc dù không tính là mất đi vẻ quý phái sang trọng, nhưng so sánh với dáng vẻ kiêu ngạo trước kia, toàn thân cao thấp tỉ mỉ so sánh với Trì Hoan, đã không nhìn ra vết tích của một thiên kim tiểu thư như lúc trước,lại giống như là viên ngọc bị phủ một lớp ánh sáng ảm đạm.

Bộ dạng cúi thấp đầu giống như là "Quả đông lạnh."

Mấy giây sau anh thu hồi lại tầm mắt, giơ tay kéo cửa xe lên, mặt không cảm xúc nổ máy rời đi.

… …

Xe dừng tại bãi đỗ xe của biệt thự.

Mặc Thời Khiêm xuống xe trước, vòng qua đầu xe đưa tay mở cửa xe, cúi đầu nhìn cô gái đang ngồi: "Xuống xe thôi."

Ánh sáng tự nhiên bên trong bãi đỗ xe không bằng ánh đèn sáng ngời bên trong phòng, chiếu lên trên người của hắn nửa sáng nửa tối, trong thoáng chốc có loại thần bí đến cực điểm .

Trì Hoan nhìn hắn, đưa tay ra.

Người đàn ông hơi hơi nhướn mày.

" Em không muốn tự đi đâu… mang giày cao gót rất mỏi."

Cô chính là mở mắt nói bừa, cô đi giày cao gót cũng đã sớm quen, huống chi hôm nay không có đi một đoạn đường nào.

Mặc Thời Khiêm coi là cô đang làm nũng, hoặc chính là tính tình hay làm nũng của cô.

Hắn bất giác hiện ra mấy phần tươi cười, cúi đầu ôm cô ra.

Trì Hoan vòng tay qua cổ của hắn, nhìn gương mặt đẹp trai: "Anh mới vừa làm ra chuyện như thế, người khác đều biết chúng ta ở cùng một chỗ."

Hắn thản nhiên nói: " Ừ, để anh xem còn ai không sợ chết còn dám tặng hoa hồng cho em."

"Mặc Thời Khiêm."

"Hửm?"

"Anh chỉ là muốn mượn cớ, để cho Thịnh Đường đưa em tới đây, trước kia anh thật đã chuẩn bị tìm em đóng phim?"

Nam nhân nở nụ cười nhạt: "Cho em đi chỉ là vì để cho Thịnh Đường đi, nhưng trước là anh đã chuẩn bị cho em đóng phim, anh cũng đã đầu tư cho em rồi."

Cô mím môi: "Vậy tại sao cho tới bây giờ anh cũng không nói với em?"

"Vì còn chuẩn bị, hơn nữa tay em còn chưa có dưỡng thương tốt."

Cô nháy mắt mấy cái: "Anh đang chuẩn bị để em diễn cái gì à?"

"Khương Tung."

"Ông ta a, ông ta tìm anh hay anh tìm ông ta?"

Khương Tung cô cũng có biết đến, so ra có kém hơn vị đạo đứng đầu là Chương Diên kia, nhưng cũng là một vị đạo diễn trẻ tuổi có phong cách quay phim tốt, khá có danh tiếng, cũng đứng riêng một góc trời, chẳng qua là anh ta về cơ bản không có năng lực ở mảng kinh doanh, mặc dù có tài hoa , thậm chí ở nước ngoài nhận được mấy giải thưởng lớn nhưng vẫn không có biện pháp bảo đảm doanh thu phòng vé.

Nếu như bây giờ cô vẫn còn là minh tinh đang nổi tiếng nhất, còn là thiên kim Thị trưởng thành phố thì cô rất tình nguyện cùng Khương đạo diễn hợp tác —— bởi vì bản thân cô cần phim điện ảnh chất lượng, mà hơn nữa khi đó cô cũng không quá để ý lượng bán vé, thích liền diễn thôi.

Mặc Thời Khiêm đơn giản giải thích mấy câu: "Anh ta tìm Đường thị đầu tư phim mới, bởi vì loại hình cùng đề tài bị cự tuyệt, trăn trở tìm tới anh."

Hắn thản nhiên nói tiếp: "Anh đoán em sẽ nguyện ý hợp tác với anh ta."

Thật ra thì không phải là hắn cho rằng cô nguyện ý mà là do cô từng xem qua một bộ phim điện ảnh của Khương Tung, trong lúc vô tình thuận miệng nói ra một câu.

Trì Hoan hơi hơi quyệt môi: "Em nguyện ý a, nhưng là em bây giờ đang thiếu tiền, hơn nữa bây giờ hình tượng của em không tốt sẽ liên lụy đến lượng bán vé của bộ phim đó."

Nhưng Chương Diên lại bất đồng, lấy địa vị của ông ta, hơn nữa cộng thêm Bùi Dịch, một cái minh tinh bị xuống dóc như cô còn chưa đủ ảnh hưởng tới bọn họ.

"Em thiếu tiền sao?"

"Em đương nhiên thiếu tiền."

"Em thiếu tiền chỗ nào, anh không có đủ tiền sao?"

Trì Hoan nhìn khuôn mặt hắn gần trong gang tấc, gương mặt tuấn tú, thần sắc lãnh đạm vô cùng, giống như là nói một câu sẽ tìm ra vấn đề bất thường

Trái tim kịch liệt nhảy xuống, nhưng là sắc mặt vẫn như thường, chẳng qua cô là lầu bầu nói: "Tiền của anh vẫn là của anh, em cũng không phải là vợ của anh."

Nói xong cô liền hối hận, lời nói này giống như là đang ám chỉ cái gì đó.

Quả nhiên, bước chân của nam nhân dừng lại.

Mặc Thời Khiêm cúi đầu nhìn cô: "Nếu kết hôn mới có thể cho em cảm giác an toàn, chúng ta liền có thể kết hôn?"

“Cái…cái gì?”

“Gả cho anh, chúng ta kết hôn!.”

Giọng nói của hắn thật thấp, trầm trầm, thậm chí không có bất kỳ khác biệt gì so với bình thường, Trì Hoan lại hoàn toàn ngây dại, thật lâu mới xác nhận… Hắn hiện tại rất nghiêm túc nói với cô chuyện kết hôn.

Mặc dù nam nhân như Mặc Thời Khiêm, hai chữ kết hôn từ trong miệng hắn nói ra chính là rất nghiêm túc.

“Không… Không muốn.”

Cơ hồ là cô không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, làm cho Mặc Thời Khiêm lập tức cau mày, âm thanh trầm hơn thêm vài phần: “Em không muốn gả cho anh?”

Đây là… Vấn đề có nguyện ý hay không sao? Hơn nữa giữa bọn họ… Chẳng lẽ đã tiến triển đến độ có nguyện ý gả hay không rồi?

Huống chi… Tại sao cô nhất định phải nguyện ý gả cho hắn?

Cô yên lặng mấy giây, để cho Mặc Thời Khiêm phát tiết sự không vui. Hơn nữa hai ngày này cô luôn lãnh đạm, coi như là ở trên giường, cô cũng là một bộ mặc hắn định đoạt, nhưng không thèm để ý lời nói và thái độ của hắn.

Hắn rất là không thích thái độ lười biếng không chút để ý gì của cô khi nói chuyện với hắn, nhìn như nghe lời nhưng thật ra thì rất không thân mật.

Giọng người đàn ông cao lên, gương mặt tuấn mỹ cũng có chút âm trầm: “Trì Hoan, thời điểm ở chung với anh, trong lòng không phải vẫn còn nghĩ tới người đàn ông khác chứ? Mạc Tây Cố hay là người đàn ông đã tặng hoa hồng kia?”

Ánh đèn của phòng khách rất sáng, cô có thể thấy rõ ràng biểu tình trên mặt của hắn.

Mới vừa rồi tại buổi dạ tiệc trong quán rượu, đừng nói đám người kia sợ hắn, ngay cả cô đều cảm thấy hắn thâm trầm đáng sợ. Nhưng bây giờ, dù lông mày nhăn lại, trong mắt hắn đã tràn đầy tức giận nhưng cô một chút cũng không cảm thấy sợ hãi.

Ngược lại cô lại nhẹ nhàng nở nụ cười: “Nếu như có thì sao đây?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Mong muốn so với bắt đầu nhiều hơn

Chương 150: Mong muốn so với bắt đầu nhiều hơn?

Trong biệt thự không phải là một chút âm thanh cũng không có.

Người giúp việc không nhiều, nhưng đi lại, luôn có nhân khí, có nhân khí liền có động tĩnh.

Mặc Thời Khiêm cúi đầu, nhìn khuôn mặt của người phụ nữ trong ngực, lớn bằng bàn tay, ngũ quan tinh xảo, trong lúc vui vẻ dường như tràn đầy hơi thở kiều mị, nhưng nhìn kỹ lại giống cô gái nhỏ ngây thơ thanh thuần.

Nếu như có đây ?

Bốn chữ này rõ ràng xuất hiện ở trong đầu của hắn, để cho hắn bỗng nhớ tới, trước đây, hắn không có suy nghĩ qua vấn đề này.

Cô cùng Mạc Tây Cố mặc dù cắt đứt rất dứt khoát, nhưng cũng không ai biết, cô có hoàn toàn quên hay không.

Về phần những người khác ——

Mãn Nguyệt ngược lại sẽ yêu Đường Việt Trạch, ai có thể bảo đảm, Trì Hoan cũng sẽ không yêu người khác?

Nếu như cũng có một ngày cô nói với hắn, cô yêu người khác…

Người đàn ông cắn chặt răng, môi mỏng cũng mân thành một đường thẳng.

Một lát sau, Mặc Thời Khiêm mới ôm lấy Trì Hoan, tiếp tục đi, chẳng qua là gương mặt đẹp trai hơi lạnh, hơn nữa hiếm thấy có vẻ mặt thối.

Trì Hoan vòng quanh cổ của hắn, nhìn hắn một bộ âm trầm, ngược lại có chút khẩn trương, "Anh… Anh muốn ôm tôi đi đâu?"

Cô có chút sợ, hắn không phải là lại muốn đem cô đè lên trên giường giày vò đi…

Trì Hoan có vài phần sợ hãi Mặc Thời Khiêm trên giường, giống như là hoàn toàn thoát khỏi khống chế, thậm chí giống như là biến thành người khác.

Nhớ tới tối hôm qua, thật giống như nhớ cảm giác thân thể mà tỉnh lại, cô không nhịn được liền trong ngực hắn rụt lại, mở to hai mắt, thấp giọng ho khan một cái, "Tôi… Tôi đã nói với anh, anh… Anh đừng luôn cho là mình trẻ tuổi thể lực tốt… Liền có thể tùy tiện dày vò, chờ anh bốn năm mươi tuổi, không chỉ có thận hư… Còn dễ dàng rụng tóc, biến thành Địa Trung Hải, xấu xí chết."

Cô vừa nói, vừa liếc nhìn màu tóc đen đậm của hắn.

Mặc Thời Khiêm cúi đầu liếc Trì Hoan một cái, hời hợt nói, "Tôi cũng nghe nói nữ nhân ba bốn mươi là lúc đói khát nhất, em còn kém một đoạn nha, làm sao đầu đều là đầy những thứ này?"

Đầu cô đều là những thứ này?

Trì Hoan nổi nóng, có bản lãnh đừng đè cô làm.

Hắn ôm lấy cô quẹo vào thư phòng, thư phòng của hắn, ừ, cô cũng không nghĩ mục đích là phòng ngủ.

Mặc Thời Khiêm trực tiếp ôm lấy Trì Hoan ngồi xuống ghế trước bàn đọc sách, thuận thế để cho Trù Hoan ngồi ở trên đùi của mình, đưa tay vặn ra đèn bàn, cúi đầu xích lại gần cô, hơi thở ấm nóng, rơi vào trên da thịt của cô.

Ngón tay người đàn ông khẽ nâng cằm cô lên, khiến cho mặt cô càng gần sát hắn, "Gả cho tôi, Trì Hoan."

Hắn thấp giọng nói, phảng phất bao phủ mấy phần ý đầu độc, tức giận đã biến mất không thấy gì nữa, khôi phục vẻ tỉnh táo thường có, mỗi một câu nói đều mạch lạc rõ ràng, "Chỉ cần em gả cho tôi, em so với lúc trước còn nhiều tiền tiêu không hết, sẽ không còn có người giống hôm nay vu oan em, cũng không ai dám cười em, em nghĩ chụp điện ảnh liền chụp điện ảnh, giống như trước đây, không cần để ý đến phòng bán vé có bán được hay không, tiền kiếm được hay không được cũng không sao, em diễn vui vẻ là được."

Trì Hoan tiến vào vòng giải trí mặc dù có nguyên nhân là vì kinh tế độc lập, nhưng cô thân là thiên kim Thị trưởng, thật ra cho tới bây giờ cũng không thiếu tiền tiêu, đối với tiền tài cũng không có ham muốn mãnh liệt gì.

Tất nhiên là có chút chủ nghĩa lý tưởng, cô chỉ đơn giản muốn làm diễn viên, nên đối với việc diễn này cũng rất tự do phóng khoáng.

Động tâm sao?

Để tay lên ngực tự hỏi, Trì Hoan rất động tâm.

Thậm chí nhìn người đàn ông khẽ mở khẽ đóng môi mỏng, gợi cảm cực kỳ, nhìn chăm chú hồi lâu, cô miệng đắng lưỡi khô, thiếu chút nữa trực tiếp chủ động hôn hắn.

Cũng gần như không muốn nhớ, lần dạ tiệc trước, cô còn quyết định muốn giữ một khoảng cách với hắn—— trong lòng khoảng cách.

Mặc Thời Khiêm cánh môi dán lên cằm của Trì Hoan, lúc nói chuyện không khỏi hơi chấn động, truyền đến thần kinh của cô, "Chuyện em lo lắng cũng sẽ không phát sinh nữa, em muốn cái gì tôi đều cho, gả cho tôi, được không ?"

Trái tim của Trì Hoan hoảng loạn.

Mạc Tây Cố lúc đáp ứng cưới cô, nhịp tim cũng rất nhanh, thế nhưng càng giống như là một sự cố gắng nhiều năm rốt cuộc có được kết cục như mình mong muốn, là hưng phấn tung tăng.

Nhưng bây giờ, đầu óc của Trì Hoan có hỗn loạn, cũng có tung tăng, cũng có chút khẩn trương không nói ra được.

"Anh… " cô một lúc lâu mới tìm được giọng nói của chính mình, "Anh đang cầu hôn sao?"

Người đàn ông mắt sâu đen nhánh chớp một cái nhìn chằm chằm vào cô, "Ừm."

Ánh mắt của Trì Hoan chuyển động, "Lương Mãn Nguyệt trước là vị hôn thê của anh, có phải các người đã chính thức đính hôn rồi hay không hả?"

Mặc Thời Khiêm hơi cau mày, không vui, nhưng vẫn là trả lời, nhàn nhạt nhấn mạnh, "Đã hủy bỏ."

"Tại sao sớm như vậy? Hồi đó anh cùng với cô ấy tuổi tác đều rất nhỏ đi."

Hắn trả lời không chút dao động nào, "Bởi vì tôi phải đi Mỹ, mẹ của Mãn Nguyệt lo lắng tôi bị thế giới phồn hoa bên ngoài mê muội, cho nên quyết định trước thời hạn."

“Anh… yêu cầu cưới qua cưới cô ấy sao?”

Hắn nhăn lông mày, trả lời, “Không có chính thức yêu cầu qua.”

Hắn còn biết chính thức?

Chẳng lẽ hắn cảm thấy bây giờ rất chính thức sao?

“Tôi không muốn.”

Mặc Thời Khiêm bóp bên cằm của cô, giọng nói sâu hơn trầm thấp xuống, “Em tình nguyện xin gả cho Mạc Tây Cố, cũng không nguyện ý gả cho anh? Cùng là đàn ông, anh có điểm nào không bằng hắn, hử ?”

Trì Hoan nhìn ánh mắt của hắn, trực tiếp trả lời vấn đề, “Tôi đối với anh không biết gì cả, dựa vào cái gì gả cho anh?”

Hắn hơi ngẩn ra, lực trên tay hơi thả lỏng, chẳng qua là vẫn sâu đậm nhìn cô.

Mặt cô càng ngày càng gần hắn, mắt không hề nháy một cái, “Anh nghĩ cưới tôi, căn bản không phải muốn kết hôn với tôi, chỉ là muốn chiếm tôi… Anh không muốn để cho tôi cùng Lương Mãn Nguyệt như nhau, bị những người đàn ông khác cướp đi, cho nên mới muốn cùng tôi kết hôn, đúng hay không?”

Mặc Thời Khiêm mắt sắc hơi hơi tối sầm lại, thản nhiên nói, “Khác nhau ở chỗ nào sao, tôi cưới em có gì là không tốt, tất cả của tôi đều sẽ là của em.”

“Anh nói tôi không có cảm giác an toàn, là như vậy không sai, cho nên tôi vừa muốn lần nữa trở lại những ngày rạng rỡ, bởi vì chính mình từ dưới chân đi lên sẽ nắm rõ trong tay, vĩnh viễn so với người khác sẽ càng thực tế ——liệu anh có thể cho tôi cảm giác an toàn cùng thực tế hay không đây?”

“Ví như?”

“Anh ở bên cạnh tôi ba năm, anh hiểu được tất cả của tôi, tôi ở trước mặt anh không chỗ có thể ẩn giấu, có thể là như vậy. Anh ở bên cạnh tôi ba năm, tôi ngay cả anh là một băng sơn Kakuzu đều không thấy được… Anh chưa từng nghĩ để cho tôi hiểu anh, anh cũng chưa từng nghĩ để cho tôi chân chính đi vào cuộc sống của anh, Mạc Tây Cố hắn mặc dù không yêu tôi, với tôi mà nói, anh so với hắn càng khó nắm chặt hơn. Bởi vì tôi nếu như gả cho hắn, ít nhất tôi biết kết quả cuộc hôn nhân của mình là gì, còn với anh thì sao?”

Đôi mắt Mặc Thời Khiêm sâu thẳm lẳng lặng nhìn Trì Hoan.

Trong thư phòng an tĩnh một thời gian thật lâu.

Vừa nãy nhịp tim của Trì Hoan rất nhanh chóng, cuối cùng thậm chí có chút mất mát không nói ra được.

Trì Hoan rũ thấp đôi mắt xuống, muốn đứng dậy.

“Trì Hoan, ” hắn giọng trầm thấp chậm rãi vang lên, “Em bây giờ mong muốn, so với lúc ban đầu nhiều hơn rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151

Chương 151: Tôi… có thể… đã yêu anh rồi

Bây giờ mong muốn, so với lúc mới đầu nhiều hơn?

Đại não của Trì Hoan hơi chấn động một chút.

Đại khái xác thực chính là như vậy, rõ ràng ngay từ đầu hắn chỉ là một bảo vệ, cô cũng cảm thấy không liên quan. Nhưng bây giờ càng ngày càng không thỏa mãn , ngay cả cô cũng không biết, là mình mất đi quá nhiều, hay là mong muốn thay đổi nhiều hơn.

Trì Hoan nhìn gương mặt đẹp trai của hắn, dưới ánh đèn nửa sáng nửa tối, thâm trầm mà bình tĩnh nhìn cô.

Tâm Trì Hoan khẽ nhúc nhích, ngón tay đột nhiên co rút, sau đó siết chặt, nhìn mắt hắn thâm trầm đen nhánh, hơi cứng đờ giọng, nói, “Tôi… có thể… đã yêu anh rồi.”

Nói ra những lời này, cô cảm giác mình giống như tháo xuống mặt nạ nhiều năm, chỉ còn lại nhu nhược nguyên thuỷ nhất, chờ đợi hắn phán quyết.

Yên lặng ngắn ngủi, nhưng Trì Hoan cảm thấy như trải qua một thế kỷ.

Mà ngắn ngủi mấy giây yên lặng, để cho lòng cô vô tình trầm xuống.

Cô cúi đầu xuống.

Một giây kế tiếp, người đàn ông khẽ nâng cằm cô lên, thật thấp hỏi, "Tại sao?"

Lúc ngước mắt lên, trong mắt cô óng ánh nước, mờ mịt lặp lại hắn, "Tại sao?"

Vấn đề như vậy, vì sao lại có tại sao?

Hắn giọng nói càng thấp, cũng lộ ra ôn nhu, "Trì Hoan, đây chỉ là một loại ảo giác, không phải yêu, bởi vì hôm nay tôi khi dễ em."

Nước mắt Trì Hoan nháy mắt liền tuôn ra ngoài.

Cô thậm chí không biết cố chấp của mình từ đâu tới, "Chính là… tôi yêu anh. " Hắn không chấp nhận thì thôi, dựa vào cái gì nói cô bị ảo giác.

Mặc Thời Khiêm cúi đầu dán trán mình lên trán của Trì Hoan, thật thấp, gần như dụ hoặc nói, "Đây chỉ là một loại bản năng ở chung một chỗ khiến cho em có ảo giác yêu tôi, em yêu không phải con người của tôi, chẳng qua là một khắc rung động mà thôi?"

Trì Hoan đỏ mắt, nhịn nức nở, lặp lại lần nữa, "Tôi thực sự yêu Anh."

"Trì Hoan."

"Anh không phải muốn kết hôn với tôi sao, tại sao anh không muốn tôi yêu anh?"

Mặc Thời Khiêm dùng ngón tay lau nước mắt của cô, chậm chạp tỉ mỉ mà ôn nhu, để cho cô khổ sở chính là hắn quá tĩnh lặng, giọng điệu nói chuyện cũng vậy, "Người khác có thể cho em cái gì, tôi đều có thể cho, chỉ là tôi không cách nào cho em tình yêu. Cho nên thứ em yêu chỉ cần tài sản của tôi là được."

Trì Hoan không muốn tiếp tục khóc , nhưng nhắm mắt lại, nước mắt liền rơi càng lợi hại.

"Giống như hiện tại có ở đây không?"

Trì Hoan không cách nào kiềm chế tâm tình của mình, cô là một diễn viên nổi danh, muốn khóc là có thể khóc được muốn ngưng liền ngưng, nhưng ở trước mặt hắn, không phải lần đầu tiên không khống chế được.

Đây chính xác là một mặt trái tổn thương.

Mặc Thời Khiêm nhíu mày, nhìn nước mắt Trì Hoan, cúi đầu hôn từng cái, thấp giọng thở dài, "Ngoan, đừng khóc, chúng ta tạm thời không đề cập tới chuyện kết hôn, có được hay không?"

"Không được, " đã thế này, cô không thể coi như không phát hiện, càng không có cách coi như chưa từng xảy ra, "Anh nói không sai, yêu sẽ mang đến rất nhiều mặt trái, cho nên tôi bây giờ rất khó chịu, thật sự tôi không thích Quý Vũ, cho nên biết anh ăn một tháng cơm trưa của cô ta mà ghen tỵ nổi nóng, cho nên Bạch lão nói tôi biết anh có thể giúp tôi lại nhìn tôi bị công kích, cảm thấy anh lãnh khốc lại vô tình. Nếu như tôi không yêu anh, tôi sẽ cảm thấy anh rất tốt, cũng không luôn cáu kỉnh."

Hắn nói yêu là mặt trái, cô không cách nào phản bác.

Cô có thể đẹp đẽ, kiêu ngạo, tiêu sái.

Nhưng bây giờ thì sao, mềm yếu, dễ giận, không nói phải trái, còn thiện đố.

Mặt trái sao, đều là mặt trái.

"Nhưng tôi yêu anh, dù ghét cũng không bỏ được."

Mặc Thời Khiêm thấp mắt nhìn Trì Hoan, hồi lâu không nói tiếng nào, chỉ là đôi mắt chăm chú nhìn cô, ấn đường có chút đau nhức, không phải không rung động chút nào.

Trì Hoan nhìn hắn, nhưng hắn không nói lời nào.

Cuối cùng, cố nhịn lại những giọt nước mắt, cô mới cắn môi, cúi đầu nói, "Tôi trở về tháo trang sức, đi tắm."

Cô bây giờ không biết xấu xí bao nhiêu.

Trì Hoan từ trên người hắn xuống, hắn cũng nới lỏng tay, thấp giọng nói, " Ừ, tốt."

Cô đang thương tâm, thất hồn lạc phách, giày cao gót dưới chân không vững, trực tiếp ngã sang bên cạnh, cũng may Mặc Thời Khiêm tay mắt lanh lẹ, nhanh chóng ôm hông cô.

Trì Hoan đỡ cánh tay hắn đứng thẳng người, muốn lui về sau hai bước xoay người, kết quả một giây kế tiếp liền bị người đàn ông ôm ngang, thấp giọng kêu, "Tôi ôm em trở về." Trì Hoan vốn muốn cự tuyệt, lại mím môi không lên tiếng.

Trì Hoan không biết nói ra những lời này thì bọn họ sẽ thế nào, nhưng cô không muốn chiến tranh lạnh.

Mặc Thời Khiêm không nói một lời ôm Trì Hoan trở về phòng ngủ, đặt cô lên trên giường, cúi người giúp cô cởi giày, sau đó nói, "Tôi đi chuẩn bị nước, em lấy quần áo."

" Được."

Trì Hoan bực bội tùy tiện cầm quần ngủ đi vào vừa lúc Mặc Thời Khiêm xả nước xong đi ra.

Hắn giơ tay sờ đầu cô, ngữ điệu nhàn nhạt nói nhỏ, "Tôi qua thư phòng xử lý ít chuyện, em tắm xong ngủ sớm một chút."

Trì Hoan ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng không nhìn ra nửa điểm bất thường, vì vậy cũng chỉ nói "Được".

Cô đến gần phòng tắm, cài cửa lại, rất nhanh nghe được động tĩnh của Mặc Thời Khiêm.

Đứng trong chốc lát, Trì Hoan mới cởi quần áo trên người xuống, người trần truồng bước vào bồn tắm, nằm trong nước ấm áp, chỉ là không có lòng dạ nào hưởng thụ, dựa vào bồn tắm thất thần.

(Đây chỉ là một loại bản năng ở chung một chỗ khiến cho em có ảo giác yêu tôi, em yêu không phải con người của tôi, chẳng qua là một khắc rung động mà thôi!)

Nhớ tới những lời này, trong lòng cô chua xót, nhưng lại có chút mê mang.

Thật sao?

Hắn nói không sai, hắn hôm nay xuất hiện, đúng là để cho cô cảm thấy hư vinh, cũng để cho cô cảm thấy rung động , nhưng là…

Trì Hoan không nghĩ một khắc kia là ảo giác.

Một khắc kia chính là… Khẳng định.

Trì Hoan chưa từng nghĩ nói ra , duy trì hiện tại cũng không phải không thể, có lẽ thời gian lâu một chút, tình cảm bọn họ sẽ sâu hơn, bởi vì bọn họ cũng chưa ở cùng nhau bao lâu.

Hắn hôm nay nói kết hôn… Có lẽ không biết cô rung động.

Dù sao bản thân kết hôn cũng là một sự kiện trọng đại .

Trì Hoan không có tâm tình tắm, ngâm không bao lâu liền lau khô thân thể đi ra.

Rồi cũng không muốn làm chuyện khác, tìm người nói chuyện phiếm lại càng không , màn hình điện thoại sáng lên hiển thị tin nhắn chào hỏi của Bùi Dịch ở WeChat, cô cũng chỉ nhìn, không trả lời.

Cứ như vậy nằm trên giường ngẩn người, một mực chờ đến mười giờ, bình thường thời gian này, hắn nếu không ngủ, cũng trở về phòng tắm.

Đến khi mơ hồ nghe được âm thanh động cơ, Trì Hoan bỗng từ trên giường ngồi dậy.

Mặc Thời Khiêm muốn đi ra ngoài?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Ở Trên: Mặc Thiếu Nhẹ Nhàng Hôn!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.